FORDÍTOTTA
BIHARI GYÖRGY

A SZERZŐTŐL
AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL MEGJELENT

Az I-II.

Álomcsapda

Állattemető

Bilincsben

Borzalmak városa

Carrie

Christine

Atlantisz gyermekei

Cujo

Csontkollekció

Dolores

Éjszakai műszak

A Fekete Ház (Peter Straubbal)

Halálos árnyék

A halálsoron

Hasznos Holmik

A holtsáv

A két Rose

Minden haláli

A Napkutya

Nem jön szememre álom

A ragyogás

A remény rabjai

Rémautó Rémálmok és lidércek

A rémkoppantók

Rémület a sivatagban

A Setét Torony I. A harcos

A Setét Torony II. A hármak elhívatása

A Setét Torony III. Puszta földek

A Setét Torony IV. Varázsló és üveg

A Talizmán (Peter Straubbal)

Titkos ablak, titkos kert

Tom Gordon, segíts!

Tortúra

Tóparti kísértetek

A tűzgyújtó

Végítélet I-II.

RICHARD BACHMAN NÉVEN

A menekülő ember

A rendcsinálók

Sorvadj el!

STEPHEN KING

A SETÉT TORONY 5. kötet CALLAI FARKASOK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 2004

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT

STEPHEN KING THE DARK TOWER V.

WOLVES OF THE CALLA

SCRIBNER

COPYRIGHT © 2003 BY STEPHEN KING

PUBUSHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR

AND THE AUTHOR'S AGENTS,

RALPH M. VICINANZA, LTD.

HUNGARIAN TRANSLATION © BIHARI GYÖRGY, 2004

Frank Mullernek,
aki hallja a hangokat a fejemben.

A VÉGSŐ ÖSSZEFOGLALÁS

A Callai Farkasok az ötödik kötete egy hosszabb történetnek, amelyet Róbert Browning Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért című elbeszélő költeménye ihletett. A hatodik, Susannah dala, 2004-ben jelenik meg. A hetedik, egyben utolsó kötet, A Setét Torony, ugyanennek az évnek a vége felé hagyja el a nyomdát.

Az első kötet, A harcos elmeséli, hogy a gileádi Roland Deschain hogyan üldözi és éri utol a feketébe öltözött embert, Waltert - aki apja barátjának adta ki magát, holott valójában a távoli Vég-Világ urát, a Bíbor Királyt szolgálja. A félig ember Walter utolérése egy lépéssel közelebb viszi Rolandot a Setét Toronyhoz, ahol reményei szerint képes lesz megállítani, sőt akár visszafordítani a Belső-Világ gyorsuló pusztulását és a Sugarak lassú haldoklását. Ennek a regénynek ÚJRAKEZDÉS az alcíme.

A Setét Torony Roland rögeszméje, Grál-kelyhe, amikor találkozunk vele, ez az egyetlen, ami életben tartja. Megtudjuk, hogy kamaszkorában miként próbálta nyugatra száműzetni Martén, hogy lesöpörje a fiút a nagy sakktábláról. Ő azonban keresztülhúzza számításait, főképp azzal, amilyen fegyvert a férfivá avatás vizsgájára választ.

Roland apja, Steven Deschain, a tengerparti Mejis bárósághba küldi fiát és annak két barátját (Cuthbert Allgoodot és Alain Johnst), elsősorban azért, hogy Walter ne érhesse el a fiút. Roland itt ismeri és szereti meg Susan Delgadót, aki magára vonta egy boszorkány haragját. A Cöosi Rhea, aki féltékeny a lány szépségére, különösen azért veszélyes, mert megszerezte a Maerlyn Szivárványaként... vagy a Varázsló Üvegeiként ismert nagy gömbök egyikét. Összesen tizenhárom Gömb létezik, a legerősebb, a legveszedelmesebb a Fekete Tizenhármas. Roland és barátai számos kalandot élnek át Mejis bárósághban, és noha sikerül elmenekülniük (valamint megszerzik a rózsaszín Gömböt is), Susan Delgadót, a bájos lányt az ablakban, máglyán égetik meg. Ezt meséli el a negyedik kötet, a Varázsló és üveg. Ennek a kötetnek az alcíme ÜDVÖZLET.

A Toronyról szóló mesékből rájövünk, hogy a harcos világa alapvető és félelmetes utakon kapcsolódik a miénkhez. Az első akkor mutatkozik meg, amikor sok évvel Susan Delgado halála után Jake, az 1977-es New Yorkból jött kisfiú, találkozik Rolanddal egy sivatagi pihenőállomáson. Ajtók kötik össze Roland világát a miénkkel, ezek közül az egyik a halál. Jake úgy kerül a sivatagi pihenőállomásra, hogy a Negyvenharmadik utcában egy autó alá lökik, és az elüti. Az autó vezetőjét Enrico Balazarnak hívják. Aki pedig alálöki, egy Jack Mórt nevű szociopata bűnöző, Walter képviselője a Setét Torony New York-i szintjén.

Mielőtt Jake és Roland utolérnék Waltert, Jake ismét meghal... ezúttal a harcos miatt, aki, mikor szembekerül a szörnyű választással, hogy jelképes fiát mentse, vagy tovább keresse a Tornyot, ez utóbbit választja. Miközben Jake a mélységbe zuhan, azt mondja neki „Menjen hát - vannak még más világok is!"

Roland és Walter végső összecsapása a Nyugati Tenger közelében zajlik le. Egy hosszú éjszakai paláver során a feketébe öltözött ember egy furcsa kártyapakliból jövendőt mond Rolandnak. Különösen három lapra hívja föl a figyelmét a Fogolyra, az Árnyak Hölgyére, és a Halálra („de nem a tiéd, harcos").

A hármak elhívatásá-nak az alcíme MEGÚJULÁS, és a Nyugati Tenger partján kezdődik, nem sokkal azután, hogy Roland magához tér a Walterral való összecsapásból. A kimerült harcost egy falka ragadozó „homárszörny" támadja meg, és mielőtt elmenekülhetne, elveszíti jobb

kezének két ujját, és súlyos fertőzést kap. Tovább vándorol a tengerparton, noha nagyon beteg, talán haldoklik.

Útközben három ajtóba botlik, amelyek magukban állnak a parton. Ezek New York három idősíkjára nyílnak. 1987-ből Eddie Deant, a heroin rabját hívja el Roland. 1964-ből Odetta Susannah Holmest, egy nőt, aki akkor veszítette el a lábát, amikor a szociopata Jack Mórt a metró elé lökte. Ő az Arnyak Hölgye, akinek agyában egy agresszív második én rejtőzik. Amikor a harcos áthívja őt a Belső-Világba, ez a rejtett nő, az erőszakos és ravasz Detta Walker elhatározza, hogy megöli Rolandot és Eddie-t.

Roland azt hiszi, hogy Eddie-vel és Odettával megtörtént a hármak elhívatása, hiszen Odetta valójában két személyiség, mégis, amikor Odetta és Detta (nagyrészt Eddie Dean szerelmének és bátorságának köszönhetően) összeolvad az egyetlen Susannah-vá, a harcos rájön, hogy tévedett. Azt is tudomásul kell vennie, hogy örökösen kínozza az emlékezés a kis Jake-re, aki halála pillanatában más világokról beszélt neki.

A Puszta földek, amelynek MEGVÁLTÁS az alcíme, egy paradoxonnal kezdődik Roland egyszerre véli élőnek és halottnak Jake-et. New Yorkban az 1970-es évek vége felé ugyanez a kérdés nyugtalanítja Jake Chamberst él-e, vagy halott? Mi az igazság? Miután megölik az óriási medvét, Mirt (így hívták a régi népek, amelyek rettegtek tőle), vagy Shardikot (ezt a nevet építői, a Nagy Öregek adták neki), visszafelé követik a fenevad nyomait, és fölfedezik a Sugár Útját, amely Shardiktól Maturinig, a Medvétől a Teknősig tart. Valamikor hat ilyen Sugár volt, amelyek a Belső-Világ határát jelző kapuktól indultak ki. A sugarak metszéspontján, Roland világának (és az összes más világnak) a közepén áll a Setét Torony, minden mikor-nak és hol-nak a tengelye.

Eddie és Susannah ekkor már nem foglyok Roland világában, hanem szeretők és a kaland teljes jogú résztvevői, a legjobb úton afelé, hogy maguk is harcosokká váljanak. Önként követik Rolandot, az utolsó seppe-sai-t (halálárust), Shardik ösvényén, Maturin útján.

Nem messze a Medve Kapujától egy beszélő körben helyrezökken az idő, véget ér a paradoxon, és elhívatik a valódi harmadik. Jake ismét visszajut a Belső-Világba egy veszedelmes szertartás árán, amelynek során mind a négyen - Jake, Eddie, Susannah és Roland - megemlékeznek apjuk arcáról, és becsülettel megállják a helyüket. Nem sokkal később a négyes fogat ötösre nő, mert Jake összebarátkozik egy szőrmókussal. A szőrmókusok olyan lények, mintha a borzot kereszteznék a mosómedvével és a kutyával, és képesek egy kicsit beszélni is. Jake Csinek nevezi el új barátját.

A zarándokok útja Lud városába vezet, ahol két ősrégi klikk elkorcsosult utódai vívják vég nélküli harcukat. Mielőtt elérnék a várost, egy Folyamút nevű városkában találkoznak néhány vénséges emberrel, a régi idők tanúival, akik felismerik Rolandban annak a kornak a túlélőjét, amikor az idő még nem mozdult el, és nagy tisztelettel fogadják őt meg a társait. Az Öreg Nép mesél nekik egy egysínű vasútról, amely talán még mindig közlekedik Ludból a puszta földeken át a Sugár mentén, a Setét Torony irányába.

Jake-et megrémíti, bár nem lepi meg ez a hír mielőtt elindult New Yorkból, két könyvre lelt egy könyvesboltban, amelynek tulajdonosa az elgondolkodtató Calvin Tower nevet viseli. Az egyik egy találós kérdésekkel teli könyv, amelyből hiányzik a megfejtéseket tartalmazó rész. A másik a Csu-csu Charlie című mesekönyv, amely sötét visszhangot kelt a Belső-Világban. Ennek egyik oka, hogy a char szó halált jelent a Nemes Nyelven, amelyet Gileádban beszéltek Roland gyermekkorában.

Talitha néne, Folyamút matriarchája egy ezüstkeresztet ad Rolandnak, és az utazók továbbindulnak. Amikor a Send folyón átívelő hídroncson kelnek át, Jake-et elrabolja egy haldokló (és igen veszedelmes) Hasgató nevű bűnöző. Hasgató a föld alá hurcolja kis foglyát a

Tik-Tak Emberhez, aki a Szürkék törzsének vezetője.

Miközben Roland és a szőrmókus Jake után indul, Eddie és Susannah megleli Lud Indóházát, ahol fölébred Blaine, a Mono. Blaine az utolsó föld feletti része a Lud alatt elterülő irdatlan számítógépes rendszernek, amit már semmi sem érdekel a találós kérdéseken kívül. Megígéri, hogy utazóinkat elviszi az egysínű vasút végállomásáig... ha olyan találós kérdést tudnak föladni neki, amelyet képtelen megfejteni. Máskülönben, mondja Blaine, utazásuk halállal végződik sarjúfa.

Roland megmenti Jake-et, és abban a hiszemben távozik, hogy a Tik-Tak Ember meghalt. Ám Andrew Quick nem halott. Félig megvakul, förtelmesen eltorzul az arca, de segít rajta egy ember, aki Richárd Fanninként mutatkozik be. Azt is állítja, hogy ő az az Időtlen Idegen nevű démon, akit Roland megidézett.

A zarándokok most tehát egysínű vasúton hagyják el Lud haldokló városát. Bár a vasutat működtető valódi agy egyre jobban elmarad mögöttük, ez mit sem változtat azon a tényen, hogy a rózsaszín lövedék óránként több mint nyolcszáz mérfölddel száguld valahol a Sugár Útja mentén, korhadó vágányokon. Az életben maradásra az egyetlen esélyük, hogy olyan találós kérdést tesznek föl Blaine-nek, amelyre a számítógép nem képes válaszolni.

A Varázsló és üveg elején Eddie-nek sikerül meglelnie ezt a kérdést, és az egyetlen emberi fegyverrel pusztítja el Blaine-t a logikátlansággal. A vonat megáll a kansasi Topeka egy változatában, amely egy „szuperinfluenza" nevű betegség következtében néptelenedett el. Miközben továbbmennek a Sugár Utján (ez alkalommal a 70-es államközi műút apokaliptikus változatán), zavarba ejtő jelekkel találkoznak. ÉLJEN A BÍBOR KIRÁLY, mondja az egyik felirat. VIGYÁZZ A JÁRKÁLÓ CSÁVÓRA, figyelmeztet a másik. És mint azt a rosszat sejtő utasok megtudják, a Járkáló Csávó neve ugyancsak hajaz Richárd Fanninéra.

Miután Roland elmeséli barátainak Susan Delgado történetét, eljutnak az I-70-es műúton keresztben épített zöld üvegpalotához. A palota erősen emlékeztet arra, amelyet Dorothy Gale keresett az Óz, a nagy va-rázsló-ban. A büszke kastély trónermében nem Óz, a Nagy és Félelmetes várja őket, hanem a Tik-Tak Ember, Lud hatalmas városának utolsó menekültje. Amikor Tik-Tak meghal, előlép a valódi Varázsló, Roland régi balvégzete az, Martén Broadcloak, aki némely világokban Randall Flagg, vagy Richárd Fannin, másokban John Farson (a Jó Ember) néven ismeretes. Roland és barátai nem tudják megölni ezt a látomást, aki utoljára figyelmezteti őket, hogy hagyjanak föl a Torony keresésével („Csak mellém lőhetsz, Roland, öreg cimbora," mondta a harcosnak), de el tudják űzni.

Miután egy utolsó útra indulnak a Varázsló üvegében, és megtudnak egy utolsó, iszonyú dolgot -Gileádi Roland a saját anyját ölté meg, mert összetévesztette a Rhea nevű boszorkánnyal -, a vándorok ismét Belső-Világban találják magukat, és újra a Sugár Útján mennek tovább. Folytatódik a keresés, és itt találkozunk velük a Callai Farkasok első lapjain.

Ez az összefoglalás nem helyettesíti A Setét Torony ciklus könyveit, ha e könyv előtt nem olvasták a többit, akkor javaslom, lássanak neki, vagy tegyék félre ezt is. Ezek a könyvek egy hosszú elbeszélés részei, és jobban járnak, ha az elejétől fogva olvassák el idáig, mint ha a közepén kezdenek neki.

„Uram, mi ólmot árulunk."

steve mcqueen A hét mesterlövész-ben

„Először jön a mosoly, azután a hazugság. Az utolsó a lövöldözés."

GILEÁDI ROLAND DESCHAIN

A benned áramló vér,
ami engem éltet,
ha tükörbe nézek,
a te arcod, ami visszanéz.
Szorítsd meg a kezem,
Támaszkodj rám,
Majdnem szabadok vagyunk,
Bolyongó fiam.

RODNEY CROWELL

ELLENÁLLÁS
19

Prológus
MEGRONTOTT

EGY

Tian három parcellával volt megáldva (noha ezt a kifejezést kevés paraszt használta volna) a Parti Földdel, amelybe a családja időtlen idők óta rizst ültetett az Út Menti Földdel, ahol a Jaffords nemzetség ugyanolyan régen termelte a pityókát, tököt és gabonát és a Kurafival, egy pocsék parcellával, amelyen leginkább szikla, vízhólyag és hiú remények teremtek. Nem Tian volt az első Jaffords, aki elhatározta, hogy kihoz valamit az otthona mögötti húsz hektárból Ótata, aki minden más tekintetben tökéletesen épelméjű volt, bebeszélte magának, hogy a földben arany van. Tian mamája ugyanilyen bizonyosra vette, hogy meg fog teremni benne a póré, ami értékes fűszer. Tian saját külön bejáratú mániája a madrigál volt. Hát persze hogy ki fog hajtani a Kurafiban a madrigál! Muszáj neki! Ezer magot szerzett (egy teljes pennyjébe került), amit most a hálószoba padlója alatt rejtegetett. Már csak annyi dolga volt, hogy az idei vetés előtt feltörje a Kurafit. De ezt könnyebb mondani, mint végrehajtani.

A Jaffords klán számos lábasjósággal volt megáldva, többek között három öszvérrel is, de bolond lenne, aki öszvért használna a Kurafin az a barom meg, amelynek ez a balszerencsés munka jutna, már az első nap delére kitörné a lábát, vagy halálra csípnék. Néhány éve majdnem erre a sorsra jutott Tian egyik nagybátyja. Teli tüdőből ordítva rohant haza ig a mutáns darazsak elől, amiknek akkora fullánkja volt, mint egy-egy szög.

Megtalálták a fészküket (illetve Andy találta meg őt nem zavarták a darazsak, legyenek akármekkorák), és benzinnel kiégették, de másutt is lehetnek. Aztán ott
voltak a lyukak. Teringettét, rengeteg volt belőlük, azokat pedig nem lehet kiégetni, nem igaz? Hát nem. A Kurafi olyan helyen feküdt, amit a régiek „laza talajnak" neveztek. Ennek következtében csaknem annyi lyuk volt benne, mint szikla, nem is említve azt a legalább egy barlangot, amely bomlás bűzével terhes, ocsmány gázokat pöfögött. Ki tudhatja, miféle kísértetek, rémek lappanganak a sötét barlangszájon túl?

A legrosszabb lyukakat nem is láthatta az ember (vagy az öszvér). De nem ám, nehogy azt higgye valaki. Az igazi lábtörőket ártatlan külsejű bokrok, magas fűcsomók rejtették. Az öszvér belelépett, éles reccsenés hallatszott, mintha egy ág tört volna ketté, azután már csak fetrengett a földön a nyavalyás, kivicsorította a fogait, a szeme kifordult, és kínjában az égre ordított, amíg az ember meg nem szabadította szenvedéseitől, márpedig a lábasjószág igen értékes Calla Bryn Sturgisben.

Éppen ezért Tian a nővérével húzatta a barázdákat. Miért ne tette volna? Tia úgyis megrontott,

másra nemigen alkalmas. Nagydarab lány volt - a megrontottak gyakran mesés méretűre nőttek -, és szívesen segített, áldja meg a Jézus Ember. Az Öreg Fickó csinált neki egy Jézus-fát, amelyet feszületnek nevezett, és Tia folyton hordta. Most is ide-oda himbálódzott, neki-neki ütődve izzadt bőrének, miközben az ekét húzta a nyersbőr szíjhámnál fogva.

Mögötte, felváltva irányítva az ócska vasfa ekeszarvval az ekét, a hámistránggal meg a nővérét, Tian morgott, rángatott és taszigált, ha a vas mélyebbre süly-lyedt, és félni lehetett, hogy elakad. Teleföld a végére járt, idekint a Kurafin olyan meleg volt, mint nyáron Tia overallja sötéten, nedvesen tapadt hosszú, húsos combjára. Valahányszor Tian hátravetette a fejét, hogy ne lógjon a szemébe a haja, szertespriccelt a verejték.

- Gyí, te kurva! - kiáltotta. -Vak vagy? Ama szikla összetöri az ekét!

Nem vak, nem is süket, csak megrontott. Nehézkesen balra zöttyent. Mögötte Tian megbotlott, kevés híján kitörve a nyakát a rándulástól, és beleverte a sípcsontját egy másik sziklába, amelyet eddig nem vett észre, és valami csoda folytán az eke is kikerült. Miközben az első meleg vércseppek csörgedeztek a bokáján, azon tűnődött (nem először), miféle őrültség az, ami folyton idehozza a Jaffordsokat. A szíve mélyén sejtette, hogy a madrigál semmivel sem fog jobban teremni, mint előtte a póré, itt csupán sátánfüvet érdemes termeszteni hát egén, ha akarná, húsz hektáron virágozna az a szar. Inkább az a gond, hogy lehet eltüntetni, Újföldkor mindig ez volt az első munka. Ez...

Az eke jobbra billent, majd előreugrott, csaknem kirántva Tian karját a helyéből. - Ááá! - üvöltötte. -Lassíts mán, te jány! Nem tudom mivel visszahúzni, ha te kiszakajtod!

Tia az alacsonyan járó felhőkkel teli ég felé fordította széles, verejtékező, üres arcát, és tutúlva nevetett. Jézus Emberre, éppen úgy bőg, mint egy szamár. De akkor is, ez nevetés volt, emberi nevetés. Tiannak most is arra kellett gondolnia, vajon jelent-e valamit ez a hahota? Tia ért valamit abból, amit ő mond, vagy csupán hangjának árnyalatára válaszol? Vajon a megrontottak...

- Jó napot, gazda! - harsant mögötte egy szinte modulálatlan hang. Tulajdonosa mit sem törődött Tian meglepett kiáltásával. - Soká tartsanak kellemes napjaid ezen a földön. Hosszú vándorútról jöttem vissza, állok szolgálatodra.

Tian megpördült, látta, hogy Andy áll ott, teljes két méter tízcentis magasságában, és csaknem hasra esett, mivel a nővére ismét tett egy hosszú, kacsázó lépést. A hámistráng kirepült a kezéből, és hangos csattanással a torkára szorult. Tia, aki mit sem érzékelt öccse katasztrofális helyzetéből, ismét tett egy lomha lépést, amivel összepréselte Tian gigáját. A férfi fuldokolva kapaszkodott a hámistrángba. Andy meg csak bámult a szokott széles, buta mosolyával.

Tia megint meglódult, és Tian elesett. Egy sziklára érkezett, amely gonoszul belevájt a fara vágásába, de legalább ismét lélegzethez jutott. Legalábbis pillanatnyilag. Átkozott, balszerencsés föld! Mindig az volt! Mindig az lesz!

Elkapta a szíjhámot, mielőtt újból megfeszült volna a torkán, és felordított - Álljál mán meg, te kurva! Hóó, álljál meg, ha nem akarod, hogy lecsavarjam azt a hatalmas és mihaszna tőgyedet!

Tia elég készségesen állt meg, hátranézett, hogy mi történt, és még szélesebben vigyorgott. Fölemelte izzadságtól ragyogó, izmos karját, és odamutatott. -Andy! - mondta. - Andy gyön!

- Nem vagyok vak - mondta Tian, és a fenekét dörzsölve föltápászkodott. Vajon ott is vérzik? Jóságos Jézus Ember, úgy érzi, hogy igen!

- Jó napot, sai - köszönt Andy a lánynak, és három fémujjával háromszor megütögette

fémtorkát. - Hosszú napokat és kellemes éjszakákat.

Noha Tia kétségtelenül ezerszer vagy még többször hallotta már az erre adandó választ - Kétszer annyit kívánok néked -, annyira volt képes, hogy széles, idióta arcát az ég felé fordítsa, és megint azt a szamáror-dításra emlékeztető röhögést hallatta. Tianba különös módon belehasított a fájdalom, nem a karjába, torkába vagy megkínzott fenekébe, hanem a szívébe. Homályosan emlékezett nővérére, amikor még kislány volt olyan csinos és fürge, mint egy szitakötő, olyan értelmes, amilyet csak kívánhat az ember. Azután...

De mielőtt befejezhette volna a gondolatot, előérzete támadt. Összeszorult a szíve. A hír akkor fog jönni, amikor idekint vagyok, gondolta. Idekint ezen az istenverte földdarabon, ahol semmi sincs jól, és csak a balszerencse van. Ideje, nem? Talán már késő.

- Andy! - szólalt meg.

- Igen! - felelt mosolyogva Andy. - Andy a barátod! Hosszú vándorúiról tértem vissza, állok szolgálatodra. Akarod, hogy elmondjam a horoszkópodat, sai Tian? Teleföld van. A hold vörös, ezt hívják a Belső-Világban a Vadász-Istennő Holdjának. Egy barátod meglátogat! Üzleteid jól alakulnak! Két ötleted támad, egy jó és egy rossz...

- A rossz az volt, hogy kijöttem ide, és a földet túrom - mondta Tian. - Ne törődj az istenverte horoszkóppal, Andy. Mér jöttél?

Andy mosolya természetesen nem lehetett aggodalmasabb — végtére is robot volt, az utolsó Calla Bryn Sturgisben és sokmérföldnyi, sokkeréknyi távolságban -, Tian mégis aggodalmasabbnak látta. A robot úgy festett, mint a pálcikaemberke, amit gyerek rajzol felnőttről képtelenül magas, és képtelenül vékony. Keze-lába ezüstösen ragyogott. A feje rozsdamentes acélhordó, villanyszemekkel, a teste egyetlenegy aranyhenger. A közepére - oda, ahol az embernek a melle van - ezt a táblát erősítették

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKAI RT.

ÉS A LAMERK MŰVEK

EGYÜTTMŰKÖDÉSÉVEL KÉSZÜLT

ANDY

Típus ÜZENETVIVŐ (Számos Más Feladattal) Sorozatszám # DNF-44821-V-63

Hogy ez a bolondos jószág miként maradt életben, amikor az összes többi robot elpusztult - nemzedékekkel ezelőtt -,Tian nem tudta, de nem is érdekelte. Andyt mindenfelé látni lehetetett Callában (de nem merészkedett a határokon túl), amint lehetetlenül vékony, ezüstös lábaival lépeget, körbenéz, időnként kattan egyet, mintha valamilyen adatot raktározna el (vagy eltávolította?, ki tudhatná?). Dalocskákat énekelt, pletykákat, rémhíreket terjesztett a városka széltében-hosszában - fáradhatatlan gyalogló volt Andy, az Üzenetvivő Robot -, és feltűnő élvezettel készített horoszkópot mindenről, noha a helységben nem sokra tartották a jóslatait. Volt azonban még egy funkciója, méghozzá fontos.

- Minek vagy e helyt, te skatula csavar és durung? Felelj nékem! A Farkasok miatt? Jönnek Mennykőcsapásból?

Csak állt, felnézett Andy hülyén vigyorgó fémarcára, az izzadság meghűlt a bőrén, és minden erejével azért fohászkodott, hogy a bolond szerkezet nemet mondjon, azután újból fölajánlja, hogy elmondja a horoszkópját, vagy talán rágyújt a „Zöld a kukoricaszár" nótára, és elkántálja

mind a húsz-harminc strófáját.

De Andy még mindig mosolyogva azt felelte -Igen, sai.

- Krisztus és Jézus Ember! - szólt Tian (az Öreg Fickó mintha azt mondta volna, hogy a két név ugyanazt takarja, de őt sohasem izgatta túlságosan a kérdés). - Mikor?

- Még egy holdnyi idő van az érkezésükig - felelte Andy változatlanul mosolyogva.

- Teleholdtól teleholdig?

- Nagyjából, sai.

Akkor hát körülbelül harminc nap. Harminc nap van a Farkasok érkezéséig. Semmi értelme abban reménykedni, hogy Andy téved. Senki sem sejtette, honnan tudja a robot ennyivel hamarabb, hogy mikor jönnek ki Mennykőcsapásból, de tudta, és sohasem tévedett.

- Baszd meg a rossz híreidet! - kiáltotta Tian, és dühösen hallotta, hogy remeg a hangja. - Mi hasznod van néked?

- Sajnálom, hogy rossz a hír - mondta Andy. Bendője hangosan kattogott, a szeme kékebben villant, és egyet lépett hátrafelé. - Nem akarod, hogy megcsináljam a horoszkópodat? Teleföld vége van, ez a legjobb idő a régi ügyek lezárására, új találkozásokra...

- Baszd meg a hamis jóslataidat is! -Tian lehajolt, fölkapott egy rögöt, és a robothoz vágta. A rögben egy kavics is volt, amely nagyot csendült Andy fémbőrén. Tia lélegzete elakadt, azután bömbölni kezdett. Andy újabb lépést hátrált, árnyéka hosszan nyúlt el a Kurafi ugaron. De gyűlöletes, bárgyú mosolya mit sem változott.

- Mit szólnál egy dalhoz? Egy mulatságos dalt tanultam a várostól északra az egyik mannitától az a címe „Hogyha nagy a veszteség, közel van a messze ég". - Andy mélyén valahol reszketeg hangon megszólalt egy furulya, amelyet zongorafutam követett. -Úgy szól...

Izzadság folyt le Tian arcán, izzadság ragasztotta viszkető heréit a combjához. Ez az ő bárgyú mániájának a bűze. Tia vonított, az égnek fordítva buta arcát. Ez az idióta vészmadár robot meg holmi mannita zsoltárt akar énekelni!

- Hallgass el, Andy. - Elég nyugodtan beszélt, noha összeszorított fogai között szűrte a szót.

- Igen, sai! - bólintott a robot, azután végre csönd lett.

Tian odament bőgő nővéréhez, és átkarolta. Megcsapta Tia erős (noha nem nagyon kellemetlen) szaga. Itt nem volt megszállottság, csak a munka és az engedelmesség szaga. Felsóhajtott, azután simogatni kezdte a lány remegő karját.

- Haggyad mán abba, te nagy, bőgő kurva! - mondta. A szavak lehettek csúnyák, de a hang végtelenül gyengéd volt, és a lány erre válaszolt. Lassan megnyugodott. Csípőjének domborulata éppen bátyja alsó bordáihoz simult (teljes harminc centivel volt magasabb a testvérénél), és bármely arra járó valószínűleg megáll, ha rájuk pillant, annyira megdöbbentette volna az arcok hasonlósága és a termet különbsége. De ez jogos is, mert ikrek voltak.

Tian becéző és trágár szavak keverékével vigasztalgatta - amióta Tia megrontottként jött vissza keletről, ez a két kifejezésmód nagyjából ugyanazt jelentette Tian Jaffordsnak -, és végül a lány abbahagyta a sírást. Mikor pedig arra szállt egy rozsdabegy, és a szokott rút rikoltásokkal kísérte hurkos röptét, Tia rámutatott és nevetett.

Új érzés ébredezett Tianban, amely annyira idegen volt a természetétől, hogy föl sem ismerte. - Ez nem igazság - mondta. - De nem ám. Jézus Emberre és az összes lehetséges istenekre, nem az. - Kelet felé nézett, ahol a dombok hullámvonala beleveszett valami hártyaszerű sötétségbe, amely lehetett volna felhőgo-moly is, de nem az volt. Ott kezdődött a Mennykőcsapás.

- Nem helyes, amit tesznek velünk.

- Biztos, hogy nem akarod hallani a horoszkópodat, sai? Ragyogó pénzérméket és egy szépséges sötét hölgyet látok.

- A sötét hölgyek meglesznek nélkülem - mondta Tian, és nekilátott, hogy leszedje nővére széles vállá-? ról a szíjhámot. - Házasember vónék, mint nagyon jól tudod.

- Számos házasembernek volt már szeretője - jegyezte meg Andy. Tian már-már önteltnek találta a hangját.

- Azoknak nincs, akik szeretik a feleségüket. - A vállára vetette a hámot (maga készítette, mivel a legtöbb béristállóban igen nagy hiány volt emberi lényekre
szabott lószerszámban), és hazafelé fordult. - És a földmíveseknek semmi esetre. Ha mutatsz nékem egy parasztot, akinek telik szeretőre, akkor megapolom azt a ragyogó seggedet. A francba, Tia! Emeld mán föl, és tegyed le magadrul!

- Otthon? - kérdezte a lány.

- Abbiza.

- Otthon ebéd? - Bamba reménykedéssel nézett a férfira. - Kolompér? - Szünet. - Szaft?

- Persze - biccentett Tian. - Hogy a fenébe ne? Tia huhogni kezdett, és elvágtatott a ház irányába.

Volt valami csodálatra méltó abban, ahogy futott. Ahogy az apjuk mondta nem sokkal a baleset előtt, amely elvitte - Okos vagy buta, mindenesetre jókora mozgó húsdarab.

Tian lassan bandukolt utána, lehajtotta a fejét, a lyukakat kémlelve, amelyeket a nővére úgy került el, hogy oda se nézett, mintha valahol nagyon mélyen felrótta volna magában valamennyinek a pontos helyét. Tianban egyre dagadt a furcsa, új érzés. A haragot ismerte - azt ismeri minden paraszt, akinek valaha is elvitte a teheneit a tejláz, vagy végig kellett néznie, amint egy nyári jégeső elveri a gabonáját -, de ez sokkal mélyebb érzés volt. Ez teljesen új, vad düh volt. Lassan, lehorgasztott fejjel ballagott, kezét ökölbe szorítva. Észre sem vette, hogy Andy követi, amíg a robot meg nem szólalt. - Vannak más hírek is, sai. A várostól északnyugatra, a Sugár Útja mentén idegenek közelednek a Külső-Világ felől...

- Fenébe a Sugárral, fenébe az idegenekkel és a fenébe veled is! - felelte Tian. - Haggyál engem békén, Andy!

Andy egy pillanatig állt a Kurafi kövei, dudvái, haszontalan buckái között, a Jaffordsok értéktelen parlagján. Relék kattogtak a belsejében. Felvillant a szeme. Azután úgy döntött, hogy elmegy és beszél az Öreg Fickóval. Ő sose mondja neki, hogy fenébe veled. Az Öreg Fickó mindig meghallgatja a horoszkópját.

És mindig érdeklik az idegenek.

Andy elindul a város és a Nyugodalmas Miasszonyunk felé.

KETTŐ

Zalia Jaffords nem látta, hogy a férje és sógornője visszatért a Kurafiról nem hallotta, mikor Tia többször belemártotta a fejét a csűr melletti esővizes hordóba, majd szétfújta a vizet az arcáról, ahogy a lovak szokták. Zalia a ház déli oldala mentén aggatta föl a mosást, fél szemét a gyerekeken tartva. Egészen addig nem tudott Tian visszatéréséről, amíg észre nem vette, hogy őt figyeli a konyhaablakból. Már azon is meglepődött, hogy egyáltalán mit keres ott, de még ennél is jobban meglepte a kinézete. Férje halottsápadt volt, csak két vörös folt virított az arcán, egy harmadik pedig billogként lángolt a homlokán.

A ruháskosárba ejtette a kezében maradt néhány ruhacsipeszt, és a ház felé indult.

- Hova mégy, mama? - kiáltott utána Heddon. -Hova mégy, mami? - visszhangozta Hedda.

- Nem érdekes - felelte. - Rajta legyen a szemetek a testvéreiteken!

- Miiiiiéééééér? - nyávogta Hedda. Valóságos tudománnyá fejlesztette a nyávogást. Egy nap majd kicsit túlságba viszi a nyávogást, és az anyja agyoncsapja.

- Mer ti vagytok az idősebbek - felelte.

- De...

- Tartsad a szád, Hedda Jaffords!

- Rajtuk lesz a szemünk, mama - felelte Heddon. Mindig sokkal engedelmesebb volt meglehet, nem olyan okos, mint a nővére, de az ész nem minden. Távolról sem. - Befejezzük a teregetést?

- Hed-donnnn... - nyávogta a nővére. Megint az az idegesítő hang! De Zaliának most nem volt rá ideje. Csupán egyetlen pillantást vetett a többiekre az ötéves Lymanra és Liára, és a kétéves Aaronra, aki meztelenül ült a porban, és boldogan csapkodott össze két kavicsot. A ritka egyszülöttek közé tartozott, és hogy irigyelték érte Zaliát a falu asszonyai! Mert Aaron biztonságban van. A többiek viszont, Heddon és Hedda... Lyman és Lia...

Hirtelen rádöbbent, mit jelent, hogy a férje fényes nappal a házban van. Imádkozott az istenekhez, hogy ne legyen igaza, de amikor belépett a konyhába, és meglátta, hogyan néz ki Tian a gyerekekre, akkor már úgyszólván biztosra vette, hogy nem tévedett.

- Mondjad, hogy nem a Farkasok - szólalt meg száraz, lázas hangon. - Mondjad, hogy nem.

- De ők - felelte Tian. - Andy aszongya, harminc nap - teleholdtól teleholdig. És ilyesmiben Andy sosem...

Mielőtt folytathatta volna Zalia Jaffords a halántékához kapta a kezét, és felsikoltott. Hedda talpra ugrott az udvaron. A következő pillanatban már futott is volna a házhoz, de Heddon visszatartotta.

- Olyan kicsinyeket csak nem visznek el, mint Lyman és Lia, ugye? - kérdezte az asszony. - Heddát és Heddont talántán, de a kicsikéimet biztosan nem? Hiszen csak fél év múlva lesznek hatesztendősök!

- A Farkasok háromesztendős kortól viszik el őket. Te is tudod - mondta Tian. Ökle hol ellazult, hol összeszorult, ujjai szétnyíltak, majd összezárultak. Egyre nőtt benne az ismeretlen érzés, amely a puszta haragnál mélyebben fészkelt.

Az asszony ránézett. Könnyek peregtek az arcán.

- Meglehet, ideje nemet mondani. - Még ő is alig ismert a saját hangjára.

- Hogy tehetnénk? - suttogta Zalia. - Az istenek nevére, hogy tehetnénk ilyet?

- Nem tom - felelte a férfi. - De kérlek, asszony, most gyere ide.

A felesége elindult, előbb még egy pillantást vetve a hátsó udvaron játszó öt gyerekre - mintha meg akarna győződni róla, hogy megvannak, a Farkasok még nem vitték el őket -, azután keresztülment a nappalin. Ótata a sarokban, a hideg kandalló mellett ült egy széken, lehajtott fejjel szunyókált,ráncos, fogatlan szájából kicsurrant a nyál.

Ebből a szobából rá lehetett látni a csűrre. Tian odahúzta a feleségét az ablakhoz, és kimutatott. -Tessék - mondta. - Látod őket, asszony? Jól megnézted őket?

Persze hogy látta. Tian kétméteres nővére leeresztette overallja felső részét, hatalmas melle csillogott, ahogy locsolta rá a vizet a hordóból. A csűr ajtajában Zalia bátyja, Zalman állt, csaknem két méter tíz centiméteresen, nagy volt, mint Lord Perth, hórihorgas, mint Andy, és éppen olyan üres az arca, mint a lányé. Ha egy megtermett fiatalember figyel egy fedetlen mellű, nagydarab lányt, a látványtól jókora dudornak kellene dagadoznia az ágyéka táján, de Zallynál nem volt ilyen. Nem is lesz. Mert megrontott volt. . Az asszony Tian felé fordult. Összenézett a férfi és a felesége, akik a vakszerencse folytán nem voltak megrontottak. Mindketten nagyon jól tudták, hogy akár Tia és Zal is állhatnának a helyükön és figyelhetnék a csűr mellett álló, temérdek termetű és üresfejű Tiant és Zaliát.

- Persze hogy látom őket - mondta. - Gondolod, hogy vak vagyok?

- Nem kívánod néha, hogy bárcsak az lennél? -kérdezte a férfi. - Amikor ilyet látsz?

Zalia nem válaszolt.

- Nem helyes ez, asszony. Nem helyes. Soha nem is volt.

- De hát időtlen idők óta...

- Francba az időtlen időkkel! - ordított föl Tian. -Ezek gyerekek! A mi gyerekeink!

- Akkor hát azt akarod, hogy a Farkasok porig égessék Callát? Osztán itt hagyjanak minket elvágott torokkal, kisült szemmel? Mer történt már ilyesmi. Te is tudod.

A férfi is tudta. De hát ki hozhatná rendbe a dolgokat, ha nem Calla Bryn Sturgis lakói? Errefelé biztosan nincsenek hatóságok, se kicsi, se nagy, még egy árva seriff sem. Magukra vannak utalva. Még réges-régen, amikor a Belső Báróságok ragyogtak a fénytől és a rendtől, errefelé akkor is ugyancsak kevés jele mutatkozott a ragyogó életnek. Ez itt határvidék, itt az élet mindig furcsa volt. Azután megjelentek a Farkasok, és az élet még furcsábbá vált. Mikor kezdődött ez? Hány nemzedékkel ezelőtt? Tian nem tudta, de úgy gondolta, az „időtlen idők óta" túl sok. Az biztos, hogy a Farkasok már akkor is portyáztak a határvidéki mezővárosokban, amikor Otata még fiatal volt - az ő ikertestvérét is elragadták, miközben ültek a porban és játszottak. - „Csak azér vitték el őtet, mer közelebb ült az úthoz - mesélte Otata (számtalanszor). -Ha én jövök ki hamarébb azonnap, akkor közelebb ülök az úthoz, oszt engem vittek vóna el. Jó az Isten!" - Megcsókolta a fakeresztet, amelyet az Öreg Fickó adott neki, az ég felé tartotta, és kodácsolt.

Mégis Ótatának a saját Ótatája azt mesélte, hogy az 0 idejében - ami öt vagy talán hat nemzedékkel ezelőtt volt, ha Tian jól számol -, a Farkasok még nem rontottak ki Mennykőcsapasbol szürke lovaikon. Tian egyszer megkérdezte az öreget, Na és akkortájt ritkábban jöttek kettesével a gyerekek? Mondtak erről valamit a régiek? Otata sokáig gondolkodott, azután megrázta a fejét. Nem, nem emlékezett rá, hogy erről mit meséltek a régiek.

Zalia aggódva nézett rá. - Tudom, nem vagy olyan állapotban, hogy ilyesmin gondolkodj, miután a délelőttöt ama sziklás ugaron töltötted.

- Ugyanezt fogom gondolni, akármikor jönnek, akárkit visznek.

- Ugye, Tian, nem csinálsz bolondságot? Nem leszel önfejű?

- Nem - felelte a férfi habozás nélkül

Máris tervezget, gondolta az asszony, és megcsillant benne a remény. Az biztos, hogy Tian semmit sem tehet a Farkasok ellen - egyikük sem tehet semmit -, de távolról sem ostoba. Egy faluban, ahol a férfiak többsége sohasem gondol tovább annál, hogy mit fog ültetni a következő sorba (vagy hova ültesse el szombaton este a répáját), Tian különlegességnek számított. Le tudta írni a nevét, olyan szavakat is leírt, amik azt mondták, hogy SZERETLEK, ZALLIE (és ezzel hódította meg Zaliát, bár ő nem tudta elolvasni a porba írt szavakat) össze tudta adni a számokat, és a kisebbet ki tudta vonni a nagyobból, pedig azt mondta, hogy az már ugyancsak nehéz. Lehetséges, hogy…?

Lényének egy része nem akarta befejezni a gondolatot. Mégis, amikor anyai szíve Hedda és Heddon, Lia és Lyman felé fordult, lényének egy része reménykedni szeretett volna. - Akkor hát?

- Összehívom a Városi Gyűlést. Elküldöm a tollat.

- El fognak jönni?

- Ha ezt a hírt meghallják, Calla minden embere felfigyel. Megbeszéljük a dolgot. Ez alkalommal talántán harcolni is hajlandók lesznek. A gyermekeikért talántán vállalják a küzdelmet.

Mögöttük megszólalt egy recsegős, vén hang - Te féleszű ökröndi!

Tian és Zalia egymás kezét fogva megfordult, és az öregemberre nézett. Bár az ökröndi kemény szó, Tian úgy látta, hogy az öregember egész jó szívvel tekint rájuk - rá.

- Mér mondod ezt, Ótata? - kérdezte.

- Ily disputárul, amit te javasolsz, úgy jönnek el a férfiak, hogy fölperzselnék a fél vidéket, ha zákányo-sok — mondta az öreg. - De ha kijózanulnak… Sose fog sikerülni.

- Szerintem mostan tévedsz, Ótata - felelte Tian. Hideg rettegés markolta meg Zalia szívét, ám valahol mélyen megmelegítette a remény.

HÁROM

Kevesebb lett volna a zsörtölődés, ha Tian legalább egy éjszakát ad nekik a hír megemésztésére, de nem adott. Egyetlen szabad éjszaka fényűzését sem engedhették meg maguknak. És amikor Heddont és Heddát körbeküldte a tollal, eljöttek. Tudta, hogy el fognak jönni.

Calla Gyűlésterme a főutca végén állt Took szatócsboltja mögött, rézsút szemben a Pavilonnal,

amely most, nyár végén poros és sötét volt. A kisváros hölgyei hamarosan földíszítik az Aratásra, de az Aratás Éjszakája nem volt igazán nagy ünnep Callá-ban. A gyermekek persze mindig szívesen bámulták, amint a madárijesztőket a tűzre vetik, a merészebbek szívesen csentek csókot, amikor eljött az éjszaka, de ez volt minden. Középső-Világban és Belső-Világban ilyenkor nagy ünnepségek zajlottak, itt azonban nem. Errefelé komolyabb dolgokkal foglalkoztak, mint az Aratásnapi Vásár.

Olyasmikkel, mint a Farkasok.

Némelyek - a nyugati, jómódú tanyákról és a három déli nagybirtokról - lovon érkeztek. Eisenhart, aki a Rocking B tanyáról jött, még a muskétáját is magával hozta, a mellén pedig fegyverövek keresztezték egymást. (Tian Jaffords nem hitte, hogy akár egy működőképes lőszer is lenne az években, de ha mégis, akkor sem sülne el az ócska mordály.) A manniták küldöttsége egy bricskába zsúfolódott, amelyet két mutáns herélt húzott - az egyiknek három szeme volt, a másiknak a hátán rózsaszín, tar púp meredezett. A fehér nadrágot és hosszú, színes inget viselő callai férfiak zöme azonban csacsi- és öszvérháton érkezett. Amikor beléptek a Gyűlésterembe, feszengve sandítottak egymásra, és elszarusodott bőrű hüvelykujjukkal megbökték sombrerójukat, amely az állszíj-nál fogva lógott a hátukon. Az egyszerű padok fenyőfából készültek. Asszonynép és megrontottak nem tehették be ide a lábukat, így alig harminc padot töltöttek meg férfiak a kilencvenből. Néhányan beszélgettek, de nevetés nem hallatszott.

Tian elöl állt, kezében tartotta a tollat, és a leszálló napot figyelte, amelynek aranyos fénye egyre vörösödött, míg olyan lett, akár a fertőzött vér. Amikor elérte a föld szélét, a férfi még egyszer végignézett a főutcán. Üres volt, csak három-négy megrontott üldögélt Took lépcsőin. Mindegyikük hatalmas, és másra sem jó, mint hogy sziklákat rángasson ki a földből. Nem látott több férfit, se közeledő szamarat. Mélyet lélegzett, kifújta, ismét beszívta a levegőt, és felnézett a sötétedő égre.

- Jézus Ember, én nem hiszek benned - mondta. -De ha ott vagy, akkor most segíts. Köszöntsed Istent.

Azután bement a terembe, és kicsit erőteljesebben csapta be a Gyűlésterem ajtaját, mint ahogy szükséges lett volna. A beszélgetés abbamaradt. Száznegyven férfi, zömmel parasztok figyelték, amint a terem elejébe megy. Bő, fehér nadrágja suhogott, kurta csizmája kopogott a deszkapadlón. Arra számított, hogy meg fog rémülni, tán még a szava is elakad. Végül is paraszt, nem csepűrágó vagy politikus. A gyermekeire gondolt, és amikor végignézett az embereken, rájött, hogy nem remeg tollat tartó keze. Amikor megszólalt, szavai könnyedén, természetesen, összefüggően követték egymást. Nem voltak olyan lelkesek, ahogy várta - Ótatának ebben igaza volt -, de elég készségesen figyeltek.

- Mindnyájan tudjátok, ki vagyok - mondta az ős-öreg, rőtes tollat szorítva. - Tian Jaffords, Luke fia, Zalia Hoonik férje. Öt gyerekünk van, két ikerpár és egy egyke.

Halk suttogás követte szavait, a legtöbben arra gondolhattak, milyen szerencsés Tian és Zalia, mivel ott van nekik Aaron. Tian várt, amíg elhal a suttogás.

- Egész életemet Callában töltöttem. Megosztottam véletek a khef-cx., ahogy ti is megosztottátok vélem. Most pedig kérlek benneteket, hallgassatok meg.

- Mondjad csak, Isten nevében - mormogták. Nem volt ez több szabványos válasznál, Tian mégis felbátorodott.

- Jönnek a Farkasok - mondta. - Andytől tudom a hírt. Harminc nap, holdtöltétől holdtöltéig, és mán e helyt is vannak.

Újabb mormolás. Tian kihallotta belőle a félelmet és a dühöt, de meglepetést nem. Hírek terjesztésében Andy ugyancsak hatékony volt.

- Még azok sem tanálnak közülünk papírt, akik netán tudnak írni és olvasni - folytatta -, így hát nem tom egészen biztosan tudom megmondani néktek, mikor jártak utoljára e helyt. Nincsenek följegyzések, csak szájrul szájra járó mesék. Azt tudom, hogy én még hátulgombolós voltam, így legalább húsz esztendeje történhetett...

- Huszonnégy! - szólalt meg egy hang a terem végében.

- Dehogy, huszonhárom! - vitatkozott másvalaki egy előrébb levő sorból. Fölállt Reuben Caverra. Testes férfi volt, kerekded, vidám arccal. De most nem volt az arcán vidámság, csak keserűség. - A húgomat, Rutht vitték el. Hallgassatok meg, könyörgök.

Mormogás - valójában a helyeslés hangot kapott sóhaja - szakadt föl a padokban szorongó emberekből. Ritkásabban is ülhettek volna, de inkább összebújtak. Tian elismerte, hogy néha a szorongásban is lehet vigasz.

Reuben folytatta - Az elülső udvaron játszottunk a nagy fenyő töviben, amikor jöttek. Ettül fogva minden évben tettem egy jelet arra a fára. Még mikor visszajött, akkor sem hagytam abba. Huszonhárom jel van a fán, huszonhárom esztendő telt el azóta. -Leült.

- Huszonhárom vagy huszonnégy, nem számít -mondta Tian. - Azok, akik karon ülők voltak, amikor a Farkasok utoljára eljöttek, azóta felnőttek, és a saját csimotáikat nevelik immáron. Igazán szép termésre érkeznek azok a fattyak. Igazán szép a gyermektermés. - Elhallgatott, hagyott némi időt, hogy megforgassák elméjükben a gondolatot, mielőtt folytatta - Ha hagyjuk, hogy megtörténjen - mondta végül. - Ha hagyjuk, hogy a Farkasok elvigyék a gyermekeseinket Mennykőcsapásba, hogy aztán megrontottként küldjék vissza.

- Mi az ördögöt tehetnénk? - kiáltott föl egy férfi, aki az egyik középső padban ült. - Ezek nem emberek! - Általános (és siralmas) mormogás helyeselt neki.

Fölállt az egyik mannita, köpenyét megigazgatta csontos vállán. Komoran nézett a többiekre. Nem volt éppen őrült a tekintete, de Tian szerint mérföldekre járhatott az ép észtől. - Kérlek titeket, hallgassatok meg - mondta.

- Köszönettel meghallgatunk - felelték tisztelettudóan, de távolságtartóan. Ritkán lehetett mannitát látni a városban, most pedig nyolcan ültek egy csomóban! Tian örült, hogy eljöttek. Ha van valami, ami hangsúlyozhatja a dolog halálos komolyságát, az a manniták megjelenése.

Kinyílt a Gyűlésterem ajtaja, egy. újabb ember lépett be. Hosszú, fekete kabátot viselt, a homlokán heg éktelenkedett. Sem Tian, sem a többiek nem vették észre érkezését. A mannitára figyeltek.

- Hallgassátok, mit mond Manni Könyve Amikor a Halál Angyala átsuhant Ajdzsip fölött, minden olyan házban megölte az elsőszülöttet, ahol az ajtófélfát nem jelölték meg az áldozati bárány vérével. Ezt mondja a Könyv.

- Tisztelet a Könyvnek! - szólt a többi mannita.

- Talán hasonlóképpen kellene cselekednünk -folytatta a szóvivő. A hangja nyugodt volt, ám egy ér vadul lüktetett a homlokán. -Talán az öröm ünnepévé kellene tennünk az elkövetkezendő harminc napot a kisdedeknek, majd pedig elaltatván őket, ki kellene engednünk vérüket a földre. Hadd vigyék el a Farkasok a tetemüket keletre, ha ez a kívánságuk.

- Te megőrültél! - szólalt meg Benito Cash. Fel volt háborodva, ugyanakkor alig bírta visszafojtani a nevetését. - Te és a fajtád! Nem fogjuk megölni a kicsinyeinket!

- Inkább jöjjenek vissza oly állapotban, ami alig különbözik a haláltól? - kérdezte a mannita. - Nagy, haszontalan húsdarabként! Kikanalazott kagyló módjára!

- Az ám, és mi lesz bátyáikkal és húgaikkal? - kérdezte Vaughn Eisenhart. - Nagyon jól tudjátok, hogy a Farkasok az ikerpárbul mindig csak az egyiket viszik el.

Fölállt egy második mannita, akinek mellét selymes fehér szakáll borította. Az első közben leült. Az öreg Henchick végignézett a többieken, azután Tianra pillantott. - Nálad a toll, ifiú ember - beszélhetek-é?

Tian bólintott, hogy folytassa. Egyáltalán nem volt rossz a kezdet. Hadd kutassák csak át a vermet, amelyben vannak, hadd tárják föl minden sarkát. Bízott benne, hogy végül csak megtalálják a két választást. Vagy tűrik most is, hogy a Farkasok elvigyék a serdületlen ikerpárok egyikét, vagy szembeszallnak velük, és harcolnak. De ehhez meg kell érteniük, hogy minden más ösvény zsákutcába vezet.

Az öregember türelmesen beszélt. Talántán még szomorúan is. - Úgy bizony, ez rettentő gondolat. Ámde fontoljátok csak meg, urak ha a Farkasok eljővén, gyermekek nélkül lelnek minket, meglehet, utána végleg békén hagynak.

- Úgy is lehet - mordult föl az egyik kisbirtokos, bizonyos Jorge Estrada nevezetű. - Meg úgy is, hogy mégse. Manni-sai, valóban képes lennél lekaszabolni egy egész helység gyermekeit egy lehet kedvéért?

Hangos helyeslés hullámzott végig a sokaságon. Fölállt egy másik kisbirtokos, Garrett Strong nevezetű, mopszliképű, haragos ember. Hüvelykujját beakasztotta az övébe. - Akkor mán jobb, ha valameny-nyien megöljük magunkat - mondta. - Kisdedeket, felnőtteket egyként.

A mannita nem haragudott meg. Mint ahogy egyik kék köpenyes sem. - Ez is egy lehetőség - mondta az öregember. - Beszélhetünk erről is, ha a többiek akarják. - Leült.

- Nékem nem lehetőség - mondta Garrett Strong. - Könyörgök, hallgassatok meg! Olyan lenne ez, mintha levágnánk a fejünket, hogy ne kelljen többé beretválkoznunk.

Nevetés harsant és néhány kiáltás Hallottuk, meghallgattunk! Garrett, aki már nem tűnt annyira feszültnek, leült, és összedugta a fejét Vaughn Eisen-harttal. Egy másik földbirtokos, Diego Adams is hallgatta őket, fekete szeme élénken villogott.

Megint egy gazdálkodó következett - Bucky Javier, apró fejű, csapott állú. Kecskeszakállas arcában elevenen fénylett a kék szempár. - Mi lenne, ha egy időre elmennénk? - kérdezte. - Mi lenne, ha fognánk a gyermekeket, és elindulnánk nyugatra? Talántán meg sem állnánk a Nagy Folyó nyugati mellékágának forrásáig?

Percnyi csöndben fontolgatták a merész ötletet. AWhye nyugati ága csaknem elérte a Középső-Világot... ahol Andy szerint mostanában megjelent, majd valamivel később eltűnt egy zöld üvegből való palota. Tian éppen válaszolni készült, amikor a boltos, Eben Took megelőzte. Tian megkönnyebbült. Hallgatni akart, amíg lehet. Ha mindent számba vettek, akkor kimondja, mi maradt.

- Maszlagot ettél? - kérdezte Eben. - Megjönnek a Farkasok, látják, hogy elmentünk, porig égetnek mindent - tanyákat, birtokokat, a termést, a raktárakat, gyökeret és ágat. Akkor minek

jönnénk vissza?

- Na és mi lészen, ha utánunk jönnek? - vágott közbe Jorge Estrada. - Gondoljátok, hogy oly fajzatoknak, mint a Farkasok, nehezükre esne követni minket? Mindent fölégetnek, ahogy Took mondta, azután végignyargalnak a nyomainkon, és mindenképpen elviszik a gyermekeseket!

Még hangosabb lett a helyeslés. A kurta szárú csizmák dobogtak a fenyődeszkákon. Néhányan felkiáltó 11 ak Halljuk, halljuk!

Mellesleg - szólt Neil Faraday, miközben fölállt, és maga elé tartotta hatalmas, piszkos sombreróját sohasem rabolják el minden gyermekünket. - Olyan rémült, használjátok-az-eszeteket hangon beszélt, hogy Tian fogai összecsikordultak. Ez volt az a tanács, amelytől a legjobban tartott. Az értelemre intő, gyilkos álokoskodás.

ügy fiatalabb, csupasz képű mannita élesen, gúnyosan elnevette magát. - Ó, kettőből egyet megmenthetünk! Akkor minden rendben, igaz? Az Isten áldjon meg! -Többet is mondott volna, de Henchick megfogta göcsörtös ujjaival a karját. Az ifjú elhallgatott, de nem hajtotta meg a fejét alázattal. A szeme izzott, és ajka fehér vonallá keskenyedett.

- Nem mondtam hogy így helyes - felelte Neil. Forgatni kezdte maga előtt a sombrerót. Tian attól tartott, hogy mindjárt elszédül. - De szembe kell néznünk a tényekkel, ugye? Hát persze. És nem viszik el mindet. Itt van Georgina jányom, ügyes és okos...

- Ja, George fiad meg egy nagydarab, üresfejű melák - vágott közbe Ben Slightman. Előmunkás volt Eisenhartnál, és nem sok türelem szorult bele a bolondok iránt. Levette a szemüvegét, megtörölte a nyakában lógó kendővel, ismét föltette. - Ahogy végiglovagoltam az utcán, akkor is láttam, ahogy ott ücsörög Tooki előtt a lépcsőn. Nagyon is jól láttam. Őt és még néhány hasonló agyatlant.

- De...

- Tudom - folytatta Slightman. - Nehéz döntés. Némelyik agyatlannak talán jobb is volna, ha mind meghalna. - Egy pillanatra elhallgatott. - Vagy ha mindkettőt elvinnék az egy helyett.

Ben Slightman Halljuk meg Mondja csak kiáltások közepette leült.

- Mindig hagynak annyit, hogy elboldoguljunk, ugye? - kérdezte egy gazda, akinek a földje Tianétól nyugatra terült el, a callai határszélen. Louis Haycox-nak hívták, és tűnődő, keserű hangon beszélt. Bajusza alatt mosolyra húzódott a szája, de ebben a mosolyban nem sok jókedv volt. - Nem fogjuk megölni a gyermekeinket - nézett a mannitákra. - Az Isten áldjon meg titeket, uraim, nem hinném, hogy akár még ti is képesek lennétek mészárszékre vinni őket. Egy sem közületek. De nem is kerekedhetünk föl nyugatnak - vagy bármék más irányba -, mer emitt kéne hagynunk a birtokainkat. Akkor tényleg felégetnének mindent, és úgyis eljönnének a gyerekekért. Kellenek , nékik, az Isten tudja, mér.

Mindig ugyanoda lukadok ki legtöbben közülünk parasztok. A kezünk erős, ha a földről van szó, és gyenge, ha bármi másról. Nékem magamnak két csemetém van, négyévesek, és mindkettőt szeretem. Gyűlölöm a gondolatát, hogy az egyiket el kell veszítenem. De odaadom, hogy megmaradjon a másik. És a tanyám. - Egyetértő mormogás fogadta szavait. -Mi más választásunk marad? Én aszondom a világ legnagyobb hibája lenne feldühíteni a Farkasokat. Hacsak meg nem állhatunk ellenükbe. Ha lehetne, ezt választanám. Csak nem látom, hogyan lehetséges.

Tian úgy érezte, hogy Haycox minden szavától egyre jobban összetöpörödik a szíve. Mennyit elvett ez az ember az ő mondanivalójának erejéből! Istenek és Jézus Ember!

Wayne Ovelholser állt föl. Calla Bryn Sturgis legsikeresebb gazdája volt, amit hatalmas pocakja is bizonyított. - Kérlek, hallgassatok meg.

- Köszönettel meghallgatunk, sai - mormogták. Megmondom, hogy mit fogunk tenni - szólt

verholser, és körülnézett. - Amit mindig is tettünk. Akad köztetek olyan, aki arról beszél, hogy ki kell állni a Farkasok ellen? Van közöttetek ennyire hibbant? Mivel? Lándzsákkal, kövekkel, néhány íjjal és számszerijjal? Vagy néhány ilyen rozsdás tűzfegyverrel, mint ez itt la? - Hüvelykujjával Eisenhart mordályára bökött.

- Csak ne viccelődj a lövő vasammal, fiam! - vágott vissza Eisenhart, de közben szomorúan mosolygott.

- Eljönnek, elviszik a gyerekeket - mondta Over-holser, és körülnézett. - Néhányat. Azután meg békén hagynak egy nemzedéken át, vagy még tovább. Ez így vun, így is volt, és azt mondom, nyugodjunk bele.

Helytelenítő mormogás támadt, de Overholser kivan a, amíg elül.

Huszonhárom vagy huszonnégy év, nem számít folytatta, amikor újból csönd lett. - Mindenképp hosszú idő. Hosszú, békés idő. Talántán megfeledkeztetek pár dologról, emberek. Az egyik, hogy a gyerekek olyanok, mint bármely más termény. Isten mindig küld újat. Tudom, hogy ez szívtelenségnek hangzik. De hát így éltünk eddig, és eztán is így élünk majd.

Tian nem várta meg, hogy valaki válaszoljon. Ha tovább haladnak ebbe az irányba, akkor minden esélye elvész. Fölemelte az opopanax tollat, és azt mondta - Hallgassatok meg! Kérlek, hallgassatok meg!

- Meghallgatunk, sai - felelték. Overholser bizalmatlanul sandított rá.

Minden okod megvan rá, gondolta Tian. Mert elegem van már ebből a gyáva közgondolkodásból, de mennyire.

- Wayne Overholser okos és sikeres gazda - mondta -, és ezer nagyon nem szívesen szólok ily tekintélyes ember ellen. Még egy okom van kora felől lehetne a tatám...

- Osztán csak vigyázzál, nehogy a tatád legyen! -kurjantotta Garrett Strong egyetlen bérese, bizonyos Rossiter nevezetű. Nagy hahota támadt. Még Overholser is elmosolyodott a tréfán.

- Fiam, ha tényleg nem szívesen vitatkozol velem, akkor ne tegyed - mondta. Továbbra is mosolygott, de most már csak félszájjal.

- Sajnos muszáj - felelte Tian. Lassan járkálni kezdett a padok előtt. Kezében meglibbent a rozsdaszínű opopanax toll. Kicsit fölemelte a hangját, így mindenki megértette, hogy többé nem a nagybirtokoshoz beszél.

- Azér muszáj, mer sai Overholser elég idős ahhoz, hogy a tatám legyen. Az ő gyerekei mán felnőttek, és amennyire tudom, eleve csak ketten voltak, egy fiú, egy jány. - Szünetet tartott, majd bevitte a gyilkos döfést - Akik két év különbséggel születtek. - Más szóval, nem ikrek, tehát nem kellett tartaniuk a Farkasoktól, noha ezt ki sem kellett mondani hangosan. A tömeg pusmogni kezdett.

Overholser veszélyesen kivörösödött. - Rohadt mocsok dolog ilyet mondani! Nékem mindegy, hogy iker vagy sem! Adjad ide azt a tollat, Jaffords! Van még mondanivalóm!

De néhány Csizmasarok verni kezdte a deszkákat, először lassan, azután egyre gyorsabban, míg a végén úgy kopogtak, mint a jégeső. Overholser dühösen nézett körül, most már nem is vörös volt, hanem valósággal lila.

- Beszélni akarok! - kiáltotta. - Kérlek, hallgassatok meg!

Nem, nem!, meg Nem most, aztán Jaffordsnál a toll, és Üljél le és hallgassál kiáltások válaszoltak neki. Tiannak volt egy olyan sejtelme, hogy sai Overholser most -feltűnően későn - tanulja meg, hogy egy mezővárosban gyakran mélyről fakadó ellenszenv övezi a leggazdagabb és legsikeresebb polgárt. Azok, akik kevésbé szerencsések vagy kevésbé ügyesek (a két halmaz tagjai a legtöbbször azonosak), lekaphatják a kalapjukat, amikor gazdagék arra hajtanak bricskán, homokfutóval, küldhetnek leölt disznót vagy tehenet köszönetképpen, ha a gazdagok kölcsönadják néhány béresüket a ház vagy a csűr építéséhez, éljenezhetnek az Újévi Gyűlésen, ha a módosabbak segítenek megvásárolni azi a zongorát, amely most a músicában áll. Calla polgárai mégis egyfajta vad elégtétellel fojtották bele a szót kurta csizmáik dübörgésével Overholserbe.

Overholser, aki nem szokott hozzá, hogy ilyen módon utasítsák vissza - valósággal tátva maradt a szájé , még egy kísérletet tett. - Nagyon kérlek, add ide a tollat.

Nem - felelte Tian. - Később megkapod, ha akarod, de most nem.

Erre már tényleg kitört az éljenzés, főleg a legkisebb gazdák között, akikhez néhány béresük is csatlakodon. A manniták kimaradtak a zajongásból. Annyira összehúzódtak, hogy sötétkék tintapacának tűntek a terem közepén. Láthatóan zavarba hozta őket ez a fordulat. Közben Vaughn Eisenhart és Diego Adams odamentek Overholserhez, és halkan beszéltek vele.

Kaptál egy esélyt, gondolta Tian. Jó lesz, ha mindent igyekszel kihozni belőle.

Fölemelte a tollat, elhallgattatva a többieket.

- Mindenkinek lesz lehetősége a beszédre - mondta. - Ami engem illet, a következőt mondom ez nem mehet így tovább, hogy egyszerűen lehajtjuk a fejünket, és csöndesen álldogálunk, miközben a Farkasok jönnek, és elviszik a gyermekeinket. Ők pedig…

- Mindig visszaküldik őket - mondta félénken egy Farren Posella nevű béres.

- Üres héjakat küldenek vissza! - kiáltotta Tian, mire újabb Halljuk kiáltások hallatszottak. De Tian szerint ez nem volt elég. Messze nem elég. Még.

Ismét leengedte a hangját. Nem akarta tüzelni őket. Overholser megpróbálta, és sehova sem jutott, ezer hold ide vagy oda.

- Csak a héj az, ami visszatér. És mi? Hogy hat ez ránk? Némelyek azt mondhatnák, sehogyan, a Farkasok mindig hozzátartoztak az életünkhöz emitt Calla Bryn Sturgisben, mint a forgószél és a földindulás. De ez nem igaz. Legföljebb hat nemzedék óta látogatnak minket. Calla viszont több mint ezer éve megvan!

Az öreg, csontos vállú, komor tekintetű mannita félig fölemelkedett a helyéről. - Igazat mond, fölken. Éltek e helyt gazdák - és köztük manniták - akkor is, amikor a Mennykőcsapás sötétsége még le sem ereszkedett, a Farkasokról nem is beszélve.

Ámuló tekintetek fordultak az öregember felé. Úgy tűnt, neki elég is volt ennyi, mert biccentett, és visszaült.

- így hát az idők nagyobb folyásában szinte újdonságnak számítanak a Farkasok - mondta Tian. - Hatszor jöttek talántán százhússzáznegyven esztendő alatt. Ki tudná összeszámolni? Ahogy tudjátok, valamiként meglágyult az idő. Halk mormolás hallatszott. Néhányan bólintottak.

- Mindenesetre nemzedékenként egyszer - folytatta Tian. Érzékelte, hogy Overholser, Eisenhart és Adams körül kicsapódóban van egy ellenséges mag. Azt nem tudta, Ben Slightman velük tart-e - valószínűleg igen. Ezeket az embereket akkor sem tudná megindítani, ha az angyalok nyelvén szólna. Nos, talán meglesz nélkülük is. Ha a többiekre hathat. - Eljönnek minden emberöltőben, s hány gyermeket visznek el? Három tucatot? Négyet?

Sai Overholsernek ez alkalommal talántán nincsenek gyermekeséi, de nékem vannak - nem is egy ikerpár, de kettő. Heddon és Hedda, Lyman és Lia. Mind a négyet szeretem, de egy hónapon belül kettőt elvisznek. És mikor az a kettő visszatér, megrontottak lesznek. Az a szikra, ami emberré teszi az embert, [kialszik mindörökre.

Hallgassátok, hallgassátok, hullámzott végig a termen a suttogás.

- Hányótoknak vannak olyas ikrei, akiken még csak a fejükön női a szőr? - kérdezte Tian. - Emeljétek föl a kezeteket!

Hat ember jelentkezett. Azután nyolc. Tucatnyi. Valahányszor Tian úgy gondolta, hogy mindenki jelentkezett, újabb kelletlen kéz emelkedett a magasba. Vé-ígül huszonkét kezet számolt össze, és természetesen nem mindenki volt itt, akit érintett a kérdés. Látta, ! hogy Overholsert megdöbbenti a szám. Diego Adams IÍk fölemelte a kezét, és Tian elégedetten látta, hogy I kicsit távolabb húzódik Overholsertől, Eisenharttól és •Slightmantől. Három mannita is fölemelte a kezét. Jorge Estrada. Louis Haycox. Sokan mások, akiket ismert, de ez nem meglepő úgyszólván mindőjüket ismerte, nem számítva pár tekergőt, akik éhbérért és meleg ételért dolgoztak a kisbirtokosoknál.

- Valahányszor elrabolják a gyermekeinket, egy kicsit elrabolnak a szívünkből és a lelkünkből is - folytatta.

- Eriggy mán, fiam! - szólt Eisenhart. - Ez egy kicsit túl...

- Pofa be, gazda! - mondta egy hang, a forradásos homlokú, késve érkezett férfi hangja. Elképesztő harag és megvetés csendült benne. - Nála van a toll. Hadd fejezze be a mondandóját!

Eisenhart megpördült, hogy megnézze magának, ki szólt így. Megnézte, és nem válaszolt. Tian nem csodálkozott.

- Köszönöm, atya ,- folytatta nyugodtan. - Már csaknem a végén járok. Folyton a fákon töprenkedem. Lecsupálhatod egy erős fa leveleit, attól még megél. Televésheted nevekkel a kérgét, körülnövi őket. Még akkor sem pusztul el, ha belevágsz a gesztbe. De ha újra és újra és újra kivágják a gesztjét, eljön az idő, amikor még a legerősebb fának is el kell pusztulnia. Láttam ilyet a saját birtokomon, rút látvány. Bévűlről kifelé pusztul el a fa. Látni a levelein, ahogy elsárgulnak, a törzstől az ágak hegyéig. Pontosan ezt csinálják a mi kis városunkkal. Ezt teszik Callával.

- Hallgassátok! - kiáltotta Freddy Rosario, a szomszéd birtokos. - Jól figyeljetek! - Freddyéknél is ikrek voltak, noha még csecsszopók, ezért valószínűleg biztonságban voltak.

Tian folytatta - Azt mondjátok, hogy ha szembe szállunk, és harcolunk, akkor megölnek bennünket, és felpörzsölik Callát a keleti végétől a nyugatiig.

- Igen - szólt Overholser. - Én ezt mondom. És nem egyedül én. - Mindenfelől helyeslő morgás hallatszott.

- Mégis csak állunk lehajtott fejjel és üres kézzel, míg a Farkasok elragadják, ami drágább nékünk minden termésnél, háznál, csűrnél, mindig csak kicsinyég többet vájva ki annak a fának a legbelső gesztjéből, ami Calla! - Tian fölemelte a hangját és tollat tartó kezét. - Ha nem szállunk szembe velük, és nem harcolunk, akkor is elpusztulunk! Ezt mondom néktek én, Tian Jaffords, Luke fia. Ha hamarosan nem szállunk szembe velük, nem küzdünk ellenük, akkor belőlünk is megrontott lesz!

Harsány Halljátok kiáltások. Lelkesen dübörögtek a kurta szárú csizmák. Akadt, aki tapsolt.

George Telford, egy másik birtokos odasúgott vala-Bmit Eisenhartnak és Overholsernek. Hallgatták, azután bólintottak. Telford fölállt. Ezüstös hajú, cserzett bőrű férfi volt, az a viharverten jóképű fajta, amit az asszonyok szeretnek. - Befejezted, fiam? - kérdezte szelíden, mintha egy gyermeket kérdezne, hogy kijátszotta-e magát délutánra, és nem akarna-e lefeküdni egy kis szundikálásra.

- Úgy vélem, igen - felelte Tian. Hirtelen elkedvetlenedett. Telfordnak nem volt akkora birtoka, mint Vaughn Eisenhartnak, de sima nyelvű ember hírében Bálit. Tiannak az a balsejtelme támadt, hogy mégis vesztésre áll.

- Akkor hát ideadnád a tollat? Tian gondolt rá, hogy megtartja, de minek? A lé-nyeget elmondta. Mindent megpróbált. Talán mégis össze kellene csomagolnia Zaliával és a gyerekekkel, és elindulni nyugatnak, vissza Belső-Világ irányába, Andy szerint a következő teleholdkor jönnek a Farkasok. Jókora előnyt szerezhet az ember harminc nap alatt.

Átadta a tollat.

- Valamennyien átérezzük az ifjú Jaffords indulatát, és bizonyára senki sem kételkedik bátorságában - mondta George Telford. Beszéd közben a tollat a mellkasa bal oldalához szorította, a szíve fölé. Tekintete végigfutott a hallgatóságon, és mintha sorra a szemébe nézett volna mindenkinek, méghozzá barátságosan. - De nékünk ama gyermekesekre is gondolnunk kell, akik megmaradnak, éppen úgy, mint akiket elvisznek, nem igaz? Valamennyi gyermekesét meg kell védenünk, legyen az ikerpár, hármas iker, vagy olyan, egyke, mint Jaffordsék Aaronja. Telford most Tianhoz fordult.

- Mit mondasz majd gyermekeidnek, ha a Farkasok lelövik az anyjukat, vagy felgyújtják Ótatát a villámló botjukkal? Mivel indokolod a sikolyokat? Mivel édesíted az égő bőr, az égő gabona szagát? Hogy lelkeket mentenénk? Netán ama kitalált fa gesztjét?

Elhallgatott, lehetőséget adva Tiannak, hogy feleljen, de neki nem volt válasza. Csaknem sikerült meggyőznie őket... de nem vette számításba Telfordot. Ezt a sima hangú kurafi Telfordot, akinek a kora miatt nem kell aggódnia azon, hogy a Farkasok nagy, szürke lovaikon beköszönnek az udvarába.

Telford úgy bólintott, mintha nem is várna Tiantól mást, mint hallgatást, és a padok felé fordult. - Amikor jönnek a Farkasok - mondta -, magukkal hozzák tüzet szóró fegyvereiket - a villámló botokat, tudjátok - meg puskákat és repülő fémszerkezeteket. Nem emlékszem a nevükre ezeknek a...

- Zümmögő golyók - mondta valaki.

- A csikeszek - szólalt meg valaki más.

- A Lopakodók! - kiáltotta egy harmadik.

Telford biccentett, szelíden mosolygott, mint iskolamester a jó tanulókra. - Akármik is, repülnek a levegőben, megkeresik célpontjukat, és mikor rálelnek, akkor borotvaéles pengék ugranak ki belőlük. Öt másodperc alatt tetőtől talpig fölszeletelnek egy embert, úgy, hogy csak egy hajas-véres kör marad belőle. Ne kételkedjetek, a saját szememmel láttam.

- Hallgassátok, figyelmesen hallgassátok meg! - kiáltották az emberek a padokból. A szemük tágra nyílt a rémülettől.

- Maguk a Farkasok is rettentően ijesztőek - folytatta Telford, könnyedén váltva át egyik tábortűzi rémmeséről a másikra. - Olyasfélék, mint az emberek, de mégsem azok, hisz nagyobbak és sokkal irtóztatóbbak nálunk. Azok pedig, akiket a távoli Menny-kőcsapásban szolgálnak, még náluk is borzalmasabbak. Úgy hallottam, vámpírok. Talántán madár- s állatfejű emberek. Törött sisakú, halhatatlan roninok. A Bíbor Szem harcosai.

Az emberek sustorogtak. A Szem említésekor még Tian is úgy érezte, hogy hideg patkánylábak futkosnak a hátán.

- Láttam a Farkasokat a többit meg hallottam -folytatta Telford. - Noha nem hiszem el az egészet, azért sok mindent el kell fogadnom. De hagyjuk a Mennykőcsapást, és mindazokat, kik ott tanyáznak. Maradjunk csak a Farkasoknál. Ők jelentik a gondunkul, méghozzá jókorát. Különösen, mivel állig fölfegyverkezve jönnek! - Zord mosollyal csóválta meg a fejét.

Mit tehetünk? Talántán letaszajthatjuk őket hatalmas lovaikról a kapáinkkal, sai Jaífords? így gondoltad?

Gúnyos nevetés jutalmazta kérdését.

Nincs fegyverünk, amivel szembeszállhatnánk velük - folytatta Telford. Most szárazon, üzletiesen beszélt, az olyan ember hangján, aki végső döntésre jutott. - Még ha lenne is ilyesmink, mi parasztok, gazdák, állattenyésztők vagyunk, nem harcosok. Mi...

Elég ebből a gyáva beszédből, Telford! Szégyellhetned magad!

Hüledező hápogás követte ezt a leforrázó beszédet. Hátak reccsentek, nyakak roppantak, ahogy az emberek megfordultak, hogy lássák, ki beszélt. Ekkor, mintha meg akarná adni nekik, amit kívánnak, a terem leghátsó padjától lassan elindult előre a hosszú fekete kabátot, papi gallért viselő, későn jött férfi. Homlokán a heg - a kereszt alakú forradás - bíbor színben izzott a petróleumlámpák fényében.

Az Öreg Fickó volt.

Telford viszonylag gyorsan összeszedte magát, de mikor megszólalt, Tian még mindig érezni vélte benne a felháborodást - Bocsáss meg, Callahan atya, de nálam a toll...

- Pokolba a pogány tolladdal, és pokolba a gyáva tanácsoddal! - felelte Callahan atya. A csúz komor peckességével baktatott végig a padok közötti folyosón. Noha nem volt olyan öreg, mint a mannita vének, és meg sem közelítette Tian Otatájanak korát (aki azt állította, hogy Calla Lockwoodtól délre nincs nála idősebb), valahogy mindőjüknél korosabbnak tűnt. Ősöregnek. Semmi kétség, ehhez az űzött pillantás is hozzájárult, amellyel heges homloka (Zalia szerint ő maga vágta a sebet) alól nézett a világba. De még inkább a hangja okozta. Noha elég éve élt már itt ahhoz, hogy fölépítse a Jézus Embernek szentelt furcsa templomát, és fél Callát áttérítse a saját észjárására, még egy idegennel sem tudta volna elhitetni, hogy idevalósi. Idegenségének

oka lapos, orrhangú beszéde volt, és a gyakran használt sajátos tolvajnyelv (amit ő „utcai süketelésnek" hívott). Noha sohasem emlegette, kétségtelenül ama másik világok valamelyikéből származott, amelyekről a manniták karattyolnak, de most Calla Bryn Sturgis volt az otthona. Olyasfajta megkérdőjelezhetetlen tekintély áradt belőle, ami úgyszólván kizárta a vitát, hogy joga van-e szólni, tollal vagy toll nélkül.

Lehetett fiatalabb Tian Ótatájánál, akkor is ő volt az Öreg Fickó.

NÉGY

Most végignézett Calla Bryn Sturgis lakóin, de rá se pillantott George Telfordra, akinek a kezében lekonyult a toll, és aki még mindig azt szorongatva leült az első padba.

Callahan az egyik argó kifejezésével kezdte, de az itteniek parasztok voltak, senkinek sem kellett magyarázat.

- Ez lószar.

Továbbra is a férfiakat nézte. A legtöbben nem állták a tekintetét. Egy pillanatra még Eisenhart és Adams is lesütötte a szemét. Overholser fölemelte a fejét, de az Öreg Fickó kemény tekintetének sugarától a nagygazda inkább duzzogónak tűnt, mint dacosnak.

- Lószar! - ismételte minden szótagot külön hangsúlyozva a fekete kabátot, papi gallért viselő férfi. Kicsiny aranykereszt ragyogott a papi gallér bevágásában. A homlokán a másik kereszt - amelyről Zalia azt tartotta, hogy a saját hüvelykujjának a körmével hasította a húsába, részleges vezeklésként valami borzalmas bűnért - úgy égett a lámpák fényében, mint egy tetoválás.

- Ez a fiatalember nem tartozik a nyájamhoz, de igaza van, és azt hiszem, ezt mindnyájan tudjátok.

A szívetek mélyén belátjátok. Még maga is, Mr. Ovelholser. És te is, George Telford. - Én nem tudom - felelte Telford, ám a hangja gyenge volt, és elveszítette korábbi meggyőző erejét.

- Minden hazugságtok kereszt lesz a szemetekben, I ezt mondaná nektek az anyám. - Callahan fagyosan rámosolygott Telfordra, és Tian örült, hogy ez a mosoly nem neki szól. Ekkor a pap őfelé fordult. - Még sosem hallottam senkit, aki jobban beszélt volna, fiam. Megköszönöm néked.

Tian tétován fölemelte a kezét, és még tétovább mosollyal nézett vissza az atyára. Úgy érezte magát, mint egy bugyuta vásári komédia szereplője, akit az utolsó pillanatban ment meg a valószínűtlen, természetfölötti beavatkozás.

- Úgy áll a dolog, hogy tudok egyet-mást a gyávaságról - mondta Callahan, a padban ülő férfiak felé fordulva. Fölemelte a jobbját, amelyet valami hajdan-volt tűz facsart ki és torzított formátlanná, mereven ránézett, ismét leejtette. - Mondhatjuk, személyes tapasztalataim vannak róla. Tudom, hogyan vezet egyik gyáva döntés a másikhoz... meg a következőhöz... meg a következőhöz... aztán már késő a változtatáshoz. Biztosíthatlak, Telford uram, hogy a fa, amelyről az ifjú Mr. Jaffords beszél, korántsem kitalált. Calla szörnyű veszélyben forog. A lelketek van veszélyben.

- Üdvöz légy, Mária, malaszttal teljes - mondta valaki a terem bal sarkában -, az Úr van veled. Áldott a te méhednek gyümölcse, J…

- Elég! - förmedt rá Callahan. - Ezt tedd el vasárnapra! -Végigjártatta mélyen ülő, kéken

szikrázó szemét a hallgatóságon. - Ma este ne foglalkozzatok Istennel, Máriával és a Jézus Emberrel. Ne törődjetek a villámszóró botokkal és a Farkasok zümmögő bogaraival sem. Harcolnotok kell. Ti vagytok Calla férfiai, nem? Akkor hát cselekedjetek férfi módjára! Ne viselkedjetek többé úgy, mint a kutyák, amelyek hason csúszva nyalják a kegyetlen gazda csizmáját!

Overholser elvörösödött, fel akart állni. Diego Adams megragadta a karját, és a fülébe sugdosott. Overholser görnyedten megmerevedett egy pillanatig, azután visszaült. Adams állt föl.

-. Jól hangzik, padrone! - mondta erős tájszólással. -Derekasan hangzik. De talántán mégis marad néhány kérdés. Az egyiket Haycox tette föl. Hogy képesek parasztok, birtokosok szembeszállni fegyveres gyilkosokkal?

- Magunk is bérelhetünk gyilkosokat - felelte Callahan.

Egy pillanatra sűrű, meglepett csönd borult rájuk. Csaknem úgy tűnt, mintha az Öreg Fickó egy másik nyelven szólalt volna meg. Végül Diego Adams válaszolt - igen óvatosan - Nem értelek.

- Hát persze hogy nem értesz - mondta az Öreg Fickó. - Ezért hát figyelj, és okosodjál. Adams gazda, és ti mindnyájan figyeljetek, okosodjatok. Nyugatról, lóval nem egészen hatnapi járásra a Sugár Útja mentén, három harcos és egy tanítvány közeledik dél felé. - Elmosolyodott meghökkenésük láttán. Azután Slightmanhez fordult. - A tanítvány nem sokkal idősebb a te Ben fiadnál, de máris gyors, mint a kígyó, és gyilkos, akár a skorpió. A többiek meg még nála is gyorsabbak és gyilkosabbak. Andytől tudom, aki látta őket. Igazi fegyvert akartok? Ott jön. A szavamat adom rá.

Overholser most már fölállt. Az arca lázasan égett, jókora pocakja remegett. - Miféle dajkamese ez? -kérdezte. - Ha voltak is valaha ily emberek, megszűntek létezni Gileáddal. Márpedig Gileád porát ezer éve szétszórta a szél.

Most nem volt helyeslő vagy vitatkozó suttogás. Semmiféle suttogás nem volt. A sokaság dermedten hallgatott, annak a mitikus szónak az igézetében harcosok!

- Tévedsz - mondta Callahan -, de fölösleges vitatkoznunk. Odamehetünk, és megnézhetjük ma-ijunk. Azt hiszem, egy kisebb csapat is elég lesz. Jaffords... jómagam... hát te, Overholser? Akarsz lönni?

- Nincsenek harcosok! - bömbölte Overholser. Mögötte felállt Jorge Estrada. - Callahan atya, az Isten áldása legyen rajtad...

- Rajtad is, Jorge. ...de még ha léteznek is harcosok, hárman hogy harcolhatnak negyven vagy hatvan ellen? És nem negyven vagy hatvan ember, hanem negyven vagy hatvan Farkas ellen?

Hallgassátok, okos dolgot beszél! - szólalt meg Eben Tok, a boltos.

És mér harcolnának érettünk? - folytatta listrada. - Megélünk évről évre, ele ennél többre nem jutunk. Mit ajánlhatunk föl nekik, némi meleg ételen kívül? És miféle ember állna rá, hogy meghsfl a vacsora jáér?

- Hallgassátok, hallgassátok! - kiáltotta egyszerre Telford, Overholser és Eisenhart. Mások ütemesen dobogtak a padlón.

Az Öreg Fickó megvárta, amíg alábbhagy a dobogás, és akkor felelt - Vannak könyveim a

parókián. Fél tucat.

Noha a legtöbben hallottak már erről, a könyvek gondolata - egyáltalán mindené, ami papírból van -mégis áhítatos sóhajt fakasztott belőlük.

- Az egyik szerint a harcosoknak tilos elfogadniuk bármiféle fizetséget. Valószínűleg azért, mert Arthur Eld véréből valók.

- Az Eld! Az Eld! - suttogták a manniták. Többen a levegőbe emelték öklüket, és kinyújtották mutató-és kisujjukat. A gonosz jelét mutatják, gondolta az Öreg Fickó. Sikerült visszafojtani a nevetését, de a mosolyát nem.

- Azokra a kolontosokra célzói, akik országszerte vándorolnak, jókat cselekedve? - kérdezte szelíd gúnnyal Telford. - Atya, te túl öreg vagy az efféle mesékhez.

- Nem kolontosok - felelte türelmesen Callahan. -Harcosok.

- Hogy bírhatna el három férfi a Farkasokkal, atya? - kérdezte Tian.

Andy szerint az egyik harcos tulajdonképpen asszony, de Callahan úgy vélte, nincs szükség még nagyobb zűrzavarra (ugyanakkor valahol mélyen egy vásott manó éppen ezt szerette volna). - Ezt döntse el a dinh. Megkérdezzük. És tudod jól, hogy nem a vacsoráért harcolnának. Egyáltalán nem.

- Akkor mér? - kérdezte Bucky Javier. Callahan arra gondolt, hogy talán megfelel nekik az

a valami, ami a temploma padlója alatt rejtőzik. Az pedig jó, mert az a valami felébredt. Az Öreg Fickó, aki valaha egy Jerusalem's Lot nevű városból futott egy másik világba, meg akart szabadulni attól a valamitől. Mert ha nem sikerül hamarosan, az megöli őt. A ka érkezett meg Calla Bryn Sturgisbe. Ka, mint a szél.

- A maga idejében, Mr. Javier - felelte. - Mindent a maga idejében, sai.

Suttogás hullámzott végig a Gyűléstermen. Szájról szájra suhant a padok mentén a remény és a félelem szellője.

Harcosok.

Harcosok nyugatról, a Belső-Világból jöttek.

És igazuk van, Isten irgalmazzon nekik. Arthur Eld utolsó halandó gyermekei Calla Bryn Sturgishez közelednek a Sugár Útján. Ka, mint a szél.

- Ideje, hogy férfiak legyetek - mondta Callahan atya. A homlokát elcsúfító heg alatt lámpásként izzott a szeme. A hangjából mégsem hiányzott az együttérzés. - Itt az ideje az ellenállásnak, uraim. Ideje, hogy küzdjetek, és igazak legyetek.

Első rész

Révülés

1. fejezet
ARC A VÍZEN

EGY

Az idő arc a vízen ez a mondás járta valaha a távoli Mejisben. Eddie Dean sosem járt ott.

Bizonyos értelemben mégis. Egy éjjel Roland elvitte négy társát - Eddie-t, Susannah-t, Jake-et, és Csit -Mejisbe, egy hosszú mesével, miközben a kansasi I-70-es országúton táboroztak, egy sosem volt Kansasban. Azon az éjjelen elmesélte első szerelmének, Susan Delgadónak történetét. Aki, meglehet, az utolsó is volt. Azt is elmondta, hogyan veszítette el.

Ez a történet igaz lehetett, amikor Roland alig volt idősebb Jake Chambersnél, de Eddie szerint még igazabb lett most, amikor a világ kezd lejárni, mint ódon órában a rugó. Roland elmondta, hogy Belső-Világban még olyan alapvető dolgok sem megbízhatók, mint az iránytű égtájai ami ma pontosan nyugatra fekszik, az holnap már Jé/nyugati irányban található, akármilyen őrültségnek tűnjék ez. Az idő hasonlóképp lágyulni kezdett. Eddie megesküdött volna, hogy vannak napok, amelyek negyven óra hosszat tartanak, némelyiket pedig olyan éjszaka követte (mint az is, amelyen Roland elvitte őket Mejisbe), amelyik még ennél is hosszabbnak tűnt. Azután jött egy olyan délután, amikor az ember szinte látta, amint kivirágzik a sötétség, ahogy az éjszaka rohant feléjük a látóhatárról. Eddie már arra gondolt, hogy eltévedt az idő.

Blaine-en, az egysínű vasúton menekültek el egy Lud nevű városból, találós kérdésekkel fizettek érte. Blaine csak bajnak van, mondta Jake többször, de az
vagy ő - sokkal többnek bizonyult egyszerű bajnál Blaine, a Mono sült bolond volt. Eddie logikátlansággal ölte meg („Ez legalább olyasmi, amihez természet adta képességed van, édesem", mondta neki Susannah), azután kiszálltak Topekában, amelyik nem tartozott Eddie, Susannah és Jake világához. Még szerencse, mert ezt a világot - ahol Kansas City baseballcsapatát úgy hívták, hogy Monarchs, a Coca-Colának Nozz-A-La volt a neve, a nagy japán autógyárnak pedig nem Honda, hanem Takuro - megrohanta valamilyen járvány, amely csaknem mindenkit elpusztított. Ezt tűzd ki a Takuro Spiritedre, aztán tűz, gondolta Eddie.

Az idő múlása elég tisztának tűnt. Többnyire be volt rezelve tőle - úgy sejtette, a többiek is így lehetnek vele, kivéve Rolandot -, ettől függetlenül tisztának és valóságosnak látszott. Nem volt az az érzése, hogy kifolyik a kezéből, mint mikor pisztolygolyóval a fülükben gyalogoltak az I-70-esen, bámulták a megdermedt forgalmat, és hallgatták annak a nyekergését, amit Roland hasadásnak nevezett.

De miután az üvegpalotában összetűztek Jake régi barátjával, a Tik-Tak Emberrel, továbbá Roland vén cimborájával (Flagg... vagy Marten... vagy - talán -Maerlyn), az idő megváltozott.

Bár nem rögtön. Utaztunk abban az átkozott rózsaszín gömbben... láttuk, amint Roland tévedésből megöli az anyját... és amikor visszatértünk...

Igen, akkor történt. Egy tisztáson tértek magukhoz, úgy harmincmérföldnyire a Zöld Palotától. Még mindig láthatták, de mindnyájan megértették, hogy egy másik világban vannak. Valaki - vagy valamilyen erő -keresztülvitte őket a hasadáson, vissza a Sugár Útjára, Akárki vagy akármi lett légyen is, volt olyan figyelmes, hogy mindenkinek ebédet csomagoljon, nem feledkezve meg a Nozz-A-La üdítőről és a sokkal ismerősebb Keebler sütiről sem.

Mellettük faágra szúrt üzenet várta őket attól a lénytől, akit Roland kis híján megölt a Kastélyban „Mondjatok le a Toronyról. Ez az utolsó figyelmeztetés." Nevetséges! Roland éppen úgy nem mondott volna le a Toronyról, mint ahogy nem ölte volna meg Jake kedvenc szőrmókusát, hogy nyárson megsüsse ebédre. Egyikük sem mondott volna le Roland Setét Tornyáról. Isten bocsássa meg nekik, de valamennyien végig akartak menni az úton.

Maradt még egy kis világosság, mondta Eddie azon a napon, amikor megtalálták Flagg figyelmeztetését. Kihasználjuk, vagy mi legyen?

Igen, felelte Gileádi Roland. Használjuk ki.

így is tettek, követték a Sugár Útját végtelen mezőkön át, amelyeket kusza, idegesítő bozótos sávok tagoltak. Embernek semmi nyoma. Az ég napról napra, éjszakáról éjszakára borús és felhős maradt. Mivel a Sugár Útját követték, közvetlenül a fejük fölött néha fortyogni kezdtek, szétnyíltak a felhők, kék foltok jelentek meg közöttük, de ez sose tartott sokáig. Egy éjszakán elég ideig maradt felhőtlen az ég, hogy előbukkanjon a telehold, és látni lehessen, hogy arca van a Házaló ronda, cinkoskodó kacsintása és vigyora. Ez Roland szerint a nyár végét jelentette, de Eddie félig-meddig meg volt győződve róla, hogy egyáltalán nem létezik az idő. A fű csüggedtnek, olykor kifejezetten halottnak látszott, a fák (az a néhány) kopáran meredeztek, a bozót satnya és barna volt. Kevés vaddal találkoztak, és hetek óta először - azóta, hogy elhagyták Shardik, a cyborg medve erdejét - néha úgy hajtották álomra a fejüket, hogy korgott a (zyomruk.

Ám Eddie szerint semmi sem volt olyan idegesítő, mint az, hogy nem tudják megragadni az időt nem voltak órák, napok, hetek, az isten szerelmére, hiszen évszakok sem léteztek! A hold mondhatta Rolandnak, hogy nyár vége van, a világ mégis úgy festett, mint november első hetében, amikor kábult szundikálásban várja a telet.

Az időt, döntötte el Eddie ebben a szakaszban, nagyrészt a külső események gerjesztik. Amikor mindenféle érdekes marhaság történik, az idő repülni látszik. Amikor viszont beszorul a szokvány unalmas szarságok közé, lelassul. És amikor semmi sem történik, az idő mintha teljesen eltűnne. Összecsomagol, kimegy Coney Islandre. Bizarr, de akkor is ez van.

Mindenestül leállt volna a történés? Eddie gondolkozott (nem volt más dolga, mint hogy unalmas mezőről unalmas mezőre tolja Susannah kerekes székét, így ugyancsak ráért gondolkodni). Amióta visszatértek a Varázsló Üvegéből, azon az egyetlen furcsaságon törhette a fejét, amit Jake Rejtelmes Számnak nevezett, de ez valószínűleg semmit nem jelentett. Lud Indóházában egy matematikai feladványt kellett megoldaniuk, hogy felszállhassanak Blaine-re, Susannah úgy vélte, a Rejtelmes Szám abból maradt vissza. Eddie korántsem volt biztos benne, hogy a nőnek igaza van, de ez is egy elmélet.

Tulajdonképpen mi olyan különleges a tizenkilences számban? Még hogy Rejtelmes Szám! Susannah némi gondolkodás után kijelentette, hogy mindenesetre prímszám, ugyanolyan, amilyenekkel kinyitották a Blaine-hez vezető ajtót. Eddie ezt kiegészítette azzal, hogy akárhányszor számolod, csak ez az egy szám esik a tizennyolc és a húsz közé. Jake jót nevetett, és azt mondta, ne legyen már ilyen seggfej. Eddie, aki a tűz mellett ülve egy nyulat faragott (amikor kész lesz, csatlakozik az iszákban levő kutyához és macskához), azt felelte, hogy ne gúnyolja egyetlen valódi tehetségét.

KETTŐ

Már öt-hat hete haladtak a Sugár Útján, amikor régi kerékvágásra bukkantak, amely bizonyosan út volt valaha. Nem követte pontosan az Utat, Roland mégis ezen vezette őket tovább. Azt mondta, elég közel halad a Sugárhoz, így megfelel céljaiknak. Eddie arra gondolt, hogy ha úton mennek, talán ismét a helyükre billennek a dolgok, megszabadulhatnak végre attól az őrjítő érzéstől, mintha szélcsendes vízen lebegő hajón lennének, de tévedett. Az út fölfelé vezetett mezők során át, mint egy gigászi lépcsőn. Végül megérkeztek egy észak-déli irányú gerinchez. A túlsó oldalán az út egy sötét erdőbe ereszkedett alá. Mintha egy meseerdőbe értünk volna, gondolta Eddie, ahogy elmerültek a fák árnyékában. Susannah az erdei vándorlás második napján (de lehet, hogy a harmadik napon volt... vagy a negyediken) lőtt egy kis szarvast, a hús remek volt a harcos örökös vegetáriánus fasírtja után, de a sötét homályban nem éltek orkok, vagy trollok, vagy tündék - sem olyanok, amilyenek a süteményes dobozokon pompáznak, se másmilyenek. Szarvassal sem találkoztak többé.

Folyvást a mézeskalács házikót keresem - jegyezte meg Eddie. Akkor már napok óta

kanyarogtak a hatalmas, öreg fák között. Talán egy hét is eltelt. Annyit tudtak, hogy meglehetősen közel járnak a Sugár Útjához. Láthatták az égen... és érezhették is.

Mi ez a mézeskalács házikó? - kérdezte Roland. -Ujabb mese? Mert ha igen, akkor szeretném hallani. Hát persze hogy szeretné. Rajongott a mesékért, különösen azokat szerette, amelyek úgy kezdődtek, „Hgyszer volt, hol nem volt, még abban az időben, amikor mindenki az erdőben lakott." Bár kicsit furcsán hallgatta őket. Valahogy távolról. Eddie egyszer említette is Susannah-nak, aki szokása szerint egy pillanat alatt megfogalmazta a helyzetet. Megvolt benne a költőknek az a már-már hátborzongató képessége, hogy érzéseket szavakba foglaljon, rögzítse őket.

Mert nem tátott szájjal figyel, mint az ágyban fekvő gyerek - felelte Susannah. - Nem úgy, ahogy te várnád el tőle, drágám.

Na és ő hogyan hallgatja?

- Mint égy antropológus - vágta rá a nő. - Ahogy egy antropológus igyekszik megérteni egy idegen kultúrát a mítoszaiból és a legendáiból.

Igazat mondott. És ha Eddie-ben kényelmetlen érzéseket keltett az, ahogy Roland a mesét hallgatja, ez azért volt, mert a szíve mélyén úgy érezte, nekik kellene tudósként figyelniük, neki, Suze-nak és Jake-nek. Mert ők egy sokkal kifinomultabb hóiból és mikorból érkeztek. Vagy nem?

Akár így, akár úgy, sok olyan történetet fedeztek föl, amely közös volt a két világban. Roland ismert egy „Diána álma" című mesét, ami kísértetiesen hasonlított „A hölgy vagy a tigris"-re, ezt pedig mindhárom New York-i számúzött olvasta az iskolában. Lord Perth története a bibliai Dávid és Góliát meséjére emlékeztetett. Roland ismerte a Jézus Ember mondáját, aki a kereszten halt meg, hogy magára vegye a világ bűneit, és elmondta Eddie-nek, Susan-nah-nak és Jake-nek, hogy eme Jézusnak számos követője van Belső-Világban. Közös dalai is voltak a két világnak a „Gondtalan szerelem" volt az egyik. A „Hey Jude" is ilyen volt, noha Roland világában az első sor úgy szólt, hogy „Hey Jude, látlak, komám". Eddie legalább egy óráig mesélte Rolandnak Jancsi és Juliska történetét, miközben szinte gépiesen stilizálta át a gyerekevő gonosz boszorkányt Cöosi Rheá-vá. Amikor oda ért, hogyan akarta a boszorkány fölhizlalni a gyerekeket, félbeszakította, és megkérdezte Rolandot - Ezt a történetet ismered? Valamelyik változatát?

- Nem - felelte Roland -, de szép mese. Fejezd be, kérlek.

Eddie engedelmeskedett, eljutott egészen odáig, hogy Boldogan éltek, míg meg nem haltak, és ekkor a harcos bólintott. - Senki sem él boldogan, amíg meg nem hal, de rábízzuk a gyerekekre, hogy maguk tudják meg, ugye?

- Ja - helyeselt Jake.

Csi, aki a fiú sarkában ügetett, a szokott imádattal nézett föl rá aranygyűrűs szemével. - Igen - mondta, hajszálpontosan utánozva a fiú morcos hangját.

Eddie átkarolta Jake vállát. - Elég baj, hogy itt vagy, és nem New Yorkban - mondta. - Ha visszamehettél volna a Nagy Almába, Jake öcsi, mostanra valószínűleg meglenne a saját gyermekpszichiátered. Feldolgoznád ezeket a kérdéseket a szüléiddel. Kivesézned a megoldatlan problémáid lényegét. Talán jófajta gyogyó bogyókat is kapnál. Ritalint meg ilyesmit.

- Mindent összevéve inkább vagyok itt - válaszolta Jake, és lenézett Csire.

- Hát igen - helyeselt Eddie. - Nem is hibáztatlak.

- Az ilyesfajta történeteket nevezik „tündérmesének" - tűnődött Roland.

- Igen - bólintott Eddie.

- Pedig ebben nincsenek is tündérek.

- Nincsenek - helyeselt Eddie. - Sokkal inkább egy kategória neve. A mi világunkban vannak rejtelmes és litokzatos történetek... tudományos-fantasztikus történetek... westernek... tündérmesék. Érted?

Igen - bólintott a harcos. - A ti világotok emberei egyszerre mindig csak egy ízt akarnak egy történettől? Hogy csak egy íz legyen a szájukban?

Azt hiszem, ez elég közel jár az igazsághoz – felelte Susannah. - Senki sem eszik ragut? - kérdezte Roland. - Hát néha vacsorára - válaszolta Eddie -, de szórakoztatásnál hajlamosak vagyunk ragaszkodni egyszerre egy ízhez, és nem engedjük, hogy a különböző dolgok összeérjenek a tányérunkon. Ami, így megfogalmazva, elég uncsinak tűnik. Hány ilyen tündérmese van? Habozás - és összebeszélés - nélkül ugyanabban a pillanatban, ugyanazt a szót mondta ki Eddie, Susan-nah és Jake -Tizenkilenc! - majd egy pillanattal később Csi is megismételte érdes hangján - Tien-kienc!

Egymásra néztek, és elnevették magukat, mert a „tizenkilenc" egyfajta játékos kulcsszó lett közöttük, kiszorítva a „bumhugot", amit Jake és Eddie minduntalan használt. Nevetésükben azonban volt egy árnyalatnyi kényszeredettség, mert ez a dolog a tizenkilenccel kicsit különösnek tűnt. Eddie azon kapta magát, hogy legfrissebb faállatkájának oldalára azt vési föl Hé, haver, isten hozott a buliban! Mi csak Tizenkilences Bárnak hívjuk. Susannah és Jake bevallotta, hogy az esti tábortűzhöz mindig tizenkilences nyalábokban hozzák a fát. Egyikük se tudta volna megmondani, miért csak így érezték helyesnek.

Azután volt egy reggel, amikor épp egy erdőn vágtak át, és Roland megállította őket a szélén. Az égre mutatott, amelynek háttere előtt egy különösen vén fa terjesztette szét ősöreg ágait. Ezeknek az ágaknak a szövevénye a tizenkilences számot rajzolta az égre. Félreérthetetlenül. Valamennyien látták, de Roland pillantotta meg elsőnek.

Ő, aki olyan magától értetődően hitt az előjelekben, ahogy valaha Eddie az izzólámpában és az AA elemekben, mégis hajlott rá, hogy legyintsen ka-tet-jé-nek különös és váratlan lelkesedésére a szám iránt. Nagyon közel kerültek egymáshoz, mondta, olyan közel, amennyire csak egy ka-tet tagjai kerülhetnek, így gondolataikat, szokásaikat, kisded mániáikat úgy átragasztják a másikra, mint a háthát. Véleménye szerint Jake ezt még meg is könnyítette valamennyire.

- Benned megvan az érintés, Jake - mondta. -Nem vagyok biztos benne, hogy olyan erős-e, mint régi barátomban, Alainben, de az istenekre, azt hiszem, könnyen lehetséges.

- Nem tudom, miről beszélsz - felelte Jake, és meglepetten ráncolta a homlokát. Eddie tudta - bizonyos mértékben - és gyanította, hogy idővel Jake is megfogja érteni. Ha az idő valaha is visszatér a normál kerékvágásba.

Meg is történt, azon a napon, amikor Jake hozta a fánkbogyót.

HÁROM

Megálltak, hogy ebédeljenek (újabb érdektelen vegetáriánus fasírtot, mivel a szarvashús elfogyott, a Keebler süti pedig alig volt több édes emléknél), amikor Eddie észrevette, hogy Jake

nincs sehol, és megkérdezte a harcost, nem tudja-e, hova ment a gyerek.

- Félkeréknyire lemaradt - felelte Roland, és jobbjának két megmaradt ujjával az útra mutatott. -Nincs semmi baja. Ha nem így lenne, megéreznénk. - A fasírtjára pillantott, azután minden lelkesedés nélkül beleharapott.

Eddie kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de Susannah megelőzte. - Na, már jön is. Szia, drágám, mit találtál?

Jake karja tele volt kerek, teniszlabda nagyságú valamikkel. Csak éppen ezekkel a labdákkal aligha lehetett volna adogatni, mert mindegyikből apró tüskék meredeztek. Ahogy a gyerek közelebb ért, Eddie a szagot is érezte, és ez az illat csodálatos volt - a frissen sült kenyérre emlékeztetett.

- Azt hiszem, ezek ehetőek - mondta Jake. - Olyan itt a szaguk, akár a friss kenyéré, amit az anyám és Mrs. Shaw - a házvezetőnőnk - hozott a Zabarból. -(Csendes mosollyal pillantott Susannah-ra és Eddie-re. Ismeritek a Zabart?

Én biztosan - felelte Susannah. - Nincs is olyan linóm, nyammml És milyen jó az illata! Ugye még nem ettél belőle?

Kizárt. - A fiú kérdőn nézett Rolandra.

A harcos minden kétségnek véget vetett, amikor elvett egyet, letördelte a tüskéket, azután beleharapott a maradékba.,- Fánkbogyók - mondta. - Az istenek tudják, milyen régen nem láttam. Csodálatos étel. -Kék szeme fölragyogott. - Ne egyétek meg a szarvacskákat nem mérgezők, csak savanyúak. Megsüthetjük, ha maradt egy kis szarvasfaggyú. Akkor majdnem olyan az íze, mint a húsé.

- Jó ötlet! - mondta Eddie. - Kopogjuk le. Részemről kihagyom ezt a gombafánkot vagy micsodát.

- Nem gomba - felelte Roland. - Inkább afféle bogyó.

Susannah elvett egyet, beleharapott, azután még nagyobbat harapott. - Ezt nem szabad kihagynod, szivi - mondta. - Papám barátja, Pop Mose most azt mondaná „ez príma". - Újabb fánkbogyót vett el Jake-től, és hüvelykujját végighúzta a bogyó selymes felszínén.

- Talán - felelte Eddie -, de volt egy könyv, még a gimiben olvastam, asszem, az volt a címe, hogy Mindig a kastélyban éltünk, ahol egy hülye csirke valami ilyesmivel mérgezte meg az egész családját. - Jake felé fordult, felvonta szemöldökét, és kísértetiesnek képzelt vigyorra húzta a száját. - Megmérgezte az egész családját, amely hosszas szenvedés után halt meg.

Lefordult a fatuskóról, amin ült, ide-oda gurult az avarral és tűlevéllel borított földön, közben fuldokló hangokat hallatott, és szörnyű pofákat vágott. Csi körülötte rohangált, magas hangon csaholva, és közben Eddie nevét nyifogta.

- Elég! - szólt rá Roland. - Hol találtad ezeket, Jake?

- Amott hátrébb - felelte a fiú. - Egy tisztáson, amit az útról szúrtam ki. Tele van ilyenekkel. Ha pedig húst ennétek... mert én biztos ennék... mindenféle jelek is vannak. Egy csomó friss ürülék. - Pillantása Roland arcát fürkészte. - Nagyon... friss... ürülék. - Lassan formálta a szavakat, mint aki nem beszéli folyékonyan a nyelvet.

Roland halvány mosolyra húzta a száját. - Beszélj halkan, de érthetően - mondta. - Mi aggaszt?

Jake szinte mozdulatlan szájjal formálta a szavakat - Emberek figyeltek, miközben a fánkbogyót szedtem. - Elhallgatott, azután hozzátette - Most is figyelnek.

Susannah elvett egy bogyót, megcsodálta, azután az arcához emelte, mintha virágot szagolgatna. - Hátrébb, az út mentén, amelyen jöttünk? Az ösvénytől jobbra?

- Igen - válaszolta Jake.

Eddie a szája elé emelte az öklét, mint aki köhögést fojt el, úgy kérdezte - Hányan?

- Azt hiszem, négyen.

- Öten - szólt Roland. - Az is lehet, hogy hatan. Egyikük asszony. Egy másik pedig fiú, alig idősebb Jake-nél.

Jake meglepetten nézett rá. - Mióta követnek? -kérdezte Eddie.

- Tegnap óta - felelte Roland. - Csaknem pontosan keleti irányból jöttek.

- És nem szóltál nekünk? - kérdezte Susannah. Meglehetősen haragosan beszélt, nem bajlódott vele, hogy eltakarja a száját, és érthetetlenné tegye a szavakat.

Roland szeme alig észrevehetően megcsillant. - Kíváncsi voltam, melyikőtök szimatolja meg őket először. Leginkább rád fogadtam volna, Susannah.

A nő hidegen nézett rá, de nem szólt. Eddie szerint ebben a pillantásban nem kevés volt Detta Walkerből, és örült, hogy Susannah nem őrá néz így.

- Mit csináljunk velük? - kérdezte Jake.

- Pillanatnyilag semmit - felelte a harcos. Jake-nek ez nem tetszett. - Mi van, ha olyasfajta népség, mint a Tik-Tak Ember ka-tet-je? Hasgató, Hoots meg a többiek?

- Nem olyanok.

- Honnan tudod?

- Mert akkor már megtámadtak volna, és mostanra a legyek ebédelnének belőlük.

Erre nem tudnak mit mondani, ezért továbbindultak. Az út mély árnyak között kanyarogva kereste a helyét az évszázados fák között. Húsz perce sem voltak még úton, amikor Eddie felfigyelt üldözőik (vagy árnyékaik) neszére ág reccsent, megzizzent az aljnövényzet, egyszer halk emberi hang is hallatszott. Bötelábúak, Roland kifejezésével élve. Eddie dühös volt magára, amiért ilyen sokáig nem vette észre őket. Ugyan miből élhetnek ezek a tökfejek? Mert ha vadászatból, csapdaállításból, akkor nem mehet nekik valami jól.

Eddie Dean sok vonatkozásban beleolvadt Belső-Világba, némely kapocs olyan finom volt, hogy nem is tudott róla, de a távolságot még mindig mérföldben mérte, nem kerékben. Számítása szerint onnantól, hogy Jake meghozta a fánkbogyót és a híreket, odáig, amikor Roland elrendelte a táborverést, tizenöt mérföldet tehettek meg. Megálltak az út közepén, ahogy mindig tették, amióta fák között jártak így kisebb volt az esély arra, hogy tábortüzük zsarátnoka felgyújtsa az erdőt.

Eddie és Susannah jó nagy kupac száraz ágat gyűjtött, miközben Roland és Jake tábort vert, és

nekilátott fölszeletelni a fánkbogyókat. Susannah minden erőlködés nélkül el tudta hajtani a székét az ősi fák alatti avarszőnyegen, a fát pedig az ölébe gyűjtötte. Eddie mellette lépdelt, és dúdolgatott.

- Nézz csak balra, édesem - mondta Susannah.

A fiú engedelmeskedett, és narancsszínű, hunyorgó fényt vett észre a távolban. Egy tüzet.

- Hát nem valami jók, mi? - kérdezte.

- Hát nem. Igazság szerint kicsit sajnálom őket.

- Van valami elképzelésed, hogy mit akarnak?

- Hmm-hmm, azt hiszem, Rolandnak igaza van -majd beszélnek velünk, ha felkészültek. Vagy megkeresnek, vagy úgy döntenek, hogy nem mi vagyunk azok, akik kellenek nekik, és elmaradnak. Na gyere, menjünk vissza.

- Egy pillanat. - Eddie újabb ágat vett föl, habozott, fölvett még egyet. így már rendben volt. - Megvagyok - mondta.

Ahogy elindultak visszafelé, összeszámolta a gallyakat, amelyeket fölszedett, azután azokat is, amelyek Susannah ölében hevertek. Mindkét esetben tizenkilenc volt a végeredmény.

- Suze! - szólalt meg, és amikor a nő felnézett rá, azzal folytatta - Az idő ismét elkezdődött.

Susannah nem kérdezte, mire gondol, csak bólintott.

NÉGY

Eddie tartózkodása a fánkbogyóktól nem tartott sóiig túlságosan finom volt az illatuk, amint ott sisteregtek a csonknyi szarvasfaggyún, amelyet a szigo-ían spórolós Roland tett félre ócska, öreg iszákjá-ían. Eddie vett néhány darabot az egyik vénséges tányérra, amit Shardik erdejében találtak, és fölfalta.

Legalább olyan finom, mint a homár – jegyezte meg, aztán észbe kapott, hogy a parti szörnyek rágták le Roland ujjait. - Illetve legalább olyan jó, mint lathan hot dogjai. És ne haragudj, hogy ugrattalak, Jake.

- Egyáltalán nem bosszant - mosolyodott el Jake. - Sosem ugratsz annyira, hogy bántó legyen.

- Egy dologgal jó, ha tisztában vagytok – szólalt meg Roland. Mosolygott - mostanában sokkal többet mosolygott -, de a szeme komoly maradt. - Mindnyájan. A fánkbogyók néha nagyon eleven álmokat hoznak.

- Ugy érted, bekáfolunk tőle? - kérdezte Jake tétován. Az apjára gondolt. Elmer Chambers sok vad dolgot végigélvezett.

- Bekáfolunk? Nem vagyok biztos benne, hogy...

- Mátósak leszünk. Elszállunk. Mindenféléket látunk. Mint amikor megetted a meszkalint, azután bementél a kőkörbe, ahol az a dolog majdnem... tudod, majdnem bántott engem.

Roland egy pillanatra elhallgatott, emlékezett. Az a kőkör valamilyen succubust tartott fogva. Ha rábízzák, kétségtelenül elveszi Jake Chambers szüzességét, azután addig kefél vele, amíg a

fiú belehal. A dolog úgy alakult, hogy Roland szóra bírta. Büntetésül a lény rákűldte Susan Delgado látomását.

- Roland! - Jake aggodalmasan kémlelte.

- Ne aggódj, Jake. Vannak gombák, amik-azt okozzák, amire te gondolsz - megváltoztatják, fokozzák a tudat szintjét -, de a fánkbogyó nem olyan. Ez csak egy termés, amit meg lehet enni. Ha az álmaitok furcsán élénkek lesznek, emlékeztessétek rá magatokat, hogy csupán álmodtok.

Eddie nagyon furcsa kis beszédnek tartotta ezt. Egyrészt nem volt jellemző Rolandra, hogy ilyen gyengéden törődjék a lelki egészségükkel. Másrészt nem volt szokása a szófia beszéd.

A dolgok ismét elkezdődtek, és ezt ő is tudja, gondolta Eddie. Volt itt egy kis időn kívüli szakasz, de most ismét elindultak az órák. Ahogy mondani szokták, játék indul.

- Őrködünk, Roland? - kérdezte.

- Szó sincs róla - felelte a harcos komótosan, és nekilátott, hogy cigarettát sodorjon magának.

- Ugye tényleg úgy gondolod, hogy azok ott nem veszélyesek? - kérdezte Susannah, és az erdő felé nézett, amelynek fái az esthomályban egy tömeggé olvadtak össze. Mostanra eltűnt a korábban észlelt tábortűz apró szikrája, de az emberek továbbra is ott voltak. Susannah érezte őket. Egyáltalán nem lepődött meg, amikor lepillantott Csire, és észrevette, hogy ugyanabba az irányba bámul, mint ő.

- Azt hiszem, megvannak a saját gondjaik - felelte Roland.

- Ez meg mit akar jelenteni? - kérdezte Eddie, de Roland nem szólt többet. Egyszerűen lefeküdt az útra, egy darab összecsavart szarvasbőrrel megtámasztotta a nyakát, fölbámult a sötét égre, és cigarettázott.

Később Roland ka-tet-je elaludt. Nem állítottak őrt, és senki nem zavarta őket.

ÖT

Az álmok, amelyek jöttek, egyáltalán nem álmok voltak. Ezt valamennyien tudták Susannah kivételével, aki a szó szoros értelmében nem volt velük azon iz éjjelen.

Istenem, visszakerültem New Yorkba, gondolta Eddie. És közvetlenül utána Tényleg visszakerültem. Ez valóban megtörténik velem.

Így volt. New Yorkba került. A Második sugarútra.

Jake és Csi ekkor fordultak be az Ötvennegyedik utca sarkán. - Szia, Eddie! - vigyorgott Jake. - Isten hozott idehaza.

Játék indul, gondolta Eddie. Játék indul.

2. fejezet
NEW YORK-I ÜGYEK

EGY

Jake a vaksötétet bámulva aludt el - a felhős éjszakai égen nem látszottak se csillagok, sem a hold. Miközben elszenderedett, olyan érzése támadt, mintha zuhanna, és riadtan ismerte föl az

érzést korábbi, úgynevezett normális gyerekkorában, különösen vizsgaidőszakban gyakran álmodta, hogy zuhan, de ezek az álmok elmaradtak belső-világi erőszakos újjászületése óta.

Azután abbamaradt a zuhanás. Rövid harangjátékot hallott, amely valahogy túl szép volt, háromszor hallod, és azt szeretnéd, ha abbamaradna, tucatszor hallod, és attól félsz, megöl, ha nem marad abba. Mintha a csontjai rezegtek volna minden kondulástól. Olyan hawaii hangzású, nem? Noha a harangok dallamában semmi sem volt a hasadás kísérteties nyávogásából, valahogy mégis azonosnak tűnt vele.

Azonos volt.

Amikor már komolyan attól félt, hogy nem bírja tovább, a szörnyű és gyönyörű dallam elhallgatott. A fiú behunyt szemhéja mögött hirtelen ragyogó mélyvörösre változott a sötétség.

Óvatosan kinyitotta a szemét a ragyogó napfényre.

És tátva maradt a szája.

New Yorkban volt.

Taxik robogtak mellette, sárgán tündökölve a napfény ragyogásában. Egy fekete fiatalember sietett el Jake mellett, fülében a walkman fülhallgatójával, szan-dálos lábának lépteit hozzáigazítva a zenéhez, és „Csa-da-ba, csa-da-bú!", dúdolta az orra alatt. Légkalapács robaja szaggatta Jake dobhártyáját. Cementdarabok pottyantak le egy törmeléket szállító teherautóról, és döndülésük visszhangja ide-oda pattant a házak szirtjei között. A világ megtelt zajjal. Jake öntudatlanul hozzászokott Belső-Világ csöndjéhez. Nem, ennél többről volt szó. Megszerette. Mégis, ennek a zajnak is megvolt a tagadhatatlan vonzereje. Visszakerült a New York-i hétköznapokba. Érezte, hogy a szája vigyorra húzódik.

- Ake! Ake! - kiáltotta egy fojtott és meglehetősen rémült hang.

Jake lenézett, és látta, hogy Csi ül mellette a járdán, farkát csinosan maga köré kanyarítva. A szőrmókus nem viselt kis piros cipőcskéket, és Jake-en sem volt vörös félcipő (hála istennek), mégis éppen olyan volt az egész, mint amikor meglátogatták Roland Gileádját, úgy, hogy tettek egy utazást a Varázsló rózsaszín Üveggömbjében. Ez az üveggömb sok gondot és bajt okozott.

De ez alkalommal nem volt üveg... ő csak elaludt, mégsem álom. Sokkal erőteljesebb és részletesebb minden valaha látott álmánál.Továbbá...

Továbbá az emberek kikerülték őt és Csit, ahogy ott álltak, egy Kansas City Blues nevű belvárosi kocsmától balra. Egy nő a szeme láttára lépte át a szőrmókust, kissé följebb húzva egyszerű fekete szoknyáját, miközben egyfolytában gondterhelt képet vágott (Én csak egy New York-i vagyok, aki a dolga után jár, úgyhogy ne zrikálj!, üzente ez az arc Jake-nek).

Nem látnak minket, valahogy mégis érzékelnek. És ha érzékelnek, akkor csakugyan itt kell lennünk.

Az első logikus kérdés Miért? Egy darabig töprengett rajta, azután úgy döntött, hogy félreteszi a problémát. Volt egy olyan sejtelme, hogy megjön a válasz magától is. Közben pedig miért is ne élvezné New Ybrkot, ha már itt van?

- Gyerünk, Csi! - mondta, és befordult a sarkon. A szőrmókus láthatóan nem volt városi srác, loholás közben olyan közel húzódott a gyerekhez, hogy Jake érezte a lélegzetét a bokáján.

Második sugárút, gondolta. Azután Istenem...

Mielőtt befejezhette volna a gondolatot, megpillantotta Eddie Deant, aki a Barcelona Bőröndbolt előtt állt, bambán bámészkodott, és egy kicsit furán festett kopott farmerjában, szarvasbőr ingében és ugyancsak szarvasbőr mokaszinjában. A haja tiszta volt, de a vállára omlott, és látszott rajta, hogy meglehetősen régen találkozott hivatásos hajszobrásszal. Jake észbe kapott, hogy ő sem fest különbül ugyancsak szarvasbőr inget viselt, és még mindig az a gátyót, amelyik azon a réges-régi napon volt rajta, amikor elindult a brooklyni Dutch Hillre, és egy másik világba.

Még jó, hogy senki nem lát minket, gondolta, azután úgy döntött, hogy ez nem egészen igaz. Ha látnák őket, estére dagadna- a zsebük az aprópénztől. Elvigyorodott a gondolatra. - Szia, Eddie - mondta. - Isten hozott idehaza.

Eddie derűsen biccentett. - Látom, magaddal hoztad a cimborádat is.

Jake lenyúlt, és szeretettel meglapogatta Csit. - Ő az én American Express-kártyám. Nem megyek haza nélküle.

Már éppen folytatta volna - pezsgett benne a jókedv, egy csomó vicces mondat tolakodott volna kifele -, amikor valaki befordult a sarkon, elhaladt mellettük (oda se nézve, ahogy a többiek), és mindent megváltoztatott. A srác farmert viselt, éppen olyat, mint Jake, mivel ő volt az. Nem ugyanazt a nadrágot, de azért az övé volt. A cipő is ismerősnek tűnt. Ezt veszítette el a Dutch Hillen. A vakolatember, aki a világok közötti átjárót vigyázta, egyenesen a lábáról tépte le.

A kisfiú, aki most haladt el mellettük, John Chambers volt, ő maga, csak ez a változat szelídnek, ártatlannak és fájdalmasan fiatalnak tűnt. Hogy tudtál életben maradni, kérdezte Jake a saját távolodó hátától.

Hogy tudtad túlélni annak a lelki terhét, hogy elvesztetted az eszedet, és elrohantál hazulról, be abba a borzalmas brooklyni házba? És mindenekelőtt, hogyan voltál képes túlélni az ajtónállót? Bizonyára keményebb anyagból vagy gyúrva, mint ahogy kinézel.

Eddie olyan mulatságos lassúsággal kapcsolt, hogy Jake minden meghökkenése ellenére elnevette magát. Eszébe jutott egy jelenet egy képregényből, amelyben Archie, vagy Köcsögfej egyszerre igyekszik két irányba nézni. Lepillantott, és ugyanazt látta Csi képén is. Ettől az egész még mulatságosabb lett.

- Mija franc? - hápogta Eddie.

- Instant másolat - felelte Jake, és még hangosab-ban nevetett. Baromira hülye hangok jöttek ki a torkán, de nem érdekelte. Igen, hülyén érezte magát. -Olyasmi ez, mint mikor Rolandot néztük a gileádi Nagy Csarnokban, csak ez itt New York, és 1977. május 3l-e van! Ez az a nap, amikor angolosan távoztam a Piperből! Instant másolat, komám!

- Angolosan...? - szólalt meg Eddie, de Jake nem dott lehetőséget neki, hogy befejezze a mondatot.

Újabb gondolata támadt. Illetve a „támad" túl enyhe kifejezés. Elborította, mint a vihardagály azt az embert, aki véletlenül kint áll a parton. Az arca úgy lángolt, hogy Eddie egy lépést hátrált.

- A rózsa! - suttogta. Túlságosan gyengének érezte a rekeszizmát ahhoz, hogy hangosabban beszéljen, a torka pedig olyan száraznak tűnt, mint egy homokvihar. - Eddie, a rózsa!

- Mi van vele?

- Ma fogom látni! - Reszkető kézzel megérintette Eddie alkarját. - A könyvesboltba megyek... azután az üres telekre. Azt hiszem, egy csemegebolt volt
ott...

Eddie bólintott, és ő is izgatott lett. - Tom és Jerry művészi Csemegéje, a Második és Negyvenhatodik árkán...

- A csemegebolt eltűnt, de a rózsa ott van! Végigmegyek az utcán, hogy megnézzem, és mi is láthatjuk!

Erre Eddie szeme is föllángolt. - Akkor hát gyerünk - mondta. - Ne veszítsünk szem elől. Illetve őt. Vagy akárkit.

- Ne aggódj - legyintett Jake. -Tudom, hogy hova tart.

KETTŐ

Az előttük levő Jake - az 1977 tavaszának, New Yorknak a Jake-je - lassan ballagott, mindent megnézett, nyilván élvezte a napot. A belső-világbeli Jake pontosan emlékezett, mit érzett az a fiú hirtelen megkönnyebbülést, hogy az elméjében vitatkozó hangok

(Meghaltam!)

(Nem haltam meg!)

végre abbahagyták a kerepelést. Arrébb a deszkakerítés következett, ahol a két üzletember játszott amőbát egy Mark Cross tollal. És természetesen a megkönnyebbülés, hogy lelépett a Piper iskolából és Ms. Avery angol irodalom záródolgozata elől. Ms. Avery világosan megmondta, hogy negyedrészt a záródolgozattól függ az év végi jegy. Jake pedig értelmetlenségeket hordott össze. Az a tény, hogy a tanítónő utólag ötöst adott rá, semmit sem változtatott a tényen, csak még nyilvánvalóbbá tette, hogy vele együtt az egész világ megkergült, rájött a tizenkilenc.

Ezt leszámítva remekül érezte magát - legalábbis egy kicsit. Hát persze hogy élvezte a napot.

Csak éppen valami nincs rendben ezzel a nappal, gondolta Jake - az a Jake, aki a régi egyénisége mögött ballagott. Valami van vele...

Körülnézett, de nem bírt rájönni, mi a baj. Május végi, ragyogó nap, a Második sugárúton mindenfelé gyalogosok, bámészkodók, az úttest tele taxikkal, alkalmanként hosszú, fekete limuzinok is felbukkannak nincs itt semmi baj.

De ez nem igaz.

Csak bajok voltak.

HÁROM

Eddie érezte, hogy a kisfiú megrángatja az inge ujját. - Mi a baj ezzel a képpel? - kérdezte Jake.

Eddie körülnézett. Alkalmazkodási problémái ellenére (mert nyilvánvaló, hogy az övénél pár évvel korábbi New Yorkba tért vissza) értette, hogy Jake mire gondol. Valami nincs rendjén.

Hirtelen egészen bizonyosra vette, hogy nincs árnyékuk, és lenézett a járdára. Elveszítették az árnyékukat, mint azok a gyerekek a mesében... a tizenkilenc tündérmese egyikében... vagy valamelyik újabb mesében volt, talán Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrényben vagy a

Pán Péter-ben? Vagy a Modern Tizenkilencnek nevezhetőben? Nem érdekes, mert megvolt az árnyékuk. Pedig nem kellene lennie!, gondolta Eddie. Ebben a sötétségben nem kéne látnunk az árnyékunkat.

Ostoba gondolat. Nem volt sötét. A szentségit, hiszen reggel van, ragyogó májusi reggel, napfényben illog az elhaladó autók krómozása, és a Második sugárút keleti oldalán úgy szikrázik a kirakatok üvege, hogy pislognia kell. Valamiért mégis úgy rémlett Eddie-nek, hogy ez csak a törékeny felszín, a színpadok vászondíszlete. „Felgördül a függöny, és az arennes-i erdőben vagyunk." Vagy egy dániai várban, vagy Willy Loman konyhájában. A mi esetünkben pedig a Második sugárutat látjuk New York belvárosában.

Igen, ilyesmiről van szó. Csak e díszlet mögött nem találsz műhelyt, és nincs raktár a háttérben, csupán hatalmas, pohos sötétség. Valami titáni, halott világegyetem, amelyben Roland Tornya már összedőlt.

Hadd tévedjek!, imádkozott Eddie. Hadd legyen ez szimpla kulturális sokk vagy sima elszálltság!

De attól tartott, nem erről van szó.

- Hogy kerültünk ide? - kérdezte Jake-et. - Nem volt ajtó... - Elcsuklott a hangja, azután némi reménységgel megkérdezte - Lehet, hogy ez egy álom?

- Nem - csóválta meg a fejét a fiú. - Sokkal inkább arra emlékeztet, amikor a Varázsló Üvegében utaztunk. Csak éppen ez alkalommal nem volt gömb. -Valami eszébe jutott. - Ugye hallottál zenét? Harangjátékot? Mielőtt felbukkantál volna?

Eddie bólintott. -Valahogy nyomasztó volt. Könnyezett tőle a szemem.

- Igen - bólintott Jake. - Pontosan.

Csi megszimatolt egy tűzcsapot. Eddie és Jake megállt, hagyták, hogy a kis fickó fölemelje a hátsó lábát, és elhelyezze névjegyét a hírekkel telezsúfolt faliújságon. Előttük még mindig ott ballagott és bámészkodott a másik Jake, a Hetvenhetes Srác. Úgy viselkedett, mint egy michigani turista. Időnként még fölfelé is sandított, hogy lássa a házak tetejét. Ez mindenesetre megkönnyítette a követését.

Épp itt tartott gondolatban, amikor a Hetvenhetes Kölyök eltűnt.

- Hova ment? A krisztusát, hova tűntél?

- Nyugi! - csitította Jake. (Bokájánál megszólalt Csi halk hangocskája „Ugü") A gyerek elvigyorodott. - Éppen most mentem be a könyvesboltba. Az... öö... Elme Manhattani Vendéglőjébe, így hívják.

- Ahonnan a Csu-csu Charlie-t és a rejtvénykönyvet szerezted?

- Pontosan.

Eddie-nek tetszett Jake rejtelmes, elvarázsolt mosolya. Az egész arca ragyogott tőle.

- Emlékszel, milyen izgatott lett Roland, amikor megmondtam neki a tulajdonos nevét?

Eddie emlékezett. Az Elme Manhattani Vendéglőjének tulajdonosát Calvin Towernek hívták. Siessünk! - sürgette Jake. - Látni akarom.

Nem kellett kétszer mondania. Eddie is látni akarta az eseményeket.

NÉGY

Jake megállt a bolt ajtajában. Mosolya nem tűnt el, de megváltozott.

Mi az? - kérdezte Eddie. - Mi a baj? Nem tudom. Asszem,. valami más lett. Csak hát... olyan sok minden történt, amióta itt jártam...

Megnézte a kirakati táblát, amely Eddie szerint ugyancsak ügyes ötlet volt a könyvek reklámozására. Olyasféle árlap volt, amilyeneket az éttermekben vagy a halpiacokon használnak.

MAI KÜLÖNLEGESSÉGEK

Mississippiből! Serpenyős William Faulkner

Kemény kötésben, piaci áron

A Vintage kiadó papírkötésében 75c

Maine-ből! Fagyasztott Stephen King

Kemény kötésben, piaci áron

Könyvklubkiadásban

Papírkötésben 75 c

Kaliforniából! Keményre főtt Raymond Chandler Kemény kötésben,
piaci áron Papírkötésben 7 db 5,00$-ért

Eddie a tábla mögé nézve meglátta a másik Jake-et aki nem volt napcserzette, és nem csillogott kemény tisztaság a szemében - egy kicsiny asztalkánál. Gyerekkönyvek. Valószínűleg meglesz köztük a Tizenkilenc tündérmese és a Modern Tizenkilenc is.

Elég ebből, mondta magának. Neked már az agyadra ment a rögeszme.

Meglehet, de a jó öreg Hetvenhetes Jake éppen most vásárol arról az asztalról olyasmit, ami megváltoztatta - nagy valószínűséggel megmentette - az életüket. A tizenkilencen ráér később aggódni. Vagy ha képes rá, akkor elfelejteni.

- Gyerünk - mondta Jake-nek. - Menjünk be. A fiú visszatartotta.

- Mi a baj? - kérdezte Eddie. -Tower nem fog meglátni, ha emiatt aggódsz.

- Tower nem fog - felelte Jake -, de mi van, ha ő igen? - Alakmására mutatott, arra, aki még nem találkozott Hasgatóval és a Tik-Tak Emberrel, meg Folyamút idős lakóival. Aki még nem találkozott Blaine-nel, a Monóval és a Cöosi Rheával.

Rémült kíváncsisággal nézett Eddie-re. - Mi lesz, ha meglátom magam

Eddie úgy vélte, hogy ez valóban megtörténhet. A fenébe is, bármi megeshet. De ez nem változtatott azon, amit a szíve mélyén érzett. - Azt hiszem, be kellene mennünk, Jake.

- Igen... - A fiú nagyot sóhajtott. - Én is azt hiszem.

ÖT

Bementek, és senki nem látta meg őket, Eddie pedig megkönnyebbülten számolt össze huszonegy könyvet a kis asztalon, amely magára vonta a kisfiú figyelmét. Nem számítva persze, hogy amikor Jake elvette az őt érdeklő két könyvet - a Csu-csu Charlie-t. és a rejtvényeset -, akkor tizenkilenc maradt.

- Találtál valamit, fiacskám? - kérdezte egy szelíd hang. Kigombolt gallérú, fehér inget viselő testes fickó volt. Mögötte a pultnál, amely úgy festett, mintha egy századfordulós cukrászdából lopták volna, három öregfiú kortyolgatta a kávéját és majszolta süteményét. A pult márványlapján sakktábla állt, a megkezdett játszma bábuival. - A fickó a pult végénél Aaron Deepneau – suttog - Jake. - Most fogja elmagyarázni nekem a Sámson féle rejtvényt.

Pszt! - csitította Eddie. Hallani akarta Calvin Tower és a Hetvenhetes Kölyök párbeszédét. Hirtelen nagyon fontosnak tűnt... csak éppen miért van ilyen kurva sötét idebent?

Persze nem volt sötét. Ebben az órában az utca keleti ,oldala megtelik napfénnyel, és a sugarak, mivel az ajtó nviiva van, elöntik a boltot is. Hogyan lehet ilyet mondani, hogy sötét van?

Valamiképpen mégis sötét volt. A napfénytől - a napfény kontrasztjától - csak még nyilvánvalóbb lett. Attól, hogy nem lehetett látni, még rosszabb lett a sö-, létség... és Eddie ijesztő dologra jött rá ezek az emberek - Tower, Deepneau, a Hetvenhetes Kölyök - veszélyben forognak. Valószínűleg ő maga, belső-világi Jake és Csi is. Valamennyien.

HAT

Jake figyelte másik, fiatalabb énjét, amint egy lépést elhátrál a bolt tulajdonosától, a szeme pedig kitágul meglepetésében. Azért, mert a boltos neve Tower, gondolta Jake. Ez lepett meg. Azonban nem Roland Tornya miatt — akkor még nem is tudtam róla —, hanem a kép miatt, amit a záródolgozat utolsó lapjára tettem.

Az utolsó lapra beragasztotta a pisai ferde torony kepét, azután filctollal befeketítette, olyan sötétre, amennyire tudta.

Tower a nevét kérdezte. A Hetvenhetes Jake megmondta, és Tower tréfálkozott vele egy kicsit. Jóízű tréfák voltak, azok a felnőttek szoktak így évődni, akik valójában nem törődnek a gyerekekkel.

- Jó név, cimbora - mondta Tower. - Úgy hangzik, mint valami szabadúszó hősé egy vadnyugati történetből - azé, aki berobban az arizonai Black Forkba, kipucolja a várost, azután elpályázik.Talán egy Wayne D. Overholser-opus...

Jake lépett egyet régi énje felé (valahol azt gondolta, milyen nagyszerű jelenetet lehetne ebből fabrikálni egy Szombat éjszakai show-ba), és a szeme kissé kitágult. - Eddie! - Még mindig suttogott, noha tudta, hogy a boltban tartózkodó emberek nem...

Illetve egy bizonyos szinten mégis! Eszébe jutott az a nő az Ötvennegyedik utcában, aki térdnél felhúzta a szoknyáját, hogy átléphesse Csit. Most pedig Calvin Tower szeme rebbent felé, mielőtt visszatért volna a régi Jake-hez.

- Okosabb lenne, ha nem vonnád magadra szükségtelenül a figyelmet! - motyogta a fülébe Eddie.

- Tudom - felelte Jake -, de nézd csak a Csu-csu Charlie-t. Eddie!

Eddie engedelmeskedett. Egy pillanatig semmi különöset nem látott - kivéve persze Charlie-t fényszóró szemeit és a terelőrács nem teljesen megbízható vigyorát. Azután fölszaladt a szemöldöke.

- Én azt hittem, hogy a Csu-csu Charlie-t. valami Beryl Evans nevű hölgy irta - suttogta.

Jake biccentett. - Én is.

- Akkor ki ez a... - Ujabb pillantás a könyvre. - Ki ez a Claudia Inez Bachman?

- Fogalmam sincs - mondta Jake. - Életemben nem hallottam a nevét.

HÉT

A egyik öreg szivar feléjük indult a pulttól. Eddie és Jake arrébb húzódott. Miközben hátralépett, Eddie hideg kis rándulást érzett a gerincében. Jake nagyon sápadt volt, Csi pedig halkan, rémülten vinnyogni kezdett. Valami csakugyan nem volt itt rendben. Bizonyos értelemben igenis elvesztették az árnyékukat. Csak azt nem tudta, hogyan. A Hetvenhetes Kölyök elővette a pénztárcáját, és kifizette a két könyvet. Volt még egy kis beszélgetés, derűs nevetgélés, azután az ajtó felé indult. Eddie követte volna, de belső-világbeli Jake megfogta a karját. - Ne, még ne! Visszajövök.

- Az se érdekel, ha kiolvasod az egész mindenséget - mondta Eddie. - Inkább kint, a járdán várakozzunk.

Jake az ajkát harapdálva gondolkodott, majd biccentett. Az ajtó felé indult, azután megállt és félrehúzódott, mert a másik Jake visszafordult. A rejtvény-önyv nyitva volt. Calvin Tower odacammogott a pulton levő sakktáblához. Barátságos mosollyal nézett vissza.

- Megváltoztattad a véleményedet a csésze kávéval kapcsolatban, ó, Hüperboreus Vándor?

- Nem, csak azt szeretném megkérdezni...

- Most jön a Sámson rejtvénye - mondta belső-világbeli Jake. - Nem hinném, hogy számítana. Noha ez a Deepneau egész kellemes dalt énekel, ha meg akarnád hallgatni.

- Kihagyom - felelte Eddie. - Menjünk. Kimentek. És noha a dolgok még mindig nem jöttek rendbe a Második sugárúton - még mindig érezték a végtelen sötétséget a díszletek, sőt az égbolt mögött is -, valahogy. mégis jobb volt, mint az Elme Manhattani Vendéglőjében. Itt legalább friss levegőt szívtak.

- Mondok neked valamit - szólalt meg Jake. -Azonnal menjünk el a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkára. - Önmaga felé biccentett, aki éppen Aaron Deepneau dalát hallgatta. - Majd utolérem magunkat.

Eddie mérlegelt, azután megrázta a fejét. Jake arca kissé megnyúlt. - Nem akarod látni a rózsát?

- De mennyire - válaszolta Eddie. - Alig várom.

- Akkor...

- Úgy érzem, még nem végeztünk itt. Nem tudom, miért, de így van.

Jake - a Hetvenhetes Kölyök változat - nyitva hagyta az ajtót, amikor visszajött, és Eddie bement a boltba. Aaron Deepneau éppen elmondta Jake-nek a rejtvényt, amelyet később kipróbálnak Blaine-en fut, de sohase megy, torka van, de sohase beszél. Belső-világbeli Jake közben ismét megnézte a könyvesbolt kirakatában levő táblát (Serpenyős William Faulkner, Keményre főtt Raymond Chandler). Elkomorodott, és az arcán több volt a kétség meg az aggodalom, mint a rosszkedv.

- Ez a felirat is más - mondta.

- Hogyhogy?

- Nem emlékszem.

- És ez fontos?

Jake megfordult. Összevont szemöldöke alól űzőtten meredt Eddie-re. - Nem tudom. Ez is egy rejtvény. Gyűlölöm a rejtvényeket!

Eddie együtt érzett vele. Mikor nem bérül a Bérül? Amikor Claudia - felelte.

- He?

- Ne is törődj vele. Jobb, ha hátralépsz, Jake, különben nekimész magadnak.

Jake meghökkenten pillantott saját közeledő John Chambers-változatára, majd megfogadta Eddie tanácsát. Amikor a Hetvenhetes Kölyök elindult a Második sugárúton, bal kezében új könyveivel, belső-világbeli Jake fáradtan rámosolygott Eddie-re. - Egy dologra emlékszem - mondta. - Amikor elhagytam ezt a könyvesboltot, bizonyosra vettem, hogy sohasem jövök ide többé. Mégis eljöttem.

Tekintve, hogy sokkal inkább kísértetek vagyunk, mint emberek, úgy is fogalmazhatnék, hogy ez legalábbis vitatható. - Eddie barátságosan megszorongatta a gyerek nyakát. - És ha valami fontosat elfelejtenél, Roland majd eszedbe juttatja. Ebben igazán jó.

Jake megkönnyebbülten elvigyorodott. Személyes tapsztalatból tudta, hogy a harcos tényleg nagyon jó, ha valakinek eszébe kell juttatni valamit. Lehet, hogy Alain barátja tudta megérinteni a legjobban a mások elméjét, másik barátjának, Cuthbertnek jutott minden humor a különös ka-tet-ben, Roland viszont pokolian jó hipnotizőrré fejlődött az évek során. Las Vitásban vagyonokat kereshetett volna.

Most már követhetjük? - kérdezte Jake. - Megnézzük a rózsát? - Némileg zavarodottan, szomorúan nézett végig a Második sugárúton, amely egyszerre voli ragyogó és sötét. - Ott valószínúleg jobban mennek a dolgok. A rózsa mindent jobbá tesz.

Eddie már éppen igent akart mondani, amikor sötét szürke Lincoln Town Car kanyarodott Calvin Tower könyvesboltja elé, és habozás nélkül leparkolt a sárgára festett jelzésre, egy tűzcsap elé. Kinyíltak külső ajtók, és amikor Eddie meglátta, ki száll ki az anyóssülésből, megmarkolta Jake vállát. Auu! - mondta Jake. - Öreg, ez fáj! Eddie rá se hederített. Marka megszorult a gyerek vállán.

Krisztusom! - suttogta. - Édes Jézusom, mi ez? Mi az ördög ez?

Jake látta, hogy Eddie hamuszürkére sápad, és a szeme kiguvad. A fiú nagy nehezen lefejtette a válláról az ujjakat. Eddie mintha mutatni akart volna valamit, de nem volt elég erő tehetetlenül lehulló kezében.

A férfi, aki a Town Car anyósüléséről kiszállt, elindult a járdán, miközben a vezető kinyitotta a járda felőli hátsó ajtót. Még Jake-nek is feltűnt, milyen begyakoroltán mozognak, mint akik táncot járnak. A hátsó ülésről kikászálódó ember drága öltönyt viselt, de ez nem változtatott azon a tényen, hogy alacsony, pohos emberke volt, akinek fekete haja - a zakó vállából ítélve korpás fekete haja - már szürkült a halántékán.

Jake váratlanul úgy érezte, hogy sötétebb lett, mint bármikor. Fölnézett, hogy nem a napot takarta-e el egy felhő. Nem takarta, de mintha fekete korona képződött volna a ragyogó gömb körül. Olyan lett, mint egy riadt szem az elkent festék gyűrűjében.

Fél háztömbbel arrébb a belvárosban 1977-es változata éppen egy étterem kirakatát bámulta, Jake még a nevére is emlékezett, Csam-csam Mama. Nem sokkal a mögött van a Torony Ereje lemezbolt, ahol annak idején arra gondolt ma ugyancsak olcsón adják a tornyokat. Ha a mostani változata hátranézne, látná a szürke autót... de nem néz. Hetvenhetes elméje szilárdan a jövő felé fordult.

- Ez Balazar - suttogta Eddie.

- Micsoda? Eddie a pohos emberkére mutatott, aki megállt, hogy megigazítsa Sulka nyakkendőjét. A másik kettő felsorakozott mellé. Egyszerre látszottak lezsernek és ébernek.

- Enrico Balazar. És sokkal fiatalabbnak tűnik. Istenem, szinte középkorú!

- 1977 van - emlékeztette Jake. Azután hirtelen leesett neki a tantusz - Ez az a fickó, akit Rolanddal megöltetek? - Eddie elmesélte Jake-nek a Balazar klubjában, 1987-ben lezajlott lövöldözést, véresebb részek nélkül. Azt például kihagyta, amikor Balazar irodájában Kevin Blake elhajította Eddie testvérének - Henry Deannek, a nagy bölcsnek és kiváló kábszeresnek - a fejét, hátha ezzel előcsalja fedezékéből Rolandot és Eddie-t.

- Igen - felelte. - Ez az a fickó, akit Roland és én megöltünk. És az, aki a kocsit vezeti, Jack Andolini. Az Öreg Kétszer-Csúnya, ahogy az emberek hívták, habár sohasem szemtől szemben. Ő jött át velünk az egyik ajtón, amikor a lövöldözés megkezdődött. - Őt is Roland ölte meg, ugye? Eddie bólintott. Egyszerűbb volt, mint elmagyarázni, hogyan halt meg Jack Andolini, a parti homárszörnyek marcangoló, tépő ollóitól vakon, arctalanul.

- A másik testőr George Biondi. Nagyorrú. Én maisam öltem meg. Fogom megölni. Tíz év múlva. — Már-már az ájulás kerülgette.

- Eddie, jól vagy?

- Igen. Jól kell lennem. - Arrébb léptek a könyvesbolt ajtajából. Csi megint Jake bokája mellé húzódott. A Második sugárút távolabbi szakaszán eltűnt Jake korábbi énje. Most futok, gondolta a fiú. Lehet, hogy most ugrom át az UPS hordár kézikocsiját. Rohanok a csemegebolt felé, mert bizonyosra veszem, hogy ez az út vezet vissza Belső-Világba. Visszavisz hozzá.

Balazar megnézte magát a kirakatban, mindjárt a MAI KÜLÖNLEGESSÉGEK feliratú tábla mellett, ujjai hegyével megigazgatta néhány hajszálát a füle mellett, azután belépett a nyitott ajtón. Andolini és Biondi követte.

- Nehézfiúk - mondta Jake.

- A legnehezebbek - helyeselt Eddie.

- Brooklynból.

- Hát igen.

- Miért látogatnak meg brooklyni nehézfiúk egy manhattani antikváriust?

- Azt hiszem, azért vagyunk itt, hogy megtudjuk. Jake, nagyon megszorítottam a válladat?

- Jól vagyok. De nem szeretnék bemenni.

- Én sem. Úgyhogy gyerünk. Visszamentek az Elme Manhattani Vendéglőjébe.

KILENC

Csi Jake sarkában loholt, és még mindig nyüszített. Jake nem rajongott ezért a hangért, de megértette. Tapintható volt a könyvesboltban a félelem szaga. Deepneau a sakktábla mellett ült, boldogtalanul bámult Calvin Towerre és az újonnan érkezőkre, akik egyáltalán nem úgy festettek, mint valami utolérhetetlen, dedikált első kiadást kereső könyvrajongók. A másik két öreg szivar nagy kortyokban nyelte kávéja maradékát, mint akiknek most jutott eszükbe, hogy halaszthatatlan találkozójuk van valahol.

Gyávák!, gondolta Jake olyan megvetéssel, ami viszonylag új volt a számára. Nyulak! Az, hogy valaki öreg, sok mindenre mentség, de azért mindenre mégsem.

- Lenne néhány dolog, amit meg kéne beszélnünk, Mr. Torén - mondta Balazar, halk, nyugodt, tárgyilagos hangon, minden akcentus nélkül. - Kérem, ha lenne szíves esetleg hátrafáradni az irodájába...

- Nincs semmi dolgunk egymással - felelte Tower. A szeme folyton Andolinire tévedt. Jake tudni vélte, miért. Jack Andolini pont úgy festett, mint a rémfilmben a fejszével hadonászó pszichopata. - Jöjjön július tizenötödikén, akkor talán lesz dolgunk egymással. Talán. így beszéltük meg negyedike után. Azt hiszem. Amennyiben még akkor is óhajtja. - Elmosolyodott, hogy mutassa, mennyire nyugodt. - De most? A, nem látom értelmét. Még június sincs. Mellesleg közlöm, hogy a nevem nem...

- Nem látja az értelmét - tűnődött Balazar. Andolinire nézett a Nagyorrúra nézett vállig emelte a kezét, azután ismét leejtette. Hát mi van ezzel a világgal?, mondta a mozdulat. - Jack? George? Ez az ember kapott tőlem egy csekket - mégpedig olyan összegről, amelyikben az egyes után öt nulla következik -, és most nem látja értelmét, hogy beszéljen velem.

- Hihetetlen! - mondta Biondi. Andolini semmit sem szólt. Egyszerűen ránézett Calvin Towerre, pocsolyás barna szeme úgy sandított ki homlokának rút dudora alól, ahogy komisz állatkák leselkednek a barlangjukból. Jake úgy gondolta, hogy ilyen arc mellett nem szükséges a sok beszéd. Már a nézés is elég ijesztő.

- Én akarok beszélni magával - folytatta Balazar. Türelmes, nyugodt hangon beszélt, de a szeme dermesztően meredt Towerre. - Hogy miért? Mert az ügyben érdekelt megbízóim azt akarják, hogy beszéljek magával. Ennyi elég nekem. És tudja mit? Azt hiszem, öt percet rászánhat egy kis csevegésre a százezresért. Nem igaz?

- A százezer elfogyott - mondta Tower barátságtalanul. - És ezt biztosan maga is tudja, és azok is, akik felbérelték.

- Ez nem tartozik rám - felelte Balazar. - Miért is tartozna? A maga pénze. Ami számít nekem, hogy visszafizeti-e, vagy sem. Ha nem, akkor folytathatjuk a beszélgetésünket itt, az egész világ előtt is.

Az egész világ pillanatnyilag Aaron Deepneau-ból, egy szőrmókusból és két New York-i száműzöttből állt, de őket egyetlen ember sem láthatta a könyvesboltban. Deepneau cimborái gyáván megfutottak.

Tower még egyszer próbálkozott. - Nem szükséges bemenni a raktárba. Közeledik az ebédidő, és ilyenkor elég sok vevő...

- Ez a hely ötven dollárt sem hoz naponta - mondta Andolini. - Mint ezt mindnyájan tudjuk, Mr. Toren. Ha tényleg aggódik, hogy elszalaszt egy jó üzletet, néhány percre adja át neki a kasszát.

Jake egy borzalmas másodpercig azt gondolta, hogy az az ember, akit Eddie „Öreg Kétszer-Csúnyának" nevezett, éppenséggel John „Jake" Chambersre céloz.

Azután rájött, hogy Andolini nem rá, hanem Deepneau-ra mutat.

Tower föladta. Vagy Toren. - Aaron? - kérdezte. -Nem haragszol?

- Nem, ha te sem - felelte Deepneau. Zavartnak tűnt. - Biztos, hogy beszélni akarsz ezekkel?

Biondi ránézett. Jake úgy látta, Deepneau figyelemreméltó szilárdsággal állja a Nagyorrú pillantását. Furcsa módon büszke volt az öregfiúra.

- Igen - felelte Tower. - Igen, minden rendben.

- Ne aggódj, miattunk nem fogja elveszíteni a segge szüzességét - nevette el magát Biondi.

- Vigyázz a szádra egy ilyen tudós helyen - szólt rá Balazar, de Jake úgy látta, hogy kissé elmosolyodott.

- Gyerünk, Toren. Csak egy kis beszélgetés.

- Nem ez a nevem! Törvényesen változtattam meg...

- Mindegy - mondta csitítóan Balazar. Szabályosan megveregette Tower karját. Jake egyre azt próbálta felfogni, hogy ez az egész... ez az egész melodráma... azután történt, hogy ő elhagyta a boltot két új könyvvel (neki legalábbis újak voltak), és folytatta útját. Az ő háta mögött történt.

- Egy kockafejű mindig kockafejű marad, nem igaz, főnök? - kérdezte kedélyesen Biondi. - Csak egy hollandus. Nem számít, minek hívja magát.

Balazar leintette. - Ha azt akarom, hogy beszélj, George, akkor szólok, hogy beszélhetsz. Felfogtad?

- Ja - felelte Biondi. Azután, mintha nem találta volna elég lelkesnek a választ, hozzátette - Igen! Hát persze.

- Jól van. - Balazar megfogta a kart, amelyet eddig veregetett, és a bolt hátuljába vezette Towert. Könyvek álltak itt kusza kupacokban a levegő fojtós volt a milliónyi lap dohszagától. Volt ott egy ajtó, CSAK ALKALMAZOTTAKNAK felirattal. Tower elővett egy kulcskarikát. A kulcsok halkan megcsörrentek, míg végignézte őket.

Remeg a keze - mormogta Jake.

Eddie bólintott. - Az enyém is remegne.

Tower megtalálta a keresett kulcsot, bedugta a zárba, kinyitotta az ajtót. Egy pillantást vetett a három lerfira, akik meglátogatták - a brooklyni nehézfiúkra -, azután bevezette őket a hátsó szobába. Az ajtó bezárult mögöttük, és Jake hallotta, ahogy elfordul a kulcs a zárban. Nem hitte, hogy Tower zárta volna be.

Fölnézett a domború tükörre, amit a tolvajok ellen szereltek föl a bolt sarkába, látta, hogy Deepneau fölveszi a pénztárgép melletti telefon kagylóját, tűnődik, azután visszateszi.

- Most mit csináljunk? - kérdezte Eddie-től.

- Megpróbálok valamit - felelte Eddie. - Egyszer egy filmben láttam. - Megállt a zárt ajtó előtt, rákacsintott Jake-re. - Most jövök én. Ha nem lesz más eredmény, csak egy pukli a fejemen, akkor megengedem, hogy seggfejnek hívjál.

Mielőtt Jake megkérdezhette volna, miről beszél, Eddie bement az ajtón. Jake látta, hogy lehunyja a szemét, és elhúzza a száját. Olyan ember arca volt, aki arra számít, hogy csúnyán beveri a fejét.

De nem verte be. Egyszerűen átment az ajtón. Mokaszinjának sarka látszott még egy pillanatig, azután az is eltűnt. Halk sercegés hallatszott, mint mikor egy tenyér végigfut egy érdes deszkán.

Jake lehajolt, fölvette Csit. - Csukd be a szemed -mondta.

- Emed - helyeselt a szőrmókus, de továbbra is néma imádattal bámulta a fiút. Jake szorosan lehunyta a szemét. Amikor ismét kinyitotta, látta, hogy Csi utánozza. Habozás nélkül odament a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK feliratú ajtóhoz. Egy pillanatig nem volt más, mint sötét és deszkaszag. A feje mélyén ismét hallott két nyugtalanító harangütést. Azután átjutott.

TÍZ

A raktár sokkal nagyobb volt, mint amire Jake számított akkora, mint egy áruházé, és mindenfelé könyvtornyok emelkedtek. Úgy saccolta, hogy egyikmásik torony, amiket két-két, inkább pillérnek, mint polcnak való gerenda tartott, négy-öt méter is lehet. Szűk, girbegurba folyosók futottak közöttük. Néhol repülőtéri targoncákra emlékeztető kerekes kocsikat látott. Az öreg könyvek éppúgy szaglottak, mint elöl a boltban, csak itt sokkal erősebben. A mennyezetről lógó ernyős lámpák egyenetlen, sárgás fénnyel világították meg a raktárt. Balra groteszk figurákat rajzolt a falra Töwer, Balazar és Balazar embereinek az árnyéka. Tower elfordult, és odavezette vendégeit az egyik sarokba, amely valójában iroda volt, egy íróasztal, mellette három öreg iratszekrény, a falon mindenféle iratok. Mellettük kalendárium lógott, a májusi lapon egy tizenkilencedik századi főszer, akit Jake nem ismert fel... azután mégis. Róbert Browning. Őt idézte a záródolgozatban.

Tower leült az íróasztal mögötti székbe, de azonnal meg is bánta. Jake együtt érzett vele. Nem lehetett nagyon kellemes, ahogy a másik három fölébe tornyosult. Árnyékuk székesegyházi torz vízköpők módjára magasodott mögöttük a falon.

Balazar az öltönye zsebébe nyúlt, és elővett egy összehajtott papírlapot. Kinyitotta, lerakta Tower asztalára. - Megismeri?

Eddie előrehajolt. Jake megragadta. - Ne menj közelebb! Megéreznek!

Nem érdekel - mondta Eddie. - Látnom kell azt papírt.

Jake követte, nem tudta, mi mást tehetne. Csi megrezzent a karjában, és felnyüszített. Jake kurtán leintene, Csi pislogott. - Sajnálom, haver - mondta a fiu -, de most csöndben kell lenned.

1977-es változata vajon még az üres telken van? Az akkori Jake, amikor bement a telekre, valamin elcsúszott, és akkorát esett, hogy elvesztette az eszméletét. Vajon megtörtént már? Semmi értelme ezen tűnődni. Eddie-nek igaza van. Jake-nek nem tetszett, de tudta, hogy így van itt kell lenniük, nem ott, és látniuk kell azt a papírt, amit Balazar most mutat meg Calvin Towernek.

TIZENEGY

Eddie éppen elolvasta az első néhány sort, amikor Andolini megszólalt. - Főnök, nem tetszik ez nekem. Valami gáz van.

Salazar bólintott. - Egyetértek. Van itt még valaki, Toren? - Még mindig nyugodt és udvarias volt a hangja, de a szeme lehetséges rejtekhelyek után kutatva cikázott ide-oda a tágas helyiségben. Nincs - felelte Tower. - Jó, hát itt van Sergio, a macskája. Azt hiszem valahol hátul... Ez itten nem bolt - szólalt meg Biondi -, ez egy lyuk, amelybe a pénzét önti. Menő belsőépítésznek is meggyűlne vele a baja, amíg rendesen kipofozná ezt a kócerájt, maga meg könyvesboltnak becézi? Ember, kit akar becsapni?

Magamagát akarja becsapni, gondolta Eddie. Magát csapja be.

Mintha a gondolat idézte volna elő, újra kezdődött a borzalmas harangjáték. Tower raktárirodájában a gengszterek nem hallották, Jake és Csi igen Eddie látta kétségbeesett arcukon. És az amúgy is homályos helyiség hirtelen még jobban elhomályosodott.

Visszamegyünk, gondolta Eddie. Jézusom, visszamenőben vagyunk! De előbb...

Előrehajolt Andolini és Balazar között. Tudta, hogy mindkettő kerekre nyitott szemmel, gyanakodva néz ide-oda, de nem törődött vele. Csak a papírlappal törődött. Valaki felbérelte Balazart, hogy először (valószínűleg) aláírassa, azután pedig (biztosan) Tower/Toren orra alá dugassa. Roche a legtöbb esetben beéri azzal, hogy elküldi néhány nehézfiúját - ahogy ő mondja, „úriembereit" - a hasonló komissiókra. Ez a munka azonban elég fontos ahhoz, hogy személyesen intézze. Eddie tudni akarta, miért.

ÜZLETI MEGÁLLAPODÁS Jelen üzleti megállapodás létrejött egyrészről Mr. Calvin Tower, New York-i illetőségű lakos, az üres teleknek minősülő, 298-as helyrajzi szám, 19-es tömbszám alatt nyilvántartott...

Ismét belecsörömpöltek a fejébe azok a harangok, és Eddie megborzongott. Most hangosabban szóltak. Az árnyak megsűrűsödtek, magasabbra szökkentek a raktár falain. Kezdett áttörni az utcán érzékelt sötétség. Elsöpörheti őket, és az nagy baj lenne. Belefulladhatnak, és ez természetesen még nagyobb baj lenne. Iszonyú módja a távozásnak, ha belefulladnak a sötétségbe.

És ha vannak is valamik ebben a sötétben? Éhes valamik, olyanok, mint az ajtónálló?

Márpedig vannak. Ezt Henry hangja mondta. Majdnem két hónap óta először el tudta képzelni, hogy Henry mögötte áll, és a drogosok fakó vigyorával néz rá a szeme véreres, a foga sárga, elhanyagolt. Tudod, hogy vannak. De ha meghallod a harangokat, akkor menned kell, öcsi. Úgy

vélem, ezt is tudod.

- Eddie! - kiáltotta Jake. -Visszajön! Hallod?

- Fogd meg az övemet! - mondta Eddie. A szeme föl-alá rohangált a Tower párnás kezében levő papíron. Balazar, Andolini és Nagyorrú még mindig ide-oda pislogtak. Biondi még a pisztolyát is előhúzta.

- A...?

- Akkor talán nem szakadunk el egymástól - mondta Eddie. A harangok olyan hangosan zúgtak, mint még soha. Eddie felnyögött. Az irat szövege összefolyt. Hunyorgott, mire ismét felbukkantak a nyomtatott betűk.

...298-as helyrajzi szám, 19-es tömbszám alatt nyilvántartott, Manhattan, New York, a 46. utca és a 2. sugárút sarkán található ingatlan tulajdonosa, másrészről a New York állam területén üzleti tevékenységet folytató Sombra Corporation között.

A mai napon, 1976. július 15-én a Sombra vissza nem térítendő 100 000,00 $ összeget folyósít Calvin Towernek, amelynek fedezete az említett ingatlan. Ennek értelmében Calvin Tower beleegyezik...

1976. július 15. Nem egészen egy éve.

(Eddie érezte, amint lecsap rájuk a sötétség, be akarta gyömöszölni a hátralevő szöveget a szemén át az agyába, legalább annyit, hogy felfoghassa, mi folyik itt. Ha sikerülne, legalább egy lépéssel közelebb kerülne annak a megértéséhez, hogy miért fontos ez nekik.

Mármint ha a harangok nem őrjítenek meg. Ha a valamik a sötétségből nem esznek meg visszafelé menet.

- Eddie! - kiáltotta Jake rémülten. Eddie nem törődött vele.

...Calvin Tower beleegyezik, hogy nem adja el, nem adja kölcsönbérletbe, sem más módon nem terheli meg ingatlanát egy éven keresztül, amely a fenti időpontban kezdődik, és 1977. július 15-én jár le. Tudomásul veszi, hogy a Sombra Corporationnek a továbbiakban meghatározott módon elővételi joga van a fent említett telekre.

Az említett időszakban Calvin Tower megőrzi és megvédi a Sombra Corporationnek a fenti ingatlannal kapcsolatos érdekeit, nem engedi, hogy jelzálog vagy bármilyen teher...

Volt még több is, de a harangozás most már irtóztatóvá, agysorvasztóvá fajult. Eddie egy pillanatra megértette - a fenébe is, szinte látta —, mennyire elvékonyodott a világ szövete. És ez alighanem minden világra érvényes. Olyan vékony és elnyűtt, mint az ő farmerja. Még sikerült elkapnia az egyik utolsó mondatot „...ha ezen feltételek teljesülnek, akkor korlátlan rendelkezési jogot nyer az ingatlanra, amelyet eladhat a Sombra Corporationnek vagy bármely más társaságnak." Azután a szavak eltűntek, minden eltűnt egy fekete örvényben. Jake egyik kezével Eddie övét fogta, a másikkal Csit. A szőrmókus vadul ugatott, és Eddie-ben felködlött a kép, amikor a tornádó elragadja Dorothyt Óz földjére.

Voltak valamik a sötétben, furcsán foszforeszkáló szemű, ormótlan alakok, olyasfélék, mint a filmekben, amelyekben az óceánfenék legmélyebb repedéseit kutatják át a hősök. Csak persze ott a felfedezők mindig egy acél búvárgömbben vannak, míg ő és Jake

A harangozás fülsiketítővé erősödött. Eddie úgy érezte magát, mint akit fejjel belenyomtak az

éjfélt kongató Big Benbe. Sikoltott, de nem hallotta a hangját. Azután elmúlt a zengés, elmúlt minden - Jake, Csi, Belső-Világ -, és ő ott lebegett valahol a csillagok és a csillaghalmazok mögött.

Susannah!, kiáltotta. Hol vagy, Suze?

Semmi válasz. Csak a sötétség.

3. fejezet
MIA

EGY

Egyszer volt, hol nem volt, még a hatvanas években (mielőtt a világ elmozdult volna) élt egy nő, akit Odetta Holmesnak hívtak, egy kellemes és társadalmilag igen tudatos ifjú hölgy, jómódú és szép, akinek őszintén fájt a mások baja. Ez a nő tudtán kívül megosztotta a testét egy Detta Walker nevű, összehasonlíthatatlanul kellemetlenebb lénnyel. Detta szart a mások bajára. Cöosi Rhea fölismerte és húgának nevezte volna. Belső-Világ másik oldalán Gileádi Roland, az utolsó harcos, magához hívta ezt a megosztott nőt, és teremtett egy harmadikat, aki sokkal jobb, sokkal erő-sebb volt a másik kettőnél. Ez lett az a nő, akibe Eddie Dean beleszeretett. A nő a férjének szólította Eddie-t, magát pedig férje apjának nevén nevezte, és ezt boldogan tette, mivel kimaradt a későbbi évtizedek feminista süketeléséből. Ha csak boldogan, de nem büszkén nevezte magát Susannah Deannek, ezt kizárólag azért tette, mert az anyja arra tanította, hogy a büszkeséget bukás követi.

Most pedig megjelent egy negyedik nő. A harmadikból született, a feszültség és változás újabb pillanatában. Nem érdekelte Odetta, Detta vagy Susannah semmi sem érdekelte, csak a kis fickó, aki útban volt. A kis fickót etetni kellett. A közelben volt a lakoma csarnoka. Ez volt az, ami számított, és csak ez számított.

Ez az új nő, aki a maga módján éppen olyan veszedelmes volt, mint Detta Walker, Miának nevezte magát. Ez nem viselte senki apjának a nevét, csak azzal a szóval azonosította magát, amely a Kémes Nyelven annyit tesz, anya.

KETTŐ

Lassan ballagott hosszú folyosók kövén a lakomaterem felé. Elhaladt a romos szobák, kongó csarnokok, fülkék, az elfeledett galériák mellett, amelyeknek lakosztályai üresen tátongtak, és senki se lakott bennük. Valahol ebben a kastélyban állt egy régi vértől szennyes, ősi trónus. Valahol aknák vezettek csontokkal kirakott falú kriptákba, hogy milyen mélyre, azt csak az istenek tudhatták. És mégis volt itt élet, élet és jó falatok. Mia ugyanúgy érezte, mint a sokrétű, suhogó szoknyáját, ahogy hozzásúrlódik a lábához. Finom étkek! Élet neked és a sarjadnak, ahogy mondani szokás! Most pedig nagyon éhes volt. Hát persze! Talán nem kettő helyett kell ennie?

Széles lépcsőhöz ért. Távoli, de erőteljes hangot hallott a legmélyebb kriptákba, a föld alá rejtett slotrans motorok duhögását. Mia fütyült rá, fütyült az Északi Központi Pozitronika Rt.-re, amely építette, majd több tízezer éve beindította őket. Nem érdekelték a dipolaris számítógépek, az ajtók, a Sugarak vagy a Setét Torony, amely ott áll mindennek a közepén.

Őt csak a szagok érdekelték, amik sűrűn, csodálatosan csiklandozták az orrát. Csirke, mártás, zsírban tocsogó, ropogós disznósült. Vértől gyöngyöző marhasült, mellette könnyes sajtkorongok, hatalmas Calla Fundy rák pufók narancsgerezd-ollói! Feketén bámuló szemű, kettéhasított halak, hasukból kibuggyan a mártás. Hatalmas fazekakban kreol mismás, fanata, a messzi Dél caldo largo ragui! Vegyük hozzá a sok száz gyümölcsöt, a sokezernyi édességet, és

ez csak a kezdet! Ez csak az ízelítő! Az első fogás első falatja!

Leszaladt a széles főlépcsőn, tenyere selymesen siklott a korláton, topánkás pici lába dobogott a grádicsokon. Egyszer azt álmodta, hogy egy szörnyű ember egy földalatti vonat elé lökte, és a jármű térdben levágta a lábát. De hát vannak ilyen bolond álmok. Neki megvan a lábfeje, és fölötte a lábikrája, vagy nem? Dehogynem! És a hasában ott a baba. A kis fickó, aki enni akar. Éhes, akárcsak ő.

HÁROM

A lépcső aljától fényesre csiszolt, fekete márványlapokkal burkolt széles folyosó vezetett harminc méter hosszan egy magas, kétszárnyú ajtóhoz. Mia arrafelé sietett. Látta suhanó képmását, látta a villamos fáklyákat, amelyek úgy izzottak a márvány mélyén, mint szövétnekek a víz alatt, de nem látta a férfit, aki mögötte most jött lefelé a széles ívben kanyarodó lépcsőn, és nem estélyi topán, hanem nyűtt bakancs volt a lábán, míg udvari díszruha helyett kifakult farmert és kék pamutszövet inget hordott. Bal oldalán kopott szantálfa agyú pisztoly lógott, a tok nyersbőr szíjjal zárult. Barázdált, viharvert arcát nap cserzette barnára. A haja még fekete volt, de már szélesedtek benne a fehér csíkok. A szeme volt a legdöbbenetesebb hideg, kék és átható. Detta Walker senki emberfiától nem félt, még ettől sem, de tartott a gyilkos szempártól.

A kétszárnyú ajtó egy előtérből nyílt. Az előtér márványpadlója vörös-fekete kockás volt. A fatáblákkal burkolt falakon hajdani urak és hölgyek képei függtek. Középütt rózsaszín márványból és rozsdamentes acélból remekelt szobor magaslott. Egy lovagot ábrázolt, aki fegyvert tartott a feje fölé, amely egyaránt lehetett hatlövetű pisztoly vagy kurta kard. Noha az arc majdnem sima volt - a szobrász éppen csak célzott a vonásokra -, Mia tudta, hogy ki az. Hogy kinek kell lennie.

- Üdvözlöm tekegyelmedet, Arthur Eld - mondta, és mélyen meghajolt. - Kérlek, áldd meg azokat a dolgokat, amelyeket most veszek el a magam használatára. És a kis fickóéra. Jó estét néked. - Nem kívánt neki hosszú napokat a földön, mert Arthur Eld - és majdnem egész fajtája - napjai immár letűntek, csak megérintette ujjai hegyével mosolygó ajkát, és csókot lehelt a szobor felé. Miután üdvözölte, bement a lakoma terembe.

Negyven méter széles és hatvan méter hosszú volt az a terem. Kristályburás, ragyogó elektromos fáklyák sorakoztak a két oldalán. Sok száz szék állt egy óriási vasfa asztal körül, amelyet elborítottak a hideg és meleg finomságok. Finom kék mintás porcelánnal, nagyon spéci tányérokkal terítettek. A székek üresek voltak, a nagyon spéci tányérok szintúgy, a borospoharak is, holott a borok egymástól kis távolságra, arany palackban álltak az asztalon, behűtve, fogyasztásra készen. Minden úgy volt, ahogy tudomása szerint lennie kellett, ahogy legmélyebb, legtisztább álmaiban látta, ahogy újra és újra megtalálta, és meg is fogja találni ameddig neki (és a kis fickónak) szüksége van rá. Akárhol járt is, ez a kastély sohasem volt messze. És ha nyirok, ha állott iszap szagát érzi? Ha iszkoló mozgás hallatszik az asztal árnyékából - netántán patkányok, esetleg menyétek -, miért is törődne velük? Az asztal fölött minden fényűző és ragyogó, illatos és érett, csak el kell venni. Az asztal ilatti árnyak csak foglalkozzanak magukkal. Neki semmi köze hozzájuk, az égvilágon semmi.

- Itt jön Mia, senki lánya! - kiáltotta vidáman a néma teremnek, amelyet megtöltött az ételek, mártások, krémek és gyümölcsök százainak illata. - Éhes vagyok, enni fogok! És a kis fickót is megetetem! Ha valakinek kifogása van, lépjen elő! Hadd lássam jól, és ő is lásson engem!

Természetesen senki nem lépett elő. Akik valaha itt lakomáztak, már rég eltűntek. Mostanra nem maradt más, csak a slo-trans motorok álmatag lüktetése (és a halk, kellemetlen ficánkolás az Asztal Alatti Királyságban). Mögötte a harcos némán állt és figyelt. Nem először volt itt. A kastélyt nem látta, de a nőt igen de még mennyire!

- A csönd beleegyezést jelent! - kiáltotta a nő. Kezét a hasára szorította, amely már kezdett dudorodni. Azután nevetve ismét felkiáltott - Igen, így van! Itt jön Mia lakomázni! Váljék egészségére neki és a kis fickónak, aki benne nő! Mindkettőjüknek váljék egészségére! Azzal nekilátott a lakomának, de nem egy helyen evett és sohasem tányérról. Gyűlölte a tányérokat, a kék-fehér nagyon spéciket. Nem tudta, hogy miért, nem is akarta kideríteni. Csak az étellel törődött. Úgy ment az asztal mellett, mintha a világ legnagyobb büféjében lenne, az ételeket az ujjával vette ki, úgy dobta a szájába, néha a csontról marcangolta le a forró, puha húst, majd visszahajította a maradékot a tálba. Időnként mellé talált, az ételdarabok végiggurultak a fehér abroszon, és a mártás orrvérzés vörös foltjait hagyták maguk után. Az egyik gördülő sült felborított egy szószos csészét. Egy másik összetört egy metszett tálat, amelyben vörös áfonyalekvár volt. Egy harmadik egyenesen legurult az asztal másik oldalán, Mia hallotta, amint valami berántja az asztal alá. Kurta sivítás hallatszott, amit fájdalomüvöltés követett, mintha valami belemélyesztette volna a fogát valamibe. Azután csönd lett, de a csendet hamarosan megtörte Mia nevetése. Komótosan a mellébe törölte zsíros ujjait. Élvezte az érzést, ahogy a szaft és a mártás keveréke szétterjed a drága selymen. Élvezte mellének duzzadó ívét, izgalomtól érdes, kemény mellbimbóinak tapintását.

Ráérősen baktatott az asztal mellett, és többféle hangon eszelős társalgást folytatott magával.

Mizújs, cukorbaba?

Ó, semmi különös, köszönöm kérdésed, Mia.

Tényleg elhiszed, hogy Oswald egyedül volt, amikor lelőtte Kennedyt?

Azt már nem, drágám — a CIA buherálta meg az egészet. Ők voltak, vagy a lisztkukac milliomosok az alabamai acél félholdból.

Az alabamai Bombinghamből, mi, cukorbaba?

Hallottad a legújabb Joan Baez-lemezt?

Istenem, de mennyire, hát nem úgy énekel, mint egy angyal? Úgy hallottam, összeházasodnak Bob Dylannel...

És így folytatódott a fecserészés és csacsorászás. Roland hallotta Odetta pallérozott hangját, Detta érdes, de színes gorombaságaiti Hallotta Susannah és sok más ember hangját is. Hány nő lehet a fejében? Hány kialakult és félig kialakult személyiség? Figyelte, amint átnyúl a nem létező üres tányérok fölött, az ugyancsak nem létező üres poharak között, és egyenesen a tálakból eszik, mindent ugyanazzal a lázas étvággyal habzsolva, arca fokozatosan kifényesedik a zsírtól, ruhadereka (amelyet a harcos nem látott, csak érzett) elsötétedik, ahogy újra és újra beletörli az ujjait, összecsippenti a kelmét, hozzádörgöli a melléhez - ezek a mozdulatok túlságosan nyilvánvalóak voltak, nem lehetett félreérteni őket. És ahányszor megállt, nem ment úgy tovább, hogy bele ne markoljon az üres levegőbe, és a földhöz ne csapjon maga mellett egy tányért, amit Roland nem láthatott, vagy a csak álmaiban létező falhoz ne vágja az asztalon át.

- Nesze! - visította kihívó Detta Walker-hangján. -Nesze, te randa vén Kék Hölgy, megint eltöröm üköt! Összetöröm a kibaszott tányérjaidat, hogy teccik? Na, hogy teccik?

Azután továbblépett, kellemes, halk nevetést hallatott, és megkérdezte ezt-és-azt, hogy ennek-és-aman-nak a fia elment-e Morehouse-ba, hát nem csodála-Itos, hogy ilyen finom iskolája van a színeseknek, a lelhető legcsodálatosabb!... dolog! És hogy van a drága mama? Annyira fájlalom, hogy ezt kell hallanom, mindnyájan imádkozunk a felépüléséért.

Beszéd közben átnyúlt újabb nem létező tányérok fölött. Fölkapott egy nagy tálat, tele fényes

fekete kaviárral és citromszeletekkel. Leszegte a fejét, ahogy a disznó hajol bele a vályúba. Zabált. Ismét fölemelte az arcát, finoman, szerényen mosolygott a villamos fáklyák fényében, a halikra fekete verejtékgyöngyökben ült barna bőrén, telepöttyözte az arcát, a homlokát, az orrcimpáira tapadt, mint megannyi alvadt vérrög. - Ó, igen, azt hiszem, nagyszerűen haladunk, az ilyen Bull Connor féle alakoknak lefelé megy a napja, és a legszebb bosszú, hogy ezt ők is tudják... azután a tálat a feje fölött hátradobta, mint egy őrült kosaras, néhány halikra a hajára hullott (Roland szinte látta), és amikor a tál széttört a kövön, udvarias micsodanagyszerű-buli arca kísérteties Detta Walker vicsorba torzult, és felordított - Nesze, te vén, rusnya Kék Hölgy, és ez meg hogy teccik? Nem akarod feldugni az aszott luvnyádba? Akkor ugorgyál neki! De rögvest! Az lesz csak a finom, he?!

Továbbment a következő székhez. És a következőhöz. És a következőhöz. Végigette magát a hatalmas lakomaasztalon. Evett, etette a kis fickóját. Egyszer sem fordult meg, hogy Rolandra nézzen. Egyszer sem tűnt föl neki, hogy ez a hely a szó szoros értelmében nem létezik.

NÉGY

Eddie és Jake miatt egyáltalán nem aggódott, amikor négyen (öten, ha Csit is számítjuk) lefeküdtek, miután bekebelezték a sült fánkbogyókat. Kizárólag Susannah-val törődött. Úgyszólván biztosra vette, hogy ma éjjel is bolyongani fog, és ha ezt teszi, ő elkíséri. Nem azért, hogy meglesse, mit csinál azt anélkül is tudta.

Azért akarta elkísérni, hogy megvédje.

Kora délután, az idő tájt, amikor Jake megjelent egy nyaláb ennivalóval, Susannah-n ismét kezdtek mutatkozni azok a jelek, amelyeket Roland jól ismert feszesen pattogtak a szavai, a mozgása kicsit túl darabos lett, hogysem kecses lehessen, és gyakran dörzsölgette szórakozottan a halántékát vagy a homlokát a bal szeme fölött, mintha fájna. Vajon Eddie nem látja ezeket a jeleket?, töprengett Roland. Amikor megismerte, elég gyatra megfigyelő volt, de azóta ugyancsak megváltozott, és...

És szereti a nőt. Szereti. Miféle szerelem ez, ha nem látja azt, amit Roland? A jelek nem olyan nyilvánvalóak, mint a Nyugati Tenger partján voltak, amikor Detta ugrani készült, és az uralomért küzdött Odettával, de azért láthatóak, és nem is nagyon különbözők.

Másrészt viszont Roland anyja azt szokta mondani A szerelmesek botladoznak. Lehet, hogy Eddie egyszerűen túlságosan közel áll a nőhöz, ezért nem látja. Vagy nem akarja látni, gondolta Roland. Nem akar szembenézni a ténnyel, hogy elölről kell kezdenie az egészet, ha vissza akarja adni a feleségének az arcát, és fel akarja számolni a megosztottságát.

Csak most nem vele van a baj. Roland sejtette -valójában azóta, hogy tanácskoztak Folyamút lakóival -, most pedig biztosan tudta. Nem, most nem a nővel van a baj.

És most itt fekszik, hallgatja elcsendesedő lélegzetüket, amint sorra elalszanak Csi, azután Jake, majd Susannah. Végül Eddie.

Illetve... nem ő az utolsó. Ama déli domb túloldaláról halkan, nagyon halkan hallotta azoknak az embereknek a suttogását, akik követik és figyelik őket. Igencsak valószínű, hogy azon agyainak, miként lépjenek elő, és ismerkedjenek meg velük. Roland füle éles volt, de ahhoz nem eléggé, hogy kivegye, mit beszélnek. Talán féltucatnyi suttogót különböztetett meg, mielőtt egy újabb hang erélyesen elcsitította a többieket. Azután csönd lett, csak a szél neszezett időnként a fák lombjában. A harcos csöndesen feküdt, fölnézett a sötétségbe, ahol nem világítottak a csillagok, várta, hogy Susannah fölkeljen. A nő végül csakugyan fölébredt.

De még mielőtt ez megtörtént volna, Jake, Eddie és Csi átment a révülés állapotába.

ÖT

Roland és társai a révülésről (már amit erről meg lehet tanulni) Vannaytól tanultak, ő volt az udvari tanító azokban a réges-régi napokban, a harcos ifjúkorában. Kezdetben öten voltak Roland, Alain, Cuthbert, Jamie és Wallace, Vannay fia. Wallace rendkívüli elme volt, de örökösen betegeskedett, végül elvitte a király ördögének is nevezett eskór. Ezután négyen maradtak az igazi ka-tet védernyője alatt. Vannay ezt is tudta, és valószínűleg ez is egyik oka volt a szomorúságának.

Cort arra oktatta őket, hogyan közlekedjenek a nap és a csillagok segítségével Vannay megmutatta nekik az iránytűt, a kvadránst és a szextánst, és beléjük csepegtette a használatukhoz szükséges matematikát. Cort megtanította őket harcolni. Vannay a történelem, a logika és az „általános igazság" nevű tantárgy keretén belül megmutatta nekik, hogy időnként miképp lehet elkerülni a harcot. Cort megtanította nekik, hogyan öljenek, ha kell. Vannay a halovány, kedves, de valahogy szórakozott mosolyával azt tanította, hogy az erőszak sokkal gyakrabban nehezíti a problémákat, mint ahányszor megoldja őket. Üres kamrának nevezte az erőszakot, ahol minden igazi hangot eltorzítanak a visszhangok.

Tanított nekik fizikát - amilyet ismert. Tanított kémiát is - amennyi megmaradt belőle. Megtanította nekik, hogyan kell befejezni az olyasféle mondatot, mint „Az a fa olyan, mint egy..." vagy „Amikor futok, olyan boldog vagyok, mint egy..." és „Nem tehetünk arról, hogy nevetünk, mert..." Roland gyűlölte ezeket a gyakorlatokat, de Vannay nem engedte, hogy elszökjön előlük. „Csekély a képzelőerőd, Roland", mondta egyszer a tanára - a fiú akkor tizenegy éves lehetett. „Nem hagyom, hogy éheztesd, és még kisebbé töpörödjék."

Megtanította nekik a Varázslatról Szóló Hét Párbeszédet, de nem volt hajlandó elárulni, hisz-e bennük. Rolandnak úgy tűnt, az egyik ilyen órán említette futólag a révülést Vannay. Vagy ha a fontosságát akarjuk hangsúlyozni, talán a Révülést, ezt nem tudta. Vannay beszélt Manni szektájáról, a messzeségek utazóiról. És tán nem ő hozta szóba a Varázsló Szivárványát?

Roland úgy vélte, hogy igen, de ő, bár kétszer tartotta a kezében a szivárvány rózsaszín ívét, egyszer kamaszként, egyszer férfiként, és noha mindkét alkalommal utazott benne - másodszor a barátaival -, sohasem volt része a révülésben.

Honnan tudod?, kérdezte magában. Honnan tudod, ha egyszer bent voltál

Onnan, hogy Cuthbert és Alain szóvá tette volna.

Biztos vagy benne?

Valami különös érzés mozgolódott a harcosban, olyan szokatlan, hogy nem is tudta meghatározni -talán sértődöttség?, borzalom?, esetleg úgy rémlett, hogy elárulták? -, amikor rádöbbent, hogy nem biztos benne. Csak annyit tudott, hogy a gömb mélyen magába szippantotta, és szerencsésnek mondhatja magát, mert egyáltalán kikeveredett onnan.

Itt nincs gömb, gondolta, és megint az a másik hang száraz, kérlelhetetlen hang, öreg, sánta oktatójáé, aki sohasem szűnt meg gyászolni elveszített egyetlen fiát - válaszolt neki, és a szavak mindig ugyanazok voltak

Biztos vagy benne?

Harcos, biztos vagy benne?

HAT

Halk ropogással kezdődött. Roland először azt hitte, a tábortüzet hallja valamelyikük egy zöld fenyőágat vetett rá, a parázs végre beleharapott, és most azt hallja, amint a tűlevelek elhamvadnak. De…

A hang erősödött. Elektromos zúgáshoz hasonlatos zaj kísérte. Felült, átnézett a hamvadó tűz fölött. A szeme kitágult, a szíve gyorsabban kezdett verni.

Susannah elfordult Eddie-től, kicsit arrébb is húzódott tőle. Eddie kinyújtotta a kezét, ugyanezt tette Jake is. A kezük összeért, és Roland szeme láttára kezdtek rángásszerű lüktetéssel kifakulni a létezésből. Csivel ugyanez történt. Amint eltűntek, helyüket halványszürke izzás töltötte ki, amely formára és méretre nagyjából egyezett az alakjukkal, mintha valaki fönntartotta volna helyüket a létezésben. Amikor visszajöttek, ugyanaz a pattogó zúgás hallatszott. Roland látta remegő szemhéjuk alatt a szemgolyó mozgását.

Álmodnak. De ez nem csak álom. Ez a révülés, átjáró két világ között. Állítólag a manniták képesek rá. És állítólag a Varázsló Szivárványának némely darabja rá tudja kényszeríteni az embert, ha tetszik, ha nem. Főleg az egyik gömb képes rá.

Elakadhatnak a két világ között, és akkor lezuhannak, gondolta Roland. Vannay ezt is elmondta. Azt mondta, a révülés nagyon veszélyes.

Mi mást mondott még? Nem volt ideje az emlékezésre, mert Susannah felült, felvette a puha bőrkupakokat, amelyeket Roland varrt a lábcsonkjaira, azután fölkapaszkodott a tolószékébe. A következő percben már gurult is az öreg fák között az út északi oldalán, Roland megkönnyebbülésére éppen az ellenkező irányba, mint amerre követőik táboroztak.

Egy pillanatig nem mozdult, töprengett. Végül azonban rájött, mi a teendője. A többieket nem ébresztheti föl a révülés állapotában ez borzasztóan kockázatos lenne. Mást nem tehet, mint hogy követi Susannah-t, ahogy más éjszakákon is tette, és reménykedik, hogy a nő nem keveredik bajba.

Néhány gondolatot annak is szentelhetsz, ami ezután történik, hallotta Vannay száraz, oktató hangját. Most, hogy öreg tanára visszatért, láthatólag maradni is akart egy darabig. A gondolkodás sosem volt erős oldalad, mindazonáltal nem mellőzheted. Természetesen várhatsz, amíg látogatóitok megkeresnek benneteket - amíg meg nem bizonyosodsz róla, hogy mit akarnak —, de végül cselekedned kell, Roland. Azonban előbb gondolkodj. Minél hamarabb nekilátsz, annál jobb.

Igen, minél hamarabb, annál jobb.

Megint az a recsegő zúgás. Eddie és Jake visszatért, Jake karjában ott volt az összegömbölyödött Csi, azután újra eltűntek, nem maradt a helyükön semmi, csak valami halvány, ektoplazmatikus szürkeség. Na, mindegy. Neki az a dolga, hogy Susannah-t kövesse. Ami Eddie-t és Jake-et illeti, víz ott támad, ahol Isten akarja.

£5 ha arra térsz vissza, hogy eltűntek? Vannay meg-fynondta, hogy megeshet. Mit mondasz a nőnek, amikor fölébred, és látja, hogy férje és fogadott fia nincsenek sehol?

Emiatt nem aggódik pillanatnyilag. Most Susannah az, akivel törődnie kell, az ő biztonsága a fontos.

HÉT

Az út északi oldalán a vén fák vaskos törzsei jó lessze álltak egymástól. Az ágak mennyezetté fogódtak össze a fejük fölött, de lent elég hely maradt Susannah tolószékének, amely a hatalmas vasfákat és fenyőket kerülgetve szaporán gurult lefelé az avar és fenyőtű párnáján.

Ez nem Susannah. Nem is Detta vagy Odetta. Ez itt Miának nevezi magát.

Rolandot az sem érdekelte volna, ha a Zöld Napok Királynőjének hívja magát, csak ép bőrrel térjen vissza, és akkor, amikor a másik kettő még alszik.

Üdébb, frissebb növények szaga csapta meg az orrát nád, vízi növények. Iszapszagot érzett, hallotta a békák vartyogását, egy bagoly gúnyos huhogását és egy csobbanást. Ezt vékony halálsikoly követte valami elpusztult, vagy az ugró, vagy az, amire ugrottak. Aljnövényzet bukkant elő az avarból, először foltokban, azután egyre sűrűbben. A lombmennyezet elvékonyodott. Szúnyogok és más vérszívók dongtak. Zümbogarak cikkantak tova a levegőben. Erősödött a mocsárszag.

A tolókocsi kerekei nem hagytak nyomot az avarban. Mikor a hullott leveleket alacsony aljnövényzet váltotta föl, Roland észrevette, hogy törött ágak, lehullott levelek jelzik a nő haladását. Többé-kevésbé sík terep következett, a kerekek belesüppedtek az egyre puhább földbe. Húsz lépéssel arrébb Roland meglátta, hogy a kerékvágásokba víz szivárog. A nő azonban sokkal okosabb és ravaszabb volt, semhogy elakadjon. Húszlépésnyire az első szivárgástól Roland megtalálta az üres tolókocsit. Az ülésen ott hevert a nő nadrágja és inge. Meztelenül indult el a mocsárba, csak a lábcsonkjaira húzott bőrtokokat viselte.

A poshadt tócsák felett ködpászmák lebegtek. A vízből füves zsombékok emelkedtek ki az egyikbe élettelen rönköt tűztek, arra pedig rádrótoztak valamit, amit Roland első látásra ódon madárijesztőnek nézett. Amikor közelebb ment, látta, hogy emberi csontváz. A homlokcsontját bezúzták, az üres szemgödrök fölött egy háromszög feketéllett. Semmi kétség, holmi primitív bunkó szakította be a fejét, és a tetemet (vagy kószáló szellemét) itt hagyták, hogy jelezze valamilyen törzs területének határát. A nép vélhetőleg régen kipusztult, vagy elvándorolt, de a figyelmeztetés máig eleven volt. Roland előhúzta a pisztolyát, és a nő után indult, zsombékról zsombékra lépett, időnként megrándulva, amikor a fájdalom a jobb csípőjébe mart. Minden összpontosítására és ügyességére szüksége volt, hogy le ne maradjon. Ennek az volt az egyik oka, hogy vele ellentétben a nő egyáltalán nem akart száraz maradni. Meztelen volt, akár egy hableány, úgy is mozgott, otthon érezte magát a sárban és a mocsári latyakban, mint a puszta földön. A nagyobb buckákon átmászott, vagy átsiklott közöttük a vízben, időnként megállt, leszedett magáról egy-egy piócát. A sötétben a járás és a csúszkálás egyetlen kígyózó mozdulatsorba olvadt össze, ami riasztó és felzaklató volt.

Nagyjából negyed mérföldet tett meg az egyre szortyogósabb mocsárban, a harcos pedig türelmesen követte. Igyekezett minél csöndesebben mozogni, noha nem tudta, szükség van-e rá] a nő látó, érző, gondolkodó része nem tartózkodott itt.

Végül megállt lábcsonkjain, két kezével a bozótosba kapaszkodva, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Fölemelt fejjel, mozdulatlanul kémlelt egy fekete tavacskát. A harcos nem tudta megállapítani, nagy-e a tó vagy kicsi, mert a partja beleveszett a ködbe. Valamilyen fény mégis volt, halovány, szétfolyó derengés, amely mintha közvetlenül a víztükör alól áradt volna, talán elmerült, lassan korhadó rönkök villództak.

A nő úgy tekintett végig az iszapos partú erdei tavacskán, mint egy királynő, aki felméri a... mit? Mit láthatott? Lakomatermet? Roland így vélte. Szinte látta is. A nő elméje felől suttogás áradt, és továbbította a férfi agyába, amit látott és csinált. A lakomaterem volt a zseniális megoldás, amellyel az elme távol tartotta Susannah egyéniséget Miatol, ahogy annyi éven át távol tartotta egymástól Odettát és Dettát. Miának számos oka lehetett arra, hogy létezését titkolja, amelyek közül a magában hordozott élet volt a legfontosabb

A kis fickó, ahogy hívta.

Azután olyan hirtelenséggel, ami még mindig megdöbbentette a férfit (noha már máskor is látta), vadászni kezdett, kísértetiesen, nesztelenül osont végig a parton, aztán kicsit beljebb, és Roland izgalommal vegyes iszonyattal figyelte, amint ide-oda kanyarog a nád között, a fűcsomókat vagy kikerüli, vagy átmászik rajtuk. Most már nem hajította el a bőréről leszedett piócákat, hanem a szájába dobta, mint a bonbont. Combizmai hullámzottak. Barna bőre nedves selyemként fénylett. Amikor megfordult (Roland behúzódott egy fa mögé, egy lett az árnyékok között), tisztán lehetett látni, mennyivel duzzadtabb a melle.

A probléma természetesen nem csak a „kis fickóból" áll. Eddie-n is gondolkodnia kell. Szinte hallotta, amint azt mondja Mi bajod, Roland? Lehet a mi srácunk is, nem tudhatod, hogy nem az-e. Igen, igen, tudom, hogy valami elkapta, miközben mi Jake-et cibáltuk át ide, de ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy...

És így tovább, bla-bla, ahogy Eddie mondaná, és miért? Mert szereti a nőt, és szeretne egy közös gye- reket. És mert a vitatkozás olyan természetes tulajdonsága Eddie Deannek, mint a lélegzés. Olyan, mint Cuthbert.

A nádasban a meztelen nő keze előrevágódott, és elkapott egy jókora békát. Megszorította, a béka pukkant egyet. Belek és fényes tojások buggyantak a nő kezére. A feje szétdurrant. A nő a szájához emelte, és . mohón befalta az állatot, amelynek zöldesfehér hátsó lábai még rángatóztak, majd lenyalta ujjairól a vért és a fénylő zsigereket. Azután úgy tett, mintha elhajítana valamit, és felkiáltott, „Hogy teccik, büdös Kék Hölgy?",

Roland megborzongott fojtott torokhangjától. Detta Walkeré volt, Dettáé, a legkomiszabb, legeszelősebb formájában.

Szinte szünetet se tartva folytatta a vadászatot. Elkapott egy kis halat... azután egy másik békát... ezután jött a fődíj egy vízi pocok, amely sivított, rángatózott, harapni próbált. A nő kiszorította belőle az életet, azután szőröstül-bőröstül befalta. Egy perccel később lehajtotta a fejét, és kiöklendezte az emészthetetlen részeket, a szőrt és a törött csontokat.

Akkor hát mutasd meg neki ezt - feltéve persze, ha ő és Jake visszatér a kalandból, amelyre elindultak. És mondd neki „Eddie, tudom, hogy az asszonyok állítólag minden furcsát összeesznek, amikor áldott állapotban vannak, de azért ezt nem találod túlságosan furcsának? Nézd, hogy kutatja át a nádast és az iszapot, mint valami emberi aligátor! Nézz rá, és mondd azt, hogy azért teszi, mert a gyermekedet táplálja. Akármilyen emberi gyermeket."

Eddie azok után is vitatkozna. Roland tudta. Azt nem tudta, mit tenne Susannah, ha ő közölné vele, olyasmi nő benne, ami éjnek évadján nyers húst zabál. És ha ez nem lenne elég aggasztó, most itt van a révülés is. Meg az idegenek, akik beszélni akarnak velük. De ők a legkisebb gond. Szinte vigasztalónak érezte a jelenlétüket. Nem tudta, mit akarhatnak, valahogy mégis sejtette. Nem egy alkalommal találkozott már ilyenekkel. Végső soron mind ugyanazt akarják.

NYOLC

A nő, aki Miának nevezte magát, most beszélni kezdett vadászat közben. Hiába ismerte Roland ezt a részét is a szertartásnak, beleborzongott. A szeme előtt zajlott, mégis nehéz volt elhinnie, hogy ezek a különböző hangok egy torokból jönnek. A nő megkérdezte magát, hogy van. Közölte magával, hogy köszöni, jól, köszöni szépen, naggyon jól! Egy Billi, vagy talán Bull nevű illetőről beszélt. Valakinek az anyja felől érdeklődött. Egy Morehouse nevű helyről kérdezett, azután mély, reszelős hangon - semmi kétség, férfihangon - közölte magával, hogy nem megy More-house-ba, sehova sem megy. Ezen érdesen vihogott, így hát bizonyára valami vicc lehetett.

Számos alkalommal bemutatkozott (ahogy ezt más éjszakákon is tette) a Mia néven, amit Roland még a gileádi életéből ismert. Majdnem megszentelt névnek számított. Kétszer pukedlizett, fölcsippentve láthatatlan szoknyája szegélyét, amitől elszorult a harcos szíve - ilyesfajta mozdulatot először Mejisben látott, amikor Alaint, Cuthbertet és őt elküldték atyáik abba a báróságba.

A nedvesen csillogó nő elindult a (csarnok) tópart felé. Ott megállt mozdulatlanul öt, tíz percig. A bagoly ismét gúnyosan üdvözölte - hűül -, és mintegy válaszul a hold kis időre előbukkant a felhők közül, körülnézett, és hirtelen felfedte valamilyen állatka árnyas rejtekhelyét. Az állat megpróbált eliszkolni a nő mellett, ő azonban tévedhetetlenül elkapta, és beleharapott vonagló hasába. Iszamos roppanás hallatszott, amit cuppogó harapások követtek. Magasra emelte a holdfényben a maradékot, sötét kézfeje és csuklója még sötétebb lett az állatka vérétől. Azután kettétépte, és felhabzsolta. Visszhangosat böffentett, és hanyatt vetette magát a vízben. Ez alkalommal nagy pancsolást csapott, Roland ebből tudta, hogy a ma esti lakomának vége. Lenyelt még néhány züm-bogarat, amiket könnyedén elkapott a levegőben. Roland csak reménykedhetett, hogy semmi olyat nem eszik, amitől megbetegedhet. Eddig megúszta.

Miközben a nő a sarat és a vért mosta magáról, Roland elindult visszafelé az úton, minden csalafintaságát bedobva, mit sem törődve a csípőjét mardosó fájdalommal. Már háromszor látta a nő visszatérését, de az első alkalommal is megállapíthatta, milyen félelmetesen élesek az érzékei a Mia-állapotban.

Megállt a tolókocsinál, körülnézett, ellenőrizte, hogy nem hagyott-e nyomokat. Észrevett egy bakancsnyomot, elsimította, azután a biztonság kedvéért néhány levelet is szórt rá. Amikor végzett, elindult a tábor felé, de már nem sietett. A nő megáll egy kicsit rendbe hozni magát, mielőtt folytatná az útját. Roland azon tűnődött, vajon mit láthat Mia, miközben Susannah tolószékét takarítja. Valami apró, motorizált zsúrkocsit? Nem fontos. Csak az a fontos, hogy az asszony milyen ravasz. Ha valamelyik első kirándulásnál Roland nem ébred föl arra, hogy vizelnie kell, akkor valószínűleg sejtelme sem lenne a vadászkirándulásokról, holott neki tudnia kell az ilyesmiről.

Nem vagy fortélyosabb nála, te kukac! Mintha Vannay szelleme nem lenne elég, most még Cort is leckéztette. Már bebizonyította, vagy nem?

De igen. Három nő fortélyossága szorult bele. Most pedig itt a negyedik.

KILENC

Amikor Roland meglátta a rést a fák között - az utat, amelyen jártak, és a helyet, ahol éjszakára letáboroztak -, két mély lélegzetet vett. Igyekezett lecsillapodni, de nem sok sikerrel.

A víz ott támad, ahol Isten akarja, emlékeztette magát. A legfontosabb dolgokba neked nincs beleszólásod.

Nem valami vigasztaló igazság, különösen olyan embernek, aki hozzá hasonló küldetésben jár, de megtanulta, hogy együtt éljen ezzel.

Megint vett egy mély lélegzetet, azután kilépett. Lassú, megkönnyebbült sóhajjal engedte ki a levegőt, amikor meglátta, hogy Eddie és Jake a kialudt tűz mellett fekszik, és mélyen alszik. Jake jobb keze, amely Eddie balját markolta, amikor a harcos Susan-nah nyomában elhagyta a tábort, most Csi testét karolta át.

A szőrmókus kinyitotta egyik szemét, és végigmérte Rolandot. Azután ismét elszunnyadt.

Roland nem hallotta a nő érkezését, de azonnal megérezte. Gyorsan lefeküdt, az oldalára

fordult, arcát a könyökhajlatába rejtette. Ebben a testhelyzetben figyelte, ahogy a tolószék előgurul a fák közül. Kapkodva, de jól letakarította. Roland egyetlen sárfoltot sem látott rajta. A küllők ragyogtak a holdfényben.

Ott állította le a tolókocsit, ahol korábban volt, a szokásos kecsességgel siklott ki belőle, és odakúszott a tisztáson Eddie-hez. Roland némi aggodalommal figyelte, ahogy alvó férje felé közelít. Bárki, gondolta, aki találkozott Detta Walkerrel, ugyanezt az aggodalmat érezné. Mert az a nő, aki egyszerűen anyának nevezi magát, túlságosan közel áll Dettához.

Teljesen mozdulatlanul feküdt, mint aki az álom legmélyebb völgyében jár, de közben ugrani készült.

Ekkor a nő félresöpörte Eddie arcából a haját, és megcsókolta a fiú halántékát. A mozdulat szelídsége mindent elmondott, amit Roland tudni akart. Nyugodtan alhat. Lehunyta a szemét, és elborította a sötétség.

4. fejezet
TANÁCSKOZÁS

EGY

Amikor Roland reggel fölébredt, Susannah még aludt, de Eddie és Jake már ébren volt. Eddie kis tüzet rakott a tegnapi szürke maradványain. Ültek a lángok mellett, melegedtek, és közben eszegették, amit Eddie „harcosfasírtnak" hívott. Mindkettő izgatottnak és aggodalmasnak tűnt.

- Roland! - szólalt meg Eddie -, azt hiszem, beszélnünk kell. Valami történt velünk az éjjel...

- Tudom - felelte Roland. - Láttam. Révülésbe estetek.

- Révülésbe? - kérdezte Jake. - Mi az?

Roland el akarta mondani, azután megrázta a fejét. - Ha tanácskozást tartunk, Eddie, akkor jobb lesz, ha fölébreszted Susannah-t. így nem kell kétszer elmondani az elejét. - Dél felé pillantott. - És remélhetőleg új barátaink nem szakítanak félbe minket, amíg be nem fejezzük a beszédet. Bár egyelőre semmi jele. -De ebben máris kételkedett.

A szokásosnál nagyobb érdeklődéssel figyelte, ahogy Eddie fölrázza Susannah-t. Úgyszólván bizonyosra vette, hogy Susannah fogja kinyitni a szemét, de erről semmilyen módon nem győződhetett meg. Ő volt az. Felült, nyújtózott, beletúrt göndör tincseibe. - Mi baj, mézem? Még legalább egy órát tudtam volna aludni.

- Beszélnünk kell, Suze - válaszolta Eddie.

- Ahogy akarod, csak ne most rögtön - felelte a nő. - Istenem, de merev vagyok!

- Attól lehet, hogy a kemény földön alszol - jegyezte meg Eddie.

A nedves, mocsaras terepen való meztelen vadászatról nem is beszélve, gondolta hozzá Roland.

- Önts már nekem egy kis vizet, drágám! - Kinyújtotta a tenyerét, Eddie vizet öntött bele az egyik tömlőből. Susannah az arcába, szemébe loccsantotta, reszketegen sikkantott, és azt mondta - Hideg!

- Ideg! - sipította Csi.

- Még nem - válaszolt a nő a szőrmókusnak -, de még néhány ilyen hónap, és az leszek. Roland, a te belső-világi embereid hallottak már a kávéról?

Roland bólintott. - A Külső ív ültetvényein termesztik. Lent délen.

- Ha találunk, újítunk belőle, ugye? ígérd meg!

- Megígérem - bólintott Roland.

Susannah közben Eddie-t tanulmányozta. - Mi folyik itt? Nem festetek valami jól, fiúk.

- Megint álmodtam - válaszolta Eddie.

- Én is - tette hozzá Jake.

- Ezek nem álmok - szólt a harcos. - Susannah, te hogy aludtál?

A nő ártatlanul nézett rá. Roland a hazugságnak az árnyékát sem érzékelte a reagálásában. - Mint a bunda. Úgy aludtam, ahogy szoktam. Egy jó dolog van ebben az utazgatásban - az ember eldobhatja az altatót.

- Mi ez a révülős dolog, Roland? - kérdezte Eddie.

- Révülés - felelte a harcos, és elmagyarázta nekik, amennyire tudta. Vannay oktatásából emlékezett rá, hogy a manniták hosszan böjtölnek, amíg elérik a megfelelő elmeállapotot, azután sokáig utazgatnak, keresik a legjobb helyet, ahol a révülés állapotába juthatnak. Ezt mágnesekkel és függőónnal határozzák meg.

- Úgy hangzik, mintha ezek a fiúk otthon éreznék magukat a vidámparkban - jegyezte meg Eddie.

- Vagy bárhol a Greenwich Village-ben - tette hozzá Susannah.

- Olyan hawaii hangzása van, nem? - kérdezte Jake komor, mély hangon, mire mindnyájan elnevették magukat. Még Roland is nevetett.

- A révülés az utazás egy másik fajtája - folytatta Eddie, amikor elült a nevetés. - Olyan, mint az ajtók. Meg az üveggömbök. Igazam van?

Roland helyeselni akart, azután elbizonytalanodott. - Azt hiszem, ezek ugyanannak a dolognak a változatai - mondta. -Vannay szerint az üveggömbök - a Varázsló Szivárványának darabjai - megkönnyítik a révülést. Néha túlságosan is.

- Tényleg ki-be kapcsoltunk, mint... mint a villanykörték? - kérdezte Jake. - Amiket te parázsfénynek nevezel?

- Igen, felbukkantatok és eltűntetek. Amikor eltűntetek, valami tompa izzás maradt helyettetek, mintha valami fönntartotta volna a helyeteket.

- Hála Istennek! - mondta Eddie. - Amikor véget ért... amikor ismét megszólaltak a harangok, és elrepültünk onnan... Bevallom, nem hittem, hogy még egyszer visszatérünk.

- Én sem - szólt halkan Jake. Az ég ismét befelhősödött, és a szürke reggelben a fiú nagyon sápadtnak látszott. - Elveszítettelek.

- Eletemben még egyetlen helynek sem örültem annyira, mint amikor kinyitottam a szemem, és megláttam az útnak ezt a szakaszát - mondta Eddie. - Magam mellett meg téged, Jake. Még Blökinek is örültem. - A szőrmókusra, azután Susannah-ra nézett. -Veled nem történt ilyen, szivi?

- Látnunk kellett volna - mutatott rá Jake.

- Akkor nem, ha máshova révül el - vitatkozott Eddie.

Susannah zavartan csóválta a fejét. -Végigaludtam az éjszakát. Ahogy mondtam. És veled mi a helyzet, Roland?

- Semmi említésre méltó - mondta Roland. Mint rendesen, most is elhallgatta a véleményét, addig, amíg az ösztönei azt nem diktálják, hogy előhozakodjon vele. Mellesleg amit felelt, az nem volt egészen hazugság. Merőn figyelte Eddie-t es Jake-et. - Valami baj van, ugye?

Eddie és Jake egymásra, majd Rolandra nézett. Eddie felsóhajtott. - Alighanem.

- Mennyire? Tudjátok?

- Kétlem. Igaz, Jake? Jake megrázta a fejét.

- De vannak elképzeléseim - folytatta Eddie -, és ha jól tippelek, akkor baj van. Nagy baj. - Nyelt egyet. Nagyot. Jake megérintette a kezét, és a harcos gondterhelten látta, hogy Eddie milyen gyorsan és mohón markolja meg a fiú ujjait.

Kinyújtotta a karját, megfogta Susannah kezét. Egy futó pillanatra látomása támadt a kézről, amely megragad egy békát, és kinyomja belőle a beleket. Elűzte magától a képet. A nő, aki ezt tette, most nincs itt.

- Mondjátok el - szólította fel Eddie-t és Jake-et. -Mondjatok el mindent. Hallani akarjuk.

- Minden szót - helyeselt Susannah. - Atyáitokra kérünk.

KETTŐ

Beszámoltak mindarról, ami 1977-ben történt velük New Yorkban. Roland és Susannah mohón hallgatták őket, amikor elmesélték, hogyan követték Jake-et a könyvesboltba, hogyan vették észre a megjelenő Balazart és néhány úriemberét.

- Uh! - szisszent föl Susannah. - Már megint ugyanazok a rossz fiúk! Mint egy Dickens-regényben!

- Ki az a Dickens, és mi az a regény? - kérdezte Roland.

- A regény egy hosszú történet, amit egy könyvben írnak meg - felelte a nő. - Dickens tucatnyit írt. Valószínűleg ő a legjobb ebben a műfajban, aki valaha is élt. Történeteiben egy London nevű nagyvárosban élő emberek találkoznak emberekkel, akiket más helyekről és régebbi időkből ismertek. Volt az egyetemen egy tanárom, aki gyűlölte, hogy ezekben a regényekben mindig ez történik. Azt mondta, Dickens könyvei tele vannak túlságosan kézenfekvő véletlenekkel.

- Ez a tanár semmit sem tudott a ka-ról, vagy nem hitt benne - jegyezte meg Roland.

Eddie bólintott. - Igen, ez a ka. Semmi kétség.

- Ennél a történetmondó Dickensnél jobban érdekel az asszony, aki a Csu-csu Charlie-t írta - folytatta Roland. - Jake, szeretném tudni, hogy...

- Már előbb gondoltam rá - mondta Jake, és kicsatolta a hátizsákját. Csaknem tisztelettel húzta elő az ütött-kopott kötetet, amely Charlie mozdony és barátja, Masiniszta Bob történetét meséli el. Mindnyájan a borítót nézték. A kép alatt Beryl Evans neve szerepelt.

- Öregem! - szólt Eddie. - Ez aztán hátborzongató! Mármint nem szeretném mellékvágányra vinni a dolgot, vagy... - elnémult, mert rádöbbent, hogy éppen most sütött el egy vasúti szellemességet - Roland amúgy sem méltányolja a szó- és egyéb vicceket -...de ez akkor is különös. Azt a könyvet, amelyet Jake megvásárolt - a hetvenhetes Jake - valami Claudia nemtommi Bachman írta.

- Inez - szólt közbe Jake. - Meg volt benne egy y is. Kisbetűvel. Tudja valamelyikőtök, hogy ez mit jelent?

Egyikük sem tudta, de Roland azt mondta, efféle nevek előfordulnak Mejisben is. - Azt hiszem, ez valami kiegészítő megtiszteltetés. És kétlem, hogy ez mellékes. Jake, azt mondtad, a kirakatban is más felirat volt, mint korábban Mennyiben?

- Nem emlékszem. De tudod mit? Azt gondolom, ha megint hipnotizálnál - tudod, a golyóval -, akkor sikerülne.

- Ha eljön az ideje, lehet, hogy megteszem - bólintott Roland -, de ma reggel kevés az idő.

Na helyben vagyunk, gondolta Eddie. Tegnap meg alig létezett, ma meg kevés. De ez az egész az időről szól Mand régi napjairól, a mi napjainkról es ezekről az uj napokról. Ezekről a veszélyes új napokról.

- Miért? - kérdezte Susannah.

- A barátaink miatt - mondta Roland, es dél felé biccentett. -Van egy olyan sejtelmem, hogy hamarosan megismerkedünk velük.

- Tényleg a barátaink? - kérdezte Jake.

- Na ez már inkább mellékes - válaszolta Roland, de megint azon töprengett, vajon igazat mond Most fordítsuk khef-ünk gondolatait az Elme Könyvesboltja felé, vagy akárhogy hívjak. Ugye láttátok amikor a Ferde Torony martalócai megdorgáltak a tulajdonost? Ezt a Tower vagy Toren nevű embert.

- Úgy érted, hogy megszorongattak? - kérdezte Eddie. - Nyaggatták?

- Bizony, így volt - biccentett Jake.

- Volt - helyeselt Csi. - Biztos vorL

- Akármibe lefogadhatod, hogy Tower es Toren ugyanaz mondta Susannah. - Ez a Toren hollandul tornyot" jelent. - Látta, hogy Roland mondani akar valamit, és fölemelte a kezét. - Roland a mi világ egyetemünkben gyakran tesznek így az emberek megváltoztatják idegen hangzású nevüket, hogy... amerikaiasabban hangozzék.

- Igen - erősítette meg Eddie. - így lesz a Stempowiczból Stamper... a Yaakovból Jacob .

- Vagy így lesz Beryl Evans Claudia y Inez Bachman-ból fejezte be a mondatot Jake. Nevetett,

de nem volt vidám a hangja.

Eddie kikapott egy félig égett fadarabot a tüzből és irkálni kezdett a porb., Egyenként formálta meg a Nemes írás betűit C.. .L...A... U.

Nagyorrú mondta is, hogy Tower hollandus. „Egy kockafejű mindig kockafejű marad, igaz, főnök?" - Jake-re nézett. A fiú bólintott, azután átvette az ágat, és folytatta az írást D...I...A.

- Tudjátok, annak van is értelme, hogy holland -szólt Susannah. - Egy időben a hollandoké volt Manhattan nagyobb része.

- Már megint egy Dickens-féle ötlet? — kérdezte Jake. Egy y-t írt a porba a CLAUDIA után, és felnézett Susannah-ra. - Hogy hívták azt a házat, amelyen át ebbe a világba kerültem?

- Udvarház - válaszolta Eddie.

- Udvarház a Dutch Hillen - egészítette ki Jake.

- Dutch Hill.* Tényleg. A fenébe!

- Térjünk a lényegre - szólt Roland. - Azt hiszem, az a szerződés a lényeg, amelyet láttatok. Úgy is ereztétek, hogy látnotok kell, igaz?

Eddie bólintott.

- Úgy érezted, hogy ennek a megnézése is hozzátartozik a Sugár követéséhez?

- Roland, azt hiszem, ez maga volt a Sugár. - Más szóval, a Torony felé vezető út.

- Igen - helyeselt Eddie. Arra gondolt, ahogy a felhők úsznak a Sugár fölött, ahogy az árnyékok meghajolnak az útja mentén, ahogy minden fa minden ága egy irányba fordul. Minden dolog a Sugarat szolgálja, mondta Roland, és Eddie-nek látnia kellett azt a papírt, amelyet Balazar tett le Calvin Tower elé. Parancsoló, ellenállhatatlan szükségszerűség volt.

- Mondd el, mi volt rajta. Eddie az ajkába harapott. Annyira nem majrézott, mint mikor azt a kulcsot faragta, amellyel megmentették Jake-et, áthúzták erre az oldalra, de azért közel járt hozzá. Ez is olyan fontos, mint a kulcs. Ha valamiről megfeledkezik, világok mehetnek egymásnak.

** Dutch Hill = Holland-domb.*

- Öregem, nem emlékszem szóról szóra... Roland türelmetlenül intett. - Ha kell, hipnotizállak, és kiszedem belőled szóról szóra.

- Gondolod, hogy fontos? - kérdezte Susannah.

- Azt hiszem, minden fontos - válaszolta a harcos.

- És ha nem működik nálam a hipnózis? - kérdezte Eddie. - Ha nem vagyok olyan jó alany?

- Ezt bízd rám - felelte Roland.

- Tizenkilenc - szólalt meg hirtelen Jake. Valamennyien felé fordultak. A fiú a betűket nézte, amelyeket ő és Eddie róttak a porba a kialudt tábortűz mellett. - Claudia y Inez Bachman. Tizenkilenc betű.

HÁROM

Roland töprengett egy pillanatig, azután ejtette a témát. Ha a tizenkilences szám valamilyen módon része ennek a dolognak, akkor az idejében kiviláglik. Most más ügyekkel kell foglalkozniuk.

- A papír - mondta. - Maradjunk most annál. Mondjatok el mindent, amire vissza tudtok emlékezni.

- Nos, egy szerződés volt, az alján pecséttel, meg minden. - Eddie elhallgatott, mert egy alapvető kérdéshez ért. Roland valószínűleg érti, miről van szó - végtére ő is egyfajta bűnüldöző hatóság -, de azért nem árt megbizonyosodni róla. - Ugye tudod, mit jelent az ügyvéd szó?

Roland a lehető legszárazabb hangján válaszolt. -Megfeledkezel róla, Eddie, hogy Gileádból származom. A Belső Báróságok legbelsőbbikéből. Azt hiszem, több volt nálunk a kereskedő, gazda és kézműves, mint az ügyvéd, de azért a különbség elég elenyésző.

Susannah elnevette magát. - Roland, erről eszembe jut egy jelenet Shakespeare-től. Két szereplő – talán Falstaff és Hal herceg, ebben nem vagyok biztos - arról beszélget, mit csinálnának, ha megnyernék a háborút, és hazatérhetnének. És egyikük azt mondja „Elsőnek is megölném az összes ügyvédet."

- Elég tisztességes kezdet - felelte Roland, és Eddie meglehetősen dermesztőnek találta tűnődő hangját. Ekkor a harcos ismét hozzá fordult. - Folytasd. Jake, ha ki tudod egészíteni valamivel, kérlek, ne tartóztasd magad. És nyugodjatok meg, atyáitokra kérlek. Most csupán egy vázlatra van szükségem.

Eddie ezt eddig is tudni vélte, de jobban érezte magát attól, hogy Roland kimondta. - Rendben van. Ez egy üzleti megállapodás volt. Ez állt a tetején nagy betűkkel. Az alján meg az, hogy beleegyezem, és fölötte két aláírás. Az egyik Calvin Toweré. A másik valami Richárd. Emlékszel, Jake?

- Sayre - mondta Jake. - Richárd Patrick Sayre. -Egy pillanatig hallgatott, az ajka mozgott, azután bólintott. -Tizenkilenc betű.

- És mi volt ebben a megállapodásban? - kérdezte Roland

- Ha tudni akarod, nem valami sok - felelte Eddie. - Vagy legalábbis nekem úgy tűnt. Alapjában arról volt szó, hogy ennek a Towernek van egy üres telke a Negyvenhatodik utca és a Második sugárút sarkán...

- Az az üres telek - mondta Jake. - Amelyen a rózsa nő.

- Igen, az. Mindenesetre ezt a megállapodást Tower 1976. július 15-én írta alá. A Sombra Corporation száz rongyot adott neki. O viszont, amennyire ki tudtam venni, kötelezte magát, miszerint egy évig a Sombrán kívül senki másnak nem adja el a telket, törődik vele - kifizeti az adót, meg ilyesmi -, azután pedig fenntartja az elővásárlási jogot a Sombrának, feltételezve, hogy ebben az időszakban eladja. Amit nem tett meg addig a pillanatig, amikor odaértünk, és még másfél hónapja van hátra.

- Mr. Tower azt mondta, hogy a százezret teljes egészében elköltötte - vetette közbe Jake.

- Volt valami abban a szerződésben, ami konkrétan arra utalt, hogy ennek a Sombra Corporationnek elővételi joga lenne? - kérdezte Susannah.

Eddie és Jake elgondolkodtak, egymásra néztek, azután megrázták a fejüket.

- Ez biztos? - kérdezte Susannah.

- Nem teljesen, de meglehetősen - válaszolta Eddie. - Gondolod, hogy számít?

- Azt nem tudom - felelte Susannah. - Az ilyesfajta szerződés, amiről beszéltek... nos, elővásárlási jog kikötése nélkül egyszerűen értelmetlen. Mert mi a lényeg? „Én, Calvin Tower beleegyezem, hogy elgondolkodom üres telkem eladásáról. Ti fizettek nekem százezer dollárt, én meg egész évben gondolkodni fogok. Amikor éppen nem kávét iszom, és nem sakkozom a barátaimmal. És amikor letelik az év, akkor talán eladom nektek, de lehet, hogy megtartom magamnak, még az is lehet, hogy elárverezem, és a legjobb licitálónak adom el. És ha ez nem tetszik nektek, pofikáim, akkor álljatok a fejetekre."

- Valamiről megfeledkezel - mondta szelíden Roland.

- Miről? - kérdezte Susannah.

- Ez a Sombra nem rendes, törvénytisztelő cég. Kérdezd csak meg magadtól, hogy egy rendes, törvénytisztelő cég felbérel-e egy ilyen Balazar-féle alakot üzenetvivőnek?

- Mondasz valamit - helyeselt Eddie. - Tower nagyon rémült volt.

- Mindenesetre - szólalt meg Jake - ez néhány dolgot megvilágít. Például azt a feliratot, amit az üres telken láttam. A százezerért ennek a Sombra Corporationnek arra is joga volt, hogy „jövendő terveit reklámozza". Láttál ilyen részt, Eddie?

- Úgy rémlik. Közvetlenül azután, ahol Tower kijelenti, hogy nem engedi jelzáloggal vagy hasonlókkal megterhelni az ingatlanát, mert a Sombra „érdekelt" benne, így van?

- így van - felelte Jake. - Az a felirat, amit a telken láttam, azt mondja... - Elhallgatott, töprengett, azután fölemelte a két kezét, és átnézett közöttük, mintha olvasná a táblát, amelyet csak ő lát. MILLS ÉPÍTKEZÉS ÉS SOMBRA INGATLANÜGYNÖKSÉG FOLYAMATOSAN SZÉPÍTIK MANHATTAN ARCULATÁT! És ezzel folytatódott EZEN A HELYEN HAMAROSAN FELÉPÜL A TEKNŐS-ÖBÖL LUXUS LAKÓTELEP.

- Szóval erre kell neki - bólintott Eddie. - Lakótelep. De...

- Mi az a lakótelep? - kérdezte Susannah elkomorodva. - Ez úgy hangzik, mint valami újfajta konyhai kütyü.

- Bérházak tömege - mondta Eddie. -Valószínűleg a te időd ben is voltak, csak másképpen hívták őket.

- Igen - felelte Susannah némileg csípősen. - Mi társasháznak neveztük. Vagy ha belvárosról volt szó, akkor apartmanháznak.

- Nem érdekes, mert egyáltalán nem erről van szó - mondta Jake. - Mert sosem készülnek el azok a helyek, amelyekről a felirat beszél. Tudjátok, az egész csak olyan... a mindenit, hogy is mondják?

- Álcázás? - próbálkozott Roland.

Jake elvigyorodott. - Igen, álcázás. A rózsáról van itt szó, nem az építkezésről! És csak akkor

férhetnek hozzá, ha megszerzik a telket, amelyiken nő. Ebben biztos vagyok.

- Igazad lehet abban, hogy nem az építkezés a fontos - helyeselt Susannah -, de ez a Teknős-öböl valahonnan ismerős, nem gondoljátok? - A harcosra nézett. - Roland, Manhattannak azt a részét Teknős-öbölnek hívták.

A férfi minden meglepődés nélkül bólintott. A Teknős a tizenkét Ör egyike, és úgyszólván bizonyos, hogy annak a Sugárnak a túlsó végében van, amelynek a mentén most utaznak.

- Lehet, hogy a Mills építési vállalatnál mit sem tudnak a rózsáról - töprengett Jake -, de lefogadom, hogy a Sombra Corporationnél igen. - Keze végigfutott Csi bundáján, amely a szőrmókus nyakánál olyan vastag volt, hogy a fiú ujjai eltűntek benne. - Azt hiszem, valahol New Yorkban - valami irodaházban, vélhetőleg a Teknős-öbölben, az East Side-on - van egy ajtó, amelyre azt írták, hogy SOMBRA CORPORATION. És valahol az ajtó mögött egy másik ajtó van. Olyasfajta, amelyik ide vezet.

Egy percig csak ültek és tűnődtek - az egyetlen tengely körül forgó világok haldokló harmóniáján -, és egyikük sem szólt.

NÉGY

- Elmondom, mit gondolok a történtekről - törte meg a hallgatást Eddie. - Suze, Jake, nyugodtan szóljatok közbe, ha úgy gondoljátok, hogy tévedek. Ez a Cal Tower valamiféle őre a rózsának. Lehet, hogy ennek nincs tudatában, mégis ez a helyzet. Akkor is őr, és őrző volt minden felmenője. Ez magyarázza a nevet.

- Csakhogy ő az utolsó a családból - jegyezte meg Jake.

- Ebben nem lehetsz biztos, aranyom - figyelmeztette Susannah.

- Nem viselt jegygyűrűt - felelte Jake. Susannah bólintott, elismerve, legalábbis átmenetileg, a gyerek igazát.

- Lehet, hogy valaha a Tower családnak sok ingatlanja volt Manhattanben - folytatta Eddie -, de azok a napok már elmúltak. Most egyetlen dolog áll a Sombra Corporation és a rózsa között, egy nevét megváltoztató testes hapsi, aki már csaknem teljesen lecsúszott. Ez egy... hogy is hívják azt, aki a könyveket szereti?

- Bibliofil - mondta Susannah.

- Igen, ilyesmi. Lehet, hogy George Biondi nem egy Einstein, de legalább egy okos dolgot mondott, miközben ott hallgatóztunk. Azt mondta, Tower üzlete nem igazi bolt, csak egy pénznyelő lyuk. Roland, az, ami Towerrel történik, elég hétköznapi eset ott, ahonnan mi jövünk. A mamám, ha látott valami gazdag hapsit a tévében, például Donald Trumpot...

- Kit? - kérdezte Susannah.

- Nem ismered, '64-ben még kölyök volt. És nem is érdekes. „Suba a subához három nemzedéken át", mondta a mamám. „így megy ez Amerikában, fiaim."

- Szóval itt van ez a Tower, aki olyasféle ember, mint Roland - utolsó sarja a családjának. Eladott egy telket itt, egyet amott, fizette az adókat, a háza részleteit, fönntartotta a hitelkártyáját, fizette az orvosi számlákat, részvényeket vásárolt. Hát igen, az ujjamból szopom... de úgy érzem, egyáltalán nem ez a helyzet.

- Nem! - szólt Jake halk, álmélkodó hangon. - Egyáltalán nem.

- Talán megosztottad vele a khef-jét - mondta Roland. - Igen valószínű, hogy megérintetted. Ahogy öreg barátom, Alain csinálta. Folytasd, Eddie.

- Minden évben biztatja magát, hogy a könyvesbolt beindul. New Yorkban történik néha ilyesmi. Vörös sorozat után jön a fekete, és minden jóra fordul. Végül egy dolog maradt, amit eladhat a kettő-kilenc-vennyolcas számú telek a Tizenkilences Tömbben, a Teknős-öbölben.

- Kettő-kilenc-nyolc, az összesen tizenkilenc - szólalt meg Susannah. - Szeretném megtudni, hogy jelent-e ez valamit, vagy csak a Kék Autó Tünetcsoport.

- Mi az a Kék Autó Tünetcsoport? - kérdezte Jake.

- Ha veszel egy kék autót, akkor mindenütt kék autókat látsz.

- Nem, itt nem erről van szó! - tiltakozott Jake.

- Itt nem - erősítette meg Csi. Mindnyájan ránéztek. Napok, néha hetek teltek el úgy, hogy Csi semmi mást nem csinált, csak visszhangozta beszélgetésük néhány szavát. Azután pedig mondott valamit, ami már-már gondolkodó elmére vallott. Persze az ember nem tudhatott biztosat. Még Jake sem.

Ahogy nem tudunk semmi biztosat a tizenkilencről, gondolta Susannah, és megveregette a szőrmókus fejét. Csi barátságos kacsintással válaszolt.

- Ragaszkodik a telekhez a gyászos végig - mondta Eddie. - Hiszen még az a rozoga ház sem az övé, amelyikben a bolt van, azt is csak bérli.

Jake átvette a szót. - A Tom és Jerry Művészi Csemege kiszállt az üzletből, és Tower lebontatja a boltot. Mert énjének egy része szeretné eladni azt az ingatlant. Ez a rész azt mondja neki, hogy őrült, ha nem teszi meg. - A gyerek egy pillanatra elhallgatott, mert azon töprengett, hogyan jönnek éjszaka bizonyos gondolatok. Őrült gondolatok, őrült eszmék és hangok, amelyek nem akarják befogni a pofájukat. -De van az énjének egy másik része is...

- A Teknős hangja - vetette közbe halkan Susannah.

- Igen, a Teknősé, vagy a Sugáré - helyeselt Jake. -Ez valószínűleg ugyanaz. És ez a hang azt mondja neki, hogy tartsa meg, bármibe kerüljön. - Eddie-re nézett. - Gondolod, hogy tud a rózsáról? Gondolod, hogy néha odamegy, és megnézi?

- Az erdőbe szarik a nyúl? - felelte Eddie. - Hát persze hogy odamegy. Az is biztos, hogy tud róla. Valamilyen szinten tudnia kell. Mert egy saroktelek Manhattanban... mennyit érhet egy ilyen, Susannah?

- Az én időmben valószínűleg megért egymillió dollárt - felelte a nő. - 1977-ben, isten tudja, menynyit. Hármat? Ötöt? - Vállat vont. - Eleget ahhoz, hogy sai Tower életének hátralevő részében ráfizetéssel árulhassa a könyveket, feltételezve, hogy elég megfontoltan fekteti be a tőkéjét.

- Minden arra utal, hogy nem szívesen adná el -mondta Eddie. - Suze már rámutatott, milyen keveset kapott a Sombra a százezer dollárjáért.

- Azért kaptak valamit - jegyezte meg Roland. -Valami nagyon fontosat.

- Betették a lábukat az ajtóba - válaszolta Eddie.

- Jól mondod. És most, hogy a szerződés lejárófélben van, elküldték hozzá azokat, akik a ti világotokban a Nagy Koporsóvadászok megfelelői. Nagy kaliberű fiúkat. Ha a mohóság vagy a szükség nem kényszeríti rá Towert, hogy eladja nekik azt a földet, amelyen a rózsa nyílik, akkor majd ráveszik ijesztgetéssel.

- Igen - bólintott Jake. És ki állna Tower mellé? Talán Aaron Deepneau. Talán senki. - Akkor hát mit tegyünk?

- Vegyük meg mi! - vágta rá azonnal Susannah. -Természetesen.

ÖT

Pillanatnyi döbbent csönd után Eddie elgondolkodva bólintott. - Persze, miért is ne? A Sombra Corporation nem kötött ki elővásárlási jogot kis szerződésében - valószínűleg ez volt a szándéka, de Tower nem ment bele. így hát megvehetjük. Mit gondolsz, hány szarvasbőrt kér érte? Negyvenet? Ötvenet? Igazán keményen alkuszik, lehet, hogy hozzá kell tennünk a Régi Néptől származó néhány leletet is. Csészéket, tányérokat, nyílhegyeket, tudod. Remek témát jelenthetnek a koktélpartikon. Susannah szemrehányóan nézett rá.

- Jó, lehet, hogy nem olyan vicces - mondta Eddie.

- De akkor is szembe kell néznünk a tényekkel, drágám. Mi csak egy rakás koszlott zarándok vagyunk, akik jelenleg egy másik valóságban táborozunk - hiszen már ez se Belső-Világ.

- Meg aztán - tette hozzá bocsánatkérően Jake -nem is voltunk ott igazán, legalábbis nem úgy, mint amikor valamelyik ajtón át megyünk. Érzékeltek minket, de alapjában véve láthatatlanok voltunk.

- Egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk - javasolta Susannah. - Ami a pénzt illeti, nekem van elég. Már amennyiben hozzá tudunk férni.

- Mennyi? - kérdezte Jake. - Tudom, udvariatlan kérdés - az anyám elájult volna, ha meghallja, hogy ilyesmit kérdezek valakitől, mégis…

- Kicsit túl messzire jutottunk már ahhoz, hogy az udvariasság miatt aggódjunk - mutatott rá Susannah.

- Az az igazság, aranyom, hogy nem tudom pontosan. A papám kitalált pár eljárást, amivel a fogakra koronát lehet tenni, és rengeteget keresett rajta. Alapított egy Holmes Fogászati Vállalat nevű céget, és 1959-ig javarészt maga kezelte a pénzügyeket.

- Ez volt az az év, amikor Mort a metró alá lökött - szólalt meg Eddie.

A nő bólintott. - Ez augusztusban történt. Hat héttel később az apám szívrohamot kapott - az elsőt, amelyet jó néhány követett. Ebben bizonyára szerepet játszott az is, ami velem történt, de azért nem csak magamat hibáztatom érte. Egyszerűen túl keményen hajtott.

- Egyáltalán nem kell magadat hibáztatnod - jegyezte meg Eddie. - Nem magadtól ugrottál a metró alá, Suze.

- Tudom. De hogy mit érzel, és meddig érzed, annak nem mindig van köze az objektív valósághoz. Miután mama elment, nekem kellett volna vigyáznom rá, és nem voltam képes - sohasem tudtam kiverni a fejemből a gondolatot, hogy mindez az én hibám.

- Rég volt, elmúlt - szólt Roland, különösebb együttérzés nélkül.

- Kösz, aranyom - felelte szárazon Susannah. - Neked aztán megvan az a képességed, hogy távlatot adj a dolgoknak. Mindenesetre apám az első szívroham után a cég anyagi ügyeit a könyvelőjére bízta, egy Moses Carver nevű régi barátjára. Apa halála után Pop Mose viselte gondomat. Azt hiszem, amikor Roland átrántott New Yorkból a semminek ebbe az elbűvölő zugába, nagyjából nyolc-tízmillió dollárt értem. Ennyi elég, hogy megvegyük Mr. Tower telkét, feltéve, hogy hajlandó eladni nekünk.

- Amennyiben Eddie-nek igaza van a Sugárral kapcsolatban, akkor valószínűleg szarvasbőrért is eladja -szólalt meg Roland. - Azt hiszem, Mr. Tower lelkének és szellemének egy mélyebb rétege - a ka, amely rábírta, hogy ilyen sokáig megtartsa azt a telket - már vár minket.

- Várja a lovasságot - Eddie halványan elvigyorodott. - Mint az Ord-erőd valamelyik John Wayne-film utolsó tíz percében.

Roland mosoly nélkül nézett rá. - A Fehéret várja. Susannah barna arca elé emelte barna kezét, és megnézte. - Akkor, azt hiszem, nem rám vár - mondta.

- De igen - felelte Roland. - Rád vár. - Rövid ideig azon tűnődött, vajon milyen színe lehet a másiknak. Miának.

- Egy ajtóra van szükségünk - szólt Jake.

- Legalább kettőre - helyesbített Eddie. - Az egyiken átjutva tárgyalunk Towerrel. De mielőtt megtennénk, kell egy másik, amelyen visszamegyünk Susannah jelenébe, a lehető legközelebb ahhoz az időponthoz, amikor Roland elragadta. Ciki lenne, ha visszamennénk 1977-be, megkeresnénk ezt a Carver hapsit, aki közölné velünk, hogy Odetta Holmest 1971-ben törvényesen halottá nyilvánították, és az egész vagyont rokonok örökölték Green Bayben vagy San Berdoóban.

- Vagy visszamegyünk 1968-ba, és fölfedezzük, hogy Mr. Carver eltűnt - tódította Jake. - Az egész vagyont átszipkázta a saját számláira, és visszavonult a Costa del Solra.

Susannah olyan megbotránkozottan meredt rá, ami más körülmények között mulatságos lett volna. - Pop Mose sosem tenne ilyet! Hiszen a keresztapám!

Jake zavartan nézett vissza. - Bocs. Sok krimit olvastam - Agatha Christie-t, Rex Stoutot, Ed McBaint -, és azokban mindig ilyesmi történik.

- Mellesleg - szólt Eddie - a nagy pénz fura dolgokat művelhet az emberekkel.

A nő fagyos, mérlegelő pillantást vetett rá, ez különösnek, szokatlannak tűnt az arcán. Roland, aki olyasmit is tudott, amit Eddie és Jake nem, békafacsaró pillantásnak nevezte magában. - Ezt te honnan tudod? - kérdezte. De csaknem azonnal hozzátette -Ó, szívem, bocsáss meg. Csak úgy kicsúszott a számon.

- Semmi baj - válaszolta Eddie. Elmosolyodott. A mosoly merevre, kínosra sikerült. - A pillanat heve. - Kinyújtotta a kezét, megszorította Susannah ujjait. A nő viszonozta a szorítást. Eddie mosolya szélesebb, természetesebb lett.

- Csak Moses Carver miatt mondtam. Talpig becsületes ember.

Eddie fölemelte a kezét - nem annyira azt jelezte vele, hogy hisz a feleségének, inkább azt, hogy

ejti a témát.

- Lássuk, megértettem-e az ötletedet - szólalt meg Roland. - Először is azon múlik, hogy képesek vagyunk-e visszatérni a ti világotokba, New Yorkba, méghozzá az időnek nemcsak egy, hanem két pontján.

Hallgattak, amíg megemésztették az elhangzottakat, azután Eddie bólintott. - Igen. Kezdetnek 1964-be. Susannah pár hónapja tűnt el, de még senki sem adta föl a reményt, vagy ilyesmi. Megjelenik, mindenki tapsol. A csodálatos lány visszatér. Megszerezzük a lóvét, ami egy kis időbe telik...

- A legnehezebb az lesz, hogy rávegyük Pop Mose-t a pénz kifizetésére - mondta Susannah. - Amikor megérkezik a bankba, ráteszi a kezét. És biztos vagyok benne, hogy a szíve mélyén még mindig nyolcévesnek tart.

- De a törvény szerint az a te pénzed, igaz? - kérdezte Eddie. Roland látta, hogy még mindig óvatos gyanakvással viselkedik. Még mindig nem tette túl magát azon az „Ezt te honnan tudod?" kérdésen. És a nézésen, ami a kérdést kísérte. - Nem akadályozhatja meg, hogy fölvedd.

- Nem, angyalom - felelte a nő. - Papa és Pop Mose alapítványi vagyont csinált belőle, de az megszűnt 1959-ben, amikor betöltöttem a huszonötöt. -Ráemelte sötét szemét - döbbenetesen szép és kifejező szemét - a fiúra. - Tessék. Most már nem kell nyaggatnod a korom miatt. Ha tudsz kivonni, akkor magad is ki tudod számolni.

- Nem érdekes - felelte Eddie. - Az idő egy arc a vízen.

Rolandnak libabőrös lett a karja. Valahol - talán egy innen még mindig távol eső réten, ahol vérszínben harsognak a rózsák - egy rozsdabegy ment át a sírján.

HAT

- Készpénzre lesz szükségünk - mondta Jake száraz, üzleti hangnemben.

- He? - Eddie-nek nagy nehezen sikerült levenni a szemét Susannah-ról.

- Készpénzre - ismételte meg Jake. - Senki sem fogad el egy csekket, még egy pénztárosi elismervényt sem, ha az tizenhárom éves. Különösen, ha több millió dollárról van szó.

- Hát te honnan tudsz ilyeneket, aranyvirág? - kérdezte Susannah.

Jake vállat vont. Ha tetszett, ha nem (rendszerint nem tetszett), ő Elmer Chambers fia volt. Elmer Chambers nem tartozik a világ legjobb emberei közé - Roland sosem nevezte volna a Fehér részének -, de mestere volt annak, amit a tévéhálózatoknál „gyilkolásnak" hívnak. Egy Nagy Koporsóvadász tévéföldön, gondolta Jake. És ha nem egészen méltányos ez a megfogalmazás, akkor mondjuk úgy, hogy Elmer Chambers ismerte a dörgést, és az nem lesz méltánytalan. És hát igen, Jake Elmer fia volt. Nem felejtette el apja arcát, noha voltak időszakok, amikor szerette volna elfelejteni.

- Akárhogy is, a készpénz, az készpénz - törte meg a csendet Eddie. - Egy ilyen üzlethez készpénzre van szükségünk. Ha csekkünk lenne, azt 1964-ben kellene beváltanunk, nem 1977-ben. Belerakjuk egy tornazsákba - létezett tornazsák 1964-ben, Suze? Mindegy, nem érdekes. Betesszük egy zsákba, és átvisszük 1977-be. Nem muszáj aznapra érkeznünk, amikor Jake megvásárolta a Csu-csu Charlie-t és a találós kérdéseket, de azért valahol az idő tájt.

- És nem érhetünk oda '77 július tizenötödike után sem - vetette közbe Jake.

- De mennyire hogy nem - mondta Eddie. - Mert .nagyon valószínű, hogy addigra Balazar rábeszélte az üzletre Towert, mi meg ott állnánk egy zacsi pénzzel, és a seggünkbe dughatnánk és vigyoroghatnánk, mert azzal is telik a nap.

Pillanatnyi csönd következett - talán a rémes képet járták körül magukban -, azután Roland szólalt meg - Nagyon könnyen beszéltek, miért is ne tennétek? Nektek hármótoknak az ajtók, ami összekötik ezt a világot a takszik, asztinok és fottergrafok világával, körülbelül olyan hétköznapi dolognak számítanak, mint nekem az, hogy öszvéren lovagolok. Vagy fölcsatolok egy hatlövetűt. És meg is van a jó okotok, hogy így érezzetek. Mindegyikőtök efféle ajtókon át érkezett. Eddie ráadásul két irányba is átment. Az egyiken érkezett ide, és egy másikon tért vissza a sajátjába.

- Meg kell mondanom, az a visszaút New Yorkba nem volt valami jó buli - jegyezte meg Eddie. - Túl sok volt a lövöldözés. - Nem említve a testvérem levágott fejét, amely végiggurult Balazar irodájának padlóján.

- A Dutch Hill ajtaja se volt az - tette hozzá Jake. Roland biccentett, elismerte az igazukat anélkül, hogy engedett volna a magáéból. - Jake, egész életemben elfogadtam azt, amit akkor mondtál, mikor megismertelek - amit akkor mondtál, amikor meghaltál.

Jake sápadtan sütötte le a szemét, és nem válaszolt. Nem szerette, ha erre emlékeztetik (szerencsére elhomályosodott az esemény), és tudta, hogy Roland sem szereti. Helyes!- gondolta. Nem is akarhatsz emlékezni! Te hagytad, hogy lezuhanjak! Te hagytad, hogy meghaljak!

- Azt mondtad, hogy vannak más világok is - folytatta a harcos -, és tényleg vannak. New York a különböző időpontjaival együtt is csak egyetlen ilyen világ a sok közül. Hogy újra és újra odamegyünk, az a rózsa miatt van. Efelől semmi kétségem, és abban is biztos vagyok, hogy valamilyen, számomra érthetetlen módon ez a rózsa a Setét Torony. Vagy ez a helyzet, vagy...

- Vagy egy másik ajtó - mormolta Susannah. -Amelyik magára a Setét Toronyra nyílik.

Roland bólintott. - Ez a gondolat már többször megjárta az elmémet. Mindenesetre a manniták ismerik ezeket a világokat, és valamiképpen nekik szentelik az egész életüket. Az ő hitük szerint a révülés a legszentebb szertartás, és a lét legmagasabb állapota. Az apám és a barátai régen tudtak az üveggömbökről, ezt mondtam nektek. Azt is sejtettük, hogy a Varázsló Szivárványa, a révülés és ezek a varázsajtók azonosak lehetnek.

- Aranyom, hova akarsz ezzel kilyukadni? - kérdezte Susannah.

- Mindössze emlékeztetlek titeket, hogy milyen régen vándorlok - felelte Roland. - Az idő változása miatt - a felpuhulása miatt, amit mindnyájan megéreztetek - több mint ezer éve keresem a Setét Tornyot, néha egész nemzedékeket ugrom át, ahogy a tengeri madarak röppennek egyik hullámtarajtól a másikig, és legföljebb a lábukat vizezi be a tajték. Miközben áthaladtam ezen az időn, sohasem találkoztam ajtóval, amig el nem értem a Nyugati Tenger partján az elsőt. Fogalmam sincs, mik ezek, noha a révülésről vagy a szivárvány íveiről mesélhetnék egyet-mást.

Komolyan nézett rájuk.

- Úgy beszéltek, mintha az én világom éppen úgy tele lenne varázsajtókkal, mint a tiétek... - elgondolkodott. - Repülőgépekkel vagy távolsági buszokkal. De ez nem így van.

- Roland, ahol most vagyunk, az egyetlen olyan helyhez sem hasonlít, ahol már jártál - mondta Susannah. Ujjaival gyengéden megérintette a harcos napbarnított kézfejét. - Nem vagyunk

többé a te világodban. Te magad mondtad, még akkor, amikor megérkeztünk Topeka egyik változatába, ahol Blaine feldobta a pacskert.

- Egyetértek - felelte Roland. - Csupán szeretném, ha tudatosodna bennetek, hogy az ilyen ajtók sokkal ritkábbak, mint gondoljátok. Most pedig nem is egyről, hanem kettőről beszéltek. Ajtókról, amelyekkel úgy tudtok célozni az időben, ahogy a fegyverrel szoktatok.

Nem a kezemmel célzok, gondolta Eddie és megborzongott. - így, ahogy most megfogalmaztad, kissé rizikósnak hangzik, Roland.

- Akkor mihez kezdünk? - kérdezte Jake.

- Én talán segíthetek nektek - szólalt meg egy hang.

Valamennyien odafordultak, de Roland nem mutatott meglepetést. Már a tanácskozás közepe táján hallotta, hogy az idegen megérkezett. De ő is kíváncsian nézett rá. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a tisztás szélén, hétméternyire álló férfira, és máris tudta, hogy a jövevény vagy a barátai világából való, vagy közvetlenül a szomszédból érkezett.

- Ki vagy? - kérdezte Eddie.

- Hol vannak a barátaid? - kérdezte Susannah.

- Honnan jöttél? - kérdezte Jake. A szeme mohón felragyogott.

Az idegen hosszú, fekete kabátot viselt, amely nem volt begombolva, így kilátszott papi galléros, sötét inge. Hosszú, fehér haja úgy meredezett a halántékán és a homlokán, mintha megijedt volna valamitől. A homlokán T alakú sebhely éktelenkedett. - A barátaim kis ideig még várnak. - Az erdő felé bökött a hüvelykujjával, szándékosan nem jelezve határozott irányt. - Mostanában Calla Bryn Sturgis az otthonom. Korábban a michigani Detroit volt, egy hajléktalanmenhelyen osztottam a levest, és gyűléseket tartottam a névtelen alkoholistáknál, mert jól ismerem a témát. Azelőtt - folytatta pillanatnyi szünet után -a kansasi Topekában éltem.

Érdeklődő, derűs szeme észrevette, hogy három fiatalabb hallgatója összerezzen a névre.

- Azelőtt pedig New Yorkban. És még azelőtt Maine államban, egy Jerusalem's Lot nevű városkában.

HÉT

- Te a mi világunkból jöttél - mondta Eddie szinte sóhajtva. - Szentséges ég, te tényleg onnan jöttél!

- Igen - mondta a papi galléros férfi. - A nevem Donald Callahan.

- Pap vagy - mondta Susannah. A férfi nyakában lógó - apró, szerény, de aranyosan csillámló - keresztről a homlokán éktelenkedő sebhelyre pillantott.

Callahan megrázta a fejét. - Többé nem. Valaha az voltam. Talán Isten áldásával egyszer megint az leszek, de nem most. Most csupán Isten embere vagyok. Megkérdezhetem... mikorból jöttetek?

- 1964 - felelte Susannah.

- 1977-mondta Jake.

- 1987 - válaszolta Eddie.

Callahan szeme fölcsillant. - 1987! Én 1983-ból érkeztem ide. Kérlek, mondj meg nekem valamit, fiatalember, valami nagyon fontosat! Amikor eljöttél, a Red Sox megnyerte a Világkupát?

Eddie hátravetett fejjel fölkacagott, egyszerre boldog és meghökkent hangon. - Sajnálom, öregem, de nem! Előző évben egy ponttal lemaradtak - ez a Shea Stadionban volt, amikor a Met ellen játszottak -, és akkor egy Bili Buckner nevű alak, aki az első alapvonalon játszott, átengedett egy könnyű labdát. Nem is élte túl. Mi lenne, ha idejönnél és leülnél? Nincs kávé, de Roland - ez a viharvert figura itt, tőlem jobbra - egész jó herbateát tud főzni.

Callahan ekkor Rolandra tekintett, és valami megdöbbentő dolgot cselekedett fél térdre ereszkedett, kissé meghajtotta a fejét, öklét pedig heges homlokához emelte. - Üdv, harcos, áldott legyen a mi találkozásunk az ösvényen.

- Üdv neked - felelte Roland. - Lépj elő, jó idegen, és mondd el, milyen szükség hajt.

Callahan hüledezve bámult rá.

Roland nyugodtan viszonozta a nézését, és bólintott. - Áldás vagy átok legyen bár a találkozásunkon, úgy lehet, azt megtalálod, amit keresel.

- Lehet, hogy te is - válaszolta Callahan.

- Akkor hát jöjj - hívta Roland. - Gyere, csatlakozz tanácskozásunk-hoz.

NYOLC

- Mielőtt igazán nekilátnánk, kérdezhetek valamit?

Eddie volt a kérdező. Roland megrakta a tüzet, azután turkálni kezdett jókora szeredásában a cserépedény - a Régi Nép alkotása - után, amelyben a teát szokta főzni.

- Természetesen, fiatalember.

- Donald Callahannek hívnak.

- Igen.

- És mi a középső neved?

Callahan kicsit félrehajtotta a fejét, felvonta a szemöldökét, azután elmosolyodott. - Frank. A nagyapám után. Van ennek valami jelentősége?

Eddie, Susannah és Jake összenézett. Ösztönösen ugyanazt gondolták mind Donald Frank Callahan. A végeredmény tizenkilenc.

- Van jelentősége - állapította meg Callahan.

- Lehet - válaszolta Roland. - De az is lehet, hogy nincs. - Ügyesen kitöltötte a vizet a teához.

- Úgy látom, baleset ért - mondta Callahan, elnézve Roland jobbját.

- Elboldogulok - válaszolta a harcos.

- Úgy is mondhatnánk, hogy baráti segítséggel -tette hozzá Jake komolyan.

Callahan bólintott. Nem értette, de tudta, hogy nem is kell értenie. Ez itt egy ka-tet. Talán nem ismerte a kifejezést, de nem is az volt a fontos, hanem ahogy ezek egymásra néztek, amilyen összehangoltan mozogtak.

- Tudjátok a nevemet - szólt Callahan. - Megtiszteltek azzal, hogy megmondjátok a magatokét?

Bemutatkoztak Eddie és Susannah Dean New Yorkból Jake Chambers New Yorkból Csi Belső-Világból, Roland Deschain Gileádból, amely elmúlt. Callahan minden név hallatán biccentett, és a homlokához emelte az öklét.

- A Lotból való Callahan jött el hozzátok - mondta, amikor túljutottak a bemutatkozáson. -Vagy legalábbis az voltam. Most, azt hiszem, az Öreg Fickó vagyok. Callában így hívnak.

- A barátaid nem csatlakoznak hozzád? - kérdezte Roland. - Nincs sok ennivalónk, de tea mindig akad.

- Most még talán nem.

- Aha. - Roland bólintott, mint aki mindent ért.

- Egyébként már jóllaktunk - mondta Callahan. -Jó év járt Callára - legalábbis mostanáig -, és boldogok leszünk, ha megoszthatjuk veletek, amink van. -Elhallgatott, vélhetőleg úgy érezte, túl messzire ment túl hamar, majd így folytatta - Esetleg. Ha minden jól megy.

- Ha - helyeselt Roland. - Egyik öreg tanárom azt szokta mondani, hogy ez az egyetlen szó, amely több ezer betű hosszúságú.

Callahan elnevette magát. - Nem rossz! Mindenesetre mi valószínűleg jobban el vagyunk látva élelemmel, mint ti. Friss fánkbogyónk is van - Zalia találta -, de gyanítom, erről ti is tudtok. Azt mondta, bőséges a termés, de úgy fest, mintha egyszer már learatták volna.

- Jake talált rá - mondta Roland.

- Igazából Csi - helyesbített Jake, és megsimogatta a szőrmókus fejét. - Igazi fánkkereső kutya!

- Mióta tudjátok, hogy itt vagyunk? - kérdezte Callahan.

- Két napja.

Callahan úgy nézett rájuk, mint akit mulattat ez a közlés, de el is szörnyedt tőle. - Más szóval, amióta kereszteztük az utatokat! Mi meg még igyekeztünk óvatosak lenni!

- Ha nem úgy gondoltátok volna, hogy olyanokra van szükségetek, akik ügyesebbek nálatok, akkor nem jöttök ide - mutatott rá Roland.

Callahan felsóhajtott. - Igazat szólsz, Istennek legyen hála.

- Segítségért, gyámolításért jöttetek? - kérdezte Roland. Csupán enyhe kíváncsiság volt a hangjában, Eddie mégis összeborzongott. A szavak megálltak a levegőben, és húrként pengtek. Nem csak ő érezte így. Susannah megfogta a jobbját. A következő pillanatban Jake markolta meg a balját.

- Azt nem nekem kell elmondanom. - Callahan hirtelen mintha elbizonytalanodott volna. Talán megrémült.

- Tudod, hogy az Eld ivadékaival beszélsz? - kérdezte Roland ugyanazon a kíváncsi, szelíd hangon. Kézmozdulata egybefogta Eddie-t, Susannah-t és Jake-et, sőt Csit is. - Mert ők az enyéim, és én az övék vagyok. Kerék vagyunk, és gördülünk. És te tudod, hogy mik vagyunk.

- Azok vagytok? - kérdezte Callahan. - Valamennyien?

- Roland, mibe viszel bele minket? - szólalt meg Susannah.

- Nem a halálba, és nem a szabadságba - felelte a harcos. - Nem vagy-tok a tulajdonaim, én se vagyok a tiétek. Legalábbis pillanatnyilag. Még nem döntötték el, hogy megkérnek-e.

De elfogják, gondolta Eddie. A rózsákról és csemegékről szóló álmok, a kis révüléses út ellenére se tartotta különösebb pszichofenoménnek magát, de nem is volt rá szükség, így is tudta, hogy ezek az emberek - azok, akiket Callahan képvisel - meg fogják kérni őket valamire. Valahol gesztenyét ejtettek a tűzbe, és azt várják, hogy Roland kikaparja nekik.

És nem csak Roland.

Hibát követtél el, atyó, gondolta Eddie. Tökéletesen érthető, de akkor is hiba. Mi nem vagyunk lovasság. Nem vagyunk különítmény. Nem vagyunk harcosok. Csak három bolyongó lélek vagyunk a Nagy Almából, akik...

Nem igaz. Nem. Eddie-nek Folyamút óta tudnia kellett, hogy kik ők, hiszen az öregek letérdeltek az utcán Roland elé. A fene egye meg, tudnia kellett már az erdő óta (amelyre még mindig Shardik erdejeként gondolt), ahol Roland megtanította őket, hogy a szemükkel célozzanak, az elméjükkel lőjenek, és a szívükkel öljenek. Nem három, nem négy lövéssel. Eggyel. Szörnyű, hogy Roland így elintézte, így beteljesítette őket. Meg volt töltve méreggel, és ezzel a mérgező ajkával adott nekik csókot. Harcost csinált belőlük, és valóban azt gondolta Eddie, hogy Arthur Eld leszármazottainak nem sok dolga maradt ebben a javarészt kiürült, csontig lekopott világban? Hogy szabad lesz szép komótosan eldöcögniük a Sugár Útján Roland Setét Tornyáig, ahol majd megreparálják azt az akármicsodát, ami elromlott? Mert akkor gondolja meg ismét.

Jake volt az, aki kimondta, ami Eddie fejében járt, és Eddie-nek nem tetszett a gyerek lázas pillantása, mert túl sok gyerek veszett oda túl sok háborúban ugyanezzel a gyerünk-rúgjuk-szét-a-seggüket! pillantással. Szegény kölyök, még csak nem is tudja, hogy megmérgezték, és ettől olyan butának látszott, hiszen neki kellene a legjobban tudnia!

- Meg fognak kérni! - szögezte le a fiú. - Igaz, Mr. Callahan? Meg fognak kérni.

- Nem tudom - felelte Callahan. - Meg kellene győznötök őket...

Elnémult, Rolandra sandított. Ő azonban megrázta a fejét.

- Ez nem így működik - mondta. - Mivel nem a Belső-Világból származol, talán nem tudhatod, de nem így. Mi nem győzködünk senkit. Mi ólmot árulunk.

Callahan nagyot sóhajtott, azután bólintott. - Van egy könyvem. Mesék Arthurról, ez a címe.

Roland szeme megvillant. - Tényleg? Csakugyan? Szeretnék látni egy ilyen könyvet. Nagyon szeretném.

- Talán látni is fogod - mondta Callahan. - A történetei nem nagyon hasonlítanak a Kerek Asztal meséire, amelyeket gyerekkoromban olvastam, mégis... - Megcsóválta a fejét. - Megértem, amit mondtál, de ezt most hagyjuk. Három kérdésed van, igaz? És eddig csak az elsőt tetted föl.

- Igen, három - felelte Roland. - A három a hatalom száma.

Roland, öreg haver, gondolta Eddie, ha a hatalom igazi számát akarod bedobni, akkor próbálkozz a tizenkilenccel.

- Igen, és mindháromra választ várs z.

A harcos bólintott. - Ha pedig megkapom, nincs több kérdés. Győződj meg róla, hogy a tieid - dél felé biccentett, az erdő irányába - megértették-e ezt.

- Harcos...

- Szólíts Rolandnak. Közted és köztem nincs háborúság.

- Jól van, Roland. Hallgass hát meg, könyörgöm (így mondjuk ezt mi Callában). Alig féltucatnyian jöttünk hozzád. Mi hatan nem dönthetünk. Azt csupán Calla teheti.

- Demokrácia - mondta Roland. Hátratolta a kalapját, megdörgölte a homlokát, és felsóhajtott.

- De ha mi hatan egyetértünk - különösen, ha sai Overholser is beleegyezik... - elharapta a szót, Jake-re sandított. - Mi az? Rosszat mondtam?

A gyerek megrázta a fejét, és intett, hogy folytassa.

- Ha mi hatan egyetértünk, igen valószínű, hogy a dolog el van boronálva.

Eddie lehunyta a szemét, mintha különös élvezetben lenne része. - Mondd ezt még egyszer, haver. Callahan meglepetten, gyanakodva nézett rá. - Mit?

- El van boronálva. Vagy bármit a mi korunkból és időnkből. - Egy pillanatra elnémult. - A nagy ka felénk eső oldaláról.

Callahan elgondolkodott, azután vigyorogni kezdett. - Nem tudtam, köpjek-e, nyeljek-e. Ott jártam, ahol nem búsulnak, mindennap rókát nyúztam, úgy néztem ki, mint Mózes a moslékban, elütött a gyászkocsi, földszint voltam, lila egereket fogdostam. Ilyesmikre gondolsz?

Roland csodálkozott (kicsit talán unatkozott is), de Eddie Dean arca maga volt a gyönyörűség. Susannah és Jake valahol a derű és az ámuldozás között ingadozott, mindenesetre látszott rajtuk az emlékezés szomorúsága.

- Folytasd, öregem - mondta rekedten Eddie. Egyszerre két kézzel integetett, mint aki azt mondja csipkedd már magad, ember! A hangja olyan volt, mintha a könnyeit nyelné. - Abba ne hagyd!

- Talán majd máskor - válaszolta szelíden Callahan. - Egy más alkalommal talán leülünk és megbeszéljük a régi helyeket, a régi szólásokat. A baseballt, ha akarod. Most azonban kevés az időnk.

- Talán több értelemben is, mint gondolnád - szólt Roland. - Miért kerestél föl minket, sai Callahan?

Most már el kell mondanod, miről van szó, mivel én már a képességeimtől telhető minden módon elmagyaráztam, hogy mi nem olyasfajta csavargók vagyunk, akiket barátaid kikérdezhetnek, hogy aztán felfogadják őket béresnek vagy marhahajcsárnak.

- Pillanatnyilag csak annyit kérek, hogy maradjatok itt, hadd hozzam ide őket - felelte Callahan. - Köztük van Tian Jaffords, tulajdonképpen az ő érdeme, hogy idejöttünk, és a felesége, Zalia. Azután Overholser, akit a leginkább meg kell győzni, hogy csakugyan szükségünk van rátok.

- Mi nem győzzük meg őt, sem senkit - szögezte le Roland.

- Megértettem! - sietett válaszolni Callahan. -Igen, teljesen világos! Itt van még Ben Slightman és a fia, Benny. Ez az ifjabb Ben egymaga is fogós kérdés. A nővére négy éve meghalt, mikor tízévesek voltak. Most aztán senki nem tudja, hogy ifjabb Ben egykének, vagy ikernek számít-e. -Váratlanul elnémult. - Eltértem a témától. Bocsánat.

Roland nyitott tenyérrel intett, hogy semmi baj.

- Ideges leszek tőletek, könyörgöm.

- Angyalom, nem szükséges könyörögnöd - szólt rá Susannah.

Callahan elmosolyodott. - Ez csak amolyan fordulat nálunk. Callában, ha találkozol valakivel, akkor így köszöntöd „Hogy s mint vagy, könyörgöm?" Ő pedig azt válaszolja „Jól vagyok, nem rozsdállottam be, hála az isteneknek." Nem hallottatok még ilyet?

Megrázták a fejüket. Noha külön-külön ismerték a szavakat, összefűzve még hangsúlyosabbá tették azt a tényt, hogy máshova kerültek, valahova, ahol idegen a beszéd, a szokások pedig talán még idegenebbek.

- Ami a lényeg - folytatta Callahan -, a határvidéket rettegésben tartják a Farkasoknak nevezett fajzatok, akik minden emberöltőben egyszer lecsapnak a Mennykőcsapás nevű helyről, és elragadják a gyerekeket. Más is történik, de ez a lényeg. Tian Jaffords, akinek ezúttal nem egy, de két gyerekét kell féltenie, azt mondja, elég, eljött az idő, hogy ellenálljunk és harcoljunk. Mások - olyanok, mint Overholser - azt mondják, ha ezt tesszük, katasztrófa lesz belőle. Véleményem szerint Overholser és a hasonlók felé billent a mérleg, de a ti érkezésetek megváltoztatta a dolgok állását. - Előrehajolt, nyomatékképpen. -Wayne Overholser nem rossz ember, csak ijedt. Ő a legnagyobb gazda Callaban, és így több a veszítenivalója, mint a többieknek. De ha meg lehetne győzni, hogy el tudjuk űzni a Farkasokat... hogy valóban diadalmaskodhatunk felettük... azt hiszem, ő is hajlandó lenne szembeszállni és harcolni.

- Már mondtam neked... - kezdte Roland.

- Hogy nem fogod győzködni - szakította félbe Callahan. - Igen, megértettem. Tökéletesen. De ha látnak titeket, hallják, amit beszéltek, és aztán ők győzik meg magukat...?

Roland vállat vont. - Ott támad víz, ahol Isten akarja, ahogy mifelénk mondják.

Callahan bólintott. - Ezt Callaban is mondják. Áttérhetek egy másik témára?

Roland kissé fölemelte a kezét - Eddie szerint a mozdulata azt üzente Callahannek, hogy ő tette le a garast, tehát mondja.

A sebhelyes homlokú ember egy pillanatig hallgatott, és mikor megszólalt, jóval halkabban folytatta, mint az előbb. Eddie-nek előre kellett hajolnia, hogy hallja, mit mond. - Van valamim.

Valami, amire szükségetek van. Szükségetek lehet. Azt hiszem, már ki is nyúlt felétek.

- Miért mondod ezt így? - kérdezte Roland. Callahan megnedvesítette az ajkát, azután egyetlen szót mondott. - Révülés.

KILENC

- Na és? - kérdezte Roland. - Mi van a révüléssel?

- Nem esett meg veletek? - Callahan egy pillanatra mintha elbizonytalanodott volna. - Egyikőtökkel se?

- Mondjuk, hogy megesett - felelte Roland - Mi köze ennek hozzád és a Calla nevű hely gondjaihoz?

Callahan felsóhajtott. Noha még fiatal volt az idő, máris fáradtnak tűnt. - Nehezebb, mint gondoltam -mondta -, méghozzá sokkal nehezebb. Azt hiszem, ti sokkal - mi is erre a jó szó? - rendesebbek vagytok, mint gondoltam. Sokkal rendesebbek, mint amire számítottam.

- Lézengő rittereket vártál, akiknek gyorsan jár a keze, és üres a feje? - kérdezte haragosan Susannah. -Mert akkor lebőgtél, arany apám. Lehet, hogy lézengünk, de még lovunk sincsen.

- Hoztunk nektek lovakat! - mondta Callahan, és ennyi elég is volt. Roland nem értett mindent, de ő ennyiből is tisztán látta a helyzetet. Callahan tudta, hogy jönnek, tudta, hányan vannak, tudta, hogy gyalog járnak, és nem lovon. Egyet-mást kinyomozhatott, ha voltak kémei, de mindent mégse. És a révülés... tudta, hogy néhányan, vagy mindnyájan, révülésben voltak...

- Ami pedig az üres fejet illeti, lehet, hogy nem mi vagyunk a legokosabb kvartettje a bolygónak, de akkor is... - Susannah váratlanul elhallgatott, összerándult. A gyomrához kapott.

- Suze! - riadt meg Eddie. - Mi van, Suze? Jól vagy?

- Csak a szél - felelte a nő, és mosolygott. Roland nem látta igazinak a mosolyát. És mintha a feszültség apróráncai gyűrődtek volna Susannah szeme sarkába. -Túl sok volt az este a fánkbogyó. - Mielőtt Eddie folytathatta volna a faggatózást, Susannah visszafordult Callahan-hez. - Ha van még valami mondanivalód, akkor mondjad, édesem.

- Jól van - felelte Callahan. - Van egy nagy erejű tárgyam. Noha még jó pár keréknyire vagytok a callai templomomtól, ahol ez a tárgy rejlik, azt hiszem, máris kinyúlt értetek. A révülés állapotának előidézése csupán egy dolog, amire képes. - Mélyet lélegzett, majd kifújta a levegőt. - Ha elvégzitek nekünk - tudjátok, Calla most az én városom is, remélem, itt fejezem be napjaimat, és itt is temetnek el - a szolgálatot, amelyért könyörgök, akkor én nektek adom ezt a... ezt a tárgyat.

- Utoljára kérlek, hogy ne beszélj ilyet! - szólt Roland. A hangja olyan nyers volt, hogy Jake riadtan nézett rá. - Megsértesz engem és az an-tet-tmet. Meg! kell tennünk, amit kérsz, ha úgy ítéljük meg, hogy a te Callád a Fehérhez tartozik, míg a Farkasok a külső sötétség ügynökei Sugár-törők, ha ismered ezt a kifejezést. Nem várunk el díjazást a szolgálatainkért, és nem is szabad ilyesmit ajánlanod. Ha valamelyik társad tenne ilyen ajánlatot - az, akit Tiannak, vagy az, akit Overholsternek nevezel - (Eddie helyesbíteni akarta a harcos kiejtését, azután inkább nem szólt -amikor Roland dühös, általában jobb csöndben maradni) -, az egész más lenne. Ők semmit sem tudnak, talántán legföljebb a legendákat ismerik. Neked viszont, sai, legalább egy olyan könyved van, amelyből tudhatnád ezt. Azt mondtam neked, hogy mi ólmot árulunk, és ez így igaz. De ez nem azt jelenti, hogy bérgyilkosok vagyunk.

- Jól van, jól van...

- Ami azt a tárgyat illeti, ami nálad van - folytatta Roland egyre hangosabban, elnyomva Callahan szavait - meg akarsz szabadulni tőle, igaz? Megrémít, igaz? Ha úgy döntenénk, hogy elhaladunk a városotok mellett, akkor is könyörögnél, hogy vigyük magunkkal, igaz? Igaz?

- Igen - suttogta nyomorultul Callahan. - Igazat beszélsz, köszönöm. Mégis... hallottam egy keveset a tanácskozásotokból... eleget ahhoz, hogy tudjam, vissza akartok menni... átjutni, ahogy a mannitak fogalmaznak... és nemcsak egy helyre, de kettőre... vagy talán még többre... és több időben is... hallottam, hogy úgy céloztok az idővel, mint a puskával ...

Iszonyodó csodálat és megértés töltötte be Jake arcát. - Melyik? - kérdezte. - Nem lehet a mejisi rózsaszín, mert Roland utazott benne, mégse került révülésbe. Tehát melyik?

Callahan jobb orcáján végigfutott egy könnycsepp. Aztán egy másik. Szórakozottan letörülte. - Sohasem mertem piszkálni, de megnéztem. Ereztem az erejét. Krisztus, a Jézus Ember irgalmazzon nekem, templomom padlója alatt ott van a Fekete Tizenhármas. És éledezik. Értitek? - Nedves szemmel nézett rájuk. -Éledezik.

Callahan a tenyerébe temette az arcát, hogy ne lássák.

TÍZ

A heges homlokú szent ember elment a társaiért. A harcos mozdulatlanul figyelte távozását. Hüvelykujját beakasztotta öreg, foltos farmerja övbújtatóiba, és úgy állt ott, mint aki el se mozdul onnan a következő korokban. De mikor Callahan eltűnt a szemük elől, társai felé fordult, és türelmetlen, szinte medveszerű ölelésre tárta karjait Gyertek ide! Amikor odamentek hozzá, lekuporodott. Eddie és Jake követték példáját (ami Susannah-t illeti, nála a kuporgás úgyszólván életforma volt).

- Kevés az idő - pattogtatta már-már udvariatlanul a szavakat a harcos -, ezért mondjátok meg nekem minden sallang nélkül őszinte vagy sem?

- Őszinte - felelte azonnal Susannah, azután ismét összerázkódott, és megdörgölte a bőrét a bal melle alatt.

- Őszinte - mondta Jake.

- Szinte - tódította Csi, holott őt senki se kérdezte.

- Őszinte - helyeselt Eddie -, de figyelj csak! - A tábortűz széléről fölvett egy megmaradt gallyat, félresöpörte a fenyőtű szőnyeget, és leírta a földre

Calla Callahan

- Ez most véletlen, vagy memorex? - Susannah értetlensége láttán hozzátette - Egybeesés, vagy jelent is valamit?

- Ki tudja? - tűnődött Jake. Halkan beszéltek, fejüket összedugták a porba írt betűk fölött. - Olyasféle, mint a tizenkilenc.

- Azt hiszem, csak véletlen egybeesés - jegyezte meg Susannah. - Minden nem lehet ka, amivel az úton találkozunk. Még a hangzásuk se hasonlít. - Kiejtette a Callát lágy l-lel, széles magánhangzókkal, a Callahant sokkal keményebben, kurtább magánhangzókkal. - A Calla spanyol szó a mi világunkban... mint sok más szó is, amelyre Mejisből emlékszel, Roland. Úgy

rémlik, utat, vagy teret jelent... ne haragudjatok, régen volt, hogy spanyolt tanultam a gimnáziumban. De ha igazam van, egész logikusnak tűnik, hogy előtagként használják egy város nevéhez, vagy akár több városhoz, mint ahogy vélhetőleg errefelé szokás. Nem tökéletes, de egész jó. Ami viszont a Callahant illeti... - vállat vont. - Mi is ez? ír? Angol?

- Az biztos, hogy nem spanyol - felelte Jake. - De a tizenkilenc...

- Hagyd a fenébe a tizenkilencet! - szakította félbe nyersen Roland. - Nincs most idő számjátékokra!

Hamarosan visszajön a barátaival, és addig még valamit meg kell beszélnem veletek mint an-tet-tél.

- Gondolod, hogy igaza lehet a Fekete Tizenhármassal kapcsolatban? - kérdezte Jake.

- Igen - bólintott Roland. - Ha azt vesszük, ami veled és Eddie-vel történt az éjjel, akkor igen a válasz. Ha igazat mondott, akkor veszélyes egy ilyen tárgynak a birtoklása, mégis meg kell szereznünk. Attól félek, ha nem lesz a miénk, akkor Mennykőcsapás Farkasainak a kezére jut. De ezzel egyelőre ne törődjetek, most nem ez a gondunk.

Ennek ellenére ő is gondterheltnek tűnt. Jake felé fordult.

- Összerezzentél, amikor meghallottad a nagygazda nevét. Te is, Eddie, noha jobban palástoltad meglepetésedet.

- Bocsáss meg - mentegetőzött Jake. - Megfeledkeztem a...

- Fikarcnyit se - biztosította Roland. - Vagy ha igen, akkor én is. Mert magam is hallottam már ezt a nevet, méghozzá nemrég. Csak nem emlékszem, hogy hol. - Kelletlenül hozzátette - Öregszem.

- A könyvesboltban hallottuk - felelte Jake. Elővette hátizsákját, idegesen matatott a csatokon, kioldotta a szíjakat. Beszéd közben szétrántotta a zsák száját, mintha okvetlenül meg kellene győződnie róla, hogy a Csu-csu Charlie és a rébuszos könyv még benne van, még valóban léteznek. - Az Elme Manhattani Vendéglőjében. Nagyon fura volt. Egyszer megtörtént velem, azután figyeltem, amint megtörténik velem. Ez már önmagában is egy rébusz!

Roland gyorsan megforgatta csonka jobbját, jelezve, hogy folytassa, de fürgébben.

- Mr. Tower bemutatkozott - folytatta Jake -, azután én is ezt tettem. Jake Chambers, mondtam. Mire ő...

- Jó név, cimbora - vágott közbe Eddie. - Ezt mondta. Azután azzal folytatta, hogy ez a Jake Chambers úgy hangzik, mint egy szabadúszó hős egy vadnyugati regényből.

- Az a fickó, aki berobban az arizonai Black Forkba, hogy kipucolja a várost, aztán elpályázik - idézte Jake. -Azután azt mondta „Talán egy Wayne D. Overholser-opus." - Susannah-ra nézett, és megismételte. - Wayne D. Overholser. És ha erre mondod nekem, Susannah, hogy véletlen egybeesés... - arca hirtelen felragyogott a napfényes vigyortól - akkor azt válaszolom, hogy csókold meg a fehér seggemet.

Susannah elnevette magát. - Erre semmi szükség, nagyszájú! Nem hiszem, hogy véletlen egybeesés. És ha találkozunk Callahan nagy paraszt barátjával, meg fogom kérdezni tőle, mi a középső neve. Le merném fogadni, hogy nem csupán D-vel kezdődik, de valami olyasmi lesz, hogy Dean, vagy Dane, vagyis négybetűs... - Ismét a melle alá kapott. - Ez a szél! A mindenit!

Mit nem adnék egy Tumsért, esetleg egy üveg... - Ismét félbeszakította magát. - Jake, mi az? Mi a baj?

Jake fogta a Csu-csu Charlie-t, az arca pedig holtsápadt lett. Döbbent szeme hatalmasra tágult. Csi rémülten szűkölt mellette. Roland odahajolt, hogy lássa, mi a baj, és az ő szeme is elkerekedett.

- Jóságos istenek! - suttogta. Eddie és Susannah odanézett. A cím nem változott.

A kép is ugyanaz volt vidám fényszóró szemű, emberforma gőzmozdony pöfög fölfelé egy dombon. De a lap aljáról eltűntek a sárga betűk, amelyek azt tudatták, hogy a történet és a képek Beryl Evans munkái. Semmi sem volt ott.

Jake megfordította a könyvet, megnézte a gerincét. Az volt ráírva, hogy Csu-Csu Charlie, MacCauley kiadó. Semmi más.

Dél felől hangok hallatszottak. Callahan közeledett a barátaival. A callai Callahan. Illetve a Lotból való Callahan, ahogy magát nevezte.

- A belső címlap, szivi! - sürgette Susannah. -Gyorsan nézd meg!

Jake engedelmeskedett. Megint csak a mese címe és a kiadó volt ott, ez alkalommal kolofonnal.

- Nézd meg a copyrightoldalt! - javasolta Eddie. Jake lapozott egyet. A címlap hátoldalán, a történet

eleje mellett ott volt a copyright. Illetve kellett volna lennie. De nem volt.

Copyright 1936

ennyi állt ott. A számok összege tizenkilenc. Egyébként semmi.

5. fejezet
OVERHOLSER

EGY

Susannah sok mindent meg tudott figyelni ezen a hosszú és érdekes napon, mert Roland lehetőséget adott neki, és mert, miután a reggeli rosszulléte elmúlt, ismét jól érezte magát.

Közvetlenül azelőtt, hogy Callahan és barátai hallótávolságba értek, Roland odasúgta - Maradj a közelemben, és egy szót se szólj, csak ha én mondom! Hadd higgyék, hogy a sh'veen-em vagy.

Más körülmények között mondott volna valami csípőset az ötletre, hogy Roland alázatos kis ágyasát játssza, aki puha fekhely az éjszakában, de ezen a reggelen nem volt ilyesmire idő, és mint Roland komor arcából megállapíthatta, végképp nem volt helye a tréfálkozásnak. Mellesleg tetszett neki a másodhegedűs bensőséges, csöndes szerepe. Igazság szerint bármilyen szerep tetszett volna. Már gyerekként is ritkán volt olyan boldog, mint ha azt játszhatta, hogy valaki más.

Ami valószínűleg mindent megmagyaráz, amit érdemes tudni rólad, gondolta.

- Susannah! - szólt rá a harcos. - Hallottad, amit mondtam?

- Nagyon is jól - felelte. - Miattam ne izgulj.

- Ha minden úgy zajlik le, ahogy akarom, akkor ők keveset látnak belőled, te viszont sokat belőlük.

Lévén, hogy fekete bőrű lányként nőtt fel a huszadik század közepének Amerikájában (Odetta nevetett és tapsolt Ralph Ellison Láthatatlan ember-ének olvasása közben, sőt gyakorta hintázott előre-hátra, mint akinek látomása van), Susannah pontosan tudta, hogy a harcos mit vár tőle. Meg is fogja tenni. Énjének egy része - a gyűlölködő Detta Walker – mindig acsarogni fog, amiért Roland ennyire uralkodik a szíve és az esze fölött, ám a nagyobbik része tudta, ki ez a férfi, fajtájának utolsó képviselője. Talán még hős is.

KETTŐ

Miközben végigvárta, hogy Roland bemutassa őket (utolsónak őt, mintegy mellesleg, Jake után), volt ideje annak örülni, milyen jól érzi magát most, hogy már nem kínozzák a szélgörcsök. A fenébe is, még a kitartó fejfájás is elpályázott, márpedig az a rohadék ott ólálkodott körülötte - néha a tarkójában, néha egyik vagy másik halántéka mögött, néha a bal szeme fölött, mint egy készülődő migrén - legalább egy hete, de lehet, hogy még régebben. Valahányszor jelentkezett, az ébredés utáni órában hányingere támadt, a lába meg mintha gumiból lett volna. Nem hányt, de ebben az első órában mindig úgy érezte, rögtön fog.

Nem volt olyan ostoba, hogy félreértse a tüneteket, de megvolt az oka úgy vélni, hogy semmit nem jelentenek. Remélhetőleg nem bolondítja magát álterhességgel, mint Jessica, a mama barátnője, akivel nem is egyszer, de kétszer fordult elő. Két álterhesség, és az a nő mindkétszer úgy festett, mint aki nemhogy szülni fog, de mindjárt ikreket. Sőt talán hármas ikreket. De hát Jessica Beasley havibaja leállt, és ez könnyen elhiteti egy asszonnyal, hogy terhes. Susannah nagyon egyszerű jelből állapította meg, hogy nem lehet állapotos még mindig menstruált. Az egyik épp aznap kezdődött, mikor fölébredt a Sugár Útja mentén, a Zöld Palota pedig már huszonöt-harminc mérföldre volt mögöttük. Azóta ismét megjött. Mindkettő kivételesen erős volt, sok rongyot el kellett használni a sötét folyamhoz, holott ő sose vérzett valami erősen, volt, mikor megúszta néhány pöttyel, erre mondta az anyja, hogy a „hölgyek rózsája". Mégse panaszkodott, mert a másik világban mindig fájdalmas, néha egyenesen gyötrelmes volt a tisztulása. Az a kettő, amely azóta jött meg, hogy visszatértek a Sugár Útjára, egyáltalán nem fájt. Ha nem lettek volna a lucskos rongyok, amelyeket gondosan elásott, szinte észre se vette volna a menzeszt. Talán a tiszta víz az oka.

Természetesen tudta, mi ez nem kellett rakétamérnöknek lenni hozzá, ahogy Eddie mondja. Az őrült, zavaros álmok, amelyekre nem tudott emlékezni, a reggelenként jelentkező gyengeség és hányinger, a különös, vad szélgörcsök és az alkalmi hascsikarasok mind ugyanarra vezethetők vissza gyereket akar. Semmit se szeretne annyira, mint hogy Eddie Dean kis fickója növekedjen a hasában.

Azt viszont nem akarja, hogy valami megalázó álterhességtől puffadjon föl.

Most ne ezzel foglalkozz, intette magát, miközben Callahan a többiekkel feléjük közeledett. Most csak figyelj. Vedd észre, amit Roland, Eddie és Jake nem vesz észre. így semmi sem vész kárba. Erezte, hogy nagyon jó fogja végezni a dolgát.

Tulajdonképpen még sohasem érezte magát ilyen jól.

HÁROM

Callahan érkezett elsőnek. Mögötte két férfi jött, az egyik olyan harminc körüli, a másik kétszer annyi idősnek tűnt. Az idősebbnek megereszkedett az arca, még öt év, és pofazacskója lesz, orra két oldalán ráncok indultak, amelyek egészen az álláig értek. „Akarom-vonal", így hívta ezt az

apja (Dan Holmes-nak ugyancsak jól fejlett vonalai voltak). A fiatalabb ütött-kopott sombrerót viselt, az idősebb fehér Stet-son kalapot, aminek láttán Susannah elmosolyodott, mert úgy festett, mint azok a kalapok, amelyeket a jó fiúk hordanak a régi fekete-fehér westernfilmekben.

Sejtette, hogy egy ilyen tökfedő nem lehet valami olcsó, és úgy gondolta, az, aki ilyet visel, nem lehet más, mint Wayne Overholser. „A nagy paraszt", ahogy Roland hívta. Akit Callahan szerint meg kellene győzni.

De nem nekünk, gondolta Susannah. Szerencsére. Az összeszorított száj, a gyanakvó szem és mindenekelőtt a mély redők (egy éppenséggel a homlokán futott végig, a szeme fölött) azt sejtették, hogy Overholser meggyőzése ugyancsak kemény dió lehet.

A két férfi mögött - pontosabban a fiatalabb után -egy magas, csinos asszony jött, nem éppen néger, de a bőre csaknem olyan sötét, mint Susannah-é. A hátvéd egy komoly arcú, pápaszemes ember volt paraszti viseletben, meg egy kellemes külsejű fiú, aki két-három évvel lehetett idősebb Jake-nél. Szembeszökő hasonlóságukból ítélve ők lehettek Slightmanék, az idősebb és az ifjabb.

Evekben lehet idősebb Jake-nél, gondolta a nő, de akkor is lágyabb. Ami nem szükségszerűen baj. Jake túl idősnek látszott ahhoz képest, hogy éppen csak átlépte a tízet. Túl sokat is tett már.

Overholser előbb a fegyvereikre nézett (Roland és Eddie a hatalmas, szantálfa agyú pisztolyokat viselte a New Yorkból való 44-es Ruger Jake hóna alatt lógott egy olyan valamiben, amit Roland dokkmunkástarisznyának hívott), azután Rolandra. Hanyagul köszönt, félig zárt öklét a homlokához emelve. Meghajlásról szó sem volt. Ha Roland ezt rossz néven vette, akkor sem látszott rajta. Vonásain csupán udvarias érdeklődés mutatkozott.

- Üdv, harcos - mondta a férfi, aki Overholser mellett jött. Fél térdre ereszkedett, meghajtotta a fejét, öklét homlokához szorította. - Tian Jaffords vagyok. Luke fia. Ez az asszony itten a feleségem, Zalia.

- Üdv - felelte Roland. - Rolandnak szólíthatsz, amennyiben ez megfelel neked. Sokasodjanak a napjaid ezen a világon, sai Jaffords.

- Kérlek, szólíts Tiannak. Neked és barátaidnak kétszer annyi...

- Overholser vagyok - vágott a szavába nyersen a fehér Stetson kalapot viselő férfi. - Azért jöttünk, hogy tanálkozzunk véled - és a barátaiddal - Callahan és az ifjú Jaffords kérésére. Én kihagynám a formaságokat, és amint lehet, a tárgyra térnék, amit, könyörgöm, ne végy rossz néven.

- Bocsással meg, de nem egészen így van - szólalt meg Jaffords. - Volt egy gyűlés, és Calla férfijai megszavazták. ..

Overholser ismét félbeszakította. Susannah szerint egyszerűen ilyen volt a természete. Kételkedett benne, hogy sai Overholser egyáltalán tudná, mit csinál. -Igen, a város. Calla. Nincsen más kívánalmam, mint hogy városom és szomszédaim javára cselekedjem, de drága az időm, nem drágább...

- Sarjúfa - mondta elnézően Roland, és noha Susannah ismerte ennek a kifejezésnek a mélyebb értelmét, amelytől a hideg futkározott a hátán, Overholser szeme mégis felcsillant. A nő most kezdte sejteni, hogyan alakul ez a nap.

- Igen, közeledik az aratás, Istennek hála. - Mellettük Callahan erőltetett türelemmel nézegette

az erdőt. Overholser mögött Tian Jaffords és a felesége zavartan pillantottak egymásra. A két Slightman csak várt és figyelt. - Ennyit mindenesetre megérthetsz.

- Gileádot tanyák és kisbirtokok vették körül -mondta Roland. - Magamnak is kijutott az aratásból meg a szénakaszálásból.

Overholser rávigyorgott Rolandra, amit Susannah meglehetősen sértőnek talált. Azt mondta ez a vigyor Ezt mi jobban tudjuk, igaz, sai? Mi ketten nagyvilági emberek vagyunk. - Honnan való vagy, sai Roland?

- Barátom, neked meg kéne látogatnod egy fülészt - szólalt meg Eddie.

Overholser meglepetten nézett rá. - A fülemre célzol?

Eddie intett, mint aki azt mondja, na látod! És bólintott. - Pontosan arra.

- Nyughass, Eddie! - intette le Roland. Még mindig selymes volt a hangja. - Sai Overholser, néhány percet azért bizonyára áldozhatunk a bemutatkozásra, meg hogy udvarias mondatokat váltsunk. Civilizált, békés népeknél így szokás, igaz? - Elhallgatott -rövid, hangsúlyos hallgatás volt -, azután folytatta -A martalócoknál bizonyára másképpen van, de itt nincsenek martalócok.

Overholser összeszorította az ajkát, keményen nézett Rolandra, készen rá, hogy megsértődjön. A harcos arcán azonban semmit sem látott, ami erre okot adott volna, ezért hát megenyhült. - Köszönöm -mondta. - Ahogy mondták, ez itten Tian és Zalia Jaffords...

Zalia pukedlizett, széttárta karjait, mintha szoknyában lenne, nem pedig kopott kordnadrágban.

- Ők pedig Ben Slightman, az idősebb, és. Benny, az ifjabb.

Az apa a homlokához emelte a kezét és biccentett. A fiú, akinek arcáról lerítt az áhítat (ami Susannah feltételezése szerint főleg a fegyvereknek szólt), előretolta a jobb lábát, és nekinyomta a sarkát a földnek.

- Az Öreg Fickót már ismeritek. - Overholser pontosan azzal a fölényes megvetéssel beszélt, amelyet mélyen sértőnek talált volna, ha nagyra becsült személyével szemben használják. Susannah úgy vélte, hogy ha az ember nagygazda, hozzászokik, hogy úgy beszéljen, ahogy neki tetszik. Vajon meddig mehet el Rolanddal szemben, amíg észbe kap, hogy nincs tovább? Mert vannak emberek, akikkel ezt nem lehet. Egy darabig eltűrik, de aztán...

- íme, útitársaim! - szólalt meg Roland. - Eddie Dean és Jake Chambers New Yorkból. És ez itt Susannah - intett a nő felé, de nem fordult oda. Overholser képére kiült a kan cinkos kifejezése, amit Susannah jól ismert, és Detta Walker le tudta törülni a férfiak képéről, méghozzá olyan módszerrel, ami sai Overholsernek aligha lenne kedvére.

Ennek ellenére illedelmes mosollyal és láthatatlan szoknyája szegélyének felcsippentésével üdvözölte Overholsert és a többieket. Volt olyan kecses a pukedlije, mint Zalia Jaffordsé, bár persze egész más egy pukedli, ha az embernek térdből hiányzik a lába. A jövevények természetesen észrevették, hogy nincs meg egy darabja, de őt nem nagyon érdekelte, mit érezhetnek ezzel kapcsolatban - az viszont érdekelte, hogy mit gondolhatnak tolószékéről, amelyet Eddie szerzett Topekában, ahol Blaine-nek, a Monónak véget ért az útja. Ezek még sohasem láthattak ilyesmit.

Callahan talán, gondolta. Mert Callahan onnan jött, ahonnan mi. Ó...

- Ez egy szőr mókus? - kérdezte a fiú.

- Elhallgass! - sziszegte Slightman. Valósággal felháborodott, hogy a fia megszólalt.

- Semmi baj - mondta Jake. - Igen, ez egy szőrmókus. Csi, eredj oda hozzá. - Benre, az ifjabbra mutatott. Csi ügetve megkerülte a tábortüzet, odakocogott a jövevényekhez, és fölnézett a fiúra aranygyűrűs szemével.

- Még sosem láttam szelídet - mondta Tian. - Persze hallottam, hogy létezik, de a világ elmozdult azóta.

- Talán nem minden mozdult el - jegyezte meg Roland. Overholserre nézett. - Talántán még mindig léteznek a régi módszerek.

- Megsimogathatom? - kérdezte a fiú Jake-től. -Nem harap?

- Igen és nem.

Az ifjabb Slightman leguggolt. Susannah remélte, hogy Jake igazat mondott. Nem lenne jó, ha Csi leharapná a srác orrát.

De Csi elviselte, hogy megsimogassák, még ki is nyújtotta hosszú nyakát, hogy szagmintát vegyen Slightman arcáról. A fiú elnevette magát. - Mit mondtál, mi a neve?

Még mielőtt Jake válaszolhatott volna, maga a szőrmókus mondta meg - Csi!

Mindnyájan elnevették magukat, és ettől máris együtt voltak, és örültek, mert találkoztak az ösvényen, amely a Sugár Útját követi. A kötés gyenge volt, de még Overholser is érezte. És amikor nevetett, a nagygazda úgy nézett ki, mint aki egész rendes fickó. Lehet, hogy ijedt, és egészen biztosan nagyképű, de van benne valami más is.

Susannah nem tudta, hogy örüljön-e, vagy megrémüljön.

NÉGY

- Szeretnék négyszemközt váltani véled pár szót, ha nem haragszol - szólalt meg Overholser. A két fiú kicsit arrébb sétált, Csi közöttük ügetett, az ifjabb Slightman megkérdezte Jake-et, hogy a szőrmókus tud-e számolni, mert ő azt hallotta, hogy némelyik tud.

- Nem gondolnám, Wayne! - vágta rá Jaffords. -Úgy egyeztünk, hogy visszamegyünk a táborunkba, megtörjük a kenyeret, és elmagyarázzuk eme népeknek, mi a gondunk. Osztán, ha beleegyeznek, hogy továbblépjünk...

- Nincs kifogásom az ellen, hogy pár szót váltsak sai Overholserrel - mondta Roland -, és neked sem lehet, sai Jaffords. Ugye, ő nem a te dinh-ed? - Azután, mielőtt Tian további kifogásokkal hozakodhatott volna elő (vagy az állítás igazát tagadhatta volna), azzal folytatta - Adjál teát eme népeknek, Susannah. Eddie, ha úgy tetszik, jer velünk.

Még sose hallották így beszélni, mégis tökéletes természetességgel jött ki a száján. Susannah csodálta érte. Ha ő próbálkozna ilyesmivel, az úgy hangzana, mintha egy népszínműben játszana.

- Amott délen van élésünk - szólalt meg félénken Zalia. - Ételek, almabor és kávé. Andy...

- Szívesen eszünk, és örvendezni fogunk a kávédnak - felelte Roland. - De először teázzunk, könyörgöm. Egy-két minuta alatt végzünk, igaz, sai?

Overholser bólintott. Szeméből távozott a szigorú kelletlenség, tartásából a merevség. Az út másik oldalán (nem messze onnan, ahol egy Mia nevű nő az éjszaka beosont az erdőbe), a gyerekek kacagtak, mert Csi valami okosat mondott - Benny ámulva, Jake leplezetlen büszkeséggel.

Roland megfogta Overholser karját, és egy kicsit odébb vezette az úton. Eddie velük tartott. Az elkomorodott Jaffords utánuk akart menni. Susannah megérintette a vállát. - Ne! - intette halkan. -Tudja, mit csinál.

Jaffords kétkedve sandított rá, azután engedelmeskedett. - Megraknám én kissé azt a tüzet néked, sai - , mondta az idősebb Slightman, és szelíd pillantást vetett Susannah csonka lábára. - Mer látok még benne némely szikrákat, az ám.

- Ha lennél olyan kedves - felelte Susannah, és arra gondolt, milyen csodálatos az egész. Milyen csodálatos, milyen idegen. Természetesen halálos is lehet, de már rájött, hogy annak is megvan a maga vonzereje. A sötétség lehetősége teszi olyan ragyogóvá a nappalt.

ÖT

Az út mentén, a többiektől tizenöt méternyire, a három férfi megállt. Látszott, hogy főleg Overholser beszél, időnként heves hadonászással központozva mondanivalóját. Úgy beszélt, mintha Roland nem lenne több afféle fegyveres csavargónál, aki történetesen erre vetődött az úton a jelentéktelen barátaival. Elmagyarázta Rolandnak, hogy Tian Jaffords bolond (noha ezt nem rossz értelemben mondja), aki nem érti meg az élet tényeit. Elmondta Rolandnak, hogy Jaffordsot meg kell fékezni, le kell hűteni, nem csupán a saját, de egész Calla érdekében. Biztosította Rolandot, hogy ha bármit lehetne tenni, ő, Wayne Overholser, Alán fia az elsők között cselekedne soha életében nem vonta ki magát semmiből, de a Farkasokra támadni őrültség. Azután, tette hozzá fojtottabban, ha már az őrültségnél tartunk, ott az Öreg Fickó. Ha megmarad a templomában és a szertartásainál, nincs vele semmi baj. Az ilyen dolgokban az őrültség kifejezetten előnyös. Ez az ügy azonban némiképp más. Bizony, nem is kis mértékben.

Roland mindezt végighallgatta, alkalmanként bólogatott, és alig szólt. Aztán Overholser végre befejezte, és Calla Bryn Sturgis nagy parasztja egyfajta révült bűvöletben bámulta az előtte álló fegyverest. Különösen a fakókék szemét.

- Az volnál, akinek mondod magadat? - kérdezte végül. - Mondd meg az igazat, sai.

- Gileádi Roland vagyok - felelte a harcos.

- Eld vérvonalából? Azt mondanád?

- Szó szerint - erősítette meg Roland.

- De hát Gileád... - Overholser elhallgatott. -Gileád rég eltűnt.

- Én - válaszolta Roland - nem tűntem el.

- Megölnél minket, vagy halálunkat okoznád? Kérlek, válaszolj!

- Te mit mondasz, sai Overholser? Nem később nem egy nap, egy hét vagy hónap múlva, hanem ebben a percben!

Overholser sokáig csak állt. Rolandról Eddie-re nézett, azután vissza Rolandra. Itt állt egy ember, aki nem szokott hozzá, hogy megváltoztassa a véleményét ha ilyesmit kellett tennie, akkor az úgy fájt neki, mintha csontja törne. Az útról odahallatszott a fiúk nevetése, mert Csi visszahozta, amit Benny elhajított - egy jókora ágat, majd' akkora volt, mint a szőrmókus.

- Meghallgatnálak - mondta végül Overholser. -Ennyit megteszek, úgy segéljenek az istenek, köszönettel.

- Más szóval, felsorolt minden érvet, amelyek az egésznek az ostobaságát bizonyítják - mesélte később Eddie -, azután pontosan azt tette, amit Roland várt tőle. Olyan volt, mint egy varázslat.

- Roland néha varázsló - felelte a nő.

HAT

A callai csapat dél felé, egy kies dombtető tisztásán táborozott, nem túl messze az úttól, de elég messze a Sugár Útjától, így hát a felhők csöndesen és mozdulatlanul lebegtek az égen, olyan alacsonyan, hogy szinte elérhették őket. Az utat, ami odavezetett az erdőn át, gondosan megjelölték némelyik jelzés, amelyet Susannah látott, akkora volt, mint a tenyere. Ezek az emberek lehettek kiváló földmívesek és marhatenyésztők, de az világos, hogy az erdőben kínosan érzik magukat.

- Felválthatnálak kicsinyég a széknél, fiatalember? - kérdezte Overholser Eddie-től az utolsó emelkedőnél. Susannah érezte a sülő hús illatát, és azon tűnődött, vajon ki foglalatoskodik a főzéssel, ha az egész Callahan-Overholser-csapat eljött hozzájuk. Mintha az asszony emlegetett volna valami Andy nevűt. Talán egy szolgát? Igen. Overholser szolgája? Talán. Olyan ember, aki ekkora kalapban jár, bizonyára megengedhet magának egy szolgát.

- Igen - felelte Eddie. Nem merte hozzátenni, hogy „könyörgöm" {még úgy hangzana, mintha gúnyolódna, gondolta Susannah), csak félreállt, és átengedte a tolószék fogóját Overholsernek. A gazda megtermett ember volt, a lejtő elég meredek, és egy majdnem hatvanöt kilós nőt kellett tolnia, mégis ugyanolyan szabályosan szedte a levegőt, csak han-gosabban.

- Kérdezhetek valamit, sai Overholser? - tudakolta Eddie.

- Természetesen - felelte Overholser.

- Mi a középső neved?

Váratlanul lelassult a tolószék mozgása, amit Susannah a meglepetésnek tulajdonított. - Fura kérdés, fiatalember. Mér kérded?

- Ó, ez csak afféle hobbi - felelte Eddie. - Tulajdonképpen jósolni szoktam belőle.

Óvatosan, Eddie, óvatosan, gondolta Susannah, bár akarata ellenére jól mulatott.

- Ó, csakugyan?

- Igen - bólintott Eddie. - Na már most. Lefogadom, hogy a középső neved - úgy tett, mint aki morfondírozik - D betűvel kezdődik. - Csak ő „deh"-nek ejtette, ahogy a Nemes Nyelven mondják a Nemes írás betűjét. - És szerintem rövid. Öt betű? Talán csak négy?

A szék ismét megindult. -A teremburáját! - kiáltott fel Overholser. - Honnan tudod? Mondd meg!

Eddie vállat vont. - Valójában nem több ez, mint számítás és találgatás. Igazság szerint legalább

annyiszor tévedek, mint ahányszor nem.

- Sokkal többször - jegyezte meg Susannah.

- A közbülső nevem Dalé - mondta Overholser -, bár ha valaki megmondja, mér, megemelem a kalapom. A családomat még ifjúkoromban elvesztettem.

- Őszinte részvétem - mondta Susannah, és örömmel látta, hogy Eddie elhúz. Valószínűleg elújságolja Jake-nek, hogy igaza volt a középső nevet illetőleg Wayne Dalé Overholser. Összesen tizenkilenc betű.

- Épeszű ez a fiatalember, vagy bolondos? - kérdezte Overholser. - Mondd meg, könyörgöm, mert jómagam meg nem mondhatom.

- Egy kicsit ez, ez kicsit az - felelte a nő.

- Hanem e tolószék ugyancsak épeszű tanálmány. Akár az iránytű.

- Köszönet Istennek - mondta Susannah, és magában aprót sóhajtott a megkönnyebbüléstől. Egész természetesen hangzott, valószínűleg azért, mert nem tervelte ki előre, hogy ezt fogja mondani.

- Honnan valósi?

- Útközben találtuk, jó messzire innen - felelte Susannah. A beszélgetés e fordulata nem nagyon tetszett neki. Úgy vélte, Roland dolga, hogy elmesélje (vagy hogy ne mesélje el) a történetüket. Ő a dinh. És abban legalább nincs ellentmondás, ami csak egy szájból jön. De talán ő is hozzátehet valamicskét. -Van arra lent egy hasadás. A túloldaláról érkeztünk, és ott a dolgok nagyon másfélék. - Oldalra fordította a fejét, hogy lássa a gazdát. Overholser arca és nyaka kivörösödött, Susannah szerint mégis nagyon jól tartotta magát ahhoz képest, hogy az ötvenes éveit taposta. - Tudod, miről beszélek?

- Igen - felelte Overholser. Harákolt, és kiköpött balra. - Nem mintha magam hallottam vagy láttam volna, gondolhatod. Sohasem jártam nagyobb távolságra innét túl sok a munka a birtokon. Majd magad is meglátod, hogy a callaiak átaljában nem erdőjáró népek.

Igen, én is azt hiszem, gondolta Susannah. Ujabb jelzést látott, akkorát, mint egy levesestányér. A nyomorult fát annyira megfaragták, hogy szerencséje lesz, ha túléli a telet.

- Andy ugyancsak sokat mesélt a hasadásról. Hangot ád, mondta, de nem tudta elmesélni, hogy milyet.

- Ki ez az Andy?

- Hamarosan magad is tanákozol vele, sai. Te is Calla Yorkból vagy, mint a barátaid?

- Igen - felelte Susannah újult éberséggel. Overholser megkerült egy rücskös, vén vasfát. A fák most már gyérültek, és erősödött az étel szaga. Hús... és kávé. Megkordult a gyomra.

- És ők nem harcosok - biccentett Overholser Eddie és Jake felé. - Ilyent bizonnyal nem mondasz.

- Magadnak kell eldöntened, ha eljön az ideje -válaszolta Susannah.

A gazda néhány percig nem válaszolt. A tolószék köveken zötyögött. Előttük Csi kocogott Jake

és Benny Slightman között, akik a fiatalság elképesztő gyorsaságával kötöttek barátságot. Susannah nem tudta, jól van-e így. A két fiú nagyon különbözik. Az idő majd megmutatja, mennyire, és ez fájni fog nekik.

- Megrémített - mondta Overholser. Olyan halkan beszélt, hogy Susannah alig hallotta. Mintha csak magában morfondírozna. - A szeme, asszem. Legfőképpen a szemével.

- Akkor hát továbbmenjünk? - kérdezte Susannah. A kérdés messze nem hangzott olyan ártatlanul, mint ahogy szerette volna, mégis meglepte a dühös válasz.

- Meggárgyultál, asszony? Dehogyis - addig, amíg nem tanálok kiutat a kutyaszorítóból, amibe kerültünk. Ide figyelj! Az a kölyök - a felesége mellett ballagó Tian Jaffordsra mutatott -, az a kölyök azzal vádolt meg, hogy nyúlszívű vagyok. Jó, persze mind tudják, hogy nekem egyetlen gyerekem sincs abban a korban, hogy a Farkasok törődnének vélük. Nem úgy, mint neki. De gondolod, hogy olyan bolond lennék, aki nem számolja ki, hogy mibe kerülhet ez nekünk?

- Nem én - felelte Susannah nyugodtan.

- Na és ő? En bizony úgy gondolom. - Overholser úgy beszélt, mint akiben a büszkeség és a félelem harcol. - Tán én azt akarom, hogy a gyermecskeket elvigyék a Farkasok? A gyermecskeket, akiket osztán megrontottként küldenek vissza a városba? Dehogy! De azt sem akarom, hogy valami önfejű fráter olyan bajba vezessen minket, ahonnan nincs visszaút!

A nő fölnézett rá, és varázslatos dolgot látott. A gazda igent akart mondani. Okot keresett, hogy igent mondhasson. Roland juttatta el idáig, holott, alig néhány szót szólt. Csupán... nos, csupán azzal, hogy ránézett.

Mozgást látott a szeme sarkából. - Jézus Máriai -kiáltotta Eddie. Susannah keze a fegyverért kapott, amely nem volt a helyén. Visszafordult a tolószékben. Legalább kétméteres fémember igyekezett lefelé a domboldalon pípes léptekkel, ám Susannah egyáltalán nem tartotta mulatságosnak.

Jake keze eltűnt a hóna alatt, ahol a dokkmunkás iszák és a fegyvere volt.

- Nyugi, Jake! - szólt rá a harcos.

A fémember kéken villogó szemmel állt előttük. Talán tíz másodpercig tökéletes mozdulatlanságba dermedt. Ez idő alatt Susannah-nak sikerült elolvasnia a mellébe sajtolt feliratot. Északi Központi Pozitronika, gondolta, ismerős név. A LaMerk Művekről nem is beszélve.

A robot ekkor fölemelte egyik ezüst karját, ezüst tenyerét rozsdamentes acélhomlokára helyezte. - Üdv, harcos, aki messziről jöttél! - mondta. - Hosszú napokat és kellemes éjszakákat!

Roland a homlokához emelte ujjait. - Kétszer annyit neked, Andy-sai.

- Megköszönöm. - A bendő elérhetetlen mélységéből kattanások hallatszottak. Andy a harcos fölé hajolt, kék szeme fényesebben villogott. Susannah látta, hogy Eddie keze a derekára csatolt, ódon pisztoly szantálfa agyára csúszik. Roland azonban meg sem rezzent.

- Finom ételt készítettem, harcos. Számos jó dolgot a föld zsírjából, az ám.

- Köszönetet mondok érte, Andy.

- Szolgáljon egészségedre. - A robot belseje ismét kattogni kezdett. - Mellesleg nem akarnád

meghallgatni a horoszkópodat?

6. fejezet
AZ ELD ÚTJA

EGY

Ők tízen délután két óra tájban telepedtek le ahhoz, amit Roland parasztebédnek nevezett. - Délelőtti robotolás közben örömmel várod - mondta később barátainak. - A délutáni munka alatt pedig vágyakozva gondolsz vissza rá.

Eddie szerint viccelt, de hát Rolandnál az ember sohasem tudhatta. Az ő humora olyan száraz volt, mint a sivatag.

Nem ez volt a legjobb étel, amit Eddie valaha is evett, a folyamúti öregek bankettje e tekintetben verhetetlen, de miután heteket töltöttek az erdőben harcos fasírton (és kemény nyúlbogyókat potyóztak hetente legföljebb kétszer), igazán nagyon finomnak tűnt. Andy gombamártásban úszó, félig véresre sütött, hatalmas konc húsokat szolgált föl. Volt még bab, tésztába csomagolt taco és sült kukorica. Eddie megkóstolt egy csövet, és noha kemény volt, neki mégis ízlett. Volt káposztasaláta, amiről Tian Jaffords elárulta, hogy a felesége készítette. És volt fantasztikus puding, amelyre azt mondták, hogy eperfelfújt. És természetesen kávét is ittak. Eddie számítása szerint négyen legalább négy litert nyakalhattak be. Még Csi is ivott egy keveset. Jake öntött neki egy csészealjba a sötét, erős nedűből. Csi szimatolgatott - Káv! - vakkantotta, azután gyorsan és hatékonyan kilefetyelte.

Evés alatt nem folyt komoly beszélgetés („az ételt és a tárgyalást ne keverjük össze", ez egyike volt Roland számos aranyköpésének), Eddie mégis sok mindent megtudott Jaffordstól és feleségétől, hogy miként folyik az élet a Tian és Zalia által „határvidéknek" nevezett földön. Remélte, hogy az Overholser mellett ülő Susannah és Jake a srác mellett, akire Eddie máris úgy gondolt, mint „Benny, a Kölyök"-re, legalább feleennyit összeszed. Arra számított, hogy Roland Callahan mellé telepszik, de Callahan nem ült közéjük. Fogta az ételét, kicsit távolabb húzódott tőlük, áldást mondott, és egyedül evett. Elég keveset. Haragudott Overholserre, mert átvette a kezdeményezést, vagy természettől magányos volt? Ilyen rövid idő után nehéz megmondani, de ha valaki fegyvert szorít a homlokához, hogy tüsténT döntse el, Eddie inkább az utóbbira szavazott volna.

Leginkább azon csodálkozott, hogy a világnak ez a része milyen feltűnően civilizált. Ehhez képest Lud háborúskodó Szürkéi és Pubijai valóságos Kannibálszigetek voltak egy gyerekkori kalózmeséből. Ezeknek az embereknek voltak útjaik, bűnüldözésük és bizonyosfajta kormányzatuk, amely New England gyűléseire emlékeztette Eddie-t. Volt egy Városi Gyűlésterem meg egy toll, amely, úgy tűnik, a hatalmat jelképezte. Ha valaki gyűlést akart összehívni, ezt a tollat kellett körbeküldenie. Ha elég ember érintette meg, akkor volt gyűlés. Ha nem, akkor nem volt. Két embert küldtek körbe a tollal, beszámolójukat kérdés nélkül elfogadták. Eddie nem hitte, hogy New Yorkban működne a dolog, de ilyesfajta helyen így is jól lehetett intézni az ügyeket.

Legalább hetven másik Calla volt, amelyek Calla Bryn Sturgistől északra és délre, enyhe ív mentén sorakoztak. A szomszéd helységekben, a déli Calla Bryn Lockwoodban és az északi Calla Amityben ugyancsak földet műveltek és állatot tenyésztettek. Nekik is el kellett tűrniük a Farkasok portyáit. Délebbre Calla Bryn Bouse és Calla Staffel környékén hatalmas birtokok terülnek el, és Jaffords szerint ők is megszenvedték a Farkasokat... legalábbis ő úgy vélte. Messzebb északra, Calla Sen Pinder és Calla Sen Chre környékén tanyák vannak, és juhot legeltetnek.

- Derekas tanyák - mondta Tian -, de tudjátok, ahogy északnak haladunk, egyre töpörödnek a

birtokok, egészen addig, míg el nem érünk ama vidékre, ahun hó esik - legalábbis nekem azt mondták magam sose láttam ilyet -, ott viszont kiváló sajtokat csinálnak.

- Azok ottan északon facipőt hordnak, legalábbis ez hírlik - mondta Eddie-nek Zalia, és kissé bánatosan nézett maga elé. Ő maga kopott parasztlábtyűt viselt, amelyet kurta csizmának neveztek.

A Callák lakói nemigen utazgattak, de léteztek utak, ha valakinek mehetnékje támadt, és ezeken élénk kereskedelem zajlott. Ezenfelül ott volt még a Whye, amelyet egyesek Nagy Folyónak neveztek. Ez Calla Bryn Sturgistől délre folyt, és a Déli Tengerbe torkollott, legalábbis így hírlett. Voltak bányásztelepülés Callák és kézműiparos Callák (ahol is létezett gőzprés, sőt igen, még elektromosság is!), egy Calla pedig semmi mással nem szolgált, mint élvezetekkel van ott szerencsejáték, szilaj és mulatságos komédiák és...

Am Tian, aki beszélt, megérezvén Zalia pillantását, visszament a fazékhoz, hogy merjen magának még egy kis babot, és békéltetésképpen egy tányérral a felesége káposztasalátájából.

- Tehát! - Eddie ívet rajzolt a földre. - Ez itt a határvidék. A Callák. Egy ív, amely észak-déli irányban húzódik egészen... meddig is, Zalia?

- Ez a férfiak dolga, abbion! - felelte az asszony. Azután, mivel látta, hogy a férje még mindig a lohadó tűznél ácsorog, a fazekakat figyeli, kicsit közelebb hajolt Eddie-hez. - Mérföldben vagy kerékben számoltok?

- Kicsit mindkettőben, de jobb vagyok mérföldben.

Az asszony bólintott. - Erre talántán kétezer mérföldnyire - mutatott észak felé -, erre pedig kétszer annyi. - Egy pillanatig így maradt, egyszerre mutatva a két irányt, azután leejtette a karját, összekulcsolta ujjait az ölében, és visszamerevedett illedelmes testtartásba.

- Na és ezek a városok... ezek a Callák... végig kitöltik az ívet?

- Nékünk így mondták, engedelmeddel, márpenig a kereskedők jönnek-mennek. Innét északnyugatra a Nagy Folyó kettéágazik. A keleti ágat Devar-Tete Whye-nak híjuk - Kis Whye-nak fordíthatnád. Persze többen jönnek észak felől, mer a Whye északról délnek folyik, érted, ugye.

- Értem. Na és mi van keletre?

Az asszony lesütötte a szemét. - A Mennykőcsapás - felelte olyan halkan, hogy Eddie alig hallotta. - Oda senki se megy.

- Miért?

- Ott setét van - felelte Zalia, csökönyösen az ölét bámulva. Azután fölemelte az egyik karját. Ez alkalommal arrafelé mutatott, amerről Roland érkezett barátaival. Vissza Belső-Világ irányába. - Arrafelé -mondta - a világ véget ér. Nékünk legalábbis azt mondják. Arra pedig... - kelet felé mutatott, és most már ránézett Eddie-re - Arra, Mennykőcsapásban mán véget is ért. A kettő közt vagyunk mink, akik csak azt szeretnénk, ha békén hagynának.

- És gondoljátok, hogy így lesz?

- Nem. - Eddie látta, hogy hullik a könnye.

KETTŐ

Nem sokkal ezután Eddie elnézést kért, és félrevonult egy facsoport közepébe. Amikor föltápászkodott a guggolásból, és levelek után nyúlt, hogy megtisztálkodjék, egy hang szólalt meg mögötte.

- Kérlek, ne azokkal. Azok mérgesek. Ha azzal törlöd ki, ugyancsak viszketni fog.

Eddie felugrott, megpördült, egyik kezével nadrágja korcát fogta, a másikkal Roland fegyveröve után kapott, amelyik egy közeli fa ágán lógott. Amikor látta, hogy ki - illetve mi - beszél, kicsit megnyugodott.

- Andy, nem igazán kóser dolog, hogy az emberek mögé lopakodsz, amikor éppen kuláznak. - Egy alacsony, zöld bokorra mutatott. - Na és az? Okoz valami gondot, ha azzal törlöm ki?

Csönd és kattogás.

- Mi van? - kérdezte Eddie. - Valami rosszat csináltam?

- Nem - felelte Andy. - Az információk feldolgozása folyik, sai. Kóser ismeretlen szó. Lopakodik nem lopakodtam, jártam. Kulázni valószínűleg szleng szó, amelyet a kiválasztás...

- Ja - biccentett Eddie -, éppen az. De ide figyelj, Andy, ha nem lopakodtál, akkor hogyhogy nem hallottalak? Itt van aljnövényzet. A legtöbb ember zajt csap, amikor átmegy az aljnövényzeten.

- De én nem vagyok ember, sai - felelte Andy, és Eddie meglehetősen önelégültnek vélte a hangját.

- Akkor tag. Hogy tud ekkora tag ilyen csöndesen járni?

- Programozás - felelte Andy. - Azok a levelek megfelelnek.

Eddie a szemét forgatta, azután letépett egy maroknyi levelet. - Hát persze. Programozás. Naná. Tudhattam volna. Megköszönöm tenéked, hosszú napokat, csókold meg a seggem, és eredj a jó mennybe.

- Menny - szólt Andy. - Egy hely, ahova az ember a halál után kerül egyfajta éden. Az Öreg Fickó szerint azok, akik a mennybe kerülnek, a mindenható Atyaúristen jobbján ülendnek mindörökkön örökké.

- Nemá! És ki a franc ülend a balján? Az összes csotrogánykereskedő?

- Nem tudom, sai. A csotrogány ismeretlen szó számomra. Nem akarod meghallgatni a horoszkópodat?

- Miért ne? - felelte Eddie. Megindult a tábor felé, amerre a fiúk nevetése és a szőrmókus csaholása vezette. Andy ott toronylott mellette, még a felhős ég alatt is ragyogva, és valóban tökéletes nesztelenséggel mozgott. Kísérteties volt.

- Mi a születési éved, sai?

Eddie úgy gondolta, erre a kérdésre talán felkészült. - A Kecske Hold idejében születtem - felelte, azután még valami eszébe jutott. - A Szakállas Kecske jegyében.

- Téli hó jön jajjal-bajjal, gyermekkel megáld erőssel, szilajjal - mondta Andy. Igen, csakugyan

öntelt a hangja.

- Valóban szilaj vagyok - helyeselt Eddie. - Több mint egy hónapja nem fürödtem meg tisztességesen, elhiheted, hogy erős és szilaj vagyok. Mire van még szükséged, Andy, öregfiú? Akarod látni a tenyeremet, vagy ilyesmi?

- Arra nincs semmi szükség, sai Eddie. - Félreérthetetlen öröm csengett a robot hangjában, és Eddie azt gondolta Ez vagyok én, örömöt hozok, amerre járok. Még a robotok is szeretnek. Ez az én ka-ra. - Most Tele Föld van, Istennek hála. A hold vörös, a Belső-Világban ilyenkor azt mondják, hogy ez a Vadászistennő Holdja. Utazni fogsz, Eddie! Messzire utazol! Te és a barátaid! Még ma éjjel elutazol Calla New Yorkba.Találkozol egy sötét hölggyel.Te...

- Többet akarok hallani erről a New York-i kirándulásról - torpant meg Eddie. A tábor ott volt előttük. Elég közel, hogy lássa az emberek mozgását. -Ne szórakozz, Andy!

- Még ma révülésbe kerülsz, sai Eddie! Te és a barátaid. Vigyáznod kell. Ha meghalljátok a kammen-t - a harangjátékot, amelyet jól ismersz -, akkor egymásra összpontosítsatok! Nehogy elveszítsétek egymást!

- Honnan tudsz te ilyeneket? - kérdezte Eddie. í

- Programozás - felelte Andy. - A horoszkóp kész, sai. Ingyen adom. - Azután olyasmivel folytatta, ami Eddie-nek maga volt az őrület netovábbja - Sai Callahan - tudod, az Öreg Fickó - azt mondja, hogy nincs jogom a jövendölésre, ezért sohasem kérek érte pénzt.

- Sai Callahan igazat mond - válaszolta Eddie, azután, amikor Andy már indult volna, ismét megszólalt - De várjál csak egy pillanatot, Andy. Tedd meg, könyörgöm. - Rendkívül különös, milyen hamar rááll az ember szája az itteni beszédmódra.

Andy engedelmesen megállt, Eddie felé fordult, kék szeme izzott. Eddie-nek körülbelül ezer kérdése volt a révüléssel kapcsolatban, de még ennél is jobban érdekelte valami más.

- Te tudsz a Farkasokról.

- Igen. Én mondtam sai Tiannak. Dühbe gurult. - Eddie ismét valami önteltséget érzett a hangjában, de bizonyára csak ilyen a beszéde. Egy robot - még akkor is, ha túlélte a régi napokat - csak nem örülhet az ember bajának? Vagy igen?

Sokáig nem felejted el a Monót, igaz, csillagom?, kérdezte a fejében Susannah hangja. Őt Jake követte. Blaine csak bajnak van. Azután a sajátja Ha úgy kezeled ezt a fickót, mintha nem lenne más, csak egy jövendőmondó gép egy videós árkádban, akkor megérdemled, amit kapsz.

- Beszélj nekem a Farkasokról - mondta.

- Mit akarsz tudni, sai Eddie?

- Először is honnan jöttek. Hol az a hely, ahol úgy érzik, fölemelhetik a lábukat, hogy egy hangosat fingjanak. Kinek dolgoznak. Miért viszik el a srácokat. És miért jönnek vissza nyomorékon. - Ezután egy újabb kérdés jutott az eszébe. Talán a legnyilvánvalóbb. -Na és honnan tudod, hogy mikor jönnek?

Andyből kattogás hallatszott. Ez alkalommal talán egy percig kattogott. Amikor ismét megszólalt, a hangja teljesen megváltozott. Bosconi rendőrt juttatta Eddie eszébe, aki a szomszédságukban lakott. A Brooklyn sugárút környékén Bosco Bob volt a beceneve. Ha az ember csak úgy találkozott vele, amint az utcán sétált a gumibotját pörgetve, akkor úgy beszélt,

mint egy normális emberi lény, és az is volt - hogy vagy, Eddie, hogy van mostanában a mamád, hogy van az a semmirekellő bátyád, bejelentkeztél a Middlersbe, akkor jó, viszlát a tornateremben, ne dohányozz, jó napot. Ha azonban úgy vélte, csináltál valamit, akkor Bosco Bob olyan hapsivá változott, akivel nem szívesen találkoznál. Ez a Bosconi nem mosolygott, a tekintete a szemüveg mögött olyan volt, mint egy befagyott tó februárban (ami történetesen a Kecske Ideje a Nagy Akármi innenső oldalán). Bosco Bob sohasem ütötte meg Eddie-t, de jó néhányszor - egyszer közvetlenül azután, hogy pár kölyök felgyújtotta Woo Kim boltját - biztosan érezte, hogy a fakabát megütné, ha elég ostoba lenne ahhoz, hogy okoskodjon. Nem volt ez éppen tudathasadás - legalábbis nem olyan egyértelműen, mint Odetta/Detta esetében -, de közel járt hozzá. Bosconi rendőrnek két változata volt. Az egyik egy kedves fickó. A másik egy zsaru.

Amikor Andy ismét megszólalt, többé nem úgy beszélt, mint az ember jóindulatú, noha meglehetősen ostoba nagybátyja, aki elhiszi, hogy biztos igazak a Kandi Szemben kinyomtatott történetek az aligátor-emberről, meg arról, hogy Elvist élve látták Buenos Airesben. Ez az Andy érzelemmentesen, valahogy halott hangon beszélt.

Azaz úgy, mint egy igazi robot.

- Mi a jelszó, sai Eddie?

- He?

- Jelszó. Tíz másodperced van. Kilenc... nyolc... hét...

Eddie-nek a kémfilmek jutottak az eszébe. - Úgy érted, mondjak valami olyasmit, mint „Nyílnak a rózsák Kairóban", mire te azt válaszolod, hogy „De csak Mrs. Wilson kertjében", erre én azt mondom...

- A jelszó nem helyes, sai Eddie... kettő... egy... zéró. - Andyből tompa puffanás hallatszott, amit Eddie különösen kellemetlennek talált. Mintha éles fejsze csapódott volna bele egy húsdarabba, azután pedig az alatta levő tőkébe. Először jutott eszébe a Régi Nép, mivel Andyt biztosan ők építették (vagy , a Régi Nép előtti nép, nevezzük őket Igazán Régi , Népnek - ki tudhatja ezt biztosan?). Nem olyan emberek, akikkel Eddie szívesen találkozna, ha a ludi lakosság az utolsó, ami maradt belőlük.

- Még egyszer próbálkozhatsz - mondta a jeges hang. Némileg emlékeztetett arra a hangra, amellyel megkérdezte Eddie-től, nem kíváncsi-e a horoszkópjára, de ez volt a legtöbb, amit el lehetett mondani róla - a hasonlóság. - Próbálkozol még egyszer, New York-i Eddie?

Eddie-nek száguldott az agya. - Nem - mondta -, ennyi elég. Az infó zárolva van, igaz?

Újabb kattogások. Majd jött a válasz - Zárolva korlátozva, bizonyos határok között hozzáférhető információ dokumentumon vagy q-lemezen azok korlátozták, akiknek joguk van ezt az információt felhasználni az engedéllyel rendelkező személyek birtokában vannak a jelszónak. - Újabb szünet, míg gon dolkodott, azután folytatta. - Igen, Eddie. Ez az információ zárolva van.

- Miért? - kérdezte Eddie. Nem várt választ, Andy mégis felelt. - Tizenkilences utasítás.

Eddie rácsapott a robot fémoldalára. - Barátom, ez egyáltalán nem lep meg. Ez bizony a Tizenkilences utasítás.

- Szeretnéd meghallgatni a horoszkópodat, Eddie sai?

- Azt hiszem, most kihagyom.

- Akkor mit szólnál egy dalhoz, aminek az a címe, hogy „Jimmy levét ittam meg az éjjel"? Számos mulatságos strófából áll. - Könyökduda reszketeg hangja jött valahonnan Andy rekeszizma tájékáról.

Eddie, akit valamiért megriasztott a számos mulatságos strófa gondolata, megnyújtotta lépteit, hogy hamarabb odaérjen társaihoz. - Miért ne halaszta-nánk későbbre? - kérdezte. - Azt hiszem, most inkább iszom még egy csésze kávét.

- Ahogy tetszik, sai - mondta Andy kissé csüggedten, vélte Eddie. Mint Bosco Bob, amikor azt mondta neki az ember, hogy túl sok lesz a dolga a nyáron, nem indulhat az ificsapatban.

HÁROM

Roland egy sziklán ült, és a kávéját iszogatta. Szótlanul hallgatta Eddie-t, és csak egészen apró változás zajlott le az arcán egy pillanatra fölvonta a szemöldökét a Tizenkilences utasítás hallatán.

Velük szemben a tisztás túloldalán az ifjabb Slight-man elővarázsolt valamilyen buborékfújó pipát, amelyből rendkívül ellenálló buborékok szálltak. Csi üldözőbe vette őket, többet a foga közé kapott, azután láthatólag rájött, hogy Benny mit akar, és törékeny kis fénykupacba terelte a gömböket. Erről a kis kupacról Eddie-nek a Varázsló Szivárványa jutott az eszébe, azok a veszedelmes üveggömbök. Vajon Callahannak tényleg van egy ilyen gömbje? Méghozzá a legrosszabb?

A fiúk mögött a tisztás szélén Andy állt, karját összefonta mellének rozsdamentes acéldombján. Eddie szerint azt várta, mikor takaríthatja el az általa idehozott és elkészített étel maradékát. Tökéletes szolga. Főz, elmosogat, beszél neked a sötét hölgyről, akivel találkozni fogsz. Csak azt ne várd, hogy megszegje a Tizenkilences utasítást. Legalábbis jelszó nélkül.

- Idejönnétek hozzám, emberek? - kérdezte Roland, és kicsit fölemelte a hangját. - Ideje egy kis tanácskozásnak. Nem tart sokáig, ami jó dolog, legalábbis nekünk, mivel mi már megtartottuk a magunkét, mielőtt sai Callahan csatlakozott volna hozzánk3 azután meg a túl sok beszéd elgyengít, úgy ám.

Engedelmes gyermekként gyűltek köréje és telepedtek le mind a callaiak, mind azok, akik messziről érkeztek, és talán még messzebbre mennek majd vele.

- Először is azt akarom hallani, mit tudtok ezekről a Farkasokról. Eddie-től értesültem, hogy Andy nem mondhatja el, honnan tudja, mikor érkeznek.

- Igazságot beszélsz - mordult föl az idősebb Slight-man. -Vagy azok hallgattatták el, akik csinálták, vagy azok, akik később jöttek, így nem beszél róla, noha mindég értesít minket az érkezésükről. Ha másról vagyon szó, örökösen jár a szája.

Roland ránézett Calla legnagyobb gazdájára. - Folytatnád, sai Overholser?

Tian Jaffords csalódottnak látszott, hogy nem őt kérdezik. Mintha a felesége is megbántódott volna. Az idősebb Slightman bólintott, mintha Roland pontosan azt a szóvivőt választotta volna, akit ő gondolt. Maga Overholser, Eddie várakozásával ellentétben, nem pöffeszkedett. Vagy fél percig nézte keresztbe vetett lábát, kopott kurta csizmáját, elgondolkodva dörgölte az arcát. A tisztás olyan csöndes volt, hogy Eddie hallotta, ahogy a két-három napos borosta serceg a gazda tenyere alatt. Végül sóhajtott, bólintott, és Rolandra nézett.

- Köszönetet mondok. Meg kell vallanom, nem az vagy, akire számítottam. A tet-ed sem. - Tian

felé fordult. - Tian Jaffords, igazságod volt, hogy idehoztál minket. Erre a tanácskozásra szükség van, és én megköszönöm néked.

- Nem én hoztalak ide - tiltakozott Jaffords. - Az Öreg Fickó volt.

Overholser biccentett Callahan felé. Callahan viszonozta a bólintást, azután sebhedt kezével keresztet rajzolt a levegőbe - Eddie szerint ezzel azt akarta mondani, hogy nem az ő érdeme, hanem Istené. Lehet, hogy így van, de ha a gesztenyét kell kikaparni a parázsból, Eddie inkább Gileádi Rolandra fogad két dollárban, szemben Istennel és a Jézus Emberrel, az égi harcosokkal.

Roland várt, az arca nyugodt, rendkívül udvarias volt.

Overholser végül beszélni kezdett. Csaknem tizenöt percen át beszélt, lassan, de céltudatosan. Az ikrek dolgával kezdte. Calla lakói tisztában voltak vele, hogy a kettesével-hármasával születő gyerekek inkább kivételnek, mint szabálynak számítanak a világ más részein, viszont a Nagy Félholdban a Jaffordsék Aaronjá-hoz hasonló egykék számítottak ritkaságnak. Nagyon nagy ritkaságnak.

Azután, talán százhúsz évvel ezelőtt (vagy lehet, hogy százötven ahogy az idő változott, az ilyesmit nehéz volt bizonyossággal megállapítani), elkezdtek portyázni a Farkasok. Nem minden emberöltőben jöttek akkor minden húsz évben jönniük kellett volna, ám ők tágasabb időközökben érkeztek. De majdnem minden nemzedékre lecsaptak.

Eddie-nek eszébe jutott, hogy megkérdezi Overhol-sert és Slightmant, miképp zárolhatta Andyben a Régi Nép a Farkasokra vonatkozó információkat, ha azok kevesebb mint két évszázada törtek elő Menny-kőcsapásból, aztán inkább annyiban hagyta. Roland szokta mondani, hogy olyasmit kérdezni, amire nincs válasz, puszta időpocsékolás. De azért érdekes, nem? Érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy ki (vagy mi) programozta be utoljára Andyt, az Üzenetvivőt (Számos Más Feladattal).

És miért.

A három és tizennégy év közötti gyermekeket, mondta Overholser, keletre viszik, Mennykőcsapás földjére. (Eddie észrevette, hogy az idősebb Slight-man átkarolja a fiát, amikor az elbeszélés idáig ért.) Viszonylag rövid ideig maradnak ott - talántán négy hétig, talántán nyolcig. A legtöbbjük visszatért. Úgy vélik, hogy az a néhány, aki nem jön vissza, meghal a Sötétség Országában hogy akármilyen ördögi vajákolást hajtanak végre rajtuk, az nemcsak roncsot csinál belőlük, de meg is öli őket.

Azok, akik visszajönnek, a legjobb esetben csöndes idióták. Az ötéves úgy tér vissza, hogy elfelejti az éppen megtanult beszédet, csak gügyögni tud, és egyszerűen utánanyúl mindennek, ami kell neki. Újra elő kell venni a két-három éve félretett pelenkát, és az így megrontott gyerek azt viseli tíz-, sőt tizenkét éves koráig.

- A teremburáját, hiszen Tia legalább hetente egyszer még mindég bepisil, és számítani lehet rá, hogy hónaponta egyszer be is csinál - szólalt meg Jaffords.

- Csak hallgassátok - mondta rosszkedvűen Overholser. - Az én Welland testvérem ugyanígy élt, míg meg nem hótt. És hát persze folyton ügyelni kell rájuk, mer ha fogukra való ételhez jutnak, addig falnak, amíg szét nem repednek. A tiédre ki vigyáz, Tian?

- Néném - felelte Zalia, mielőtt a férje megszólalhatott volna. - Heddon és Hedda is tud most mán egy kicsit segíteni belenőttek a korba... - Elnémult, láthatólag most fogta fel, mit mondott. A szája megrándult, és nem szólt többet. Eddie sejtette, miért, és megértette. Igen, Heddon és

Hedda most már tud segíteni. Jövőre az egyik még mindig fog tudni, a másik viszont…

A tízévesen elrabolt gyermek visszajövet tud beszélni valamicskét, de ennél tovább sose jut. Ám a legrosszabb sorsa a legidősebbeknek van, mert mikor visszajönnek, homályosan sejtik, mit tettek velük. Mit loptak el tőlük. Az ilyenek sokat sírnak, vagy egyszerűen elhúzódnak magukban, és bámulnak kelet felé, mintha elvesztettek volna valamit. Mintha látnák amott szegény agyukat, amint madárként köröz a setét égen. Az évek során vagy fél tucat ilyen gyerek lett öngyilkos. (Erre Callahan ismét keresztet vetett.)

A megrontottak úgy tizenhat éves korukig nemcsak beszédjükben és viselkedésükben, de testben is kisgyermeki állapotban maradnak. Akkor a legtöbbje hirtelen ifjú óriássá növekszik.

- El sem képzelhetitek, milyen az, ha nem látjátok a saját szemetekkel, ha nem élitek át tenmagatok is -mondta Tian. A hamuba bámult. - Fel nem foghatjátok, mily fájdalom ez nékik. Tudjátok, hogy sír a csecsszopó, mikor fogzik?

- Igen - válaszolta Susannah.

Tian bólintott. - Ez olyan, mintha az egész testük fogzana.

- Csak hallgassátok! - erősítette meg Overholser. -Tizenhat-tizennyolc hónapon át a bátyám mást se csinált, csak aludt, evett, rítt és nőtt. Emlékszem, még álmában is rítt. Kikeltem az ágyamból, odamentem hozzá, és a melléből, lábából, fejéből susogás hallatszott. Csak figyelmezzetek, mer ez annak a hangja volt, ahogy a csontjai növekedtek éjszakánként.

Eddie megpróbálta elképzelni ennek a szörnyűségét. Az ember hallja a meséket az óriásokról - emberszagot érzek meg a többi -, de mostanáig sosem vette fontolóra, milyen lehet óriássá válni. Mintha az egész testük fogzana, gondolta, és megborzongott.

- Másfél év, ennél tovább nem tartott, de kíváncsi lennék, vajon nékik mennyinek tűnt, mivel mikor visszatérnek, annyira tudják felfogni az időt, mint egy madár vagy bogár.

- Végtelenségnek - szólalt meg Susannah nagyon sápadtan, beteg hangon. - Egy örökkévalóságnak kell tűnnie.

- A susogás éjszakánként, ahogy a csontjuk növekedik - mondta Overholser. - A fejfájás, ahogy a koponyájuk női.

- Zalman egyszer kilenc álló napig ordított - szólalt meg Zalia. A hangja érzelemmentes volt, de Eddie látta a szemében a borzalmat nagyon jól látta. - Előrecsucsorodott a pofacsontja. Lehetett látni. A homloka egyre jobban kidombosodott, és ha az ember közel tartotta a fülét, hallani lehetett, amint terjeszkedés közben nyikorog a koponyája. Olyan volt, mint mikor a faág csikorog a jég terhe alatt.

Kilenc álló napig ordított. Reggel, délbe és éjnek évadján. Egyre csak ordított. Folyt a könnye. Az összes istenekhez fohászkodtunk, hogy rekedjen be végre - vagy némuljon meg teljesen -, de semmi se történt. Asszem, ha van egy puskánk, lelőttük vóna, ahogy ott fetrengett a szalmazsákon, csak hogy megszabadítsuk a fájdalomtól. Az én drága öreg tatám mán azon volt, hogy elvágja a torkát, de akkor Zalman elhallgatott. A csontjai még nőitek egy darabig — az egész váza -, de a legrosszabb a feje volt, és annak a nőiese végre abbamaradt, hála legyen az isteneknek és a Jézus Embernek is.

Callahan atya felé biccentett. Ő viszonozta a bólintást, az asszony felé emelte a kezét, és egy pillanatig így maradt. Zalia visszafordult Rolandhoz és barátaihoz.

- Nekem öt gyermekem van - mondta. - Aaron biztonságban van, hála Istennek, de Heddon és Hedda éppen tízévesek, a legjobb korban. Lyman és Lia csak öt, de mán az is elég idős. Öt... Eltakarta az arcát, és nem szólt többé.

NÉGY

Ahogy ez a gyors növekedés befejeződik, folytatta Overholser, némelyik még dolgozni is tud. Mások - a többség - még az olyan elemi dolgokra sem képesek, mint egy tuskó kihúzása, vagy a kerítéscölöpök gödreinek kiásása. Az ember láthatja őket, amint ülnek Took szatócsboltjának lépcsőin, néha csámpás csoportban cammogva járják a vidéket, rendkívüli méretű, súlyú és bárgyúságú ifjak és lányok, néha egymásra vigyorognak, gügyögnek, néha csak nézik az eget.

Szerencsére nem párosodnak. Nem mindegyik növekszik monstrummá, szellemi és egyéb képességeik sem egyformák, de egy dolog közös bennük amikor visszajönnek, szexuálisan halottak. - Elnézésteket kérem nyerseségemért - mondta Overholser -, de nem hinném, hogy Welland bátyám, mióta visszajött, máskor is felállította volna, mint amikor pisilnie kell. Zalia! Láttad valaha a testvéredet... tudod...

Zalia megrázta a fejét.

- Mennyi idős voltál, amikor eljöttek, sai Overholser? - kérdezte Roland.

- Úgy érted, először? Welland és én kilencesztendősök voltunk. - Overholser most nagyon gyorsan beszélt, és ettől olyan lett, mint aki betanult szöveget mond fel, de Eddie szerint ez csak a látszat volt. Overholser erőnek számított Calla Bryn Sturgisben Isten segítsen minket, követ a varjaknak, ő volt a nagygazda. Nem lehetett könnyű neki visszamenni gondolatban abba a korba, amikor még gyermek volt, kicsiny, erőtlen és rémült. - A mama és a papa megpróbáltak eldugni a pincében. Legalábbis nékem így mondták. Jómagam semmire sem emlékszem. Asszem, megtanítottam magamat, hogy ne emlékezzek. Igen, így lehet. Vannak páran, Roland, akik jobban emlékeznek másoknál, de száz szónak is egy a vége az egyiket elviszik, a másik megmarad. Az, aki megrontottként visszajön, talántán képes dolgozni valamit, de meghótt derékon alul. Osztán... amikor elérik a harmincasokat...

Amikor a megrontott ikrek elérik a harmincas éveiket, elképesztő hirtelenséggel öregedni kezdenek. Kifehéredik a hajuk, gyakran teljesen megkopaszodnak. A szemük elhomályosodik. Izmaik, amelyek olyan döbbenetesek voltak (mint most Tia Jaffordsé és Zalman, Hooniké), meglöttyednek, elsorvadnak. Néha békésen, álmukban halnak meg. Gyakrabban egyáltalán nem békés a vég. Kelések nőnek rajtuk, néha a bőrükön, gyakrabban a gyomrukban vagy a fejükben. Az agyukban. Sokkal előbb halnak meg, mint ahogy az természetes körülmények között várható lenne, ha nem léteznének a Farkasok, és sokan úgy mennek el, ahogy normális termetű gyerekből óriássá püffedtek fájdalmukban ordítva.

Eddie azon tűnődött, hogy ezek közül a leginkább a rák végső stádiumára emlékeztető állapotban elhunyt idióták közül ugyan hányat szabadíthattak meg a kínjaitól a fejére nyomott párnával vagy valami erős szerrel. Az ember persze nem kérdez ilyeneket, de vélhetőleg sokan lehettek. Roland használta néha a delah szót, és mikor ezt mondta, hanyagul intett a látóhatár felé.

Callai látogatóik nyelvét megoldotta a kétségbeesés, még sokáig folytatták volna, egyik szomorú történetet mondva a másik után, de Roland megakadályozta. - Kérlek, most beszéljünk a Farkasokról. Hányan jönnek?

- Negyvenen - felelte Tian Jaffords.

- Egész Callára? - kérdezte az idősebb Slightman. - Negyvennél többen vannak azok. - Kicsit

bocsánatkérően mondta Tiannak - Amikor legutóbb jöttek, Tian, te nem voltál több kilencnél. Magam a húszas éveim elején jártam. A városba tán negyvenen jöhettek, de még többen csaptak le a környező tanyákra, birtokokra. Én azt mondanám, Roland-sai, hogy hatvanan lehetnek, sőt akár nyócvanan is.

Roland a szemöldökét felvonva nézett Overholserre.

- Jómagam huszonhárom esztendős voltam - szólt az -, de én a hatvanas számot mondanám.

- Farkasoknak nevezitek őket, de mik valójában? Emberek? Vagy másfajta lények?

Overholser, Slightman, Tian, Zalia Eddie egy pillanatra érezte, ahogy megosztják a khef-et, csaknem hallotta őket. Ettől magányosnak, fölöslegesnek érezte magát, ahogy akkor történik, ha csókolózó párt látunk az utcasarkon, ahogy átkarolják egymást, vagy egymás szemébe néznek, teljesen beleveszve egymásba. Nos, neki nem kell többé ilyet éreznie. Neki is megvan a saját ka-tet-je, a saját khef-je. Az asszonyáról nem is beszélve.

Közben Roland azzal a türelmetlen, ismerős mozdulattal forgatta az ujjait. Gyerünk, emberek, mondta a mozdulat, telik az idő.

~ Nem tudjuk biztosan, mik légyenek - felelte Overholser. - Úgy néznek ki, mint az emberek, de álarcot viselnek.

- Farkasálarcot - mondta Susannah.

- Igen, asszonyom, farkasálarcot, amely szürke, mint a lovaik.

- Azt mondod, hogy valamennyien szürke lovon ülnek? - kérdezte Roland.

A csönd ez alkalommal rövidebb ideig tartott, de Eddie megint érezte a khef-et és a ka-tet-et, ahogy az elmék egymással érintkeztek valami olyan elemi módon, amire még a telepátia szó se megfelelő kifejezés ez sokkal mélyebb dolog a telepátiánál.

- A teremburáját! - mondta Overholser. Ez a kiszólás vélhetőleg olyasmit jelentett, hogy Arra mérget vehetsz, ne szórakozz már azzal, hogy megint megkérdezed! - Valamennyien szürke lovon ülnek. Szürke, bőrszerű nadrágot viselnek. Fekete csizmájukon hatalmas, kegyetlen sarkantyú. Csuklyás zöld köpenyt hordanak. És álarcot. Tudjuk, hogy álarc, mert tanáltunk elhagyott darabot. Olyan, mint az acél, de a napon megrothad a nyavalyás, mint a hús.

- Aha.

Overholser elég sértő módon, félrehajtott fejjel pillantott rá, mintha azt kérdezné, Te most ostoba vagy, vagy csak lassú? Ekkor Slightman szólalt meg - Lovaik gyorsak, akár a szél. Némelyik maga előtt is, maga megett is visz egy gyermekesét.

- Csakugyan? - kérdezte Roland.

Slightman hevesen bólogatott. - Az istenekre mondom. - Látta, hogy Callahan ismét keresztet vet, és felsóhajtott. - Bocsáss meg, Öreg Fickó.

Callahan vállat vont. - Te már előttem is itt voltál. Nyugodtan fohászkodhatsz az összes istenhez, noha, mint tudod, én hamisnak vélem őket.

- És a Mennykőcsapásból törnek elő - mondta Roland, mit sem törődve a közjátékkal.

- Igen - bólintott Overholser. - Megláthatod, arrafelé van, úgy százkeréknyire. - Délkeleti irányba mutatott. - Amint kiérünk az erdőből a legutolsó magaslatra, amely a Nagy Félhold előtt emelkedik. Onnan láthatod majd a Keleti Síkságot, és azon túl egy nagy sötétséget, mintha esőfelhő takarná a látóhatárt. Azt mondják, Roland, hogy valamikor láthattad ott a hegyeket.

- Mint a Sziklás-hegység Nebraskából nézve - suttogta Jake.

Overholser rápillantott. - Parancsolsz, Jake-soh?

- Semmi - felelte Jake, és halvány, zavart mosollyal nézett a nagygazdára. Eddie megjegyezte, milyen néven szólította Overholser a fiút. Nem sai, hanem soh. Még egy érdekesség.

- Már hallottunk a Mennykőcsapásról - mondta Roland. A hangja ijesztő volt, annyira hiányzott belőle minden érzelem. Eddie örült, mikor Susannah megfogta a kezét.

- Az a vámpírok, manók, szörnyek földje, legalábbis a mesék szerint - mondta Zalia halkan, szinte remegő hangon. - Persze azok régi mesék...

- A mesék igazak - vágott közbe Callahan nyersen. Eddie mégis megérezte benne a félelmet. Félreismerhetetlen volt. - Vannak vámpírok - valószínűleg más dolgok is -, és a Mennykőcsapás a fészkük. Más alkalommal beszélgethetünk róluk, ha úgy akarod, harcos. De kérlek, hallgass most meg a vámpírokról sokat tudok. Nem tudom, a Farkasok nekik viszik-e Calla gyermekeit - úgy vélem, nem valószínű -, de vámpírok bizony vannak.

- Miért beszélsz úgy, mintha én kételkednék ebben? - kérdezte Roland.

Callahan lesütötte a szemét. - Mert sokan kételkednek. Én is kételkedtem. Sokáig kételkedtem és... - Elfulladt a hangja. Megköszörülte a torkát, és szinte suttogva fejezte be - ...ez lett a vesztem.

Roland néhány pillanatig nyugodtan ült, maga alá húzva elnyűtt csizmáját, karjával átölelve csontos térdét, és egy kicsit imbolygott előre-hátra. Azután Overholserhez fordult - Milyen idő tájt jönnek?

- A testvéremet, Wellandot délelőtt vitték el - felelte a gazda. - Még alig voltunk túl a früstökön. Emlékszem, mer Welland kérdezte a mamát, magával hozhatja-e a kávéját a pincébe. De legutóbb... amikor jöttek, és elvitték Tian nővérét és Zalia bátyját meg sok más gyereket...

- Én két unokahúgámat és egy unokaöcsémet vesztettem el - szólalt meg az idősebb Slightman.

- Ez nem sokkal azután volt, hogy megkondult a déli harang a Gyűlésteremben. A napot azér tudjuk előre, mer Andy tudja, és ennyit elmond nékünk. Akkor meghallottuk a lovak patáinak mennydörgését, ahogy berontottak kelet felől, és láttuk a porfelleget, amit fölvertek...

- Akkor hát tudjátok, mikor jönnek - összegezte a harcos. -Tulajdonképpen három forrásból is tudjátok Andytől, a paták dobogásából és a porfelhőből.

Overholser, aki megértette, mit akar mondani ezzel Roland, a nyaka tövéig sötétvörösre pirult. - Roland, felfegyverkezve jönnek. Tűzfegyverekkel - vannak puskáik, meg olyan revolvereik, amilyeneket a íer-etek hord, azonkívül gránátok -, de más fegyvereik is vannak. A Régi Nép félelmetes fegyverei. Villámló botok, amelyek érintéssel ölnek, repülő fémgolyók, amelyeket zümmögőknek vagy csikeszeknek hívnak. A botok feketére égetik a bőrt, és megállítják a szívet - talán villanyosán, vagy...

Overholser következő szavát Eddie „ant-nomikus"-nak értette. Először azt hitte, a gazda

„anatómikust" akar mondani, aztán rájött, hogy amit hallott, az valószínűleg az „atomikus" volt.

- Ha egyszer ezek a zümmögök kiszimatolnak, akkor követnek, kanyaroghatsz vagy futhatsz, ahogy csak bírsz - mondta komolyan Slightman fia. - Ugye, atyus?

- Teringettét! - mondta az idősebb Slightman. - Osztán pedig pengék ugranak ki belőlük, olyan gyorsan forognak, hogy nem is látni őket, és szétvágják az embert.

- Mindnyájan szürke lovakon ülnek - tűnődött Roland. - Mindegyik egyforma színű. Mi van még?

Úgy tűnt, hogy semmi. Elmondtak mindent. Keletről jöttek, ahogy Andy előre megmondta, és egy szörnyű órára - talán még hosszabb időre - Callát betöltötte a szürke lovak patáinak mennydörgése és a vigasztalan szülők sikoltozása. Zöld köpenyek lobogtak. Farkasálarcok vicsorogtak, amelyek fémnek látszottak, de megrothadtak a napon, mint a bőr. Elvitték a gyermekeket. Előfordult, hogy néhány ikerpárt elnéztek, és együtt hagytak, ami azt sejtette, hogy az ő tudásuk sem tökéletes. Mégis fenemód jól értesültek voltak, gondolta Eddie, mert ha a gyerekeket máshova vitték (gyakran előfordult), vagy otthon rejtették el őket (ahogy ez csaknem mindig megtörtént), a Farkasok akkor is megtalálták őket, méghozzá hamar. Még a csicsóka kupaca alatt vagy a szénakazal mélyén is ráleltek a kicsikre. Azokat a callai polgárokat, akik megpróbáltak ellenállni, lelőtték, megsütötték a botjaikkal - talán lézerrel? -, vagy darabokra vágták a repülő zümmögőkkel. Amikor később erre gondolt, Eddie-nek mindig az a nyamvadt film jutott az eszébe, amelyre Henry cipelte el. Fantazma, ez volt a címe. A régi Majestic-ben látták. A Brooklyn és a Markey sugárút sarkán. Mint régi életének oly sok eleme, a Majestic is szaglott a vizelettől, a pattogatott kukoricától és attól az olcsó bortól, amelyet papírzacskóba rejtenek. Néha tűk voltak elszórva a széksorok között. Lehet, hogy nem volt ez jó, de akkor is - rendszerint éjszaka, ha kerülte az álom - énjének egy mélyrétege még mindig a régi életét siratta, azt, amelyiknek a Majestic is része volt. Úgy sírt, ahogy egy elrabolt gyermek sírhat az anyja után.

A gyermekeket elvitték, a paták dübörgése elhalt, visszamentek arra, amerről jöttek, és azzal véget ért az egész.

- Nem ez nem lehet! — tiltakozott Jake. - Vissza kell hozniuk őket, nem?

- Nem - felelte Overholser. - A megrontottak vonaton jönnek vissza, van egy nagy rozsdatemetőjük, majd meg is mutatom néktek és... mi az? Mi a baj? - Jake szája tátva maradt, az arca teljesen elfehéredett.

- Nemrégiben rossz tapasztalataink voltak egy vonattal - magyarázta Susannah. - A vonatok, amelyek visszahozzák a gyermekeket, egysínűek?

Nem azok voltak. Overholsernek, Jaffordséknak, a két Slightmannek tulajdonképpen fogalma sem volt, mi az az egysínű vasút. (Callahan, aki tizenéves korában megfordult Disneylandban, tudta.) A vonatok, amelyek a gyerekeket visszahozták, közönséges, ócska mozdonyok voltak {remélhetőleg egyiket sem hívják Charlie-nak, gondolta Eddie), nem ült bennük mozdonyvezető, és egy-két pőrekocsit kapcsoltak mögéjük. Ezeken kucorogtak a gyerekek. Érkezéskor rendszerint sírtak a félelemtől (meg a leégéstől, ha Mennykőcsapástól nyugatra éppen derült volt az ég), és mocskosak voltak az ételtől, meg a rájuk száradt ürüléktől. Állomás vagy pályaudvar nem volt, noha Overholser szerint valamikor, évszázadokkal ezelőtt létezhetett. Amint a gyerekeket leszállították, lovakkal húzatták el a kurta vonatot a rozsdás vágányokról. Eddie-nek az jutott az eszébe, hogy ki lehetne számolni, hányszor jártak itt a Farkasok, ha összeadnák a rozsdás mozdonyok számát, ahogy egy fatuskó korát is meg lehet határozni a gyűrűiből.

- Azt nem tudjátok, hogy milyen hosszú az út? -kérdezte Roland. - Az érkezők állapotából nem lehet erre következtetni?

Overholser Slightmanre, azután Tianra és Zaliára nézett. - Két nap? Három? Vállat vontak, bólogattak.

- Két-három nap - mondta Overholser a harcosnak, a többiek viselkedéséből ítélve nagyobb magabiztossággal, mint amit érezhetett. - Ahhoz elég, hogy leégjenek a napon, és majd' minden ételt megegyenek...

- Vagy magukra kenjék - mordult föl Slightman.

- ...de nem tart annyi ideig, hogy elpusztuljanak a szabad ég alatt - fejezte be Overholser. - Ha ebből ki akarod számítani, milyen messzire viszik őket Callá-tól, akkor annyit mondhatok, jó mulatást a rejtvényhez, mivel senki sem tudja, hogy a vonat milyen gyorsan vág át a síkságon. A folyó túlsó partjára lassan, méltóságteljesen érkezik, de ez nem sokat jelent.

- Nem - helyeselt Roland. - Valóban nem. - Elgondolkozott. - Huszonhét nap maradt?

- Most már csak huszonhat - mondta halkan Cal-lahan.

- Még valami, Roland! - szólalt meg Overholser. Bocsánatkérően beszélt, de állkapcsának izmai megfeszültek. Eddie szerint visszacsúszott a már ránézésre ellenszenves hapsik kategóriájába. Mármint ha a nézőnek problémái vannak a hivatali tekintéllyel, és Eddie-nek mindig problémái voltak.

Roland nem válaszolt, csak kérdőn felvonta a szemöldökét.

- Még nem mondtunk igent - Overholser az idősebb Slightmanre pillantott, mintha támogatást kérne tőle. Az bólogatott.

- Megértheted, semmi módon nem tudhatjuk meg, hogy azok vagytok-e, akiknek mondjátok magatokat - mentegetőzött Slightman. - A családomban nem szokás az olvasás, és a birtokon sincs egy könyv se -Eisenharték Rocking B birtokán vagyok előmunkás -, nem számítva a számosállatok törzskönyveit, de amíg felnevekedtem, éppen olyan sok mesét hallottam Gileádról, a harcosokról és Arthur Eldről, mint a többi legény... hallottam a Jericho-hegyi csatáról meg más ily állítólagos véres és mennydörgős összecsapásokról... de sosem hallottam olyan harcosról, akinek hiányzik három ujja, vagy barna bőrű női harcosról, meg olyanról, aki túl fiatal még a borotválkozáshoz.

A fia döbbenten, feszengve nézett rá. Maga Slightman is elég zavartnak látszott, de folytatta.

- Bocsánatodat kérem, ha rosszallnád, amit mondtam, de tényleg...

- Hallgassátok, csak hallgassátok! - mordult föl Overholser. Eddie attól tartott, hogy ha még jobban előretolja az állkapcáját, elpattan a csontja.

- ...de akármit döntsünk, annak messzire ható következményei vannak. Ha tévedünk, az halál a városunknak és minden lakosának.

- Nem hiszek a fülemnek! - kiáltotta felháborodva Tian Jaffords. - Gondoljátok, hogy mindez csalás? Jó ég, ember, hát nem látod őket? Nem látod, hogy...

Zalia olyan erősen markolta meg a karját, hogy férjének napcserzette bőre elfehéredett az ujjak nyomásától. Tian ránézett, és elhallgatott, de az ajkát szorosan összepréselte.

Valahol a távolban varjú károgott, és egy rozsdabegy válaszolt neki élesebb hangon. Azután csönd lett. Valamennyien Gileádi Roland felé fordultak, válaszát várva.

ÖT

Mindig ugyanaz. Már fárasztotta. Segítséget akarnak, de ugyanakkor biztosítékok is kellenének. Bemutató a tudományodból. Azt szeretnék. Segítséget, kockázat nélkül. Hogy csak behunyják a szemüket, és már meg is vannak mentve.

Roland átkulcsolta a térdét, és lassan hintázott előre-hátra. Azután biccentett, és fölemelte a fejét. - Jake - mondta. - Hozzám.

A fiú ránézett Bennyre, új barátjára, majd fölállt, és odament Rolandhoz. Csi a sarkában kocogott, szokása szerint.

- Andy - szólt Roland.

- Sai?

- Hozz nekem ide négy tányért, azok közül, amelyekből ettünk. - Miközben Andy engedelmeskedett, odaszólt Overholsernek - El fogsz veszíteni néhány cserepet. Amikor harcosok érkeznek egy városba, sai, törnek a dolgok. Ez az élet rendje.

- Roland, nem hinném, hogy szükség lenne...

- Hallgass! - felelte Roland, és noha a hangja szelíd volt, Overholser azonnal elhallgatott. - Elmondtad, amit akartál. Most mi következünk.

Andy árnyéka esett Rolandra. A harcos felnézett, és átvette a tányérokat, amelyeken még ott csillogott a zsír. Ekkor Jake-hez fordult, aki feltűnő változáson ment át. Mikor Bentiy, a Kölyök mellett ülve, büszkén vigyorogva nézte Csi ügyes trükkjeit, éppen olyan volt, mint bármelyik tizenkét éves srác - gondtalan, pajkos. Most eltűnt a mosolya, és nehéz lett volna megállapítani a korát. Szeme, amelyet Rolandra szögezett, majdnem olyan kék volt, mint a harcosé. Hóna alatt, a dokkmunkás iszákjában pihent a Ruger, amelyet az apja íróasztalából emelt el egy másik életben. Oda se nézve kioldotta a ravaszt rögzítő nyersbőr szíjat. Egy rántás is elég volt.

- Mondd fel a leckéd, Jake, Elmer fia, és légy igaz. Roland félig-meddig arra számított, hogy Eddie vagy Susannah közbeavatkozik, de nem történt ilyesmi. Őt nézték. Az arcuk ugyanolyan hideg és komoly volt, mint Jake-é. Jól van.

Jake hangjából hiányzott minden érzelem, a szavai keményen, magabiztosan pattogtak.

- Nem a kezemmel célzok aki a kezével céloz, megfeledkezik atyja arcáról. A szememmel célzok. Nem a kezemmel lövök...

- Nem értem, mi ez - kezdte Overholser.

- Kuss! - vetette oda Susannah, és pisztolyként szögezte rá az ujját.

Jake mintha nem is hallotta volna. A tekintetét nem vette le Rolandról. Keze szétnyitott ujjakkal pihent a mellén. - ...aki a kezével lő, megfeledkezik atyja arcáról. Az elmémmel lövök. Nem a fegyveremmel ölök aki a fegyverével öl, megfeledkezik atyja arcáról.

Elhallgatott. Mélyet lélegzett. Majd ismét megszólalt

- A szívemmel ölök.

- Öld meg ezeket! - szólt Roland, és nem is mondott többet. Egyszerre dobta föl a négy tányért. Pörögve emelkedtek a magasba, eltávolodtak egymástól, fekete alakok voltak az ég fehér háttere előtt.

A fiú keze, amely az előbb még a mellén nyugodott, szemmel követhetetlen gyorsasággal kirántotta a Rugert, fölemelte, és mire Roland leengedte a kezét, Jake-é már többször meghúzta a ravaszt. A tányérok mintha nem egymás után, hanem egyszerre robbantak volna szét. Szilánkok záporoztak a tisztásra. Néhány darab hamut és szikrákat szórva a tűzbe hullott. Más cserepek Andy fémfején kondultak.

Roland keze villámként cikázott a levegőben. Noha nem adott parancsot, Eddie és Susannah követte a példáját. A callai látogatók visszahőköltek a lövések robajától és sebességétől.

- Nézzetek hát ide, és mondjatok köszönetet -szólt a harcos. Kinyújtotta a kezét. Eddie és Susannah ugyanazt tette. Eddie három cserepet kapott el. Susannah ötöt (és az egyik ujjbegyét megvágta), Roland egy tucatot. Egy egész tányér kitelt volna belőlük, ha összeragasztják.

A hat callai úgy bámult, mint aki nem hisz a szemének. Benny, a Kölyök lassan leengedte fülére tapasztott kezét. Úgy nézett Jake-re, mint aki kísértetet vagy az égből aláereszkedő látomást csodál.

- Istenem... - szólt Callahan. - Olyan volt, mint valami trükk egy régi vadnyugati cirkuszból.

- Ez nem trükk - felelte Roland -, hová gondolsz. Ez az Eld útja. Mi a szó szoros értelmében egy an-tet, khef és ka vagyunk. Harcosok. És megmondom, mit fogunk tenni. - Tekintetével Overholsert kereste. -Hogy mit fogunk tenni, mondom, mért ember nem parancsol nekünk. Mégis azt hiszem, amit mondok nem fog kényelmetlenül érinteni titeket. Ha talántán mégis - vállat vont. Ha mégis, az a ti bajotok, mondta ez a vállrándítás.

Két csizmája közé dobta a cserepeket, leporolta a kezét.

- Ha ezek itt Farkasok lettek volna - mondta -, akkor a hatvan helyett most ötvenhatra lenne gondunk. Négyen holtan terülnének el a földön, mielőtt egyszer is levegőt vehettetek volna. Egy fiú ölte volna meg őket. - Jake-re pillantott. - Olyasvalaki, akit ti talán pulyának neveznétek. - Elhallgatott. - Hozzászoktunk az ilyen arányokhoz.

- Elismerem, az ifiember lélegzetelállítóan lő -mondta az idősebb Slightman. - De azér van különbség az agyagcserepek és a lovon ülő Farkasok között.

- Neked talán igen, sai. De nekünk nincs. Attól kezdve nincs, hogy a lövöldözés megkezdődik. Mert ha az elkezdődik, akkor lövünk mindenre, ami mozog. Vagy nem ezért kerestetek minket?

- Tegyük föl, nem lehet lelőni őket - vetette fel Overholser. - Még ennél komolyabb kaliberű fegyver sem árthat nékik?

- Miért pocsékolod az időt, amikor olyan kevés van belőle? - kérdezte nyugodtan Roland. - Tudjátok, hogy meg lehet ölni őket, különben már eleve el sem jöttetek volna idáig. Nem is kérdeztem, mert a válasz nyilvánvaló.

Overholser arca ismét sötétvörös lett. - Bocsánatodat kérem - mondta.

Benny közben egyfolytában tágra nyílt szemmel bámulta Jake-et, és Roland szívébe kicsit

belesajdult a sajnálat, ahogy a két fiúra nézett. Lehet, hogy össze fognak barátkozni, de ami itt történt, alapvetően megváltoztatta a kapcsolatukat, amely korántsem lesz olyan derűs khef, amelyben fiúk osztozni szoktak. Ami kár, mert amikor elhívta Jake-et, hogy harcos legyen belőle, akkor az még kisfiú volt. Roland is csaknem ilyen korú volt, amikor rászakadt a beavatási próba. De valószínű, hogy attól kezdve nem lehetett fiatal, ami nagy szégyen.

- Most pedig hallgassatok meg - mondta -, és jól figyeljetek. Hamarosan itt hagyunk benneteket, és visszatérünk a táborunkba, hogy tanácskozást tartsunk. Holnap, amikor bemegyünk a városotokba, megszállunk valamelyikő töknél...

- Gyertek Hét-Mérföldbe! - kérte Overholser. -Ott szállást adunk, megköszönjük, ha odajöttök.

- Mi sokkal kisebb házban lakunk - szólalt meg Tian -, de Zalia és én...

- Nagyon örülnénk, ha hozzánk jönnétek! - vágott közbe Zalia. Olyan mélyvörösre pirult, mint Overholser. - Abbion!

- Házad is van a templomodon kívül, sai Callahan?

- kérdezte Roland.

Callahan elmosolyodott - Igen, Istennek hála.

- Akkor a Calla Bryn Sturgisben töltött első éjszakánkon nálad szállunk meg - döntött Roland. - Megfelel neked?

- Hát persze, Isten hozott.

- Megmutathatod nekünk a templomodat. Bevezethetsz minket rejtelmeibe.

Callahan tekintete megkeményedett. - Örülök, hogy megtehetem.

- A következő napokban - mosolyodott el Roland

- a város vendégszeretetére bízzuk magunkat.

- Annak nem lesz hija - mondta Tian. - Ezt megígérhetem néktek. - Overholser és Slightman bólintott.

- Ha az étel, amelyet ettünk, ennek a jele, akkor bizonyos vagyok benne, hogy igazat szóltok. Köszönjük, sai Jaffords köszönjük ezt és mindent. Egy héten át fogjuk járni a városotokat, bedugjuk az orrunkat ide-oda. Meglehet, tovább is eltart, de az egy hét a legvalószínűbb. Megvizsgáljuk a terepet, azt, hogy miként épültek a házak. Nem feledkezünk meg ezeknek a Farkasoknak az érkezéséről sem. Beszélünk az emberekkel, és az emberek beszélnek velünk - majd ti tesztek róla, rendben?

Callahan bólintott. - A manniták nevében nem nyilatkozhatok, de biztos vagyok benne, hogy a többiek boldogan beszélnek veletek a Farkasokról. Isten és Jézus Ember tudja, hogy nincsenek titkaik. A Félhold lakói rettegnek tőlük. Ha úgy látják, van rá esély, hogy segíteni tudtok nekünk, akkor megteszik, amit kértek.

- A manniták is beszélni fognak velem - felelte Roland. - Már máskor is tanácskoztam velük.

- Ne ámítson el az Öreg Fickó lelkesedése, Roland! - figyelmeztette Overholser. Intőn emelte föl vaskos kezét. - Vannak mások is a városban, akiket meg kell győznötök...

- Például Vaughn Eisenhart - jegyezte meg Slight-man.

- Igen, és Eben Took is - tette hozzá Overholser. -Tudjátok, a Szatócsbolt az egyetlen ingatlan, ami a nevén van, de az övé a vendégház, meg a fogadó, amely a ház elejében van, és hát a béristálló fele is... meg a környező kisbirtokosok adósleveleinek zöme.

- Ha mán a kisbirtokosokról van szó, nem hagyhatod ki Bucky Javiert - dörmögte Overholser. - Nem a legnagyobb közülük, de csak azér, mer a vagyona felét a húgára íratta, amikor az férjhez ment. - Közelebb hajolt Rolandhoz, arca felragyogott, ahogy a város ügyeire terelődött a szó. - Roberta Javier, Bucky húga ugyancsak szerencsés - mondta. - Amikor a Farkasok legutóbb erre jártak, a bátyja meg ő egyévesek voltak. így hát megúszták.

- Bucky saját ikertestvére viszont elég idős volt -tette hozzá Slightman. - Csaknem négy éve, hogy Bully meghótt. Betegségben. Azóta Bucky mindent megtesz a két ifjabbért. De azér beszélnetek kell vele. Nincs több földje nyolcvan hektárnál, de az ugyancsak takaros birtok.

Még mindig nem értik, gondolta Roland.

- Köszönöm - mondta. - Nekünk most elsősorban az a dolgunk, hogy nézelődjünk, figyeljünk. Ha ezzel végeztünk, megkérjük azt, akinél a toll van, akárki légyen is, hogy küldje körbe, és gyűlést tartunk. Azon elmondjuk, hogy a város megvédhető-e, és hogy hány emberre van szükségünk, ha elvállaljuk a védelmét.

Látta, hogy Overholser fölfújja magát, és szólni készül. Megrázta a fejét.

- Semmiképpen sincs szükség sok emberre -mondta. - Harcosok vagyunk, nem hadsereg. Másképpen gondolkodunk és cselekszünk, mint egy hadsereg. Meglehet, öt ember kell majd, hogy velünk harcoljon. Valószínűleg elég lesz kevesebb is - kettőhárom. De ennél többre van szükségünk, hogy felkészülhessünk.

- Mér? - kérdezte Benny,

Roland elmosolyodott. - Azt még nem mondhatom meg, fiam, mert még nem láttam, hogy állnak a dolgok Callában. De az ilyen ügyekben a meglepetés a leghatalmasabb fegyver, és rendszerint sok ember kell ahhoz, hogy egy jó meglepetést előkészítsen.

- A Farkasok számára a legnagyobb meglepetés az lesz - mondta Tian -, ha harcolni fogunk.

- Elképzelhető olyan döntés, hogy Callát nem lehet megvédeni? - kérdezte Overholser. - Mondj áto meg, kérlek.

- Akkor én és a barátaim köszönetet mondunk vendégszeretetekért, és továbbállunk - felelte Rolan -, mivel a dolgunk szólít a Sugár Útja mentén. - E pillanatig tanulmányozta Tian és Zalia összetört arcát, azután hozzátette - De tudod, ezt nem tartom valószínűnek. Rendszerint van mód a védekezésre.

- Változtassa meg kedvezően ítéleteteket a tanácskozás - mondta Overholser.

Roland habozott. Ez volt az a pillanat, amikor megértethette volna velük az igazságot, ha akarja. Ha ezek az emberek még mindig azt képzelik, hogy a harcosok rer-jét kötelezi az, amit parasztok és állattenyésztők elhatároznak egy gyűlésen, akkor a világ csakugyan kifordult sarkaiból. De tényleg olyan nagy baj ez? Végső soron kiforoghatja magát ez az ügy, és majd beleolvad az ő hosszú történetébe. Vagy nem. Ha nem, akkor Calla Bryn Sturgisben, egy kő alatt porladva ér véget története és zarándoklata. Vagy talán még az sem esetleg valahol a

várostól keletre végzi egy hullahegyben a barátaival, az oszló hús lakomáját kínálva a varjak és rozsdabegyek csőrének. Majd megmondja a ka. Mint mindig.

Közben mindenki őt nézte.

Fölállt, megrándulva a jobb csípőjébe harapó fájdalomtól. Eljött a végszó ideje, Eddie, Susannah és Jake is föltápászkodott.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondta Roland. -Ami a ránk váró eseményeket illeti, bárhol támadhat víz, ha Isten akarja.

- Ámen - tette hozzá Callahan.

7. fejezet
RÉVÜLÉS

EGY

- Szürke lovak - mondta Eddie.

- Igen - helyeselt Roland

- Ötven-hatvan Farkas, és mind szürke lovon.

- Igen, ezt mondják.

- És ezt egyáltalán nem találják különösnek - töprengett Eddie.

- Nem. Nem úgy tűnik.

- És az?

- Ötven-hatvan egyforma színű ló? Én azt mondanám, igen.

- Ezek a callaiak maguk is nevelnek lovakat.

- Igen.

- Hoztak néhány hátast nekünk is - folytatta Eddie, aki még életében nem ült ló hátán, és most is szívesen kihagyta volna, de ezt nem mondta.

- Igen, a dombtetőn vannak kipányvázva.

- Ezt biztosan tudod?

- Éreztem a szagukat. Úgy vélem, hogy a robot látja el őket.

- Ez a nép vajon miért tekinti természetesnek az ötven-hatvan egyforma lovat?

- Mert nem igazán gondolkodnak a Farkasokon vagy bármin, ami velük kapcsolatos - mondta Roland. - Azt hiszem, túlságosan lefoglalja őket a félelem.

Eddie elfütyült öt hangot, amik nem igazán álltak össze dallammá. Azután azt mondta - Szürke lovak.

Roland bólintott. - Szürke lovak.

Egy pillanatig egymásra bámultak, azután elnevették magukat. Eddie örült Roland nevetésének. Csúnya hangja volt, mint azoknak a hatalmas feketerigóféléknek, amelyeket rozsdabegynek hívnak errefelé... de azért örült neki. Talán azért, mert Roland ritkán nevetett.

Késő délután volt. Fönt a felhők eléggé elvékonyodtak ahhoz, hogy a mennybolt halványkékre, már-már azúrkékre színeződjön. Overholser csapata visszatért a saját táborába. Susannah és Jake följebb ment az úton, hogy szedjenek még fánkbogyót. Az imént elköltött hatalmas lakoma után egyikük sem kívánt nehezebb ételt. Eddie egy fatuskón ült és farigcsált. Roland mellé telepedett, szétszedte az összes fegyvert, és a darabjaikat kirakta maga elé egy szarvasbőrre. Egyenként beolajozta valamennyi alkatrészt, az összes závárt, hengert, csövet a fénybe tartva még egyszer alaposan ellenőrizte, mielőtt ismét összerakta volna.

- Azt mondtad nekik, hogy ez a dolog nem tőlük függ - mondta Eddie -, és ez se ütött a fejükbe nagyobb szöget, mint a szürke lovak. Te pedig nem erőltetted.

- Csak rosszkedvük lett volna - felelte Roland. -Van egy mondás Gileadban Hagyjuk, hogy az ördög kivárja bukásának napját.

- Aha - bólintott Eddie. - Brooklynban is van egy mondás Antilopbőr jakóról nem lehet lepucoválni a taknyot. - A magasba emelte a tárgyat, amelyet faragott. Csiga, gondolta Roland, gyerekjáték. Ismét azon tűnődött, vajon Eddie mennyit tud arról a nőről, akivel minden éjjel együtt hál. A nőkről. Nem a tudatában, hanem alatta. - Ha eldöntötted, hogy segíthetsz nekik, akkor segítened kell nekik. Röviden összefoglalva ez az Eld útja, nem igaz?

- De igen - helyeselt Roland.

- És ha egyetlenegyet sem tudunk rávenni, hogy velünk harcoljon, akkor magunkban kell kiállnunk.

- Ó, emiatt nem aggódom - felelte Roland. Egy csészealjat megtöltött könnyű, kellemes illatú fegyverolajjal. Belemártotta egy bőrdarab csücskét, fölvette Jake Rugerének závárrugóját, és tisztogatni kezdte. -Tian Jaffords kiáll mellettünk, ha eljön az ideje. Bizonyosan van egy-két barátja, akik ugyanígy cselekszenek, függetlenül attól, hogy a gyűlés mit határoz. Aztán ott van még a felesége is.

- És ha mindkettő meghal, mi lesz a gyerekeikkel? Öten vannak. Úgy rémlik, egy öregfiú is van a képben. Valamelyikük tatája. Valószínűleg rá is nekik van gondjuk.

Roland vállat vont. Néhány hónapja Eddie még félreértette volna ezt a mozdulatot - és a harcos kifejezéstelen arcát - , közömbösségnek vélte volna. De most már jobban ismerte. Roland legalább annyira foglya a saját szabályainak és hagyományainak, mint Eddie volt egykor a heroinnak.

- És mi van, ha magunkat öletjük meg ebben a kisvárosban, miközben a Farkasokkal balhézunk? - kérdezte Eddie. - Nem az lesz az utolsó gondolatod, hogy „Nem tudom elhinni, mekkora fasz vagyok, elcsesztem az esélyt, hogy odaérjek a Setét Toronyhoz, csak azért, hogy megmentsek egy rakás taknyos tahót?" Vagy valami hasonló.

- Ha nem viselkedünk tisztes módon, sosem kerülünk ezer mérföldnél közelebb a Toronyhoz - mondta Roland. - Azt akarod mondani, hogy nem érted?

Ilyesmit Eddie nem mondhatott, mert nem lett volna igaz. De mást is érzett egyfajta vérszomjas buzgóságot. Megint harcolni vágyott. Azt szerette volna, ha Roland hatalmas pisztolyainak

célgömbje elé kerül néhány Farkas, akárkik legyenek is. Nem lett volna értelme eltagadni maga elől az igazságot skalpokat akart szerezni.

Vagy inkább farkasálarcokat.

- Mi az, ami igazán zavar, Eddie? Most megbeszélheted velem, kettesben vagyunk. - A harcos szája fanyar, ferde mosolyra húzódott. - Tedd meg, kérlek.

- Tanácskozás?

Roland vállat vont, és várt.

Eddie elgondolkozott a kérdésen. Nagy kérdés volt. Kétségbeesettnek és tehetségtelennek érezte magát tőle, csaknem úgy, mint amikor azzal a feladattal kellett megbirkóznia, hogy kifaragja a kulcsot, amelynek a segítségével áthozták ebbe a világba Jake-et. Csak akkor ráfoghatta az egészet bátyjának a kísértetére. Henry suttogta a tudata mélyéről, hogy nem jó, és soha-soha nem is lesz az. Most hatalmas kérdéssel szembesítette Roland. Mert minden zavarta, minden rossz volt. Minden. Vagy talán a rossz nem is megfelelő kifejezés. Mert más szempontból minden jónak látszott, túlságosan tökéletesnek, túl...

- h.&á&é\ - hörögte. Két kézzel belemarkolt a hajába, és megrántotta. - Nem tudom kitalálni, hogy mondjam el!

- Akkor mondd ki az elsőt, ami az eszedbe jut. Ne habozz.

- Tizenkilenc - mondta Eddie. - Az egész a tizenkilenccel függ össze.

Hanyatt vetette magát az illatos erdei talajon, letakarta a szemét, és úgy rugdosott a lábával, mint egy toporzékoló gyerek. Arra gondolt Talán rendbe hoz, ha megölhetek néhány Farkast. Talán az jót tesz.

KETTŐ

Roland egy teljes percet adott neki, azután megszólalt - Jobban érzed magad?

Eddie felült. - Az a helyzet, hogy igen.

Roland enyhe mosollyal biccentett. - Akkor mondanál kicsit többet is? Ha nem akarsz, hagyjuk, mert tisztelem az érzéseidet, Eddie - sokkal jobban, mint gondolnád -, ha pedig beszélni akarsz, akkor hallgatlak.

Amit mondott, színigaz volt. Érzései Eddie iránt kezdetben az óvatosság és a megvetés között ingadoztak, mivel olyasmit látott a jellemében, amit gyengeségnek tartott. A tisztelet lassan ébredezett. Balazar irodájában kezdődött, amikor Eddie meztelenül harcolt. Roland ismerősei közül nagyon kevesen lettek volna erre képesek. Akkor eszmélt rá, mennyire hasonlít Eddie Cuthbertre. Majd az egysínű vasúton Eddie olyan kétségbeesett leleménnyel cselekedett, amit Roland csodálhatott, de sosem lett volna képes utánacsinálni. Eddie Deanben megvolt Cuthbert Allgood örökké meghökkentő és néha bosszantó érzéke a nevetségességhez ugyanakkor birtokában volt Alain Johns mélyreható megérző képességének. Végső soron azonban Roland egyik régi barátjára sem hasonlított. Néha gyenge és önző volt, de hatalmas tartalékokkal rendelkezett bátorságból, ezenfelül volt még valamije, a bátorság jó nővére, amit maga Eddie „szívnek" nevezett.

Most azonban Roland a megérző képességét szerette volna igénybe venni.

- Jól van, na! - szólalt meg Eddie. - Ne állíts le. Ne tegyél föl kérdéseket. Csak hallgass.

Roland biccentett. És remélte, hogy Susannah és Jake nem jönnek vissza, legalábbis most még nem.

- Felnézek az égre - oda, ahol a felhők éppen most szakadnak föl -, és látom, ott kéklik a tizenkilences szám.

Roland fölnézett. És tényleg ott volt. Ő is látta. De egy másik felhőt is látott, amely úgy festett, mint egy , teknős, és egy további lyuk is akadt az eget borítóJ katyvaszban, ami leginkább ekhós szekérre emlékeztetett.

- A fákra nézek, és tizenkilencet látok. A tűzben is,, A nevek betűinek összege tizenkilenc, mint Callahan és Overholseré. De mindez olyasmi, amiről beszélhe tek, amit láthatok, amit felfoghatok. - Kétségbeesetten hadart, és farkasszemet nézett Rolanddal. - Van itt még valami más is. Valami, ami a révüléssel kapcsolatos. Tudom, ti néha azt gondoljátok, hogy engem minden a kábszerre emlékeztet, és talán van is benne valami, de Roland, a révülés olyan, mint amikor belövi magát az ember.

Mindig úgy mondta el az ilyesmit, mintha Roland sohasem próbálta volna agyat és testét az almabornál erősebb anyaggal kábítani, ami távol áll az igazságtól. Lehet, hogy erre egyszer emlékeztetni fogja Eddie-t, de az nem most lesz.

- Pusztán az, hogy itt vagyunk a te világodban, olyan, mint a révülés. Mert... öregem, igen nehéz elmagyarázni... Roland, itt minden valódi, de valahogy mégsem.

Roland már emlékeztette volna, hogy ez nem az ő világa többé - számára Lud városa volt a vége Belső-Világnak, és a kezdete a mögötte húzódó rejtelmeknek -, de ismét csak hallgatott.

Eddie fölkapott egy maroknyi illatos tűlevelet. Az öt ujj nyoma ottmaradt az erdő talaján. - Valódi - mondta. - Érzem, és a szaga is érződik. - A szájához emelte a maroknyi tűlevelet, és végignyalta. - Érzem az ízét. Azonban ugyanolyan irreális, mint egy tizenkilences, amit az ember a tűzben lát, vagy az a felhő, amely egy teknősre emlékeztet. Érted, mit akarok mondani?

- Nagyon is értem - dörmögte Roland.

- Az emberek valódiak. Te... Susannah... Jake... az a Hasgató nevű hapsi, aki Jake-et elrabolta... Overholser, Slightmanek. De az a mód nem reális, ahogy a -világomból való dolgok felbukkannak itt. Nem értelmezhető, nem is logikus, de nem is erre gondolok. Egyszerűen nem reálisak. Miért éneklik itt azt az emberek, hogy „Hey, Jude"? Nem tudom. Ott van Shardik, a cyborg medve - honnan ismerem én ezt a nevet? Miért emlékeztet nyulakra? Ez az egész szarakodás az Ózzal - semmi kétség, megtörtént velünk, ugyanakkor mégsem reális! Olyan, mint a révülés. Mint a tizenkilenc. És mi történik a Zöld Palota után? Miért mászkálunk az erdőben, mint Jancsi és Juliska? Út van, amelyen továbbmehetünk. Fánkbogyók teremnek, hogy leszedhessük őket. Vége a civilizációnak. Minden felfeslik. Te mondtad. Láttuk is Lúdban. De tudod mit? Nem így van! Búúúúúúú, seggfejek, kezdődik elölről!

Kurtán fölnevetett. Éles, egészségtelen hangon. Ahogy félresöpörte haját, keze földszínű foltot hagyott a homlokán.

- A vicc az egészben az, hogy itt, milliárd mérföldnyire a semmiben, belebotlunk egy mesebeli városba. Civilizált. Tisztességes. Úgy érzed, jól ismered a lakóit. Talán nem kedveled valamennyit - ezt az Over-holser pasit kicsit nehéz kedvelni -, de úgy érzed, ismerősek.

Ebben is igaza van, gondolta Roland. Még nem is látta Calla Bryn Sturgist, de máris

emlékeztette Mejisre. Bizonyos értelemben tökéletesen érthető - a világ minden mezővárosa hasonlít egy kicsit egymásra -, más szempontból zavarba ejtő. Pokolian zavaró. Ott van például a sombrero, amit Slightman hord. Lehetséges az, hogy ezermérföldnyire Mejistől ugyanolyan kalapot viseljenek az emberek? Feltételezte, hogy igen. De indokolt vajon, hogy Slightman somb-rerója annyira emlékeztesse Miguel, a sok évvel ezelőtti Mejis partvidékén élő öreg mozo fejfedőjére? Vagy csak a képzelete játszik vele?

Ami Eddie szerint hiányzik belőlem, gondolta.

- A regényből kivágott városnak tündérmesébe illő gondja támad - folytatta Eddie. - így aztán a regény-béli emberek segítségül hívnak egy kis csapat filmvászonról szalajtott hőst, hogy mentsék meg őket a tündérmese gonosz zsiványaitól. Tudom, hogy mindez valódi - valószínűleg emberek fognak meghalni, a vér is valódi lesz, a sikolyok is, és utána a sírás is igazi lesz -, ugyanakkor van benne valami, amitől úgy érzem magam, mintha színpadon ágálnánk.

- Na és New York? - kérdezte Roland. -Azzal kapcsolatban hogy érzel?

- Ugyanúgy - válaszolta Eddie. - Csak gondolj bele. Tizenkilenc könyv maradt az asztalon, miután Jake elvette a Csu-csu Charlie-t, meg a rejtvényest... azután New York összes csibésze közül éppen Balazar bukkan föl! Beszarás!

- Hé, hé! - hallatszott mögöttük Susannah vidám hangja. - Csak semmi mocskos beszéd, fiúk! - Jake tolta az úton, ölében kupacban halmozódott a fánkbogyó. Mindketten vidámnak és boldognak látszottak. Roland feltételezte, hogy a nap korábbi szakaszában elfogyasztott étel is hozzájárult jókedvükhöz.

- Néha azért elmúlik az irrealitásnak ez az érzése, igaz? - kérdezte.

- Ez nem egészen irrealitás. Ez...

- Hagyd abba a szőrszálhasogatást. Néha elmúlik, igaz?

- Igaz - bólintott Eddie. - Amikor vele vagyok. Susannah elé ment. Lehajolt. Megcsókolta. Roland gondterhelten figyelte őket.

HÁROM

Elhalványodott a nappali fény. Körülülték a tüzet, vetettek rá néhány ágat. Ami kevés éhük maradt, azt könnyedén elverték a fánkbogyókkal, amelyeket Susannah és Jake szedett. Roland valamin töprengett, amit Slightman mondott, és mélyebben elmerült az elmélkedésbe, mint ahogy egészséges. Félretolta a félig megevett bogyót, és így szólt - Lehet, hogy néhányan találkozunk ma éjszaka New York városában.

- Csak abban reménykedem, hogy ez alkalommal én is megyek - mondta Susannah.

- Ahogy a ka akarja - felelte nyugodtan Roland. -A legfontosabb, hogy együtt maradjunk. Ha csak egyikünk megy, akkor a legvalószínűbb, hogy te leszel az, Eddie. Ha csak egyvalaki megy, akkor legjobb, ha ott marad, ahol van, amíg ismét rá nem kezdik a harangok.

- A kammen - mondta Eddie. - Andy így nevezte.

- Megértettetek?

Bólintottak, és mikor Roland végignézett az arcukon, láthatta, mennyire ragaszkodik a jogához mindegyik, hogy a körülményekhez alkalmazkodva maga dönthesse el, mit tegyen, ha eljön az

idő. Amire minden joguk megvan. Végtére is vagy harcosok, vagy nem azok.

Kurtán fölnevetett. Ez őt magát is meglepte.

- Mi olyan vicces? - kérdezte Jake.

- Csak arra gondoltam, hogy a hosszú élet különös társaságot hoz össze - felelte Roland.

- Ha ránk gondolsz - szólalt meg Eddie -, akkor hadd mondjak neked valamit, Roland te sem vagy egy Normális Norman.

- Gondolom, ez az igazság - felelte Roland. - Ha a csoport megy át - duó, trió, esetleg mindnyájan - akkor meg kell fognunk egymás kezét, mikor elkezdődik a harangjáték.

- Andy szerint egymásra kell összpontosítanunk — mondta Eddie. - Nehogy elveszítsük egymást.

Susannah általános meglepetésre énekelni kezdett. Roland sokkal inkább hajóvontató dalnak hallotta -amit strófánként kiabálni kell - mint valódi éneknek. Susannah hangján melódia nélkül is dalnak hangzott — Gyermekek, mikor szól a klarinét... Gyermekek, mikor sír a fuvola... Gyermekek, mikor megpördül a dob... Boruljatok le, és imádjátok a báááál-VÁNYT!

- Mi ez?

- Mezei dal - felelte a nő. - Ilyet énekelhettek a nagyszüleim és a dédszüleim, amikor az öreg nagyságos gyapotját szedték. De hát változnak az idők. - Elmosolyodott. - Először egy Greenwich Village-i kávéházban hallottam, még 1962-ben. És a férfi, aki énekelte, egy Dave Van Rönk nevű fehér bluesénekes volt.

- Lefogadom, hogy Aaron Deepneau is ott volt - sóhajtott Jake. - A fenébe is, lefogadnám, hogy a szomszédos asztalnál ült.

Susannah meglepetten, kíváncsian fordult felé. -Miért mondod, aranyom?

Eddie válaszolt - Mert hallottuk, amikor Calvin Tower azt mondta, hogy ez a Deepneau nevű hapsi a Village-ben lógott... mit is mondott Jake, mióta?

- Nem a Village-ben, a Bleecker Streeten - igazította ki Jake, és elnevette magát. - Mr. Tower azt mondta, hogy Mr. Deepneau már akkor a Bleecker Street környékén lógott, amikor Bob Dylan nem tudott egyebet, mint egy nyílt G-t fújni a Hohnerén. Az valami harmonikaféle lehet.

- Az bizony - válaszolta Eddie -, és bár egy tanyába nem fogadnám le, amit Jake mond, azért az aprómnál többet tennék rá. Hát persze hogy ott volt Deepneau. Az sem lepne meg nagyon, ha kiderülne, hogy Jack Andolini abban a kocsmában volt csapos. Mert a dolgok így működnek a Tizenkilences Országában.

- Mindenesetre - szólt Roland - azok, akik közülünk átmennek, maradjanak együtt. És ezt úgy értem, hogy egész idő alatt kéznyújtásnyira legyetek egymástól.

- Nem hiszem, hogy átmegyek - vélte Jake.

- Ez miért mondod, Jake? - kérdezte meglepetten a harcos.

- Mert nem fogok elaludni - felelte a fiú. - Túlságosan izgatott vagyok.

Végül azonban mindnyájan elaludtak.

NÉGY

Tudja, hogy ez álom, amit csak Slightman odavetett megjegyzése hozhatott rá, mégsem menekülhet. Mindig keressétek a hátsó ajtót, szokta volt mondani nekik Cort, de ha ebben az álomban van is hátsó ajtó, Roland nem találja. Hallottam a Jericho-hegyről és más állítólagos véres és mennydörgős csatákról,, ezt mondta Eisenhart előmunkása, csak éppen Rolandnak nagyon is valóságos volt a Jericho-hegy. Miért ne lett volna? Hiszen ott volt. Ott lett végük. Ott ért véget egy egész világ.

A nap fojtogatóan forró a nap eléri a hegycsúcsot, és ott mintha megragadna, mintha órák óta függene ott. Alattuk hosszú, lejtős terep húzódik tele hatalmas, szürkésfekete kőarcokkal, egy régen tovatűnt nép mállófélben levő alkotásaival, és Grissom emberei könyörtelenül közelednek közöttük, miközben Roland és néhány utolsó társa lövöldözve húzódik följebb. Állandó és végeérhetetlen a lövöldözés, a kőarcokról lepattanó puskagolyók vérszomjas moszkitóként sivítanak, éles ellentétben azokkal, amelyek őket találják fejen. Jamie DeCurryt egy mesterlövész ölte meg, talán Grissom sasszemű fia, vagy maga Grissom. Ami Alaint illeti, ő sokkal rosszabb sorsra jutott, a két legjobb barátja lőtte le a végső csata előtti éjszaka sötétjében, ostoba tévedés, szörnyű halál! Nem volt segítség. DeMullet hadoszlopát csapdába csalták és lemészárolták Rimrocksnál, és amikor Alain éjfél felé visszavágtatott, hogy elmondja nekik, Roland és Cuthbert... a puskák ropogása... és ó, amikor Alain a nevüket kiáltotta...

Most pedig fönt vannak a hegytetőn, és nem maradt hely, ahova futhatnának. Mögöttük keletre mállatag palasziklákkal spékelt meredély zuhan a Sósvízbe - amelyet innen ötszáz mérföldnyire délre Tiszta Tengernek hívnak. Nyugatra a kőarcok hegyoldala, rajta Grissom üvöltöző, közeledő emberei. Roland az övéivel együtt sok százat ölt meg közülük, de még így is maradtak vagy kétezren a legszerényebb becslés szerint. Kétezer ember, bömbölő arcuk kékre festve, némelyek puskával, mások számszeríjjal fölfegyverkezve — és velük szemben tucatnyian. Mostanra ennyien maradtak itt, a Jericho-hegy tetején, az izzó ég alatt. Jamie halott, Alaint barátainak fegyvere ölte meg - az egykedvű, megbízható Alaint, aki elnyargalhatott volna a biztonságba, de nem azt választotta -, Cuthbertet pedig meglőtték. Hányszor? Ötször? Hatszor? Ázott inge bíborszínű csillogással tapad a bőrére. Arcának egyik oldala vérben ázik, a szemgolyó vakon dudorodik a semmibe. De még mindig nála van Roland kürtje, amelyet annak idején Arthur Eld fújt meg, legalábbis ezt állítják a regék. Nem adja vissza. - Szebben fúvóm, mint ahogy te valaha is tudnád - mondja nevetve Rolandnak. — Ismét a tiéd lehet a halálom után. Ne felejtsd el magadhoz venni, hiszen a te tulajdonod.

Cuthbert Allgood, aki valaha egy varjúkoponyával a nyeregkápáján lovagolt be Mejis báróságba. „Őrszem", így hívta, és úgy beszélt hozzá, mintha élne, mert így tartotta kedve, és néha csaknem az őrületbe kergette Rolandot bolondos viselkedésével, most pedig itt támolyog feléje az égető nap alatt, egyik kezében füstölgő revolverrel, másikban Eld Kürtjével, vértől csatakos, félig vak, haldoklik... de még mindig nevet. Jóságos istenek, csak nevet, és nevet.

- Roland! — kiáltja. — Elárultak minket! Az ellenség fölényben van! Hátunkat a tengernek vetjük! Éppen oda csaltuk őket, ahova akartuk! Támadunk?

És Roland megérti, hogy Cuthbertnek igaza van. Ha a Setét Torony keresése tényleg itt ér véget a Jericho-hegyen — amikor saját emberének árulása folytán lerohanja őket John Farson hadseregének barbár maradványa —, akkor legyen fényes a vég.

- Igen! - kiáltja. - Igen, nagyon helyes! Kastély harcosai, hozzám! Harcosok, hozzám! Azt mondom, hozzám!

- Ami a harcosokat illeti, Roland - mondja Cuthbert -, itt vagyok. Mi maradtunk utolsónak.

Roland először csak rábámul, azután átöleli az ocsmány ég alatt. Érzi Cuthbert égő testét, öngyilkosán reszkető vékonyságát. Mégis nevet. Bért még ilyenkor is nevet.

- Jól van - mondja rekedten, és végignéz néhány megmaradt emberén. — Nekik megyünk. És nincs kegyelem.

- Nem bizony, szó se lehet semmiféle kegyelemről - helyesel Cuthbert.

- Nem fogadjuk el a megadásukat sem.

- Semmilyen körülmények között! — helyesel Cuthbert, és jobban kacag, mint bármikor. - Még akkor se, ha mind a kétezren leteszik a fegyvert.

- Akkor fújd meg azt a kurva kürtöt!

Cuthbert véres ajkához emeli a kürtöt, és hatalmasat fúj bele - a végső jelet, és amikor egy perccel később kihullik ujjai közül (de lehetett öt vagy tíz perc is az idő semmit sem jelentett abban a végső csatában), Roland ott hagyja a porban. Gyászában, vérszomjában teljesen megfeledkezik Eld Kürtjéről.

- Akkor hát, barátaim... előre!

- Előre! - harsan föl a megmaradt tucatnyi ember kiáltása a lángoló nap alatt. Ez a végük, Gileád vége, mindennek a vége, és ő nem törődik többé ezzel. A régi vörös, száraz, őrjítő düh átveszi az irányítást az elméje fölött, és minden gondolatot elfojt. Akkor hát még egyszer utoljára, gondolja. Úgy legyen.

- Hozzám! - kiáltja Gileádi Roland. - Előre! A Toronyért!

- A Toronyért! — kiáltja mellette Cuthbert, és megpördül. Egyik keze az ég felé emeli Eld Kürtjét, másikban revolverét tartja.

- Nem ejtünk foglyokat! - ordítja Roland. - NEM EJTÜNK FOGLYOKAT!

Előre és lefelé rontanak, neki Grissom kék arcú hordájának. Ó és Cuthbert rohannak az élen, és amint elhaladnak a magas fűben ferdén álló, első nagy, szürkésfekete arc mellett, és körülöttük lándzsák, nyílvesszők, golyók röpködnek, megszólalnak a harangok. A dallam túl van a szépségen azzal fenyegeti, hogy darabokra tépi sötét igézetével.

Ne most, gondolja, ó, istenek, csak ne most - hadd végezzem be! Hadd végezzem be a barátommal az oldalamon, és legyen végre békességem! Kérlek!

Megfogja Cuthbert kezét. Egy pillanatig érzi barátja vértől iszamós ujjait ott, a Jericho-hegyen, ahol Cuthbert hősies, nevetős lelke elszállt... azután az ujját érintő ujjak eltűnnek. Vagy inkább az ő ujjai siklanak át Bertén. Zuhan, zuhan, a világ elsötétedik, zuhan, a harangok zengnek, kong a kammen (úgy szól, mint a hawaii muzsika, nem?), és ő egyre zuhan, a Jericho-hegy eltűnik, Eld Kürtje eltűnik, sötét van, és a sötétben vörös betűk izzanak, némelyik eléggé hasonlít a Nemes írás betűire, így el tudja olvasni a szavakat, amelyek...

ÖT

Amelyek szerint ÁLLJ. Roland látta, hogy a felirat ellenére az emberek átvágnak a kereszteződésen. Gyors pillantást vetnek a forgalomra, azután nekiiramodnak. Egy fickó a közeledő sárga taxi ellenére is elindult. A taxi megfarolt, megszólalt a kürtje. A fickó

rettenthetetlenül ráordított, azután fölemelte a jobbját, kinyújtotta középső ujját, és megrázta a távolodó jármű után. Roland feltételezése szerint a kézmozdulat nem azt jelentette, hogy hosszú napokat és kellemes éjszakákat kíván a jármű vezetőjének.

Éjszaka volt New York városában, és noha mindenfelé emberek nyüzsögtek, az ő ka-tet-jének egy tagját sem látta. El kellett ismernie, hogy erre a lehetőségre nemigen számított, hogy az egyetlen személy, aki itt felbukkan, éppen ő legyen. Nem Eddie, hanem ő. Az összes isten nevére, hova kell mennie? És mit tegyen, ha odaér?

Emlékezz a saját tanácsodra, gondolta. „Ha egyedül bukkantok föl", mondtad nekik, „maradjatok, ahol vagytok."

De ez nem azt jelenti, hogy csak ácsorogjon... fölnézett a zöld utcatáblára... a Második sugárút és az Ötvennegyedik utca sarkán, semmit se csináljon, csak nézze, ahogy a lámpa pirosról zöldre változik?

Éppen ezen tűnődött, amikor hátulról rákiáltott valaki éles, örömittas hangon - Roland! Aranypofa! Fordulj meg, és nézz rám! Jól nézz meg!

Roland megfordult, noha már tudta, mit fog látni, és elmosolyodott. Milyen szörnyű volt újra ítélni a Jericho-hegyet, és micsoda ellentét ez - Susannah Dean repül felé az Ötvennegyedik utcán, karját kitárva, az örömtől kacagva és sírva.

- A lábam! - sikoltotta teli torokból. - A lábam! Megint van lábam! Ó, Roland, aranyom, hála Jézus Embernek, VISSZAKAPTAM A LÁBAMAT!

HAT

A férfi nyakába ugrott, összecsókolta az arcát, a nyakát, a homlokát, az orrát, az ajkát, és közben azt hajtogatta - A lábam, Roland, ó, látod, tudok járni, tudok futni, van lábam, hála Istennek és valamennyi szentjének, visszakaptam a lábam!

- Sok örömed teljék bennük, édes lelkem - mondta Roland. Régi trükkje - bár lehet, csak szokása -volt, hogy mindig annak a környéknek a táj szólását használta, ahol éppen megfordult. Most a Calla környéki dialektusban beszélt. Úgy vélte, ha elég időt tölt itt New Yorkban, akkor hamarosan maga is fölemelt középső ujjal fog beinteni a tak-sziknak.

Mégis mindig kívülálló maradok, gondolta. Még az „aszpirin"szót sem tudom kimondani. Valahányszor megpróbálom, kudarcot vallok.

Susannah meglepő erővel ragadta meg a kezét, es a sípcsontjához szorította. - Érzed? - kérdezte. - Nem csak képzelem, ugye?

Roland elnevette magát. - Ugye nem szárnyak segítségével repültél hozzám? Hát persze, Susannah! -Bal kezét, amelyen minden ujj megvolt, a nő bal lábára tette. - Egy lábszár, meg még egy lábszár. És mindkettő lábfejben végződik. - Elkomolyodott. - Azért kell majd egy pár cipőt szereznünk.

- Minek? Ez álom. Annak kell lennie.

A férfi csak nézett rá. Susannah mosolya lassan lehervadt.

- Nem? Tényleg nem?

- Révülésben vagyunk. Valóban ide jutottunk. Ha megvágod a lábad, Mia, akkor az a vágás

holnap is ott lesz, amikor a tábortűz mellett fölébredsz.

A másik név majdnem - de azért nem egészen - véletlenül csúszott ki a száján. Most minden izma drótként feszült, miközben arra várt, hogy a nő felfigyel-e. Ha igen, akkor bocsánatot kér, és azt mondja majd, hogy a révülés egy másik álomból ragadta ki, amelyben egy réges-rég ismert valaki szerepelt (holott egyetlen nő volt fontos az életében Susan Delgado óta, de őt sem Miának hívták).

Susannah azonban nem vette észre a tévedést, és ez nem is nagyon lepte meg Rolandot.

Azért, mert éppen újabb expedícióra készült - Mia-ként —, amikor a kammen megszólalt. Es Susannah-val ellentétben Miának van lába. Nyálcsordító ételeket habzsol egy nagy csarnokban, a barátaival diskurál, nem ment el Morehouse-ba, sem sehova, és van lába. így hát most Susannah-nak is van. Ez a nő itt mellettem két asszony, noha egyik sem tud róla.

Hirtelen reménykedni kezdett, hogy nem találkoznak Eddie-vel. Lehet, hogy megérzi a másságot, még akkor is, ha maga Susannah sincs tisztában vele. És abból baj lehet. Ha Rolandnak lehetett volna három kívánsága, mint a mesében a lelenc hercegnek, akkor mindháromszor-ugyanazt kívánja hogy végezhessen a Calla Bryn Sturgis-i üggyel, mielőtt Susannah terhessége - Mia terhessége - nyilvánvalóvá válik. Nem lesz könnyű két dologgal egyszerre foglalkozni.

Talán lehetetlen is.

A nő tágra nyílt, kérdő szemmel nézett rá. Nem azért, mert nem a saját nevén szólította, hanem mert tudni akarta, mihez kezdjenek most.

- Ez a te városod - mondta Roland. - Látni akarom a könyvesboltot. És az üres telket. Meg - folytatta pillanatnyi szünet után - a rózsát. El tudsz vezetni oda?

- Hát... - Susannah körülnézett. - Semmi kétség, ez az én városom, de az biztos, hogy a Második sugárút nem úgy fest, mint azokban a napokban, amikor Detta a Macybe járt lopni.

- Akkor tehát nem tudsz elvezetni a könyvesbolthoz és az üres telekhez? - kérdezte csalódottan Roland, de korántsem esett kétségbe. Lesz rá mód. Mindig van...

- Ó, azzal nincs gond - felelte a nő. - Az utcák ugyanazok. New York négyzethálósán van fölépítve, Roland, a sugárutak vezetnek az egyik irányba, az utcák a másikba. Egyáltalán nem lesz nehéz. Gyerünk.

A lámpa ismét tilosra váltott, de Susannah, miután gyors pillantást vetett a belváros felé, megfogta a férfi karját, és keresztülvágtak az Ötvennegyedik utca másik oldalára. Susannah minden félelem nélkül lépkedett, noha mezítláb volt. A háztömbök rövidek voltak, tele mindenféle egzotikus boltokkal, amiket Rolandnak muszáj volt megbámulnia, de a figyelmetlenség sem sodorta veszélybe noha a járda zsúfolt volt, senki se ment neki. A harcos hallotta csizmája koppanását a járdán, és látta árnyékukat a kirakatok fényénél.

Csaknem itt vagyunk, gondolta. Ha az erő, amely ide hozott minket, még erősebb lenne, akkor teljesen itt lennénk.

És rádöbbent, hogy ez az erő egyre nő, amennyiben Callahan igazat mondott arról, amit a templom padlója alatt rejteget. Ahogy közelednek a városhoz és annak az erőnek a forrásához, amely ezt okozza...

Susannah megrántotta a karját. Roland azonnal megállt. - A lábad? - kérdezte.

- Nem - felelte, és Roland látta, hogy rémült. -Miért van ilyen sötét?

- Susannah, éjszaka van.

Az asszony türelmetlenül rántotta meg a karját. - Ezt tudom, nem vagyok vak. Nem... - Habozott. -Nem érzed?

Roland rájött, hogy érzi. Először is, a Második sugárúton egyáltalán nem volt sötét. A harcos még mindig nem tudta felfogni, milyen elképesztő módon tékozolják ezek az emberek azt, amit Gileádban ritkának és értékesnek tekintettek. Papír víz finomított kőolaj mesterséges fény. Ez mindenütt ott volt. A boltok kirakatát kivilágították (a legtöbbet bezárták, a kirakatok mégis világosak voltak), de még ennél is fényesebben ragyogtak a Blimpie's nevű helyiségek, ahol körömfaladékot árusítottak, és mindezek fölött furcsa, narancsszín villanylámpák függtek, amelyek mintha az egész éjszakai levegőt átitatták volna fénnyel. Susannah-nak mégis igaza volt. Mintha a narancsszínű fény ellenére fekete lenne a levegő. Mintha körülvenné a járdán lépkedő embereket. Eszébe jutott, amit Eddie mondott Ez az egész dolog tizenkilences.

De ennek a sötétségnek, amit sokkal inkább érzett, mint látott, semmi köze nem volt a tizenkilenchez. Hatot ki kell vonni belőle, hogy az ember megértse, mi folyik itt. Roland először hitte el feltétlenül, hogy Callahannek igaza van.

- A Fekete Tizenhármas - szólalt meg.

- Tessék?

- Az hozott ide minket, az küldött révülésbe, és azt érezzük magunk körül. Nem azonos azzal, amikor a grapefruitban repültem, de hasonló.

- Úgy érzem, hogy ez rossz - mondta halkan a nő.

- Mert rossz is - felelte a harcos. - A Fekete Tizen-hármas valószínűleg a legborzasztóbb dolog, ami az Eld óta fennmaradt a földön. Nem mintha a Varázsló Szivárványa abból az időből származna biztos vagyok benne, hogy már korábban létezett...

- Roland! Hé, Roland! Suze!

Odanéztek, és korábbi fenntartásai ellenére Roland mérhetetlenül megkönnyebbült, amikor nemcsak Eddie-t, de Jake-et és Csit is megpillantotta. Másfél háztömbbel arrébb álltak. Eddie integetett. Susan-nah lelkesen visszaintegetett. Roland megragadta a karját, mielőtt a nő elfuthatott volna, mert láthatóan ez volt a szándéka.

- Nézz a lábad alá - mondta. - Semmi szükség rá, hogy fölszedjél valamiféle fertőzést, és áthozd a másik oldalra.

Végül sietős járásban egyeztek ki. Eddie és Jake, akiken cipő volt, futva közeledett. A gyalogosok úgy tértek ki előlük, hogy oda se néztek, és a társalgásukat sem szakították félbe, Roland legalábbis így látta, de aztán rájött, hogy ez nem egészen igaz. Egy kisfiú, aki nem lehetett idősebb háromévesnél, az anyja mellett döcögött. Az asszony semmit sem vett észre, de amikor Eddie és Jake megkerülték őket, a kicsi tágra nyílt, csodálkozó szemmel nézett rájuk... azután kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná simogatni a, fürgén kocogó Csit.

Eddie megelőzte Jake-et, és elsőnek érkezett. Kar nyújtásnyira tartotta magától Susannah-t, és nézt Roland megfigyelte, hogy egészen olyan az arca, mi a totyisé.

- Na? Mi a véleményed, drágám? - kérdezte félszegen Susannah, mint az asszony, aki éppen vadonatúj frizurával lepte meg a férjét.

- Határozottan páratlan - mondta Eddie. - Nekem nincs szükségem a lábadra, hogy szeresselek, de ez messze túl van a jó határán, a kiválóhoz tartozik. Krisztusom, most meg két centivel magasabb lettél nálam!

Susannah látta, hogy igaza van, és elnevette magát. Csi megszimatolta a lábakat, amelyek legutóbb még hiányoztak a nőről, azután ő is nevetni kezdett. Különös, ugatásszerű hang volt, de azért világosan hallatszott, hogy nevetés.

- Jó a lábad, Suze - mondta Jake, de olyan unottan, hogy Susannah ismét elnevette magát. A fiú észre sem vette máris Rolandhoz fordult. - Akarod látni a könyvesboltot?

- Van valami érdekes rajta?

Jake arca befelhősödött. - Igazából nem sok. Be van zárva.

- Az üres telket szeretném látni, ha van rá idő, mielőtt visszaküldenek minket - mondta Roland. - És a rózsát.

- Fáj? - kérdezte Eddie Susannah-tól. Most nézte meg közelebbről.

- Klassz érzés! - nevetett a nő. - Klassz!

- Másképp nézel ki.

- Meghiszem azt! - mondta, és csak úgy mezítláb dzsiggelni kezdett. Sok hónap telt el azóta, hogy utoljára táncolt, de a lelkesedés kipótolta a hiányosságokat. Egy komoly kosztümös-aktatáskás nő hirtelen elkanyarodott, néhány lépést az úttesten tett meg, hogy kikerülhesse a vándorok rongyos kis csapatát. - Lefogadhatod, hiszen van lábam!

- Ahogy a dal mondja - jegyezte meg Eddie.

- Mi?

- Nem érdekes - mondta, és átölelte Susannah derekát. Ám Roland ismét látta firtató, kérdő pillantását. Kis szerencsével annyiban hagyja a dolgot, gondolta.

így is történt. Eddie megcsókolta Susannah szája sarkát, azután Rolandhoz fordult. - Szóval látni akarod a híres üres telket és a még híresebb rózsát, mi? Hát én is. Vezess, Jake.

HÉT

Jake végigvezette őket a Második sugárúton, csak annyi ideig álltak meg, míg sietős pillantást vetettek az Elme Manhattani Éttermére. Azonban arra a kirakatra senki nem pocsékolta a világítást, így igazából nem sok látnivaló volt. Roland remélte, hogy megnézheti az étlapot, de ez a remény elszállt.

Jake, aki azoknak az embereknek a gyakorlatával olvasott a gondolataiban, akik megosztanak egymással egy khef-ei, azt mondta - Valószínűleg mindennap cserélik.

- Meglehet - helyeselt Roland. Még egy pillanatig

a kirakatot bámulta, de semmit nem látott a sötét Jí polcokon, néhány asztalon és a Jake által említett pulton kívül - annál ücsörögtek az öregfiúk, kávéztak, és a Kastélyok e világbeli változatát játszották. Nem volt semmi látnivaló, de érzett valamit még az üvegen át is, a kétségbeesést és a vereséget. Ha ennek szaga lenne, gondolta, akkor az savanyú és egy kicsit állott lenne. A kudarc szaga. Talán olyan álmoké, amelyek sosem valósultak meg. Mindez tökéletesen megfelelő támadási felület egy olyasféle alaknak, mint Enrico „II Roche" Balazar.

- Eleget láttál? - kérdezte Eddie.

- Igen. Gyerünk.

NYOLC

Rolandban a nyolc háztömbíiyi út megtétele a Második sugárút és az Ötvennegyedik utca sarkától a Negyvenhatodik utcáig azt az érzést keltette, hogy olyan országban jár, amelynek a létezésében nemigen hisz. Jake-nek vajon mennyire lehet különös? A csavargó, aki egy negyeddollárost kért Jake-től, eltűnt, de az étterem, amely előtt ült, még ott volt a Csam Csam Mama. Ez volt a Második sugárút és az Ötvenkettedik utca sarka. Egy háztömbbel arrébb volt az Erő Tornya lemezbolt. Még nem zárt be - a fölötte levő óra szerint, amelyen nagy, elektromos pöttyök mutatták az időt, még tizennégy perc volt este nyolcig. Nagy lárma zúdult ki a nyitott ajtón. Gitárok, dobok. Ennek a világnak a zenéje. Az áldozati muzsikára emlékeztette, amit a Szürkék játszottak annak idején Lud városában. Miért ne? Ez itt Lud, valamilyen kifacsarodott másutt-és-máskor módon. Bizonyos volt benne.

- Ez a Rolling Stones - mondta Jake -, de nem azt játsszák, mint mikor megláttam a rózsát. Az a „Fesd feketére" volt.

- Ezt nem ismered föl? - kérdezte Eddie.

- De igen, csak nem emlékszem a címére.

- Pedig kellene - mondta Eddie. - Ez a Tizenkilencedik idegösszeomlás.

Susannah megtorpant, körülnézett. - Jake?

Jake bólintott. - Igaza van.

Eddie közben kihalászott egy újságot az Erő Tornya lemezbolttal szomszédos ház biztonsági kapuja mögül. A The New York Times egyik része volt. „

- Mucikám, a mamád sosem mondta, hogy a jobb népek nem piszkálják ki az újságot a kapuból? - kérdezte Susannah.

Eddie elengedte a füle mellett. - Ezt nézzétek meg - mondta. - Mindnyájan.

Roland közelebb hajolt, félig-meddig azt várta, hogy ismét valami nagy ragályról tudósít az újság, de efféle rémség nem volt benne. Legalábbis amennyire meg tudta állapítani.

- Olvasd föl nekem, hogy miről van szó - kérte Jake-et. - A betűk ki-be úszkálnak az elmémben. Úgy vélem, azért, mert révülésben vagyunk - átmenetben a...

- A RHODESIAI CSAPATOK SZOROSABBRA FOGJÁK A GYŰRŰT A MOZAMBIKI FALVAK KÖRÜL -olvasta Jake. - CARTER KÉT TANÁCSADÓJA SZERINT A JÓLÉTI KIADÁSOK TÖBBMILLIÁRDOS MEGNYIRBÁLÁSÁRA LEHET SZÁMÍTANI. És itt lent, A KÍNAIAK SZERINT

NÉGY ÉVSZÁZAD ÓTA AZ 1976-OS FÖLDRENGÉS SZEDTE A LEGTÖBB ÁLDOZATOT. Aztán...

- Ki az a Carter? - kérdezte Susannah. - Ő a... Ronald Reagan előtti elnök? - A nevet nagyot kacsintva mondta ki. Eddie még mindig nem tudta meggyőzni, hogy nem viccből mondja elnöknek Reagant. Jake-nek sem hitt, amikor a fiú azt fejtegette, tudja, hogy hülyén hangzik, de a gondolat legalábbis nagy vonalakban elképzelhető, mert Reagan Kalifornia kormányzója. Susannah csak nevetett és bólogatott, mintha jó osztályzatot adna a fiú alkotó fantáziájára. Hite szerint Eddie megbeszélte Jake-kel, hogy átverik ezzel a sztorival, de ő nem veszi be. Azt el tudta volna képzelni, hogy Paul Newmanből elnök lesz, vagy akár Henry Fondából, aki nagyon elnökien festett a Nincs biztonságban, de hogy a Halál völgyének napjaiból a fogadós? Kizárt.

- Ne törődj Carterrel - mondta Eddie. - A keltezést nézd.

Roland igyekezett, de a betűk ki-be úszkáltak a tudatában. Szinte a Nemes írás formáját öltötték, és már-már elolvasta, de ekkor ismét értelmetlenséggé torzultak. - Mi van vele, az apád szerelmére?

- Június másodika van - szólt Jake. Eddie-re nézett. - De ha az idő ugyanúgy telik itt, mint ott, akkor nem június elsejének kéne lennie?

- De nem ugyanúgy telik - felelte komoran Eddie.

- Nem ugyanúgy. Ezen az oldalon gyorsabban múlik. Játékidő. És a játék órái ezen az oldalon gyorsabban járnak.

Roland elgondolkodott. - Ha megint eljövünk ide, akkor minden alkalommal később lesz, igaz?

Eddie bólintott.

Roland folytatta, legalább annyira magának, mint a többieknek. - Minden perc, amit odaát töltünk - a callai oldalon -, itt másfél percet jelent. Vagy talán kettőt.

- Nem, kettőt nem - helyesbített Eddie. - Biztos vagyok benne, hogy nem kétszer olyan gyorsan telik az idő. - De olyan kényszeredetten sandított az újságon levő dátumra, ami elárulta, hogy egyáltalán nem biztos benne.

- Még ha igazad van is - folytatta Roland -, akkor sem tehetünk egyebet, mint hogy továbbhaladunk.

- Egészen július tizenötödikéig - szólt Susannah. -Amikor Balazar és az úriemberek nem játsszák többé a kedves fickót.

- Talán hagynunk kéne ezeket a callaiakat, hogy intézzék el maguk a problémájukat - mondta Eddie.

- Utálok ilyet mondani, Roland, de talán ezt kéne tennünk.

- Nem tehetjük, Eddie.

- De miért?

- Mert Callahannél van a Fekete Tizenhármas -magyarázta Susannah. - A mi segítségünk az ára. És nekünk szükségünk van rá.

Roland a fejét rázta. - Mindenképpen megszabadul tőle - azt hiszem, ebben a kérdésben

világosan látok. Retteg tőle.

- Igen - helyeselt Eddie. - Nekem is ilyen érzésem volt.

- Azért kell segítenünk nekik, mert ez az Eld útja -mondta Roland a nőnek. - És mert a ka útja mindig a kötelesség útja.

Mintha villanást látott volna Susannah szemének mélyén. Mintha valami vicceset mondott volna. Lehet, hogy így volt, de nem Susannah mulatott rajta. Detta, vagy Mia az, aki ezeket az eszméket viccesnek találja. Már csak az a kérdés, hogy melyik. Netán mindkettő?

- Utálom ezt az érzést - szólt Susannah. - A sötétség érzését.

- Az üres telken jobb lesz - mondta Jake. Elindult, a többiek követték. - A rózsa mindent jobbá tesz. Meglátjátok.

KILENC

Miután keresztülvágott az Ötvenedik utcán, Jake sietni kezdett. A Negyvenkilencedik utca belvárosi végében már ügetett. A Második sugárút és a Negyvennyolcadik utca sarkán futásnak eredt. Nem tehetett róla. A sarkon segített neki a zöld jelzés, de a lámpa éppen akkor váltott pirosra, amikor elérte a túlsó járdát.

- Jake, várj! - kiáltotta utána Eddie, de a fiú nem várt. Talán nem tudott várni. Eddie is érezte a húzást, Roland és Susannah szintúgy. Halk, édes zümmögés járta át a levegőt, mindenben ellentéte a rút, fekete érzésnek.

Rolandban a zümmögés Mejist és Susan Delgadót idézte föl. Az édes fűágyban váltott csókokat.

A kicsi Susannah felkapaszkodott az apja ölébe, és ráhajtotta sima arcocskáját a szúrós pulóverre. Emlékezett, hogyan hunyta le a szemét, és szívta be a szagot, amely egyedül az apjáé volt, a pipadohány, a gaulteria és a Musterole illatát, amellyel Dan Holmes a csuklóját kenegette, mert felháborítóan korán, már huszonöt éves korában megtámadta az ízületi gyulladás. Ez a szagegyveleg azt jelentette a kislánynak, hogy minden rendben van.

Eddie egy kirándulásra emlékezett Atlantic Citybe, amikor még nagyon kicsi volt, talán öt-hat éves. Az anyjuk vitte el őket, és eljött a pillanat, amikor a mama és Henry elment fagylaltért. Mrs. Dean a járdára mutatott, és azt mondta. Ide lerakod a feneked, fiatalember, és itt maradsz, amíg vissza nem jövünk. Ő pedig engedelmeskedett. Akár egész nap ott ült volna, a lejtős partot, az óceán mozgását bámulva. A sirályok egymást szólongatva siklottak a habok fölött. Valahányszor a hullámok visszahúzódtak, előbukkant a nedves homok széles sávja, amely olyan erősen ragyogott, hogy csak pislogva tudott ránézni. A hullámok zúgása erős, mégis álmosító volt. Emlékezett rá, hogy azt gondolta örökké itt maradnék. Végleg itt tudnék maradni, mert ez szép, békés és… és minden rendben van. Itt minden rendben van.

Ezt érezték a legerősebben mind az öten (még Csi is), úgy érezték, minden csodálatosan, szépségesen rendben van.

Anélkül hogy összenéztek volna, Roland és Eddie megragadta Susannah könyökét. Fölemelték, hogy fedetlen lába ne érje a földet, és így vitték magukkal. A Második sugárút és a Negyvenhetedik utca sarkán a forgalom elállta útjukat, de Roland a közeledő fényszórók elé tartotta a kezét, és azt kiáltotta - Gileád nevében, állj!

És megálltak. Csikorogtak a fékek, hátulsó lökhárítók koccantak első lökhárítókhoz, csörömpölt a kihulló üveg, de a kocsik megálltak. Roland és Eddie keresztülvágott az éles reflektorfényben,

a lármás dudaszóban, kettejük között Susannah újra kinőtt (és máris meglehetősen piszkos) lába jó hét centivel lebegett a föld felett. A boldogság és a rend érzése egyre erősödött, ahogy közeledtek a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkához. Roland vérében lázasan lüktetett a rózsa zümmögése.

Igen, gondolta. Az összes istenekre, igen! Ez az! Talán nem is egy átjáró, amely a Setét Toronyba vezet, hanem maga a Setét Torony. Istenek, micsoda erő! Hogy húz magához! Cuthbert, Alain, Jamie — bár itt lennétek).

Jake a sarkon állt, és a másfél méter magas táblát nézte. Könnyek peregtek az arcán. A kerítés mögötti sötétségből áradt a dallamos, erős zümmögés. Soksok, együtt éneklő hang dallama. Egyetlen, hatalmas, nyílt hang. Igen, itt van, mondták a hangok. Te is itt lehetsz. Itt van a jó fordulat, a szerencsés találkozás, a láz, amely hajnal előtt leesett, hogy megnyugodhasson a véred. Itt van a kívánság, amely valóra válik, a megértő tekintet. Itt van a gyengédség, amelyet kapsz, és amelyet továbbadsz. Itt van a józan ész, a tiszta elme, amiről már azt gondoltad, hogy elveszett. Itt minden rendben van.

Jake feléjük fordult. - Érzitek? - kérdezte. - Érzitek?

Roland bólintott. Eddie is.

- Suze? - kérdezte a fiú.

- Majdnem a legszebb dolog a világon, ugye? -kérdezte a nő. Majdnem, gondolta Roland. Azt mondta, majdnem. Szeme nem szalasztotta el a mozdulatot, amellyel Susannah beszéd közben a hasához nyúlt, és megsimította.

TÍZ

Ott voltak a Jake emlékeiben szereplő plakátok - Olivia Newton John lesz a Radio City Music Hallban, G. Gordon Liddy és a Grots egy Mercury Lounge nevű helyen, egy rémfilm, a Zombik háborúja, TILOS AZ ÁTJÁRÁS. De...

- Az ott megváltozott - mutatott egy púderrózsaszín firkára. - Ugyanaz a szín, a betűket ugyanaz a személy írhatta, de amikor utoljára itt jártam, a Teknősről szóló vers volt itt. „Nézd a Teknős hatalmas hátát, azon hordja az ember világát." Azután pedig a Sugárról írt valamit.

Eddie közelebb lépett, és ezt olvasta - „Ó, SUSAN-NAH-MIO, meghasadt csajom, '99-ben DIXIE-MALACBAN parkolt a TRAGACSOM." - Susannah-ra nézett. - Ez meg mi az ördögöt jelenthet? Van valami fogalmad, Suze?

A nő a fejét rázta. Tágra nyílt a szeme. Rémült szemek, gondolta Roland. De vajon melyik nő rémült meg? Ezt nem tudta volna megmondani. Csak annyit tudott, hogy Odetta Susannah Holmes hasadt személyiség, és ez á „mio" nagyon hasonlít a Miához. A kerítés mögötti sötétségből áradó zümmögés megnehezítette a gondolkozást. Most rögtön oda akart menni a hang forrásához. Oda kellett mennie, ahogy a szomjúságtól félhalott embernek is vízhez kell jutnia.

- Gyerünk - mondta Jake. - Át tudunk mászni. Nem nehéz.

Susannah lenézett meztelen, piszkos lábára, és hátrált egy lépést. - Én nem megyek - mondta. - Nem lehet. Cipő nélkül nem.

Ennek volt értelme, Roland mégis arra gondolt, valami más húzódik mögötte. Mia nem akar bemenni. Mia tudja, hogy valami félelmetes dolog történne vele, ha bemenne. Vele és a

magzatával. A harcos egy pillanatig arra gondolt, erőszakkal hurcolja be, hadd intézze el a rózsa a nőben sarjadó lényt és ezt a riasztó új személyiséget, amely olyan erős, hogy Susannah Mia lábain állított be ide.

Ne, Roland!, mondta Alain hangja. Mindig ő volt a legerősebb a megérzésben. Rossz időben, rossz helyen lenne.

- Vele maradok - mondta Jake. A hangja tele volt sajnálkozással, de nem tétovázott, és Rolandot elöntötte a szeretet a fiú iránt, akit egyszer hagyott meghalni. Az a hatalmas hang a kerítés mögötti sötétségben erről a szeretetről énekelt tisztán hallhatóan. És az egyszerű megbocsátásról is, a vezeklés nehéz, kényszerű menetelése helyett? Roland úgy gondolta, hogy igen.

- Nem! - tiltakozott Susannah. - Csak menj, drágám. Nem lesz semmi baj. - A fiúra mosolygott. - ! Tudod, ez az én városom is. Kiismerem magam. Mellesleg - lehalkította a hangját, mint aki hatalmas titkot közöl - azt hiszem, valamennyire láthatatlanok vagyunk.

Eddie megint olyan fürkészőn nézett rá, mintha azt kérdezné, hogy képes nem velük menni, akár pucér a lába, akár nem, de Roland ez alkalommal nem aggódott. Mia titka biztonságban van, legalábbis egy ideig. Eddie-t túl erősen vonzza a rózsa ahhoz, hogy sokáig gondolkodjék bármin is. Alig várta, hogy indulhasson.

- Együtt kéne maradnunk - mondta Eddie kelletlenül. - Akkor visszafelé nem veszítjük el egymást. Magad mondtad, Roland.

- Milyen messze van innen.a rózsa, Jake? - kérdezte a harcos. Nehéz volt beszélni, amikor fülét szélként töltötte meg a zümmögés. Nehéz volt gondolkodni.

- A telek közepe táján. Talán harminc méter, de inkább kevesebb.

- Abban a pillanatban, hogy meghalljuk a harangokat - mondta Roland -, máris futunk a kerítés és Susannah felé. Mindhárman. Rendben?

- Rendben - felelte Eddie.

- Mindhárman, és Csi is - tette hozzá Jake.

- Nem, Csi Susannah-val marad.

Jake elkomorodott, nem tetszett neki a dolog. Roland nem is számított rá. - Jake, Csi is mezítláb van... és nem te mondtad, hogy minden tele van üvegcseréppel?

- I-i-igen... - felelte a gyerek elnyújtottan. Kelletlenül. Azután fél térdre ereszkedett, és belenézett Csi aranykarikás szemébe. - Maradj Susannah-val, Csi!

- Csi! Ad! - Csi marad. Ennyi elég volt Jake-nek. Fölállt, Roland felé fordult, és bólintott.

- Suze? - kérdezte Eddie. -Tényleg maradsz?

- Igen! - Buzgón. Habozás nélkül. Roland most már úgyszólván biztosra vette, hogy Mia ragadta kézbe a kormányrudat, ő mozgatja a karokat, és forgatja a tárcsákat. Úgyszólván. Még most sem teljesen. A rózsa zümmögése lehetetlenné tette, hogy bármiben bizonyos lehessen, azon kívül, hogy minden -minden - rendben van.

Eddie bólintott, megcsókolta a nő szájának sarkát, azután odalépett a kerítéshez, amelyen a

fura versike díszlett Ó SUSANNAH-MIO, meghasadt csajom! Kengyelt formált összefont ujjaiból. Jake belelépett, Eddie fölemelte, és a fiú eltűnt, akár a szellő.

- Ake! - kiáltotta Csi, azután elhallgatott, és leült Susannah pőre lába mellé.

- Te jössz, Eddie - mondta Roland. Összefonta megmaradt ujjait, hogy ugyanúgy átemelje Eddie-t, ahogy a fiú tette Jake-kel, ő azonban egyszerűen megmarkolta a kerítés tetejét, és átvetette magát rajta. Az a drogos, akivel Roland először a Kennedy repülőtérhez közeledő sugárhajtású gépen találkozott, erre sose lett volna képes.

- Maradjatok, ahol vagytok. Mindketten - szólt a harcos. Úgy értette, hogy a szőrmókus és a nő, de közben egyedül Susannah-ra nézett.

- Nem lesz semmi baj! - nyugtatta meg az, és megsimogatta Csi selymes bundáját. - Igaz, öcsi?

- Csi!

- Eredj, nézd meg a rózsádat, Roland. Amíg még teheted.

Roland még egy utolsó, töprengő pillantást vetett rá, azután megmarkolta a kerítés tetejét. Egy pillanattal később eltűnt, egyedül hagyva Susannah-t és Csit a világegyetem legelevenebb, legvibrálóbb utcasarkán.

TIZENEGY

Furcsa dolgok történtek vele, miközben várakozott.

Arrafelé, amerről jöttek, az Erő Tornya lemezboltnál egy bank órája felváltva villogtatta a pontos időt és a hőmérsékletet 8.27, 18, 8.27, 18, 8.27,18. Azután hirtelen más számok villantak föl 8.34, 18, 8.34, 18. Susannah megesküdött volna, hogy egy pillanatra sem vette le a szemét az óráról. Valami elromlott talán a szerkezetben?

Bizonyára, gondolta. Mi más történhetett? Úgy vélte, semmi, de akkor miért érzi úgy hirtelen, hogy minden más? Másként is lát mindent. Lehet, hogy az én szerkezetem romlott el.

Csi vinnyogott, és feléje nyújtotta hosszú nyakát. A nő ekkor jött rá, miért lát mindent másképpen. Amellett, hogy hét perc valamiképpen elsiklott az életéből, a világ visszanyerte korábbi, túlságosan ismerős perspektíváját. Egy alacsonyabb látószöget. Közelebb volt Csihez, mert a földhöz is közelebb került. Eltűnt a nagyszerű lábszár és lábfej, amelyet akkor kapott, amikor kinyitotta a szemét New Yorkban.

Hogyan történhetett ez? És mikor? A hiányzó hét percben?

Csi ismét vinnyogott. Ez alkalommal csaknem ugatott. Elnézett Susannah mellett a másik irányba. Ő is!. arra fordult. Fél tucat ember vágott keresztül a Negyvenhatodik utcán, és feléjük tartott. Öten normálisak voltak. A hatodik fehér arcú asszony volt, penészfoltos ruhában. Szemürege üres, fekete. Állkapcsa annyira lelógott, hogy majdnem a szegycsontját verte, és Susannah szeme láttára egy zöld féreg araszolt végig az alsó ajkán. Azok, aki vele együtt keltek át az úttesten, ugyanúgy kitértek előle, mint a többi gyalogos Susannah, Roland és barátaik elől. Susannah sejtése szerint a normális járókelők mindkét esetben érzik, hogy valami nincs rendben, és arrébb húzódnak. Csakhogy ez az asszony nem révülésben volt. Ez az asszony meghalt.

TIZENKETTŐ

A zümmögés egyre erősödött, miközben ők hárman keresztülbotladoztak az üres telek téglával és szeméttel teleszórt vadonán. Éppúgy, mint korábban, Jake most is arcokat látott minden szögletben és árnyékban. Látta Hasgatót és Hootsot Tik-Takot és Flagget Eldred Jonas brávóit, Depape-et és Reynoldsot látta az apját, anyját és Greta Shaw-t, a házvezetőnő-• jüket, aki egy kicsit hasonlított Edith Bunkerre a tévéből, és aki sosem felejtette el levágni a szendvicseiről a kenyérhéjat. Greta Shaw volt az, aki néha úgy hívta, „Barna", noha ez a kettejük titka volt.

Eddie a régi szomszédaikat látta Jimmie Poliót, a dongalábú srácot, Tommy Frederickset, aki mindig olyan izgatottan figyelte az utcai meccseket, hogy még fintorgott is közben, meg egy Halloween Tommy nevűt. Ott volt még Skipper Brannigan, aki képes lett volna még Al Caponéba is belekötni, ha Al annyira elveszíti a józan ítélőképességét, hogy a szomszédságukba költözik, azután Csaba Drabnik, a Kibaszottul Őrült Magyar. Egy törött téglahalomban az anyja arcát látta, szemének csillogását egy a téglák közé ágyazódott kólásüvegcserepek adták. Meglátta az anyja barátnőjét, Dora Bertollót (akit a háztömb gyerekserege egyhangúlag Cicis Bertollonak becézett, mert akkora dudái voltak, mint egy-egy görögdinnye). És természetesen látta Henryt is. Távolabb, az árnyékban állt, és őt figyelte. Csak éppen most mosolygott
fintorgás helyett, és tisztának tűnt. Kezét kinyújtotta, és mintha hüvelykjét fölemelve kívánt volna szerencsét Eddie-nek. Rajta, súgta az erősödő zümmögés Henry Dean hangján. Rajta, Eddie, mutasd meg, miből vagy! Nem ezt mondtam a srácoknak? Amikor kint voltunk a Dahlie mögött, és Jimmie Polio cigijét szívtuk, nem ezt mondtam? „Az öcsém rá tudja beszélni az ördögöt, hogy menjen be a tűzbe", ezt mondtam. Nem igaz} De igen. Ezt mondta. És mindig is így gondoltam, suttogta a hang. Mindig szerettelek. Néha leugattalak, de mindig szerettelek. Az öcsikém voltál.

Eddie elsírta magát. De ezek jó könnyek voltak.

Roland ezen a téglatörmeléktől ellepett, árnyékos telken életének kísértetek látta, az anyjától és dadájától a Calla Bryn Sturgisből érkezett látogatókig. És ahogy ment, egyre nőtt benne az igazság érzése az érzés, hogy a nehéz döntések, a fájdalom, a veszteség, a kiontott vér végső soron nem volt hiábavaló. Mindennek volt oka. Célja. Létezik élet és szeretet. Hallotta a rózsa dalának teljességét, és ő is elsírta magát. Legfőképpen megkönnyebbülésében. Nehéz úton jutott el idáig. Sokan meghaltak közben. Itt azonban mégis élnek együtt énekelnek a rózsával. Az élete végső soron nem szikkadt álom csupán.

Megfogták egymás kezét, úgy botladoztak előre, segítettek egymásnak, hogy elkerüljék a lécekből kiálló szögeket, a lyukakat, amelyekben a boka kifordul, megrándul, talán még el is törik. Roland nem tudta, hogy az ember kitörheti-e a lábát, ha révülésben van, de nem vágyott megtudni.

- Ez mindent megér - mondta rekedten.

Eddie bólintott. - Most már sosem állok meg. Még az sem állíthat le, ha meghalok.

Jake karikát formált a mutató- és hüvelykujjából, és elnevette magát. Roland fülének jólesett ez a hang. Itt sötétebb volt, mint az utcán, de a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca narancsszín lámpái elég erős fényt adtak, hogy kissé megvilágítsák a telket. Jake egy táblát mutatott^ amely egy halom deszka tetején hevert. - Látjátok azt? A csemege cégtáblája. Én húztam ki a gazból. Azért van ott, ahol van. - Körülnézett, azután másik irányba mutatott. - Nézzétek!

Ez a tábla még állt. Roland és Eddie odafordult, hogy elolvassa. Noha egyikük sem látta korábban, mindkettejüknek ismerősnek rémlett.

MILLS ÉPÍTKEZÉSI ÉS SOMBRA

INGATLANÜGYNÖKSÉG

FOLYAMATOSAN SZÉPÍTIK

MANHATTAN ARCULATÁT!

EZEN A HELYEN HAMAROSAN FELÉPÜL

A TEKNŐS-ÖBÖL LUXUS LAKÓTELEP!

INFORMÁCIÓÉRT HÍVJA A 661-6712 SZÁMOT!

NAGYON BOLDOG LESZ, HA MEGTESZI!

Ahogy Jake mondta, a tábla ócskának látszott, át kellett volna festeni, vagy ki kellett volna cserélni. A gyerek emlékezett a feliratra, amelyet a táblára fújtak, és Eddie is emlékezett rá Jake meséjéből, nem azért, mintha bármit jelentett volna neki, hanem mert olyan különös volt. És tényleg ott is volt, ahol a történet szerint lennie kellett BANGÓ SKANK, talán egy rég megszűnt játék hívószava.

- Azt hiszem, más a táblán a telefonszám - vélte Jake.

- Igen? - kérdezte Eddie. - Mi volt a régi?

- Nem emlékszem.

- Akkor mitől vagy olyan biztos benne, hogy ez más?

Másutt, más időben Jake talán megsértődik az ilyen kérdésektől. Most azonban elmosolyodott, mivel megvigasztalta a rózsa közelsége. - Nem tudom. Talán nem is tudhatom. De biztos vagyok benne, hogy másképpen néz ki. Akárcsak a könyvesbolt kirakatában levő tábla.

Roland alig hallotta őket. Gázolt ócska cowboycsizmájában a tégla- és deszkahalmok között, az üvegcserepeken, szeme még az árnyékban is ragyogott. Meglátta a rózsát. Valami hevert mellette azon a ponton, ahol Jake rátalált a kulcs neki szóló változatára, de Roland nem törődött vele. Csak a rózsát látta, amely a kiömlött festéktől bíborrá színeződött fűcsomóból nőtt ki. Térdre esett a virág előtt. Egy perccel később Eddie balról. Jake jobbról térdelt le mellé.

A rózsa összezárult éjszakára. De most nyílni kezdtek a szirmok, mintha a térdelőket üdvözölnék. A rózsa zümmögése úgy hangzott a fülükben, mint az angyalok éneke.

TIZENHÁROM

Susannah eleinte jól volt. Tartotta magát annak ellenére, hogy elveszítette a lábának felét - azt mindenesetre, amelyen ide érkezett - és most arra kényszerült, hogy a régi, ismerős (gyűlöletesen alázatos) tartásban félig térdeljen, félig üljön a mocskos járdán. Hátával az üres telek kerítésének támaszkodott. Gúnyos gondolat futott át az agyán Csak egy kartonlapra és egy bádogbögrére lenne szükségem.

Még azután is tartotta magát, hogy megpillantotta a halott nőt a Negyvenhatodik utca túloldalán. Segített az ének, amit a rózsa dalának vélt. Csi is segített, aki melegen odafészkelte magát mellé. Susannah megsimogatta selymes bundáját, az állatot használta a valóság szilárd pontjának, amelybe kapaszkodhat. Újra és újra elmondta magának, hogy nem őrült meg. Jó, elveszített hét percet. Talán. De az is lehet, hogy ennek az újmódi órának a belsejében csuklott egyet a szerkezet. És az sem lehetetlen, hogy egyszerűen egy hisztis drogost lát, Isten tudja,

hány akad belőlük New Yorkban... És egy drogosnak kis zöld kukac araszol az ajkán?

- Azt csak képzeltem - mondta a szőrmókusnak. -Igaz?

Csi megosztotta ideges figyelmét Susannah és a rohanó fényszórók között, melyeket valószínűleg nagy testű ragadozó állatok izzó szemének vélt. Idegesen nyüszített.

- Mellesleg a fiúk hamarosan visszajönnek.

- Júk - helyeselt a szőrmókus reménykedő hangon.

Egyáltalán, miért nem mentem velük? Eddie elvitt volna a hátán, Isten tudja, hányszor megtette korábban is, hámmal, és anélkül.

- Nem bírtam megtenni - suttogta. - Egyszerűen nem bírtam.

Mert énjének egyik része rettegett a rózsától. Attól, hogy túl közel kerüljön hozzá. Talán ez a rész uralkodott rajta a hiányzó hét percben? Susannah ettől tartott. Ha így van, mostanra eltávozott. Magával vitte a lábait, és egyszerűen elsétált, vissza az 1977-es New Yorkba. Nem jó ez így. De magával vitte a rózsától való félelmet is, ez viszont jó. Nem akart félni olyasmitől, amiről érezte, milyen erős és csodálatos.

Egy újabb személyiség? Arra gondolsz, hogy a hölgy, aki elvitte a lábadat, egy újabb személyiség?

Más szóval, Detta Walker legújabb változata?

Ettől a gondolattól sikítani tudott volna. Most már megértette, hogyan érezheti magát egy asszony, öt évvel a látszólag sikeres rákműtét után, amikor az orvos azt mondja neki egy közönséges röntgenszűrés után, hogy árnyékot talált a tüdejében.

- Ne kezdd elölről - mormogta halk, hisztérikus hangon, miközben újabb járókelők haladtak el mellette. Valamennyien kicsit elhúzódtak a deszkakerítéstől, noha így kevesebb hely maradt a járdán. - Ne, ne kezdd elölről. Ez nem lehet. Egész vagyok. Én... meggyógyultam.

Milyen régen mentek el a barátai?

Az utca távolabbi részén villogó órára nézett. 8.42 volt, de nem tudta, megbízhat-e benne. Úgy rémlett, több idő telt el. Sokkal több. Talán hívnia kéne őket. Elég annyit kiáltania, hogy halló. Mi van veletek?

Nem. Nem teszel ilyet. Harcos vagy, lányom. Legalábbis ő azt mondta. Ezt gondolja rólad. És nem fogod megváltoztatni a véleményét azzal, hogy sikítozni kezdesz, mint egy iskolás lány, ha észrevesz egy szalagos siklót a bokor alatt. Ülsz itt, és vársz. Meg tudod tenni. Itt van neked Csi társaságnak, és te...

Ekkor látta meg az utca túloldalán a férfit, ahogy áll az újságosbódé mellett. Meztelen volt. Fekete ipari cérnával, nagy öltésekkel bevarrt, szaggatott, Y alakú vágás volt rajta, ami a lágyékánál kezdődött, és a szegycsontjánál ágazott el. Üres szeme Susannah-ra meredt. Átnézett rajta. Át az egész világon.

A látomás már nem látomás volt, amikor Csi ugatni kezdett. A szőrmókus a meztelen halottat bámulta a másik oldalon.

Susannah nem bírta tovább. Sikoltozva hívta Eddie-t.

TIZENNÉGY

Amikor a rózsa kinyílt, feltárva szirmai között a skarlát kohót, és közepén az izzó sárga napot, Eddie mindent látott, ami számít.

- Ó, Istenem! - sóhajtotta mellette (de lehet, hogy ezer mérföldről) Jake.

Eddie nagy dolgokat és épphogy elkerült katasztrófákat látott. A kisgyerek Albert Einsteint, akit hajszál híján elgázolt az úttesten az elszabadult tejeskocsi. Egy Albert Schweitzer nevű tizenéves srácot, amint kilép a fürdőkádból, majdnem rá a szappanra, amely a kihúzott dugó mellett hever. Egy náci Oberleutnant eléget egy papírt, amire a D-nap helye és dátuma van írva. Látott egy embert, aki meg akarta mérgezni Denver egész víztartalékát, de megölte a szívroham egy iowai parkolóban az I-80-as út mentén, egy csomag McDonald's rósejbnivel az ölében. Látott egy terroristát, amint a testére drótozott bombával hirtelen elfordul egy zsúfolt étteremtől egy nagyvárosban, amely akár Jeruzsálem is lehet. Ezt a terroristát semmi más nem állította meg, csak az ég, és a gondolat, hogy az ég egyaránt feszül bűnös és bűntelen fölött. Látta, amint négy férfi megment egy kisfiút egy szörnyetegtől, amelynek a feje mintha egyetlen szemből állna.

De mindennél fontosabb volt az apró dolgok összeadódó, hatalmas súlya, le nem zuhant repülőgépektől férfiakig és nőkig, akik a tökéletes időben a megfelelő helyen tartózkodtak, és így nemzedékeket alapítottak. Látott ajtókban csent csókokat, visszakapott pénztárcákat, és férfiakat, akik útelágazáshoz értek, és a megfelelő irányt választották. Ezernyi véletlen találkozást látott, amelyek mégsem voltak véletlenek, tízezernyi helyes döntést, százezernyi jó választ, a föl nem ismert gyengédség milliónyi tettét. Látta Folyamút öreg népét, és Rolandot, aki az út porában várta Talitha néne áldását hallotta, amint az öregasszony saját akaratából, boldogan adja meg neki. Hallotta, amint azt mondja a harcosnak, hogy a keresztet, amelyet neki adott, fektesse a Setét Torony tövébe, és mondja ki Talitha Unwin nevét, aki a világ másik végén élt. Látta magát a Tornyot a vörös rózsák között, és egy pillanatra a célját is megértette vonalai az erőt osztják szét a világok között, amelyek léteztek és léteznek az idő hatalmas csigavonalában. Minden téglának, amely a földre esett, ahelyett, hogy egy kisgyermek fejét találta volna el, minden tornádónak, amely elkerülte a lakókocsiparkot, minden rakétának, amely nem röppent ki, minden kéznek, amely nem lendült erőszakra, a Torony volt az oka.

Hallotta a rózsa csöndes, dallamos hangját. A dalt, amely azt ígérte, hogy minden rendben lesz, minden rendben lesz, hogy minden dolog rendbe jön.

Csakhogy valami baj van vele, gondolta.

Fűrészes disszonancia rejtőzött a zümmögés mélyén, olyan, akár a törött üvegcserép. A rózsa forró szívében valami rút, bíbor izzás villogott, valami hideg fény, ami nem tartozott oda.

- A létezésnek két tengelye van - szólalt meg Roland. - Kettő! - Jake-hez hasonlóan ő is ezermérföldnyire járt. - A Torony... és a rózsa. Mégis, a kettő azonos.

- Azonos - helyeselt Jake. Arcát, kiszínezte a ragyogó fény, a sötétvörös és az izzó sárga. Eddie azonban mintha más fényt is látott volna rajta, vibráló bíbor sugárzást, olyan színűt, mint egy véraláfutás. Most Jake homlokán táncolt, azután az arcán, majd szemének kútjában úszkált eltűnt, hogy ismét felbukkanjon a halántékán, mint egy gonosz gondolat kivetülése.

- Mi a baj vele? - hallotta a saját hangját, de nem kapott választ. Sem Roland, sem Jake, sem a rózsa nem felelt.

Jake fölemelte egyik ujját, és számolni kezdett. Eddie látta, hogy a szirmokat számolja össze. Pedig erre nem volt szükség. Valamennyien tudták, hány szirom van.

- Meg kell szereznünk ezt a telket - szólt Roland. -A miénk lesz, hogy megvédhessük. Addig, amíg a Sugarak ismét működni kezdenek, és a Torony is ismét biztonságban kerül. Mert amíg a Torony gyengül, addig ez tart össze mindent. És ez is gyengül. Beteg. Érzitek?

Eddie kinyitotta a száját, hogy közölje, miszerint természetesen érzi, és ez volt az a pillanat, amikor Susannah sikoltozni kezdett. Egy másodperc múlva Csi is csatlakozott hozzá eszeveszett ugatással.

Eddie, Jake és Roland úgy néztek egymásra, mintha legmélyebb álmukból ébredtek volna. Elsőnek Eddie állt föl. Megfordult, és a nő nevét kiáltozva botladozott vissza a kerítés és a Második sugárút felé. Jake követte, csak annyi ideig állt meg, hogy fölkapjon valamit a bojtorjánbozótból, onnan, ahol korábban a kulcsot találta.

Roland egy utolsó, elkínzott pillantást vetett a vadrózsára, amely olyan hősiesen növekedett a téglákkal, deszkákkal, építési törmelékkel teleszemetelt pusztaságban. Ismét csukódni kezdtek a szirmai, elrejtve a belső izzást.

Visszajövök, ígérte. Minden világok isteneire, az apámra, az anyámra és valaha volt barátaimra esküszöm, visszajövök.

Mégis félt.

Megfordult, és futva indult a deszkakerítés felé, a derekát marcangoló fájdalom ellenére is öntudatlan ügyességgel választva meg az utat a szemét között. Futás közben egy gondolat tért hozzá vissza, és szívként lüktetett benne Kettő. A létezés két tengelye. A rózsa és a Torony. A Torony és a rózsa.

Minden más kettejük között forog, törékeny szövevényben.

TIZENÖT

Eddie átvetette magát a kerítésen, ügyetlenül hasra esett, fölpattant, és gondolkodás nélkül Susannah elé ugrott. Csi tovább ugatott.

- Mi az? Mi történt, Suze? - Roland pisztolya után kapott, de nem találta. Úgy látszik, a fegyverek nem utaznak révülésben.

- Ott! - kiáltotta, és az utca túloldalára mutatott. -Ott! Látod őt? Kérlek, Eddie, kérlek, mondd, hogy látod!

Eddie ereiben megfagyott a vér. Egy meztelen férfit látott, akit, nyilván boncoláskor, fölvágtak, azután ismét összevarrtak. Egy másik férfi - eleven - újságot vásárolt a közeli bódéban, körülnézett, jön-e valami, azután keresztülvágott a Második sugárúton. Noha szétnyitotta az újságot, hogy elolvassa a főcímet, Eddie látta, amint megkerüli a halottat. Éppen úgy, ahogy minket kerültek ki, gondolta.

- Volt egy másik is - suttogta a nő. - Egy asszony. Járkált. És volt egy féreg. Láttam, ahogy a-a-araszol...

- Nézzetek jobbra - mondta feszülten Jake. Fél térdre ereszkedve, nyugtatóan megsimogatta Csit. Másik kezében valami gyűrött, rózsaszín dolgot tartott. Az arca falfehér volt.

Odanéztek. Egy gyerek közeledett lassan. Csak abból lehetett tudni, hogy kislány, mert piros-kék ruhát viselt. Ahogy közelebb ért, Eddie látta, hogy a kék az óceánt ábrázolhatja. A piros

foltok apró málnacukor színű vitorlásokká élesedtek. A kislány fejét szörnyű baleset zúzta szét, annyira, hogy szélesebb lett, mint amilyen hosszú. Szeme széttaposott szőlőszemmé lappadt. Egyik halvány karjáról fehér műanyag táska lógott, a kislányok legjobb gázolás felé-tartok-noha-nem-is-tudok-róla ridikülje.

Susannah nagyot lélegzett, hogy sikoltson. A sötétség, amelyet korábban csak érzékelt, most szinte látható lett. Az bizonyos, hogy tapintható volt úgy nehezedett rá, mint a föld. Akkor is sikoltani fog. Sikoltania kell.Wagy sikolt, vagy megőrül.

- Egy hangot se! - suttogta a fülébe Gileádi Roland. - Ne zavard szegény kis kárhozottat. Az életedre, Susannah! - A sikoly hosszú, fájdalmas sóhajtás formájában távozott.

- Halottak - mondta Jake halk, fegyelmezett hangon. - Mindketten.

- A kóbor halottak - felelte Roland. - Hallottam róluk Alain Johns apjától. Nem sokkal azután hogy t visszatértünk Mejisből, és már nem sok idő volt hátra, mielőtt... hogy szoktad mondani, Susannah? Mielőtt minden „gajra ment volna". Mindenesetre Izzó Chris figyelmeztetett minket, hogy ha valaha is révülésbe kerülünk, akkor láthatunk kóborokat. - Az utca túloldala felé mutatott, ahol még mindig ott ácsorgott a meztelen férfi. - Akik vagy oly hirtelen haltak meg, hogy meg sem érthették, mi történik velük, vagy egyszerűen nem hajlandók elfogadni, ami történt. Előbb-utóbb távoznak. Nem hinném, hogy túl sok lenne belőlük.

- Hála Istennek - szólt Eddie. - Olyan, mintha egy George Romero-zombifilmből lépett volna elő.

- Susannah, mi történt a lábaddal? - kérdezte Jake.

- Nem tudom - válaszolta a nő. - Az egyik percben még megvolt, a másikban ugyanolyan lettem, mint korábban. - Megérezte Roland tekintetét, felé fordult. - Valami furcsát látsz, cukorfalat?

- Egy ka-tet vagyunk, Susannah. Mondd el nekünk, mi történt valójában.

- Mi az ördögöt akar ez jelenteni? - kérdezte Eddie. Mást is akart mondani, de mielőtt megszólalhatott volna, Susannah megragadta a karját.

- Rajtakaptál, igaz? Nem baj, elmondom. A szerint a divatos pontkijelzős óra szerint hét percet elveszítettem, miközben rátok vártam, fiúk. Hét percet és a remek, új lábaimat. Nem akartam erről beszélni, mert... - Elhallgatott, azután folytatta. - Mert attól féltem, hogy elveszítettem az eszemet.

Nem ettől féltél, gondolta Roland. Nem pontosan ettől.

Eddie megölelte Susannah-t, és arcon csókolta. Idegesen sandított az utca túloldalán ácsorgó meztelen halottra (a szétlapított fejű kislány hál' istennek tova-csámborgott a Negyvenhatodik utcában a ENSZ felé), azután a harcosra nézett. - Ha igaz, amit mondasz, Roland, akkor ez az eltérő idő nagyon rossz hír nekünk. Mi van, ha hét perc helyett három hónap telik el? Mi van, ha legközelebb, mire visszajövünk, Calvin Tower már eladta a telket? Nem engedhetjük, hogy ez történjen. Mert az a rózsa, apám... az a rózsa... - Könnyek peregtek a szeméből.

- A legjobb dolog a világon - mondta halkan Jake.

- Minden világokban - egészítette ki Roland. Vajon segít Eddie-n és Jake-en, ha tudják, hogy ez az időcsúszás valószínűleg csak Susannah fejében zajlott le? Hogy Mia jött elő hét percre, körülnézett, azután visszabújt az odújába, mint Hörcsög Hubert a Nemzeti Mormotanapon? Valószínűleg nem. De egy dolgot biztosan látott Susannah feszült arcán vagy tudja, hogy mi történik, vagy legalábbis sejti. Pokoli érzés lehet neki, gondolta.

- Ügyesebbnek kell lennünk, ha tényleg meg akarjuk változtatni a dolgokat - mondta Jake. - Mert így mi se vagyunk különbek a kóboroknál.

- Vissza kell mennünk '64-be is - jegyezte meg Susannah. - Ha meg akarjuk szerezni a suskámat. Meg tudjuk tenni, Roland? Ha Callahannél megvan a Fekete Tizenhármas, akkor az ajtóként viselkedik?

A gonoszság működteti, gondolta Roland. Gonoszság és még annál is rosszabb. De mielőtt megmondhatta volna (ezt, vagy bármi mást), megszólaltak a révülés harangjai. A gyalogosok éppen úgy nem hallották, ahogy a deszkakerítésnél összegyűlt zarándokokat sem látták, de a túloldalon álló tetem lassan fölemelte halott kezét, halott fülére helyezte, a szája pedig fájdalmasan legörbült. Azután egyszer csak keresztülláttak rajta.

- Kapaszkodjatok egymásba! - figyelmeztette őket Roland. - Jake, jó mélyen fúrd bele a kezedet Csi bundájába! Ne törődj vele, hogy fáj neki!

Jake engedelmeskedett. A harangok mélyen belevájtak a fejébe. Szépséges, de fájdalmas hangon.

- Mint a gyökértömés Novocain nélkül - vélte Susannah. Elfordította a fejét, és egy pillanatra keresztül látott az áttetszővé lett deszkakerítésen. Mögötte ott volt a rózsa. Szirmait most összezárta, de még így is nyugodt, csodálatos izzás vette körül. Erezte, hogy Eddie karja átöleli a vállát.

- Kapaszkodj, Suze! Akármit csinálsz, tarts ki!

A nő megragadta Roland kezét. Egy pillanatig még látta a Második sugárutat, azután minden eltűnt. A harangok fölfalták a világot, ő pedig a vak sötétségben repült, vállán Eddie karjával, miközben Roland a kezét szorította.

TIZENHAT

Amikor a sötétség fölszakadt, a táboruktól csaknem tizennégy méterrel arrébb voltak az úton. Jake lassan fölült, azután Csihez fordult. - Jól vagy, öcsi?

- Csi.

Megveregette a szőrmókus fejét. A többieket keresve körülnézett. Mindnyájan itt voltak. Megkönnyebbülten sóhajtott.

- Mi ez? - kérdezte Eddie. Jake másik kezét fogta meg, amikor a harangok megszólaltak. Most, hogy kilazította összefonódott ujjaikat, egy gyűrött, rózsaszín tárgy hullott ki a fiú tenyeréből. Olyasmi tapintása volt, mint a vászoné, ugyanakkor mégis fémes.

- Nem tudom - felelte Jake.

- A telken szedted föl, közvetlenül azután, hogy Susannah sikoltozni kezdett - szólalt meg Roland. -Láttam.

Jake bólintott. - Igen. Azt hiszem, akkor történt. Azért, mert ott hevert, ahol korábban a kulcs volt.

- Micsoda, drágám?

- Valamilyen csomag. - A zsinórjánál fogva fölemelte . - Azt mondanám, hogy a sportzsákom, de az ott maradt a pályán a tekegolyóval. Még 1977-ben.

- Mi van az oldalára írva? - kérdezte Eddie.

De nem tudták elolvasni. A felhők ismét összezáródtak, nem volt holdfény. A lábadozók reszketeg lassúságával támolyogtak vissza a táborba. Roland tüzet rakott, és megnézték a rózsaszín sportzsák feliratát.

SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELSŐ-VILÁG PÁLYÁIN

ez volt rajta.

- Ez nem igaz! - mondta Jake. - Majdnem, de nem egészen. Az én táskámra az volt írva, hogy SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELVÁROS PÁLYÁIN. Timmy adta nekem aznap, amikor kettő-nyolcvankettőt gurítottam. Azt mondta, nem vagyok elég idős még, hogy fizessen nekem egy sört.

- Tekéző harcos! - csóválta meg a fejét Eddie. -A csodáknak sosincs végük, igaz?

Susannah megfogta a zsákot, végigsimította. - Miféle anyag ez? Olyan a tapintása, mintha fémből lenne. És nehéz.

Roland, akinek volt róla elképzelése, mi célból van itt a sportszatyor - noha arról nem, hogy ki hagyta ott nekik -, azt mondta - Tedd a hátizsákodba a könyvek mellé. És nagyon vigyázz rá.

- Most mit csinálunk? - kérdezte Eddie.

- Alszunk - felelte Roland. - Azt hiszem, ugyancsak sok dolgunk lesz a következő néhány hétben. Ki kell használnunk minden alkalmat az alvásra, amikor és ahol lehet.

- De hát...

- Alvás - mondta Roland, és szétterítette bőreit.

Végül elaludtak, és mindnyájan a rózsáról álmodtak. Kivéve Miát, aki az éjszaka utolsó sötét órájában fölkelt és elosont, hogy lakomázzon a nagyteremben. És jól be is lakott.

Végtére is kettő helyett evett.

MÁSODIK RÉSZ

MESEMONDÁS

1 fejezet
A PAVILON

EGY

Ha valami meglepte Eddie-t, míg lovagolt Calla Bryn Sturgisbe, akkor az az volt, hogy milyen könnyedén és természetesen üli meg a lovat. Eltérően Susannah-tól és Jake-től, akik mindketten lovagoltak a nyári táborozásokon, Eddie soha-soha még csak meg sem simogatott egy lovat. Amikor a Kettes Számú Révülés utáni reggelen meghallotta a paták közeledő dobogását, beléhasított a félelem. Nem a lovaglástól félt, vagy netán magától az állattól viszont elképzelhető - sőt nagyon is valószínű -, hogy hülyét csinál magából. Miféle harcos az, aki még

sosem ült lovon?

Mégis szakított időt, hogy szót váltson Rolanddal, mielőtt a többiek megjönnének. - Nem ugyanolyan volt, mint múlt éjszaka.

Roland felvonta a szemöldökét.

- Múlt éjszaka nem volt tizenkilenc.

- Mire gondolsz?

.- Nem tudom, mire gondolok.

- Én sem - szólt közbe Jake -, de igaza van. Múlt éjszaka New York olyan volt, mint valami létező dolog. Vagyis tudtam, hogy révülésben vagyunk, mégis...

- Valódi - tűnődött Roland.

És Jake mosolyogva hozzátette - Valódi, mint a rózsák.

KETTŐ

Ez alkalommal a Slightmanek jöttek a callai csapat élén. Mindegyik két hátast vezetett hosszú száron. Semmi ijesztő nem volt a Calla Bryn Sturgis-i lovakban bizonyosan nem olyanok voltak, amilyeneknek Eddie Roland meséi alapján elképzelte a mejisi Lankason vágtázó lovakat. Ezek zömök, kurta lábú teremtmények voltak, a szőrük hosszú, a szemük nagy és értelmes. Termetesebbek voltak a shetlandi póniknál, de ugyancsak messze álltak a vad tekintetű ménektől, amelyekre Eddie számított. Nemcsak hogy felnyergelték őket, de mindegyik kápa mögé fel volt csatolva egy-egy takaró is.

Amint odalépett a sajátjához (nem kellett közölni vele, hogy melyik az, mert tudta aranyderes volt), minden kétsége és aggodalma elszállt. Csupán egyetlen kérdést tett föl az ifjabb Slightmannek, miután megvizsgálta a kengyelt - Ez túl rövid nekem, Ben, megmutatnád, hogyan állíthatom a szíjat hosszabbra?

A fiú leszállt, hogy maga igazítsa meg, Eddie megrázta a fejét. - Jobb lesz, ha megtanulom - mondta. És egyáltalán nem jött zavarba.

Miután ifjabb Slightman megmutatta neki, Eddie rájött, hogy igazából nem is volt rá szükség. Szinte abban a pillanatban átlátta, mit kell tennie, ahogy Benny ujjai felfelé siklottak a szíjon, és megmutatták hátul a csatot. Nem olyan volt, mint holmi tudat alatti, rejtelmes ismeret és nem is találta természetfölöttinek. Ott volt előtte az állat meleg, jó szagú valósága, és mindenről tudta, hogy működik. Egy hasonló élménye volt amikor megérkezett Belső-Világba, és először csatolta föl Roland egyik pisztolyát.

- Kell segítség, aranyvirág? - kérdezte Susannah.

- Csak kapj el, amikor leesem a másik oldalon -morogta, de persze ez szóba sem jöhetett. A ló kitartóan állt, csak egy icipicit ingott meg, amikor Eddie a kengyelbe lépett, majd egy lendülettel feldobta magát az egyszerű, fekete tanyasi nyeregbe.

Jake megkérdezte Bennyt, nincs-e egy poncsója. Az előmunkás fia kétkedve sandított föl a felhős égre. -Nem gondulnám, hogy esni fog - mondta. - Aratás táján sokszor napokig ilyen...

- Csi miatt kellene. - Nyugodt, magabiztos volt a hangja. Pontosan úgy érzi magát, mint én,

gondolta Eddie. Mintha már ezerszer csinálta volna.

Benny az egyik nyeregtáskából előhúzott egy összehajtogatott vízhatlan kabátot, és odaadta a fiúnak, aki megköszönte, belebújt, Csit pedig belerakta a jókora zsebbe, amely olyan volt a poncsó elején, mint a kenguru erszénye. A szőrmókus egy hanggal sem tiltakozott. Eddie arra gondolt Ha azt mondanám Jake-nek, hogy arra számítottam, Csi mögöttünk kocog majd, mint egy juhászkutya,vajon azt felelné „Csi mindig így szokott lovagolni"? Hát, nem... de ezt gondolná.

Ahogy elindultak, Eddie rádöbbent, mire emlékezteti ez a lélekvándorlásról hallott történetekre. Igyekezett kiverni a fejéből, visszaváltozni gyakorlatias, vagány New York-i sráccá, aki Henry Dean árnyékában nőtt föl, de nem sikerült teljes mértékben. Kevésbé nyugtalanítja a lélekvándorlás gondolata, ha egyenesen szembetalálkozik vele, de nem ez volt a helyzet. Folyton azon kellett rágódnia, hogy ő nem származhat Roland vérvonalából, ez képtelenség. Hacsak Arthur Eld be nem ugrott valamikor Co-Op Citybe. Mondjuk, egy hot-dogra és egy Dahlie Lundgren-féle pánkóra. Ostobaság ilyesmivel foglalkozni, pusztán azért, mert lovaglóleckék nélkül is képes megülni egy nyilvánvalóan kezes állatot. Mégis, a gondolat naphosszat megrohanta a legváratlanabb pillanatokban, és követte még az éjszakai álomba is, az Eld. Az Eld vérvonala.

HÁROM

A dél is a nyeregben találta őket. Miközben rágcsálták a körömfaladékot, és hideg kávét ittak hozzá, Jake Roland mellé irányította lovát. Csi ragyogó szemmel nézett a harcosra a poncsó zsebéből. Jake a saját elemózsiájából etette a szőrmókust, és a morzsák fönnakadtak Csi bajuszkáján.

— Roland, beszélhetek veled, mint a dinh-emmel -kérdezte kissé félszegen.

- Természetesen. - Roland megitta a kávéját, azután érdeklődve nézett a fiúra, és elégedetten előre-hátra hintázott a nyeregben.

- Ben - azaz Slightmanék, de főleg a gyerek - meghívtak, hogy aludjak náluk. Kint a Rocking B-ben.

- És menni akarsz? - kérdezte Roland.

A fiú elvörösödött. - Hát, arra gondoltam, hogy ha ti bent lesztek a városban az Öreg Fickónál, én pedig vidéken, Callától délre, akkor két különböző képünk lesz erről a helyről. Apám szokta mondani, hogy semmit sem látsz igazán, ha csak egyfelől nézed.

- Ez bizony igaz - mondta Roland, és remélte, hogy sem a hangja, sem az arca nem árulja el a hirtelen szomorúságot és szánakozást. Itt egy fiú, aki szégyelli, hogy fiú. Talált egy barátot, és ez a barát meghívta, hogy aludjon nála, ahogy ez barátoknál előfordul. Benny minden bizonnyal megígérte Jake-nek, hogy segíthet az állatok etetésében, talán még lőhet az íjával is (vagy a számszeríjával, ha az van neki). Lehetnek helyek, amiket meg akar mutatni neki, titkos helyek, ahova máskülönben az ikertestvérével járna el. Talán egy fára épített emelvény, vagy egy különleges halastó a nádasban, vagy a folyópart egy szakasza, amelyről az a hír járja, hogy egykori kalózok ott rejtették el az aranyukat és drágaköveiket. A fiúk ilyen helyekre járnak. De Jake Chambers lelkének nagyobbik része restelli, hogy érdeklik az ilyen dolgok. Ezt a részt a Dutch Hill-i Ajtónálló, Hasgató, a Tik-Tak Ember tette tönkre. És természetesen maga Roland. Ha most nemet mond a fiú kérésére, akkor valószínűleg sohasem kéri még egyszer. És ami még rosszabb, nem is fogja sajnálni. Ha pedig nem a megfelelő módon mond igent - ha például a kényeztetésnek akár a leghalványabb zöngéje is érződik a hangjában -, a fiú megváltoztatja a véleményét.

A fiú. Rádöbbent, mennyire szeretné, ha továbbra is így nevezhetné Jake-t, és milyen rövid ideig teheti meg. Rossz sejtelmei voltak Calla Bryn Sturgisről.

- Miután este megvacsorázunk a Pavilonban, menj velük - mondta Roland. - Eredj, és viselkedj rendesen, ahogy errefelé szokták mondani.

- Biztos? Mert ha úgy gondolod, hogy szükséged lehet rám…

- Jó mondás az apád mondása. Egykori tanárom…

- Cort vagy Vannay?

- Cort. Neki volt a mondása, hogy az egyszemű ember laposan lát. Két szem kell, amelyek kicsit távolabb ülnek egymástól, és akkor olyannak látjuk a dolgokat, amilyenek valójában. Tehát igen. Menj velük. Barátkozz össze a fiúval, ha úgy adódik. Elég rokonszenvesnek látszik.

- Ja - felelte kurtán Jake, de a lázas pír eltűnt az arcáról. Roland örült neki.

- A holnapot töltsd vele. Meg a barátaival, ha van bandája.

Jake megrázta a fejét. - Messze kint laknak vidéken. Ben azt mondja, hogy Eisenhartnak rengeteg bérese van, és akad néhány korabeli fiú is, de neki nem szabad velük játszania. Gondolom, mert ő az előmunkás fia.

Roland bólintott. Nem volt meglepve. - Ma este almaborral fognak kínálni a Pavilonban. Ugye nem kell mondanom, hogy amint túl vagyunk az első pohárköszöntőn, térj vissza a jeges teára?

Jake megrázta a fejét.

Roland megérintette a halántékát, ajkát, a szeme sarkát, azután ismét az ajkát. -Tartsd tisztán a fejed. Csukva a szád. Erősen figyelj. Keveset beszélj.

Jake elvigyorodott, azután fölemelte a hüvelykujját. - Na és veletek mi lesz?

- Ma éjszaka a papnál szállunk meg. Remélem, holnap hallhatjuk a történetét.

- Na és megnézitek… - Kicsit lemaradtak a többiek mögött, Jake mégis lehalkította a hangját. - Megnézitek, amiről beszélt?

- Nem tudom - felelte Roland. - Holnapután mi hárman kilovagolunk a Rocking B-be. Talántán délben, és egy kis tanácsot ülünk sai Eisenharttal. Az azt követő néhány napban bejárjuk négyen a várost, a központot éppúgy, mint a környéket. Ha a dolgok jól alakulnak a birtokon, Jake, akkor addig maradsz odakint, amíg tetszik, és ameddig szívesen látnak.

- Csakugyan? - Noha megtartotta az arcát (ahogy mondani szokták), a harcos látta rajta, hogy Jake nagyon elégedett a dolgok állásával.

- Igen. Amennyire kivehettem - amennyire tudom -, három nagykutya van Calla Bryn Sturgisben. Overholser az egyik. Took, a szatócsbolt tulajdonosa a másik. A harmadik pedig Eisenhart. Érdeklődve várom, mi lesz a véleményed róla.

- Meg fogod hallani - mondta Jake. - És megköszönöm néked. - Háromszor megütötte a torkát. Azután komolyságát széles vigyor váltotta föl. Egy kisfiú vigyorgása. Ügetésre váltott, és előresietett, elmondani új barátjának, hogy igen, ott maradhat éjszakára, igen, mehet játszani.

NÉGY

- Mi a kő! - mondta Eddie. A szavak lassan, fojtottan jöttek ki a száján, majdnem úgy, mintha egy meghökkent rajzfilmfigura kiáltana. De miután csaknem két hónapot töltöttek el az erdőben, a látvány megért egy kiáltást. Aztán ott volt a meglepetés is. Az egyik pillanatban az erdei ösvényen ügettek, a többség párosával (Overholser egyedül ment elöl, Roland ugyancsak egyedül volt mint sereghajtó). A következő pillanatban eltűntek a fák, a táj lejteni kezdett észak, dél és kelet felé. így jelent meg előttük, lélegzetelállító, gyomorszorító hirtelenséggel a város, amelynek gyerekeit meg kell menteniük.

Először mégsem tudta befogni a tekintete mindazt, ami ott terült el alatta, és amikor Susannah-ra és Jakere pillantott, látta, hogy ők is Callán túlra bámulnak. Nem kellett Rolandra néznie, hogy tudja, ő sem a várost látja. A vándor meghatározása az a pasas, aki mindig valamin túlra néz, gondolta Eddie.

- Hát igen, fáin látvány, hála az isteneknek! - mondta öntelten Overholser, aztán Callahanre pillantva folytatta -Természetesen hála a Jézus Embernek is, mert ha belegondolunk, minden isten egy, legalábbis én így hallottam, helyes tehát így mondani.

Bizonyára karattyolt tovább ha az ember nagygazda, akkor rendszerint van mondanivalója, és azt végig is mondja. De Eddie már nem figyelt rá. Ismét a látványra összpontosított.

A városka mögött futott délnek a folyó szürke szalagja. Az egyik ága annak a Nagy Folyónak, amelyet Eddie emlékezete szerint Devar-Tete Whye-nak hívnak. Az erdőből előbukkanva még meredek partok között futott, amelyek azonban lelapultak, amikor a víz a megművelt földek közé ért. Eddie látott néhány zöld és valószínútlenül trópusi jellegű pálmaligetet. A kisváros mögött szürke szálakkal behálózott ragyogó zöld volt a folyó nyugati partja. Eddie biztosra vette, hogy derült időben a szürke sávok tündöklő kékre változnak, ha pedig a nap éppen fölöttük áll, úgy vakítanak, hogy rájuk sem lehet nézni. Rizsföldeket látott.

A rizstáblák mögött, a folyótól keletre sivatag terpeszkedett sok mérföldön át. Párhuzamos fémcsíkokat látott a puszta földeken. Vágánynak vélte őket.

A sivatagon túl - vagy annak folytatását elsötétítve - nem volt más, mint feketeség. Úgy emelkedett az ég felé, mint egy párás fal, kettévágva az alacsonyan lógó felhőket.

- Amaz ott a Mennykőcsapás, sai - mondta Zalia Jaffords.

Eddie bólintott. - A Farkasok országa. És csak Isten tudja, még miké.

- Teringettét! - mondta az ifjabb Slightman. Igyekezett nyers és tárgyilagos hangot megütni, de Eddie látta, hogy ugyancsak megijedt, majdnem elsírja magát. Pedig a Farkasok őt biztosan nem viszik el - ha valakinek meghal az ikertestvére, akkor egykének számít, igaz? Nos, Elvis Presleynel működött, de persze a Király nem Calla Bryn Sturgisből származott, még csak nem is a déli Calla Lockwoodból.

- Hánnem, a Király misisippi srác volt - suttogta Eddie.

Tian megfordult a nyeregben, ránézett. - Parancsolsz, sai?

Eddie nem is vette észre, hogy hangosan beszélt -Bocsánat. Csak magamnak motyogok.

Andy, az Üzenetvivő (Számos Más Feladattal), épp idejében rúgtatott vissza az ösvényen, hogy meghallja a választ. - Azok, akik önmagukkal társalognak, sajnálatra méltók. Ez egy régi callai

mondás, sai Eddie, kérlek, ne vedd személyes sértésnek.

- És, ahogy már korábban mondtam, és kétségtelenül még fogom is mondani, barátom, antilopzakóról nem lehet lepucoválni a taknyot. Ez egy régi mondás Calla Bryn Brooklynból.

Andy belseje kattogott. Kék szeme felvillant. – Takony, az orrból származó váladék. Vagy nyegle, önhitt személy. Antilop bőrtermék, amely…

- Ne is törődj vele, Andy - mondta Susannah. -A barátom csak bolondozik. Elég gyakran csinálja.

- Ó, igen - mondta Andy. - A tél gyermeke. Netán csináljam meg a horoszkópodat, Susannah sai? Egy csinos férfival fogsz találkozni! Két ötleted támad, egy rossz, egy jó! Lesz egy sötét hajú…

- Apriccs innen, idióta! - mondta Overholser. - Be a városba, nyílegyenesen, ne kószálj el! Nézd meg, hogy minden rendben van-e a Pavilonban. Senki sem kíváncsi az istenverte horoszkópjaidra, mán megbocsáss, Öreg Fickó.

Callahan nem válaszolt. Andy meghajolt, háromszor megütögette fémtorkát, és elindult az ösvényen, amely meredek volt, de megfelelően széles. Susannah figyelte távozását, tekintetében mintha megkönnyebbülés lett volna.

- Kicsit goromba voltál vele, nem? - kérdezte Eddie.

- Ez csak egy gépezet - felelte Overholser, az utolsó szó minden szó tagját megnyomva, mintha gyerekkel beszélne.

- Ugyancsak bosszantó tud lenni - tette hozzá Tian.

- De mondjátok, mi a véleményetek Calláról? Roland Eddie és Callahan közé irányította a lovát.

- Nagyon szép - mondta. - Akármilyen istenek lehetnek, kedvelik ezt a helyet. Gabonát, csicsókát, babot látok és… krumplit? Az ott krumpli?

- Igen, amott pityóka terem - felelte Slightman, akinek tetszett, hogy Roland ilyen éles szemű.

- És ez a rengeteg, pompás rizs! - folytatta Roland.

- A folyó mentén minden kisbirtokon azt termelnek - magyarázta Tian - ahun csak szelíd és lassú a víz. Tudjuk, milyen szerencsések vagyunk. Amikor a rizs készen áll - akár az ültetésre, akár az aratásra - az asszonyok összegyűlnek. Énekelnek a földeken, még táncolnak is.

- Come-come-commala - mondta Roland. Legalábbis Eddie így értette.

Tian és Zalia felragyogott a meglepetéstől és a felismeréstől. A két Slightman összenézett, és elvigyorodott. - Hun hallottad a Rizsdalt? - kérdezte az idősebbik. - Mikor?

- A hazámban - válaszolta Roland. – Réges régen. Come-come-commala, zsendül a rizs magasra. - Nyugat felé mutatott, a folyóval ellenkező irányba. - Ott van a legnagyobb birtok, magas rajta a gabona. A tiéd, sai Overholser?

- így van, Istennek hála.

- Mögötte dél fele újabb tanyák… azután pedig állattenyésztők következnek. Az ott marhákat

tart... amaz birkákat... az megint marha... birka...

- Honnan tudod megállapítani ilyen távolságból? -kérdezte Susannah.

- A birka tövig rágja a füvet, úrnő-sai - felelte Overholser. - Ahun világosbarna foltokat látsz, ott birkák legeltek. A többi - asszem, okkernek hívják azt a színt - marhalegelő.

Eddie arra a rengeteg westernfilmre gondolt, amiket a Majesticben látott Clint Eastwooddal, Paul Newmannel, Róbert Redforddal, Lee Van Cleeffel. -Az én hazámban legendákat mesélnek a küzdelmekről, amelyeket a birkatenyésztők vívtak a marhatenyésztőkkel - mondta. - Mert állítólag a birkák túlságosan lerágják a füvet. A gyökeréig, így nem tud újra kinőni.

- Ez egyszerűen ostobaság, már megbocsáss - válaszolta Overholser. - A birka tövig rágja a füvet, ez igaz, de azután arra tereljük a marhákat itatáskor. Annak a trágyája meg tele van maggal.

- Aha - hümmögött Eddie. Más nem jutott az eszébe. Meg kell hagyni, az egész gondolat, hogy állattenyészők háborúzzanak, rendkívüli ostobaságnak tűnt.

- Induljunk - mondta Overholser. - Fogy a világosság, és lakoma vár minket a Pavilonban. Az egész város szeretne tanálkozni véletek.

Hogy jól megnézzen minket magának, gondolta Eddie.

- Vezess - szólt Roland. - Alkonyat előtt ott lehetünk. Vagy tévedek?

- Nem - felelte Overholser, azután oldalba rúgta a lovát, és megrántotta az állat fejét (Eddie már a látványtól összerezzent). Lefelé indult az ösvényen. A többiek követték.

ÖT

Eddie sosem felejtette el első találkozásukat Callával, ezt az emléket mindig könnyen fel lehetett idézni. Nyilván azért, mert ott minden meglepetésként érte, és ha minden meglepetés, az élet álomszerű lesz. Emlékezett a fáklyák változására a beszédek végén - különös, változó fényükre. Emlékezett arra, milyen váratlansággal üdvözölte Csi a tömeget. A fölfelé fordított arcokra, a fojtogató pánikra, arra, mennyire haragudott Rolandra. Susannah-ra, amint felkapaszkodik a zongoraszékre azon a helyen, amelyet az ottaniak musicának neveztek. Igen, az az emlék örök, azt lefogadhatod. De még az ő szerelmének az emlékénél is elevenebb volt a harcosé.

Ahogy Roland táncolt.

De mielőtt ez megtörtént volna, végiglovagoltak Calla főutcáján, és neki rossz sejtelme támadt. Úgy érezte, rossz napok közelednek.

HAT

A várost jó egy órával a naplemente előtt érték el. A felhők szétváltak, és beengedték a nappal utolsó, vörös fényét. Az utca üres volt. Az úttestet olajjal kevert föld borította. A lovak patája tompán dobogott a keréknyomokkal barázdált, keményre döngölt talajon. Eddie látott egy béristállót, egy Utaspihenő nevű helyet, amely fogadó és kocsma keveréke volt, az utca másik oldalán pedig egy nagy, emeletes ház állt, minden bizonnyal Calla Gyűlésterme. Jobbra fáklyák lobogtak, ebből Eddie úgy vélte, ott várnak rájuk az emberek, de a város északi végében, ahova megérkeztek, egy lélekkel sem találkoztak.

A csönd, az üres deszkajárdák láttán Eddie megborzongott. Eszébe jutott Roland története

Susan utolsó utazásáról, amikor kordén hurcolták végig Mejisen, ahogy állt összekötözött kézzel, a nyakán hurokkal. Az ő útja is üres volt. Eleinte. Azután, nem messze a Nagy Út és a Selyemtanya Útja kereszteződésétől Susan és rabtartói elmentek egy paraszt mellett, akiről Roland azt mondta, hogy báránygyilkos tekintete volt. Később a lányt zöldségekkel, ágakkal, sőt még kövekkel is megdobálták, de az első ez a paraszt volt, aki csaknem gyengéden vágta hozzá a maroknyi kukoricacsutkát Susanhoz, amikor az elhaladt előtte... nos, úton a sarjúfához, a Régi Nép Aratásünnepére.

Miközben végiglovagoltak Calla Bryn Sturgisen, Eddie folyvást ezt a báránygyilkos szemű embert és a maroknyi kukoricacsutkát várta. Mert úgy érezte, ez a város nem jó hozzá. Nem éppen gonosz - olyan gonosz, amilyen Mejis lehetett Susan Delgado halálának éjszakáján -, de a maga egyszerűbb módján rossz. Rossz, mint a balszerencse, a rossz döntések vagy a rossz előjelek. Talán rossz ka.

Odahajlott az idősebb Slightmanhez. - Hova a fenébe tűnt mindenki, Ben?

- Ahun vannak - felelte Slightman, és a fáklyavilág felé mutatott.

- Miért van ilyen csönd? - kérdezte Jake.

- Nem tudják, mire számítsanak - mondta Callahan. - Itt el vagyunk vágva mindentől. Nem látunk más idegent, mint házalókat, martalócokat, szerencse játékosokat... ó, és néha, nyárközép táján megállnak itt a hajó áruházak is.

- Mik azok a hajó áruházak? - kérdezte Susannah.

Callahan leírt nekik egy lapos hajót, amit lapátkerék hajt, vidám színekre van festve, és apró boltok sorakoznak a fedélzetén. Lassan csühög végig a Devar-Tete Whye-n, megáll a Középső Félhold összes Callá-jában, amíg el nem fogy minden áru. A zöme bóvli, mondta Callahan, de Eddie nem bízott meg benne teljesen, legalábbis ami a hajóáruházakat illeti a régi egyházi emberek öntudatlan ellenszenvével beszélt.

- A többi idegen pedig azért érkezik, hogy elrabolja a gyermekeiket - fejezte be Callahan. Balra mutatott, ahol egy hosszú faépület a főutca majd felét elfoglalta. Eddie nem egy vagy két lókikötő korlátot számolt meg, de mindjárt nyolcat. Hosszúkat. -Took szatócsboltja - szólt Callahan, némi gúnnyal a hangjában.

Elérték a Pavilont. Eddie később a jelenlevők létszámát hét-nyolcszázra becsülte, de amikor először meglátta őket - a kalapok, főkötők, bakancsok, kérges kezek tömegét az alkonyi nap vörös fényében -, a tömeg elmondhatatlanul óriásinak látszott.

Meg fognak dobálni szarral, gondolta. Szart hajigálnak ránk, és azt kiáltják, „Sarjúfa". A gondolat nevetséges, ugyanakkor nagyon erős volt.

Calla népe kettévált a zöld füvön, folyosót nyitva, amely egy magas deszkaemelvény felé tartott. A Pavilon körül vastartókban fáklyák világítottak, most még szimpla, sárga lánggal. Eddie orrát megcsapta az égő olaj szaga.

Overholser leszállt a lóról. Csapatának tagjai követték a példáját. Eddie, Susannah és Jake Rolandra nézett, Roland csak ült egy pillanatig, kicsit előrehajolt, egyik kezét átvetette a nyeregkápán, láthatóan elmerült gondolataiban. Azután levette a kalapját, és megemelte a tömeg felé. Majd háromszor megütötte a torkát. A tömeg felmorajlott. Az elismerés vagy a meglepetés hangja? Eddie nem tudta volna megmondani.

De harag nem volt benne, harag határozottan nem volt benne, és ez jó. A harcos átemelte

csizmás lábát a nyeregkápán, és könnyedén lesiklott a lóról. Eddie óvatosabban szállt le a hátasáról, annak tudatában, hogy minden szem őket figyeli. Már korábban fölvette magára a hámot, és most háttal odaállt Susannah lova mellé. A nő a hosszú gyakorlásnak köszönhetően, ügyesen siklott bele a hámba. A tömeg ismét felmoraj-lott, amikor látták, hogy közvetlenül térd fölött véget ér a lába.

Overholser fürgén elindult a folyosón, menet közben megrázva néhány kezet. Callahan közvetlenül a háta mögött ment, alkalmanként keresztet vetve. Kezek nyúltak ki a tömegből, hogy megfogják a lovakat. Roland, Eddie és Jake egymás mellett haladtak. Csi még mindig a Bennytől kölcsönkapott poncsó széles zsebéből bámult ki érdeklődve.

Eddie rájött, hogy érzi a tömeg szagát - izzadság, haj, napégette bőr, egy-egy löttyintés abból, amit a westernfilmekben „pacsulinak" neveznek (éppen olyan lenézéssel, ahogy Callahan beszélt a hajó áruházakról). Ételszagot is érzett disznó- és marhahús, friss kenyér, sült hagyma, kávé és almabor. Megkordult a gyomra, mégsem volt éhes. Nem igazán. Sehogy sem ment ki a fejéből, hogy a folyosó, amelyen haladnak, összezárul, és az emberek bekerítik őket. Olyan csöndben voltak! Valahol a közelben az első kecskefejők és lappantyúk rázendítettek esti dalukra.

Overholser és Callahan fölkapaszkodtak az emelvényre. Eddie aggodalommal látta, hogy a kísérő csapat egyetlen tagja sem jön utánuk. Roland azonban habozás nélkül ment föl a három széles, deszka lépcsőfokon. Eddie követte, közben érezte, hogy a térde kicsit elgyengül.

- Jól vagy? - suttogta a fülébe Susannah.

- Eddig igen.

Az emelvénytől balra kerek színpad állt, rajta hét ember. Valamennyi fehér inget, kék farmert és széles selyemövet viselt. Eddie fölismerte a hangszereiket, és noha a mandolin és a bendzsó valamilyen csűrdöngö-lőfélét ígért, látványuk mégis megnyugtatta. Emberáldozathoz csak nem bérelnek zenekart. Legfeljebb egykét dobost, hogy felpezsdítsék a nézőközönséget.

Susannah-val a hátán szembefordult a tömeggel. Riadtan látta, hogy a folyosó, amely a főutcánál kezdődött, mostanra tényleg eltűnt. A fölemelt arcok őket nézték. Férfiak, nők, kamaszok. Az arcokon nem volt érzelem, a tömegben nem volt gyerek. Ezek az emberek idejük nagy részét a napon töltötték, és ez a ráncaikon is látszott. Eddie sehogy sem szabadulhatott a balsejtelemtől.

Overholser egy dísztelen deszkaasztalhoz lépett. Az asztallapon nagy, bolyhos toll hevert. A gazda megfogta, fölemelte. A tömeg, amely eddig sem zajongott, most olyan nyugtalanítóan elcsöndesedett, hogy Eddie hallotta valamelyik öregember vagy öregasszony reszelős lélegzetvételét.

- Tegyél le, Eddie - kérte halkan Susannah. Eddie nem szívesen, de engedelmeskedett.

- Wayne Overholser vagyok a Hétmérföldes birtokról - szólalt meg Overholser, és a tollat maga előtt tartva az emelvény szélére lépett. - Kérlek, hallgassatok meg.

- Istennek hála, mondd - mormogták. Overholser megfordult, egyik kezét kinyújtotta Roland és tet-je felé, akik utazástól koszos ruhájukban

Mellette álltak (Susannah nem egészen állt, de a combjaira és egyik kezére támaszkodott Eddie és Jake között). Eddie arra gondolt, hogy még sohase vizslatták ilyen mohó érdeklődéssel.

- Mi, Calla népe, meghallgattuk Tian Jaffordsot, George Telfordot, Diego Adamsot és mindenki

mást, aki a Gyűlésteremben megszólalt - mondta Overholser. - Én magam is beszéltem. „Eljönnek, és elviszik a gyermekeket", mondtam, és természetesen a Farkasokra gondoltam, „azután ismét békén hagynak egykét nemzedéken át". Most mán azt hiszem, hogy ezek a szavak talántán kissé hamariak voltak.

Lágy szellőhöz hasonlatos suttogás futott szét a tömegben.

- Ugyanezen a gyűlésen hallottuk, amint Callahan atya azt mondja, hogy tőlünk északra harcosok vannak.

Újabb suttogás támadt. Ez alkalommal kissé hangosabb. Harcosok... Belső-Világ... Gileád.

- Csapatot. állítottunk össze, hogy odamenjen és megnézze őket. Ezeket az embereket tanaltuk ott. Azt állítják, hogy... ők azok, akikről Callahan atya beszélt. - Overholseren látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. Valahogy úgy, mint aki egy fingást próbál visszatartani. Eddie már máskor is látta ezt az arckifejezést, elsősorban a tévében, amikor politikusoknak kellett szembenézniük megkerülhetetlen tényekkel, amelyek hátrálásra kényszerítették őket. - Azt állítják, hogy az elveszett világból valók. Ami azt jelenti...

Gyerünk, Wayne, gondolta Eddie, bökd ki. Menni fog.

- ...ami azt jelenti, hogy az Eld vérvonalából valók.

- Hála legyen az isteneknek! - sikoltott egy asszony. - Az istenek küldték őket, hogy megmentsék a gyermekeseket!

Lepisszegték.. Overholser ugyanazzal a kényszeredett arccal várt, amíg csönd lett, azután folytatta. -Beszélhetnek maguk is - kell is, hogy beszéljenek -, de eleget láttam ahhoz, hogy elhiggyem, képesek segíteni rajtunk. Jófajta fegyvereik vannak - láthatjátok őket -, és ezeket tudják is használni. Ezt nyugodtan elhihetitek nékem.

Ez alkalommal a tömeg hangosabban morajlott, és a hangban Eddie megérezte a jóakaratot. Kicsit megnyugodott.

- Jól van, akkor hát egyenként elétek állnak majd, hogy meghallhassátok a hangjukat, megnézhessétek az arcukat. Ő a dinh-ük. - Rolandra mutatott.

A harcos előrelépett. A vörös nap tűzbe borította a bal orcáját a jobb orcája aranyként ragyogott a fáklyák fényében. Egyik lábát behajlította maga előtt. A csöndben tisztán hallatszott a koppanás, ahogy a csizmasarkát leengedte a deszkára Eddie-nek minden ok nélkül az jutott az eszébe, hogy úgy koppan, mint az első kalapácsütés egy koporsófödél szögén. Roland mélyen meghajolt, nyitott tenyerét széttárta maga előtt. - Gileádi Roland vagyok, Steven fia -mondta. - Eld vérvonalából.

Felsóhajtottak.

- Talántán szerencsés lesz a találkozásunk. - Hátralépett, és Eddie-re nézett.

Ő következett. - Eddie Dean vagyok New Yorkból -mondta. —Wendell fia. — Legalábbis a mama mindig ezt állította, gondolta. Azután önmaga számára is váratlanul hozzátette - Eld vérvonalából. A Tizenkilences kátét tagja.

Visszalépett. Most Susannah indult az emelvény széléhez. Ott fölegyenesedett, nyugodtan lenézett a calla-iakra, és azt mondta - Susannah Dean vagyok, Eddie felesége, Dan lánya, Eld vérvonalából, a Tizenkilences ka-tet tagja, talántán szerencsés lesz találkozásunk, ha Isten úgy

akarja. - Bókolt, széttárva képzelt szoknyáját.

Erre az emberek elnevették magukat, és tapsolni kezdtek.

Miközben Susannah beszélt, Roland lehajolt, és valamit súgott Jake fülébe. Jake biccentett, azután magabiztosan lépett elő. Nagyon fiatalnak, nagyon helyesnek tűnt az alkonyfényben.

Kinyújtotta a lábát, és meghajolt. A poncsó komikusan előrelendült Csi súlyától. - Jake Chambers vagyok, Elmer fia, Eld vérvonalából, a Kilencvenkilences ka-tet tagja.

Kilencvenkilenc? Eddie Susannah-ra nézett, aki alig láthatóan megvonta a vállát. Mi ez a küencvenkilences hülyeség? Azután arra gondolt, fene bele. Magában bevallotta, hogy azt sem tudja, micsoda a Tizenkilences.

De Jake még nem végzett. Kiemelte Csit Benny Slightman poncsójából. A tömeg felmorajlott a látványra. Jake gyors pillantást vetett Rolandra — mintha azt kérdezné Biztos vagy benne? -, és Roland bólintott.

Eddie először nem hitte, hogy Jake szőrös kis barátja bármit is csinálna. Calla népe - a fölken - ismét tökéletesen elcsendesedett, olyan némaság lett, hogy megint tisztán lehetett hallani az éjszakai madarak kiáltozását.

Csi ekkor a hátsó lábára állt, egyik lábát kicsit előretolta, és meghajolt. Megbillent, de nem esett el. Kis fekete mancsát tenyérrel kifelé fölemelte, akár Roland. Az emberek lélegzete elakadt, nevettek, tapsoltak. Jake döbbenten bámult.

- Csi! - sivította a szőrmókus. - Eld! Kösz! - Minden szót tisztán lehetett hallani. Még egy pillanatig meghajolva állt, azután négykézlábra tottyant, és fürgén Jake mellé futott. Mennydörgő taps követte mutatványát. Egyetlen ragyogó, egyszerű húzással Roland (ki más taníthatta be erre a szőrmókust, gondolta Eddie) a barátaikká, csodálóikká változtatta ezeket az embereket. Legalábbis ma estére.

Ez volt hát az első meglepetés Csi meghajolt az összegyűlt callai fölken előtt, és bejelentette, hogy ő is tagja útitársai an-teí-jének. A második az első nyomában loholt. - Nem vagyok szónok - lépett ismét előre Roland. - A nyelvem jobban akadozik, mint egy részegnek Aratás éjszakáján. De Eddie biztosan szól néhány szót rólunk.

Most Eddie-n volt a megdöbbenés sora. Alatta a tömeg helyeslően tapsolt, lábukkal a földet döngették.

Kiáltások harsantak, Köszönjük, sai, meg Jól beszél, és Halljuk, halljuk! Még a banda is beindult, valami cikornyás, reszketeg és harsány tust húzott.

Még volt ideje, hogy egyetlen őrjöngő, dühödt pillantást vessen Rolandra Mi a redves nyavalyát csináltál? A harcos kifejezéstelenül nézett vissza, azután összefonta a karját a mellén.

A taps csillapodott. Eddie haragja is. A helyét a rettegés vette át. Overholser érdeklődve figyelte, karját tudatosan vagy öntudatlanul ugyanúgy fonta keresztbe, mint Roland. Eddie néhány arcot ki tudott venni a tömeg szélén ott álltak Slightmanek, Jaffordsék. A másik irányba nézve felfedezte Callahant, amint kék szemét összehúzva figyeli. A göcsörtös, kereszt alakú forradás mintha izzott volna a homlokán.

Mi a francot mondjak nekik?

Jobb, ha megszólalsz, Eds, mondta Henry bátyja. Rád várnak.

- Elnézésteket kérem, ha egy kicsit lassan fogok bele - mondta. - Sok-sok mérföldet és kereket, majd újabb mérföldeket és kerekeket tettünk meg, és ti vagytok az első emberek, akiket...

Mióta? Hetek, hónapok, évek, évtizedek óta?

Elnevette magát. A fülében úgy hangzott, mintha a világ legnagyobb hülyéje vihogna, az a hapsi, akire még azt sem lehet rábízni, hogy vizeléskor elővegye a slongját, a pisztolyról már nem is beszélve. - Több mint egy kék hold óta látunk.

Ezen nevettek, méghozzá hangosan. Némelyek tapsoltak. Öntudatlanul ráérzett a város hangulatára. Megnyugodott, és rájött, hogy egészen természetesen tud beszélni. Futólag eszébe jutott, hogy ez a fegyveres harcos, aki hétszáz rémült, reménykedő ember előtt áll, nem is olyan régen a tévé előtt ücsörgött megsárgult alsógatyában, ropit zabált, benyomta a heroint, és a Maci Laci-t nézte.

- Messziről jöttünk - folytatta -, és még messzebb megyünk. Kevés időt tölthetünk itt, de kérlek, hallgassatok meg, mindent megteszünk, amire csak képesek vagyunk.

- Folytasd, idegen! - kiáltott valaki. - Jól beszélsz! Tényleg? csodálkozott Eddie. Ez újdonság számomra,

haver. Néhányan kiáltozva helyeseltek Igen! Ügy van!

- Az én bárságomban a gyógyítóknak van egy mondása - közölte velük Eddie. - „A legfontosabb, hogy ne árts." - Nem volt biztos benne, hogy ez az orvosok vagy az ügyvédek jeligéje, de több filmen és tévéműsorban hallotta, és egész jól hangzott. - Tudjátok, mi itt nem akarunk ártani, de hát senki sem lőhet ki egy golyót, még egy srác körme alól sem húzhat ki úgy egy szálkát, hogy valamennyi vér ne folyjék.

Helyeslő mormogás hallatszott. Overholser azonban fapofát vágott, és a tömegben is voltak kétkedő arcok. Eddie-t meglepő erővel öntötte el a harag. Nem volt joga haragudni ezekre az emberekre, akik nem ártottak neki, és semmit sem tagadtak meg tőlük (mostanáig legalábbis), de ez nem változtatott a dolgon.

- Van egy másik mondásunk is New York bárságban - folytatta. - „Nincs ingyenebéd." Amennyire a ti helyzeteteket ismerem, ezt komolyan kell vennetek. Ezekkel a Farkasokkal szembeszállni veszedelmes lehet. De néha attól lesznek betegek és éhesek az emberek, ha nem csinálnak semmit.

- Halljuk, halljuk! - kiáltotta valaki hátulról. Eddie látta, hogy Andy, a robot áll ott, mellette pedig egy nagy társzekér, tele emberekkel, akik bő kék vagy fekete felleghajtót viselnek. Eddie úgy gondolta, ezek lehetnek a manniták.

- Körül fogunk nézni - mondta -, és ha felmérjük a problémát, meglátjuk, mit lehet tenni. Ha úgy gondoljuk, hogy semmit, akkor vesszük a kalapunkat és továbbállunk. - A második-harmadik sor táján viharvert cowboykalapot viselő férfi állt. Bozontos fehér szemöldöke és ugyanilyen bajusza volt. Eddie szerint úgy festett, mint Cartwright papa a régi Bonanza tévésorozatban. A Cartwright család patriarchájának ez a változata a legkevésbé sem látszott lelkesnek attól, amit ő mondott.

- Ha tudunk segíteni, akkor segítünk - folytatta teljesen színtelen hangon. - De egyedül nem megyünk semmire, emberek. Kérlek, hallgassatok meg. Jól figyeljetek rám. Jobb, ha felkészültök, hogy helyt álljatok magatokért. Jobb, ha, felkészültök, hogy harcolnotok kell azért, ami fontos nektek.

Ezzel egyik lábát maga elé nyújtotta - mokaszinja ugyan nem koppant olyan koporsószög-beverőst, mégis ugyanaz jutott az eszébe -, és meghajolt. Síri csend volt. Azután Tian Jaffords tapsolni kezdett. Zalia csatlakozott hozzá. Benny is tapsolt. Az apja megbökte, de a fiú nem hagyta abba, és némi szünet után az idősebb Slightman is csatlakozott hozzá.

Eddie izzó pillantást vetett a rendületlenül nyájas arcú Rolandra. Susannah megrángatta a férje nadrágszárát. Eddie lehajolt hozzá.

- Jól csináltad, aranyvirág!

- Nem köszönöm meg neki! - Roland felé biccentett. De most, hogy túl volt rajta, meglepően felderült a hangulata. És a beszéd csakugyan nem erőssége Rolandnak, ezt el kell ismernie. Képes rá, ha muszáj, de nem szereti.

Most legalább tudod, hogy mi vagy, gondolta. Gileádi Roland szóvivője.

De hát olyan rossz az? Nem ugyanez volt a dolga réges-régen Cuthbert Allgoodnak is?

Callahan lépett előre. - Barátaim, talán kicsit kedvesebbnek kellene lennünk, mint eddig - mutassuk meg nekik, milyen egy igazi fogadtatás Calla Bryn Sturgisben!

Tapsolni kezdett. Az összegyűlt fölken ez alkalommal tüstént csatlakozott hozzá. Hosszú, lelkes taps következett. Éljeneztek, füttyögtek, dobogtak (ez utóbbi kevésbé volt hatásos, mivel nem volt a lábuk alatt deszkapadló, ami erősítette volna a hangot). A zenekar most nem egyszer húzott tust, hanem sokszor. Susan-nah megfogta Eddie egyik kezét. Jake a másikat. Mind a négyen meghajoltak, mint egy rockzenekar egy különösen jól sikerült buli után, mire a taps ereje megduplázódott.

Végül Callahan fölemelte a kezét, és csöndet kért. -Komoly munka vár ránk, emberek - mondta. - Komoly dolgokat kell végiggondolnunk, megtennünk. De most együnk. Később táncoljunk, énekeljünk, legyünk boldogok! - Ismét tapsolni kezdtek, de Callahan ismét elhallgattatta őket. - Elég! - kiáltotta nevetve. - Mannitá k, ott hátul, jól tudom, hogy magatokkal hoztátok az elemózsiátokat, de a világon semmi okunk sincs rá, hogy meg ne osszuk veletek az ételeinket és italainkat. Csatlakozzatok hozzánk! Érezzétek jól magatokat!

Erezzük jól magunkat mind, gondolta Eddie, akit továbbra se hagyott el a balsejtelem. Mintha egy vendég állt volna a csoport szélén, közvetlenül a fáklyák fénykörének izzásán kívül. És mintha hangot hallott volna. Csizma koppanását a deszkákon. Ököl dörömbölését egy koporsó fedelén.

HÉT

Noha voltak padok és kecskelábú asztalok, csak az idősebbek vacsoráztak ülve. Márpedig ugyancsak híres vacsora volt, hiszen szó szerint kétszáz, többnyire házias jellegű és igen ízletes fogás között lehetett választani. Azzal kezdődött, hogy poharat emeltek Callára. A tósztot Vaughn Eisenhart mondta, egyik kezében teli poharat tartott, a másikban a tollat. Eddie úgy gondolta, hogy a Félholdban nyilván ez a himnusz megfelelője.

- Éljen sokáig! - kiáltotta a nagygazda, és egyetlen kiadós korttyal a gallér mögé küldte az almabort. Eddie, ha mást nem is, de a huzatát ugyancsak csodálta Calla Bryn Sturgis bora olyan erős volt, hogy pusztán a szagától könnyezett a szeme.

- ÚGY LEGYEN! - felelte a fölken, éljenzett és ivott.

Ebben a pillanatban a Pavilont körülvevő fáklyák fénye fölvette a nemrég eltávozott nap mélybíbor árnyalatát. Eddie technikai szempontból nem tartotta valami nagy mutatványnak - biztosan nem lehetett összevetni Blaine-el vagy a Ludot irányító dipoláris számítógépekkel -, de igazán szépen megvilágította a tömeget, és vélhetően nem volt mérgező. A többiekkel együtt tapsolt. Susannah is követte a példáját. Andy elhozta a tolókocsit, és egy meghajlással szétnyitotta (ugyanakkor fölajánlotta, hogy mesél a csinos idegenről, akivel a nő hamarosan találkozni fog). Susannah most ölében tányérral kerekezett a kis csoportok között, beszélgetett, továbbállt, amott is csevegett, majd ismét tovagurult. Eddie sejtette, hogy számos hasonló koktélpartin vett már részt, és kicsit irigyelte feleségének magabiztos fellépését.

Észrevette, hogy gyerekek tűnnek fel a tömegben. A fölken nyilván úgy vélte, hogy látogatóik nem fogják előrántani lövő vasaikat, tömegmészárlás céljából. Az idősebb gyerekeknek szabad volt magukban őgyelegniük. Védelmet jelentő bandákba tömörültek, amelyekre Eddie jól emlékezett saját gyerekkorából, hatalmas adag ételeket gyűjtöttek be az asztalokról (noha még a farkaséhes kamaszok étvágya sem okozott számottevő fogyatkozást ebben a bőségben). Az idegeneket szemmel tartották, de nem mertek közeledni hozzájuk.

A kicsik a szüleik mellett maradtak. A két korosztály közötti kínos átmeneti szakaszban levők a Pavilon túlsó végében, a csúszda, a hinták és az aprólékosan kidolgozott mászókák környékén csoportosultak. Néhányan használták is őket, de a többség álmélkodva leste az ünnepséget, mint akik rossz helyre tévedtek. Eddie szíve összeszorult. Láthatta, milyen sok közöttük az ikerpár - szinte kísérteties volt nézni -, és úgy sejtette, hogy ezek a játszótéri fesztelen foglalatoskodásból épphogy kinőtt, ámuló gyerekek adják majd a Farkasok zsákmányának zömét... már ameny-nyiben a Farkasok most is megtehetik, amit szoktak. Egyetlen „megrontottat" sem látott, vélhetőleg szándékosan nem engedték ide őket, nehogy elrontsák az ünnepi hangulatot. Ezt megértette, de remélte, hogy azért valahol nekik is tartanak bulit. (Később megtudta, hogy pontosan ez történt - süteményt és fagylaltot kaptak Callahan temploma mögött.)

Ha Jake Callában születik, tökéletesen illett volna ebbe a középső csoportba, de hát nem ez volt a helyzet. És volt egy barátja, aki remekül illett hozzá korban idősebb, tapasztalatait tekintve fiatalabb. Asztaltól asztalig járkáltak, és csipegettek. Csi elégedetten kocogott Jake sarkában, fejét jobbra-balra ingatva. Eddie bizonyosra vette, hogy az a valaki, aki megengedne magának egyetlen fenyegető mozdulatot a New York-i Jake-kel (vagy a callai Bennyvel) szemben, már csak arra térne magához, hogy hiányzik néhány ujja. Egyszer észrevette, hogy a két fiú összenéz, és noha egy szó sem esett közöttük, pontosan ugyanabban a pillanatban nevették el magukat. Ez annyira emlékeztette a saját gyerekkorára, hogy már-már fájt.

Nem mintha sok ideje lett volna a visszatekintésre. Roland történeteiből tudta (de jó párszor a saját szemével is láthatta), hogy a gileádi harcosok sokkal többek holmi békebíróknál. Hírvivők, könyvelők, néha kémek, olykor akár hóhérok. Legfőképpen azonban diplomaták. Eddie, akit a bátyja és a haverok olyasfajta aranyköpésekkel neveltek, mint Mér nem kóstolsz meg, ahogy a nővéred szokta, és Megdugtam az anyádat, és klassz volt, nem is említve az örök népszerűségnek örvendő Pofa be, én nagyobb vagyok, ha rád nézek, csak taccsolok-ot, sohasem tartotta magát diplomatának, de mindent összevéve egész jól elboldogult. Csak Telford bizonyult kemény diónak, de a zenekar elnémította, hál' istennek.

Isten a tudója, elég jellegzetes esete volt a vagy megszoksz, vagy megszöksz dilemmának a callai népek félhettek a Farkasoktól, de egyáltalán nem restelltek azt firtatni, hogy Eddie és a tet-]e mit fog kezdeni velük. Eddie megértette, hogy Roland nagy szívességet tett neki, amikor őt beszéltette a sok ember előtt. Jó volt bemelegítésnek.

Újra és újra elmondta ugyanazt. Lehetetlen nyilatkozni a stratégiájukról, amíg nem tanulmányozták a várost. Azt sem tudják, hány callai emberre lesz szükségük. Az idő majd megmutatja. Víz támad, ha Isten akarja. Meg efféle közhelyek, ami csak eszébe jutott. (Még az is

megfordult a fejében, hogy megígéri, ha a Farkasokkal végeztek, mindenkinek tyúk fő majd a fazekában, de aztán féket tett a nyelvére.) Egy Jorge Estrada nevű kisbirtokos azt tudakolta, hogy mit tesznek, ha a Farkasok fel akarják gyújtani a várost. Egy másik, valami Garrett Strong nevű azt akarta, hogy Eddie mondja meg, hol lesznek biztonságban a gyerekek, amikor jönnek a Farkasok. - Mer itt nem hagyhassuk őket, ezt tudnotok kell - mondta. Eddie, aki tisztában volt vele, milyen keveset tud, ivott egy korty almabort, és nem szólt. Egy Neil Faraday nevű fickó (azt nem lehetett megállapítani, hogy kisbirtokos-e vagy béres), odalépett hozzá, és közölte, hogy túl messzire mentek ebben a dologban. - Sose viszik el az összes gyereket - mondta. Eddie meg akarta kérdezni, mit szólna ahhoz az emberhez, aki azon örvendezik „Végső soron csak ketten erőszakolták meg a feleségemet!", aztán inkább lenyelte a kérdést. Egy sötét bőrű, bajuszos pofa, aki Louis Haycox néven mutatkozott be, közölte vele, hogy szerinte Tian Jaf-fordsnak igazsága van. A gyűlés óta több éjszakát töltött álmatlanul, végiggondolta a dolgot, és végül úgy döntött, hogy harcolni fog. Ha szükségük van rá, készen áll. Eddie-t mélyen megindította a férfi arcán látott őszinteség és rémület keveréke. Nem felajzott kölyök volt, akinek fogalma sincs, mibe ugrik bele, hanem felnőtt férfi, aki valószínűleg pontosan tudja, miről van szó.

Sorra jöttek a kérdéseikkel, és igazi válasz nélkül távoztak, mindazonáltal elégedettebbnek tűntek. Eddie addig beszélt, míg ki nem száradt a szája, azután fakupájában jeges teára cserélte az almabort, mert nem akart berúgni. Enni sem akart többet tele volt. De az emberek csak jöttek. Cash és Estrada. Strong és Echeverria. Winkler és Spalter (Overholser unokatestvéreinek mondták magukat). Freddy Rosario és Farren Posella... vagy Freddy Posella és Farren Rosario?

A fáklyák minden tíz-tizenöt percben változtatták a színüket. Vörösről zöldre, zöldről narancsra, narancsról kékre. Körbejártak az almaboros kancsók. A beszélgetés egyre hangosabbá vált. A nevetés is. Eddie egyre többször hallotta a Teringettét kiáltást, és valamit, ami úgy hangzott, Bukjon le! Amit mindig kitörő nevetés követett.

Látta, hogy Roland egy kék köpenyes öregemberrel beszélget. Az öregembernek olyan vastag, hosszú, fehér szakálla volt, amilyet Eddie legfeljebb a bibliai tárgyú tévéfilmekben látott. Komolyan beszélt, fölnézve Roland viharvert arcába. Egyszer megérintette a harcos karját, kicsit meg is húzta. Roland figyelt, bólogatott, semmit sem szólt - legalábbis addig nem amíg Eddie nézte. De érdekli a dolog, gondolta Eddie. O, igen — a hosszú, vén csúnya olyasmibe botlott, ami nagyon is érdekli!

A zenészek éppen lekászálódtak az emelvényről, amikor valaki más lépett oda Eddie-hez. Az a fickó volt, aki annyira hasonlított Cartwright papához.

- George Telford vagyok - mondta. - Jó mulatást, New York-i Eddie. - Ökle oldalával hanyagul megütögette a homlokát, azután szétnyitotta a tenyerét, és a kezét nyújtotta. Az állattenyésztők fejfedőjét viselte - a földmívesek sombrerója helyett cowboykalapot -, a tenyere azonban feltűnően puha volt, csupán az ujjai tövében húzódott egy elszarusodott csík. Ott fogja a gyeplőszárat, gondolta Eddie, valószínűleg ez a dolga.

Kissé meghajolt. - Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, sai Telford. - Hirtelen eszébe jutott, hogy megkérdezi, vajon Adam, Hoss és Kis Joe otthon maradtak-e a Ponderosa tanyán, de úgy döntött, hogy bölcsebb lesz tartania a száját.

- Kétszer annyit néked, fiam, kétszer annyit. - A fiatalember csípőjén lógó fegyverre pillantott, azután az arcába nézett. A pillantása óvatos volt és nem túl barátságos. -Tudom, hogy a dinh-tá viseli a párját.

Eddie mosolygott, nem válaszolt.

- Wayne Overholser azt mondja, hogy a a pulyácskátok csudás céllövész bemutatót tartott egy

másikkal. Asszem, ma este a feleségednél van?

- Én is azt hiszem - felelte Eddie. Nem nagyon tetszett neki ez a &a-pulyácska dolog. Tisztában volt vele, hogy Susannah-ál van a Ruger. Roland úgy döntött, jobb, ha Jake nem fegyveresen megy ki Eisenhart birtokára, a Rocking B-re.

- Négyen negyven ellen, meglehetősen rossz arány, nem gondolod? - kérdezte Telford. - Ja, meglehetősen kemény. Ámbátor talántán hatvanan is jöhetnek keletről úgy látszik, senki nem emlékezik pontosan.

Mér is? Huszonhárom év hosszú idő békében, mondjunk érte hálát Istennek és Jézus Embernek.

Eddie mosolygott, és mondott valamit, alig többet a semminél, remélve, hogy Telford áttér más témára. Még inkább abban reménykedett, hogy otthagyja.

Nem volt ilyen szerencséje. A hülyéktől nem lehet szabadulni ez úgyszólván természeti törvény. - Hát persze, négy fegyveres negyven ellen... vagy hatvan ellen... sokkal fainabb látvány, mint három fegyveres meg még valaki, aki lelkesíti őket. Különösen négy komoly kaliberű fegyverrel, nemdenem, hallod-e?

- Nagyon jól hallak - válaszolta Eddie. Az emelvénynél, ahol bemutatkoztak, Zalia Jaffords mondott valamit Susannah-nak, amit Suze ugyancsak érdeklődve hallgatott. Neki ott a gazdáné, Rolandnak ott a Gyűrűk kurva Ura, Jake barátot szerzett, és én? Nekem itt van egy hapsi, aki úgy fest, mint Cartwright tata, és keresztkérdéseket tesz föl, mint Perry Mason.

- Van még fegyveretek? - kérdezte Telford. - Kelletik lennie, ha úgy vélitek, hogy helyt tudtok állni a Farkasokkal szemben. Én magam azt gondolom, hogy ez őrültség nem is csinálok titkot belőle. Vaughn Eisenhart ugyanígy érez...

- Overholser ugyanígy érzett, de megváltoztatta a véleményét - mondta Eddie, olyan csak-hogy-teljen-az-idő stílusban. Kortyintott a teájából, és a csésze pereme fölött Telfordra nézett, remélve, hogy elkomorodik. Talán egy pillanatra bosszús lesz. De nem.

- Wayne, a Szélkokas! - kuncogott Telford. - Ja, ja, hol erre fordul, hol arra. Én azér nem lennék olyan biztos benne, ifjú sai.

Eddie már-már azt válaszolta Ha azt gondolod, hogy ez itt választási küzdelem, akkor gondold meg még egyszer, de mégsem mondta ki. Tartsd a szád, figyelj, keveset beszélj.

- Netántán van gyorstüzelőtök? - kérdezte Telford. -Vagy gránátotok?

- Nos - felelte Eddie -, az bizony meglehet.

- Még sosem hallottam asszony harcosról.

- Nem?

- Vagy kisfiúról. Akár csak tanoncról. Honnan tudhatnánk, hogy azok vagytok, akinek mondjátok magatokat? Könyörgöm, erre válaszolj.

- Nos, erre nehéz felelni - mondta Eddie. Igen ellenszenvesnek találta Telfordot, aki túl öregnek tűnt ahhoz, hogy veszélyeztetett korú gyereke lehessen.

- Pedig az emberek tudni akarják majd - jegyezte meg Telford. - Biztosan kíváncsiak lesznek,

mielőtt kitör a vihar.

Eddie-nek eszébe jutott Roland mondása Mi kételkedhetünk, de mások nem kételkedhetnek bennünk. Világos, hogy ezek még mindig nem értették meg. Telford bizonyosan nem. Természetesen voltak kérdések, amelyekre válaszolniuk kellett, méghozzá igennel, ezt Callahan mondta, de Roland is megerősítette. Három ilyen volt. Az első a segítségre és támogatásra vonatkozott. Eddie nem hitte, hogy ezeket a kérdéseket máris föltették, és nem is értette, hogyan tehetnék föl, de úgy vélte, erre majd a Gyűlésteremben kerül sor, ha eljön az ideje. A választ az olyan egyszerű emberek adják majd meg, mint Posella és Rosario, akik még azt sem tudják, hogy mit mondanak. Olyan emberek, akiknek vannak veszélyeztetett korú gyerekeik. - Ki vagy te valójában? - kérdezte Telford. - Könyörgök, mondd el.

- Eddie Dean New Yorkból. Remélem, nem kérdőjelezed meg az őszinteségemet. Krisztusra, remélem, hogy nem.

Telford egy lépést hátrált, és hirtelen óvatos lett. Eddie komor örömmel nézte. A félelem nem jobb a tiszteletnél, de a semminél jobb. - Nem, egyáltalában nem, barátom! Kérlek! De mondd meg nékem -használtad valaha is azt a fegyvert, amelyet az oldaladon hordasz? Könyörgök, mondd meg.

Eddie látta, hogy Telford, noha tart tőle, nem igazán hisz neki. Talán még mindig túl sok van az arcában és a testtartásában a régi Eddie Deanből, abból, aki csakugyan New Yorkból való, és ez a gazda-sai azért kételkedik benne - de úgy vélte, igazából nem erről van szó. A dolog mélyén mindenképpen más lappang. Itt egy fazon, aki arra készült fel, hogy félreálljon és végignézze, amint a Mennykőcsapásból érkező teremtmények elviszik a szomszédai gyerekeit, és az ilyen ember talán nem képes elhinni azt az egyszerű, végleges választ, amit egy lőfegyver ad. Eddie azonban ismeri ezt a választ. Talán még kedveli is. Visszaemlékezett arra az egyetlen szörnyű napjukra Lúdban, amikor rohanvást tolta Susannah-t a szürke ég alatt, miközben duhogtak az istendobok. Emlékezett Frankre, Lusterre és Topsyra, a tengerészre eszébe jutott, amint egy Maud nevű asszony letérdel, hogy megcsókolja azt a habókost, akit Eddie-nek agyon kellett lőnie. Mit is mondott? Nem kellett volna lelőnöd Winstont, mert most volt a születésnapja. Valami ilyesmit.

- Használtam már ezt, meg a másikat és a Rugert is - mondta. - És még egyszer ne merészelj úgy beszélni velem, barátom, mintha együtt tereltük volna a marhákat.

- Ha bármi módon megsértettelek, harcos, akkor bocsánatodért esedezem.

Eddie kicsit megnyugodott. Harcos. Az ezüst hajú kurafinak volt annyi esze, hogy ilyesmit mondjon, még ha nem hisz is benne.

A zenekar újabb tust húzott. A vezető leakasztotta a nyakából a gitárt, és megszólalt - Most pedig rajta, emberek! Elég volt az evésből! Eljött a tánc ideje, ki kell izzadni az ételt, úgy ám!

Éljenzés, nyihárolás fogadta szavait. Robbanások sorozata is hallatszott, mire Eddie lecsapta a kezét, úgy, ahogy Rolandtól látta jó néhány alkalommal.

- Nyugalom, barátom! - mondta Telford. - Csak kicsinyded durrancsok. A gyerkőcök robbantják föl az Aratás-röppentyűket.

- Vagy úgy - bólintott Eddie. - Akkor bocsánatodat kérem.

- Semmi szükség rá - mosolyodott el Telford. Szemrevaló Cartwright tata-mosolya volt, és Eddie világosan látott egy dolgot ez az ember sohasem fog az ő oldalukra állni. Addig legalábbis nem, amíg a Mennykocsapasbol érkező összes Farkas ott nem fekszik döglötten, hogy a város

megtekinthesse őket a Pavilon mellett. És ha ez megtörténik, akkor azt fogja állítani, hogy elejétől fogva támogatta őket.

NYOLC

Táncoltak holdfelkeltéig, és azon az éjjelen nagyon tisztán látszott a hold. Eddie a városka számos hölgyét megforgatta. Kétszer keringőzött Susannah-val a karjában, és amikor sor került a négyesre, Susannah szépen és szabatosan fordult és keresztezett a tolószékével - allemande balra, allemande jobbra. Arca nyirkosán és boldogan ragyogott a fáklyák folytonosan változó fényében. Roland is táncolt, elegánsan, de (Eddie szerint) nem volt a mozgásában igazi öröm és érzék. Az biztos, hogy semmi sem készítette föl a közönséget arra, amivel az este végződött. Jake és Benny Slightman elcsámborogtak valahova, de egyszer Eddie látta, amint egy fa alatt térdelnek, és valamit játszanak, ami gyanúsan emlékeztet a bigézésre.

Amikor vége lett a táncnak, énekeltek. Maga a zenekar kezdte - egy gyászos szerelmi balladát adtak elő, azután egy fürge számot, de olyan vastag callai tájszólással, hogy Eddie képtelen volt követni a szöveget. De a nélkül is megértette, hogy enyhén sikamlós darab lehet, mert a férfiak hujjogattak és nevettek, az asszonyok pedig vidáman sikongattak. Az idősebb perszónák még a fülüket is befogták.

A két dal után Calla számos polgára kapaszkodott föl az emelvényre, hogy énekeljen. Eddie szerint egyikük sem jutott volna messzire a Megasztár-ban, de mindegyiket melegen üdvözölték, amikor a zenekar elé lépett, és őszinte szívvel (sőt egy csinos fiatal del-nőt őszinte vágyakozással) éltették, amikor lelépett. Két kilenc év körüli kislány, szemmel láthatóan egypetéjű ikrek, egy „Campara utcái" című balladát adott elő, fájdalmasan szép összhangban, az éneket egyikük kísérte egy szál gitárral. Eddie-t megdöbbentette az elbűvölt csend, amellyel a fölken hallgatta őket. Noha a legtöbb ember jól beszívott, senki se törte meg az önfeledt némaságot. Még egy durrancs sem pukkant el. Sokan (köztük a Haycox nevű) úgy hallgatták őket, hogy könny pergett a szemükből. Ha korábban kérdezik, Eddie azt mondta volna, hogy természetesen el tudja képzelni azt az érzelmi terhelést, amely alatt a város nyög. Most már nem ez volt a helyzet. Most már meg is értette.

Amikor az elrabolt asszonyról és a haldokló cow-boyról szóló ballada véget ért, egy pillanatig néma csönd volt - még az éjszakai madarak is elhallgattak. Aztán kitört a vad tapsvihar. Eddie arra gondolt Ha most rögtön kéne megszavazni, mit tegyenek a Farkasokkal, még Cartwright tata sem merne arra voksolni, hogy álljanak félre.

A kislányok pukedliztek, és ügyesen leugrottak a fűre. Eddie arra gondolt, hogy ezzel vége is az éjszakának, de meglepetésére Callahan kapaszkodott föl az emelvényre.

Azt mondta -Van egy még ennél is szomorúbb dal, amelyre az anyám tanított - azzal rágyújtott egy vidám ír nótára, amelynek az volt a címe, hogy „Fizess nekem még egy kört, a fene essék beléd!". Legalább olyan malac volt, mint amit előzőleg játszott a zenekar, de ez alkalommal Eddie csaknem minden szót megértett. A callaiakkal együtt vígan fújta minden strófa végén a refrént Mielőtt a fődhö vágol, fizess nekem még egy kört, a fene essék beléd!

Susannah a tolókocsival odagurult a színpadhoz, és az Öreg Fickó dalát követő tapsviharban fölkapaszkodott a dobogóra. Röviden beszélt a három gitárossal, és valamit mutatott az egyik hangszer nyakán. Mindannyian bólintottak. Eddie sejtelme szerint vagy a dalt ismerték, vagy valamelyik változatát.

A tömeg várakozón hallgatott, de senki sem várt iz-gatottabban Susannah férjénél. Nagyon örült, de nem volt igazán meglepve, amikor felesége belevágott az „Örökké szomorú leány" balladájába, amelyet útközben is énekelt néhányszor. Susannah nem volt egy Joan Baez, de a hangja szépen csengett, tele érzelemmel. Miért is ne? A dal egy olyan nőről szól, aki elhagyja az

otthonát egy idegen hely kedvéért. Amikor befejezte, nem támadt olyan csönd, mint a lányok duettje után, viszont őszinte, lelkes tapsorkán tört ki. Igen! Hogy volt! Még egy versszakot!, harsogtak a kiáltások. Susannah nem énekelt több versszakot (valamennyit előadta, amit ismert), viszont mélyen meghajolt. Eddie addig tapsolt, amíg fájni nem kezdett a tenyere, azután a szájába dugta két ujját, és füttyentett.

Ekkor - úgy tűnt, ezen az estén nem fogynak ki a csodák -, miután gondosan lesegítették Susannah-t, maga Roland kapaszkodott föl az emelvényre.

Jake és új barátja megállt Eddie mellett. Benny Slightman hozta Csit. Eddie ma estig megesküdött volna rá, hogy a szőrmókus mindenkit megharap, aki ezzel próbálkozna, ha nem tartozik Jake ka-tet-jéhez.

- Tud énekelni? - kérdezte Jake.

- Ha igen, engem is meg fog lepni, öcsi - mondta Eddie. - Majd meglátjuk. - Fogalma sem volt, mire számítson, és kicsit mulattatta, hogy milyen erősen ver a szíve.

KILENC

Roland levette a revolverét és a tölténytartó övét. Odaadta Susannah-nak, aki magára csatolta őket. Ingének vászna megfeszült, és Eddie-nek egy pillanatra úgy rémlett, mintha nagyobb lenne a melle. De annak tudta be, hogy a csalóka fény játszik a szemével.

A fáklyák narancsszínűre váltottak. Roland ott állt a fényben, fegyvertelenül, a csípője olyan keskeny volt, akár egy suhancé. Egy pillanatig nézte a csöndes, várakozó arcokat, és Eddie érezte, hogy Jake hideg kis keze megmarkolja az övét. Nem kellett kimondania, mit gondol, mert Eddie fejében is ugyanaz járt. Még sosem látta a harcost ilyen magányosnak, sosem volt távolabb az emberi élet barátsággal, melegséggel teli folyamától. Ahogy az ember elnézte a fiesta színhelyén (mert fiesta volt ez, nem számít, milyen kétségbeesés lappangott mögötte), még jobban látszott rajta, hogy ő fajtája utolsó képviselője. Nem volt több hozzá hasonló. Ha Eddie, Susannah, Jake és Csi a véryonalához tartoztak is, csupán a törzs távoli, vékonyka ágán. Szinte csak utólagos gondolatot jelentettek. Roland viszont... Roland...

Elég, gondolta Eddie. Hagyd ezt. Legalább ma éjjel.

Roland keresztbe tette izmos mellén a karját, jobb tenyerét a bal orcájára, bal tenyerét a jobb orcájára fektette. Ez semmit sem jelentett Eddie-nek, a hétszáznál több callai lakos viszont azonnal reagált, diadalmas, helyeslő robajjal, amely jócskán meghaladta az egyszerű tapsvihar kereteit. Éppen úgy tomboltak, mint mikor a Stones dobosa, Charlie Watts kezdte ütni a tehénkolompon a szinkópás ritmust, ami után csak egy következhet a „HonkyTonkWoman"!

Roland csak állt keresztbe tett karral, tenyere közé fogva az arcát, úgy várta, hogy a tömeg elcsöndesedjen. - Örülök, hogy eljöttem Callába - mondta. - Könyörgöm, hallgassatok meg.

- Köszönetet mondunk! - bömbölték. Meg - Halljuk!

Roland biccentett, elmosolyodott. - De a barátaimmal messziről jöttünk, és még sok látni- és tennivalónk van. Amíg várunk, vajon megnyíltok-e nekünk, ahogy mi megnyílunk nektek?

Eddie megborzongott. Érezte, hogy Jake keze megszorítja az övét. Ez az első kérdés, gondolta.

Még végére sem ért a gondolatnak, a többiek már ordították a választ. — Igen, és köszönjük!

- Megértitek, hogy mik vagyunk, és elfogadjátok, amit teszünk?

Ez a második, gondolta Eddie, és most ő szorította meg Jake kezét. Látta Telfordot meg egy Diego Adams nevű férfit, akik riadt, mindentudó pillantást váltottak. Az az ember néz így, aki rádöbben, hogy az orra előtt zajlik egy esemény, és semmit sem tehet ellene. Késő, fiúk!, gondolta Eddie.

- Harcosok! - kiáltotta valaki. - Csakugyan igaz, hogy harcosok, köszönjük! Isten nevében köszönjük!

Helyeslő ordítás válaszolt. Mennydörögtek a hangok és a taps. Köszönjük, igen, sőt teringettét kiáltások hallatszottak.

Eddie azt várta, hogy amikor elcsöndesednek, elhangzik az utolsó, legfontosabb kérdés Kértek-e segítséget és támogatást?

De Roland nem kérdezett. Csak annyit mondott -Ma éjjel elmegyünk és lepihenünk, mert megfáradtunk. De mielőtt távoznánk, egy utolsó dalt énekelek, és kopogóst járok, melyeket, úgy vélem, ti is ismertek.

Diadalmas ordítás követte a bejelentést. Csakugyan ismerték mindkettőt.

- Magam is ismerem, és szeretem is őket - mondta Gileádi Roland. -Tudom, hogy régiek, és nem számítottam rá, hogy még egyszer hallom a „Rizsdal"-t valakinek a szájából, legkevésbé a magaméból. Most már öregebb vagyok, a lábam sem a régi. Bocsánatotokat kérem, ha netán elvéteném a lépést...

- Harcos, megköszönjük néked! - kiáltotta egy asszony. - Igazán nagyon örülünk, az ám!

- Én talán nem ugyanazt érzem? - kérdezte szelíden a harcos. - Talán nem örömmel fizetek az örömért, és azzal a vízzel, amelyet karjaim és szívem erejében hozok?

- Tápláljon téged a zöld termés! - kántálták egy emberként, és Eddie érezte, hogy a tarkója bizseregni kezd, a szeme meg könnybe lábad.

- Ó, Istenem - sóhajtott Jake. - Olyan sokat tud...

- Adjon nektek örömet a rizs! - felelte Roland.

Egy pillanatig úgy állt a narancsszín izzásban, mintha erőt gyűjtene, azután elkezdett valamit, félúton a sztepp és a dzsigg között. Eleinte lassú volt, nagyon lassú, cipőorr, sarok, cipőorr, sarok. Kopogott a csizmasarok, mint ököl a koporsófedélen. De most üteme is volt. Eleinte csak üteme, majd ahogy a harcos lába növelte a sebességet, több lett ütemnél, átváltozott valami tolvajnyelvvé, ez volt az egyetlen szó, ami Eddie-nek eszébe jutott róla, az egyetlen, ami illett rá.

Susannah odagurult melléjük. A szeme tágra nyílta és döbbenten mosolygott. Összekulcsolta kezét a melle előtt. - Ó, Eddie! - pihegte. -Tudtad, hogy ilyesmire is képes? Volt róla halvány fogalmad?

- Nem - válaszolta Eddie. - Fogalmam sem volt.

TÍZ

A harcos lába egyre gyorsabban, egyre fölismerhetőbb ütemre dobogott a kitaposott, kopott vén csizmában. Jake rádöbbent, hogy ismeri ezt az ütemet. Azóta ismeri, hogy először juttatta el a révülés New Yorkba. Mielőtt Eddie-vel találkozott volna, egy fiatal fekete ment el mellette, fején

sétálómagnó fülhallgatójával, a lába ütemre lépett, és az orra alatt düny-nyögte a ritmust. „Csa-da-ba, csa-da-fcú!" Ez volt az ütem, amelyet Roland vert ki az emelvényen, minden Bú!-nál kirúgott előre, és a sarkát keményen a deszkákhoz vágta.

Körülöttük tapsolni, imbolyogni kezdtek az emberek. Azok az asszonyok, akik szoknyában jöttek, felcsippentették rokolyájuk szegélyét, és meglobogtatták. Jake ugyanazt látta a fiatal és öreg arcokon a tiszta örömet. De nem csak azt, gondolta, és visszaemlékezett egy kifejezésre, amit az angoltanára használt, hogy mit érzünk némely könyv elolvasásakor a tökéletes megismerés önkívületét.

Roland arcán kiütött a csillogó verejték, leengedte keresztbe tett karját, és tapsolni kezdett. Ekkor a callai fölken egyetlen szót kántált az ütemre - Come... Come.. Come!... Come! - Jake-nek eszébe jutott, hogy a kölykök ugyanezzel a szóval illetik a gecit, és hirtelen nem hitte, hogy puszta véletlenségből.

Persze hogy nem véletlen. Mint az sem, hogy az a fekete pacák éppen erre az ütemre dünnyögött. Ez mind a Sugár, és ez a tizenkilenc.

— Come!... Come!... Come!

Eddie és Susannah csatlakozott a többiekhez. Benny is. Jake abbahagyta a töprengést, és követte példájukat.

TIZENEGY

Eddie nem nagyon tudta, miféle szavakból állhatott a „Rizsdal". Rolandnál nem a tájszólás volt a baj, hanem az, hogy követhetetlen gyorsasággal hadart. Eddie hallott egyszer a tévében egy dél-carolinai dohányárverést. Az hasonlított ehhez. Voltak ebben kemény rímek, puha rímek, segédrímek, de még fattyú-rímek is - szavak, amelyek egyáltalán nem rímeltek, és egy pillanatra átlépték a dal határát. Nem is ének volt igazából inkább kántálás, utcasarki hip-hop. Ennél jobban nem tudta meghatározni. Roland lába egész idő alatt kopogta a delejező ütemet a tömeg pedig egyfolytában tapsolt, és azt kántálta, Come, come, come, come. Amit Eddie értett, valahogy így hangzott

Come-come-commala Rizs serkenjen magosba Fivérek, nővérek Folyómenti növények Orizát idézzük Legyen zöld a termésünk Lássa, amit mi látunk Lássa, ahogy zöldellünk Come-come-commala

Come-come-commala Rizs serkenjen magosba Mélyen benn az aszóba Fű come-commala Kék égnek alatta Gyep nőjék magosra Leányasszony, legényke Hemperedjék mélyibe Együvést nyugodjanak A kék mennybolt alatt Come-come-commala Rizs serkenjék magosba!

Legalább három hasonló versszak követte ezt a kettőt. Addigra azonban Eddie elveszítette a fonalat, de meglehetősen biztos volt benne, hogy felfogta az értelmét egy fiatal férfi és egy fiatal nő rizst és gyermeket ültet kikeletkor. A dal öngyilkos sebességgel induló üteme a továbbiakban egyre gyorsult, míg végül már csak hadarás maradt belőle, a tömeg pedig olyan sebesen tapsolt, hogy a kezek helyén csak a homályos foltok látszottak. Roland bakancsának sarka teljesen eltűnt. Eddie azt hitte volna, hogy lehetetlen ilyen iramban táncolni, különösen ilyen laktató vacsora után.

Lassíts, Roland!, gondolta. Nem valószínű, hogy ki tudnánk hívni a 911-et, ha megüt a guta.

Ekkor, valamilyen jelre, amelyet sem Eddie, sem Susannah, sem Jake nem érzékelt, Roland és a callai fölken váratlanul megállt kezüket az ég felé tárták, csípőjüket előrelökték, mintha szeretkeznének. „COM-MALA!", üvöltötték, azzal vége is volt a dalnak.

Roland megingott, arcáról, homlokáról dőlt a verejték. .. azután levetette magát az emelvényről az emberek közé. Eddie szívverése felgyorsult. Susannah felkiáltott, és tolószékével előregurult. Jake elkapta az egyik fogantyút és megállította, mielőtt messzire jutott volna.

- Azt hiszem, ez része az előadásnak! - mondta a fiú.

- Ja, szerintem is - tette hozzá Benny Slightman. A tömeg éljenzett és tapsolt. Készségesen fölemelt karok adták tovább egymásnak Rolandot, aki a csillagok felé tárta karjait. Melle sebesen járt, mint a ko- vácsfújtató. Eddie derűs hitetlenséggel figyelte, amint a harcos a karok hullámának taraján gördül feléjük. - Roland énekel, táncol, és ami mindennek a teteje - mondta -, Roland a közönség közé veti magát, mint Joey Ramone. - Miről beszélsz, angyalom? - kérdezte Susannah.

Eddie megrázta a fejét. - Nem érdekes. De ezt már - semmivel nem lehet felülmúlni. Nyilván ez a mulatság csúcspontja. Igaza volt.

TIZENKETTŐ

Fél órával később négy lovas léptetett Calla Bryn Sturgis főutcáján. Egyikük vastag salidába burkolózott. Szájukból és a lovak orrából párafelhők gomolyogtak. Az eget hideg gyémántmorzsák borították, Öreg Csillag és Öreg Anya ragyogott a legfényesebben. Jake már elment Slightmanékkel Eisenhart Rocking B birtokára. A másik három utast a kicsivel előrébb lovagoló Callahan vezette. De mielőtt akárhova vitte volna őket, ragaszkodott hozzá, hogy Roland magára csavarja a vastag takarót.

- Azt mondtad, hogy még mérföldnyire sincs az a hely - kezdte Roland.

- Ne fáraszd magad fecsegéssél - felelte Callahan. - A felhők tovasodródtak, az éjszaka olyan hideg, hogy akár havazás várható, és te olyan commalát jártál, amilyet még sosem láttam itt töltött éveim során.

- És az mennyi lehet? - firtatta Roland. Callahan csak a fejét csóválta. - Nem tudom.

Őszintén mondom, harcos, nem tudom. Azt tudom, mikor kerültem ide - 1983 telén, kilenc évvel azután, hogy elhagytam Jerusalem's Lot városát. Kilenc évvel azután, hogy ez történt. - Kissé fölemelte forradásos kezét.

- Égésnek tűnik - jegyezte meg Eddie.

Callahan biccentett, de ennél többet nem foglalkozott a témával. - Mindenesetre itt másképpen telik az idő, ahogy ti is tudjátok.

- Csúszik - mondta Susannah. - Mint az iránytű hegye.

A takaróba burkolózott Roland útnak indította Jake-et néhány szóval... és még valamivel. Eddie hallotta a fém koccanását, amint valami átkerült a harcos kezéből a növendékébe. Talán pénz lehetett.

Jake és Benny Slightman egymás mellett lovagoltak a sötétben. Amikor Jake megfordult, hogy még egyszer integessen, Eddie szívébe meglepő módon belehasított a fájdalom, miközben viszonozta az üdvözlést. A Krisztusát, nem is vagy az apja, gondolta. Ez igaz, de ettől a sajgás még megmaradt.

- Minden rendben lesz, Roland? - Nem várt mást, mint helyeslést, nem akart semmi egyebet, csak egy kis balzsamot a fájdalomra, ezért megriasztotta a harcos hosszú hallgatása.

Roland nagy sokára annyit válaszolt - Reméljük -mondta. És nem foglalkozott többet a témával.

TIZENHÁROM

Elérték Callahan templomát, egy egyszerű, alacsony boronaházat, amelynek ajtaja fölött kereszt függött.

- Mi a neve, atya? - kérdezte Roland.

- Makulátlan Miasszonyunk temploma. Roland bólintott. - Elég jól hangzik.

- Érzitek? - kérdezte Callahan. - Éreztek valamit? - Nem kellett megmagyaráznia, mire gondol.

Roland, Eddie és Susannah talán egy teljes percig • némán ültek a nyeregben. Végül Roland megrázta a fejét.

Callahan elégedetten bólintott. - Alszik. - Elhallgatott, azután hozzátette - Istennek hála.

- Azért van valami - jegyezte meg Eddie. A templom felé biccentett. - Olyan, mint... nem is tudom, csaknem olyan, mint valami súly.

- Igen - bólintott Callahan. - Mint valami súly. Félelmetes. De ma éjjel alszik. Legyen hála Istennek érte. - Keresztet vetett a dermesztő levegőben.

Arrébb egy közönséges (bár elegyengetett és gondosan ápolt sövényekkel szegélyezett) dűlő végében egy másik gerendaház állt. Callahan háza, amelyet parókiának nevezett.

- Elmeséled ma este a történetedet? - kérdezte Roland.

Callahan a harcos szikár, kimerült arcába nézett, és megrázta a fejét. - Egy szót sem, sai. Még akkor se tenném, ha nem lennél fáradt. Az én történetem nem csillagfénybe való. Holnap reggelinél, mielőtt barátaiddal feladataid után látnál - ez megfelel?

- Igen - felelte Roland.

- Mi van, ha az éjjel fölébred? - kérdezte Susan-nah, a templom felé biccentve. - Felébred, és révülésbe küld minket?

- Akkor megyünk - felelte Roland.

- Ugye neked van valami elképzelésed arról, mit tegyél vele? - kérdezte Eddie.

- Talán - válaszolta Roland. A másik ház felé indultak, magától értetődő természetességgel fogadva maguk közé Callahant.

- Van valami köze ahhoz, amit a mannita öregfiú mondott? - kérdezte Eddie.

- Talán - ismételte Roland. Callahanre nézett. -Mondd csak, atya, küldött téged valaha is révülésbe? Ismered a szót, nem?

- Ismerem - felelte Callahan. - Kétszer. Egyszer Mexikóba. Egy Los Zapatos nevű kisvárosba. És

egyszer… azt hiszem… a Király kastélyába. Úgy vélem, szerencsésnek mondhatom magam, hogy a második alkalommal visszatértem.

- Miféle Királyról beszélsz? - kérdezte Susannah. -Arthur Eldről?

Callahan megrázta a fejét. Homlokának forradása izzott a holdfényben. - Jobb, ha most nem beszélünk erről - mondta. - Éjszaka legalábbis. - Szomorúan nézett Eddie-re. - Jönnek a Farkasok. Ez elég nagy baj. Most meg jön egy fiatalember, aki azt mondja, hogy a Red Sox már megint elveszíti a világbajnokságot… és a Met nyeri?

- Sajna, igen - mondta Hddie, és elmesélte egy olyan játék döntőjét, amiből Roland nem sokat értett, bár emlékeztetett a Pontokra, amit egyesek Kiskapunak is neveznek. Közben el is értek a házhoz. Calla-hannek volt háziasszonya, aki ugyan nem mutatkozott, de egy kancsó forró csokoládét hagyott a tűzhelyen.

Miközben iszogatták, megszólalt Susannah - Roland, Zalia Jaffords mondott nekem valamit, ami érdekelhet téged.

A harcos felvonta a szemöldökét.

- Náluk lakik a férjének a nagyapja, akit Calla Bryn Sturgis legvénebb lakójának tartanak. Tian és az öreg évek óta fásében van - Zalia még azt se tudja, min rúgták össze a patkót -, de az asszony nagyon jól kijön vele. Azt mondja, az utóbbi években eléggé szenilissé vált, de még mindig vannak világos napjai. És azt állítja, hogy látta az egyik Farkast. Holtan. - Elhallgatott. - Azt állítja, hogy az egyiket ő maga ölte meg.

- A mindenit! - kiáltott Callahan. - Ezt nem mondhatod komolyan!

- De igen. Pontosabban Zalia mondja.

- Ezt - szólalt meg Roland - érdemes lenne meghallgatni. Amikor utoljára jártak itt a Farkasok?

- Nem - felelte Susannah. - És nem is az azt megelőző alkalommal, amikor még Overholser sem volt ilyen nagykutya. Az azelőtti portya idején.

- Ha minden huszonhárom évben eljönnek - számolt Eddie -, akkor ez csaknem hetven éve történt.

Susannah bólintott. - De ő már akkor is felnőtt volt. Azt mesélte Zalianak, hogy egy maroknyi ember kiment a Nyugati Útra, és ott várta a Farkasokat.

Nem tudom, mennyi lehet itt egy maroknyi…

- Öt-hat - mondta Roland, és bólintott a csokoládéjának.

- Mindenesetre Tian ótatája köztük volt. És megölték az egyik Farkast.

- Milyen volt? - kérdezte Eddie. - Hogyan festett, miután levették az álarcot?

- Azt nem mondta - felelte Susannah. - Nem hinném, hogy elmesélte volna Zaliának. De meg kéne…

Hosszas, hangos horkanás hallatszott. Eddie és Susannah meglepetten fordult oda. A harcos elaludt. Az álla a mellére csuklott. A karját keresztbe fonta, mintha még álmában is a táncra gondolna. Es a rizsre.

TIZENNÉGY

Csupán egyetlen vendégszoba volt, ezért Roland Callahannél aludt. Eddie és Susannah így egyfajta rusztikus mézesheteknek örvendhetett ez volt az első éjszakájuk, amikor csak ketten voltak, ágyban, tető alatt. Nem fáradtak el annyira, hogy ki ne használják ezt a fényűzést. Utána Susannah azonnal elaludt. Eddie kis ideig még ébren maradt, és tétovázva elküldte elméjét Callahan takaros kis templomának irányába, igyekezett megérinteni azt a tárgyat, amely ott van. Valószínűleg rossz ötlet, de nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy legalább megpróbálja. Semmit sem érzett. Vagy inkább semmit, egy valami előtt.

Föl tudnám ébreszteni, gondolta. Tényleg azt hiszem, hogy képes lennék rá.

Igen, és egy gyulladt fogat is meg lehet kocogtatni kalapáccsal, de miért tenne ilyet bárki is?

Végül úgyis föl kell keltenünk. Azt hiszem, szükségünk lesz rá.

Talán, de az egy másik nap lesz. Ez meg hadd menjen le.

Mégis, egy darabig képtelen volt elengedni ezt a napot. Képek villogtak az elméjében, akár tükörcserepek a napfényben. Calla, amint szétterül a felhős ég alatt, a Devar-Tete Whye szürke szalagja. A part mentén a zöld földek a zsendülő rizs. Jake és Benny Slightman összenéz, és egyetlen szó nélkül elnevetik magukat. A zöld fű szegélye a főutca és a Pavilon között. A színüket váltó fáklyák. Csi, amint meghajol, és tökéletesen érthetően beszél (JSld! Köszl). Susannah énekel. „Minden napomon találkoztam a bánattal."

De legtisztábban arra emlékezett, ahogy Roland ott áll, vékonyan, fegyvertelenül a deszkákon, karjait keresztbe teszi a mellén, két tenyere az arcára simul, fakókék szemével a folken-t nézi, és két kérdést föltesz a háromból. Azután a csizmája kopog a deszkákon, először lassan, majd egyre gyorsulva. Gyorsabban és gyorsabban, amíg nem több, mint homályos folt a fáklyák fényében. Kopogás. Verejték. Mosoly. De a szeme, az a kék bombázószem nem mosolyog, az ugyanolyan hideg, mint máskor.

Mégis, hogy táncolt! Nagy Isten, hogy táncolt a fáklyák fényében.

Come-come-commala, rizs serkenjen magosba, gondolta Eddie.

Mellette Susannah felnyögött álmában.

Eddie a feleségéhez fordult. Kezét Susannah karja alá dugta, hogy a tenyerébe tudja venni a mellét. Utolsó gondolata Jake volt. Jobb lesz, ha vigyáznak rá azon a birtokon. Mert ha nem, nagyon meg fogják bánni azok a baromhajtók.

Elaludt. Nem álmodott. Telt-múlt az éjszaka, lenyugodott a hold, és ez a határvidéki világ fordult egyet alattuk, mint egy lejáró óra.

2. fejezet
SZÁRAZ FÁJDALOM

EGY

Roland egy órával hajnal előtt ébredt egy újabb gonosz álomból, amely visszavitte a Jericho-hegyre. A kürt. Arthur Eld kürtjével volt valami. Mellette a nagy ágyban komor arccal aludt az Öreg Fickó, mintha elkapta volna a harcostól a lidércnyomást. Széles homlokán ott éktelenkedett a kereszt alakú heg.

Nem az riasztotta fel, amikor az álomban régi barátja, Cuthbert elejtette haldoklásában a kürtöt, hanem a fájdalom. Satu szorította csípőtől bokáig. Látta is a kín égő, perzselő gyűrűit. Most fizetett az esti hallatlan erőfeszítésért. És nem is lenne baj, ha ez lenne minden, de tudta, hogy annál többről van szó, mint hogy kicsit túl lelkesen táncolta a commalát. És nem is reuma, amiről az utóbbi hetekben győzködte magát, hogy a teste így alkalmazkodik a nedvesebb őszhöz. Látnia kellett, hogy a bokája, különösen a jobb, vastagodni kezdett. Hasonló vastagodást tapasztalt a térdén, és noha a csípője még rendben levőnek látszott, ha rátette a kezét, érezte, hogy jobb felől változik a bőr alatt. Nem, ez nem reuma, amitől Cort olyan keservesen szenvedett utolsó éveiben, hogy esős napokon kénytelen volt a tűz mellett maradni. Ez valami rosszabb. Sokízületi gyulladás a komiszabb, a száraz fajtából. Hamarosan eléri a kezét. Boldogan odaadta volna a jobb kezét a betegségnek, ha a kór beérte volna azzal a homárszörnyek óta sok mindent megtanult két ujjal csinálni, de sosem lett olyan ügyes, mint korábban. Csak hát a nyavalyák nem így működnek. Nem lehet áldozatokkal megbékíteni őket. A gyulladás jön, amikor akar, és oda megy, ahova neki tetszik.

Egy évem van talán, gondolta, míg feküdt az ágyban az alvó egyházfi mellett, aki ugyanabból a világból származik, mint Susannah, Eddie és Jake. Esetleg kettő.

Nem, kettő nincs. Valószínűleg még egy se. Mit is mond néha Eddie? Ne áltasd magad tovább. Eddienek sok mondása származik abból a világból, de ez különösen jó. Különösen ide illő.

Nem mintha lemondana a Toronyról, ha az Öreg Csontfacsaró elveszi a képességét a lövéshez, nyergeléshez, nyersbőr szíj hasogatásahoz, vagy akár olyan egyszerű dologhoz is, mint amilyen a tűzifa aprítása nem, kitart a végsőkig. De nem tetszett neki a gondolat, hogy a többiek mögött lovagol, tőlük függ, talán a szárral kötik hozzá a nyereghez, mert nem tudja megfogni még a kapát sem. Olyan lesz, mint egy vonóhorgony, amit akkor se húzhatnak fel, ha gyorsan kellene vitorlázni.

Ha ez bekövetkezik, megölöm magam.

Dehogy öli. Ez az igazság. Ne áltasd magad tovább.

Erről ismét Eddie jutott az eszébe. Beszélnie kell Eddie-vel Susannah-ról, méghozzá minél előbb. Ennek a tudatával ébredt, és ez talán megérte a fájdalmat. Nem lesz kellemes beszélgetés, de meg kell lennie. Ideje, hogy Eddie tudomást szerezzen Miáról. Lehet, hogy a nő nehezebben tud megszökni most, hogy egy városban - házban — vannak, de nem számít, meg fogja tenni. Éppúgy nem vitatkozhat magzata követeléseivel, saját éhségével, ahogy Roland sem vitatkozhat a fájdalom ragyogó gyűrűivel, amelyek körülveszik jobb csípőjét, térdét, mindkét bokáját, de eddig megkímélték ügyes kezét. Ha nem figyelmezteti Eddie-t, abból szörnyű baj lehet. Újabb bajra pedig most nincs szükségük, mert az elsüllyesztheti őket. Feküdt az ágyon, lüktetett, figyelte a világosodó eget. Elszörnyedve látta, hogy a fény már nem pontosan kelet felől terjed szét valamivel délebbre vándorolt.

A napfény is csúszásban van.

KETTŐ

A háziasszony csinos, negyvenes nő volt, Rosalita Munoznak hívták, és amikor észrevette, hogyan megy oda Roland az asztalhoz, azt mondta neki - Igyál egy bögre kávét, azután gyere velem.

Callahan félrehajtotta a fejét, amikor az asszony a tűzhelyhez ment a kannáért. Eddie és Susannah még nem mutatkozott. Ketten voltak a konyhában. - Mennyire rossz?

- Csak a reumám - felelte Roland. - Az apám ágán mindenki ebben szenvedett. Délre rendbe jön ettől a ragyogó napsütéstől és a száraz levegőtől.

- Ismerem a reumát - mondta Callahan. - Adj hálát Istennek, ha csak arról van szó.

- Azt teszem. - Rosalitához fordult, aki hozta a nehéz, gőzölgő kávésbögréket. - Néked is köszönetet mondok.

Az asszony letette a bögréket, bókolt, azután megilletődött komolysággal nézett rá. - Még sosem láttam szebben járni a rizstáncot, sai.

Roland fanyarul elmosolyodott. - Ma reggel fizetek érte.

- Meggyógyítalak - felelte az asszony. -Van macskaolajam, saját különlegesség. Először a fájdalmat szünteti meg, azután a sántítást. Kérdezd meg az atyát.

Roland Callahanre nézett, aki bólintott.

- Akkor megpróbálkozom vele. Köszönöm néked. Az asszony ismét pukedlizett, azután távozott.

- Egy callai térképre van szükségem - mondta Roland, amikor Rosalita kiment. - Nem kell nagyon tökéletes, inkább pontos, és a távolságok tekintetében legyen megbízható. Tudsz nekem rajzolni egy ilyet?

- Ki van zárva - felelte flegmán Callahan. - Kicsit tudok rajzolni, de olyat nem, amellyel akár a folyóig eljutsz, akkor se, ha pisztolyt szorítasz a homlokomhoz. Nincs meg hozzá a képességem. De ismerek két embert, akik segíthetnek neked. - Fölemelte a hangját. - Rosalita! Rosie! Gyere be, légy szíves, egy percre!

HÁROM

Húsz perccel később Rosalita kézen fogta Rolandot. Száraz, erős keze volt. Bevezette a kamrába, és bezárta az ajtót. - Told le, kérlek, a nadrágodat -mondta. —Ne szégyelld magad, kétlem, hogy olyasmit tárolnál benne, amit ne láttam volna korábban, hacsak a férfiak felépítése nem más Gileádban és a Belső Báróságokban.

- Nem hinném, hogy ez volna a helyzet - mondta Roland, és lecsúsztatta a nadrágját.

A nap már fölkelt, de Eddie és Susannah még mindig nem mozgolódott. Roland nem sietett fölkelteni őket. Éppen elég korai kelés vár rájuk - nem beszélve a valószínű késői fekvésekről -, hadd élvezzék ezen a reggelen fejük fölött a tető békességét, testük alatt a pehelymatrac kényelmét, és azt a rendkívüli fényűzést, hogy ajtó van a magánéletük és a külvilág között.

Rosalita, aki egyik kezében egy olajszerű, színtelen folyadékkal telt üveget tartott, halkan felszisszent. Megnézte Roland jobb térdét, azután megérintette bal kezével a bal csípőjét. Roland megrezzent kicsit az érintéstől, noha az maga volt a gyengédség.

Az asszony föltekintett. A szeme sötétbarna, szinte fekete volt. -Ez nem reuma. Ez sokízületi gyulladás. Az a fajta, amelyik gyorsan terjed.

- Igen, ott, ahonnan jövök, száraz fájdalomnak hívják - mondta. - Egy szót se róla az atyának vagy á barátaimnak.

A sötét szem mereven nézte. - Nem fogod sokáig titokban tartani ezt a titkot.

- Nagyon jól értelek. Mégis, ameddig titokban tudom tartani, addig titokban fogom tartani. Te pedig segítesz nekem.

- Igen - bólintott Rosalita. - Ne félj. Nem beszélek.

- Köszönet néked. És ez segíteni fog?

Az asszony az üvegre nézett, és elmosolyodott. -Igen. Menta és mocsári sarj van benne. De a titka a macskaepe - összesen három csepp egy üvegben. A szirti macskák idáig elkószálnak a sivatagból, ami a nagy sötétség előtt van. - Felfordította a palackot, és egy keveset a tenyerére csurgatott az olajos anyagból. Roland orrát rögtön megcsapta a menta illata, amit valami más, egy durvább és korántsem kellemes szag követett. Igen, ez valóban lehet puma vagy jaguár epéje, vagy mit hívnak szirti macskának errefelé.

Rosalita lehajolt, és beledörzsölte az olajat a férfi térdkalácsába. A harcos azon nyomban olyan hőséget érzett, hogy az már-már elviselhetetlen volt. De amint enyhült kicsit, sokkal jobban megkönnyebbült, mint remélni merte.

Masszírozás végeztével az asszony megkérdezte -Most milyen a tested állapota, harcos-sai?

Roland nem szóval válaszolt, hanem sovány, ruhátlan testéhez rántotta Rosalitát, és vadul megropogtatta. Rosalita minden szégyenkezés nélkül viszonozta az ölelést, és a fülébe súgta - Ha az volnál, akinek mondod magad, akkor nem hagyhatod, hogy elvigyék a gyermecskéket. Nem, egyetlenegyet sem. Mondjanak akármit az olyan nagykutyák, mint Eisenhart és Telford.

- Mindent megteszünk, ami tőlünk telik - felelte a férfi.

- Jól van. Köszönöm. - Hátralépett, lenézett rá. -Van olyan részed, amelynek nem ártott az ízületi gyulladás, sem a reuma. Meglehetősen elevennek tűnik. Talán akad egy hölgy, aki ma este szeretné megnézni a holdat, és esetleg társaságra vágyik.

- Meglehet, talál is társat - válaszolta Roland. -Adnál nekem ebből az anyagból, hogy használhassam, miközben Calla körül utazgatunk, vagy túlságosan drága?

- Nem, egyáltalán nem drága - felelte az asszony. Kacérkodás közben mosolygott, de most ismét elkomolyodott. - De azt hiszem, nem sokáig segít rajtad.

- Tudom - mondta Roland. - Nem számít. Elnyújthatjuk az időt, ameddig tudjuk, de végül a világ mindent visszavesz.

- Igen - bólintott az asszony. - így van.

NÉGY

Amikor övét csatolva kilépett a kamrából, végre mocorgást hallott a szomszéd szobából. Eddie mormogását álmos női nevetés követte. Callahan a tűzhelynél állt, friss kávét töltött magának. Roland odament hozzá, és gyorsan beszélni kezdett.

- Láttam, hogy bal felé, az út és a templom között piszkebokrok vannak.

- Igen, és érett a termésük. Éles a szemed.

- Ne is törődj a szememmel. Kimegyek, hogy teleszedjem a kalapomat. Szeretném, ha Eddie csatlakozna hozzám, amíg a felesége felüt egy-két tojást. El tudod intézni?

- Azt hiszem, de…

- Jól van - mondta Roland, és kiment.

ÖT

Mire Eddie kijött, Roland már félig meg is töltötte a kalapját a narancsszínű bogyókkal, és néhány maroknyit meg is evett. A fájdalom meglepő gyorsasággal enyhült a lábában és a csípőjében. Szedegetés közben azon tűnődött, vajon Cort mennyit fizetett volna Rosalita Munöz macskaolajának egyetlen palackjáért.

- Öregem, ezek éppen úgy festenek, mint a viaszbogyók, amikkel a mamánk díszítette föl a terítőt hálaadáskor - mondta Eddie. - Te ezt tényleg megeszed?

Roland lecsípett egy bogyót, amely csaknem akkora volt, mint az ujjbegye, és Eddie szájába pottyantotta.

- Olyan ennek az íze, mint a viasznak?

Eddie először óvatosan kóstolgatta, azután hirtelen elkerekedett a szeme. Lenyelte, elvigyorodott, és újabb bogyóért nyúlt. - Akár az áfonya, csak édesebb. Kíváncsi vagyok, Suze tud-e fánkot csinálni. De még ha nem tud, lefogadom, hogy Callahan háziasszonya…

- Ide figyelj, Eddie. Jól figyelj, és fékezd meg az érzelmeidet. Az apádra kérlek.

Eddie éppen egy bokor felé nyúlt, amely különösen sok bogyót termett. Megállt, és kifejezéstelen arccal nézett Rolandra. A harcos látta a reggeli fényben, hogy Eddie mennyivel öregebbnek tűnik. Elképesztő, mennyire felnőtt.

- Miről van szó?

Rolandot, akinek a valóságosnál sokkal bonyolultabbnak rémlett a szándékosan elhallgatott titok, meglepte, milyen gyorsan és egyszerűen el lehet mondani.

- Mióta tudod?

Roland figyelt, hogy van-e vád a kérdésben, de nem érzékelte. - Biztosan? Amikor először megláttam, hogy beoson az erdőbe. Amikor láttam, hogyan eszi…

- elhallgatott. - …amit eszik. Amikor hallottam, hogy olyan emberekkel beszélget, akik nincsenek ott. De már régebben gyanítottam. Lud óta.

- És nem szóltál nekem.

- Nem. - Most jön a szemrehányás, jókora adag Eddie-féle gúnnyal megpúpozva. Nem jött.

- Ugye azt akarod tudni, dühös vagyok-e? Hogy csinálok-e balhét belőle?

- Csinálsz?

- Nem. Nem vagyok dühös, Roland. Kétségbeesett talán, és marhára féltem Suze-t, de miért lennék dühös rád? Talán nem te vagy a dinh? - Most Eddie hallgatott el, mielőtt szabatosabban megfogalmazta. Nem volt könnyű neki, de kibökte. - Az én dinh-em?

- Igen - felelte Roland. Kinyújtotta a kezét, és megérintette Eddie karját. Meglepte, hogy

mennyire szeretne magyarázkodni. De leküzdötte a kívánságát. Ha Eddie nemcsak dm/z-nek, de az ő dinh-jének nevezte, akkor ennek megfelelően kell viselkednie. Inkább azt mondta - Úgy tűnik, nem igazán lep meg, amit hallottál.

- Ó, dehogynem - válaszolta Eddie. - Talán nem hűltem el tőle, de azért... hát... - Szedte a bogyókat, és Roland kalapjába dobálta őket. - Pár dolog nekem is feltűnt, világos? Néha túl sápadt. Néha összerándul, és magához kapkod, de ha megkérdezed, azt mondja, hogy a szelek bántják. És a cicije is nagyobb. Ez biztos. De Roland, még mindig menzeszei! Úgy egy hónapja magam láttam, amikor elásta a rongyokat, és véresek voltak. Tocsogtak a vértől Ez hogy lehetséges? Ha akkor esett teherbe, amikor áthúztuk Jake-et - amíg lefoglalta a kör démonát -, az legalább négy vagy öt hónapja volt. Még ha elfogadjuk is, hogy elcsúszott az idő, annyinak kell lennie!

Roland bólintott. - Tudom, hogy megjött a tisztulása. Ez meggyőzően bizonyítja, hogy nem a te gyermeked. Az a lény, amellyel viselős, szabad folyást ad az asszonyi vérnek. - Arra gondolt, hogyan szorította Mia a békát, amíg ki nem pukkant. Megitta fekete epéjét. Lenyalta az ujjairól, mint a szirupot.

- Vajon... - Úgy tett, mint aki be akar kapni egy bogyót, azután másként döntött, és inkább belepottyantottá Roland kalapjába. A harcos úgy vélte, beletelik némi időbe, hogy Eddie visszanyerje az étvágyát. - Roland, egyáltalán úgy fog kinézni, mint egy emberi csecsemő?

- Csaknem bizonyos, hogy nem.

- Akkor milyen?

Mielőtt meggondolta volna, a harcos száján már ki is csúszott - Okosabb, ha nem festjük a falra az ördögöt.

Eddie összerándult. Ami kevés szín volt az arcában, az is eltűnt.

- Jól vagy?

- Nem - válaszolta Eddie. - Abszolút nem vagyok jól. De nem is fogok elalélni, mint egy lány egy Andy Gibb-koncerten. Mit tegyünk?

- Egy ideig semmit. Túl sok más tennivalónk van.

- De mennyi - mondta Eddie. - Itt huszonnégy napon belül jönnek a Farkasok, ha jól számolom. Amott, New Yorkban, ki tudja, milyen nap lesz az? Június hatodika? Tizedike? Az biztos, hogy közelebb leszünk július tizenötödikéhez, mint tegnap. De Roland, ha az, ami benne van, nem emberi, akkor abban sem lehetünk biztosak, hogy a terhessége kilenc hónapig tart! Lehet, hogy hat hónap után kipottyan... a gyerek! A fenébe, akár holnap is megtörténhet.

Roland bólintott, és várt. Eddie eddig már eljutott bizonyosan megteszi a hátralevő utat is. így is történt. - Akkor hát elakadtunk, ugye?

- Igen. Figyelhetjük, de ezen túl nem sok mindentí tehetünk. Még csak nem is kényszeríthetjük nyugalomra, abban a reményben, hátha ezzel lelassítjuk a folyamatot, mivel nagy valószínűséggel kitalálná, mi ért tesszük. És szükségünk van rá. Hogy lőjön, amikor eljön az idő, de még azelőtt ki kell képeznünk néhány embert olyan fegyverre, amire rááll a kezük. Valószínűleg az íj lesz az. - Roland elfintorodott. Végül sikerült annyi nyílvesszővel beletalálnia a célba az Északi Mezőn, hogy Cort elégedett legyen, de sohasem kedvelte az íjat, nyílvesszőt, számszeríjat vagy parittyát. Ezek Jamie DeCurry választott fegyverei voltak, nem az övéi.

- Hát akkor tényleg belevágunk?

- Ó, igen.

Mire Eddie elmosolyodott. Akarata ellenére. Nem tagadta meg magát. Roland örült, hogy ezt látja.

HAT

Miközben visszafelé ballagtak Callahan parókiájához, Eddie megkérdezte - Ezt tisztáztad velem, Roland, de miért nem tisztázod vele is?

- Nem vagyok biztos benne, hogy értelek.

- Ó, én mégis azt hiszem.

- Jól van, de nem fog tetszeni a válasz.

- Mindenféle választ hallottam már tőled, és nem hinném, hogy ötből egy akadt, ami tetszett volna. -Elgondolkodott. - Nem, még ez is túl nagylelkű számítás. Ötvenből egy.

- Az, aki Miának hívja magát - ami a Nemes Nyelven annyit tesz, anya - tudja, hogy gyermeket hordoz, noha kétlem, hogy azt is tudná, miféle gyermek az.

Eddie némán latolgatta a hallottakat.

- Akármi is az, Mia a gyerekének tekinti, és minden erejével, az utolsó lélegzetéig védeni fogja. Ha ehhez az kell, hogy elfoglalja Susannah testét - ahogy Detta Walker is megtette néha Odetta Holmesszal -, akkor ezt is megteszi, amennyiben módjában áll.

- És valószínűleg sikerül is neki - mondta komoran Eddie. Azután szembefordult Rolanddal. - Nos, úgy vélem, hogy amit te mondasz - javíts ki, ha tévednék -, azt jelenti, hogy azért nem akarsz beszélni Suze-zal a hasában növekvő esetleges szörnyről, mert az csökkentené a hatékonyságát.

Roland kibúvót kereshetett volna az ítélet nyerseségében, de úgy döntött, nem teszi. Eddie-nek alapjában igaza volt.

Eddie New York-i kiejtése mindig erősebb lett, ha dühös volt. Majdnem úgy hangzott, mintha a szája helyett az orrán át beszélne. - És ha bármi megváltozna a következő hónapban - ha például vajúdni kezdene, és megszülné a Fekete Lagúna Szörnyét -, akkor az teljesen váratlanul érné. Fogalma sem lenne róla, hogy mi történik.

Roland megállt, hat méterrel a parókia előtt. Az ablakban láthatták Callahant, aki két gyerekkel, egy fiúval és egy lánnyal beszélgetett. Még innen is látszott, hogy ikrek.

- Roland!

- Igazat mondasz, Eddie. Van valami ötleted? Mert ha igen, remélem, tudatod velem. Az idő többé nem csupán egy arc a vízen, ahogy magad mutattál rá. Egyre drágább.

Megint egy szokásos Eddie-féle visszavágásra számított, olyasmivel befejezve, hogy csókold meg a seggem, vagy egyél szart, és dögölj meg. De megint elmaradt a kitörés. Eddie csak ránézett. Szilárdan, és kicsit szomorúan. Roland természetesen sajnálta Susannah-t, de magukat is. Itt állnak, és összeesküsznek a tet egyik tagja ellen.

- Veled tartok - mondta Eddie -, de nem azért, mert te vagy a dinh, és nem is azért, mert azoknak valamelyike agyatlanul jönne vissza Mennykőcsapásból. - A gyerekekre mutatott, akik az Öreg Fickóval beszélgettek a nappaliban. - Bármelyiket odaadnám azért, akit Suze hordoz. Ha igazi srác lenne. Az én srácom.

- Tudom, hogy így tennél - bólintott Roland.

- Nekem a rózsa a fontos - folytatta Eddie. - Ez az egyetlen, ami ér annyit, hogy kockáztassak érte. De még így is meg kell ígérned, hogy ha a dolgok rosszra fordulnak - ha vajúdni kezd, vagy ha ez a Mia tyúk kezdi átvenni a hatalmat -, akkor megpróbáljuk megmenteni.

- Mindent elkövetek a megmentésére - mondta Roland, azután egyetlen lidércnyomásos pillanatig -rövid, de nagyon éles kép volt - Jake-et látta, ahogy csüng a hegy gyomrában a szakadék szélén.

- Megesküszöl rá? - kérdezte Eddie.

- Igen - felelte Roland. Szeme állta a fiatalabb férfi tekintetét, de gondolatban Jake-et látta, ahogy lezuhan a mélységbe.

HÉT

Éppen akkor értek a parókiához, amikor Callahan kitessékelte a két gyereket, valószínűleg a két legszebb gyereket, akiket Roland valaha is látott. A hajuk szénfekete volt, a fiúé a vállát verte, a lányé, amelybe fehér szalagot fontak, a keresztcsontjáig ért. A szemük színtiszta sötétkék, bőrük fehér, mint a tejszín, ajkuk meghökkentően érzéki vörös, arcuk enyhén szeplős. Amennyire Roland meg tudta ítélni, még a szeplőik is azonosak voltak. A gyerekek megnézték maguknak a harcost, azután Eddie-t, végül Susannah-t, aki egyik kezében törlőruhával, másikban egy bögre kávéval támaszkodott a konyhaajtóhoz. Kíváncsi álmélkodás volt az arcukon, meg óvatosság is, de félelemnek semmi nyoma.

- Roland, Eddie, szeretném bemutatni nektek a Tavery ikreket, Frankét és Francine-t. Rosalita hozta el őket - Taveryék nem egészen fél mérföldre laknak innen. Délutánra elkészítik a térképet, és kétlem, hogy ennél jobbal találkoztatok életetekben. Ez egyike számos tehetségeiknek.

A Tavery ikrek udvariasan köszöntek, Frank meghajolt, Francine pukedlizett.

- Csináljátok meg rendesen, és megköszönjük néktek - mondta Roland.

Azonos pír öntötte el a tejszín arcokat elmotyogták üdvözlésüket, és igyekeztek elslisszolni. Mielőtt megtehették volna, Roland átkarolta keskeny, de formás vállukat, és kicsit távolabb vezette őket az úton. Nem csupán tökéletes gyermeki szépségük hatott rá, de a kék szemükben látott éles értelem is. Nem kételkedett benne, hogy megcsinálják a térképét abban sem kételkedett, hogy Callahan egyfajta leckeként hozatta el őket Rosalitával ha nem avatkoznak be, ezeknek a gyönyörű gyerekeknek valamelyike egy hónapon belül nyöszörgő idióta lesz.

- Sai! - szólalt meg Frank. Most volt egy árnyalatnyi aggodalom a hangjában.

- Ne féljetek - mondta Roland -, de figyeljetek ide.

NYOLC

Callahan és Eddie nézték, ahogy Roland lassan elballag a Tavery ikrekkel a parókia kikövezett

ösvényén a földút felé. Mindketten ugyanarra gondoltak Roland úgy fest, mint egy nyájas nagyapa.

Susannah csatlakozott hozzájuk. Figyelt, azután megrángatta Eddie ingét. - Gyere csak velem egy percre.

Eddie követte a konyhába. Rosalita elment, magukban voltak. Susannah tágra nyílt barna szeme csillogott.

- Mi van? - kérdezte Eddie.

- Vegyél föl. Szót fogadott.

- Most pedig csókolj meg gyorsan, amíg lehet.

- Ez minden, amit akarsz?

- Nem elég? Jobb, ha beéred vele, Mister Dean. Eddie boldogan megcsókolta, de ahogy a felesége hozzásimult, nem tudta nem észrevenni, mennyivel nagyobb a melle. Amikor távolabb került egymástól az arcuk, azon kapta magát, hogy a másik vonásait keresi az asszonyán. Azt, aki Anyának hívja magát a Nemes Nyelven. Csak Susannah-t látta, de úgy vélte, mostantól arra lesz kárhoztatva, hogy folyton ezt lessé. A szeme is folyton Suze hasára tévedt. Igyekezett másfelé pillantani, de mintha valami odavonzot-ta volna a tekintetét. Azon tűnődött, vajon mennyi minden fog megváltozni közöttük. Nem volt kellemes gondolat.

- Most jobb? - kérdezte.

- Sokkal. - Kicsit elmosolyodott, azután a mosolya elhalványult. -Valami baj van, Eddie?

Ő elvigyorodott, és ismét megcsókolta. - Úgy érted, azon túl, hogy itt fogunk meghalni? Nem. Egyáltalán semmi.

Vajon korábban is hazudott már neki? Nem emlékezett rá, de úgy vélte, nem valószínű. És ha mégis, akkor sohase hazudott ilyen pofátlanul. Ilyen számítóan.

Ez fájt.

KILENC

Tíz perccel később egy újabb bögre kávéval (meg egy tál bogyóval) kimentek a parókia kis hátsó udvarába. A harcos a nap felé fordította az arcát, élvezte a sugarak melegét. Azután Callahanhez fordult. - Most meghallgatjuk a történetedet, atya, ha elmondod. Azután talántán elsétálunk a templomba, és megnézzük, mi van ott.

- Szeretném, ha elvinnéd - mondta Callahan. -Nem szentségtelenítette meg a templomot, hogyan is tehette volna, amikor a Miasszonyunk már eleve nem volt fölszentelve? De rosszabbá változtatta. Amikor a templom még épült, éreztem, hogy benne van Isten szelleme. Most már nincs bent többé. Az a tárgy kiűzte. Vidd el.

A harcos nyitotta a száját, hogy valami semmitmondó megjegyzést tegyen, de Susannah megelőzte. - Roland! Jól vagy?

Felé fordult. - Hát persze. Miért ne lennék?

- Folyton a csípődet dörgölöd.

Tényleg ezt tette? Igen, ezt. A fájdalom máris visszaosont, a meleg nap és Rosalita macskaolaja ellenére. A száraz fájdalom.

- Semmiség - legyintett. - Egy kis reuma.

A nő kétkedve sandított rá, azután úgy tűnt, elfogadja a magyarázatot. Pokoli jó kezdet, gondolta Roland, legalább ketten titkolózunk. Nem mehet ez így tovább. Sokáig legalábbis.

Callahanhez fordult. - Meséld el a történetedet. Hogy jutottál a sebhelyhez, hogy jöttél ide, és hogy jutottál a Fekete Tizenhármashoz. Minden szavad meghallgatjuk.

- Igen - dörmögte Eddie.

- Minden szavad - visszhangozta Susannah. Mindhárman Callahanre néztek - az Öreg Fickóra, az egyházi emberre, aki megengedte nekik, hogy atyának nevezzék, noha nem tartotta magát papnak. Callahan fölemelte eltorzult jobb kezét, és megdörgölte a forradast a homlokán. Végül megszólalt - Az ital. Most már azt hiszem, az volt az oka. Nem Isten, nem az ördög, nem az előre elrendelés, nem a szentek ármádiája. Az ital. - Elhallgatott, gondolkodott, azután rájuk mosolygott. Rolandot Nortra, a tulli sá-tánfűevőre emlékeztette, a halottra, akit a feketébe öltözött ember hozott vissza az életbe. Nort mosolygott így. - De ha Isten teremtette a világot, akkor Ő teremtette az italt is. És ez is az Ő akarata volt.

Ka, gondolta Roland.

Callahan csöndesen ült, dörgölte a homlokán a kereszt alakú heget, a gondolatait rendezte. Azután elkezdte mesélni a történetét.

3. fejezet
A PAP TÖRTÉNETE (NEW YORK)

EGY

Az ital volt az oka erre a meggyőződésre jutott, amikor végre leállt, és ismét kivilágosodott minden. Nem Isten, nem a Sátán, nem valami mély pszicho-szexuális küzdelem áldott emlékezetű anyuskája és apuskája között. Csak a pia. Csoda, hogy fülig esett a whiskybe? ír volt, pap volt, még egy pont, és kiestél.

A bostoni szeminárium után a massachusettsi Lowellben szolgált. A gyülekezet szerette (nem a nyáJakent emlegette őket, a sirályok, azok turkálnak nyáj-ban a városi szeméttelepen), de hét lowelli év után Callahan egyre bizonytalanabb lett. Amikor Dugan püspökkel beszélt, fölhasználta az összes divatos frázist, hogy kifejezze bizonytalanságát az erkölcsi normák lazulása, városi betegség, az együttérzés növekvő hiánya, az elszakadás az élet lelki oldalától. A megbeszélés előtt bedobott egy kortyot a mosdóban (utána gyorsan elrágott egy mentolos cukrot, nem volt ő hülye), és aznap különösen ékesszóló volt. Az ékesszólás nem mindig következik a hitből, viszont gyakran következik a palackból. És nem is hazudott. Hitte is, amit aznap elmondott Dugan dolgozószobájában. Minden szót. Ahogy hitt Freudban, az angol nyelvű misézésben, Lyndon B, Johnson szegénység ellen indított háborújának nemességében, eszkalálódó vietnami háborújának eszelősségében derékig ér már a sár, mégse enged a hajcsár, ahogy a régi népdal mondja. Hitt benne, hogy ezeknek az elveknek a zömét (ha ugyan elvek, és nem témák a koktélpartikhoz) magasan jegyzik az intellektuális tőzsdén. Társadalmi lelkiismeret föl kétharmaddal, Tűzhely és Otthon le egy negyeddel, de még tartja az eredeti befektetési értéket. Később minden leegyszerűsödött. Később jutott arra a felismerésre, hogy nem azért iszik túl sokat, mert lelkileg bizonytalan, hanem azért bizonytalan lelkileg, mert túl sokat iszik. Az ember szeretne tiltakozni, mondani, hogy ez nem lehet, vagy hogy nem csak

ennyiről van szó, ez túl egyszerű. Pedig mégiscsak erről van szó, kizárólag erről. Isten hangja csöndes, szerény, veréb csipogása a szélviharban, állítja Ézsaiás, köszönet érte néki. Nehéz ezt a halk hangot meghallani, ha az ember majdnem mindig seggrészeg. Callahan még azelőtt hagyta el Amerikát Roland világáért, hogy a számítógépes forradalom megszülte a GIGO betűszót - garbage in garbage out* -, de éppen elégszer hallhatta az anonim alkoholisták gyűlésein, hogy ha repülőre ültetsz egy seggfejet San Franciscóban, és átküldőd a keleti partra, ugyanaz a seggfej fog leszállni Bostonban. 1964-ben hitt, amiben hitt, és rengetegen fáradoztak azért, hogy segítsenek rátalálni a saját útjára. Lowellből átkerült az ohiói Spoffordba, Dayton egyik elővárosába. Ott öt évet töltött, azután ismét megrohanta a nyugtalanság. Ennek következtében ismét lökni kezdte a sódert. Azt, amire odafigyeltek a püspökségen. Az erkölcsi normák lazulásáról. A lelki kapcsolatok megszakadásáról. Igen, kedvelték (ő is kedvelte őket), mégis úgy rémlett, valami baj van. És csakugyan volt valami baj, főleg a csöndes sarki kocsmában (ahol ugyancsak mindenki kedvelte) meg a paplak nappalijának bárszekrényében. Az alkohol, ha nem kis adagokban fogyasztják, méreg, Callahan pedig naponta mérgezte magát. A méreg benne volt a szervezetében, és nem a világ állapota vagy a saját lelke okozta. De nem volt ez mindig is nyilvánvaló? Később (egy másik AA gyűlésen) hallott egy fickót, aki azt mondta az alkoholizmusról és a drog-függésről, hogy olyan, mint az elefánt a nappaliban

** Szemét be, szemét ki. (angol)*

hogyhogy nem veszed észre? Callahan nem mondta el neki, mert még csak az első kilencven józan nap volt mögötte, ami azt jelenti, hogy csak ült ott és hallgatott („vedd ki a vattát a füledből, és dugd a szádba", így szól a veteránok tanácsa, amivel egyetértünk), de meg kell adni, akár válaszolhatott is volna. Az ember nem láthatja az elefántot, ha varázselefánt, ha megvan a képessége - mint Az Árnyéknak -, hogy elhomályosítsa az ember agyát. Ha csakugyan elhiteti veled, hogy a problémáid szellemi természetűek, mentálisak, egyáltalán nem piálisak. Jóságos Jézusom, már az megkeveri az embert, ha nem tudja kialudni magát a szesztől, de erre valahogy sose gondolunk ébren. A pia átváltoztatja a gondolkodást, olyasmivé, mint az a cirkuszi szám, amikor az összes bohóc egy parányi autóból özönlik elő. Ha józan állapotban visszatekint az ember, egyformán megborzong attól,, amit tett, és amit mondott („Ültem egy kocsmában, megoldottam a világ összes gondját, azután nem voltam képes megtalálni a kocsimat a parkolóban", ezt mondta egy pofa az egyik gyűlésen, mind ezt mondjuk). A dolgok, amelyeket elgondolsz, még rosszabbak. Aki végighányta a délelőttöt, hogy hitetheti el magával délután a lelki válságot? Mégis így történt. A felettesei is így gondolták, talán azért, mert nekik is megvolt a maguk baja a varázselefánttal. Callahan kezdte azt gondolni, hogy egy kisebb templom, egy vidéki parókia visszahozhatja Istenhez és saját magához. így aztán 1969 tavaszán ismét New Englandben találta magát. Ez alkalommal északon. Letelepedett - csomaggal, bőrönddel, kereszttel, kazulával - egy kellemes kisvárosban, a Maine állambeli Jerusalem's Lotban. Ott végül találkozott az igazi gonosszal. Belenézett az arcába. És visszarettent tőle.

KETTŐ

- Eljött hozzám egy író - mondta. - Egy Ben Mears nevű ember.

- Azt hiszem, olvastam az egyik könyvét - jegyezte meg Eddie. - Légitánc, ez volt a címe. Abban van az az illető, akit fölakasztanak gyilkosságért, amelyet a testvére követett el?

Callahan bólintott. - Abban. Elkísérte egy Matthew Bürke nevű tanító, és mindketten úgy gondolták, hogy egy vámpír garázdálkodik Salem's Lotban, az a fajta, amely újabb vámpírokat hoz létre.

- Mért, van másféle is? - kérdezte Eddie, a Majes-ticben látott kábé száz filmre és a Dahlie boltjában vásárolt (vagy néha lopott) ezer képregényre gondolva.

- Van, és majd erre is rátérünk, de most ne foglalkozz vele. Legfőképpen egy fiú hitt benne.

Annyi idős lehetett, mint a ti Jake-etek. Nem győztek meg - eleinte -, de ők maguk meg voltak győződve az igazukról, és nehéz volt ellenállni a hitüknek. Az biztos, hogy valami történt Salem's Lotban. Emberek tűntek el. A várost elöntötte a rettegés. Nehéz ezt most így, a napfényben üldögélve ecsetelni, mégis ez volt a helyzet. Nekem kellett eltemetnem egy másik fiút. Dániel Glicknek hívták. Kétlem, hogy ő lett volna a vámpír első áldozata Lotban, és biztosan nem ő volt az utolsó, de ő volt az első, akit holtan találtak. Danny Glick temetésének napján valahogy megváltozott az életem. És most nem is a napi egy liter whiskyről beszélek. A fejemben változott meg valami. Ereztem. Ahogy egy kapcsoló elfordul. És noha évek óta nem ittam egy kortyot sem, ez a kapcsoló még mindig el van fordítva.

Ilyen az, amikor átmész tizenkilencbe, haver, gondolta Susannah. Esetleg kilencvenkilencbe. Vagy valamilyen módon mindkettőbe.

Roland figyelt, nem gondolkozott, csak vette az adatokat.

- Ez a Mears nevű író beleszeretett egy Susan Norton nevű helyi lányba. A vámpír őt is elkapta. Azt hiszem, részben azért, mert megtehette, részben azért, hogy megbüntesse Mearst, amiért össze merészelt hozni egy csoportot - egy ka-tet-et -, amely megpróbálta levadászni. Elmentünk egy Marsten-ház nevű ócska, romos házhoz, amelyet a vámpír megvásárolt, és Barlow néven lakott benne.

Callahan töprengve ült, átnézett rajtuk a régi napokba. Aztán visszatért a jelenbe.

- Barlow eltűnt, de ott hagyta a nőt. Meg egy levelet. Valamennyiünknek címezve, de főleg nekem szólt. Abban a pillanatban, ahogy megláttam a lányt a Marsten-ház pincéjében, megértettem, hogy ez igaz. Az orvos, aki velünk volt, meghallgatta a szívverését, megmérte a vérnyomását, csak a biztonság kedvéért. A szíve nem vert. Vérnyomása nem volt. De amikor Ben átütötte rajta a cöveket, életre kelt. Ömlött a vér. A lány egyfolytában sikoltozott. A keze... emlékszem á kezének az árnyékára a falon...

Eddie megmarkolta Susannah kezét. Borzadással vegyes figyelemmel hallgatták az elbeszélést, hit és kételkedés nélkül. Most nem rosszul működő számítógépes áramköröktől vezérelt vonatról, vagy a vadság állapotába visszazüllött férfiakról és nőkről volt szó. Inkább a láthatatlan démonnal volt rokonságban, amely azon a helyen bukkant föl, ahol kihúzták Jake-et. Vagy a Dutch Hill-i ház ajtónállójával.

- Mit írt a levelében ez a Barlow? - kérdezte Roland.

- Hogy gyenge a hitem, el fogom pusztítani magamat. Természetesen igaza volt. Akkor már csak egyetlen dologban hittem, a Bushmills whiskyben. Csak éppen nem tudtam róla. O viszont igen. A pia is vámpír, és az egyik talán érzékeli a másikat.

A velünk levő fiúcska bizonyosra vette, hogy a vámpír legközelebb az ő szüleit fogja megölni, vagy vámpírt csinál belőlük. Bosszúból. Mert, tudjátok, elfogta a fiút, de ő elmenekült, és sikerült megölnie a vámpír félig ember segédjét, egy Straker nevű illetőt.

Roland biccentett, és arra gondolt, hogy ez a fiú egyre jobban emlékeztet Jake-re. - Mi volt a neve?

- Mark Petrie. Elmentem vele a házukhoz, magammal vittem mindent, amit egyházam képes nyújtani keresztet, stólát, szenteltvizet, és természetesen a Bibliát. De mindezekre csak mint jelképekre gondoltam, és ez volt a sebezhető pontom. Barlow ott volt. Elkapta Petrie szüleit. A fiút is. Fölemeltem a keresztet. Fölizzott. Fájt neki. Fölsikoltott. - Callahan elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a kín sikolya. Eddie szíve megdermedt a nézésétől. - Azt mondtam neki, ha bántja Markot, akkor elpusztítom, és abban a pillanatban meg tudtam volna tenni. Ő is tudta. Azt

válaszolta, hogy mielőtt megtehetném, föltépi a gyerek torkát. És ő is képes lett volna rá.

- Mexikói fölállás - mormolta Eddie emlékezve egy napra a Nyugati Tenger partján, amikor döbbenetesen hasonló helyzetben nézett szembe Rolanddal. -Mexikói fölállás, babám.

- Mi történt? - kérdezte Susannah.

Callahan mosolya elhalványult. Éppen úgy dörgölte égett jobbját, ahogy a harcos szokta a csípőjét, észre se véve, mit csinál. - A vámpír tett egy ajánlatot. Elengedi a fiút, ha én leteszem a keresztet. Nézzünk szembe egymással fegyvertelenül. A hitét állította szembe az enyémmel. Belementem. Isten segítsen meg, belementem. A fiú eltűnt, mint egy örvény a sötét vízen.

Barlow mintha megnőne. Haja, melyet európai módon homlokból hátrafésül, szinte lobog a koponyája körül. Sötét öltönyt, kifogástalanul megkötött, élénkvörös nyakkendőt visel, s Callahan úgy látja, mintha ő is része lenne a sötétségnek. Mark Petrie szülei összezúzott koponyával hevernek a lábánál.

- Akkor teljesítse az egyezség magára eső részét, sámán!

De miért tenné? Miért nem űzi el, beérve egy döntetlennel ezen az éjszakán? Vagy öli meg azonnal? Valami baj van ezzel a gondolattal, rettentő nagy baj, de nem tud rájönni, hogy mi. Most egyetlen kulcsszó sem jut az eszébe, amely a válság korábbi pillanataiban segített. Ez nem az erkölcsök lazulása, nem az együttérzés hiánya, nem a huszadik század egzisztenciális fájdalma ez itt egy vámpír. És...

És a keresztje, amely eddig vadul izzott, halványodni kezdett.

Félelem szökken a hasába, mintha izzó vezetékek csomója lenne a zsigereiben. Barlow elindul felé Petrie-ék konyháján át, és Callahan nagyon jól láthatja a lény agyarait, mert a teremtmény elmosolyodik. A győztes mosolya ül az arcán.

Callahan hátrál egy lépést. Azután még kettőt. Ekkor a feneke nekiütközik az asztalnak, amit a falnak lök, és innen már nincs hova hátrálni.

- Szomorú látni, amint egy ember hite összeomlik -mondja Barlow, és érte nyúl.

Miért ne nyúlna? A kereszt, amelyet Callahan a magasba emel, most sötét. Nem több, mint egy darab gipsz, olcsó mütyür, amit az anyja valószínűleg bagóért vásárolt egy dublini emléktárgyboltban. Eltűnt az erő, amely végigrohant a karján, és akkora szellemi feszültséget adott neki, amellyel falakat dönthetett volna le, köveket zúzhatott volna szét.

Barlow kitépte az ujjai közül. Callahan siralmasan felordított, egy kisgyerek rémületével, aki hirtelen rájön, hogy a mumus mégis létezik, csak kivárta a gardróbban, hogy elérkezzen az ő ideje. Ekkor megszólalt egy hang, amely egész hátralevő életében kísérti majd, New Yorktól és Amerika titkos főútjaitól, életének végállomásától, Detroittól át egészen idáig, Calla Bryn Sturgisig. Emlékezik majd erre a hangra, amikor a homlokára kerül a seb, és éppen arra vár, hogy megöljék. Emlékezni fog akkor is, amikor megölik. Két száraz roppanás, ahogy Barlow letöri a kereszt két ágát, majd egy tompa koppanás, mikor a maradványokat a földre dobja. Es arra is emlékezni fog, milyen kozmikusán nevetséges gondolat ötlött az eszébe, amikor Barlow érte nyúlt Istenem, de jó lenne egy ital!

NÉGY

Az atya Rolandra, Eddie-re és Susannah-ra nézett, tekintete olyan volt, mint aki élete mélypontjára emlékezik vissza. - Mindenféle mondást és jelszót hallhattok az anonim -

alkoholisták háza táján. Van egy, amelyik azóta is kísért, valahányszor arra az éjszakára gondolok. Amikor Barlow megmarkolta a vállamat.

- Mi az? - kérdezte Eddie.

- Óvatosan fohászkodj - mondta Callahan. - Mert esetleg kérésed meghallgatásra talál.

- Megkaptad az italt - mondta Roland.

- Ó, igen - felelte Callahan. - Megkaptam az italt.

ÖT

Barlow keze erős és kérlelhetetlen. Miközben előrébb húzza Callahant, az hirtelen megérti, mi következik. Nem halál. Ez még a halálnál is szörnyűbb.

Ne, kérlek, ne!, próbálja mondani, de semmi sem jön ki a torkán, némi halk, alázatos nyöszörgésen kívül.

- Rajta, papom - suttogja a vámpír.

Callahan szája a vámpír torkára tapad, a bűzös bőrre. Nincs erkölcsi lazaság, társadalmi egyenlőtlenség, erkölcsi vagy faji nézeteltérések. Csak a halál bűze és egy nyitott véna, amelyben Barlow halott, fertőzött vére lüktet. Nem érzi az egzisztenciális veszteséget, az amerikai értékrendszer posztmodern halálfájdalmát, sőt még a nyugati ember vallási-pszichológiai bűntudatát sem csak az erőlködést, hogy örökre visszatartsa a lélegzetét, vagy elfordítsa a fejét, vagy mindkettőt egyszerre. De nem képes. Úgy rémlik, évezredek óta szorítják, a vér mint a harci festék mázolja össze az arcát, homlokát, állát. Nincs segítség. Végül azt teszi, amit az alkoholistának tennie kell, ha pia kerül a közelébe iszik. Három pont. Kiestél.

HAT

- A fiú megmenekült. Ennyit sikerült elérnem. És Barlow engem is elengedett. A gyilkosságban nem sok mulatsága lett volna, nem igaz? Nem, neki az volt a mulatság, hogy életben hagyott.

Egy órán át, vagy még tovább bolyongtam a városban, amelyben egyre kevesebben laktak. Nem sok Egyes Típusú vámpír van, szerencsére, mert az Egyes Típus fene sok áldozatot ejt rendkívül rövid idő alatt. A város már félig megfertőződött, de túlságosan vak - túl megdöbbent - volt ahhoz, hogy ez tudatosodjék benne. És az új vámpírok egyike sem közeledett hozzám. Barlow rajtam hagyta a jelét, éppen olyan biztosan, ahogy Isten megjelölte Káint, mielőtt elküldte őt, hogy Nőd földjén lakozzék. Teljes bizonyossággal, ahogy te szoktad mondani, Roland.

Volt egy ivókút a Spencer gyógyszertár melletti sikátorban, az a fajta, amelyet néhány évvel később betiltott a Tisztiorvosi Hivatal, de akkor még akadt belőle egy-kettő minden kisvárosban. Lemostam Barlow vérét az arcomról és a nyakamról. A hajamból is igyekeztem eltávolítani. Azután elmentem a Szent Andrásba, a templomomba. Imádkozni akartam egy második lehetőségért. Nem a teológusok Istenéhez, amelyik szerint minden jó és rossz végső soron belőlünk származik, hanem az Öregistenhez. Ahhoz, aki közölte Mózessel, hogy egyetlen ördöngöst sem akar élve látni, és megadta a fiának a hatalmat, hogy feltámadjon halottaiból. Egy második lehetőségre vágytam. Az életemet adtam volna érte.

Mire elértem a Szent Andrást, szinte futottam. Három bejárata volt. A középső kilincséért nyúltam. Valahol egy autó gyújtása visszalőtt, valaki elnevette magát. Nagyon tisztán emlékszem ezekre a hangokra. Mintha ezek jelölték volna meg annak az életnek a végét, amelyet római katolikus papként töltöttem.

- Mi történt veled, drágám? - kérdezte Susannah.

- Az ajtó ellökött - felelte Callahan. -Vasból volt a kilincs, és amikor megérintettem, tűz pattant ki belőle, mint egy fordított villám. Lerepültem a lépcső aljába. Az tette ezt velem - mutatta égett jobbját.

- Ezt is? - kérdezte Eddie, és Callahan homlokára mutatott.

- Nem - válaszolta ő. - Az később történt. Összeszedtem magam. Még mentem egy keveset. Ismét megérkeztem a Spencerhez. Csak ez alkalommal be is- mentem. Vásároltam kötést a kezemre. Azután, miközben fizettem, megláttam a jelet. Utazz a Nagy Szürke Kutyával.

- Ez a Greyhoundot jelenti, aranyom - magyarázta Susannah Rolandnak. - Buszvállalat, amely az egész országot behálózza.

Roland biccentett, és ujjait csavargatva unszolta a papot.

- Miss Coogan mondta, hogy a következő busz New Yorkba megy, így arra vettem jegyet. Ha azt mondja, hogy Jacksonville-be, Nome-ba vagy a déldakotai Sártaposdba megy, akkor is megvettem volna. Nem volt más vágyam, mint hogy eltűnjek abból a városból. Nem érdekelt, hogy az emberek haldokolnak, vagy még rosszabb történik velük, hogy egyesek a barátaim, mások az egyházközség tagjai. El akartam menni. Meg tudjátok ezt érteni?

- Igen - bólintott habozás nélkül Roland. - Nagyon is.

Callahan az arcába nézett, és amit ott látott, kissé megvigasztalta. Amikor folytatta, nyugodtabbnak tűnt.

- Loretta Coogan volt a város egyik vénkisasszonya. Bizonyára megrémítettem, mert azt mondta, hogy várjam meg odakint a buszt. Kimentem. Végül megérkezett a busz. Fölszálltam, odaadtam a jegyet a sofőrnek. Kettétépte, a másik felét visszaadta. Leültem. A busz elindult. Elhaladt a város közepén villogó lámpa alatt, és ez volt az első mérföld. Az első mérföld azon az úton, amely ide vezetett. Később - talán hajnali négy harminckor, mert még sötét volt odakint - megállt

HÉT

- Hartford - mondja a buszsofőr. - Ez itt Hartford, öregem. Húsz percig állunk. Be akar menni egy szendvicsért vagy valamiért?

Callahan bekötözött kezével előkotorja a zsebéből a pénztárcáját, majdnem el is ejti. A szája halálízű, hülye, édeskés íz, akár a rothadt almáé. Szüksége van valamire, ami elűzi az ízt, és ha semmi sem tüntetheti el, akkor legalább el kell fedni, ahogy a deszkapadlón éktelendő lyukat rejtjük el a szőnyeggel.

Elővesz egy húszast, és odaadja a sofőrnek. — Hozna nekem egy üveggel?

- Uram, a szabályok...

- Es természetesen tartsa meg a visszajárót. Egy pint elég is lenne.

- Semmi szükség, hogy valaki itt üsse ki magát a buszomon. Két órán belül New Yorkban leszünk. Ha egyszer ott leszünk, bármihez hozzájuthat. — Mosolyogni próbál. —A Mulatságok Városa, tudja.

Callahan - aki többé nem Callahan atya, a kilincsből kicsapó tűz legalább ezt a kérdést tisztázta - hozzátesz a húszashoz egy tízest. Most harminc dollárt nyújt oda. Megint azt mondja a sofőrnek, hogy egy pint is elég, és a visszájáról elteheti. A sofőr, aki nem hülye, elveszi a pénzt. — De nehogy berúgjon itt nekem. Semmi szükség - ismétli meg -, hogy valaki itt üsse ki magát a buszomon.

Callahan bólint. Semmi berúgás. Az fix. A sofőr bemegy a szatócsbolt/italbolt/falatozóba, amely itt áll Hartford szélén, a reggel szélén, a sárga nátriumgőz lámpák fényében. Vannak titkos országutak Amerikában, országutak, amelyek elrejtőznek. Ez a hely az egyik rámpánál van, amely az árnyékos oldal úthálózatához vezet, és Callahan érzi is ezt. Benne van ez abban, ahogy a hajnal előtti szél keresztülfújja a műanyag poharakat, összegyűrt cigarettadobozokat az aszfalton. Ez suttog a benzinkutak jelzéseiben, amelyek azt mondják, hogy NAPLEMENTE UTÁN ELŐRE KELL FIZETNI AZ ÜZEMANYAGÉRT. Tizenéves srác megy keresztül az utcán, hajnali fél ötkor leül egy verandára, fejét a kezére hajtja, a fájdalom néma szobra. A titkos utak közel vannak, és Callahan fülébe suttognak. „Rajta, haver", mondják. „Itt mindenről elfeledkezhetsz, még a névről is, amit akkor ragasztottak hozzád, amikor nem voltál egyéb meztelen, visító csecsemőnél, és még elborított az anyád vére. Hozzád kötöttek egy nevet, akár a konzervdobozt a kutya farkára, ugye? De errefelé nem muszáj magaddal vonszolnod. Gyere. Rajta." De nem megy sehova. Várja a buszsofőrt, aki hamarosan vissza is tér, és odaad egy pint, barna papírzacskóba csomagolt Vén Gerendaházat. Callahan nagyon jól ismeri ezt a márkát, ebből egy pint úgy két és negyed dollárba kerülhet itt az Isten háta mögött, ami azt jelenti, hogy a sofőr nagyjából huszonnyolc dollár borravalót vágott zsebre. Nem rossz.

De hát ez az amerikai életforma, ugyebár. Sokat adsz, hogy kapj egy keveset. És ha a Vén Gerendaház kimossa a szájából az ízt — amely sokkal rosszabb, mint égett kezének lüktetése -, akkor a harminc dollár minden pen-nyjét megéri.

— Nehogy taccsolj, haver — inti a sofőr. — Kiraklak a bronxi expressz autópálya kellős közepén, ha taccsolni kezdel. Esküszöm az Istenre.

Mire a Greyhound begördül a végállomásra, Don Callahan berúg. De nem taccsol egyszerűen csak ül, amíg el nem jön a kiszállás ideje, akkor csatlakozik a határás emberiséghez a hideg neonfény alatt a drogosokhoz, taxisokhoz, cipőpucolókhoz, a lányokhoz, akik egy tízesért leszopnak, a gumibotjukat suhogtató zsarukhoz, a dílerek-hez, akik magukkal hozták a tranzisztoros rádiójukat, a munkásokhoz, akik most érkeztek New Jerseyből. Callahan csatlakozik hozzájuk, ittas, de csöndes a gumibotot pörgető zsaruk átnéznek rajta. A buszvégállomás levegője bűzlik a cigaretta, a fű, a kipufogógáz füstjétől. A sorban álló buszok morognak. Úgy tűnik, mintha itt mindenki csak lézengene. A hideg fehér neonfényben valamennyien halottnak látszanak.

Nem, gondolja, miközben az UTCÁRA jelzés felé ballag. Nem halottnak, ez tévedés. Élőhalottnak.

NYOLC

- Apám - szólalt meg Eddie -, te aztán benne voltál a háborúban, mi? A görögben, a rómaiban, és a vietnamiban.

Amikor az Öreg Fickó a meséjébe kezdett, Eddie azt remélte, gyorsan átesnek rajta, azután elmehetnek a templomba, és megnézhetik, ami ott van. Arra nem számított, hogy meghatódik, sőt egyenesen megrendül a hallottaktól, mégis ez történt. Callahan olyasmiről tudott, amiről Eddie szerint senki más a kövezeten guruló műanyag poharak szomorúságáról, a benzinkutak feliratainak rozsdás reménytelenségéről, arról, hogy néz ki az emberi szem a hajnal előtti órában.

Főleg pedig arról, hogy néha mennyire szükséged van minderre.

- Háborúk? Nem tudom - felelte Callahan. Azután felsóhajtott, bólintott. - Hát igen. Az első napot mozikban töltöttem, az első éjszakát a Washington Square Parkban. Láttam, hogy más hajléktalanok hogyan takarják be magukat újságpapírral, én is követtem a példájukat. íme, egy példa arra, hogy számomra miként változott meg az élet - az élet minősége, az élet szövedéke - azon a napon, amikor eltemették Danny Glicket. Ezt most még nem értitek, de figyeljetek csak tovább. - Eddie-re nézett, és elmosolyodott. - És ne aggódj, fiam, nem fogom végigbeszélni a napot. De még a délelőttöt se.

- Csak folytasd, és mondd el olyan régimódian, ahogy akarod - válaszolta Eddie.

Callahan nevetésben tört ki. - Köszönöm tenéked! Igen nagy hálám érte! Azt akartam elmesélni, hogy a törzsemet a Daily News takarta, és a címlapon azt mondta a szalagcím A HITLER TESTVÉREK ISMÉT LECSAPTAK QUEENSBEN.

- Istenem, a Hitler Testvérek! - mondta Eddie. -Emlékszem rájuk. Egy csomó ökör. Kiket is vertek össze? Zsidókat? Feketéket?

- Mindkettőt - felelte Callahan. - És horogkeresztet hasítottak a homlokukba. Az enyémet nem tudták befejezni. Ami jó, mert a hasítás után olyat tartogattak nekem, ami sokkal több egyszerű verésnél. Ez évekkel később volt, amikor visszatértem New Yorkba.

- Horogkereszt - szólalt meg Roland. - Az a sigul a gépen, amelyet Folyamút közelében találtunk? Amelyben Dávid Quick ült?

- Aha - bólintott Eddie, és a cipőorrával rajzolt egyet a fűbe. A fűszálak szinte azonnal visszaugrottak a helyükre, de Roland így is láthatta, hogy igen, a Callahan homlokán levő jegy ilyesféle lehetett volna. Ha befejezik.

- Azon a napon, 1975 késő októberében - folytatta Callahan -, a Hitler Testvérek csak egy szalagcímet jelentettek az újságban, amellyel betakaróztam. Második New York-i napom nagy része azzal telt el, hogy mászkáltam, és küzdöttem a kísértéssel, hogy vegyek egy üveg italt. Énem egy része harcolni akart, nem inni. Megpróbált vezekelni. Ugyanakkor éreztem, hogy Barlow vére munkál bennem, egyre mélyebbre vájja magát. A világnak más lett a szaga, és nem a javára változott. A dolgok másmilyennek tűntek, és nem szebbek lettek. És Barlow íze, a döglött hal, a romlott bor aromája, visszalopakodott a számba.

Nem volt reményem a megváltásra. Ne is gondoljatok ilyesmire. De a vezeklésnek nem is a megváltás a célja. Nem is a mennyország. Inkább a lelkiismeret megtisztítására szolgál ezen a földön. És ezen nem segít az ital. Még ekkor sem tartottam magam alkoholistának, viszont azon töprengtem, vajon én is vámpírrá válok-e. Hogy perzseli-e majd a bőrömet a nap, és kezdem-e nézegetni a hölgyek nyakát. -Vállat vont, elnevette magát. -Vagy az urakét. Tudjátok, mit mondanak a papokról titkos buzik vagyunk, akik az emberek képébe rázzák a keresztjüket.

- De nem lettél vámpír - jegyezte meg Eddie.

- Még Hármas Típusú sem. Csupán tisztátalan lettem, semmi más. Mindenen kívül kerültem. Számkivetett lettem. Mindig éreztem a szagát, úgy láttam a világot, ahogy bizonyára ő is látta, a szürke és vörös árnyalataiban. Évekig egyetlen élénk színt láthattam, és az a vörös volt. Minden más sejtelemmé fakult.

Azt hiszem, egy Munkaerőt kerestem - ismeritek ezeket a napszámoscégeket? Akkoriban még erősebb voltam, és természetesen sokkal fiatalabb is.

Nem találtam ilyen irodát. Ehelyett ráleltem valamire, amit Otthonnak hívtak. Az Első sugárút és a Negyvenhetedik utca sarkán volt, nem messze az ENSZ épületétől.

Roland, Eddie és Susannah összenézett. Akármi is az az Otthon, mindössze kétsaroknyira volt az üres telektől. Csak éppen akkortájt nem volt üres, gondolta Eddie. 1975-ben még nem. '75-ben még létezett a Tom és Jerry Művészi Csemegék boltja, Különlegességünk a Rendezvények Menürendje. Hirtelen szerette volna, ha itt lenne Jake. Most biztosan ugrálna izgalmában.

- Ez az Otthon miféle bolt? - kérdezte Roland.

- Egyáltalán nem bolt. Menedék. Piások menedéke. Azt nem merném állítani, hogy az egyetlen Manhattanben, de lefogadom, hogy nagyon kevés akad rajta kívül. Akkor még nem sokat tudtam az efféle menedékhelyekről - csak egy keveset az első szolgálatom idejéből -, de ahogy telt az idő, sok mindent megtanultam. Láttam a rendszer működését mindkét oldalról. Volt idő, amikor én voltam az, aki este hatkor a levest merte, kilenckor a takarókat osztotta, máskor én kanalaztam a levest, én durmoltam a takaró alatt. Alapos hajtetűvizsgálat után, természetesen.

Vannak menhelyek, ahova az embert be sem engedik, ha megérzik rajta a pia szagát. Olyan is akad, ahol beengednek, ha azt mondod, hogy legalább két órája piáltál utoljára. Aztán néhányra merevrészegen is beengednek, csak az ajtóban átkutatnak, és elveszik a piát. Ha ezzel végeztek, akkor betesznek egy különleges zárt szobába, a többi alkeszhez. Nem lehet kisompolyogni a korty tütüért, ha netán meggondolnád magad, és nem ijedsz meg, mikor a nálad kevésbé mátós többiek úgy tekintenek rád, mint egy svábbogárra, ha elkap a reszketés. A zárt szobákba nőket nem engednek be túlságosan nagy a kísértés, hogy megerőszakolják őket. Ez az egyik oka annak, hogy sokkal több hajléktalan nő hal meg az utcán, mint férfi. Legalábbis Lupe mindig ezt mondta.

- Lupe? - kérdezte Eddie.

- Majd rátérek, most legyen elég annyi, hogy ő dolgozta ki az Otthon alkoholpolitikáját. Az Otthonban a tintát tartották zárt helyiségben, nem az al-keszt. Kaptál egy injekciót, ha szükséged volt rá, és ha megígérted, hogy csöndben maradsz. Meg egy nyugtató kupicát. Az orvostudomány nem ezt az eljárást ajánlja - még abban sem vagyok biztos, hogy törvényes volt, mivel sem Lupe, sem Rowan Magru-der nem volt orvos -, de láthatólag működött. Józanon érkeztem egy forgalmas estén, és Lupe munkát adott nekem. Az első néhány napon ingyen dolgoztam, azután Rowan behívott az irodába, ami nagyjából akkora volt, mint egy takarítószekrény. Megkérdezte, alkoholista vagyok-e. Azt válaszoltam, hogy nem. Megkérdezte, keres-e a rendőrség. Erre is nemet mondtam. Megkérdezte, menekülök-e valami elől. Mondtam, igen, magam elől. Megkérdezte, akarok-e dolgozni, és erre elsírtam magam. Úgy vélte, igent mondtam.

A következő kilenc hónapot munkával töltöttem -egészen 1976 júniusáig - az Otthonban. Megvetettem az ágyakat. Főztem a konyhán, adománybeszerző körutakat tettem Lupéval, néha Rowannel, a kisbusszal elfuvaroztam a piásokat az AA gyűléseire, én töltöttem a piát az alkeszekbe, akiknek túlságosan reszketett a kezük ahhoz, hogy megfogják a poharat. Átvettem a könyvelést, mert jobban csináltam, mint Lupe vagy Magruder, vagy bárki más az ottani dolgozók közül. Nem ezek voltak életem legboldogabb napjai, távol álljon tőlem, hogy ezt mondjam, Barlow vérének íze sohasem hagyta el a számat, mégis a kegyelem napjai voltak. Nem sokat gondolkodtam. Csak lehajtottam a fejem, és csináltam, amire megkértek. Elkezdtem gyógyulni.

Valamikor télen vettem észre, hogy változni kezdek. Mintha valamiféle hatodik érzéket fejlesztettem volna ki. Néha harangzúgást hallottam. Borzalmas, ugyanakkor édes hangokat. Néha, mikor az utcán jártam, hirtelen elsötétült a világ, noha sütött a nap. Emlékszem, még le

is pillantottam, hogy megvan-e az árnyékom. Biztos voltam benne, hogy eltűnt, de ott volt.

Roland ka-tet-je összenézett.

- Néha szagot is éreztem a rohamok alatt. Olyan csípőset, mintha erős hagymát pirítanának forró fémen. Kezdtem arra gyanakodni, hogy valamiféle epilepszia fejlődik ki bennem.

- Voltál orvosnál? - kérdezte Susannah.

- Nem. Féltem attól, mi mást találhatnak még. A legvalószínűbbnek az agydaganat tűnt. Továbbra is lehajtottam a fejem és dolgoztam. Egyik éjszaka elmentem egy moziba a Times Square-re. Két Clint Eastwood-westernt újítottak föl. Ezeket hívták spagetti westernnek?

- Igen - bólintott Eddie.

- Megszólaltak a harangok. A harangjáték. És a szag is erősebb volt, mint bármikor. Mindez előttem balra kezdődött. Odanéztem, és két embert láttam, egy idősecskét meg egy fiatalt. Nem volt nehéz kiszúrni őket, mert a helyiség háromnegyed részt üres volt. A fiatal odahajolt az idősebbhez. Az öregebb a vásznat nézte, de a karja a fiatal vállán nyugodott. Ha bármely másik estén látom ezt, meglehetősen biztos lettem volna benne, mi folyik, de ezen az estén nem ez volt a helyzet. Figyeltem. Egyszer csak valamilyen sötétkék fényt vettem észre, először csak a fiatalember, majd mindkettejük körül. Nem hasonlított semmiféle fényhez, amit valaha láttam. Olyasmi volt, mint a sötétség, amelyet az utcán érzékeltem, amikor megszólalt a fejemben a harangjáték. Mint a szag. Az ember tudja, hogy ilyesmi nem létezik, mégis érzékeli. És egyszerre megértettem. Nem fogadtam el - az csak később következett be -, de megértettem. A fiatalabb férfi vámpír volt.

Elhallgatott, azon töprengett, hogyan folytassa. Hogyan rendezze össze történetét.

- Úgy vélem, a vámpíroknak legalább három alfaja működik világunkban. Egyes, Kettes és Hármas Típusú vámpíroknak hívom őket. Az Egyes Típus ritka. Barlow ezekhez tartozott. Nagyon sokáig élnek, és hosszabb időszakot - ötven, száz, talán kétszáz évet - mély hibernációban töltenek. Amikor tevékenyek, képesek új vámpírokat alkotni, ezeket hívjuk élőhalottaknak. Ezek a Kettes Típushoz tartoznak. Ők is képesek újabb vámpírok létrehozására, de nem túl ügyesek. - Eddie-re és Susannah-ra nézett. - Láttátok az Élőhalottak éjszakáját?

Susannah megrázta a fejét. Eddie bólintott.

- Az élőhalottak abban a filmben zombik, akiknek az agya teljességgel halott. A Kettes Típusú vámpírok ennél értelmesebbek, de nem sokkal. Nappal nem képesek a szabadban mozogni. Ha megpróbálják, megvakulnak, súlyos égési sebeket szenvednek, vagy meghalnak. Noha ézt nem állíthatom biztosan, de rendszerint nem élnek sokáig. Nem mintha az rövidítené meg az életüket, hogy halandó emberekből élőhalott vérszívókká változnak, hanem mert a Kettes Típusú vámpíroknak igen veszélyes az élete.

Az esetek többségében - csak feltételezem, nem tudom biztosan - a Kettes Típusú vámpírok magukhoz hasonló lényeket hoznak létre, de meglehetősen kis területen működnek. A betegségnek ebben a szakaszában - mert ez betegség - az Egyes Típusú vámpír, a vámpírkirály már rendszerint lelépett. Salem's Lotban végül megölték a kurafit, aki egyike lehetett a világban létező talán tucatnyi hasonló lénynek.

Más esetekben a Kettes Típusú vámpír Hármas Típusút teremt. Ezek olyanok, mint a szúnyogok. Nem alkotnak újabb vámpírokat, de képesek szívni. És szívnak és szívnak.

- Elkapják az AIDS-et? - kérdezte Eddie. - Tudod, mi az, ugye?

- Tudom, bár csak 1983 tavaszán hallottam a kifejezést, amikor a detroiti Világítótorony menedékházban dolgoztam, és vége felé járt Amerikában töltött időm. Természetesen már tíz éve tudtunk róla, hogy valami van. A szakirodalomban a homoszexuálisok immunhiányos betegségeként ismerték. 1982-ben jelentek meg az első cikkek az újságokban a „homokos ráknak" nevezett új betegségről, és azon filóztak, hogy ragályos-e? Az utcán egyesek baszósömörnek hívták a tünetek alapján. Nem hiszem, hogy a vámpírok meghalnak, vagy akár csak megbetegednek tőle. De képesek megkapni. És továbbadni. Ó, igen. Megvan rá az okom, hogy ezt higgyem. - Ajka megreszketett, azután összeszedte magát.

- Amikor ezek a vámpírdémonok megitatnak a vérükből, akkor megadják a lehetőséget, hogy mindezt láthasd - mondta Roland.

- Igen.

- Mindegyik, vagy csak a Hármasok? A kicsik?

- A kicsik - mélázott Callahan, azután kurtán, vidámság nélkül fölnevetett. - Igen. Ez tetszik. Na szóval, a Hármasok voltak azok, amelyekkel találkoztam, legalábbis Jerusalem's Lot elhagyása után. Természetesen a Barlow-féle Egyes Típus nagyon ritka, a Kettes pedig nem tart sokáig. Saját éhségük végez velük. Mindig zabálnak. A Hármas Típus viszont elviseli a napfényt, és nagyobbrészt ugyanúgy ételt eszik, mint mi.

- Mit csináltál azon az éjszakán? - kérdezte Susan-nah. - A moziban?

- Semmit - válaszolta Callahan. - New York-i időm alatt - amikor először jártam New Yorkban - semmit sem csináltam áprilisig. Nem voltam biztos a dolgomban. Mármint a szívem biztos volt, de a fejem nem volt hajlandó engedelmeskedni. És egész idő alatt zavart egy nagyon egyszerű tény az, hogy száraz alkoholista voltam. Az alkoholista is vámpír, és ez a részem egyre szomjasabb lett, miközben énem másik része igyekezett megtagadni a természetét, így hát azt mondtam magamnak, hogy két homoszexuális borul össze a moziban, kész. Ami a többit illeti - a harangjátékot, a szagot, a sötétkék fényt a fiatalember körül - , meg voltam győződve róla, hogy epilepsziás vagyok, vagy annak a következménye az egész, amit Barlow csinált velem, esetleg mindkettő egyszerre. Természetesen ez utóbbival kapcsolatban igazam volt. A vére fölébredt bennem. Az látott.

- Ennél többről volt szó - vetette közbe Roland. Callahan felé fordult.

- Révülésbe kerültél, atya. Valami ideszólított ebbe a világba. Gyanítom, az a dolog a templomodban, noha még nem volt ott, amikor először tudomást szereztél róla.

- Nem - felelte Callahan. Óvatos tisztelettel nézett Rolandra. - Nem ott volt. Honnan tudod? Kérlek, mondd meg.

Roland nem válaszolt a kérdésre. - Folytasd -mondta. - Mi jött ezután?

- Lupe - mondta Callahan.

KILENC

A családneve Delgado volt.

Rolandon csupán egy pillanatra látszott a meglepetés - kitágult a szeme -, de Eddie és Susannah éppen eléggé ismerte, hogy megértsék, milyen rendkívüli dolog ez. Ugyanakkor már hozzászoktak, hogy ezek a véletlen egybeesések talán nem is véletlenek, és az ilyen esetekben

csupán egy hatalmas fogaskerék újabb foga kattan a helyére.

Lupe Delgado harminckét éves férfi volt, alkoholis- á ta, aki már csaknem öt éve nem ivott, és 1974 óta dolgozott az Otthonban. Magruder alapította a menedékhelyet, de Lupe Delgado töltötte meg élettel és céllal. Nappal az Ötödik sugárúti Plaza Hotelben volt karbantartó, éjszakánként pedig a menedékhelyen dolgozott. Segített kialakítani az Otthon „piás"-politikáját, és ő üdvözölte elsőnek a belépő Callahant.

- Első alkalommal csaknem egy évet töltöttem New Yorkban - mesélte Callahan -, de 1976 márciusában... - Elhallgatott, látszott az arcán, hogy nehezére esik a beszéd. Elpirult, csak a forradás izzott természetellenes fehérséggel.

- Ó, na jól van, gondolom, úgy lehetne mondani, hogy márciusra beleszerettem. Ettől homokos volnék? Buzi? Nem tudom. Azt mondják, mi mind azok vagyunk, igaz? Némelyek bizonyára azok. Miért ne? Kéthavonta jelenik meg cikk olyan papokról, akik előszeretettel nyúlkálnak a ministránsfiúk karinge alá. Ami engem illet, nem tartom magam homokosnak. Akár pap vagyok, akár nem, Isten a tudója, nem vagyok érzéketlen egy-egy szép női vádlira, az pedig sose fordult meg a fejemben, hogy molesztáljam a ministránsokat. Semmi testi kapcsolat nem volt Lupe és közöttem. Mégis szerettem, és nem az esze, az elkötelezettsége vagy az Otthon iránti lelkesedése miatt. Még csak nem is azért, mert Krisztushoz hasonlatosan a szegények között végzett munkát tekintette hivatásának. Testileg vonzott.

Ehallgatott, azután kitört - Istenem, de szép volt! Nagyon szép!

- Mi történt vele? - kérdezte Roland.

- Bejött egy késő márciusi, havas estén. A hely tele volt, a bennszülöttek nyugtalankodtak. Már túl voltunk egy verekedésen, és éppen rendet csináltunk. Egy pofa éppen delírium tremens rohamot kapott, Rowan Magruder hátravitte az irodájába, és whiskys kávéval kezelte. Azt hiszem, már említettem, hogy az Otthonban nem volt zárt szoba. Vacsoraidő volt, igazság szerint fél órával már el is múlt, és három önkéntes nem jött be az időjárás miatt. A rádió be volt kapcsolva, néhány nő táncolt. „Etetési idő az állatkertben", ezt mondogatta ilyenkor Lupe.

Levettem a kabátomat, és elindultam a konyhába... egy Frank Spinelli nevű alak elkapott... tudni akarta, megírtam-e neki az ígért ajánlólevelet... volt egy nő, valami Lisa, akinek segíteni kellett, mert az AA-ban azt a tanácsot kapta, szedje listába az ártalmas dolgokat... volt egy fiatalember, aki segítséget kért az elhelyezkedésnél, mert olvasni tudott kicsit, de írni nem... valami éppen odaégett a tűzhelyen... tökéletes volt a zűrzavar. De én szerettem ezt. Mindez valahogy elkapta az embert, magával ragadta. De a közepén leálltam. Nem szóltak a harangok, csupán a testszag és valami odakozmált étel bűze érződött... de Lupe nyaka körül gallérként lebegett az a fény. És megláttam a nyomokat. Picik voltak. Nem többek csípésnél.

Leálltam, és meg is inoghattam, mert Lupe odasietett. Ekkor már éreztem is, bár még csak gyengén, a csípős hagyma és a forró fém szagát. Pár másodperc ki is eshetett, mert hirtelen az iratszekrény mellett ál- lunk, ebben tartottuk az AA-anyagokat, és ő megkérdezte, mikor ettem utoljára. Tudta, hogy erről néha megfeledkezem.

Elillant a szag. A nyaka körül derengő kék fény is. És az apró fognyomok, ahol megharapták, azok is eltüntek. Ezek a nyomok gyorsan felszívódnak, hacsak a vámpír istenigazában neki nem lát. De azért tudtam. Semmi értelme nem lett volna megkérdezni, hogy kivel, mikor vagy hol volt. A vámpíroknak, még a Hármas Típusúaknak is - talán nekik elsősorban -megvan a védekezési módjuk. A piócák egy enzimet választanak ki a nyálukkal, ami nem engedi a vért megalvadni, amíg szívnak. Ugyanakkor érzéstelenîti is a bőrt, így, hacsak észre nem veszed a férget, nem is tudod, mi történik. Ezek a Hármas Típusú vámpírok a nyálukkal együtt valamiféle enzimet választanak ki, ami megbénítja a rövid távú emlékezetet.

Valamivel elütöttem a dolgot. Azt mondtam, egykét másodpercre megszédültem, azt mondtam, a hidegből jöttem be, és az egésznek a zaj, a fény, a meleg az oka. Ezt elfogadta, de azt mondta, lazítsak. „Túl értékes vagy ahhoz, hogy elveszítsünk, Don", mondta, azután megcsókolt. Itt. - Callahan a jobb orcájára mutatott égett jobbjával. - így hát azt hiszem, hazudtam, amikor azt állítottam, hogy nem volt köztünk testi érintkezés. Egy csók volt. Még mindig pontosan emlékszem rá. Még a felső ajkán kiütött borosta finom csiklandására is... itt.

- Nagyon sajnállak - mondta Susannah.

- Köszönöm, drágám - felelte a férfi. - Kíváncsi lennék, tudod-e, milyen sokat jelent ez? Milyen csodálatos, ha a saját világomból biztosít valaki az együttérzéséről? Mint mikor valakit száműznek, aztán híreket kap otthonról. Vagy friss forrásvízhez jut, miután évekig palackozott, állott italokon élt. - Kinyújtotta a kezét, megszorította Susannah ujjait, és elmosolyodott. Eddie kényszeredettnek, már-már hamisnak látta a mosolyt, és hirtelen egy hátborzongató gondolata támadt mi van, ha Callahan atya most érezte meg a csípős hagyma és a forró fém szagát? Mi van, ha kék izzást lát, de nem Suze nyaka körül, mint egy gallért, hanem a derekán, mint egy övet?

Rolandra nézett, de onnan nem kapott segítséget. A harcos arca kifejezéstelen volt.

- AIDS-e volt, igaz? - kérdezte Eddie. -Valami Hármas Típusú meleg megharapta a barátodat, és megfertőzte.

- Meleg - mondta Callahan. - Azt akarod mondani, hogy ez az ostoba szó tényleg... - Elhallgatott, a fejét csóválta.

- Ja - válaszolta Eddie. - A Red Sox még nem nyerte meg a Világkupát, és a homokosokból meleg lett.

- Eddie! - szólt rá Susannah.

- Hé! - csitította ő. - Gondolod, hogy könnyű utolsónak eljönni New Yorkból anélkül, hogy leoltanám a lámpákat? Nem az. És hadd áruljam el, hogy egyre molyosabbnak érzem magam. - Visszafordult Callahanhez. - Szóval ez történt, igaz?

- Azt hiszem. Ne felejtsd el, akkortájt én sem sok mindent tudtam, amit pedig igen, azt tagadtam, és elnyomtam magamban. Meglehetős szigorral, ahogy Kennedy elnök szokta volt mondani. Az elsőt - az első „kicsit" - 1975-ben, a karácsony és újév közötti héten láttam abban a moziban. - Kurtán, vakkantva fölnevetett. - Most jut szembe, annak a mozinak Melegség volt a neve. Hát nem meglepő? - Elhallgatott, végignézett a többieken. - Nem. Nem látszik rajtatok meglepődés.

- Édes, a véletlen egybeesések ki vannak zárva - felelte Susannah. - Manapság valami erősen Charles Dickensre emlékeztető valóságban élünk.

- Nem értelek.

- Nem is kell, aranyom. Rajta, meséld tovább. Az Öreg Fickónak kellett egy pillanat, hogy ismét megtalálja a mese fonalát.

- Az első Hármas Típussal 1975 decemberében futottam össze. Három hónap kellett, hogy meglássam a kék izzást Lupe nyaka körül, addigra vagy fél tucat újabb példánnyal találkoztam. Csak egyikük vadászott. Egy East Village-i sikátorban volt egy másik fickóval. Ő - a vámpír - így állt. - Callahan fölállt, hogy bemutassa tenyérrel lefelé kinyújtotta a karját, mint aki egy

láthatatlan falnak támaszkodik. - A másik - az áldozat - a kinyújtott karok között volt, arccal a vámpír felé. Beszélgethettek volna. Vagy akár csókolózhattak is. De tudtam - tudtam -, hogy nem erről van szó.

A többiek... kettőt éttermekben láttam, magányosan ettek. Az izzás ellepte a kezüket, az arcukat -szétkenődött az ajkukon, mint... mint valami elektromos kékáfonya szósz -, és parfümként lebegett körülöttük az égett hagyma szaga. - Futólag elmosolyodott. - Furcsa, hogy minden leírásom hasonlatokra épül. Azért, mert nem csupán leírom, de megérteni is igyekszem őket. Elképzelni, milyen lehet az a másik, titkos világ, amely mindvégig létezett a mellett, amelyet ismertem.

Rolandnak igaza van, gondolta Eddie. Révülés volt. Annak kellett lennie. Nem tudja, de akkor is az. Ettől közénk tartozik? Része a ka-tet-ünknek?

- Sorban állt a Marine Midland Bankban, ahol az Otthon intézte a pénzügyeit - folytatta Callahan. -Fényes délben. Én a betétnél álltam, az a nő a kivét sorban. A fény teljesen beburkolta. Észrevette, hogy figyelem, és rám mosolygott. Félelem nélkül szemezett velem. Kacérkodott. - Elhallgatott. - Szexi volt.

- Fölismerted őket, mert benned volt a vámpír-démon vére - mondta Roland. - Ők is megismertek téged?

- Nem - vágta rá Callahan. - Ha képesek lettek volna meglátni - elkülöníteni -, akkor az életem nem ért volna egy lyukas garast. Pedig kerestek. De ez később volt.

Mindenestre láttam őket. Tudtam, hogy ott voltak. És amikor megláttam, mi történt Lupéval, azt is tudtam, mi következik. Ők is látták. Megérezték a szagot. Valószínűleg a harangjátékot is hallották. Megjelölték áldozataikat, és később ismét meglátogatták őket, gyűltek, mint bogarak a fényre. Vagy a kutyák, amikor elhatározzák, hogy mind ugyanazt a telefonpóznát pisilik le.

Biztos vagyok benne, hogy azon a márciusi estén harapták meg először Lupét, mert korábban sosem láttam körülötte azt az izzást... vagy a sebhelyeket a torkán, amelyek alig voltak nagyobbak annál, mint mikor megvágjuk magunkat borotválkozás közben. De azután többször is megmarták. Valami köze lehetett a munkához, amit végeztünk a piások között. Talán különösen jólesett nekik az alkoholisták szesszel pácolt vére. Ki tudja?

Mindenesetre Lupe miatt gyilkoltam először. Ez volt az első, amit sok követett. Ez áprilisban történt...

TÍZ

Április van, a levegőben végre érezni lehet a tavasz illatát. Callahan öt óta az Otthonban tartózkodik, először csekkeket ír, hogy kifizethessék a hó végi számlákat, azután megfőzi specialitását, amit gombócos varangylevesnek hív. Tulajdonképpen gulyás, de Callahant mulattatja a fantáziadús név.

Ahogy végez, kimossa a nagy acélfazekakat, nem azért, mintha szükség lenne rá (a kevés dolog közül, amiben az Otthon nem szűkölködik, az egyik a konyhai fölszerelés), hanem azért, mert a mamájától így tanulta mielőtt elmész, moss el mindent. A csípőjéhez szorít egy fazekat, a hátsó ajtóhoz megy, másik kezével elfordítja a kilincset. Kilép a sikátorba, hogy a mosogatószeres vizet a csatornába öntse, azután megáll. Van itt valami, amit már korábban is látott a Village-ben, de akkor a két férfi — az egyik a falnál állt, a másik előtte, előrehajolva, kezével a tégláknak támaszkodva — puszta árnyék volt. Ezek ketten azonban tisztán látszanak a konyhából kiszűrődő fényben, és a falnak támaszkodó férfi, aki a torkát föltárva félrehajtja a fejét, mintha

aludna, ismerős Callahannek.

Lupe az.

Noha az ajtón kiszűrődő fény megvilágítja a sikátornak ezt a részét, és Callahan egyáltalán nem igyekszik csöndben maradni — éppen Lou Reed „ Walk on the Wüd Side" című számát dudorászta —, egyikük sem veszi észre. Transzban vannak. A Lupe előtt álló férfi jól öltözött ötvenesnek tűnik, zakót, nyakkendőt visel. Mellette drága Mark Cross aktatáska hever a kövezeten. A fejét előrehajtja, az arca lefelé fordul. Nyitott szája rátapad Lupe nyakára. Mi lehet ott? Verőér? Gyűjtőér? Callahan nem emlékszik rá, de nem is számít. Ez alkalommal nem szólnak a harangok, de a szag mindent eláraszt, olyan erős, hogy könnyezik a szeme, és abban a pillanatban átlátszó folyadék kezd csöpögni az orrából. Az egymással szemben álló két férfit megvilágítja a sötétkék fény, és Callahan azt is látja, amint ritmikus lüktetéssel kavarog. Ez a lélegzetük, gondolja. A lélegzetük mozgatja azt a szart körülöttük. Ami azt jelenti, hogy létező dolog.

Nagyon halk szürcsölést hall. Ilyesféleképpen hangzik, amikor a moziban egy pár szenvedélyesen csókolózik, és amúgy istenigazában belelendülnek.

Nem gondolkodik, hogy mit csináljon. Leteszi a habos, zsíros vízzel teli fazekat. Az edény hangosan koppan a betonon, de a sikátor túlsó falának dőlő pár meg sem rezzen elmerülnek az álmaikban. Callahan két lépéssel visszaér a konyhába. A pulton van a húsvágó bárd, azzal szokták szeletelni a húst. A pengéje fényesen villog. Meglátja az arcát benne, és arra gondol, nos, én még nem vagyok vámpír látszik a tükörképem. Azután ujjai rásimulnak a szerszám gumírozott nyelére. Visszamegy a sikátorba. Elhalad a habos víz mellett. A levegő langyos, nyirkos. Valahol víz csöpög. Valahol egy rádióban a „ Valaki megmentette az életemet ma éjjel" bömböl. A nedves levegő dicsfényt von a sikátor végében levő lámpa köré. Április van New Yorkban, és három méterre Callahantól - a katolikus egyház valaha felszentelt papjától - egy vámpír áll, aki szívja az áldozata vérét. Azét a férfiét, akibe Donald Callahan beleszeretett.

„Ugye, drágám, majdnem belém akasztottad a horgodat!", zengi Elton John, Callahan pedig előrelép, fölemeli a bárdot. Lecsap, a penge belemerül a vámpír koponyájába. A vámpír arca szárnyként széttárul. Felkapja a fejét, mint egy ragadozó, meghallván, hogy valami nagyobb és veszedelmesebb lény közeledik. A következő pillanatban megroggyan a térde, mintha föl akarná venni az aktatáskát, de azután úgy dönt, megvan nélküle. Megfordul, lassan elindul a sikátor torkolata felé. Elton John hangja . felé, aki most azt énekli, „Valaki megmentette, valaki megmentette, valaki megmentette az ééééletemet ma éjjel". A húsvágó bárd kiáll a koponyájából. A nyél minden lépésnél kileng, mint egy apró, merev farok. Callahan lát némi vért, de korántsem azt a zuhatagot, amire számít. Egy pillanatig túlságosan döbbent, hogy ezen csodálkozzék, de később arra gondol, hogy ugyancsak kevés van az értékes folyadékból ezekben a lényekben akármi mozgatja is őket, az sokkal inkább varázslat, mint a vér csodája. A vérük zöme olyan szilárdan összeállt, mint a kemény tojásban a fehérje.

Még egyet lép, azután megáll. Megroskad a válla. Callahan már nem látja a fejét, mert előrecsuklik. Azután a ruha hirtelen összeomlik, lehullik, elterül a sikátor nedves kövén.

Callahan úgy érzi magát, mintha álmodna. Előrelép, hogy megvizsgálja a ruhát. Lupe Delgado a falnak dőlve áll, a fejét hátrahajtja, a szeme csukva, elmerül az álomban, amelyet a vámpír bocsátott rá. A vér vékony csíkban szivárog a nyakán.

Callahan megnézi a ruhát. A nyakkendő még mindig meg van kötve. Az ing az öltönyön belül, a vége a nadrágba tűrve. Tudja, hogy ha lehúzná a nadrág cipzárját, alatta a fehérneműt látná. Fölemeli a zakó ujját, főleg azért, hogy látása után a tapintásával is meggyőződjön üresség éről, a zakóból kigurul a vámpír órája, mellette koppan valami, ami egyetemi gyűrűnek tűnik.

Megvan a haj. A fogak, némelyikben tömés. Ennyi maradt Mr. Mark Cross Aktatáskából.

Callahan összeszedi a ruhákat. Elton John még mindig a „ Valaki megmentette az életemet ma éjjel"-t énekli, de ez talán nem is meglepő. Jó hosszú nóta, olyan négypercesnek kell lennie. Ideiglenesen fölhúzza az órát a csuklójára, a gyűrűt az ujjára, csak hogy el ne vesszen. Beviszi a ruhát, közben elmegy Lupe mellett. Még mindig az álomvilágban jár. Nyakáról kezdenek eltűnni a lyukak, amelyek alig nagyobbak a tüszúrásnál.

A konyha csodálatos módon üres. Kilép, balra indul egy RAKTÁR feliratú ajtó irányába. E mögött kurta folyosó van, mindkét oldalán fülkékkel. Az ajtókat vastag drótháló védi, hogy elriassza a tolvajokat. Az egyik oldalon konzervdobozok, szárított ételek a másikon. Azután a ruhák következnek. Az egyik fülkében ingek. Egy másikban nadrágok. Egy harmadikban kosztümök, szoknyák. A következőben felöltők. A legvégén egy ütött-kopott szekrény, VEGYES felirattal. Callahan megtalálja a vámpír tárcáját, beteszi a zsebébe a sajátja mellé. A kettő együtt meglehetősen sok helyet foglal el. Azután kinyitja a szekrényt, belöki a vámpír ruhadarabjait. Könnyebb, mint szétválogatni őket, noha sejti, hogy ha az alsónemű bent van az öltönyben abból gubanc lesz. Az Otthonban nem fogadnak el használt alsóneműt.

- Lehet, hogy alja emberekkel foglalkozunk - mondta egyszer Rowan Magruder -, de akkor sem engedünk a színvonalból.

Most nem számít a színvonal. Most a vámpír hajával és a fogaival kell foglalkozni. Ott az órája, a gyűrűje, a tárcája... és Istenem, hiszen ott van az aktatáskája és a cipője is! Még odakint kell lennie!

Ne merészelj nyafogni, mondja magának. Minek, amikor a kilencvenöt százaléka eltűnt, egyszerűen elpárolgott, mint a rémfilmek végén a szörny. Isten eddig veled van - gondolom, Isten az -, így hát ne merészelj panaszkodni.

Nem is tesz ilyet. Összeszedi a hajat, a fogakat, az aktatáskát, elviszi a sikátor végébe, keresztültocsog a pocsolyákon, és az egészet áthajítja a kerítésen. Pillanatnyi tűnődés után átdobja az órát, a tárcát és a gyűrűt is. Ez utóbbi megakad az ujján egy pillanatra, és már-már pánikba esik, de végül lejön, és az is repül - kopp. Valaki majdcsak kezd valamit ezzel a cuccal. Végtére is ez itt NewYork. Visszamegy Lupéhoz, és megnézi a cipőt. Túl jó ahhoz, hogy kidobja, gondolja még sokévi használat van benne. Fölkapja, visszamegy a konyhába, jobb kezének két ujjáról lóg a pár cipő. A tűzhelynél áll, amikor Lupe belép a sikátorból a konyhába.

- Don! - szólal meg. A hangja kicsit fátyolos, mint aki most ébredt mély álmából. Ugyanakkor derűsnek tűnik. A Callahan ujjairól lógó cipőre mutat. — Bele akarod főzni a levesbe?

- Lehet, hogy javítaná az ízét, de nem, a raktárba viszem - feleli Callahan. Megdöbbenti saját hangjának nyugalma. És a szívéé! A szokásos módon hatvan-hetvenet ver percenként. - Valaki odakint hagyta. És veled mi van?

Lupe rámosolyog, és amikor mosolyog, még szebb, mint általában. — Kint voltam, elszívtam egy cigit — mondja. — Túl szép az idő, nem siettem befelé. Nem láttál?

— Tulajdonképpen láttalak — válaszolja Callahan. — De annyira elmerülni látszottál saját kis világodban, hogy nem akartalak megzavarni. Kinyitnád nekem a raktárajtót?

Lupe kinyitja. - Igazán elegáns cipőnek tűnik - mondja. - Bally. Nahát, hogy valaki egy Ballyt hagyjon itt a piásoknak!

— Megváltozhatott a véleménye velük kapcsolatban — mondja Callahan. Harangokat hall, azt a mérgezően édes dallamot, és összeszorítja a fogát. A világ egy pillanatra megremeg. Ne most,

gondolja. Ó, ne most, kérlek.

Ez nem pontosan ima mostanában keveset imádkozik, de valami talán mégis meghallja, mert a harangzúgás elhalkul. A világ megszilárdul. A másik szobában valaki ordítva vacsorát követel. Valaki más káromkodik. Mindig ugyanaz, mindig ugyanaz. És megkíván egy pohár italt. Ez sem újdonság, csak a vágy vadabb, mint máskor. Folyvást arra gondol, milyen volt a gumírozott nyél tapintása a markában. A bárd súlya. A hang, amelyet hallott. És az íz a szájában. Barlow vérének halott íze. Ez is. Mit is mondott a vámpír, miután Petrie-ék konyhájában letörte az anyjától kapott kereszt szárait? Hogy szomorú, ha egy ember hite összeomlik.

Egy AA-gyűlésen fogok ülni ma este, gondolja, gumiszalaggal összefogja a két Bally cipőt, és a többi lábtyű közé dobja. Néha segítenek ezek a gyűlések. Sosem mondja, hogy „Don vagyok és alkoholista", mégis, néha segítenek.

Amikor megfordul, Lupe olyan közel áll hozzá, hogy egy kicsit elakad a lélegzete.

- Nyugi, haver! - nevet Lupe. Szórakozottan megvakarja a torkát. A nyomok még láthatók, de reggelre eltűnnek. Callahan tudja, hogy a vámpírok mégis látni fognak rajta valamit. Vagy szagot éreznek. Vagy valami átkozott jegy van Lupén.

- Ide figyelj - mondja Lupénak -, azon gondolkodom, hogy itt kéne hagyni a várost egy-két hétre. Egy kis pihire. Miért ne mehetnénk együtt? Fölmehetnénk az állam északi részébe. Horgászhatnánk.

— Nem tehetem — mondja Lupe. — Júniusig nem mehetek szabadságra a szállodából, és mellesleg itt sem bővelkedünk munkaerőben. De ha menni akarsz, elintézem Rowannel. Nem gond. — Közelről vizsgálgatja Callahant. - Úgy veszem észre, rád fér némi szabadság. Fáradtnak látszol. És ideges vagy.

— Nem, ez csak egy ötlet volt — mondja Callahan. Nem megy sehova. Ha marad, talán vigyázhat Lupére. És most már tud valamit. Semmivel sem nehezebb megölni őket, mint egy bogarat agyoncsapni a falon. Es nem sok nyomot hagynak maguk után. Lupe megúszhatja. A Hármas Típus, mint Mr. Mark Cross Aktatáska, nem öli meg az áldozatát, még csak meg sem változtatja. Legalábbis nem rövid távon, úgy, hogy az áldozat is észrevehesse. De figyelni fogja, ennyit megtehet. Őrködni fog. Némi vezeklés Jerusalem 's Lotért. Es Lupének nem lesz semmi baja.

TIZENEGY

- De lett - szólalt meg Roland. Gondosan cigarettát sodort a tasak alján levő dohánymorzsákból. A papír törékeny volt, a dohány alig több pornál.

- Lett - hagyta rá Callahan. - Lett. Roland, nekem nincs cigarettapapírom, de ennél különb füstölnivalót adhatok. Jó dohány van a háznál, messze délről származik. Nem használom, Rosalita szív el néha esténként egy pipát.

- Később átveszem tőled, és köszönetem érte - válaszolta a harcos. - Nem hiányzik annyira, mint a kávé, de majdnem. Fejezd be a történetedet. Semmit se hagyjál ki, azt hiszem, hogy fontos mindent hallanunk, de...

- Tudom. Rövid az idő.

- Igen - bólintott Roland. - Rövid az idő.

- Hogy rövidre fogjam, a barátom megkapta a betegséget - AIDS, ezt a nevet választották neki?

Eddie-re nézett, aki bólintott. - Jól van - vont vállat Callahan. - Azt hiszem, éppen olyan név, mint a többi, noha én, mikor először hallottam, diétás cukorkára gondoltam. Tudhatjátok, nem mindig harapózik el gyorsan, de a barátomon úgy futott szét, mint tűz a szalmában. 1976 májusának közepére Lupe Delgado már nagyon beteg volt. Megfakult. Szinte folyton lázas volt. Néha egész éjszaka a vécében hányt. Rowan kitilthatta volna a konyhából, de nem kellett - Lupe magát tiltotta ki. Azután megjelentek rajta a foltok.

- Azt hiszem, Kaposi-szarkómának hívják - szólalt meg Eddie. - Bőrbetegség. Elég csúf.

Callahan bólintott. - Három héttel azután, hogy ezek a foltok felbukkantak, Lupe már a New York-i közkórházban feküdt. Rowan Magruderrel meglátogattuk egy késő júniusi estén. Egészen addig azt mondogattuk egymásnak, hogy megfordul az állapota, jobban lesz, mint valaha, a fenébe is, hiszen fiatal és erős. De aznap este, ahogy beléptünk az ajtón, tudtuk, hogy vége. Oxigénsátorban volt. Infúziós csövek lógtak a karjából. Borzalmasan szenvedett. Nem akarta, hogy közelebb menjünk. Hátha elkapjuk a betegséget, mondta. Igazság szerint akkor még nem sokat tudtak róla.

- Ettől csak még ijesztőbb lett - vélte Susannah.

- Igen. Azt mondta, az orvosok szerint a vér betegsége, és a homoszexualitással vagy a drogosok közös tűivel terjed. Azt akarta tudatni velünk, azt hajtogatta újra meg újra, hogy tiszta, hogy valamennyi kábítószeres vizsgálat eredménye negatív volt. „Semmit sem használtam ezerkilencszázhetven óta! - mondogatta. - Egy árva jointot sem szívtam el. Istenre esküszöm!" Azt válaszoltuk, hogy tudjuk, tiszta. Leültünk az ágy szélére, és megfogta a kezünket.

Callahan nagyot nyelt. Hallhatóan kattant a torka.

- A kezünk... megmosatta velünk, mielőtt távoztunk. A biztonság kedvéért, mondta. Megköszönte, hogy eljöttünk. Azt mondta Rowannek, hogy az Otthon volt a legjobb dolog, ami életében történt vele. Neki valódi otthona lett.

Sosem kívántam annyira az italt, mint aznap este, amikor eljöttünk a közkórházból. De ott volt mellettem Rowan, és sorra hagytuk magunk mögött a kocsmákat. Józanon feküdtem le, de tudtam, hogy igazából már csak idő kérdése. Az első pohár az, amelytől iszákos leszel, szokták mondani az AA-ban, és az enyém már közel járt. Valahol egy csapos csak arra vár, hogy belépjek, és már tölti is.

Két nappal később Lupe meghalt.

Lehetett vagy háromszáz ember a temetésén, legfőképp olyanok, akik az idejük nagy részét az Otthonban töltötték. Sokat sírtak, sok csodálatos dolgot mondtak, olyan emberek, akik aligha tudtak volna végigmenni egy egyenes krétavonalon. Amikor vége volt, Rowan Magruder megfogta a karom, és azt mondta „Nem tudom, ki vagy te, Don, de azt igen, hogy mi piszok jó ember és megrögzött piás, aki már... mióta vagy száraz?"

Gondoltam rá, hogy mellébeszélek, de túl fárasztónak tűnt. „Tavaly október óta", feleltem.

„Most inni akarsz - mondta. - Az arcodra van írva. Mondok neked valamit ha úgy gondolod, hogy egy ital visszahozza Lupét, akkor igyál. Illetve kísérj el, menjünk el a Blarney Stone-ba, és az első kört én fizetem. Rendben?"

„Rendben", feleltem.

Azt válaszolta „Az, hogy ma berúgsz, az elképzelhető legrosszabb megemlékezés Lupéról. Olyan,

mintha, a halott arcába vizelnél."

Igaza volt, és ezt én is tudtam. Úgy töltöttem annak a napnak a hátralevő részét, mint a New York-i második napomat, mászkáltam, küzdöttem a számban levő ízzel, küzdöttem az ösztönnel, hogy kerítsek egy palackot, és letelepedjek egy padra a parkban. Emlékszem, a Broadwayn mentem, azután a Tizedik sugárúton, azután a Park sugárút és a Harmincadik utca mentén. Addigra besötétedett, az autók a Park mindkét oldalán fényszóróval közlekedtek. Az ég nyugaton narancs- és rózsaszín volt, az utcák megteltek ezekkel a nagyszerű árnyalatokkal.

Eltöltött a béke, és arra gondoltam „Győzni fogok. Legalábbis ma este győzni fogok." És ekkor szólaltak meg a harangok. Még sose voltak ilyen hangosak. Azt hittem, rögtön szétrobban a fejem. A Park sugárút remegni kezdett a szemem előtt, és arra gondoltam, De hát ez egyáltalán nem létezik! Sem a Park sugárút, se más! Ez csupán egy gigászi vászondarab. New York nem több, mint egy vászonra festett díszlet, és mi van mögötte? Hát a semmi! Egyáltalán semmi! Csak feketeség!

Azután a dolgok ismét megszilárdultak. A harangok elhalkultak... halkultak... elhallgattak. Nagyon lassan ismét elindultam. Mint aki vékony jégen jár. Attól féltem, ha túl nagyot lépek, esetleg kiesem a világból, bele a mögötte leselkedő sötétségbe. Tudom, hogy ennek semmi értelme - a fenébe, már akkor is tudtam -, de néha az sem segít, ha tud valamit az ember. Vagy igen?

- Nem - mondta Eddie, és arra az időre gondolt, amikor Henryvel heroint szippantottak.

- Nem - ismételte meg Susannah.

- Nem - helyeselt Roland, és a Jericho-hegyre gondolt. Az elejtett kürtre.

- Mentem egy sarkot, azután kettőt, hármat. Kezdtem azt gondolni, hogy rendben leszek. Mármint lehet, hogy rossz szagot érzek, és talán látok néhány Hármas Típust, de ezeket elviselem. Különösen mivel úgy látszott, hogy a Hármas Típusok nem ismernek fel. Ahogy rájuk néztem, az olyan volt, mintha egy rendőrségi vallatószoba félig átlátszó tükörfala mögül figyelném a gyanúsítottat. De ezen az éjszakán valami sokkal, sokkal rosszabbat láttam egy csomó vámpírnál.

- Igazi halottat láttál - jegyezte meg Susannah. Callahan döbbenten meredt rá. - Hogy... honnan tudod...

- Onnan, hogy én is voltam révülésben New Yorkban - felelte a nő. - Valamennyien voltunk. Roland azt mondja, ezek olyan emberek, akik vagy nem tudják, hogy meghaltak, vagy nem akarják ezt a tényt elfogadni. Ők a... hogy hívod őket Roland?

-. Kóbor halottaknak - mondta a harcos. - Nem sokan vannak.

- Éppen elegen - válaszolta Callahan -, és ők tudták, hogy ott vagyok. Megcsonkított emberek a Park sugárúton, az egyik egy szem nélküli férfi, egy asszonynak hiányzott a jobb karja és a lába, az egész teste megégett, és mindketten rám néztek, mintha azt hinnék, képes vagyok... valahogy meggyógyítani őket.

Futottam. És nagyon sokat kellett futnom, mert mikor valamennyire észre tértem, a Második sugárút és a Tizenkilencedik utca sarkán ültem a járdán, a fejemet lógattam, és lihegtem, mint egy gőzgép.

Valami vén tata jött arra, és megkérdezte, jól vagyok-e. Addigra eléggé lelassult a lélegzésem, így válaszolhattam, hogy igen. Azt mondta, akkor jobb, ha továbbmegyek, mert pár sarokkal arrébb

látott egy rádiós rendőrautót, és az éppen erre közeledik. Biztosan kiszúrnak, talán igazoltatnak is. Fölnéztem, bele az öreg fickó szemébe, és azt mondtam, „Vámpírokat láttam. Egyet meg is öltem. Járkáló halottakkal találkoztam. Gondolja, hogy megijedek néhány zsarutól egy urh-s kocsiban?"

Hátrébb lépett. Azt mondta, ne közelítsek. Azt mondta, tisztességes külsőm volt, azért igyekezett segíteni. Azt mondta, ennyi telt tőle. „New Yorkban nem maradnak büntetlenül a jótettek", mondta és toporzékolt, mint egy hisztis gyerek.

Elnevettem magam. Fölálltam a járdaszegélyről, és végignéztem magamon. Az ingem a nadrágon kívül lógott. A nadrág mocskos lett, futás közben nekimehettem valaminek. Nem emlékeztem rá, mi lehetett. Körülnéztem, és Amerika minden szentjére és bűnösére mondom, volt ott egy Americano Bar nevű kocsma. Később jó néhány ilyet találtam még New Yorkban, de akkor azt gondoltam, egyenesen a kedvemért költözött ide a Negyvenedik utca környékéről. Beléptem, felültem egy bárszékre a kocsma végében, és amikor a csapos odajött, azt mondtam neki „Magának van valamije a számomra."

„Csakugyan, haver?" - kérdezte.

„Igen" - feleltem.

„No - mondta -, ha megmondja, mi az, máris hozom."

„Egy Bushmills, és tavaly október óta tartogatja nekem. Hogy növeljük a tétet, mindjárt egy duplát adjon."

Eddie megrándult. - Apám, ez rossz ötlet volt.

- Akkor a legjobb ötletnek tűnt, ami halandó elméjében valaha is megfogant. Megfeledkezem Lupéról, nem látok többé halott embereket, talán még vámpírokat sem... szúnyogokat, ahogy gondolatban neveztem őket.

Nyolc órára részeg voltam. Kilencre nagyon részeg. Tízre úgy kiütöttem magam, mint még soha életemben. Halványan emlékszem rá, hogy a csapos kidobott. Kicsit jobban arra, hogy másnap a parkban ébredtem, újságpapír takaró alatt.

- Vissza a kezdetekhez - mormogta Susannah.

- Igen, asszonyom, vissza a kezdetekhez, igazat mondasz, megköszönöm. Felültem. Úgy éreztem, a fejem rögtön kettéreped. Lelógattam a térdem közé, és amikor nem robbant szét, ismét fölemeltem. Egy öregasszony ült egy padon vagy húszméternyire tőlem, egy öregasszony, a fején kendő, a mókusokat etette papírzacskóból, amely tele volt dióval. Csak éppen kék fény lepte el az arcát, a homlokát, ki-be járt a száján, ahogy lélegzett. Egy volt közülük. Egy szúnyog. A kóbor halottak eltűntek, de még mindig láttam a Hármas Típust.

Minderre logikus válasznak tűnt a részegség, de volt egy apró gondom egy vasam sem maradt. Valaki láthatólag kiforgatta a zsebeimet, miközben újságpapír takaróm alatt aludtam. - Callahan elmosolyodott. Semmi kellemes nem volt a mosolyában.

- Ezen a napon megtaláltam a Munkaerőt. Másnap is, és azután is. Azután berúgtam. Ez szokásommá vált azon a nyáron három napot józanul dolgoztam, rendszerint talicskat toltam építkezésen, vagy nagy csomagokat cipeltem valamelyik cég futószalagjaihoz, azután egy éjszakát ivással töltöttem, másnap pedig józanodtam. Azután minden kezdődött elölről. A vasárnapot kihagytam. Ez volt az életem New Yorkban azon a nyáron. Akárhova mentem, mintha mindenütt ugyanazt az Elton John-számot játszották volna, hogy „Valaki megmentette

az életemet ma éjjel". Nem tudom, hogy azon a nyáron ez volt-e a sláger vagy sem. Csak azt, hogy mindenütt ezt hallottam. Egyszer zsinórban öt napot dolgoztam a Covay Költöztetésnél. A Testvérek Kompániája, így hívták magukat. Ami a józanságot illeti, akkor júliusban ez volt a legjobb időszakom. Az ügyeletes hapsi odajött hozzám az ötödik napon, és megkérdezte, nem akarok-e teljes munkaidőben náluk dolgozni.

„Nem lehet - mondtam. - A napi munkaszerződés megtiltja a szerződőknek, hogy egy hónapnál hosszabb időre állandó munkát vállaljanak külső cégeknél."

„Eredj már - mondja -, senkit nem érdekel ez a szarság. Na, mit szólsz, Donnie? Rendes ember vagy. És van egy olyan halvány sejtelmem, hogy kicsivel több van benned, mint hogy bútorokat cígöljél teherautókra. Nem gondolkoznál rajta estig?"

Meggondoltam, a gondolkodás ivásba fulladt, ahogy mindig azon a nyáron. Ahogy ez mindig történik azokkal, akiket átitat az alkohol. Visszatérve rám, egy kis kocsmában ültem az Empire State Buildinggel szemben, a wurlitzerből Elton John szólt. „Ugye, drágám, majdnem belém akasztottad a horgodat!" Azután visszamentem dolgozni egy másik Munkaerőhöz, ahol hírét sem hallották az istenverte Testvér Kompániának.

Callahan olyan kétségbeesett vicsorgassál köpte ki az istenverte szót, mint azok az emberek, akiknek a káromkodás egyfajta végső menedéket jelent.

- Ittál, sodródtál, dolgoztál - összegezte Roland. -De még valamit tettél azon a nyáron, ugye?

- Igen. Kis ideig eltartott, amíg beindultam. Többször láttam őket - az asszony, aki mókusokat etetett a parkban, csak az első volt közülük -, de nem jelentettek semmit. Tudtam, hogy micsodák, de még mindig nem volt könnyű hidegvérrel gyilkolni. Azután egy éjjel a Battery Parkban láttam egyet evés közben. Akkor már mindig volt nálam bicska. Mögé léptem, és négyszer beledöftem. Egyszer a veséjét szúrtam át, egyszer a bordái közé böktem, egyszer magasan a hátába állítottam a kést, egyszer pedig a nyakába. A legutolsónál minden erőmet beleadtam a döfésbe. A penge úgy jött ki a másik oldalon, hogy rá volt szúrva az ádámcsutka, mint a rablóhúsos nyársra a bélszínkocka. Reccsent egyet.

Tárgyilagosan beszélt, de az arca nagyon sápadt volt. - Ugyanaz történt, mint az Otthon mögötti sikátorban - a hapsi egyszerűen eltűnt a ruhájából. Erre számítottam, de persze nem lehettem teljesen biztos "benne, hogy megtörténik.

- Egy fecske nem csinál nyarat - jegyezte meg Susannah.

Callahan bólintott - Az áldozata olyan tizenöt év körüli srác volt, Puerto Ricó-i vagy talán dominikai. A lába között egy bömbidoboz állt. Nem emlékszem, mi szólt belőle, így valószínűleg nem a „Valaki megmentette az életemet ma éjjel" lehetett. Öt perc telhetett el. Már azon voltam, hogy csettintek az orra alatt, vagy megütögetem az arcát, amikor pislogni kezdett, megtántorodott, megrázta a fejét, és magához tért. Látta, amint ott állok előtte, és az első dolga az volt, hogy fölkapta a rádióját. A melléhez szorította, akár egy csecsemőt. Azután megszólalt „Mijafenét akarsz, ember?" Azt feleltem, hogy semmit, az égvilágon semmit, nem akarom bántani, semmi rosszat nem akarok, de érdekelnek azok a ruhák, amelyek előtte hevernek. A srác lenézett, azután letérdelt, és átkutatta a zsebeket. Úgy gondoltam, elég cuccot talál - több mint eleget -, amivel elfoglalhatja magát, így hát egyszerűen otthagytam. Ez volt a második alkalom. A harmadik könnyebben ment. A negyedik még könnyebben. Augusztus végére féltucatnyival végeztem. A hatodik az asszony volt, akit a Marine Midland Bankban láttam. Kicsi a világ, ugye?

Elég gyakran mentem el az Első sugárút és a Negyvenhetedik utca sarkára, és megálltam az Otthonnal szemközt. Néha késő délután is ott voltam, figyeltem a piásokat és a hajléktalanokat,

ahogy beállítanak vacsorázni. Rowan néha kijött, és beszélt velük. Nem dohányzott, de mindig volt cigaretta a zsebében, több csomaggal, ezeket osztogatta, amíg el nem mentek. Sosem igyekeztem különösebben bujkálni, de sosem láttam jelét, hogy észrevett volna.

- Addigra valószínűleg megváltoztál - jegyezte meg Eddie.

Callahan bólintott. - A hajam a vállamat verte, és egyre deresebb lett. Szakállam volt. És természetesen fikarcnyit sem érdekelt az öltözékem. Addigra a ruházatom fele abból származott, amit az általam megölt vámpírok viseltek. Egyikük biciklis küldönc volt, neki volt egy remek motorosbakancsa. Nem Bally topogó, de csaknem új, és pont az én méretem. Az ilyen egy örökkévalóságig tart. Még most is megvan. - A ház felé biccentett. - De nem hinném, hogy ez volt az ok, amiért nem ismert föl. Rowan Magruder munkájához tartozott, hogy piásokkal, drogosokkal, hontalanokkal foglalkozzon, akik csak fél lábbal élnek a valóságban, a másik lábuk a Szürkületi Zónában áll, hozzászokott hát, hogy emberek nagyon megváltozhatnak, és ez rendszerint nem válik az előnyükre. Az ember megtanulja, hogy meglássa, ki van az új zúzódások, a friss piszokréteg alatt. Azt hiszem, sokkal inkább az volt az oka, hogy olyanná váltam, mint azok, Roland, akiket kóbor halottaknak neveztél. Láthatatlan a világ számára. De azt hiszem, azok az emberek - egykori emberek - New Yorkhoz kötődnek…

- Sosem mennek messzire - helyeselt Roland. Elszívta a cigarettáját a száraz papír és a dohánymorzsák maradéka két szippantással eltűnt a körmei között. - A kísértetek is mindig ugyanabban a házban jelennek meg.

- Persze hogy azt teszik szegény párák. Én pedig el akartam menni. Mindennap kicsivel korábban nyugodott le a nap, én pedig minden nappal erősebben éreztem azoknak az utaknak, azoknak a rejtett országutaknak a hívását. Valamelyiken megtalálhatom azt a mesebeli gyógyulást, amelyre, azt hiszem, már céloztam. Teljesen logikátlanul, mindazonáltal erősen hittem, hogy a dolgok jobbra fordulnak egy új helyen hogy az önpusztító hajlam varázslatosan eltűnik. Egyik oka kétségtelenül a remény volt, hogy egy másik helyen, egy szélesebb helyen nem lesznek többé vámpírok, vagy kóborló halottak, akikkel szembe kell szállni. De valójában voltak más okaim is. Illetve… egy fontos okom. - Callahan elmosolyodott, de ez csupán annyit jelentett, hogy az ajka széthúzódott, és kivillant az ínye. -Valaki vadászni kezdett rám.

- A vámpírok - mondta Eddie.

- I-igen… - Callahan az ajkába harapott, azután valamivel nagyobb meggyőződéssel ismételte - Igen. De nem csak a vámpírok. Még ha ez lenne is a legvalószínűbb következtetés, akkor sem egészen igaz. Azt tudom, hogy biztosan nem a halottak voltak ők láttak engem, de nem törődtek velem, hacsak azért nem, mert abban reménykedtek, hátha segíthetek rajtuk, vagy megszabadíthatom őket a nyomorúságuktól. A Hármas Típus tagjai viszont nem érzékeltek, ahogy már említettem - legalábbis nem úgy, mint aki vadászik rájuk. Az érdeklődésük pedig rövid távú, mintha bizonyos fokig őket is ugyanaz az amnézia fertőzte volna meg, mint áldozataikat. Egy éjszaka a Washington Square Parkban ébredtem rá a bajra, nem sokkal azután, hogy a bankból ismerős nőt megöltem. Az a park valóságos törzshelyemmé vált, noha ezzel nem voltam egyedül. Nyáron az egy szabályos szabadtéri hálóterem. Még a kedvenc padom is megvolt, noha nem minden éjjel aludtam rajta… még csak nem is mentem oda mindennap.

Ezen az estén - dörgött az ég, fojtogató hőség volt -nyolc óra tájt érkeztem, egy barna papírzacskóba dugott palackkal és Ezra Pound Cantó-ival. A padomhoz érve láttam, hogy a szomszédos padra azt mázolták festékszóróval IDEJÖN. AZ EGYIK KEZE MEGÉGETT.

- Szentséges ég! - Susannah a torkához kapott. - Azonnal otthagytam a parkot, és húsz saroknyira, egy sikátorban aludtam. Szemernyi kétségem sem volt, hogy kire vonatkozik a felirat. Két estével később egy másik feliratot láttam a Lexington sugárúton, a járdán egy kocsma mellett, ahova gyakran betértem inni, és egy szendvicset is bekaptam olykor, ha elég

vastag voltam, ahogy mondani szokás. Ezt krétával írták, és a gyalogosok lába kísértetté halványította, de azért el tudtam olvasni. Ugyanaz volt a szöveg IDE JÖN. AZ EGYIK KEZE MEGÉGETT. Az üzenetet üs-
tökösök és csillagok vették körül, mintha valaki díszes keretbe akarta volna foglalni. Egy sarokkal arrébb a Parkolni tilos táblára írták föl festékszóróval A HAJA MÁR MAJDNEM TELJESEN ŐSZ. Másnap reggel egy buszmegállóban ezt olvastam A NEVE TALÁN COLLINGWOOD. Két-három nappal később elveszett háziállatokat kereső hirdetések bukkantak föl a helyek körül, ahol gyakran megfordultam a Needle Parkban, a Central Park Ramble felőli, nyugati oldalán, a Lexingtonon levő Városi Fények kocsma környékén és Greenwich Village több népzenei és irodalmi klubjának közelében.

- Elveszett kedvencek — tűnődött Eddie. -Tudjátok, bizonyos értelemben ez zseniális.

- Mindegyiken ugyanaz volt - folytatta Callahan. -LÁTTÁTOK ÍR SZETTERÜNKET? BUTA VÉNSÉG, DE MI SZERETJÜK. A JOBB ELSŐ MANCSA MEGÉGETT. A KELLY, COLLINS VAGY COLLINGWOOD NÉVRE HALLGAT. NAGYON KOMOLY JUTALMAT FIZETÜNK. Dollárjelek sorozata fejezte be a hirdetést.

- De kinek szólnak az efféle hirdetések? - kérdezte Susannah.

Callahan vállat vont. - Nem tudom pontosan. Talán a vámpíroknak.

Eddie fáradtan dörgölte meg az arcát. - Na jó, lássuk csak. Vannak a Hármas Típusú vámpírok... a kóbor halottak... és most ez a harmadik csoport. Azok a hirdetők, akik nem létező, elveszett háziállatokat keresnek, és mindenféléket firkálnak az épületekre és járdákra. Kik ők?

- Az alacsony férfiak - felelte Callahan. - Néha így nevezik magukat, noha nők is vannak közöttük. Néha rendcsinálóknak. Sokán viselnek hosszú, sárga felöltőt... de ez minden.

- A Nagy Koporsóvadászok, Roland - mormolta Eddie.

Roland biccentett, de le nem vette volna a szemét Callahanről. - Hadd beszéljen, Eddie.

- Hogy kicsodák igazából? A Bíbor Király katonái - válaszolta Callahan, és keresztet vetett.

TIZENKETTŐ

Eddie összerezzent. Susannah a hasához kapott, dörgölni kezdte. Rolandnak eszébe jutott, hogyan vágtak keresztül a Gage Parkon, miután végre megszabadultak Blaine-től. A halott állatok az állatkertben. Az elvadult rózsakert. A körhinta és a játék vonat. Azután a fémút, amely egy még nagyobb fémút-hoz vezetett, és ezt az utat Eddie, Susannah és Jake autópályának nevezte. Ott volt egy jelzőtábla, valaki azt firkantotta rá VIGYÁZZ A JÁRKÁLÓ CSÁVÓRA. Meg egy másik felirat ŐUEN A BÍBOR KIRÁLY!, és mellette dísznek egy szem kezdetleges rajza.

- Látom, hallottatok az említett úriemberről - jegyezte meg szárazon Callahan.

- Annyit mondhatunk, hogy olyan helyen hagyta a névjegyét, ahol mi is láthattuk - válaszolta Susannah.

Callahan a Mennykőcsapás felé biccentett. - Ha utatok arrafelé vezet - mondta -, akkor fenemód többet fogtok látni, mint néhány feliratot a falakon.

- Na és te? - kérdezte Eddie. - Mit csináltál?

- Először is leültem, végiggondoltam a helyzetet, és úgy döntöttem, hogy nem számít, milyen fantasztikusnak vagy paranoiásnak tűnjék ez egy kívülálló szemében, tényleg vadásznak rám, és egyáltalán nem biztos, hogy a Hármas Típusú vámpírok. Azt természetesen megértettem, hogy azoknak, akik ezeket írták, a hirdetéseket kiragasztották, nem lesznek gátlásaik, ha föl kell használniuk ellenem a Hármas Típusú vámpírokat.

Ne felejtsétek el, ekkor még fogalmam sem volt róla, hogy miféle rejtélyes csoport ez. Jerusalem's Lot-ban Barlow egy olyan házba költözött, ahol förtelmesen véres dolgok játszódtak le, és az volt róla az általános vélemény, hogy szellemek kísértenek benne. Az író, Mears, azt mondta, hogy a gonosz házak vonzzák a gonosz embereket. New Yorkban is eszembe jutott ez a gondolat. Kezdtem azt hinni, hogy felhívtam magamra egy vámpírkirály figyelmét, egy másik Egyes Típusét, éppen úgy, ahogy a Marsten-ház keltette föl Barlow érdeklődését. Akár volt erre okom, akár nem (hajlok rá, hogy tévedésnek tartsam), vigaszomra szolgált a gondolat, hogy akármennyire átitatta agyamat a szesz, még mindig képes a logikus gondolkodásra.

Először azt kellett eldöntenem, hogy maradjak-e New Yorkban, vagy meneküljek. Tudtam, ha nem menekülök, akkor elkapnak, méghozzá inkább előbb, mint később. Leírásuk egy különösen feltűnő jellegzetességet is tartalmazott. - Fölemelte megégett kezét. - Már csaknem tudták a nevemet egy-két héten belül kiderítik. Ismerték szinte az összes pihenőhelyemet, ahol a szagomat begyűjthették. Találhattak embereket, akikkel beszéltem, akikkel együtt lógtam, sakkoztam vagy römiztem. Embereket, akikkel együtt dolgoztam olyan helyeken, ahova a Munkaerő közvetített ki, vagy másutt.

Ez egy olyan helyre vezetett, ahová sokkal hamarabb el kellett volna jutnom, még egyhavi kemény ivás után is. Rádöbbentem, hogy meg fogják találni Rowan Magrudert és az Otthont meg egy csomó embert, akik ismernek. Részidős munkásokat, önkénteseket, tucatnyi ügyfelünket. A fenébe is, kilenc hónap után sok száz ügyfelet!

Mindennek a tetejébe ott volt az utak csábítása nézett Eddie-re és Susannah-ra. -Tudjátok, hogy van egy gyaloghíd a Hudson folyón, ami New Jerseybe vezet? A George Washington híd árnyékában, egy deszkahíd, amelyiknek az egyik végén máig megmaradt néhány tehén- és lóitató.

Eddie nevetett. - Bocs, atyám, de ez lehetetlen. Életemben legalább ötszázszor keltem már át a George Washington hídon. Henry és én arra jártunk a Palisades Parkba. Nincs ott semmiféle deszkahíd.

- Bizony van - felelte Callahan nyugodtan. - Azt mondanám, hogy a tizenkilencedik század elejéről származik, noha azóta jó néhányszor újjáépítették. Valahol a közepén van egy tábla, amely szerint 1975-BEN A BICENTENNÁRIUM ALKALMÁBÓL ÚJJÁÉPÍTETTE A LAMERK VÁLLALAT. Amikor először megláttam Andyt, a robotot, azonnal feltűnt ez a név. A mellén levő tábla szerint ugyanez a cég készítette őt is.

- Már találkoztunk ezzel a névvel - mondta, Eddie. - Lud városában. Csak ott LaMerk öntödéről volt szó.

- Valószínűleg ugyanannak a cégnek a különböző üzemei lehetnek - jegyezte meg Susannah.

Roland egy szót sem szólt, csak türelmetlenül megforgatta jobb keze megmaradt néhány ujját a levegőben gyerünk, gyerünk!

- Ott van, mindössze nehéz észrevenni - bizonygatta Callahan. - El van rejtve. És ez csak egyike a titkos utaknak. Úgy futnak szét New Yorkból, mint a pókháló szálai.

- Révülő utak - mormolta Eddie. - Ertem a gondolatot.

- Nem tudom, így van-e vagy sem - felelte Callahan. - Csak annyit tudok, hogy rendkívüli dolgokat láttam a következő néhány év vándorlásai során, és sok jó emberrel találkoztam. Szinte sértés normális vagy rendes embereknek nevezni őket, pedig mindkettő igaz. És bizonyos, hogy ők töltötték meg számomra nemességgel a normális és rendes szavakat.

Nem akartam elhagyni New Yorkot anélkül, hogy meg ne látogassam még egyszer Rowan Magrudert. Meg akartam mondani neki, hogy noha talán belevizeltem Lupe halott arcába - éppen elégszer rúgtam be -, de nem toltam le egészen a nadrágomat, és nem lettem meg a másik dolgot. Ez a meglehetősen otromba körülírás azt jelenti, hogy nem adtam föl egészen. És azt is, hogy nem fogok egyszerűen meglapulni, mint a nyúl a fényszóró sugarában.

Ismét elsírta magát. Megtörölte a szemét az inge ujjával. - Ezenfelül, azt hiszem, búcsút akartam mondani valakinek, és szerettem volna, ha valaki elbúcsúzna tőlem. Végtére is a búcsú, amit mondunk, és a búcsú, amit nekünk mondanak, azt jelenti, hogy még élünk. Szerettem volna megölelni és továbbadni neki a csókot, amelyet Lupétól kaptam, meg az üzenetet túl értékes vagy ahhoz, hogy elveszítsünk. Én...

Látta, hogy Rosalita siet végig a gyepen, és elnémult. A házvezetőnő átadott neki egy palalemezt, amelyre krétával írtak valamit. Eddie egy eszelős pillanatig úgy képzelte, hogy az üzenetet csillagok és holdak szegélyezik ELVESZETT! EGY KÓBOR KUTYA SÉRÜLT MELLSŐ MANCCSAL! A ROLAND NÉVRE HALLGAT! ROSSZ TERMÉSZETŰ, HARAPÓS, DE MI AKKOR IS SZERETJÜK'!!

- Eisenharttól érkezett - nézett föl Callahan. -Ha errefelé Overholser a nagybirtokos, Eben Took a legnagyobb üzletember, akkor Vaughn Eisenhartot nyugodtan nevezhetjük a legnagyobb állattenyésztőnek. Azt mondja, hogy amennyiben megfelel, délben a Miasszonyunk-templomnál találkozhatunk az idősebb és az ifjabb Slightmannel meg Jake-kel. Nehéz kibogarászni a kézírását, de úgy látom, azt akarja, látogassátok meg a kisbirtokokat, tanyákat és nagybirtokokat, miközben kifelé igyekeztek a Rocking B-be, ahol az éjszakát töltitek. így tervezed?

- Nem egészen - felelte Roland. - Nagyon szeretném megkapni a térképet, mielőtt elindulok.

Callahan elgondolkodott, azután Rosalitára nézett. Eddie úgy vélte, az asszony sokkal több házvezetőnőnél. Visszahúzódott hallótávolságon kívülre, de nem tért vissza a házba. Mint egy jó titkárnő, gondolta. Az Öreg Fickónak nem kellett intenie a pillantása is elég volt. Beszélt vele, és az asszony elment.

- Ebédeljünk a templomkertben - javasolta Callahan. - Van itt egy kellemes vasfa, amelyik elég árnyékot ad. Mire végzünk, tudni fogom, hogy a Tavery ikrek csináltak-e valamit neked.

Roland elégedetten bólintott.

Callahan felállt, nyújtózott. Közben megrándult, kezét a derekára szorította. - Most mutatnom kell nektek valamit - mondta.

- Nem fejezted be a történetedet - szólt Susannah.

- Nem - mondta Callahan -, de fogy az idő. Tudok egyszerre menni és beszélni, és ti is képesek vagytok járás közben figyelni.

- Csakugyan képesek vagyunk - kelt föl Roland is. Fájdalmai voltak, de nem elviselhetetlenek. Használt valamit Rosalita macskaolaja. - Csak két dolgot mondj meg, mielőtt elindulnánk.

- Ha módomban áll, harcos, nagy örömmel megteszem.

- Akik a jeleket hagyták láttad őket utazásod közben?

Callahan lassan bólintott. - Igen, harcos. - Eddiere és Susannah-ra pillantott. - Láttatok már olyan színes felvételt - vakuval készítenek ilyet -, amelyen (mindenkinek vörös a szeme? - Igen - bólintott Eddie. - Nos, az ő szemük is ilyen. Bíborszínű. Második kérdésed, Roland? - A Farkasok azok, atya? Ezek az alacsony férfiak? A Bíbor Király katonái? Azok a Farkasok? Callahan sokáig habozott, mielőtt felelt volna. - Erre nem adhatok megbízható választ - mondta végül. Mármint száz százalékost. De nem hinném. Az bizonyos, hogy emberrablók, noha nekik nem gyerekekre van szükségük. - Atgondolta, amit mondott. -Talán farkasfélék. - Némi habozás után megismétel-ie - Igen, farkasfélék.

4. fejezet

FOLYTATÓDIK A PAP TÖRTÉNETE

(REJTETT ORSZÁGUTAK)

EGY

Rövid volt az út, amely a paplak hátsó udvarától a Makulátlan Miasszonyunk-templom bejáratáig vezetett, alig öt percet vett igénybe. Ez bizonyosan nem lehetett elég, hogy az Öreg Fickó elmesélje nekik azokat az éveket, amelyeket vándorlással töltött, amíg a sacramentoi Méh című újság egy cikke 1981-ben visszahozta New Yorkba, mindazonáltal a három harcos az egész történetet megismerte. Roland gyanította, hogy Eddie és Susannah is tudja, amit ő, amikor elindulnak Calla Bryn Sturgisből - feltéve persze, hogy nem itt harapnak a fűbe -, akkor nagy valószínűséggel Donald Callahan is velük tart. Nem a mesélés az oka, hanem a khef, a víz megosztása. És ha nem számítjuk az érintést, ami más tészta, a khef-ben egyedül azok osztozhatnak, akiket a végzet arra jelölt ki, hogy egyesüljenek valamilyen jó vagy rossz célra. Ők azok, akikből kialakul a ka-tet.

Megszólalt Callahan - Ismeritek azt a mondás-t, hogy „Már nem Kansasban vagyunk, Totó?"

- Igen, édes, ez bennünk is megpendít bizonyos húrokat - felelte szárazon Susannah.

- Csakugyan? Igen, látom, hogy csakugyan. Talán egy napon ti is elmesélitek nekem a történeteteket. Van egy olyan sejtésem, hogy amellett az enyém elhalványodik. Mindenesetre már akkor tudtam, hogy nem vagyok Kansasban, amikor elértem a gyaloghíd túlsó végét. És úgy tűnt, nem is New Jerseybe érkeztem. Legalábbis nem abba, amelyikre a Hudson másik oldalán számítottam. Összegyűrt újság

KETTŐ

hever a lejárón - amely egyébként őt leszámítva tökéletesen kihaltnak tűnik, holott balra, a hatalmas függőhídon folyamatosan áramlik a forgalom —, Callahan lehajol, hogy fölvegye. A hideg szél meglebbenti, a folyó felé fújja vállig érő, deresedő haját.

Csak egyetlen lap az, a Leabrook Register első oldala. Callahan még sosem hallott Leabrookról. Nincs is rá oka, hogy halljon, nem New Jersey a szakmája, még csak nem is járt erre azóta, hogy tavaly megérkezett Manhattanbe, de mindig azt hitte, hogy a GW híd másik oldalán Fort Lee városa áll.

Egyszer csak megütik a szemét a címek. Amelyik a lap tetején van, az még rendben levőnek

látszik FAJI FESZÜLTSÉGEK A DERŰS MIAMIBAN, olvassa. A New York-i lapok ezzel voltak tele az utóbbi napokban. De mi lehet az, hogy FOLYTATÓDIK A PAPÍRSÁRKÁNYOK HÁBORÚJA A HACKENSACKI TEANECKBEN, kiegészítve egy égő város képével? Az egyik fotón egy tűzoltó érkezik szivattyús kocsival, de mindenki nevet! És mit jelent az, hogy AGNEW ELNÖK TÁMOGATJA A NASA ÁLMAIT A FÖLD ÁTALAKÍTÁSÁRA? Hát lent az a cikk, amelyet cirill betűkkel nyomtattak?

Mi történt velem?, kérdezi magától Callahan. Miközben vámpírokkal és kóborló halottakkal találkozott — sőt mikor elkóborolt kedvenceket kereső hirdetéseket látott, amelyek világosan rá utaltak —, sohasem kérdőjelezte meg elméjének épségét. Most, mikor itt áll ennek a szerény (noha nagyon figyelemreméltó!) hídnak — amelyiket rajta kívül senki sem használ - a New Jersey-i végében, ez is megtörtént. Akinek van egy csepp érzéke a politikához, már attól kétségbe vonná az épelméjűségét, hogy Spiro Agnew-t képzeli elnöknek. Ez az ember dicstelen évekkel a főnöke előtt vonult vissza.

Mi történt velem?, tűnődik, bár ha ez egy futóbolond lázálma, akkor igazából nem is akarja tudni.

- Le a bombákkal! - mondja, és a Leabrook Register négylapos maradványát áthajítja a híd korlátján. A szellő felkapja a papírt, és a George Washington felé sodorja. Ez a valóság, gondolja, amott. Azok az autók, teherautók, a Pán Péter különbuszok. Am ekkor megpillant közöttük egy vörös járművet, amely mintha egy sor kerek talpon szaladna. Karosszériája fölött - akkora, mint egy közepes iskolabusz — bíborszínű henger forog. Az egyik oldalán az áll, hogy BANDY. A másikon meg az, hogy BROOKS. BANDY BROOKS. Vagy BANDYBROOKS. Mi az ördög lehet ez a Bandy Brooks? Fogalma sincs. Nemcsak hogy még sosem látott efféle járművet, hihetetlen, hogy ilyet — nézzék már a talpait, a mindenségit! -fölengednek egy közútra.

Akkor hát a George Washington híd sem jelenti már a biztonságos világot. Már nem.

Callahan megmarkolja a híd korlátját, görcsösen szorítja, miközben olyan hullámban rohanja meg a szédülés, hogy elgyengül a lába, és attól fél, elesik. A korlát elég valószerűnek tűnik, a naptól átmelegedett fába kezdőbetűk és üzenetek ezreit vésték. FREDDY & HELÉNA = SZERETIK EGYMÁST. ÖLD A DIGGÓT MEG A NIGGÁT szólít fel a horogkeresztekből font keretbe foglalt másik, és Callahan azon töpreng, olyan fokra hágott-e a szóbeli sivárság, hogy az, aki ebben szenved, már a gúnyneveket sem képes hibátlanul leírni? A gyűlölet és szerelem üzenetei, mindegyik ugyanolyan valóságos, mint szívének szapora dobogása, vagy annak a néhány pénzérmének és bankónak a súlya, amelyek farmerja jobb első zsebében lapulnak. Mélyen beszívja a levegőt, és ez is valódi, beleértve a dízelolaj bűzét.

Ez velem történik meg, és tudom is, hogy így van, gondolja. Nem egy bolondokháza 9-es kórtermében vagyok. Én vagyok, itt vagyok, és még józan is vagyok - legalábbis egy ideig -, és mögöttem ott van New York. Valamint a maine-i Jerusalem's Lot városa, nyugtalan halottaival. Előttem pedig ott terpeszkedik Amerika teljes súlyával és minden lehetőségével.

Ez a gondolat felvidítja, és a következőtől még jobban felderül nemcsak egy Amerika, de talán tucatnyi… ezer… millió. Ha ez a Leabrook van Fort Lee helyén, akkor lehet egy másik változata New Jerseynek is, ahol a Hud-son túloldalán levő várost Leemannek, Lee Bluffsnak, Lee Palisadesnak, esetleg Leghorn Village-nek hívják. Lehet, hogy a Hudson túloldalán nem negyvenkét kontinentális állam egyesült, hanem négyezer-kétszáz, vagy negyvenkétezer, vaktában feltornyozott, függőleges földrajzi oszlopokban.

Ösztönösen érzi, hogy ez csaknem biztosan igaz. Belebotlott a világok óriási, feltételezhetően végtelen halmazába. Valamennyi Amerika, de valamennyi különbözik. Vannak országutak, amelyek keresztülvezetnek rajtuk, ő pedig láthatja ezeket.

Sietve halad tovább a híd leabrooki vége felé, azután ismét megáll. Tegyük föl, nem találom meg többé a visszautat?, gondolja. Mi van, ha eltévedek, és sosem találom meg az utat abba az Amerikába, amelyikben Fort Lee van a George Washington híd innenső oldalán, és Gerald Ford az Egyesült Államok elnöke?

Azután meg azt gondolja Na és akkor mi van? Akkor meg mi a szar van?

Amikor lelép a híd New Jersey felé eső végén, elvigyorodik, és először igazán vidám azóta, hogy Jerusalem's Lotban eltemette Danny Glicket. Két horgászbotos srác közeledik. — Nem üdvözölne valamelyikőtök abból az alkalomból, hogy megérkeztem New Jerseybe? — kérdezi Callahan, és szélesebben vigyorog, mint valaha.

- Isten hozott En Zseben, öreg — feleli elég készségesen az egyik, de. mindketten nagy ívben kikerülik, és óvatosan pillognak rá. Nem hibáztatja őket, és ettől fikarcnyival sem lesz rosszabb a kedve. Úgy érzi magát, mint akit most engedtek ki egy szürke és sivár börtönből a ragyogó napfénybe. Gyorsabbra fogja a lépést, meg sem fordul,

hogy búcsút vegyen Manhattan képétől. Miért is tenné? Manhattan a múlt. Az előtte elterülő sokszoros Amerika viszont a jövő.

Leabrookban van. Nem hall harangszót. Később majd lesznek harangok és vámpírok később lesznek krétaüzenetek a járdákon és festékszórósak a falakon (nem mindegyik róla szól). Később látni fogja az alacsony férfiakat jajveres Cadillacjeikben, zöld Lincolnjaikban és bíborszínű Mercedes kombijaikban, vakuvörös szemű alacsony férfiakat, de nem ma. Ma egy új Amerikában süt a nap, a Hudsonon átívelő helyreállított gyaloghíd nyugati végében.

A Fő utcában megáll a Leabrooki Házias Koszt nevű kifőzde előtt, ahol egy felirat szerint SZAKÁCSOT KERESÜNK KÉSZÉTELEKHEZ. Don Callahan a szemináriumban ilyen koszton élt, de még több szerencséje volt hozzá az Otthonban, Manhattan keleti fertályában. Úgy gondolja, épp megfelel a Leabrooki Házias Kosztba. Kiderül, hogy igaza van, ámbár három műszak is eltelik, mire visszanyeri azt a képességét, hogy egy kézzel két tojást üssön bele a serpenyőbe. A tulajdonos, egy Dicky Rudebacher nevű kákabélű alak megkérdezi, nincsenek-e egészségügyi problémái - ahogy megfogalmazza, nem „kapott-e el" valamit —, azután egy bólintással nyugtázza Callahan állítását, hogy szó sincs ilyesmiről. Nem kér Callahantől semmiféle papírt, még a társadalombiztosítási számát sem. Zsebből szeretné fizetni új szakácsát, amennyiben ez nem jelent problémát. Callahan biztosítja róla, hogy nem jelent problémát.

- Még valami - mondja Dicky Rudebacher, és Callahan vár, hogy előjöjjön a farbával. Semmi sem lephetné meg, de Rudebacher csupán ennyit mond - Ügy néz ki, mint aki iszik.

Callahan elismeri, hogy tudja, mit jelent az „ital" szó.

- Én is - közli Rudebacher. - Ebben a szakmában így tudja csak megóvni az ember az ép eszét. Nem fogom ellenőrizni a leheletét, ha bejön dolgozni... ha időben jön.

Ha azonban kétszer nem jön be, akkor máris fel is út, le is út. Ezt nem mondom el még egyszer.

Callahan három hétig szakácskodik a Leabrooki Házias Kosztban, és két sarokkal arrébb, a Napnyugta motelben lakik. Csak éppen nem mindig a Házias Kosztba ér be dolgozni és nem mindig a Napnyugtából. A városban töltött negyedik napján a Napkelte motelben ébred, a Leabrooki Házias Kosztból pedig Fort Lee Házias Koszt lett. A Leabrook Register amelyet valaki a pulton felejtett, Fort Lee Register-Americanné változik. Nem köny-nyebbül meg túlságosan, amikor értesül, hogy Gerald Ford újból elnök lett.

Amikor Rudebacher kifizeti a bérét az első hét végén — Fort Lee-ben -, az ötvenesen Grant, a

húszason Jackson a tízesen Alexander Hamilton látható, amikor a főnöke átadja neki a borítékot. A második hét végén — Leabrook-ban — Ábrahám Lincoln van az ötvenesen és valami Chadbourne nevű a tízesen. A húszason marad Andrew Jackson, ami némi megkönnyebbülést jelent. Callahan motelszobájában rózsaszínű az ágyterítő, amikor Leabrookban van, és narancsszínű Fort Lee-ben. Ez igen hasznos. Ébredéskor rögtön tudja, hogy New Jersey melyik változatában van.

Kétszer rúg be. Másodszor zárás után Dicky Rudebacher is csatlakozik hozzá, és együtt iszogatnak. - Valaha ez egy nagy ország volt — szomorkodik Rudebacher leabrooki verziója, és Callahan arra gondol, milyen nagyszerű, hogy néhány dolog nem változik ezek közé tartozik a lamentálás az idők változása fölött.

De az árnyéka mindennap kicsit hosszabbra nyúlik, észreveszi az első Hármas Típusú vámpírt, amint sorban áll, hogy jegyet vegyen a leabrooki Iker moziba.

- Azt hiszem, azt mondta, nincs semmi baja —jegyzi meg Rudebacher.

- Tessék?

- Súlyos talpviszketegségben szenved, barátom. Ez gyakran előfordul másokkal is. - Mosogatóvíztől vörös kezével úgy tesz, mint aki megdönt egy üveget. - Amikor egy embert élete alkonyán kap el a talpviszketegség, akkor az gyógyíthatatlan. Mondok valamit, ha nem lenne feleségem, aki még mindig nagyon jó karban van, meg két gyerekem az egyetemen, akkor lehet, hogy magam is összekapnám a betyárbútort, és csatlakoznék magához.

- Tényleg? - kérdezi ellágyulva Callahan.

- Mindig a szeptember és az október a legrosszabb — folytatja álmatagon Rudebacher. — Az ember hallja a hívását. A madarak is meghallják, és elindulnak.

- Hívását?

Rudebacher úgy néz rá, mintha azt akarná mondani, hogy ne játssza a hülyét. - Nekik az ég az. A magunkfajta fickóknak az országút. A nyílt országutak hívnak. A hozzám hasonló pasik, akiknek feleségük van, meg gyerekeik az egyetemen, kicsit hangosabbra állítják a rádiót, hogy elnyomják ezt a hangot. Maga nem fogja ezt tenni. - Elhallgatott, sóvárogva nézte Callahant. - Marad még egy hétig? Huszonöt dollárral megemelem a fizetését.

Callahan elgondolkodik, azután megrázza a fejét. Ha Rudebachernek igaza lenne, ha csak egy út volna, talán maradhatna még egy hetet... meg még egyet. De hát nem csak egy út van. Előtte áll az összes rejtett országút. Eszébe jut egy harmadikos olvasmányának a címe, és elneveti magát. A könyv címe az, hogy Utak mindenhova.

- Mi olyan vicces? — kérdezi Rudebacher savanyúan.

- Semmi - feleli Callahan. - Minden. - A főnöke vállára csap. - Derék ember maga, Dicky. Ha errefelé jövök vissza, akkor megállok itt.

- Nem fog errefelé jönni - mondja Dicky Rudebacher, és természetesen igaza van.

HÁROM

- Nagyjából öt évig jártam az országutakat - mondta Callahan, miközben a templomhoz közeledtek, és ennél többet tulajdonképpen nem is mondott a témáról, ők mégis többet hallottak. Nem csodálkoztak, amikor később kiderült, hogy Jake, aki Eisenharttal és a két

Slightmannel éppen a város felé közeledett, ugyancsak hallott ezt-azt. Végtére is az érintésben ő volt közülük a legerősebb.

Öt év az utakon, ennyi és nem több.

A többit pedig már ismerték a rózsa ezernyi elveszett világát.

NÉGY

Nagyjából öt évet tölt úton, csak éppen egynél sokkal több út létezik, és talán, megfelelő körülmények között, ez az öt év az örökkévalóságot jelentette volna.

A 71-es úton halad át Delaware-on, és közben almát szed. Találkozik egy Lars nevű kisfiúval, akinek van egy törött rádiója. Megjavítja a rádiót, és Lars anyja hatalmas, csodálatos ebédet készít, amely mintha napokig tartana. A 317-es út a vidéki Kentuckyn vezet keresztül, itt sírásással foglalkozik, egy Pete Petacki nevű fickó társaságában, aki képtelen tartani a száját. Odajön egy lány, hogy hallgassa őket, csinos, tizenhét körüli lány, aki leül egy sziklára, sárga levelek záporoznak rá és körülötte, és Pete Petacki azon morfondírozik, milyen lenne lehúzni a kordnadrágot azokról a hosszú combokról, amiket a nyaka köré csavarna, és belenyalni a kiskorúba. Pete Petacki persze nem látja a lány körül derengő kék fényt, és bizonyosan nem látja, miként hull alá tollpehelyként ez a ruha, amikor Callahan leül a lány mellé, magához vonja, a lány végighúzza kezét a férfi lábán, szája a torkára tapad, és ekkor Callahan kése tévedhetetlenül beletalál a lány tarkójába ott, ahol a csont, az ideg és a porc találkozik. Ebben már nagyon jó.

Itt a 19-es út Nyugat-Virginiában, meg egy poros kis vándorcirkusz, ahol olyasvalakit keresnek, aki meg tudja javítani a gépeket, és megeteti az állatokat. — De lehet fordítva is — mondja Greg Chumm, a cirkusz vastag hajú tulajdonosa. — Mármint etetni a gépeket, és megjavítani az állatokat. Ahogy tetszik. - És egy darabig, miután egy streptococcus-fertőzés (lementek a mély Délre, hogy elkerüljék a telet) létszámhiányhoz vezet a cirkuszban, egy darabig Callahan játssza Mensót, a Világcsodát, méghozzá meglepő sikerrel. Mensóként látja meg először őket, nem a vámpírokat, és nem a zavarodott halottakat, hanem a sápadt, fürkész arcú, magas férfiakat, akik gyakran rejtőznek régimódi, széles karimájú kalapok vagy újmódi, feltűnően hosszú eüenzőjű baseballsapkák alá. A kalapkarimák árnyékában a szemük fáradtvörös, mint a szemétládában turkáló mosómedvéké és görényeké, amikor rájuk esik a fény. Vajon ezek a lények észrevették őt? A vámpírok (legalábbis a Hármas Típusúak) nem látták. A holtak igen. És ezek a rosszarcú emberek, akik hosszú sárga felöltőjük zsebébe dugják a kezüket, és a kalapjuk karimája alól leselkednek? Látják vajon? Callahan nem tudja biztosan, de úgy dönt, nem ad nekik lehetőséget. Három nappal később Mississippiben, Yazoo Cityben fölakasztja Menso cilinderét, az egyik lakókocsit vontató erőgép padlójára dobja zsíros overallját, és otthagyja Chumm Vándorló Csodavilágát, még azzal sem bajlódik, hogy fölvegye az utolsó fizetését. Ahogy kifelé halad a városból, sok hirdetést lát a telefonpóznákon, amelyek elveszett állatokat keresnek, ilyesformán

ELVESZETT! SZIÁMI MACSKA 2 ÉVES

RUTA NÉVRE HALLGAT

KICSIT ZAJOS, DE MÓKÁS JÓSZÁG

HATALMAS JUTALOM

HÍVJA A 764 SZÁMOT, VÁRJA MEG A KICSENGÉST

ADJA MEG A SAJÁT SZÁMÁT

ISTEN FIZESSE MEG A SEGÍTSÉGÉT

Ki lehet ez a Ruta? Callahan nem tudja. Csak annyit, hogy ZAJOS, de MÓKÁS. Akkor is zajos vajon, amikor az alacsony férfiak rajtaütnek? Akkor is mókás?

Kételkedik benne.

De hát neki is megvan a maga baja, és annyit tehet, hogy imádkozik Istenhez, akiben nem hisz többé, hogy a sárga felöltös emberek ne kapjak el ezt az asszonyt.

Ugyanazon a napon, mikor éppen stoppol a 3-as úton Issaquena megyében a forró, acélkék ég alatt, amely semmit sem tud a decemberről és a közeledő karácsonyról, ismét megszólalnak a harangok. Megtöltik a fejét, azzal fenyegetik, hogy kiszakítják a dobhártyáját, és tűszúrásnyi vérzéseket fakasztanak az agya egész felületén. Mikor a hangok elhalkulnak, borzalmas bizonyosság markol bele jönnek. A vörös szemű, nagy kalapos, hosszú, sárga felöltöt viselő férfiak erre tartanak.

Callahan úgy rohan el az út széléről, mintha összeláncolt foglyok közül menekülne, úgy röppen át a pocsolyavízzel teli árkon, mint egy Superman egyetlen szökkenéssel. Az árok mögött ócska karókerítés áll, amelyet benőnek a kudzubokrok, de lehet közötte mérges szömörce is. Nem érdekli. Átugrik a kerítésen, elgurul a magas fűben a bojtorjánok között, aztán a lombok résén kiles az útra.

Egy-két pillanatig semmi sem történik. Azután vörösfehér Cadillac közeledik zúgva a 3-as főúton Yazoo City irányából. Legalább százzal tép. Callahan lesőnyílása kicsiny, mégis természetfölötti világossággal látja három férfi ül benne, kettő valami sárga porköpenyre emlékeztető hacukában, a harmadik mintha pilótazubbonyban lenne. Mindhárman dohányoznak a Cadillac fülkéjében gomolyog a füst.

Látni fognak, hallani fognak, és megéreznek, jajveszékeli Callahan elméje, ő pedig arrébb lökdösi a halálra rémült bizonyosságtól, valósággal elrángatja onnan. Kényszeríti magát, hogy Elton John dalára összpontosítson — „Valaki megmentette, valaki megmentette, valaki megmentette az éé-életem ma éjjel..." —, és mintha működne a dolog. Egy lélegzetelállító, szívdermesztő pillanatig mintha lassítana a Caddy - elég hosszú ideig ahhoz, hogy Callahan elképzelje, amint üldözik ezen a gazos, isten háta mögötti mezőn, végigkergetik, berángatják egy elhagyatott csűrbe vagy bódéba -, azután a Caddy tovamennydörög a következő dombtető felé, talán Natchez irányába. De lehet, hogy Copiakba igyekeznek. Callahan tíz percet vár. „Öreg, bizonyosodj meg róla, hogy nem szórakoznak veled", mondhatta volna Lupe. De várakozás közben tudja, hogy ez merő formalitás. Nem szórakoznak elvétették. De hogyan? Miért?

Lassan kezdett derengeni benne a válasz- legalábbis egyfajta válasz, és vigye el az ördög, ha nem ezt tartja a helyesnek. Azért nem találták meg, mert képes volt átsiklani Amerika egy másik változatába, miközben a kudzu és cserszömörce között heverve bámult kifelé a 3-as számú műútra. Meglehet, csupán apró részletekben különbözik a két valóság — mondjuk, az egyik ötösön Lincoln van, a másikon Washington —, de ennyi elég. Éppen elég. És ez jó, mert ezek a pofák nem agyatlanok, mint a holtak, és nem is néznek át rajta, mint a vérszívók. Ezek az emberek, akárkik is, valamennyi közül a legveszélyesebbek.

Végül visszamegy az útra. Egyszer csak fölbukkan egy szalmakalapos, overallos fekete, öreg, ütött-kopott Fordban. Annyira hasonlít a harmincas évek filmjeinek néger parasztjára, hogy Callahan szinte azt várja, hogy jót kacag, a térdét csapkodja, és időnként felordít „Igens, naccságos úr! Nemá ho bionl" Ehelyett a fekete politikai eszmecserét kezdeményez olyan kérdésekről, amelyeket a kocsirádióban, a National Public Radio műsorában hall. Amikor elválnak Shady Grove-ban, a fekete férfi ad Callahannek öt dollárt meg egy baseballsapkát.

- Van pénzem - tiltakozik Callahan, és megpróbálja visszaadni az ötöst.

- Aki menekül, annak sosincs elég pénze - válaszolja a fekete. - Es kérem, ne mondja azt, hogy nem menekül. Ne becsülje alá a szellemi képességeimet.

- Köszönöm -feleli Callahan.

- De nada - biccent a fekete. - Merre tart? Már úgy nagy vonalakban?

- Gőzöm sincs - válaszolja Callahan. - Már úgy nagy vonalakban.

ÖT

Narancsot szed Floridában. Söpröget New Orleansben. Lóistállókat ganéz a texasi Lufkinban. Ingatlanvásárlási brosúrákat osztogat az arizonai Phoenix utcasarkain. Készpénzes munkákat végez. Figyeli a bankók örökké változó figuráit. Észreveszi az újságokban a nevek változását. Jimmy Cartert elnöknek választják, de Ernest „Fritz" Hollingset és Ronald Reagant is. George Bush ugyancsak elnök lesz. Gerald Ford úgy dönt, hogy újra indul, és őt is megválasztják. Az újságokban szereplő nevek (leggyakrabban a híresség eké változik, sokról sohase hallott még) nem számítanak. Ami számít, az egy szélkakas látványa a sötét rózsaszín napnyugtában, cipősarkának kopogása egy utah-i néptelen úton, a szél dala az új-mexikói sivatagban, egy gyermek ugrókötelezése egy lerobbant Chevrolet Caprice mellett az oregoni Fossilban. Ami számít, az a villanyvezetékek zúgása az 50-es műúton a nevadai Elko mellett, egy varjútetem az árokban, Rainbarrel Springs határában. Néha józan, néha ittas. Egyszer egy elhagyatott csűrben fekszik - a Kalifornia-Nevada államhatár közelében —, és láncban iszik négy napon keresztül. A végén hét óra hosszat öklendezik és hány. Az első órában olyan folyamatosan és erősen, hogy azt hiszi, bele fog pusztulni. Később azt kívánja, hogy bár pusztulhatna már el végre. Amikor túl van rajta, megesküszik magának, hogy ennyi volt, befejezte a piálást, végre megtanulta a leckét, de egy hét múlva megint részeg, fölnéz az idegen csillagokra a kocsma mögött, ahol tányérokat mosogat. Csapdába esett állat, de nem bánja. Néha találkozik vámpírokkal, néha meg is öl párat. Legtöbbször azonban életben hagyja őket, mert fél felhívni magára a figyelmet - az alacsony emberek figyelmét. Néha felteszi magának a kérdést, hogy egyáltalán mit csinál, hova a pokolba megy, és az ilyen kérdések után hajlamos azonnal keresni egy üveget. Mert igazából nem tart sehova. Csak követi a rejtett országutakat, vonszolja maga után a csapdát, hallgatja az utak hívását, és egyikről átvált a másikra. Akár csapdába esett, akár nem, néha boldog néha énekel láncaiban, mint a tenger. Csapda ide vagy oda, látni akarja a következő szélkakast a következő rózsaszín alkonyban. Látni akarja a tengert valamelyik eltűnt paraszt rég elhagyott északi telkének végében, a romos siló mellől, hallani akarja a következő teherautó zúgását, amelynek oldalára azt írták TONOPAH KAVICS, vagy ASPLUNDH NEHÉZÉPÍTÉS. A hobók mennyországában él, Amerika hasadt személyiségei között. Szereti hallgatni a szelet a szakadékok mélyén, és tudja, hogy ő az egyetlen, aki hallja ezt a hangot. Szeret kiáltani, hogy aztán hallgassa, ahogy a visszhang elhal. Amikor Barlow vérének íze túlságosan felerősödik a szájában, akkor inni akar. Es természetesen mikor meglátja az elveszett kedvenceket kereső hirdetéseket, vagy a járdára krétázott üzeneteket, akkor tovább akar menni. Nyugaton kevesebb az ilyen, és egyiken se látja a saját nevét és személyleírását. Időről időre lát cirkáló vámpírokat — a mindennapi vérünket add meg nekünk -, de békén hagyja őket. Végtére is, ezek csak szúnyogok.

1981 tavaszán Sacramentóban találja magát, a legócskább International Harvester teherautó hátuljában, amely még képes végiggurulni Kalifornia országútjain. Nagyjából háromtucatnyi mexikói feketemunkás között szorong, körbejár a meszkál, a tequila, a fű és több üveg bor, valamennyien bekaptak, már rendesen ki is készültek, és talán a legrészegebb Callahan. Társainak neve a későbbi években visszatér a láz ködében Escobar... Estrada... Javier... Esteban... Rosario... Echeverria... Caverra. Találkozik majd ezekkel a nevekkel Callában, vagy

csupán a piától hallucinál? Ami azt illeti, már a saját neve is furcsa, hiszen annyira hasonlít ahhoz a helyhez, ahol majd eltemetik. Calla, Callahan. Calla, Callahan. Néha, amikor elszundít a parókián, kényelmes ágyában, a két név úgy üldözi egymást a fejében, mint a tigrisek a Kis Fekete Szambó-feaw.

Néha eszébe jut egy verssor, talán az Archibald MacLeish-féle „Levél a sírba" egyik sorának parafrázisa. Nem Isten hangja ez, csak mennydörgés. Nem így szól, de így emlékszik rá. Nem Isten, hanem mennydörgés. Vagy csak szeretné így hinni? Hányszor tagadta meg Istent ilyen módon?

Mindez azonban később történik. Amikor begurul Sacramentóba, részeg és boldog. Nincsenek kérdések az elméjében. Még másnap is félig-meddig boldog, másnaposság ide vagy oda. Könnyen talál munkát úgy tűnik, munka mindenütt van, úgy hever mindenütt, mint az alma, ha vihar vonul végig a kerten. Ha nem zavar, hogy piszkos lesz a kezed, megéget a forró víz, vagy néha vízhólyag nő a tenyereden a fejszétől vagy az ásótól az úton töltött évek során senki sem kínál neki tőzsdei alkuszi állást.

Sacramentóban teherautókat rak ki egy háztömbnyi hosszú boltnak, aminek a neve Sleepy John, és ágyakat meg matracokat árul. Sleepy John készül az éves Matrac Mé$zárlá$ra, és Callahan ötfős brigádjával egész délelőtt a királyokat, dámokat, ketteseket csapkodja. Az elmúlt évek némely napszámosmunkájával összehasonlítva ez kész szórakozás.

Ebédidőben Callahan és a többiek a rakodórámpa árnyékában ülnek. Amennyire megállapíthatja, egy sincs köztük, akivel együtt utazott volna az International Harvesteren, de erre nem merne megesküdni szörnyen piás. Csak abban biztos, hogy már megint ő az egyetlen fehér fickó a társaságban. Mindnyájan enchiladát esznek, amelyet az utca végében levő Crazy Maryből hoztak. Egy ládatornyon piszkos bömbidoboz ordít, salsa szól belőle. Két fiatalember egymással tangózik, miközben a többiek - beleértve Callahant is -félreteszik ebédjüket, és tapsolnak.

Kijön egy szoknyát, blúzt viselő fiatal nő, rosszallóan figyeli a táncot, azután Callahanre néz. — Maga fehér, ugye? — kérdezi.

- Legjobb tudomásom szerint - helyesel Callához.

— Akkor talán érdekli ez. A többieket biztosan nem. — Egy újságot ad neki — a sacramentói Méh az -, majd a táncoló mexikóiakra néz. - Babzabálók! ~ közli, és e mögött ott lapul a kérdés Mit lehet tenni?

Calláhan fontolgatja, hogy fölemeli a lábát, és belerúg a nő kis fehér hátsójába, de dél van, túl sok telt el a napból ahhoz, hogy másik munkát keressen magának. És még ha nem vágják is be a calabozóba az inzultus miatt, akkor sem fogják kifizetni a bérét. Inkább fölfelé bök a középső ujjával, amikor az asszony hátat fordít, és nevet, amikor többen tapsolni kezdenek. A fiatal nő megpördül, gyanakodva néz rájuk, azután visszatér az épületbe. Calláhan még akkor is vigyorog, amikor széthajtja a lapot. A vigyor nem is hervad le az arcáról, csak mikor a BELFÖLDI SZÍNES HÍREK rovathoz ér, de akkor azonnal. Mert a vermonti vonatkisiklás és a missouri bankrablás közt ezt olvassa

VÁLSÁGOS ÁLLAPOTBAN AZ „UTCA ANGYALA" NEW YORK (AP) Rowan R. Magruder, a hontalanok, alkoholisták és drogosok Amerika szerte legnagyobb megbecsülésnek örvendő menhelyének tulajdonosa és igazgatója válságos állapotban van az úgynevezett Hitler Testvérek támadása óta. Ez a banda legalább nyolc éve garázdálkodik New York öt elővárosában. A rendőrség több mint három tucat erőszakos cselekményért és két halálesetért teszi felelőssé őket. Többi áldozatuktól eltérően Magruder se nem fekete, se nem zsidó, mégis úgy találtak rá egy kapualjban, nem messze az Otthontól, attól a menedékhelytől, amelyet 1968-ban alapított,

hogy a homlokába belehasították a Hitler Testvérek névjegyét, a horogkeresztet. Több késszúrás is érte.

Az Otthon akkor tett szert országos hírnévre, amikor 1977-ben Teréz anya segített felszolgálni a vacsorát, és együtt imádkozott a lakókkal. Magáról Magruderről 1980-ban a Newsweek közölt címlapsztorit, amikor Ed Koch polgármester az East Side úgynevezett „Utca Angyalát" tüntette ki a Manhattani Év Embere díjjal.

Egy orvos, aki jól ismeri az esetet, úgy becsüli, hogy Magruder életben maradásának esélye nem több, mint „három a tízhez". Elmondta, hogy Magrudert nemcsak megbélyegezték, de meg is vakították a támadói. „Irgalmas embernek tartom magam - mondta az orvos -, de véleményem szerint azokat, akik ezt tették, le kellene fejezni."

Callahan megint elolvassa a cikket, azon töprengve, hogy ez most az „ő" Rowan Magrudere, vagy egy másik, egy olyan világból való Rowan Magruder, ahol némelyik zöldhasún valami Chadbourne nevű alak van. De valamiért biztos benne, hogy ez az ő embere, és neki valamiért látnia kellett ezt a cikket. Bizonyos, hogy most a saját „való világában" van, és ezt nem csupán a lapos pénztárcájában lapuló néhány bankó súgja. Ez egyfajta érzés, hangulat. Igazság. Ha pedig így van (és tudja, hogy így vanj, akkor sok mindent kihagyott, miközben a rejtett utakon kóborolt. Teréz anya jött el látogatóba! Segített kimérni a levest! A fenébe, amennyire Callahan ismeri, talán még egy nagy lábos Varangyos Gombócot is főzött! Nem lett volna nehéz dolga, mert a recept ott van a falon a tűzhely mellett, ragasztószalaggal fölerősítve. Es Magruder díjat kapott! A Newsweek címlapjára került!

Bosszantó, hogy nem látta, de hát az ember nem jut rendszeresen újsághoz, ha egy vándorcirkusszal csavarog, Krazy Kupsot javít, vagy az oklahomai Enid rodeó karámjai mögötti bikaistállókat ganézza.

Annyira szégyelli magát, hogy még csak nem is tudja, hogy szégyenkezik. Még akkor sem, amikor Jüan Castülo megkérdi - Mé síről, Donnie?

- Sírok? - kérdezi, megtörli a szeme alját, és tényleg. Sír. De még ekkor sem tudja, hogy szégyenében. Feltételezi, hogy a döbbenet az oka, és valóban, részben így is van. - Hát igen, azt hiszem.

- Há mégy? - kérdezősködik tovább Jüan. - Ember, má csaknem vége az ebédidőnek.

- Mennem kell — mondja Callahan. — Vissza kell mennem keletre.

- Ha elmégy, nem fizetik ki a pézed.

- Tudom -feleli Callahan. -Az is rendben van. És ez bizony hazugság. Mert semmi sincs rendben. Semmi.

HAT

- A hátizsákom aljába be volt varrva pár száz dollár

- mesélte Callahan. A templom lépcsőin ültek a ragyogó napfényben. - Vettem egy repülőjegyet vissza New Yorkba. A gyorsaság volt a lényeg - természetesen -, de igazából nem ezért tettem. Ott akartam hagyni a rejtett utakat. - Aprót biccentett Eddie felé.

- A révülés országútjait. Éppen úgy rá lehet kapni, mint a piára...

- Jobban - szólt Roland. Három alakot látott közeledni Rosalita terelte a Tavery ikreket,

Frankot és Francine-t. A kislány egy nagy papírlapot fogott, és már-már komikus áhítattal tartotta maga előtt. - Azt hiszem, a vándorlás a legerősebb kábítószer, és minden rejtett út tucatnyi másikhoz vezet.

- Igazat szólsz, köszönöm - felelte Callahan. Komoran és szomorúan, Roland szerint kicsit elveszetten nézett maga elé.

- Atyám, meghallgatjuk történeted hátralevő részét is, de estig várnod kell vele. Vagy holnap estig, ha addig nem érünk vissza. Ifjú barátunk, Jake hamarosan ideér...

- Ti tudjátok ezt? - kérdezte Callahan kíváncsian, de egyáltalán nem hitetlenül.

- Igen - bólintott Susannah.

- Meg akarom nézni, amid van, mielőtt megjönne - mondta Roland. - Azt hiszem, a mesédhez tartozik az is, hogyan jöttél ide...

- Igen - helyeselt Callahan. - Oda. Véleményem szerint a poénja.

- ...és meg kell várnia a maga helyét. Most a dolgok kicsit összejöttek.

- Ez a szokásuk - jegyezte meg Callahan. - Hónapokig - néha éppenséggel évekig, ahogy próbáltam elmagyarázni - szinte nem is létezik az idő. Azután -minden egy szempillantás alatt történik.

- Igazad van — bólintott Roland. - Gyere velem, Eddie, nézzük meg a térképet. Úgy vélem, az ifjú hölgy szemet vetett rád.

- Annyit nézegethet, amennyit csak akar - mondta vidáman Susannah. - A nézés nem tilos. Ha nektek mindegy, én tovább üldögélek a napon itt a lépcsőn. Sok idő eltelt azóta, hogy lovagoltam, most aztán sajog a nyereg helye. Ha az embernek nincs meg a csánkja, minden kizökken tőle.

- Tégy, ahogy neked tetszik - mondta Roland, de nem így gondolta, és ezt Eddie is tudta. A harcos azt akarta, hogy Susannah maradjon itt egy darabig. Eddie csak abban reménykedett, hogy a felesége ösztönei nem működnek ilyen élesen.

- Egyedül megyek be a pappal a templomba -mondta Roland halkan és gyorsan, miközben mentek a gyerekek és Rosalita felé. - Jobb, ha ti ketten távol tartjátok magatokat attól, ami bent van. Ha ez a Fekete Tizenhármas - és azt hiszem, annak kell lennie -, akkor jobb, ha Susannah a közelébe se megy.

- Úgy érted, tekintve kényes egészségi állapotát. Roland, már arra gondoltam, hogy azt szeretnéd, ha Suze elvetélne.

- Nem a vetélés izgat engem - felelte Roland. - Az aggaszt, hogy a Fekete Tizenhármas erősebbé teheti azt, ami benne van. - Ismét elhallgatott egy pillanatra. -Talán mindkettőt. A magzatot és az őrzőjét.

- Miát.

- Igen, őt. - Rámosolygott a Tavery ikrekre. Francine felületesen visszamosolygott, de közben minden figyelmével Eddie-n csüggött.

- Ha megengeditek, megnézném, mit csináltatok -mondta Roland.

- Reméljük, jó leszen - válaszolta Frank Tavery. -De lehet, hogy mégse. Ettől féltünk. Féltettük ezt a csodálatos papírdarabot, amit az asszonyság adott nekünk.

- Először a földön rajzoltuk meg - magyarázta. Francine. - Osztán egy vékony faszénnel. Frank fejezte be az én kezem nagyon remegett.

- Ne félj - mondta Roland. Eddie közelebb húzódott, és átlesett a harcos válla fölött. A térkép a részletek csodájából állt össze, a Gyűlésterem volt a közepén, és a Nagy Folyó Dewar-Tete futott végig a bal oldalon. A lap, Eddie-t leginkább közönséges stencilpapírra emlékeztette. Az ilyet csomagszám árulják Amerika bármelyik irodaszerboltjában.

- Gyerekek, ez csodálatos! - ámult Eddie, és egy pillanatra attól félt, hogy Francine rögvest elájul.

- Igen - helyeselt Roland. - Nagy szolgálatot tettetek. És most olyasmit fogok csinálni, amit ti talán istenkáromlásnak tartotok. Ismeritek ezt a szót?

- Igen - bólintott Frank. - Keresztények vagyunk. „Az Úrnak a te Istenednek, vagy Fiának a Jézus Embernek a nevét hiába ne vedd." De ugyanígy istenkáromlás a durvaság, amelyet valamilyen szépség ellen követnek el.

Mérhetetlen komolysággal beszélt, de közben kíváncsian figyelte, miféle istenkáromlásra készül ez a külső világbeli. A nővére nemkülönben.

Roland félbehajtotta a papírt, amit az ikrek minden ügyességük ellenére alig mertek megérinteni. A gyerekeknek elállt a lélegzete. Rosalita Muflozé ugyancsak, noha nem olyan feltűnően.

- Nem istenkáromlás így bánni vele, mert ez már nem papír - magyarázta Roland. - Eszközzé változott, azt pedig védeni kell. Értitek?

- Igen - felelték, de a hangjukban kétség bujkált. Önbizalmuk részben visszatért, amikor látták, hogy milyen gonddal teszi be iszákjába Roland az összehajtott térképet.

- Nagyon, nagyon köszönöm - mondta a harcos. Francine-nak nyújtotta a balját, Franknak csonka jobb kezét. - Meglehet, életeket mentettetek meg a kezetekkel és a szemetekkel.

Francine elsírta magát. Frank visszatartotta köny-nyeit, amíg el nem vigyorodott. Akkor a könnyek is kiperdültek, és lefutottak szeplős bőrén.

HÉT

Miközben visszafelé tartottak a templomlépcsőhöz, Eddie azt mondta - Jó gyerekek. Tehetségesek.

Roland bólintott.

- Látod magad előtt, amint valamelyikük nyáladzó idiótaként jön vissza Mennykőcsapásból?

Roland, aki túlságosan jól látta a képet maga előtt, nem válaszolt.

NYOLC

Susannah belenyugodott Roland döntésébe, és vitatkozás nélkül kint maradt Eddie-vel, a

harcosnak pedig eszébe jutott, mennyire nem akart bemenni az üres telekre. Vajon most is az a része fél? Ha ez a helyzet, a harc - Susannah harca - máris elkezdődött.

- Mennyi idő után menjek utánad és hozzalak ki? -kérdezte Eddie.

- Menjünk utánad és hozzunk ki titeket? - helyesbített Susannah.

Roland elgondolkodott. Jó kérdés. Callahanre nézett, aki ott állt a legfelső fokon kék farmerban, könyékig feltűrt kockás flanelingben. Ujjait összekulcsolta maga előtt. Roland látta alkarjának dagadó izmait.

Az Öreg Fickó vállat vont. - Alszik. Nem lehet probléma. De - göcsörtös kezével a Roland csípőjén lógó fegyverre mutatott - azt itt hagynám. Talántán úgy alszik, hogy az egyik szeme nyitva van.

Roland kicsatolta a fegyverövet, és átadta Eddie-nek, akinél már ott volt a másik pisztoly. Azután levette az iszákját, és átadta Susannah-nak. - Öt perc -mondta. - Ha valami baj van, talán tudok kiáltani. -Az is lehet, hogy nem, gondolta, ám ezt nem mondta ki hangosan.

- Jake-nek addigra itt kell lennie - figyelmeztette Eddie.

- Ha jönne, tartsátok kívül - mondta Roland.

- Eisenhart és Slightmanék nem akarnak majd belépni - tette hozzá Callahan. - Mivel ők Orizát imádják. A Rizsasszonyt. - Grimasz jelezte, mit gondol a Rizsasszonyról és Calla többi másodosztályú istenéről.

- Menjünk hát - mondta Roland.

KILENC

Nagyon régen volt már az, hogy Roland Deschain babonásan félt, amint az a vallásos emberekre jellemző. Talán gyermekkorában fordult elő utoljára. De a félelem azonnal fölébredt benne, mikor Callahan atya kinyitotta szerény fatemplomának ajtaját, és intett, hogy kövesse.

Az előteret kifakult szőnyeg borította. A túlsó végén két ajtó nyílt. Ezek mögött nagyobbacska terem következett, amelynek két oldalán templomi padok sorakoztak, a fal mellett pedig imazsámolyok álltak. A terem túlsó végében cserépbe ültetett fehér virágok vették körül a szószéket. Kellemes illatuk betöltötte a helyiséget. A keskeny ablakokba átlátszó üveget illesztettek. A szószék mögött a falon vasfa kereszt függött.

Roland hallotta az Öreg Fickó kincsét, nem a fülével, hanem a csontjaival. A kitartó, halk zümmögést. A rózsához hasonlóan ez is erőt közvetített, de semmi másban nem hasonlított a virághoz. Ez a zümmögés a mérhetetlen semmiről beszélt. Arról az ürességről, amelyet Valamennyien érzékeltek a New York-i révülés valóságának felszíne mögött. Üresség, amely hanggá válhat.

Igen, ez vitt el minket, gondolta. Ez vitt el New Yorkba - az egyik New Yorkba a sok közül Callahan története szerint -, de akárhova, akármikorba elvihet. Elvihet... vagy elhajíthat.

Eszébe jutott a tanácskozás, amelyet Walterral folytatott a csontok helyén. Annak a végén is révülésbe került, de csak most értette meg. Olyan volt, mintha nőne, dagadna, míg már az egész Földnél, a csillagoknál, magánál a világegyetemnél is nagyobbnak érezte magát. Ez a hatalom itt volt ebben a teremben, és ő félt tőle.

Az istenek tesznek róla, hogy aludjon, gondolta, de ezt a gondolatot egy ijesztőbb követte előbb-utóbb föl kell ébresztenünk. Hamarosan föl kell használnia, hogy visszajusson azokba a New York-i időpontokba, ahova akar.

Egy tál víz volt egy állványon az ajtó mellett. Calla-han belemártotta az ujja hegyét, azután keresztet vetett.

- Meg tudod tenni? - mormogta Roland halkan, suttogásnál alig erősebben.

- Igen - felelte Callahan. - Isten visszahozott, harcos. Noha azt hiszem, csak olyan alapon, amit „próbaidőnek" nevezhetnénk. Érted?

Roland bólintott. Követte Callahant a templomba, de az ujját nem mártotta bele a vízbe.

Callahan végigvezette a pádsorok között, és noha biztosan és gyorsan mozgott, Roland érezte, hogy éppen olyan rémült, mint ő, talán még nála is jobban fél. Természetes, hogy az egyházi férfiú meg akar szabadulni ettől a dologtól, Roland mégis jó osztályzatot adott neki kurázsiból.

A szószék mennyezetétől jobbra volt egy három fokból álló kis lépcső. Callahan fölkapaszkodott rá. -Nem kell feljönnöd, Roland éppen eleget láthatsz onnan is, ahol most vagy. Ugye nem akarod most elvinni?

- Dehogy akarom - felelte Roland. Most már suttogtak.

- Jól van. - Callahan fél térdre ereszkedett, ízületei recsegtek. Összerezzentek a hangra. - Meg sem érintem a dobozt, hacsak nem muszáj. Amióta betettem ide, hozzá se nyúltam. Magam készítettem a rejtekhe lyet, Isten bocsánatát kérve, amiért fűrészt használok a házában.

- Vedd ki - mondta Roland. Teljes készültségben volt, minden érzékszerve kiélesedett, a végtelen! zümmögés legapróbb változását is megérezte volna.

Hiányzott a derekáról a fegyver súlya. Vajon azok az emberek, akik idejárnak imádkozni, nem érzékelik a szörnyűséget, amit az Öreg Fickó itt rejtett el? Nyilván nem, különben távol maradnának. Tulajdonképpen ennek a dolognak nincs is ennél jobb hely az egyházközség egyszerű hite semlegesítette bizonyos fokig. Talán még jól is esett neki, és mélyebbé tette alvását.

De felébredhet, gondolta Roland. Fölébred, és egy szempillantás alatt elküldi őket a semmi tizenkilenc pontjára. Ez különösen borzasztó gondolat volt, ezért elméjét másfelé irányította. Egyre keserűbb tréfának tűnt, hogy ezt használja föl a rózsa védelmére. A maga idejében szembeszállt emberekkel és szörnyetegekkel, de efféléhez még sosem került közel. Iszonyúan, zsibbasztóan gonosz volt. De még ennél is rémesebb rosszindulatú ürességének érzése.

Callahan bedugta a hüvelykujját egy résbe két deszka között. Halk kattanás, és a szószék padlójának egy része fölemelkedett. Callahan kiemelte a deszkát. Feltárult egy nagyjából harmincöt centi széles és hosszú üreg. A pap leereszkedett guggolásból a sarkára, magához szorítva a négyszögletes deszkát. A zümmögés hangosabb lett. Roland előtt felvillant egy gigászi kaptár képe, amelyen társzekér méretű méhek másznak lomhán. Előrehajolt és belenézett az Öreg Fickó rejtekhelyébe.

A dolog be volt burkolva valamibe, ami finom fehér lenvászonnak tűnt.

- Az egyik ministránsfiú karinge - mondta Callahan. Azután, látva, hogy Roland nem ismeri a kifejezést, hozzátette - Ruhadarab. - Vállat vont. - A szívem azt súgta, burkoljam be, hát megtettem.

- A szíved bizonyosan igazat szólt - suttogta Roland. A sportzsákra gondolt, amelyet Jake hozott macával az üres telekről, és amelynek az oldalára az volt írva SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELSŐ-VILÁG PÁLYÁIN. Igen, igen, szükségük van rá, de nem szívesen gondolt a szállításra.

Elhessentette a gondolatot - a félelemmel együtt -, és félrehajtotta a vásznat. Egy fadobozt burkoltak a karingbe.

Félelme ellenére kinyújtott a kezét, hogy megérintse a sötét, súlyos fát. Olyan tapintása lesz, mint a kissé olajos fémnek, gondolta, és nem tévedett. Erotikus borzongást érzett énje mélyén a dolog úgy csókolta meg félelmét, akár egy régi szerető, azután eltűnt.

- Ez fekete vasfa - suttogta. - Hallottam már róla, de még sosem láttam.

- Az én könyvemben, az Arthur király meséiben, szellemfának hívják - suttogta vissza Callahan.

- Igen? Tényleg?

A doboz kétségtelenül kísérteties látványt nyújtott. Mint valami elbitangolt jószág, amely hosszú csavargás után ideiglenesen megpihen. A harcos nagyon szerette volna még egyszer megsimítani - a sötét, sűrű fa könyörgött az érintéséért -, de meghallotta, hogy a dolog zümmögése egy árnyalatnyival erősödik, mielőtt visszasüllyedne a korábbi szintre. Okos ember nem bökdösi bottal az alvó medvét, mondta magának. Ez igaz, de nem változtat azon, amit tenni szeremé. Könnyedén megérintette a fát, azután megszagolta a kezét. A kámfor, a tűz és - megesküdött volna rá.— a messzi északi országok hóban is nyíló virágainak szagát érezte.

Három dolog volt a doboz tetejébe faragva egy rózsa, egy kő és egy ajtó. Az ajtó alatt ez látszott

Újra kinyújtotta a kezét. Callahan előrébb hajolt, mintha vissza akarná tartani, azután mégsem tette. Roland megérintette a faragást az ajtó képe alatt. Újra fölerősödött a zümmögés - a dobozba rejtett fekete gömb zsongása.

- Fellel...? - suttogta, és hüvelykujjának begye végigfutott a kiemelkedő jelképen. - Fellel... hetetlen? -Nem ezt olvasta, de az ujja hegye ezt érzékelte.

- Igen, biztos vagyok benne, hogy ezt jelenti - súgta vissza Callahan. Elégedettnek tűnt, mégis megragadta Roland csuklóját és félretolta, amikor újra megindult a doboz felé. Apró verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán és az alkarján. - Van valamilyen értelme. Egy levél, egy kő, egy megfejthetetlen ajtó. Az egyik könyvemben szerepelnek ilyen jelképek. Az a címe, hogy Nézz vissza, angyal.

Egy levél, egy kő, egy ajtó, gondolta Roland. Csak cseréld ki a levelet rózsára. Igen. Helyénvalónak látszik.

- Elviszed? - kérdezte Callahan. Kicsit erősebb volt a hangja, már nem suttogott, és a harcos rájött, hogy könyörög.

- Ugye te igazán láttad, atya?

- Igen. Egyszer. Túl borzasztó ahhoz, hogy elmondhatnám. Mint egy Isten árnyékából kinőtt szörny síkos szeme. Elviszed, harcos?

- Igen.

- Mikor?

Roland hallotta a halk harangozást - olyan szépségesen ocsmány hang volt, hogy az ember legszívesebben a fogát csikorgatta volna a hallatán. Callahan atya templomának falai egy pillanatra megremegtek. Mintha a dobozban levő dolog szólt volna hozzájuk Látjátok, milyen keveset számít bármi is? Milyen gyorsan és könnyen vihetek el bármit, ha úgy döntök? Vigyázz, harcos! Vigyázz, sámán! Körülöttetek ott tátong a mélység. Hogy tovább lebegtek vagy lezuhantok, ez csak az én szeszélyemen múlik. .

Azután elenyészett a kammen.

- Mikor? - Callahan átnyúlt a doboz rejtekhelye fölött, és megragadta Roland ingét. - Mikor}

- Hamarosan - felelte Roland. Túlságosan is hamar, felelte a szíve.

5. fejezet
SZÜRKE DICK MESÉJE

EGY

Már csak huszonhárom, gondolta este, ahogy ült Eisenhart tanyája, a Rocking B mögött, hallgatta a fiúk kiabálását és Csi ugatását. Odahaza Gileádban munkatornácnak hívták az ilyesfajta verandát a főépület hátuljában, ami a csűrökre és a földekre néz. Huszonhárom nap múlva jönnek a Farkasok. És vajon hány nap van még Susannáh szüléséig?

Borzasztó gondolat bontakozott ki az elméjében. Tegyük föl, Mia, a legújabb személy, aki Susannáh bőre alatt él, éppen azon a napon elli meg a szörnyet, amikor felbukkannak a Farkasok? Nem tűnik valószínűnek, de Eddie szerint a véletlen megszűnt létezni. Roland úgy vélte, igaza lehet. Bizonyosan nem lehet fölmérni, hogy ennek a lénynek mennyi a kihordási ideje. Még ha emberi csecsemő lenne is, kilenc hónap már nem kilenc hónapot jelent. Az idő meglágyult.

- Hé, fiúk! - bömbölte Eisenhart. - Jézus Ember nevére, nyavalyások, mit mondok a feleségemnek, ha megölitek magatokat, miközbe abból a csűrből ugráltok?

- Jól vagyunk! - kiáltott vissza Benny Sligthman. - Andy nem engedi, hogy bajunk essék! - Kantáros overallban, mezítláb állt a csűr nyitott szénapadlásán, pontosan a fából faragott ROCKING B felirat fölött. - Hacsak... tényleg azt akarja, hogy abbahagyjuk, sai?

Eisenhart a harcosra pillantott, aki látta, hogy a Benny mögött álló Jake türelmetlenül várja, mikor kockáztathatja csontjai épségét. Jake is kantáros overallt viselt - semmi kétség, új barátjának ruhatárából - és ettől Rolandnak mosolyognia kellett. Jake-et valahogy nem ilyen ruhában képzeli el az ember.

- Nekem aztán teljesen mindegy, ha ezt akarod tudni - mondta.

- Akkor hát legyen! - bólintott a gazda. Majd a deszkákon szétrakott alkatrészeknek szentelte figyelmét. -No, mit gondolsz? Lehet még lőni valamelyikkel?

Eisenhart mindhárom lőfegyverét elővette, hogy Roland ellenőrizze őket. A legjobb állapotban az a puska volt, amelyet a gazda magával vitt a városba aznap esten, amikor Tian Jaffords összehívta a gyűlést. A másik kettő olyasféle pisztoly volt, amit Roland és barátai gyerekkorukban „hordófegyvernek" hívtak túlméretezett forgótára miatt, amelyet minden lövés után kézzel kellett elfordítani. Roland egyetlen szó nélkül szétszedte Eisenhart lövő vasait.

Töltött a fegyverolajból, csak most csészealj helyett egy tálba.

- Azt mondtam…

- Hallottam, sai! - felelte. - A puskád éppen olyan jó, mint bármelyik, amelyet a nagyvároson innen láttam. A hordófegyver… - Megcsóválta a fejét. - A nikkelborításúval talán lehet lőni. A másikat akár el is áshatod. Hátha kinő belőle valami jobb.

- Nem szívesen hallok tőled ilyesmit - mondta Eisenhart. - Ezeket a fegyvereket a tatámtól örököltem, ahogy ő is az apjától kapta őket, és így tovább, sok nemzedéken át. - Nyolc ujját emelte föl. - Ez még a Farkasok megjelenése előttről származik. Mindig együtt tartottuk őket, és az íratlan törvény szerént a legkedvesebb fiú örökölte mindet. Igen örültem, amikor a bátyám helyett én kaptam meg.

- Volt egy ikertestvéred? - kérdezte Roland.

- Igen, Verna - válaszolta Eisenhart. Könnyen és gyakran mosolygott bozontos, szürke bajusza alatt, de a mosolya fájdalmas volt - az mosolyog így, aki nem akarja elárulni, hogy valahol a ruhája alatt a vére folyik. - Szép vót, akár a hajnal. Mán tíznél is több éve, hogy elment. Fájdalmasan korán távozott, ahogy szokás a megrontottak között.

- Sajnálom.

- Köszönöm.

Vérszínűvé vált az udvar, a nap vörösen ereszkedett alá délnyugaton. A tornácon hintaszékek sorakoztak. Eisenhart letelepedett az egyikbe. Roland keresztbe vetett lábbal ült a deszkákon, és karbantartotta Eisenhart örökségét. A harcos kezének nem számított, hogy ezeket a pisztolyokat valószínűleg sosem fogják elsütni ügyességét hosszú gyakorlat alakította ki, és ezt a munkát még mindig megnyugtatónak találta.

Sorozatos klikk-klakk kíséretében összerakta a fegyvereket, olyan sebesen, ami a gazda szemében egy pillanatnak tűnt. Kirakta őket egy szögletes birkabőrre, egy rongydarabbal megtörölte a kezét, azután egy hintaszékbe ült Eisenhart mellé. Úgy sejtette, általában a gazda és felesége szoktak üldögélni egymás mellett ezekben a székekben, és figyelik, amint a nap itt hagyja a nappalt.

Roland átkutatta iszákját a dohányzacskója után. Megtalálta, és sodort magának egy cigarettát Callahan friss, zamatos dohányából. Rosalita megtoldotta az ajándékot egy kis csomag finom kukoricalevéllel, amit „sodratnak" nevezett, Rolandnak ez is megfelelt annyira, mint akármelyik cigarettapapír. Pillanatnyi szünetet tartott, elgyönyörködött munkájában, mielőtt odatartotta volna a gyufa fölé, amelyet Eisenhart gyújtott meg elszarusodott hüvelykujján. Nagyot szippantott a cigarettából, hosszú füstfelhőt fújt, amely lassan emelkedett a nyár végéhez képest meglepően csöndes és fülledt esti levegőben. - Jó! - mondta, és biccentett.

- Csakugyan? Váljék egészségedre. Én magam sosem próbáltam.

A csűr sokkal nagyobb volt a tanyaháznál, legalább tizenöt méter hosszú és ugyanilyen magas lehetett. A homlokzatát az évszak tiszteletére aratási bábuk, hatalmas csicsókafejű madárijesztők őrizték. A főbejárat fölötti nyitott szénapadlásról kinyúlt a mestergerenda vége, amelyre kötelet tekertek. Lent az udvaron a fiúk szénát raktak jókora boglyába. Csi állt az egyik oldalán, Andy a másikon. Mindketten fölnéztek, amikor Benny Sligthman felkapta a kötelet, megrántotta, azután visszahátrált a padlásra, és eltűnt a szemük elől. Csi izgatottan ugatni kezdett. Egy pillanattal később az öklére csavart kötéllel előrontott a lobogó hajú Benny.

- Gileád és az Eld! - kiáltotta, és leugrott a kazal tetejére. Keresztülrepült a napnyugtától vörös levegőn, maga mögött húzva árnyékát.

- Vau-vau! - ugatott Csi. - Vau-vau-vau!

A fiú elengedte a kötelet, a szénakazalra pottyant, eltűnt, azután nevetve bukkant elő. Andy nyújtotta fémkezét, de Benny nem törődött vele. Csi ugatva körbetáncolta.

- Mindig ilyesmit kiabálnak játék közben? - kérdezte Roland.

Eisenhart elnevette magát. - Egyáltalán nem! Rendszerint azt kiáltják Oriza, vagy Jézus Ember, esetleg „Éljen Calla!" vagy mindhármat. Én azt hiszem, a fiacskád tőtötte meg Benny fejét efféle mesékkel.

Roland elengedte a füle mellett a némiképpen helytelenítő hangsúlyt. Jake-et figyelte, amint meglendül a kötélen. Benny a földön feküdt, úgy tett, mint aki meghalt, miközben az ajkát nyalogatta, azután vihogva felült. Roland nem kételkedett benne, hogy ha a fiú eltévesztette volna az irányt, Andy elkapja.

A csűr egyik oldalánál húsz-egynéhány remonda ló ácsorgott. Három, lábszárvédőt és ütött-kopott, kurta csizmát viselő marhapásztor éppen az utolsó fél tucatot vezette oda. Az udvar másik végében, a mészárszék mellett marhák toporogtak. Jövő héten levágják őket, és a kereskedőhajók szállítják el a húsukat a folyón lefelé.

Jake behátrált a padlásra, azután előrelendült. -New York! — süvöltötte. - Times Square! Empire State Building! WTC! Szabadság-szobor! - és alávetette magát a kötélen, majd vihogva eltűnt a szénakazalban.

- Van valami különös oka, hogy két társadat Jaffordséknál hagytad? - kérdezte Eisenhart. Hanyagul beszélt, de Roland szerint ugyancsak érdekelhette ez a kérdés.

- Jobb, ha szétszóródunk. A lehető legtöbb dolgot kell megnéznünk. Kevés az idő. Döntéseket kell hoznunk. - Mindez igaz, de volt még más is, és ezt valószínűleg Eisenhart is tudja. Eszesebb volt Overholser-nél. Továbbra is ellenezte, hogy szembeszálljanak a Farkasokkal - legalábbis mostanáig. Roland mindazonáltal nem tudta nem kedvelni ezt a nagydarab, őszinte férfit, aki nem volt híján a vidékies humornak. Úgy vélte, Eisenhart melléjük áll, amennyiben látja, hogy van esélyük a győzelemre.

Kifelé jövet a Rocking B-be meglátogattak fél tucat folyóparti kisbirtokot, ahol a rizs volt a fő termény. Eisenhart elég kedélyesen intézte a bemutatkozást. Roland minden megállásnál elismételte azt a két kérdést, amelyet előző este tett föl a Pavilonnál. Nyílt leszel hozzánk, ha mi nyíltak leszünk hozzád? Látod-e, mik vagyunk, és elfogadod-e, amit csinálunk? Valamennyien igent mondtak. Eisenhart is. De Roland jobban ismerte őket, hogysem föltegye a harmadik kérdést. Erre nincs szükség, még nem. Még mindig van három hetük.

- Várunk, harcos - mondta Eisenhart. - Még a Farkasok előtt is várunk. Valaha volt Gileád, most nincs többé - ezt senki sem tudja nálad jobban -, mink mégis várunk. Ha szembeszállunk a Farkasokkal, akkor, úgy lehet, minden megváltozik. így vagy úgy, de néked és a tiéidnek az, ami a Félholdban történik, nem jelent többet, mint erős szélben egy fing. Ha győztök, és életben maradtok, akkor továbbmentek.

Ha veszítetek és meghaltok, akkor nékünk nincs hova menni.

- De...

Eisenhart fölemelte a kezét. - Hallgass meg, könyörgöm. Meghallgatnál?

Roland lemondóan biccentett. És valószínűleg jobb is volt ez a beszéd helyett. Mögöttük a fiúk visszarohantak a csűrbe, hogy ismét ugorjanak. Hamarosan leszáll a sötétség, és véget vet a játéknak. A harcos azon tűnődött, vajon Eddie és Susannah mire jutott. Vajon beszéltek már Tian nagyapjával? És ha igen, akkor volt valami haszna?

- Tegyük föl, ötven vagy akár hatvan harcost küldenek, ahogy mán annyiszor csinálták. Mondjuk, legyőzzük őket. Osztán, teszem azt, egy héttel vagy egy hónappal később, miután ti elmentetek, ötszázat küldenek ellenünk?

Roland elgondolkodott a kérdésen. Közben odajött hozzájuk Margaret Eisenhart. Karcsú, kis mellű, negyvenes nő volt, farmert és szürke selyemblúzt viselt. Fehér szálakkal átszőtt fekete haját a tarkóján összefont kontyban viselte. Egyik kezét a köténye alá rejtette.

- Ez jó kérdés - mondta -, de nem biztos, hogy a jó időben hangzott el. Adj egy hetet néki és a barátainak, hogy körülnézzenek, és lássák, amit láthatnak.

Eisenhart egyszerre derűsen és bosszúsan tekintett föl rá. - Beleszólok én, mit csinálj a konyhában, asszony? Mikor főzz, és mikor mosogass?

- Legföljebb négyszer egy héten - felelte Margaret. Látta, hogy Roland fölemelkedne a férje melletti székből, és odaszólt - Nem, kérlek, maradj csak nyugodtan. Egy teljes órát ültem, csicsókát hámoztam Ednával és az ő nagynénjével. - Benny felé biccentett. - Jó esmeg állni. - Mosolyogva figyelte, ahogy a fiúk a szénakazal fölé lendülnek, lepottyannak, kacagnak, miközben Csi táncol és ugat. -Vaughn és én még sosem néztünk szembe az igazi borzalommal, Roland. Hat gyermekünk van, ikrek, de időközben valamennyi felnőtt. így mink talán nem tudunk annyit, ami az általad kért döntéshez kell.

- Amér szerencséje van valakinek, még nem kell ostobának nevezni - mordult föl Eisenhart. - Éppen ellenkezőleg gondolom. A hűvös szem tisztán lát.

- Meglehet - hagyta rá az asszony, a fiúkat nézve, ahogy berontanak a csűrbe. Annyira sietős volt nekik felmászni a létrára, hogy összeütötték a vállukat. -Igen, meglehet. De a szívnek is meg kell adni a jussát, és az a férfi meg asszony, aki nem hallgat rá, bolond. Néha jobb kilendülni a kötélen, még akkor is, ha túl setét van, nem látod, hogy van-e széna odale vagy nincs.

Roland kinyújtotta a kezét, és megérintette az asszony karját. - Magam sem mondhattam volna különbül.

Margaret csöndesen, zavartan mosolygott. A következő pillanatban megint a fiúkat nézte, de Roland ennyi kis idő alatt is láthatta, mennyire fél. Valósággal retteg.

- Ben, Jake! - kiáltotta. - Elég! Ideje mosdani, osz-tán befelé! Van egy kis sütemény, amit meg kell enni, és jut rá tejszínhab is!

Benny jelent meg a nyitott szénapadláson. - Atyus azt mondta, sai, hogy a sátramban hálhatunk a sziklán, ha nincs kifogásod ellene.

Margaret Eisenhart a férjére nézett. Eisenhart bólintott. - Jól van - mondta az asszony -, a sátor rendbe van, érezzétek jól magatokat, de most befelé, ha akartok a süteményből. Utolsó figyelmeztetés! És mosakodjatok meg, értettétek? A kezeteket és az arcotokat is!

- Igenis, köszönjük - válaszolta Benny. - Csi is ehet süteményt?

Margaret Eisenhart bal kezével megnyomkodta a homlokát, mintha a feje fájna. Rolandnak feltűnt, hogy a jobb kezét nem húzza elő a köténye alól. - Igen - mondta -, a szőrmókusnak is jut sütemény, mivel biztos, hogy ő Arthur Eld álruhában, és ékszerekkel, arannyal, meg gyógyító érintéssel fog megjutalmazni.

- Köszönet, sai - szólt Jake. - De előbb hintázhatunk még egyet? Ez a leggyorsabb módja, hogy lejussunk.

- Elkapom őket, ha rossz felé lendülnének, Margaret-sai - ígérte Andy. A szeme kéken villant, azután elhomályosodott. Mintha mosolygott volna. Rolandnak úgy rémlett, hogy a robotnak két személyisége van az egyik vénkisasszonyos, a másik ártalmatlanul bolondos. A harcosnak egyik sem tetszett, és tudta is, miért. Semmiféle gépezetben nem bízott, különösen azokban nem, amelyek képesek járni és beszélni.

- No - mondta Eisenhart -, rendszerint az utolsó ugrásból van a lábtörés, de rajta, ha nem lehet másképp.

Leugrottak, és nem lett lábtörés. Mindkét fiú egyenesen a szénakazalba pottyant. Nevetve bukkantak elő, összenéztek, majd versenyt futottak a konyha felé, sarkukban Csivel, aki mintha terelte volna őket.

- Csodálatos, hogy a gyerekek milyen gyorsan barátkoznak - mondta Margaret Eisenhart, de nem úgy festett, mint aki valami csodálatos dolgon elmélkedik. Inkább szomorúnak tűnt.

- Igen - helyeselt Roland. - Csodálatos. - Az ölébe fektette az iszákját, olyan mozdulatot tett, mintha meghúzná az összekötő zsineg csomóját, aztán megállt a keze. - Milyen fegyverhez értenek az embereid? - kérdezte Eisenharttól. - Az íjhoz vagy a számszeríjhoz? Úgy vélem, a puskához, revolverhez biztosan nem.

- Jobban szeretjük a számszeríjat - válaszolta Eisenhart. - Beteszed a nyilat, felhúzod, célzol, lősz, kész.

Roland bólintott. Pontosan erre számított. Nem jó, mert a számszeríj ritkán pontos nyolc méternél hosszabb távon, de még ehhez is szélcsendre van szüksége. Amikor azonban fúj a szél... vagy az istenek irgalmazzanak, egyenesen vihar van...

Eisenhart a feleségéhez fordult. Vonakodó csodálattal tekintett rá. Az asszony felvonta a szemöldökét, úgy nézte a férjét. Kérdőn nézte. Mi ez? Biztos a kötény alá rejtett kézhez van köze.

- A fenébe, mondd már meg neki! - unszolta Eisenhart. Azután már-már haragosan Rolandra szögezte a mutatóujját, mint egy pisztolyt. - De ettől semmi sem változik! Semmi! Istennek hála! - Ezt dühös, vad vigyorral mondta. Roland egészen elhűlt, ugyanakkor érezte, hogy megmoccan benne a remény. Lehet, hogy csalóka, valószínűleg ez az igazság, de bármi jobb annál az aggodalomnál, zűrzavarnál -és fájdalomnál -, amely mostanában szorongatja.

- Nem - felelte Margaret őrjítő szerénységgel. -Nem az én dolgom elmondani. Megmutatni talán, de nem elmondani.

Eisenhart felsóhajtott, gondolkodott, azután Roland felé fordult. - Eljártad a rizstáncot - mondta -így hát ösmered Lady Orizát.

Roland bólintott. A Rizs Asszonyát némely helyeken istennőnek tekintik, máshol hősnőnek, ismét másutt mindkettőnek.

- És azt is tudod, hogy bánt el Szürke Dickkel, apja gyilkosával?

Roland ismét bólintott.

KETTŐ.

A történet szerint - jó mese, el ne feledje, hogy el akarja mondani Eddie-nek, Susannah-nak és JakeJ nek, amikor (és ha) megint lesz idejük a mesékre Lady Oriza fényes lakomára hívta a Send folyó menti waydoni kastélyába Szürke Dicket, egy híres zsivány-herceget. Azt mondta, meg akarja bocsátani Dicknek apja meggyilkolását, mivel szívébe fogadta a Jézus Embert, és az Ő tanításai szerint akar cselekedni.

Ha elég ostoba lennék odamenni, felelte Szürke Dick, akkor elkapnál és megölnél.

Dehogy, dehogy, felelte Lady Oriza, ne is gondolj ilyesmire. Minden fegyvert a kastély elé hordatok. És amikor beülünk a lakomaterembe, ott nem lesz más, csak én az asztal egyik végén, te pedig a másikon.

Tőrt rejtesz az inged ujjába, vagy bolát a ruhád alá, mondta Szürke Dick. És ha te nem teszed, akkor megteszem én.

Nem, nem, felelte Lady Oriza, ne is gondolj ilyesmire, mert mindketten ruhátlanok leszünk.

Szürke Dicket erre elöntötte a vágy, mivel Lady Oriza szép volt. Felizgatta a gondolat, hogy a vesszője megkeményedik a másik meztelen mellének, ágyéka bozótjának láttán, és mivel nem lesz rajta nadrág, ezt nem rejtheti el a hajadoni szemek elől. Úgy gondolta, érti, miért tette a leány ezt az ajánlatot. Kevély szíve lesz a végzete, mondta Lady Oriza a szobalányának (akit Mariannák hívtak, és maga is számos érdekes kalandon ment keresztül).

A Ladynek igaza lett. Megöltem Lord Grenfallt, a folyó menti bárókságok legagyafúrtabb urát, mondta magának Szürke Dick. Es ki maradt, hogy bosszút álljon érte? Csak egy gyenge leány. (Bár igen szép.) Tehát békét szeretne. Talán még házasságot is, ha bátorsága és képzelete felér a szépségével.

így hát elfogadta a meghívást. Érkezése előtt emberei átkutatták a lakomatermet, de nem találtak fegyvert - sem az asztalon, sem az asztal alatt, de még a kárpitok mögött sem. Csak azt nem tudták, hogy Lady Oriza hetek óta mindennap órák hosszat gyakorolja, hogyan kell dobni egy különlegesen súlyos tányérral. Izmos teremtés volt, a szeme is éles. Továbbá szíve mélyéből gyűlölte Szürke Dicket, és elhatározta, hogy a férfi lakolni fog, kerüljön akármibe.

A tányér nem csupán nehéz volt, de a pereme ki is volt fenve. Dick emberei ezt nem vették észre, amit a Lady és Marian eleve biztosra vett. így hát nekiláttak a lakomának, ami ugyancsak furcsára sikeredett a nevetgélő, jóképű, meztelen zsivány ült az asztal egyik végén, a higgadt, szépséges leány tízméternyire a másik végén, ugyancsak ruhátlanul. Lord Grenfall legjobb, legerősebb vörösborát köszöntötték egymásra. A Ladyt rendkívül dühítette, hogy a zsivány úgy nyakalja a messzi földről származó, drága italt, mintha csak víz lenne, skarlát csöppek csurognak le az állán és fröccsennek szét szőrös mellén. Am ezt egyetlen jellel sem árulta el, csak kacéran mosolygott, és kortyolt egyet a poharából. Érezte a mellén a férfi pillantását. Mintha kellemetlen bogarak mászkáltak volna a bőrén.

Hogy meddig tartott a mulatság? Némely regösök azt állítják, hogy Szürke Dick vége a második pohárköszöntőnél érkezett el (A férfi Örökké növekedjen a szépséged. A lány Tízezer évig tartson az első na- pod a pokolban, és az legyen a legrövidebb nap.) Mások - a meseszövők, akik élvezik, ha elnyújthatják a ti feszültséget - tucatnyi fogásról számolnak be addig, míg Lady

Oriza megmarkolta a különleges tányért, mosolyogva nézett Szürke Dick szemébe, miközben a tányért forgatta, hogy megtalálja a tompa részt, amelyet nyugodtan megfoghat.

Nem számít, milyen sokáig tart a mese, mindig azzal ér véget, amikor Lady Oriza elhajítja a tányért. Kicsi, barázdált csatornákat vájtak az aljába, a kiélesített perem alá, hogy segítsék a pontos célzást. Repülés közben a tányér furcsán zümmögött, repülő árnya ráhullott a disznósültre, a pulykára, a zöldséges tálakra, a kristálytálcákon felhalmozott friss gyümölcsre.

Egy pillanattal azután, hogy a tányért kissé emelkedő ívben elhajította - a karja még ki volt nyújtva, mutató- és hüvelykujja apja gyilkosára mutatott -, Szürke Dick feje kirepült a nyitott ablakon az előtérbe. Teste még állt egy pillanatig, hímvesszője vádló ujjként meredt a leány felé. Azután a vessző összezsugorodott, Dick pedig belezuhant egy nagy halom marhasültbe és egy kupac fűszeres rizsbe.

Lady Oriza, akit Roland vándorútja során a Tányér Hölgyeként is hallott emlegetni, fölemelte borospoharát, és felköszöntötte a tetemet. Azt mondta

HÁROM

- Tartson az első napod a pokolban tízezer évig -mormogta a harcos.

Margaret bólintott. - Igen, és az legyen a legrövidebb nap. Borzalmas pohárköszöntő, de én szívesen elmondanám a Farkasoknak. Valamennyinek! - A keze, ami látszott, ökölbe szorult. A fakuló vörös fényben lázasnak, betegnek tűnt. - Hat gyermekünk van. Éppen féltucatnyi. Mondta néked, hogy mér nincs itt egyik se, hogy segítsen az aratásnál, a jószágok levágásában és összeterelésében? Elmondta ezt néked, harcos?

- Margaret, erre semmi szükség! - tiltakozott Eisen-hart. Kényelmetlenül fészkelődött hintaszékében.

- De, talántán mégis. Ahhoz van köze, amiről az imént beszéltünk. Talántán megfizetünk az ugrásért, de néha magosabb az ára annak, ha csak nézünk. A gyermekeink szabadon és tisztán nőttek föl, nem kellett aggódnunk a Farkasok miatt. Az első kettőt, Tomot és Tessát egy hónappal azelőtt szültem, hogy utoljára erre jártak. A többiek olyan fáin rendben követték az első kettőt, ahogy a borsó potyog a hüvelyéből. A legifjabbak tizenöt esztendősök, érted?

- Margaret...

Nem törődött vele. - De ők nem lettek volna olyan szerencsések a saját gyermekeikkel, és ezt tudták is. így hát elmentek. Az egyik messze északra az ív mentén, a másik messze délre. Olyan helyet kerestek, ahova a Farkasok nem érnek el.

Eisenhart felé fordult, és noha Rolandnak beszélt, a férjét nézte, mintha mindez neki szólna.

- Minden kettőből egy ez a Farkasok dézsmája. Ennyit visznek el huszon-egynéhány évenként, hosszú idő óta. Minket kivéve. Nékünk minden gyermekünket elvették. Minden... egyes... gyermekünket. - Előrehajolt, és nyomatékul megütögette Roland lábát, éppen a térde fölött. - Érted?

Csönd ereszkedett a hátsó verandára. A halálra ítélt barmok bután bőgtek a mészárszék karámjában. A konyhában a gyerekek kacagtak Andy egy megjegyzésén.

Eisenhart lehajtotta a fejét. Roland semmit sem látott, csak bozontos bajuszát, de nem kellett látnia az arcát, anélkül is tudta, vagy sír, vagy keményen küzd, nehogy elsírja magát.

- Az ív minden rizséért sem szeretném, hogy rosszul érezd magad - mondta az asszony, és végtelen gyengédséggel végigsimított férje vállán. - És olykor visszajönnek, igen, ami még mindig több, mint amire a halottak képesek, álmainkat leszámítva. Nem olyan öregek, hogy ne hiányozna nekik az anyjuk, vagy ne akarjanak beköszönni az apjuknak. De azér elmentek. És tudnod kell, hogy ez az ára a biztonságnak. - Egy pillanatra Eisenhartra nézett, egyik kezét a férje vállára tette, a másik a kötény alatt maradt. - Most mondjad, hogy mennyire dühös vagy rám. Mer tudom.

Eisenhart megrázta a fejét. - Nem vagyok dühös mondta rekedten.

- Van rá esély, hogy megváltoztassad a véleményedet?

Eisenhart megcsóválta a fejét.

- Makacs vénség - mondta az asszony mindennek ellenére derűsen. - Merev vagy, mint egy bot, igen, és mindnyájan áldjuk az Urat.

- Gondolkodom a dolgon - szólt a gazda, de még mindig nem nézett föl. - Még gondolkodom, ami több, mint amire számítottam mostanában - rendszerint eldöntöm magamban, és kész.

- Hallom, Roland, micsoda lövészbemutatót tartott a kis Jake az erdőben Overholsernek meg a többieknek. Talán mi is mutathatunk neked valamit, amitől elál a szavad. Maggie, eredj, hozzad az Orizádat.

- Semmi szükség rá - mondta az asszony, és végre előhúzta a kezét a köténye alól -, mivel magammal hoztam, itt van.

NÉGY

Egy tányér volt, amelyet Detta és Mia egyaránt felismert volna, egy kék tányér, finom pókhálószerű mintával. Egy nagyon spéci tányér. A következő pillanatban Roland is fölismerte a pókhálómintát a zsenge oriza volt, a kikelő rizspalánta. Amikor sai Eisenhart megkocogtatta az ujjával, különös, magasan csengő hangot hallatott. Úgy nézett ki, mintha porcelán lenne, de nem abból készült. Netán üvegből? Valami üvegféléből?

Annak az embernek az ünnepélyes, tiszteletteljes arcával nyújtotta érte a kezét, aki ismeri és tiszteli a fegyvereket. Az asszony habozott, a szája sarkát harapdálta. Roland a fegyvertokjáért nyúlt, amelyet ismét fölcsatolt a templomon kívül, még a déli étkezés előtt, és előhúzta a revolverét. Agyával előre nyújtotta az asszonynak.

- Nem - mondta hosszú sóhajjal Margaret. - Szükségtelen fölajánlanod túszként a tűzfegyveredet, Roland. Úgy vélem, ha Vaughn bizodalommal beenged a házába, akkor én is bizodalommal odaadhatom néked Orizát. De vigyázz, hogy fogod meg, különben még több ujjadat vesztheted el, és asszem, ezt aligha engedheted meg magadnak, mivel mán így is hiányzik kettő a jobb kezedről.

Elég volt egyetlen pillantás a kék tányérra - a sai Orizájára -, és máris látni lehetett, milyen helyénvaló ez a figyelmeztetés. Ugyanakkor Rolandból kipattant az izgalom és az elismerés szikrája. Sok év telt el azóta, hogy valamirevaló új fegyvert látott volna, ilyennel pedig még sohasem találkozott.

A tányér fémből volt, nem üvegből - valamilyen könnyű, erős ötvözet lehetett. Nagysága megegyezett a közönséges tányéréval, az átmérője elérte (kicsivel meg is haladta) a harminc centit. A perem háromnegyedét gyilkosan élesre fenték.

- Nem hibázhatod el a fogását, még akkor sem, ha sietsz - mondta Margaret. - Mivel láthatod...

- Igen - felelte Roland a legmélyebb csodálattal. Két rizsszál úgy keresztezte egymást, hogy formájuk kiadta a Nemes írás Zn betűjét, amely magában a zi (örökkévalóság) és a most szavakat jelenti. Azon a ponton, ahol ezek a szárak összeértek (csak éles szem vette észre azonnal ezt a helyet a bonyolult szövedékben), a tányér pereme nemcsak tompa volt, de kicsivel vastagabb is, hogy jól meg lehessen markolni.

Roland körbeforgatta a tányért. Alul, középütt apró fémhüvely volt. Jake-et a műanyag ceruzahegyezőre emlékeztette volna, amit elsős korában használt az iskolában. Roland sosem látott ceruzahegyezőt, ő inkább egy rovar bábjának üres héjára gondolt.

- Ettől fütyül a tányér, amikor repül - magyarázta az asszony. Roland őszinte csodálatától az arca kiszínesedett, a szeme felragyogott. A harcos valamikor sokszor hallotta ezt az önfeledten lelkes hangot, de rég nem találkozott vele.

- Semmi más célja nincs?

- Nincs - felelte Margaret. - De fütyülnie kell, mert úgy van a mesében.

Roland bólintott. Hát persze.

Az Oriza Nővérek, mesélte Margaret Eisenhart, egy női kör, akik szívesen segítenek másoknak...

- És pletykálkodnak egymás között - mordult föl Eisenhart, de a hangja derűs volt.

- Igen, azt is - hagyta helyben a felesége.

Temetésekre és torokra főznek (a Nővérek készítették a tegnapi lakomát a Pavilonnál). Néha hímző és varróegyletté alakulnak, hogy segítsék azokat a családokat, amelyek mindenüket elvesztették egy tűzben, vagy azokat a kisbirtokosokat, akiket hat-nyolc évenként kiönt a Devar-Tete Whye. A Nővérek tartották rendben a Pavilont és a Gyűléstermet, takarították és tatarozták. Megtanították a táncokat a fiataloknak, és gardírozták őket. A gazdag népek („Olyanok, mint Took és a rokonai", mondta Margaret), néha felfogadták őket, hogy szervezzék meg a lakodalmakat, és az ilyen események mindig jól sikerültek. Callában hónapokon át beszéltek ezekről. Maguk között csakugyan pletykálkodnak, nem is tagadja] kártyáznak és sakkoznak is.

- És tányért dobtok - mondta Roland.

- Igen - ismerte el az asszony -, de meg kell értened, hogy csak szórakozásból. A vadászat a férfiak dolga, és jól is bánnak a számszeríjjal. - Ismét megsimogatta férje vállát, de Rolandnak úgy rémlett, hogy ez alkalommal kicsit idegesen. Az is eszébe jutott, hogy ha a férfiak csakugyan jól bánnának a számszeríjjal, akkor kijövet a gazdáné sose rejtette volna a köténye alá ezt a szép és öldöklő tárgyat. És Eisenhart sosem bátorította volna.

Roland előhúzta dohányzacskóját, kivette Rosalita egyik kukoricalevél sodratát, és végighúzta a tányér élén. A négyszögletes kukoricalevél két darabban ereszkedett le a veranda deszkájára. Csak szórakozásból, gondolta, és majdnem elmosolyodott.

- Ez milyen fém? - kérdezte. - Tudod?

Az asszony kissé felvonta a szemöldökét, de nem tett megjegyzést. - Andy titánnak hívja. Egy régi, hatalmas gyárból jön, messze északról, Calla Sen Chreből. Arrafelé sok rom tanálható. Sosem jártam arra, de sok mesét hallottam róla. Hátborzongató történeteket.

Roland bólintott. - És a tányérok hogy készülnek? Andy csinálja őket?

Margaret megrázta a fejét. - Hogy nem tud-e, vagy nem akar ilyet csinálni, azt meg nem mondhatom. Ezt Calla Sen Chre hölgyei készítik és küldik szét a Callákba. Noha Divine messze délen van, ez a kereskedelem oda is elér.

- A hölgyek készítik - tűnődött Roland. - A hölgyek.

- Valahol van egy gépezet, amely még mindig csinál ilyet - szólt Eisenhart. Rolandnak szöget ütött a fejébe, hogy milyen feszes és védekező a hangja. -Asszem, csak egy gombot kell nyomogatni hozzá,

Margaret asszonyi mosollyal nézett rá, nem szólt sem mellette, sem ellene. Talán öntudatlanul ismerte a politikát, amely megédesíti a házasságot.

- Tehát vannak Nővérek az ív mentén északra és délre is - mondta a harcos. - És tányérokat hajigálnak.

- Igen, Calla Sen Chretől a messze déli Calla Divine-ig. Hogy ettől északra és délre miképpen van, azt nem tudom. Szeretünk segíteni, és szeretünk beszélgetni. Havonta egyszer tányért dobálunk annak^ emlékére, amit Lady Oriza tett Szürke Dickkel, de csak néhányan vagyunk igazán ügyesek.

- Te ügyes vagy, sai?

Az asszony hallgatott, és ismét beharapta a szája szélét.

- Mutasd meg - mordult föl Eisenhart. - Legyen hát, mutasd meg néki.

ÖT

Lementek a lépcsőn, elöl a gazdasszony, mögötte Eisenhart, Roland volt a harmadik. Mögöttük kinyílt, majd bevágódott a konyhaajtó.

- Isten az égben, Eisenhart naccsága tányért fog hajítani! - kiáltotta vidáman Benny Slightman. -Jake! Nem fogod elhinni!

- Küldd vissza őket, Vaughn! - parancsolta az asszony. - Semmi szükség rá, hogy lássák!

- Dehogy, lássák csak - felelte Eisenhart. - Nem árt a fiúknak, ha látják, hogy egy asszony jól csinál valamit.

- Küldd vissza őket, Roland, jó? - Margaret elvörösödött, és nagyon csinos lett. Roland szerint tíz évvel fiatalabbnak látszott, mint mikor kilépett a verandára, de hogy fog dobni ilyen állapotban? Ezt látnia kell, mert a rajtaütés brutális, gyors és indulatos munka.

- Egyetértek a férjeddel - felelte. - Hadd maradjanak.

- Legyen, ahogy akarod - válaszolta az asszony. Roland látta, hogy igazából elégedett, szüksége van a közönségre, és ettől tovább nőtt benne a reménység. Egyre bizonyosabbra vette, hogy ennek a csinos, középkorú, kis mellű, deresedő hajú feleségnek vadászszív dobog a mellkasában. Nem harcosszív, de errefelé még vadászból - ölőből - is kevés akad.

A csűr felé mentek. Amikor tizenöt méterre voltak a madárijesztőkkel szegélyezett ajtótól,

Roland megérintette az asszony vállát, hogy álljon meg.

- Nem - mondta Margaret -, ez túl messze van.

- Láttam, amikor másfélszer ekkora távolságról hajítottál - szólt közbe a férje, állva az asszony ádáz tekintetét. - Abbion.

- De úgy még nem láttál, hogy egy Eld véréből származó harcos álljon a jobb könyököm mellett - felelte Margaret, de azért nem ment közelebb.

Roland odaballagott a csűrajtóhoz, és a bal oldali alakról levette a vigyorgó csicsókafejet. Bement a csűrbe. Volt ott egy rekesz, benne frissen szedett csicsóka, mellette egy másik, abban krumplit tartottak. Fogott egy krumplit, és azt szúrta a madárijesztő nyakára, a csicsóka helyébe. Jókora gumó volt, de még így is groteszkül festett a nyakon a madárijesztő most úgy nézett ki, mint a Madárfejű Lajcsika a vándorcirkuszban vagy a csudák bódéjában.

- Ó, Roland, ne! - kiáltotta őszinte döbbenettel az asszony. - Ezt sosem tanálom el!

- Nem hiszek neked - felelte a férfi, és félreállt. -Rajta.

Egy pillanatig azt hitte, hogy az asszony tényleg nem lesz képes a dobásra. Margaret a férjére nézett. Ha Eisenhart még mindig mellette áll, akkor a kezébe nyomja a tányért, és berohan a házba, azt se bánva, hogy a férje megvágja a kezét. De Vaughn Eisenhart visszavonult a lépcső tövébe. A fiúk fölötte álltak, Benny Slightman csak kíváncsi volt, de Jake sokkal komolyabban figyelt, a szemöldökét ráncolta, a mosoly eltűnt az arcáról.

- Roland, én...

- Kérlek, asszonyság, nyugodj meg. Nagyon érdekes volt az elbeszélésed a tányérokról, de most látni akarom, mire vagy képes. Rajta!

Margaret visszahőkölt, a szeme kerekre nyílt, mintha a harcos arcul ütötte volna. Azután a csűrajtó felé fordult, és jobb kezét a bal válla fölé emelte. A tányér megvillant a kései, most inkább rózsaszín, mint vörös fényben. Az ajka vonallá vékonyodott. Egy pillanatra megállt a világ.

- Rizsa! - kiáltotta éles, dühös hangon, és a keze előrevágódott. A tenyere szétnyílt, mutatóujja pontosan oda mutatott, ahova a tányér a röppályája végén érkezik. Az udvarban állók közül (a csordások is abbahagyták a munkát, hogy őket figyeljék), egyedül Rolandnak volt elég éles a szeme, hogy kövesse a tányér röptét. Hát igazi, lelkesedett. Csakugyan igazi A tányér süvítve ívelt át a földes udvar felett. Alig két másodperccel azután, hogy kiröppent Eisenhart-né kezéből, a krumpli két darabra hullott, az egyik a madárijesztő kesztyűs jobb kezéhez pottyant, a másik a balhoz. Maga a tányér remegve állt meg a csűrajtó deszkájában. A fiúk éljenzésben törtek ki. Benny a magasba emelte a kezét, és ahogy új barátja tanította, összecsapta a tenyerét Jake-kel.

- Klassz volt, sai Eisenhart! - rikkantott Jake. - Szép tanálat! Istennek hála! - tette hozzá Benny. Roland felfigyelt rá, hogy Margaret felső ajka felhúzódott ettől a szerencsétlen, jó szándékú dicsérettől. Olyan lett, mint a ló, amelyik kígyót lát. - Fiúk -mondta a harcos -, ha nektek lennék, most bemennék.

Benny zavarba jött. Jake viszont egy pillantást vetett Margaret Eisenhartra, és megértette a helyzetet. Megteszed, amit kell... és utána jön ki rajtad a hatása. - Gyere, Ben! - mondta.

- De hát...

- Gyere! - Megfogta új barátja ingét, és bevonszolta a konyhába.

Roland hagyta, hogy az asszony egy darabig álljon, lehajtott fejjel, remegve. Az arca még mindig lángolt, de mindenütt másutt tejfehér volt a bőre. A harcos szerint a hányinger kerülgethette.

Odament a csűrajtóhoz, a tompa végénél megfogta a tányért, és meghúzta. Meglepte, mennyire kell erőlködnie, hogy meglazíthassa, és kiszabadíthassa. Visszavitte Margarethez, odanyújtotta. - Tennen eszközöd.

Az asszony egy pillanatig nem vette el, csak nézte, gyűlölet villogott a szemében. - Miért gúnyolódsz velem, Roland? Honnan tudod, hogy Vaughn a manniták klánjától hozott el? Könyörgöm, mondd el.

A rózsa tette, természetesen - a rózsa érintése adta a megérzést -, de az asszony arca is árulkodott, olyan volt, mint az öreg Henchick női változatban. De hogy honnan tudja, amit tud, az nem tartozik Eisenhartné-ra, ezért csak a fejét rázta. - Nem tudom, de nem is gúnyolódom véled.

Margaret Eisenhart hirtelen megragadta a nyakát. Száraz volt a marka, de olyan meleg, hogy lázasnak tűnt. Vonagló szájához húzta a férfi fülét. Roland mintha érezte volna valamennyi rossz álmát, amelyek azóta üldözték, hogy otthagyta népét Calla Bryn Sturgis legnagyobb állattenyésztőjéért.

- Láttam, hogy tennap este beszéltél Henchickkel - mondta. - Fogsz még beszélni vele? Ugye fogsz?

Roland bólintott. Meghökkentette a szorítás ereje, a fülét legyező, apró légáramlatok. Hát mindenkinek a lelke mélyén rejtőzik egy bolond, még egy ilyen asszonyéban is? Nem tudta.

- Jó. Hála Istennek. Mondd meg neki, hogy Margaret a Vörös Ösvény klánból jól érzi magát pogány férjével, igen, nagyon is! - Ujjai megfeszültek. - Mondd meg neki, hogy semmit sem bán! Megteszed ezt nekem?

- Igen, asszonyom, ha úgy akarod.

Margaret kirántotta a kezéből a tányért, fittyet hányva halálos élére. Úgy tűnt, összeszedte magát. El nem sírt könnyekben úszó szemmel nézett a férfira. - A barlangról beszélt neked az apám? Az Ajtó Barlangjáról?

Roland bólintott.

- Miért kerestél föl minket, te iszonytató, fegyveres ember?

Eisenhart csatlakozott hozzájuk. Feszengve figyelte feleségét, akit miatta száműzött a népe. Margaret egy pillanatig úgy bámulta, mintha nem ismerne rá.

- Csak azt teszem, amit a ka akar - mondta Roland.

- Ka! - kiáltott az asszony. Felhúzódott az ajka. A vicsorgas már-már ijesztően átformálta mutatós arcát. Megrémítette volna a fiúkat. - Minden bajkeverő kifogása! Akik aljasságot követnek el, mindig ezzel takaróznak!

- Úgy cselekszem, ahogy a ka akarja, és te sem teszel mást - felelte Roland.

Az asszony úgy nézett rá, mintha nem értené. Roland megfogta a torkára tapadó, forró kezet, és megszorította, de nem annyira, hogy fájjon.

- Te sem teszel mást.

Egy pillanatra találkozott a tekintetük, azután Eisen-hartné lesütötte a szemét. - Igen - motyogta. - Ó, igen, mindnyájan azt tesszük. - Ismét megkockáztatta, hogy rá nézzen. - Átadod Henchicknek az üzenetemet?

- Igen, asszonyom, ahogy már mondtam.

Csend volt a sötétedő udvaron, csak egy rozsdabegy kiáltott valahol a távolban. A csordások még mindig a remonda lovak karámjának támaszkodtak. Roland odament hozzájuk.

- 'Estét emberek.

- Reméljük, a tied is jó - mondta az egyik, és megérintette a homlokát.

- Legyen neked még jobb - válaszolta Roland. -Az asszonyság tányért hajított, méghozzá jól, igaz?

- Istennek hála - felelte egyikük. - Az asszonyság nem rozsdállott be.

- Nem bizony - helyeselt Roland. - Mondok valamit, urak. Egy szót, amely behatol a kalap alá, ahogy mondani szokták.

Gyanakodva sandítottak rá.

A harcos mosolyogva pillantott az égre. Azután a munkásokra nézett. - Figyelmeztetlek benneteket. Talántán beszélni akartok majd erről. Elmondani, amit láttatok.

Tétován nézték, nem szívesen ismerték el, hogy igaza van.

- Ha beszéltek róla, akkor mindnyájan meghaltok - folytatta Roland. - Megértettetek?

Eisenhart megérintette a vállát. - Roland, biztosan...

Oda sem nézve lerázta a gazda kezét. - Megértettetek?

Bólintottak.

- És hisztek nekem?

Megint bólintottak. Rémültnek látszottak. Roland elégedett volt. Minden okuk megvan a félelemre. -Istennek hála.

- Hála Istennek - ismételte valamelyik. Kiütött rajta a verejték.

- Igen - helyeselt egy másik.

- Nagyon, nagyon köszönjük - mondta a harmadik, és riadtan sercintett egy adag bagólét.

Eisenhart újból próbálkozott. - Hallgass meg, kérlek, Roland...

De Roland nem hallgatott rá. Agya tele volt ötletekkel. Hirtelen tökéletes világossággal látta az

utat. Legalábbis útjának itteni részét. - Hol van a robot? -kérdezte a gazdát.

- Andy? Asszem, bement a fiúkkal a konyhába.

- Jól van. Van itt irodád? - A csűr felé biccentett.

- Igen.

- Akkor menjünk oda. Én, te és az asszonyod.

- Szeretném bevinni egy percre a házba - mondta Eisenhart. Szeretném elvinni a közeledből, olvasta ki a szeméből Roland.

- Nem fog sokáig tartani a tanácskozásunk - ígérte teljes őszinteséggel. Már mindent látott, amit kellett.

HAT

A marhalevél-iroda egyetlen székből és egy íróasztalból állt. Margaret a székre ült, Eisenhart egy zsámolyra telepedett. Roland leguggolt, hátát a falnak vetve, iszákja nyitva hevert előtte. Megmutatta nekik az ikrek térképét. Eisenhart nem fogta föl azonnal, hogy Roland mit mutat (meglehet, még később sem értette meg teljesen), a felesége azonban igen. Roland arra gondolt, nem csoda, ha nem tudott megmaradni a manniták között. Azok békés emberek. Margaret Eisenhart viszont nem az. Legalábbis ha kicsit megkaparjuk a felszínt.

- Ez maradjon köztetek - mondta.

- Különben megölsz, mint a csordásokat? - kérdezte az asszony.

Roland türelmesen nézett rá, és Margaret elvörösödött a pillantásától.

- Bocsáss meg, Roland. Ideges vagyok. A tányérdobástól felindulok.

Eisenhart átkarolta, amit az asszony ez alkalommal boldogan fogadott. A férje vállára hajtotta a fejét.

- Ki van még a körben, aki hasonlóan jól dob? -kérdezte Roland. - Akad ilyen?

- Zalia Jaffords - vágta rá Margaret.

- Csakugyan?

Erélyesen bólintott. - Zalia tíz lépéssel messzebbről is kettébe vágta volna a kolompért.

- Mások?

- Sarey Adams, Diego felesége. És Rosalita Munoz. Roland felvonta a szemöldökét.

- Igen - mondta az asszony. - Zalia után Rosie a legjobb. - Rövid szünet után hozzátette. - Meg, úgy vélem, én.

Rolandnak hatalmas kő gördült le a szívéről. Már azt hitte, New Yorkból kell fegyvereket hozniuk, vagy a folyó keleti partján kell felhajtaniuk valamit. Most úgy fest, hogy minderre nincs szükség. Jól van. Más dolguk van New Yorkban - olyan, ami Calvin Towert érinti. Nem akarta a kettőt összekeverni, hacsak semmiképpen sem kerülheti el.

- Találkozni akarok négyetekkel az Öreg Fickó parókiáján. Csak négyetekkel. - Szeme Eisenhartra villant, azután megint a gazdánéra. - Férjek nélkül.

- Várjunk csak egy percet! - tiltakozott Eisenhart. Roland fölemelte a kezét. - Még semmi sincs eldöntve.

- Az ilyen döntések nem érdekelnek - mondta Eisenhart.

- Hallgass egy percig! - szólt rá Margaret. - Mikor akarsz tanákozni velünk?

Roland számolt. Huszonnégy nap maradt, talán csak huszonhárom, és még sok mindent kell látnia. Aztán ott az a dolog, ami az Öreg Fickó templomában van elrejtve, azzal is kezdeni kell valamit. Meg az öreg mannita, Henchick...

Mégis tudta, hogy ha eljön a nap, a dolgok döbbenetes hirtelenséggel fognak lezajlani. Mindig így van. Öt perc, legföljebb tíz, és jól vagy rosszul, de minden véget ér.

Az a trükk, hogy készen kell állni, amikor az öt perc elkezdődik.

- Mához tíz nap múlva - mondta. - Este. Akkor majd megnézem, hogy versenyeztek.

- Rendben - bólintott az asszony. - Ennyit megtehetünk. De Roland... Egyetlen tányért sem dobok, egyetlen ujjamat se mozdítom a Farkasok ellen, ha a férjem azt mondja, hogy ne tegyem.

- Megértem - felelte Roland. Tudta, hogy Margaret azt teszi majd, amit ő mond neki, ha tetszik, ha nem. Ha eljön az ideje, mind azt teszik.

Volt egy kis piszkos, pókhálós ablak az iroda falán, de annyira azért ki lehetett látni rajta, hogy észrevegye Andyt, amint magában zümmögve keresztülmasírozik az udvaron. Elektromos szeme hol felvillant, hol kialudt a sűrűsödő homályban.

- Eddie-től hallom, hogy a robotokat meghatározott célra programozzák be - mondta. - Andy végrehajtja azokat a feladatokat, amelyekkel megbízzátok?

- Nagyobbrészt igen - felelte Eisenhart. - De nem mindig. És nincs is mindig itt.

- Nehéz elhinni, hogy csupán bolondos dalocskák dúdolására és horoszkópok készítésére hozták létre -tűnődött Roland.

- Talán a Régi Nép engedélyezett neki bizonyos kedvteléseket - vélte Margaret Eisenhart -, és most, hogy a fő feladata eltűnt - elveszett az időben -, csak a kedvteléseivel foglalatoskodik.

- Szerinted tehát a Régi Nép csinálta.

- Ki más? - kérdezte Vaughn Eisenhart. Andy mostanra eltűnt, a hátsó udvar elnéptelenedett.

- Hát igen, ki más - tűnődött Roland. - Ki másnak van ekkora tudása és megfelelő gépei hozzá? Viszont a Régi Nép kétezer évvel korábban tűnt el, mint hogy a Farkasok megkezdték volna portyázásaikat. Talán kétezer évnél is hosszabb ideje már annak. így hát azt szeretném tudni, ki vagy mi programozta be Andyt, hogy ne beszéljen róluk, kivéve azt, hogy előre értesít benneteket az érkezésükről. És itt egy újabb kérdés merül fel, ami nem annyira érdekes, de mégis különös miért mond el nektek ennyit, ha nem tud - nem akar mást mondani?

Eisenhart és felesége döbbenten néztek egymásra. Még sosem gondolták végig a dolgot így. A

harcos nem lepődött meg, csak egy kicsit csalódott. Igazán sok minden kiviláglik ebből. Ha pedig így van, igazán lehetett volna valakiben annyi bölcsesség, hogy ezt végiggondolja. Nyilván az van a háttérben, hogy az olyan tisztes callai polgároknak, mint Eisenharték, Jaffordsék vagy Overholserék, nem könnyű elfogulatlanul gondolkozni, amikor a gyermekeik veszélyben vannak.

Kopogtattak. Eisenhart kiszólt. -Tessék!

Ben Slightman volt az. - Főnök, a marhákat betereltük éccakára. - Levette a szemüvegét, és megtörölgette az ingében. - A fiúk pedig elmentek Benny sátrával. Andy a közelükben lesz, így nem történhet baj. - Rolandra nézett. - A szirti macskáknak ez még korai idő, de ha egy mégis előmerészkedne, Andy hagyna a fiamnak egy lövést a számszeríjjal -erre utasították, és ő nyugtázta a parancsot. Ha Benny mégis elvétené a macskát, akkor Andy a fiúk és a macska közé veti magát. Szigorúan védelemre van programozva, és ezen nem lehet változtatni, de ha a macska közelebb jön...

- Andy ízekre tépi - fejezte be Eisenhart komor elégedettséggel.

- Gyors? - kérdezte Roland.

- Meghiszem azt - felelte Slightman. - Külsőre olyan, mint egy esetlen égimeszelő, de ha akar, úgy mozog, mint a bezsírozott istennyila. Bármilyen szirti macskánál gyorsabb. Úgy véljük, ant-nomikusan működik.

- Nagyon valószínű - bólintott szórakozottan Roland.

- Ne törődj ezzel - mondta Eisenhart. - Figyelj ide, Ben. Te mit gondolsz, Andy miért nem akar beszélni a Farkasokról?

- A programozása.

- Igen, de Roland most bizonyította be nekünk, épp mielőtt beléptél - erre már régen fel kellett volna figyelnünk -, hogy ha a Régi Nép indította be, azután a Régi Nép kihalt, vagy elment... jóval előbb, hogysem a Farkasok felbukkantak volna... érted?

Az idősebb Slightman bólintott, azután visszatette az orrára a szemüveget. - A régi napokban is kellett valami olyasminek lenni, mint a Farkasok, nem gondolod? Akik eléggé hasonlítottak rájuk ahhoz, hogy - Andy összetévessze őket. Ez elképzelhető. Tényleg?, tűnődött Roland.

Elővette a Tavery ikrek térképét, széthajtotta, és meg kocogtatott egy vízmosást a városkától északra húzódó hegyvidéken. A vízmosás addig kígyózott befelé a hegyekben, amíg véget nem ért Calla egyik elhagyott gránátbányájánál. Ez a bánya egyetlen aknából állt, amelyet kilenc méter mélyre fúrtak a hegyoldalba. Nem igazán hasonlított a mejisi Eyebolt-szurdokra (például nem volt hasadás a vízmosás mélyén), de egy alapvető hasonlóság mégis akadt mindkettő zsákutcában végződött. És Roland tudta, hogy az ember ismét igyekszik fölhasználni azt, ami egyszer már a hasznára volt. Az teljesen logikus, ha a sehova se ve- zető aknát akarja használni a Farkasok tőrbe csalására. Eddie, Susannah, Eisenharték és most Eisenhart előmunkása is látja az értelmét. Látná Sarey Adams és Rosalita Muíioz is. Az Öreg Fickó is. Ennyit mond el másoknak a tervéből, és ők is logikusnak találják majd.

És ha kihagy bizonyos részleteket? Ha némely dologban hazudik?

Ha a Farkasok tudomást szereznek ezekről a hazugságokról, és elhiszik őket?

Az lenne csak a jó, mi? Jó lenne, ha berontanának, és a kívánt irányba mennének, csak a

célpont lenne hamis?

Igen, de előbb-utóbb el kell mondanom valakinek az egészet. Kinek?

Susannah-nak nem, mert Susannah ismét kettő, és ő nem bízik abban a másikban.

Eddie-nek sem, mert valami életfontosságút elkottyanthat Susannah-nak, és akkor Mia is megtudhatja.

Jake-nek sem, mert Jake nagyon összebarátkozott Benny Slightmannel.

Ismét egyedül volt, és még sosem érezte magát ilyen magányosnak.

- Nézzétek! - kocogtatta meg a vízmosást. -Van itt egy hely, ezen gondolkodhatnál, Slightman. Könnyű bemenni, de nem könnyű kijönni. Tegyük föl, bevisszük ide az összes, megfelelő korú gyereket. És elbújtatjuk őket ebben a kis bányában?

Megértés derengett Slightman szemében. Valami más is. Talán remény.

- Ha eldugjuk a gyerekeket, akkor is tudni fogják, hol vannak - mondta Eisenhart. - Mintha kiszimatolnák őket, mint az óriás a mesében.

- Én is így hallottam - felelte Roland. - Azt javaslom, hogy ezt használjuk föl.

- Szóval csaléteknek használjuk őket. Harcos, ez kemény dolog.

Roland, akinek esze ágában sem volt bevinni Calla gyermekeit az elhagyott gránátbányába - vagy akár csak a környékére -, bólintott. - Néha kemény a világ, Eisenhart.

- Istennek hála - mondta Eisenhart, de az arca komor volt. Megérintette a térképet. - Működhet. Igen, beválhat... ha az összes Farkast képes leszel becsalni.

Akárhova mennek is a gyerekek, segítségre van szükségem, hogy odavigyem őket, gondolta Roland. Ott emberek kellenek, akik tudják, hova menjenek, és mit csináljanak. Kell egy terv. De most még nem. Most még játszhatom a játékomat. Mint a Kastélyban. Mert valaki rejtőzködik.

Tudta vajon? Nem, nem tudta. Megérezte? Igen.

Még huszonhárom, gondolta Roland. Huszonhárom nap van hátra a Farkasokig. Elégnek kell lennie.

6. fejezet
ÓTATA MESÉJE

EGY

Eddie, a tősgyökeres városi fiú döbbenten konstatálta, mennyire tetszik neki Jaffordsék birtoka a Parti út mentén. Ilyen helyen tudnék élni, gondolta. Jó is lenne. Tetszene.

A nagy szakértelemmel felépített, hosszú gerendaházat alaposan szigetelték a téli szelek ellen. Az egyik oldalán a jókora ablakokból pazar kilátás nyílt a hosszú, enyhe lejtőre, a rizsföldekre és a folyóra. A másik oldalon állt a csűr, itt volt az udvar is, amelynek döngölt földjét kör alakú pázsitfoltok és virágágyások szépítették, a hátsó verandától balra pedig egy meglehetősen egzotikus kis veteményes terült el. Felében egy madrigál nevű, sárga fűszernövény nőtt,

amelyről Tian azt remélte, hogy jövőre már sokat fog teremni.

Susannah megkérdezte Zaliát, hogyan tudja a baromfit távol tartani a növénytől. Jaffordsné félresöpörte a haját a homlokából, és búsan fölnevetett. - Hogyan? Fáradsággal - felelte. - De a madrigál mégiscsak nől3 és ahol valami női, ott mindig van remény.

Eddie-nek az tetszett, hogy itt mintha minden együttműködött volna, ami megteremtheti az otthon érzetét. Nem lehetett pontosan megállapítani, mi okozza ezt az érzést, mert nem egy oka volt, mégis...

De igen, van egy oka. És annak semmi köze a helyhez, az egyszerű gerendaházhoz, a konyhakerthez, a csipegető csirkékhez, de még a virágágyásokhoz sem.

A gyerekek voltak az ok. Eddie-t először meghökkentette, mikor odaállították őket eléjük, mint vizitáló tábornok elé a bakákat. És a mindenit, első látásra1 tényleg voltak annyian, hogy kiállítsanak belőlük egy-szakaszt... vagy legalább egy rajt.

- Ök ottan hátul Heddon és Hedda - mutatta Zalia a két sötétszőkét. - Tizesztendősök. Köszönjetek szépen.

Heddon meghajlást mímelt, és megütögette piszkos homlokát még piszkosabb öklével. A lány pukedlizett.

- Hosszú éjszakákat és kellemes napokat - mondta Heddon.

- Kellemes napokat és hosszú életet, te tökéletlen! - sziszegte jól hallhatóan Hedda, aztán még egyszer pukedlizett, és elmondta a köszöntést úgy, ahogy jónak tartotta. Heddont azonban túlságosan lefoglalták a külvilágiak ahhoz, hogy megharagudjon kotnyeles húgára, vagy akár, csak tudomást vegyen róla.

- A két fiatalabb, Lyman és Lia - folytatta Zalia. Lyman, aki mintha csupa szemből és tátott szájból

állt volna, olyan szelesen hajolt meg, hogy kis híján elesett. Lia fenékre is ült a pukedlitől. Eddie alig bírta megőrizni a komolyságát, míg Hedda sziszegve fölállította húgát a porból.

- Ő pedig - csókolta meg Zalia a karján ülő, megtermett kisdedet - Aaron, az én drágám!

- Az egyke - mondta Susannah.

- Igen, asszonyom, csakugyan az.

Aaron kapálózni kezdett, rugdosott, vonaglott. Zalia letette. Aaron fölrántotta a pelenkáját, és eltotyogott a ház felé, a papáért vijjogva.

- Menj utána, Heddon, és vigyázz rá - szólt Zalia.

- Ne, mama! - Kétségbeesett pillogással jelezte az anyjának, hogy itt szeretne maradni, hallgatni az idegeneket, és falni őket a szemével.

- De, mama! - mondta Zalia. - Indulj, vigyázz az öcsédre, Heddon!

A gyerek tovább makacskodott, ám ebben a pillanatban előbukkant a ház sarkánál Tian Jaffords, és felkapta a pici fiút. Aaron gurgulázott, leverte apja szalmakalapját, és megrángatta Jaffords verejtékes haját.

Eddie és Susannah alig vették észre. Nem tudták levenni a szemüket a Jaffords mögött baktató, overalos óriásokról. Láttak vagy egy tucatnyi, feltűnően magas embert, mikor végigjárták a Parti út mellett a kisbirtokokat, de mindig csak távolról. („Legtöbbjük fél az idegenektől", mondta Eisenhart.) Ezek meg még három méterre sem voltak.

Férfi és nő, fiú és lány? Mindkettő egyszerre, gondolta Eddie. Mert a koruk nem számít.

Az izzadt, hahotázó nő megközelítette a, két métert, és a melle nagyobb volt Eddie fejénél. A nyakában fakereszt lógott zsinóron. A férfi legalább húsz centivel nőtt magasabbra a sógornőjénél. Félénken nézett a jövevényekre, azután a szájába kapta a hüvelykujját, másik kezével az ágyékát markolászta. Eddie-t nem is a méretük döbbentette meg igazán, hanem hogy mennyire hasonlítanak Tianra és Zaliára. Mintha egy nagyon sikeres, művészi alkotás első ügyetlen vázlatait nézné. Nyilvánvalóan idióta mindkettő, ugyanakkor szemmel láthatóan közeli rokonságban állnak olyan emberekkel, akik nem azok. A kísérteties volt erre a legtalálóbb szó.

Nem, javította ki magát Eddie, a megrontott a jó szó.

- Ő az öcsém, Zalman - mondta Zalia furcsán , szertartásos hangon.

- Ő pedig a húgom, Tia - tette hozzá Tian. - Köszönjetek, melákok.

Zalman tovább szopta az egyik részét, és markolászta a másikat. Tia viszont hatalmas (és némiképpen kacsaszerű) pukedlit vágott ki. - Hosszú napokat hosszú éccakákat hosszú födet! - kiáltotta. - KAPTUNK KOLOMPÉRT MEG MÁRTÁST!

- Az jó - felelte csöndesen Susannah. - A kolompér és mártás jó.

- KOLOMPÉR ÉS MÁRTÁS JÓ! -Tia összeráncolta az orrát, és barátságos, noha némileg disznószerű vigyorra húzta a száját. - KOLOMPER ÉS MÁRTÁS! KOLOMPER ÉS MÁRTÁS! JÓ ÖREG KOLOMPER ÉS MÁRTÁS!

Hedda félénken megérintette Susannah kezét. - Ezt hajtja egész nap, ha nem mondod neki, hogy csitt, nagysága sai.

- Csitt, Tia - szólt rá Susannah.

Tia az égre nyihogott, összefonta karjait döbbenetes méretű mellén, és elhallgatott.

- Zal - szólalt meg Tian. - Ugye pipilned kell? Zalia öccse egy szót sem szólt, de továbbra is az

ágyékát markolászta.

- Eriggy pipilni - mondta Tian. - Menj a csűr mögé. Locsold meg a csicsókát, kösz.

Egy pillanatig semmi nem történt. Azután Zalman széles, kacsázó léptekkel elindult.

- Amikor gyerekek voltak... - kezdte Susannah.

- Úgy ragyogtak, mint a csiszolt achát - mondta Zalia. - Most Tia rossz állapotban van, a testvérem még inkább.

Arcát hirtelen a tenyerébe rejtette. Aaron magas hangon vihogott, és anyját utánozva az arcához kapott („Kukucs!", kiáltotta az ujjai között), de az ikrek komolyan néztek anyjukra. Talán meg is

riadtak.

- Mi a baja a mamának? - kérdezte Lyman, és megrángatta az apja nadrágszárát. Zalman semmivel sem törődve tovább baktatott a csűr felé, egyik keze a szájában, másikkal az ágyékát markolva.

- Semmi. A mamának semmi baja. -Tian letette a csöppséget, azután elhúzta a karját a szeme előtt. -Minden rendben. Igaz, Zee?

- Igen. - Az asszony leeresztette a kezét. A szeme vörös volt, de nem sírt. - És Isten áldásával az is rendbe jön, ami még nincs rendben.

- Szavaid érjenek az égig - mondta Eddie, miközben a csűr oldalára hulló óriás árnyékot figyelte. -Szavaid érjenek az égig.

KETTŐ

- A nagytatádnak vannak jó napjai mostanában? -kérdezte Eddie néhány perc múlva Tiantól. Kerültek egyet, hogy Tian megmutathassa Eddie-nek a Kurafi-nak hívott földet. Susannah és Zalia a nagy és kis gyerekekkel maradt.

- Nem igazán. -Tian arca elsötétedett. -Az utóbbi néhány évben félig-meddig zavarodott volt, nem sokat beszélt velem. Vele igen, mert kézből eteti, azután letörli az álláról a nyálat, és még egészségére is kívánja. Nem elég, hogy két megrontott melákot etetek? Még itt van a nyakamon ez a rossz természetű vénember is. A feje éppen olyan rozsdás, mint egy öreg zsanér. Az idő felében azt sem tudja, hogy kicsoda!

Továbbmentek, a magas fű suhogott a nadrágszáruk körül. Eddie kétszer is majdnem felbukott egy sziklán, egyszer pedig Tian megragadta a karját, hogy kikerüljön egy lábtörő lyuknak tűnő helyet. Nem csoda, ha Kurafinak hívják, gondolta Eddie. Pedig látszottak rajta a művelés jelei. Nehéz elhinni, hogy az ekét végig lehet vezetni ezen a zűrzavaron, ennek ellenére látszott, hogy Tian Jaffords mégis megpróbálkozott vele.

- Ha a feleségednek igaza van, azt hiszem, beszélnem kell vele - mondta Eddie. - Meg kell hallgatnom a történetét.

- Az öreg faternak télleg vannak történetei. Vagy félezer! A baj az, hogy a legtöbb elejétől fogva hazugság volt, és mostanra az egészet összekutyulta. Mindig olyan zsírosan beszélt, de az utóbbi három évben elhullatta az utolsó három fogát is. Aligha fogsz érteni egy szót is abból, amit összemotyog. Úgyhogy jó szórakozást hozzá, New York-i Eddie.

- Mit tett veled, Tian?

- Nem az a gond, hogy velem mit tett, hanem hogy az apámmal mit nem tett. Hosszú történet, és semmi köze a ti dogotokhoz. Hagyjuk.

- Nem, te hagyd abba - állt meg Eddie.

Tian meglepődve nézett rá. Eddie mosoly nélkül nézett vissza jól hallottál. Huszonöt éves volt, máris idősebb egy évvel, mint Cuthbert Allgood a Jericho-hegyi csata idején, de ennek a napnak a tompa fényében ötvenévesnek is elment volna. Teljes nyugalommal.

- Ha látott halott Farkast, akkor el kell mondania nekünk.

- Semmit nem tudok erről, Eddie.

- Igen, de azt hiszem, megérted az álláspontomat. Akármi is a kifogásod vele szemben, felejtsd el. Ha végeztünk a Farkasokkal, akkor bírod az engedélyemet, hogy bedobd a kazánba, vagy lehajítsd az istenverte tetőről. De most tartsd meg magadnak a sértődöttségedet. Rendben?

Tian bólintott. Megállt, kezét zsebre vágva keresztülnézett vacak északi telkén, amelyet Kurafinak hívtak. Gondterhelt mohósággal tanulmányozta a földet.

- Gondolod, hogy a Farkas megölése nem több szájtépésnél? Mert ha tényleg ezt hiszed, akkor nem pocsékolom vele az időmet.

Tian kelletlenül válaszolt - Ezt a történetét inkább elhiszem, mint a többit.

- Miért?

- Hát mer ezt kisgyerekkorom óta hallom, és ezen nem sokat változtatott. Meg aztán... - Nehezen folytatta, fogai között szűrte a szót. - A nagyfaternek mindig volt vér a pucájában. Ha valakiben elég kurázsi van ahhoz, hogy kimenjen a Keleti útra és szembeszálljon a Farkasokkal - a svádájáról nem is szólva, imiivel erre másokat is rávesz -, akkor le lehet fogadni, hogy ez az ember Jamie Jaffords.

Svádája? Tian elgondolkodott, hogyan magyarázza meg. -Ha bedugod a fejed egy szirti macska szájába, ahhoz kurázsi kell, ugye?

Eddie szerint inkább hülyeség kell. De azért bólintott.

- Ha olyasfajta ember vagy, aki képes mást meggyőzni arról, hogy dugja a fejit egy szirti macska szájába, akkor az illető jó svádájú. Mint a te dinh-ed, ugye?

Eddie-nek eszébe jutott egy és más, amire Roland vette rá, és bólintott. Roland tényleg jó svádájú. Piszkosul az. Biztos volt benne, hogy a harcos régi társai ugyanezt mondanák.

- Igen - mondta Tian, és újból a földet nézte. -Mindenesetre, ha azt akarod, hogy félig-meddig magánál legyen az öreg, akkor várj vacsora utánig. Mindig kicsit jobban van, ha megkapta az adagját, meg egy fél pint almabort. És gondoskodj róla, hogy a feleségem melletted üljön, olyan helyen, ahol láthatja az öreg. Asszem, ha fiatalabb lenne, sokkal többet megpróbálna a bámulásnál. Nemcsak a szemével bámulná. - Az arca ismét elsötétedett.

Eddie a vállára csapott. - De hát már nem fiatal. Te az vagy. Föl a fejjel, igaz?

- Igen. -Tian látható erőfeszítéssel próbált felvidulni. - Mit gondolsz a földemről, harcos? Jövőre bevetem madrigallal. Azzal a sárga zöldséggel, amit odale láttál.

Eddie szerint ez a föld olyan volt, mint egy készülődő szívroham. Gyanította, hogy a lelke mélyén Tian-nak is ez a véleménye az ember nem hív egy ugart Kurafinak, ha azt várja, hogy valami haszna lesz belőle. De ismerte azt a kifejezést is, amely Tian arcán ült. Ugyanezt láthatta Henry arcán is, amikor elindultak anyagot szerezni. Mindig úgy, hogy most a legjobbat szerzik be, ami csak létezik. Kínai fehéret, ne is törődj a mexikói barnával, amitől megfájdul a fejed, és megy a hasad. Egy hétig is lebegnek, a legjobb utazás lesz, ami csak létezik, egy laza túra, azután örökre vége az anyagozasnak. Ez volt Henry evangéliuma, és akár Henry is állhatott volna most mellette, ő is mesélhette volna, micsoda jól lehet pénzelni a madrigalból, és azoknak, akik azt mondták, hogy ilyen messze északon nem fejlődik ez a növény, a következő aratáskor'az arcukra fog fagyni á mosoly. Akkor pedig megveszi Hugh Anselm földjét a dombtető másik oldalán... felfogad néhány napszámost aratáskor, és ez a föld itt arannyá válik, ameddig csak ellátsz... akár abba is hagyhatja a rizstermesztést, és akár madrigalcsászár is lehet.

Eddie a félig felszántott mező felé biccentett. - Ezzel együtt úgy tűnik, lassan haladsz a szántással. Rohadtul vigyáznod kellett itt az öszvérekkel.

Tian kurtán fölnevetett. - Egyetlen öszvért sem kockáztatok itt, Eddie.

- Akkor hogyan...?

- A húgommal szántok. Eddie-nek leesett az álla. -Te viccelsz!

- Egyáltalán nem. Zallal is szántok - ő a nagyobb, ahogy láttad, és még erősebb is -, de butább. Több kárt okoz, mint amennyi hasznot hajt. Próbáltam.

Eddie a fejét csóválta, úgy érezte, elszédül. Árnyékuk hosszan futott végig a göröngyös földön, amely csak gazt és bogáncsot termett. - De hát... ember... ő a testvéred!

- Igen, és mi mást csinálhatna egész nap? Üljön a-csűr mellett, és a csirkéket bámulja? Vagy egyre többet aludjon, és csak a kolompérra meg a mártásra keljen föl? Hidd el, jobb ez így. Őt meg nem zavarja. Nehéz egyenesben tartani szántás közben, még akkor is, ha nem kell minden nyolc-tíz lépésnél sziklát vagy likat kerülgetni, de úgy húz, mint egy ördög, és röhög, mint egy bolond.

Eddie-t a gazda komolysága győzte meg. Védekezésnek nyomát sem érezte a hangjában.

- Mellesleg tíz éven belül úgyis meghal. Aszondom, addig segéljen, amíg teheti. Zaliának ugyanez a véleménye.

- Jó, de miért nem veszed igénybe Andyt, legalább néhány esetben? Lefogadom, gyorsabban haladna, mint te. Gondoltatok valaha is arra, hogy a kisbirtokosok megosztozhatnának rajta? Képes felszántani a földjeiteket, kiásni a kutjaitokat, egymaga fölemeli a csűr mestergerendáját. És megtakaríthatjátok a kolompért és a mártást. - Még egyszer rácsapott Tian vállára. - Igazán hasznotokra lenne.

Tian elfintorodott. - Szép álom.

- De nem működik, mi? Pontosabban ő nem működik?

- Egynémely dolgot megtesz, de a szántás és a kútásás nem tartozik ezek közé. Ha megkéred rá, akkor ő meg kéri a jelszót. Ha nem tudod, akkor megkérdezi, hogy akarsz-e még egyszer próbálkozni. És akkor...

- Akkor azt mondja, hogy elszartad a szerencsédet. A Tizenkilences utasítás szerint.

- Ha tudod, mér kérded?

- Csak azt tudtam, hogy a Farkasokkal kapcsolatban ezt csinálja, mert rákérdeztem. Azt nem, hogy ez más dolgokra is érvényes.

Tian bólintott. - Igazából nem sokat segít, és ugyancsak fárasztó tud lenni - ha még nem jöttél volna rá, majd megtudod, ha tovább maradsz -, de mégis szól, ha jönnek a Farkasok, és ezt is megköszönjük.

Eddie lenyelte az ajkára toluló kérdést. Miért köszönik meg a robotnak azt a hírt, aminek semmi hasznát nem veszik, legföljebb nyomorultul érzik magukat tőle? Persze most több történt ez alkalommal Andy változásról hozott hírt. Vajon ezt akarta volna igazából Mr. Egy-Érdekes-

Idegennel-Találkozol? Hogy a fölken fölegyenesedjék és harcoljon? Eddie-nek eszébe jutott Andy édeskés mosolya, és úgy vélte, nehéz ennyi önzetlenséget beszopni. Nem tisztességes egy embert (vagy talán robotot) a mosolya vagy a beszéde alapján megítélni, mégis mindenki ezt teszi.

Most, hogy belegondolok, mi van a hangjával? Azzal az öntelt én-tudom-te-meg-nem hangjával? Vagy ezt is csak képzelem?

Az a feneség, hogy nem tudta.

HÁROM

Susannah éneklő hangja és a gyerekek - nagy- és kisgyerekek - kacagása csalta vissza Eddie-t és Tiant a házhoz.

Zalman egy borjúkötél egyik végét tartotta. Tia a másikat. Arcukon széles vigyorral nagy, lassú hurkokat írtak le vele, miközben Susannah, aki előredőlve ült a földön, egy ugróköteles rigmust skandált, amire Eddie is emlékezett halványan. Zalia és négy idősebb gyereke egy ütemben szökdécselt, hajuk az ég felé lebbent, majd visszahullott a vállukra. Aaron baba állt a térdig lógó pelenkájában, arcán hatalmas, boldog vigyorral, és egyik pufók öklét úgy forgatta, mintha ő is ugrókötelet hajtana.

- „Elmentem én a vásárba, magas volt a gatya ára, nem volt pénzem kifizetni, pucin kellett hazamenni, egy-két-három, te vagy a párom!" Gyorsabban, Zalman! Gyorsabban, Tia! Ugráltassátok meg őket rendesen!

Tia váratlanul gyorsabban kezdte forgatni a kötelet, egy pillanat múlva Zalman is átvette a ritmust. Ez nyilvánvalóan olyasmi volt, ami nem haladta meg a képességeit. Susannah nevetve felgyorsította a mondókát.

- „Felmentem a hegytetőre, le is jöttem egykettőre, négy-öt-hat, a rózsám megcsókolhat!" Tyű, Zalia, látom a térdedet, lányom! Gyorsabban, srácok! Gyorsabban!

A négy iker pingponglabda módjára pattogott, Heddon a hóna alá szorította az öklét, és vígan járta a csűrdöngölőt. Most, hogy levetkőzték az áhítatot, ami sutává tette őket, a két fiatalabb gyerek kísérteties egyformasággal szökdécselt. Mintha még a hajuk is egyszerre csapkodott volna. Eddie-t a Tavery ikrekre emlékeztették, akiknek mintha még a szeplőik is azonosak lennének.

- Elmentem... elmentem... - megállt. - A mindenit, Eddie! Nem emlékszem a folytatásra!

- Gyorsabban, fiatalok! - biztatta Eddie a kötelet forgató óriásokat. Engedelmeskedtek, Tia a fakuló égre nyerített. Eddie mérlegelte a kötél sebességét, térde ide-oda mozdult, időzített. Kezét Roland pisztolyára tette, nehogy kirepüljön.

- Eddie Dean, ezt nem teheted! - kacagott Susannah.

De amikor a legközelebb a levegőbe lendült a kötél, megtette, beugrott Hedda és az anyja közé. Szembefordult a vörös és verejtékes arcú Zaliával, tökéletes harmóniában szökdécseltek, miközben Eddie elmondta az egyetlen versszakot, amely megmaradt az emlékezetében. Hogy ne essen ki a ritmusból, csaknem olyan gyorsan kellett hadarnia, mint a marhavásárok árverési alkuszainak. Csak később jött rá, hogy brooklyni ízűre változtatta az eredeti szöveget

- Pimasz tolvaj megdobott egy szép ezüst lakatot, tizenkilenc nem figyelt, a szajrés meg elszelelt! Gyerünk srácok! Tekerjétek!

Szót fogadtak, a kötél most már olyan gyorsan forgott, hogy szinte elmosódott. A világban, amely most egy láthatatlan rugón szökdécselt föl-alá, Eddie hirtelen észrevett egy deres pofaszakállú, lobogó ősz üstökű öregembert, aki vasfa botjára támaszkodva úgy dugta ki a fejét a verandáról, ahogy a sündisznó bújik elő az odújából. Szia, Ótata, gondolta, azután egy ideig nem törődött tovább az öreggel. Nem volt más kívánsága, mint hogy megfelelően szedje a lábát, ne ő legyen, aki elrontja a játékot. Kisgyerekként szeretett ugrókötelezni, és nagyon utálta, hogy amikor elkezdett a Roosevelt általános iskolába járni, abba kellett hagynia, különben egész életében kisasszonykának csúfolták volna. Később a gimnáziumi tornaórákon rövid időre visszakapta az ugrókötelezés örömét. De az sosem volt ehhez fogható. Mintha rá- vagy visszatalált volna valami gyakorlati varázslatra (varázslathoz), amely összeköti az ő és Susannah New York-i életét ezzel a mostanival, és ehhez nem volt szükségük varázsajtókra, sem varázsgömbökre, sem révülésre. Bolondul kacagott, és elkezdte váltogatni a lábát. Egy pillanattal később Zalia is átvette tőle, minden mozdulatát utánozta. Legalább olyan jó volt, mint a rizstánc. Talán még jobb is, mert ezt mindnyájan egyszerre járták.

Bizonyára Susannah-nak is varázslatot jelentett a maguk mögött hagyott és eljövendő csodák láncában ezek a Jaffordsék udvarán töltött percek örökre megőrizték a fényüket. Nem ketten ugráltak egyszerre, nem is négyen, de hatan, miközben két vigyorgó idióta forgatta a kötelet, olyan gyorsan, ahogy csak vaskos karjaiktól tellett.

Tian nyihogott, dobogott kurta csizmájában, és felkiáltott - Ez mán döfi! Az ám! Teringettét! - A veranda irányából, ótata felől olyan rozsdás nyikorgás hallatszott, hogy Susannah azon tűnődött, vajon ez a nevetés mióta pihent naftalingolyók között?

Még legalább öt percig kitartott a varázslat. A kötél olyan sebesen forgott, hogy szem nem tudta követni, nem maradt belőle más, mint egy szárnyverdesésre emlékeztető perregő hang. A fél tucat ember együtt mozgott ezzel a hanggal. A Zalman felől álló Eddie-től, a legmagasabbtól a pufók kicsi Lymanig Tia oldalán - egyetlen gépezetként emelkedtek és süllyedtek.

Azután valakinek a sarka beleakadt a kötélbe - Susannah-nak úgy rémlett, hogy Heddoné, noha később senkit nem vádoltak, nehogy bárki is rosszul érezze magát -, és valamennyien elterültek a porban, lihegtek és kacagtak. Eddie a mellét markolászva megkereste Susannah tekintetét. - Szívrohamom van, drágám, jobb, ha hívod a 911-et.

A nő odavonszolta magát az emberéhez, és lehajtotta a fejét, hogy megcsókolhassa. - Nem, nincsen -mondta -, de az én szívemet lerohantad, Eddie Dean. Szeretlek.

A férfi komolyan nézett föl rá az udvar porából. Tudta, hogy akármennyire szeresse a felesége, ő mindig jobban fogja szeretni. És mint mindig, ha ilyesmire gondolt, meglegyintette az előérzet, hogy a ka nem a barátja, hogy rosszul fog végződni a kapcsolatuk.

Ha így van, akkor az a dolgod, hogy olyan jó legyen, amilyen csak lehet, addig, amíg csak lehet. Megteszed, Eddie?

- Örömömre szolgál - mondta.

Felesége felvonta a szemöldökét. - Ugyan? - ami callai nyelven annyit tesz Tessék?

- így van - vigyorodott el Eddie. - Hidd el. - Átkarolta Susannah nyakát, lehúzta magához, megcsókolta a homlokát, az orrát, végül az ajkát. Az ikrek kacagtak és tapsoltak. A pici röfögött. Ugyanezt tette a verandán a vén Jamie Jaffords.

NÉGY

A testedzéstől valamennyien megéheztek. A tolószékében közlekedő Susannah segítségével Zalia

töméntelen ételt tálalt föl a ház mögötti kecskelábú asztalra. A látvány szuper volt Eddie szerény véleménye szerint. A domb lábánál különösen szívós rizsfajta nőtt, amely mostanra egy felnőtt ember válláig ért. Mögötte a folyó izzott az alkonyi fényben.

- Mondj nekünk egy imát, Zee, legyél oly kegyes -szólalt meg Tian.

Zalia láthatólag örült. Susannah később elmondta Eddie-nek, hogy Tian nem sokra tartotta a felesége vallását, de ez láthatólag megváltozott, amióta Callahan atya váratlanul a védelmére kelt a Gyűlésteremben.

- Hajtsátok meg a fejeteket, gyermekek.

Négy fej hajlott előre - hat, ha a nagyokat is beleszámítjuk. Lyman és Lia olyan szorosan behunyták a szemüket, mint akiknek nagyon fáj a feje, és összetették hideg kútvízben tisztára, rózsásra sikált kezüket.

- Add áldásodat erre az ételre, Uram, és hálásak leszünk érte. Köszönjük néked társaságodat. Ments meg minket a rémektől, amelyek nappal szállnak, és éjszaka kúsznak. Hálát adunk néked.

- Köszönjük! - kiabálták a gyermekek, Tia olyan hangosan, hogy az ablakok csaknem betörtek.

- Az Atya és Fia, a Jézus Ember nevében - mondta az asszony.

- Jézus Ember! - sivították a gyerekek. Eddie derűsen figyelte, hogy Otata, aki csaknem akkora keresztet viselt, mint Zalman és Tia, nyitott szemmel ülve békésen túrja az orrát a fohász alatt.

- Ámen. - Ámen!

- KOLOMPÉR! - bőgte Tia.

Tian a hosszú asztal egyik végén ült, Zalia a másikon. Az ikreket nem száműzték a „macskaasztal" get tójába (mint Susannah-t és unokatestvéreit a családi összeröffenéseken - hogy utálta!), az egyik oldalon, egy sorban ültek, a nagyobbak segítettek a kicsiknek, Heddon Liának, Hedda Lymannak. Susannah és Eddie egymás mellett ültek a gyerekekkel szemben, az egyik ifjú óriás Susannah balján, a másik Eddie jobbján. A pici jól elvolt az anyja ölében, majd amikor ezt elunta, átkérezkedett az apja térdére. Az öreg Zalia mellett ült, aki kiszolgálta, apróra vágta a húst, és csakugyan letörölgette az állát, amikor a mártás lecsurgott rajta. Tian duzzogva nézte, amit Eddie nemigen vett komolyan, de tartotta a száját, legföljebb azt kérdezte meg az öregtől, kér-e még kenyeret.

- A kezem még biztos, ha megfogok valamit -mondta az öreg, és fölkapta a kenyérkosarat, hogy bizonyítsa állítását. Elegánsan tartotta, ahogy egy idősödő úriemberhez illik, de azután lerontotta a hatást, amikor felborította a lekvártartót. - Picsába! - kiáltotta.

A négy gyerek kerek szemmel bámult egymásra, azután eltakarták a szájukat, és vihogni kezdtek. Tia hátravetette a fejét, és az égre nyerített. Egyik könyöke oldalba találta Eddie-t, és csaknem lelökte a székről.

- Szeretném, ha nem beszélnél így a gyerekek előtt - szólalt meg Zalia, miközben megigazította a lekvártartót.

- Bocsánatodat kérem - felelte Ótata. Eddie azon tűnődött, vajon képes lenne-e ilyen megnyerő alázatra akkor is, ha az unokája dorgálná.

- Hadd adjak ebből egy kicsit, Ótata - mondta Susannah, és elvette a lekvárt Zaliától. Az öregember nedves szemmel, szinte imádattal figyelte.

- Csaknem negyven éve nem láttam mán igazi füstös asszont - mondta. - Régebben még gyöttek néhányan a kereskedőhajókkal, de osztán elmaradtak. -Erős tájszólással beszélt.

- Remélem, nem kelt túl nagy megdöbbenést, ha kiderül, hogy még mindig létezünk - mosolygott Susannah. A vénember fogatlan, buja vigyorral válaszolt.

A sült kemény volt, de ízletes, a kukorica majdnem olyan jó lett, mint az Andy készítette lakoma az erdő szélén. A kolompéros tálat, noha a mérete fölért egy lavórral, kétszer is újra kellett tölteni, a mártásos kannát háromszor, de az igazi meglepetést a rizs szerezte Eddie-nek. Zalia három különböző fajtát szolgált föl, és amennyire Eddie meg tudta ítélni, mindegyik zamatosabb volt az előzőnél. A Jaffords család csaknem olyan egykedvűen ette, ahogy az ember vizet iszik az étteremben. Az étkezés almatortával ért véget, azután a gyerekeket játszani küldték. Ótata zengzetes böffe-néssel jelezte az étkezés végét. - Istennek hála -mondta Zalianak, azután háromszor megütögette a torkát. - Finom vót, mint mindég.

- Örömmel látom, tata, hogy ízlett - felelte az asszony.

Tian mordult egyet, azután megszólalt - Tata, ezek ketten beszélni akarnak veled a Farkasokról.

- Csak Eddie, ha lehet - mondta gyorsan, határozottan Susannah. - Én segítek leszedni az asztalt, és mosogatni.

- Semmi szükség rá - válaszolta Zalia. Eddie-nek úgy tűnt, a szeme üzenetet sugároz Susannah felé -Maradj, tetszel neki -, de Susannah vagy nem látta, vagy úgy döntött, hogy nem törődik vele.

- Szó sincs róla - mondta, és a sok év adta gyakorlottsággal elgurult tolószékén. - Ugye beszélsz az emberemmel, sai Jaffords?

- Régen történt - válaszolta az öreg, de nem tűnt kelletlennek. - Nem tom, képes vagyok-e rá. Az agyam mán nem szógál úgy, mint régente.

- Én azért meghallgatom, amire emlékszel - mond-, ta Eddie. - Minden szavad.

Tia fölnyerített, mintha ez lenne a legmulatságosabb dolog, amit életében hallott. Zal követte a példáját, azután vágódeszka méretű kezével kilapátolta a megmaradt krumplipürét. Tian gyorsan nyakon vágta. - Ilyet ne csinálj, te nagy melák, hányszor mondjam még?

- Hajó - mondta Ótata. - Beszélhetek erről egy keveset, ha akarod, fiam. Mi mást kezdhetnék mostanában, mint hogy emlekszek? Segíccsé má kicsinyég föl a tornácra, mer könnyebben gyüvök le a lépcsőn, mint ahogy főmegyek. És jó lenne, ha elhoznád a pipámat, leánka, mer a pipa segél a férfiembernek a gondolkodásba, az ám.

- Máris - felelte Zalia, nem törődve férje újabb savanyú pillantásával. - Rögtön hozom.

HAT

- Rég vót - mondta Ótata, amint Zalia Jaffords elhelyezte a hintaszékében, egy kispárnával megtámasztotta a hátát, és a pipája is jól szelelt. - Azt nem tom biztonsággal megmondani, hogy azóta kéccer vagy háromszor jöttek-e a Farkasok, mer noha akkorra több mint tizenkilenc aratást értem mán meg a fődön, időközben kifutott a kezemből az évek fonala.

Északnyugaton a naplemente vörös vonala fenséges szürkésrózsaszín árnyalatba olvadt. Heddon és Hedda segítségével Tian az állatokat látta el a csűrben. A fiatalabb ikerpár a konyhában tartózkodott. Az Óriások, Tia és Zalman az udvar szélén álltak, és kelet felé bámultak, nem szóltak, nem is mozdultak. Lehettek volna a Húsvét-szigetekről származó óriás szobrok is a National Geographic fotóján. Ahogy Eddie rájuk nézett, megborzongott. Mégis számított a szerencsére. Ótata viszonylag normálisnak tűnt, és noha erős tájszólással beszélt - már-már karikatu-risztikusnak hatott a beszédmódja -, simán értette a szavait, legalábbis mostanáig.

- Nem hinném, hogy az évek olyan sokat számítanának, uram - mondta.

Ótata felvonta szemöldökét. Rozsdás hangon fölnevetett. - Nahát, uram! Hosszú, hosszú idő óta nem hallottam ezt a megszólítást. Bizonyára az északi népséghez tartozol.

- Csakugyan ez a helyzet - válaszolta Eddie. Ótata hosszan hallgatott, a halványodó naplementét nézte. Azután enyhén meglepődve ismét Eddie-re pillantott. - Ettünk mán? Vége a vacsorának?

Eddie-nek összeszorult a szíve. - Igen, uram. A ház túloldalán az asztalnál.

- Azér kérdeztem, mer könnyebbűni szoktam, és rendszerént közvetlen az esti evés után. Most meg nem érzem az ingert, ezer kérdeztem.

- Nem. Ettünk már.

- Aha. Hogy hínak?

- Eddie Dean.

- Aha. - Az öreg megszívta a pipáját. Orrlyukán kettős füstoszlop tört ki. - A füstös a tiéd? - Eddie már éppen meg akarta kérdezni, mire gondol, amikor Ótata hozzátette. - Az asszon.

- Susannah. Igen, a feleségem.

- Aha.

- Uram... Ótata... a Farkasok. - De már nem hitte, hogy bármit is megtudhat az öregtől. Talán Suze képes lenne...

- Amennyire emlékszek, négyen vótunk - szólalt meg Ótata.

- Nem öten?

- Nem, nem, noha elég közel jár hozzá a szám. -A hangja szárazzá, tárgyilagossá, a beszéde érthetőbbé vált, - Fiatalok vótunk és vadak, szart se érdekelt minket, hogy élünk vagy meghalunk. Éppen eléggé feldühödtünk ahhoz, hogy harcoljunk, akár azt mondják a többiek, hogy igen, akár azt, hogy nem, akár azt, hogy talán. Ott vót velem... Pokey Slidell... aki a legjobb barátom... aztán Eamon Doolin és a felesége, a vörös Molly. Valóságos ördög vót a tányérhajításba.

- Tányér?

- Igen, az Oriza Nővérek hajigálják. Az egyik Zee. Majd szólok, hogy mutassa meg. A tányér körbe ki van élesítve, kivéve azt a részt, ahun fogják. Csúnya szerszám, de az ám! Amellett a számszeríjas férfi hülyének tűnik. Látnod kéne.

Eddie megjegyezte magának, hogy később elmondhassa Rolandnak. Nem tudta, van-e valami ebben a tányérhajításban, vagy sem, de azt igen, hogy rendkívül kevés a fegyverük.

- Molly vót az, aki megölte a Farkast.

- Nem te? - Ámuldozott, mennyire összekeveredik az igazság és a legenda, amíg valaki szét nem bontja a szálakat.

- Nem, nem, noha - Ótata szeme ragyogott - talántán mondtam ilyet hébe-korba, hogy meggyengítsem valamék ifjú hölgy térdét, ami másképp nem csúszott vóna szét, érted?

- Értem.

- A Vörös Molly vót az, a gonosz tányérjával, ez az igazság, de ne fogjuk a kocsit a lú elé. A porfelhőből láttuk, hogy gyönnek. Osztán vagy hatkeréknyire a várostól kétfelé váltak.

- Hogy van ez? Nem értem.

Ótata fölemelte három görbe ujját, hogy mutassa, miszerint a Farkasok három irányba mentek tovább.

- A legnagyobb banda - mármint a porfelhőből ítélve - a városba tartott egyenöst a Took háza felé, és ez érthető is vót, mer némelyek arra gondoltak, hogy a gyermecskéiket eldugják a raktár megett. Tookynak van egy titkos szobája, ott tartja a készpezt meg a drágaköveket, pár öreg puskát és más dogokat, amikről úgy gondolja, hogy el lehet adni nem ok nélkül híják Tooknak!* - Ismét kuncogott rozsdás hangján. - Jó ötlet vót, még azok a népek se tudtak róla, akik a vén keselyűnek dolgoztak, mégis, amikor el-gyött az idő, a Farkasok igenyöst odamentek, elvitték a gyermecskéket, és mindenkit megöltek, aki megpróbált az útjukba állni, vagy akár csak könyörögni akart. Amikor kilovagoltak, villámló botjaikkal megcsapkották és felgyútották a botot. Leégett, és még szerencséjük is vót, fiatalember, hogy a város megmaratt, mer a lángokat, fiatalember, amékek a Farkasok botjaiból kicsapnak, nem lehet vízzel elótani. Sőt a víztől még jobban ég! Jobban ég, és még forróbb is! Teringettét!

Nagy nyomatékkal köpött át a korláton, azután ravaszul nézett Eddie-re.

- Megmondom, mit gondolok nem számít, hogy az unokám hány embert győz meg ezen a környéken, hogy álljanak ellen és harcoljanak véled és a barna asszonyoddal, Eben Took nem lesz közöttük. Az a bót a Tookoké emberemlékezet óta, és nem akarják, hogy még egyszer porig égjen. Egy alkalom elég vót azoknak a gyáva nyulaknak, érted?

- Igen.

- A másik két porfelhő közül a nagyobbik délnek, az állattenyésztő birtokok felé fordult. A kisebbik pedig a Keleti útra kanyarodott a kisbirtokok irányába, éppen arra, ahun mi vótunk, és ahol várakoztunk rájuk.

Az öregember arca felragyogott az emlékektől. Eddie nem látta a valahai fiatalembert (ehhez Ótata túl vén volt), de vizenyős szeméből kiolvasta az izgalmat, a határozottságot és az émelyítő félelmet, amely azon a napon eltöltötte. Valamennyiüket. Eddie-ben úgy

** Took - fog, vesz, megragad, megmarkol, megszerez, (angol)*

nyúlt ki valami, akár az éhes ember az ételért, és valamit az öregember is észrevehetett az arcán, amely nyilván nagyon elkomolyodott. Az unokájától nem ehhez szokhatott Tianból nem hiányzott a bátorság, de mégiscsak földmíves volt. Viszont ez az ember, ez a New York-i Eddie... meglehet, rövid ideig él, és a végén fűbe harap, de Orizára, biztos, hogy nem földmíves.

- Folytasd - kérte Eddie.

- Igen. Azt teszem. A közeledők közül néhányan lekanyarodtak a Parti útra, az arra levő rizstáblák irányába - az ember láthatta a porból -, megint mások meg a Peaberry útra. Emlékszem, Pokey Slidell felém fordult, félősen vigyorgott, kinyújtotta a kezét, és aszonta...

HÉT

Azt mondja Pokey Slidell az izzó ég alatt, miközben J] körülöttük az évad utolsó tücskei cirpelnek a magas, szürke fűben „ Örvendezek, hogy ösmerhetlek, Jamie Jaffords, igazat szólok." Úgy mosolyog, amihez hasonlót Jamie sosem látott rajta, de tekintve, hogy mindössze tizenkilenc éves, és idekint él vidéken, amit némelyek Peremnek hívnak, mások Félholdnak, nagyon sok minden van, amit még nem ismer. Kényszeredett mosoly, de nem gyáva. Jamie sejti, hogy az ő arcán is hasonló ülhet. Itt vannak atyáik ege alatt, és hamarosan eléri őket a sötétség. Közelít az utolsó órájuk.

Ennek ellenére erélyesen megszorítja Pokey kezét. —, Még nem ösmersz igazán, Pokey - mondja.

— Remélem, igazad van.

A porfelhő egyre közelít. Egy perc, talán még annyi se, és meglátják a felhőt felverő lovasokat. És ami ennél fontosabb, a lovasok is meglátják őket.

Eamon Doolin azt mondja - Asszem, be kéne ugranunk amaz árokba — az út szélére mutat —, ahun meglapulnánk. Osztán mihelyt elmentek, előugorhatunk és megtámadhatjuk őket.

Molly Doolin szoros fekete selyemnadrágot és kihajtott gallérú, fehér selyeminget visel, a nyakában apró, ezüst, aratási amulett a fölemelt öklu Oriza. Jobbjában kifent tányért tart, a hűvös, kék titánacélra vékony tavaszi rizskalászok bonyolult zöld hálóját festették. Vállán selyemmel bélelt csuhétarisznya, benne öt további tányér, kettő a sajátja, három az anyjáról maradt. A haja úgy ragyog az éles fényben, mintha lángolna a feje. És az az igazság, hogy hamarosan lángolni is fog.

- Azt teszel, amit akarsz, Eamon Doolin — mondja Molly. —Ami engem illet, én itten maradok, ahun láthatnak, és az ikertestvérem nevét fogom kiáltani, hogy jól hallják. Legázolhatnak, de mielőtt megtennék, megölök egyet, vagy legalább levágom valamék átkozott lovuk lábát, ennyit megteszek.

Többre nincs is idő. A Farkasok előbukkannak az Arra földjét határoló mélyedésből, a négy callai most már láthatja őket, és nem esik több szó elbújásról. Jamie félig-meddig arra számít, hogy Eamon Doolin, aki szelíd ember, és huszonhárom éves létére már elveszítette a haja jó részét, elejti a számszeríját, és a megadás jeleként fölemelt kézzel berohan a magas fűbe. Ehelyett a felesége mellé áll, és nyílvesszőt helyez az íj húrjára. A felhúzott ideg halkan nyikorog.

Keresztben állnak az út lisztszerű porában. Elállják az utat. Jamie-t eltölti a kegyelem áldott érzése. Mert helyesen cselekszenek. Meghalnak itt, de ez is rendben van. Jobb meghalni, mint tűrni, hogy újabb gyermekeket raboljanak el. Valamennyien elveszítették ikertestvérüket, Pokeynak pedig — aki a legöregebb közöttük — két bátyját és egy fiát vittek el a Farkasok.

Minden rendben. Tisztában vannak vele, hogy a Farkasok bosszút állnak a többieken az ő ellenállásuk miatt, de nem számít. így van ez jól.

- Gyertek! - ordítja Jamie, és felhúzza az íját - egyszer, aztán még egyszer, aztán klikk. - Gyertek, kesélyük! Gyáva férgek, gyertek, kaptok valamit! Éljen Calla! Éljen Calla Bryn Sturgis!

Volt egy pillanat a nap hevében, amikor úgy rémlett, hogy a lovasok nem közelednek, csak egy helyen reszketnek a levegőben. Azután felhangzott a paták dobogása, először tompán, fojtottan, majd dübörgősen. A Farkasok mintha egyenesen a kavargó levegőből ugranának elő. A nadrágjuk éppen olyan szürke, mint a lovaik. Sötétzöld köpeny lobog a hátukon. Zöld csuklya veszi körül álarcukat (bizonyosan álarc), amitől a négy lovas feje olyan lesz, mintha vicsorgó, éhes ordasok lennének.

— Négy négy ellen! — ordítja Jamie. — Négy négy ellen egyenlő a szám, álljatok meg, tökfilkók! Egy lépést se tovább!

A négy Farkas szürke lovon száguld feléjük. A férfiak fölemelik íjukat. Molly — akit néha Vörös Mollynak hívnak, sokkal inkább természete, mint haja színe miatt — a bal válla fölé emeli a tányért. Most nem látszik dühösnek, csak hűvösnek, nyugodtnak.

A két hátulsó lovasnak villámló botja van. Fölemelik. A két elülső fölemeli zöld kesztyűbe bújtatott öklét, hogy elhajítson valamit. Csikeszek, gondolja hidegen Jamie. Annak kell lenniük.

- Várjatok fiúk... - mondja Pokey. -Várjatok... várjatok... most!

Egy pendüléssel kilövi a vesszőt, és Jamie látja, amint Pokey nyílvesszeje éppen csak elkerüli a jobbról második Farkast. Eamon eltalálja a bal szélső ló nyakát. Az állat őrült nyihogásba kezd, és megtántorodik, éppen amikor a Farkasok az utolsó negyven méterhez érnek. Abban a pillanatban dől neki a szomszéd lónak, amikor annak a gazdája elhajítja a kezében levő tárgyat. Csakugyan egy csikesz az, de messzire letér a pályájáról, a vezérlője nem tud befogni semmit.

Jamie nyílvesszője a harmadik lovas mellét találja. Már éppen diadalordításra készül, de elfojtja a rémület, mielőtt elhagyná a torkát. A nyílvessző lepattan a lény melléről, mintha csak Andyre lőtt volna, vagy egy kőre a Kurafi földjén.

Gyáva rohadékok, páncélt viseltek, páncél van a kétszer átkozott...

A következő csikesz jó irányba indul, és egyenesen Eamon Doolin arcába vágódik. Eamon feje csont, vérpermet és zsíros szürke kocsonya halmazává robban. A csikesz elröpül, talán harminclépésnyire, azután megpördül és elindul visszafelé. Jamie lebukik, hallja, amint elhúz a feje fölött, repülés közben halkan, élesen zümmög. Molly meg sem moccan, még akkor sem, amikor ráfröccsen a férje vére és agya. Most felsikolt „EZ A TIÉTEK, KURAFIAK, MINNIE MIATT!", és elhajítja a tányért. A távolság mostanra nagyon lecsökkent - alig lehet távolságról beszélni -, de Molly azért nagy erővel hajítja el, és a tányér azonnal emelkedni kezd, ahogy elhagyja az asszony kezét.

Túl erős, drágám, gondolja Jamie, miközben lebukik egy villámló bot elől (amelyből ugyanaz az éles, vad zümmögés tör elő). Túl erős, a teremtésit!

De a Farkas, amit Molly célba vett, valósággal belelovagol a tányérba. A tányér pontosan ott áll bele, ahol a farkasálarc találkozik a zöld csuklyával. Különös, fojtott hang hallatszik - slump! -, és a lény hátrafelé lezuhan a lóról, zöld kesztyűs keze a magasba csapódik.

Pokey és Jamie vad rivalgásban tör ki, de Molly csak az iszákjába nyúl a következő tányérért - szép rendesen sorba rakta őket, a tompa fogófelület mindegyiknél felül van. Éppen előhúzza,

amikor az egyik villámló bot levágja a karját. Megtántorodik, a fogait vicsorítja, azután fél térdre rogy, miközben a blúza lángra lobban. Jamie döbbenten látja, hogy Molly lenyúl az út porába azért a tányérért, amelyet még mindig markol a levágott kéz.

A három megmaradt Farkas elhúz mellettük. Az, amelyiket Molly eltalált a tányérjával, a porban fekszik, eszelősen rángatózik, kesztyűs keze csapkod, az égre mutogat, mintha azt akarná kérdezni „Mit tehetsz? Mit tehetsz ezekkel az átkozott ganajtúrókkal?"

A másik három olyan egyszerre fordul meg, mintha lovassági díszszemlén volnának, és vágtában indulnak feléjük. Molly kikapja a tányért saját halott ujjai közül azután hátrazuhan, és elnyeli a tűz.

— Állj meg, Pokey! - kiáltja Jamie hisztérikusan miközben a haláluk száguld feléjük az ízzó acészin ég alatt alatt. — Állj, az istenek verjenek meg! És még mindig nem hagyta el a kegyelem érzése, holott érzi a Doolin család égő húsának szagát. Mindig is ezt kellett volna csinálniuk, igen, valamennyiüknek, mert a farkasokat le lehet győzni, noha valószínűleg nem fog elég ideig élni, hogy ezt bárkinek is elmondhassa, ezek meg úgyis elviszik magukkal a halott compadréjukat, és senki nem fog tudni róla.

Pokey újból kilő egy nyilat, azután egy csikesz pontosan deréktájban kapja el, berobban a ruhája, vér és tépett hús fröccsen ki az ingéből, az inge ujjából, a slicce szétrepülő gombjai közül. Jamie ismét lebukik ezuttal a barátjából permetező forró leves elöl. Kilövi a nyilát és látja amint végighorzsolja az egyik szürke ló oldalát.Tudja hogy értelmetlenség lebuknia, mégis megteszi és valami elsuhan a feje fölött. Az egyik ló durván meglöki amikor elmegy mellette, bele az út menti árokba, amelyet Eamon javasolt rejtekhelynek. A számszeríj kirepül a kezéből. Ott fekszik nyitott szemmel, nem mozdul, tudja , hogy vissza fordulnak a lovaikkal, nem tehet mást,játsza a halottat hátha elmennek mellette. Természetesen nem mennek el, de semmi mást nem tud kitalálni, így hát ennél marad, igyekszik úgy tenni, mintha megüvegesedne a tekintete. Tudja, hogy még néhány másodperc, és már nem kell tetetnie. Érzi a por szagát, hallja a fűben a tücsköket és megőrzi őket, mert tudja, ezek az utolsó dolgok melyeket érez és hall, hogy az utolsó, amit látni fog, a farkasok pofája lesz, amikor dermedt vicsorgásukkal fölé hajolnak.

Vágtáznak visszafelé.

Egyikük megfordul a nyergében, és vágta közben kesztyűs kézzel felhajít egy csikeszt. De lova éppen ebben a pillanatban ugorja át az elesett Farkas dögét, amely még mindig rángatózik az úton, bár a keze most már lanyhábban csapkod. A csikesz elrepül Jamie fölött, de kicsit túl magasan van. A fiú szinte érzi, ahogy habozik, zsákmányt keres. Azután kivágódik a mező fölé.

A Farkasok kelet felé nyargalnak, a por a magasba emelkedik mögöttük. A csikesz megfordul, ismét Jamie fölé repül, de ez alkalommal még magasabban és lassabban száll. Ötven méterrel arrébb a szürke lovak kelet felé fordulnak az úton, és eltűnnek szem elől. Jamie utoljára a zöld köpenyeket látja, amelyek csaknem vízszintesen lobognak a lovasok mögött.

Jamie föláll az árokban, bár attól fél, hogy összecsuklik a térde. A csikesz egy utolsó hurkot csinál és visszajön, ez alkalommal egyenesen neki, de most már lelassult akármi hajtja is, az csaknem lemerült. Jamie visszatántorog az útra, térdre esik Pokey égett maradványai mellett, és fölkapja a számszeríját. A végénél fogja, akár a métaütőt. A csikesz közeledik. Jamie a válla fölé emeli az íjat, és amikor a csikesz már egészen közel jár hozzá, leüti a levegőből, mintha óriás bogár lenne. Pokey leszakadt, csizmás lába mellé hullik, és rosszindulatúan zümmögve igyekszik fölemelkedni.

- Nesze, te rohadék! - ordítja Jamie, és port szór a fegyverre. Zokog. — Nesze, te rohadék! Nesze! Nesze! — A csikesz végül eltűnik egy fehér porkupac alatt, egy darabig még zümmög és reszket,

azután elcsitul.

Föl sem állva - nem talál magában elég erőt ahhoz, hogy fölkeljen, most még nem, azt is alig képes elhinni, hogy életben maradt - Jamie Jaffords négykézláb odavánszorog a szörnyeteghez, amelyet Molly megölt... és most már valóban döglött, vagy legalábbis nem mozog. Le akarja venni róla az álarcot, hogy lássa. Először összerugdossa, mint egy toporzékoló gyerek. A Farkas teste jobbra-balra billeg, azután elnyugszik. Orrfacsaró, áporodott bűz árad belőle. Rothadásszagú füst szivárog az álarc alól, amely úgy fest, mintha olvadozna.

Döglött, gondolja a fiú, aki később Ótata lesz, és Calla legidősebb lakosa. Igen, döglött, semmi kétség. Átkozott, gyáva féreg! Átkozott, most megnézlek álarc nélkül!

Megteszi. Megragadja az izzó őszi nap alatt a rothadó álarcot, olyan a tapintása, mintha fémhálót markolna, lerántja és meglátja...

NYOLC

Eddie egy ideig észre se vette, hogy az öreg szivar abbahagyta a beszédet. Úgy belefeledkezett a történetbe, mint akit megdelejeztek. Mindent látott, olyan tisztán, mintha ő is ott lett volna a Keleti úton, a porban térdelve, vállára vetve a számszeríjat, mint egy baseballütőt, hogy lecsapja a levegőből a közeledő csikeszt.

Ekkor a veranda mellett Susannah gurult el a csűr felé, ölében egy tál csirketáppal. Furcsálkodva nézett rájuk, és Eddie felocsúdott. Nem azért jött ide, hogy szórakozzék. Már az is sokat elárul róla, hogy képes szórakozni egy ilyen történeten.

- Na és? - kérdezte az öregembertől, amikor Susannah eltűnt a csűrben.

- He? - Ótata olyan tökéletesen üres pillantást vetett rá, hogy Eddie kétségbeesett.

- Mit láttál? Amikor levetted az álarcot?

Egy pillanatig még tartott az üresség - égnek a villanyok, de nincs otthon senki. Azután az öregember visszatért (Eddie-nek úgy rémlett, egyedül az akaratereje hozta vissza). Hátranézett a házra. Benézett a csűr fekete, tátongó szájába, a mélyében foszforeszkáló lámpára. Körülnézett az udvaron.

Fél, gondolta Eddie. Halálra rémült.

Igyekezett megnyugtatni magát, hogy ez csupán egy vénember üldözési mániája, mégis megborzongott.

- Hajolj közelebb - motyogta Ótata, és Eddie engedelmeskedett. - Az egyetlen, akinek valaha elmondtam, Luke fiam vót... tudod,Tian apja. Ez sok-sok évvel ezelőtt vót. Aszonta, soha ne szóljak senki másnak. Azt feleltem „De Lukey, és ha ezzel segélhetek? És ha ez segélne, ha legközelebb gyönnek?"

Ajka alig mozdult, de zsíros tájszólása szinte teljesen eltűnt, és Eddie tökéletesen értette minden szavát.

- Azt felelte „Tata, ha télleg asziszed, hogy ez segélhet, akkor eddig mér hallgattál róla?" És nem tuttam mit felelni néki, fiatalember, mer semmi más magyarázatom nem vót, csak az ösztön, ami azt parancsolta, hogy csukva tartsam a lepényiesőmet. Külömben is mi haszna lett vóna? Mi változott vóna?

- Nem tudom - válaszolta Eddie. Az arcuk szinte összeért. A fiatalember érezte Jamie lélegzetében a hús és a mártás szagát. - Honnan tudhatnám, amikor még nem mondtad meg, hogy mit láttál?

- „A Veres Király mindég megtanálja a pribékjeit", mondta a fiam. „Jobb lenne, ha senki nem tunná, hogy odaki vótál, pláne hogy mit láttál odaki, nehogy eljusson hozzá a híre, akár még Ménkűcsapásba is." Én pedig szomorú dogot láttam, fiatalember.

Noha Eddie majd szétrobbant a türelmetlenségtől, úgy vélte, jobb, ha hagyja, hogy az öreg fickó a maga tempója szerint haladjon. - És mi volt az, Ótata?

- Láttam, hogy Luke nemigen hisz nékem. Arra gondolt, hogy a tatája csak mesél összevissza, kitanál mindenféle vadat, hogy minél nagyobb Farkasölőnek tüntesse föl magát. Ámbátor azt még egy féleszű is beláthassa, hogy ha magamat akartam vóna fölnagyítani, akkor aszondom, én öltem meg a Farkast, nem Eamon Doolin felesége.

Logikus, gondolta Eddie, azután eszébe jutott, hogy Otata saját bevallása szerint többször is magának tulajdonította az érdemet, és elmosolyodott.

- Lukey attól tartott, hogy valaki meghallhatja a történetemet, és elhiszi. Hogy elkaptam egy Farkast, és nemsokára meghalok csak azér, mer kitanáltam egy mesét. Pedig nem az. - Vizenyős szeme könyörögve nézte Eddie-t a sűrűsödő sötétségben. - Ugye te elhiszed?

Eddie bólintott. - Tudom, hogy igazat mondasz, Otata. De ki... - elhallgatott. De ki köphetett volna be?, akarta kérdezni, ám ezt Otata aligha értené. - Ki beszélhetett volna? Kire gyanakodtál? Otata körülnézett a sötétedő udvaron. Már úgy látszott, megszólal, de csak hallgatott.

- Mondd el - unszolta Eddie. - Mondd meg, mit...

A reszkető, nagy, száraz, a kor ellenére meglepően erős kéz megragadta a nyakát, és közelebb húzta. Szúrós bajusz horzsolta Eddie fülcimpáját, amitől megborzongott, és libabőrös lett.

Miközben a nappal utolsó fényei is kihunytak, és az éjszaka Callába érkezett, Otata tizenkilenc szót súgott a fülébe.

Eddie Dean szeme kerekre tágult. Az első gondolata az volt, hogy most már érti a lovakat - az összes szürke lovat. A második Hát persze! Tökéletesen logikus! Tudnunk kellett volna!

Elhangzott a tizenkilencedik szó is, Otata elhallgatott. Visszaejtette az ölébe a fiatalember nyakát szorongató kezét. Eddie feléje fordult. - Igazat szóltál?

- Igen, harcos - felelte az öregember. - Színtiszta igazat. Nem állíthatom, hogy mind az, mer a sok hasonló maszka különböző arcokat rejthet, mégis...

- Nem! - csóválta a fejét Eddie. A szürke lovakra gondolt. A szürke nadrágokról nem is beszélve. Meg a zöld köpenyekről. Teljesen logikus. Hogyan szól a dal, amit az anyja énekelt? Most a seregben vagy, az eke mögötted marad. Sosem leszel gazdagabb, csibész, mert most a seregben vagy.

- El kell mondanom ezt a történetet a dinh-emnek - szólalt meg.

Ótata lassan bólintott. - Igen - mondta -, ahogy akarod. Megértheted, ha fujakodtam a fiúval. Mer Lukey ottand akart kopolyát ásni, ahá Tian bökött a suhánnyal.

Eddie bólintott, mintha értette volna. Később Susannah fordította le neki. Megértheted, ha nem voltam jóban a fiúval. Mert Lukey ott akart kutat ásni, ahova Tian mutatott a vesszővel.

- Varázsvessző? - kérdezte Susannah a sötétből. Csöndben tért vissza, és most a kezével olyan mozdulatot tett, mintha egy gondolomcsontot markolna.

Az öregember meglepetten nézett rá, azután bólintott. - Egén, vessző. Én elleneztem, de miután a Farkasok elvitték a nénnyét, Tiát, Lukey mindent úgy csenált, ahogy a fiú kívánta. El tuggyátok képzelni, hogy egy tizenhét évét alig betotött surgyé mutassa meg, hun legyen a kopolya? Lukey azonba hattá, és télleg vót ott víz, ezt meg kell adni, mindnyájan láttuk, ahogy csillámpol, és éreztük is a szagát, mielőtt a sárgafőd bedűlt, és élve eltemette a fiamat. Kiástuk, de addigra elért a tisztásra, a torka, a tüdője teli vót sárgafőddel és nyálkával.

Lassan, nagyon lassan elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette a szemét.

- Azóta egy nyájas szót nem váltottunk a fiúval tik nem lássátok, de közöttünk áll az a kopolya. Abba azonba igaza van, hogy ki akar állni a Farkasok ellen, és ha bármit montok neki rólam, mondjátok meg, hogy Ótata fenemód büszke rá, nagyon is helyesli, amit csenál, a teremburáját! Igazi Jaffords-vér, azám! Mi mán sok évvel ezelőtt is kiálltunk, és a vér most sem vált vízzé. - Biccentett, ezúttal még lassabban. - Mennyetek, mondjátok meg a nemzeteknek, igen! Minden szót! És ha kisziváro g... ha a Farkasok képesek kigyönni Ménkűcsapásból egy olyan kiszáratt vén ganyéért, mint én...

Néhány megmaradt fogát mosolyfélébe vicsorította, amit Eddie különösen borzalmasnak talált.

- Még mindég fel tudok ajzani egy számszeríjat -folytatta -, és úgy alítom, a füstös asszonyod is megtanulja a tányérhajigálást, hibás láb ide vagy oda.

Az öreg a sötétbe bámult.

- Csak gyöjjenek - mondta halkan. - Teringettét, most megfizetünk mindenér. Most megfizetünk mindenér.

7. fejezet
NOKTÜRN, ÉHSÉG

EGY

Mia ismét a kastélyban volt, de most egész másnak érezte. Most nem ballagott ráérősen, játékból megzabolázva éhségét, abban a tudatban, hogy hamarosan teleehetik magukat, ő és a kis fickó. Ez alkalommal eszeveszett éhség kínozta, mintha egy vadállatot zártak volna be a gyomrába. Megértette, hogy amit korábbi kirándulásain érzett, az egyáltalán nem éhség volt, nem valódi éhség, csupán egészséges étvágy. Ez most más.

Közeledik az ideje, gondolta. Még többet kell ennie, hogy megerősödjön. És nekem is.

Mégis félt - rettegett -, hogy ezúttal nem talál ennivalót. Valamit ennie kell, valami nagyon spécit. A kis fickónak van rá szüksége a... na szóval hogy...

Hogy befejeződjék a kialakulás.

Igen! Igen, ez az, ez az, a kialakulás! Biztosan megleli a lakomatermet, mert ott van minden ezer tál, egyik ínycsiklandóbb, mint a másik. Lelegeli az asztalt, és amikor megtalálja a megfelelő dolgot - a megfelelő zöldséget, vagy fűszert, vagy húst, vagy halikrát -, a zsigerei és az idegei sikoltani fognak érte, és akkor majd eszik... vagy inkább zabál...

Még gyorsabban lépkedett, azután futásnak eredt. Homályosan érzékelte, hogy a lábán szövet suhog, mert most nadrágban volt. Farmernadrágban, mint egy csordapásztor. És az estélyi cipellő helyett csizmát viselt.

Kurta csizmát, suttogta elméje az elméjének. Kurta csizmát, abbion.

De mindez nem számított. Ami számított, az az evés, a zabálás (ó, milyen éhes volt), és hogy meg kell találnia a megfelelő dolgot a kis fickónak. Meg kell találnia, amitől erősebb lesz, és hamarabb eljön a vajúdás.

Lerobogott a széles lépcsőn, bele a slo-trans motorok kitartó, lüktető morajlásába. Mostanra csodálatos illatoknak kellett volna gomolyogniuk körülötte - sült húsok, roston pirított csirkék, fűszeres halak illatainak -, de egyáltalán nem érzett ételszagot.

Talán megfáztam, gondolta, miközben kurta csizmája a lépcsőfokokon kopogott. Bizonyára ez történt, megfáztam. Az orrüregem bedagadt, semmilyen szagot nem érzek...

Pedig érzett. Érezte ennek a helynek a por- és korszagát. Erezte a szivárgó nedvesség bűzét, a motorolaj gyenge aromáját, a penészt, amely könyörtelenül belerágta magát a tapétába és a romos szobákban lógó függönyökbe.

Ezeket igen, de ételszagot nem.

Keresztülsietett a fekete márvánnyal burkolt előszobán a kettős ajtó felé, és ismét nem vette észre, hogy követik - ez alkalommal nem a harcos, hanem egy tágra nyílt szemű, kócos kisfiú pamutingben és pamutnadrágban. Mia keresztülvágott a vörös-fekete márványkockákkal kirakott előcsarnokon, el az összefonódó márvány-acél szobor mellett. Nem állt meg, hogy bókoljon, vagy akár csak biccentsen. Hogy ő éhes, az még elviselhető. De hogy a kis fickó éhezzen, az már nem. Az elviselhetetlen.

Ami megállította (noha csak néhány másodpercre), az a saját elmosódó, bizonytalan tükörképe volt a szobor krómacéljában. A farmer fölött egyszerű fehér pamutinget viselt (Nevezd trikónak, suttogta elméje), amit egy kép és egy felirat díszített.

A kép mintha egy disznó lett volna.

Ne törődj az ingeddel, asszony. A kis fickó a fontos. -Meg kell etetned a kis fickót!

Berontott az ebédlőterembe, és elakadt a lélegzete a rémülettől. A terem most tele volt árnyékkal. Néhány elektromos fáklya még izzott, de a legtöbb kialudt. Miközben Mia körülnézett, a terem túlsó végét megvilágító lámpa köpködni, zümmögni kezdett, azután elsötétedett. A nagyon spéci fehér tányérok helyét zöld rizsszálakkal díszített kékek foglalták el. A rizspalánták a Nemes írás Zn betűjét formálták, ami tudomása szerint azt jelentette, hogy örökkévalóság és most, de azt is, hogy gyere, meg azt, hogy come-com-mala. De nem a tányér az érdekes. Nem a díszítés. Az a fontos, hogy a tányérok és a szépséges kristálypoharak üresek, színük eltompult a portól.

Nem, nem minden üres az egyik serlegben döglött fekete özvegy hevert, számos lábát összecsukva potrohának homokóraforma mintáján.

Észrevette, hogy borosüveg áll ki egy ezüst hűtővödörből, és a gyomra parancsolóan felkiáltott. Fölkapta, alig észlelte, hogy a palack körül nincs víz, jégről

.. már nem is beszélve teljesen kiszáradt. Az üvegnek mindenesetre megvolt a súlya, és akadt

benne annyi folyadék, hogy loccsanjon egyet…

De mielőtt rácuppanhatott volna az üveg szájára, erős ecetszagot érzett, a szeme is könnybe lábadt.

- Bassza meg! - sivította, és elhajította az üveget. -Te rohadt picsafüst! Az üveg széttört a kőpadlón. Meghökkenésükben nyüszítő lények futkostak ide-oda az asztal alatt.

- Igen, jobb is, ha futtok! - rikácsolta. – Tűnjetek el, akárkik vagytok is! Itt van Mia, senki lánya, és nincs jó hangulatban! Akkor is enni fogok. Igen! Enni - fogok! Merész beszéd volt, de eleinte semmit sem látott, amit megehetett volna. Volt kenyér az asztalon, de amikor fölvett egy szeletet, kőkeménynek bizonyult. Valami halmaradványt is talált, de rothadófélben volt, és zöldesfehér férgek nyüzsögtek rajta. A gyomra morgott, nem ijesztette a mocsok. Ennél is rosszabb, hogy a gyomra alatt valami szüntelenül forgolódott, rugdalt, és ételért kiabált. Nem a hangjával csinálta, de elfordított Miában néhány kapcsolót az idegrendszer legprimitívebb fertályán. A torka kiszáradt a szája összehúzódott, mintha beleivott volna a megecetesedett borba látása kiélesedett, mert a szeme kitágult, és kidülledt az üregéből. Minden gondolata, minden érzése, minden ösztöne ugyanarra az egyszerű fogalomra hangolódott étel.

Az asztal mögött függöny lógott, amelyen Arthur Eld emelte a magasba kardját, amint keresztüllovagol egy mocsáron, mögötte három leghívebb harcoslovagjával. A nyakára Saita, a nagy kígyó tekeredik, amelyet feltételezhetően az előbb ölt meg. Egy újabb sikeres kaland. Váljék egészségedre! A férfiak és az ő kalandjaik! Eh! Mit neki egy varázskígyó lekaszabolása? Neki egy kis fickó van a hasában, és az a fickó éhes.

Kajás, gondolta olyan hangon, ami nem az övé volt. Kajás.

A függöny mögött volt egy kétszárnyú ajtó. Benyitott, és még mindig nem érzékelte, hogy az ebédlőterem másik végében a kis Jake áll alsóruhában, és riadtan nézi őt.

A konyha is üres volt, ugyancsak porlepte. A konyhai pultok tele voltak kis lények csapáival. Az edények, serpenyők, edénytartók a földön hevertek nagy összevisszaságban. A csetreszen túl négy mosogató sorakozott, mindegyik tele állott, algás vízzel. A szobát neonlámpák világították meg, de csak néhány égett folyamatosan. A legtöbb csak hunyorgott, szürreális, hagymázas fénybe borítva a helyiséget.

Keresztülment a konyhán, félrerúgva az edényeket, serpenyőket. Négy hatalmas tűzhely állt egymás mellett. A harmadik ajtaja résnyire nyitva. A meleg levegő kissé reszketett, mint egy kandallóban, hat-nyolc órával azután, hogy az utolsó zsarátnok is kialudt, és olyan illat szivárgott belőle, amitől ismét megkordult Mia gyomra. Frissen sült hús!

Kinyitotta az ajtót. Bent csakugyan talált valamiféle sültet. Kandúr nagyságú patkány rágódott rajta. A sütő nyitott ajtaja felé fordította a fejét, és félelem nélkül nézett fekete szemével a nőre. Zsírtól csatakos bajusza megrezzent. Azután visszafordult a húshoz. Mia hallotta cuppogását, a szakadó hús hersegését.

Nem, Patkány uraság! Ez nem neked készült! Ez az enyém és a kis fickóé!

- Adok egy esélyt, barátom! - énekelte, miközben a pultok és a tárolószekrények felé fordult. - Jobb, ha elmész, amíg teheted! Tisztességesen figyelmeztetlek! - Dehogy megy. Patkány uraság is kajás.

Kihúzott egy fiókot, de semmit nem talált, csak gyúródeszkákat és egy sodrófát. Fontolgatta a sodrófát, de nem akarta több patkányvérrel szennyezni az ebédjét, mint amennyi okvetlenül szükséges. Kinyitotta a pult alatti szekrényt, ahol tésztaszaggatókat, süteményformákat lelt.

Balra fordult, újabb fiókot húzott ki, és ott volt, amit keresett. Végignézte a késeket, de inkább egy pecsenyevillát választott. Tizenöt centis fogai voltak. Visszament a tűzhelyekhez, habozott, megnézte a másik három sütőt. Üresek voltak, mint előre tudta. Valami - valami-féle végzet, gondviselés, ka - hagyott itt friss húst, de csak egyvalakinek volt elég. Patkány uraság úgy gondolta, ő ez az egyvalaki. Patkány uraság tévedett. Mia nem hitte, hogy még egy hibát elkövethet. Legalábbis a tisztás innenső oldalán.

Lehajolt, és azonnal megütötte orrát a frissen sült disznóhús illata. A szája kinyílt, és nyáladzó ajakkal mosolygott. Patkány uraság ez alkalommal nem nézett hátra. Úgy döntött, hogy a nő nem jelent fenye-s getést. Nagyon helyes. Mia beljebb hajolt, mély lélegzetet vett, és előredöfött a húsvillával. Patkány rablóhús! Kihúzta az állatot, az arca elé tartotta. A patkány dühödten sivalkodott, lábai a levegőt csapkodták, a feje rángott, vére lecsurgott a villa nyelén, és tócsába gyűlt Mia markában. Odavitte a vonagló állatot a mosogatóhoz, és lerázta a villáról az állott vízbe. A patkány csobbanva tűnt el a latyakban. Egy pillanatig még látszott farkának rángatózó hegye, azután az is elmerült.

Mia végigment a mosogatók előtt, kipróbálta a csapokat. Az utolsóból csorgott némi víz. Leöblítette a vért a kezéről. Akkor visszatért a sütőhöz, közben a nadrágja fenekébe törölte a kezét. Jake a konyhaajtó mellől figyelte, de Mia nem vette észre, jóllehet a fiú meg sem próbált elrejtőzni. Miát teljesen lefoglalta a sült hús illata. Nem volt elegendő, nem is az, amire a kis fickónak szüksége van, de azért megtette.

Benyúlt, megragadta a serpenyő oldalát, azután szisszenve visszakapta a kezét, és elvigyorodott. A fájdalom vigyora volt, noha a humor sem hiányzott belőle. Patkány úr kicsivel érzéketlenebb lehetett a forróságra, de talán csak kajasabb volt. Noha nehezen hitte el, hogy bárki éhesebb lehet, mint most ő.

- Kajás vagyok! - ordította hahotázva, miközben végigszaladt a fiókok mellett, sebesen nyitogatva őket. -Mia kajás, asszonyom, uram! Nem megyek More-house-ba, semmilyen házba, de kajás vagyok! És a kis fickó is kajás!

A legutolsó fiókban (mindig így van ez) megtalálta, amit keresett, az edényfogó kesztyűt. Felvette, visszasietett a sütőhöz, lehajolt, és kihúzta a sültet. Nevetése megdöbbent hördülésbe fúlt... azután ismét kitört, még erősebben és hosszasabban. Micsoda liba! Ostoba tyúk! Egy pillanatig úgy rémlett, hogy a hús, amely ropogósra sült, és Patkány uraság is csak egy helyen rágta meg, egy gyermek teteme. És igen, a sült malac csakugyan emlékeztet egy gyerekre... egy csecsemőre... valakinek a kis fickójára... de most, hogy már kint volt, és láthatta a csukott szemeket, a megpörkölődött fület és a sült almát a nyitott szájban, nem volt kétséges, mivel van dolga.

Miközben odaült a pulthoz, megint eszébe jutott az előtérben látott tükörkép. De ez most nem számít. A zsigerei üvöltöttek az éhségtől. Kikapott egy pecsenyevágó kést ugyanabból a fiókból, ahonnan a villa származott, és kivágta azt a részt, amelybe Patkány uraság beleharapott, ahogy az ember a férges részt kivágja az almából. A háta mögé hajította a kivágott darabot, azután fölkapta a sültet, és beletemette az arcát.

Jake az ajtóból figyelte.

Amikor az éhség legélesebb késeit eltompította, Mia a kétségbeesés és a latolgatás között ingadozva nézett körül a konyhában. Mit csináljon, ha elfogy a sült? Mit egyen legközelebb, ha visszatér ez az éhség? És hol találja meg azt, amire a kis fickónak igazán szüksége van? Mindent elkövet, hogy ráleljen, és jó nagy készletet gyűjt majd belőle, legyen az étel, ital, vitamin, akármi. A disznóhús megfelelő (eléggé megfelelő ahhoz, hogy megint aludni tudjon, hála az összes istennek és Jézus Embernek), de nem eléggé.

Malac urat visszacsapta a serpenyőbe, a fején át lehúzta magáról az inget, és megfordította, így láthatta az elejét. Rajzfilmszerű disznó volt rajta, amely ropogós vörösre sült, de ez láthatólag nem zavarta, mert üdvözülten mosolygott. Fölébe azt írták otromba betűkkel DIXIE-MALAC, A LEX ÉS A 61 S.U. SARKÁN. Alatta A LEGJOBB OLDALAS NEW YORKBAN -ÍNYENC MAGAZIN.

Dixie-Malac, gondolta. A Dixie-Malac. Hol hallottam már ezt

Nem tudta, de meg fogja találni Lexet, ha kell. -Közvetlenül a Harmadik utca és a Park között - mondta. - így van, ugye?

A fiúcska, aki kihátrált, de az ajtót nyitva hagyta, meghallotta ezt, és nyomorúságosan bólintott. Tényleg ott van.

Na jól van, gondolta Mia. Ez most megfelel, amennyire lehetséges, és ahogy az a nő mondta a könyvben, a holnap egy másik nap. Ráérek akkor aggódni. Nem igaz?

De igaz. Megint fölkapta a sültet, és enni kezdett. Cuppogása alig különbözött a patkányétól. Alig.

KETTŐ

Tian és Zalia a hálószobájukat akarták átengedni Eddie-nek és Susannah-nak. Nem volt könnyű meggyőzni őket, hogy vendégeik nem igazán kívánják ezt - sőt kényelmetlenül éreznék magukat benne. Végül Susannah talált rá a megoldásra. Habozva, mint aki titkot árul el, azt mondta, hogy valami félelmes dolog történt velük Lud városában, ennélfogva egyikük sem szívesen alszik házban. Egy csűr, ahol nyitva hagyhatják a világba nyíló ajtót, ahonnan akármikor kinézhetnek, sokkal jobban megfelelne.

Jó történet volt, jól is adta elő. Tian és Zalia olyan együtt érző hiszékenységgel hallgatta, hogy Eddie-nek bűntudata támadt. Sok rossz dolog történt velük Lúdban, való igaz, de egyiküket sem idegesítette, ha csukott ajtók mögött kellett aludniuk. Legalábbis így gondolta amióta elhagyták a saját világukat, csupán egyetlen éjszakát (az előzőt) töltötték igazi fedél alatt, igazi házban.

Eddie most törökülésben kuporgott az egyik takarón, amelyet Zalia adott, hogy a szénára terítsék. A másik kettő félredobva hevert. A folyó felé nézett, ki az udvarra, el a veranda mellett, ahol Ótata mesélte történetét. A hold ki-kibukkan a felhők között, az udvar hol ezüst fénybe borult, hol elsötétedett. Eddie alig látta azt, amit nézett. A szénapadlás alatt levő istállók és disznóólak felé fülelt. Az biztos, hogy valahol odalent van, de Úristen, milyen csendben!

Mellesleg ki ez? Mia, mondja Roland, de az csak egy név. De ki ö valójában?

De nem csak egy név. A Nemes Nyelven azt jelenti, anya, ahogy a harcos mondta.

Azt jelenti, hogy anya.

Ja. De nem az én gyermekem anyja. A kis fickó nem az én fiam.

Halk zörrenés hallatszott lentről, amit deszkanyi-korgás követett. Eddie megmerevedett. Hát persze hogy lent van. Már kezdett kételkedni, de tévedett.

Talán hatórányi mély és álomtalan álom után arra ébredt, hogy a felesége eltűnt. Odament a szénapadlás nyitott ajtajához és kinézett. Ott volt. Még a holdfényben is észrevette, hogy nem igazán Susannah az ott lent a kerekesszékben nem az ő Suze-a, nem is Odetta Holmes, de nem is Detta Walker. Mégsem volt teljesen ismeretlen. Ő...

New Yorkban láttad, csak akkor volt lába, és tudta, hogyan használja. Volt lába, és nem akart túl közel menni a rózsához. Megvolt rá az oka, és jó oka volt, de tudod, hogy szerintem mivolt a valódi ok? Azt hiszem, félt, hogy baja lesz annak az akárminek, amit a hasában hordoz.

Mégis sajnálta a lenti asszonyt. Nem számít, hogy ki, hogy mit hordoz a hasában, akkor került ebbe a helyzetbe, amikor Jake Chambers életét mentette meg. Lekötötte a kör démonát, annyi ideig ejtette csapdába saját magában, amíg Eddie befejezte a kulcs faragását.

Gondoltál már arra, hogy ha korábban fejezed be — ha nem vagy olyan rohadt kis beszari -, akkor talán nem is kerül ebbe a kovászba?

Félrelökte ezt a gondolatot. Természetesen volt benne valamennyi igazság - faragás közben elveszítette az önbizalmát, ezért csupán akkor fejezte be, amikor Jake már közeledett -, de leszámolt már az ilyesfajta gondolkodással. Semmi értelme nem volt azon kívül, hogy kiválóan megsebezhette vele magát.

Akárki volt is az a lenti asszony, Eddie sajnálta. Az éjszaka álmos csendjében, a váltakozó holdfényben és sötétségben először az udvaron gurította végig Susannah tolószékét... azután vissza... aztán megint át az udvaron... balra... majd jobbra. Kicsit emlékeztetett azokra a vén robotokra Shardik tisztásán, amelyeket Roland lőtt le. Ami nem meglepő elalvás közben ezekre a robotokra gondolt és arra, amit Roland mondott róluk Azt hiszem, ezek a teremtmények nagyon szomorúak a maguk különös módján. Eddie fogja megszabadítani őket a nyomorúságuktól. És tényleg így is történt némi rábeszélés után azt, amelyik úgy nézett ki, mint egy szelvényekből álló kígyó, azt, amelyik az egyik születésnapjára kapott Tonka traktorra hasonlított, és a rossz modorú rozsdamentes acélpatkányt. Valamennyit lelőtte, kivéve a legutolsót, valami repülő gépezetet. Azt Roland intézte el. Az öreg robotokhoz hasonlóan az a nő az udvaron

szintén el akart jutni valahova, de nem tudta, merre menjen. Meg akart szerezni valamit, csak nem tudta, mit. Kérdés, hogy Eddie-nek mit kell tennie.

Várj és figyelj. Használd föl az időt, találj ki valami hülye történetet arra az esetre, ha valaki fölébred és észreveszi, hogy az udvaron gurigázik a tolószékben. Talán egy újabb poszttraumás tünet Lud városából.

- Nekem megfelel - mormogta, ám Susannah ekkor megfordult és a csűr felé tartott, de most már céltudatosan. Eddie lefeküdt, készen rá, hogy alvást színleljen, de ahelyett hogy a létra recsegett volna, halk koccanást hallott, az erőfeszítés nyögését, azután a deszkák sorra nyikordultak meg a csűr vége felé tartva. Lelki szemével látta, hogy a nő kiszáll a székből, és a szokásos sebes kúszásával elindul... hova?

Öt perc csönd következett. Már éppen komolyan idegeskedni kezdett, amikor egyetlen kurta, éles sivítást hallott. Annyira emlékeztetett egy kisbaba sírására, hogy a heréi összehúzódtak, és egész teste libabőrös lett. A földszintre vezető létrára nézett, és várt.

Egy malac volt. Valamelyik fiatalabb. Egy szopós malac, semmi több.

Talán, gondolta, de folyton a fiatalabb ikerpárt látta maga előtt. Főleg a kislányt. Lia rímel a Miára. Hiszen apróságok, de őrültség arra gondolni, hogy Susannah elvágja egy kisgyerek torkát, kész őrület, mégis...

De az a nő odalent nem Susannah, és ha egyszer csak azt kezded hinni, hogy igen, akkor előfordulhat, hogy bajod esik, ahogy már korábban is megtörtént.

Baja, a fenét. Csaknem megölte. Csaknem lerágatta az arcát a homár szörnyekkel.

Detta vetett oda a csúszómászóknak! Ez itt nem ő!

Igen, és volt egy olyan érzése, hogy ez itt sokkal kedvesebb lehet Dettánál, de az életét azért nem tenné rá.

És a gyerekekét? Tian és Zalia gyermekeiét?

Verejtékben fürödve ült, és nem tudta, mit tegyen.

Végtelennek tűnő várakozás után ismét recsegést és nyikorgást hallott. A hangok a szénapadlásra vezető létránál haltak el. Eddie visszafeküdt, és behunyta a szemét. De azért a szempillái alatt kikukucskált, és látta, hogy a nő feje felbukkan a szénapadlás nyílásában. Ebben a pillanatban a hold elővitorlázott egy felhő mögül, és a padlást elöntötte a fény. Vért látott a nő szája sarkában, sötétet, akár a csokoládé, és gondolatban feljegyezte, hogy reggel el ne felejtse majd letörölni. Nem akarta, hogy a Jafford klán meglássa.

Én viszont látni akarom az ikreket, gondolta. Mindkét ikerpárt, mind a négyet épen, egészségesen. Különösen Liát. Hogy mit akarok még? Tiant látni, amint komor arccal jön ki a csűrből. Azt akarom, hogy megkérdezze, nem hallottunk-e valamit az éjszaka, talán egy rókát vagy egy szirti macskát, amelyről meséltek. Mert nézzük csak, az egyik szopós malac hiányzik. Remélem, minden maradékot elrejtettél, Mia, vagy akárki vagy. Remélem, jól eldugtad a maradékot.

A nő odament, lefeküdt, az oldalára fordult, és már aludt is - ezt megállapította a lélegzéséből. Eddie az alvó Jaffords-ház felé nézett.

A ház közelében sem járt.

Nem, hacsak hátra nem gurult a csűrben, aztán ki a másik végén. Elmehetett a házig... besiklott egy ablakon... elkapta az egyik ikret... a kislányt... elvitte a csűr végébe... és...

Nem tette meg. Először is nem volt annyi ideje.

Talán nem, de mégis sokkal jobban érzi majd magát, ha meglátja a reggelizó gyerekeket. Beleértve Aaront, a tömzsi lábú, pocakos kisfiút. Arra gondolt, amit az anyja mondott néha, amikor látott egy kismamát, aki a csecsemőjét tolja az utcán Milyen édes! Enni való baba!

Na elég. Aludj!

De csak sokára tudott elaludni.

HÁROM

Jake zihálva ébredt lidérces álmából, és nem tudta, hol van. Reszketve felült, összefonta mellén a karját. Csak egy egyszerű, túlságosan bő pamuting és egy vékony pamutalsó volt rajta, olyasféle, mint a tornanadrág, ez is túl nagy. Mi a...?

Nyögés, majd fojtott szellentés hallatszott. Arra fordult, és megpillantotta Benny Slightmant a szeméig húzott két takaró alatt. Minden a helyére került. Benny ingét és alsónadrágját viseli. Ez itt Benny sátra. A folyóra néző egyik szirten vannak. A part itt köves, Benny azt mondta, nem alkalmas a rizsnek, viszont tele van hallal. Egy kis szerencsével kifoghatják a reggelijüket a Devar-Tete Whye-bol. Noha Benny tudta, hogy Jake és Csi egy-két napra, talán többre is vissza fog térni tér az Öreg Fickó házába a dinh-hez és ka-társaihoz, később ismét kijöhet. Jól lehet

errefelé horgászni, kicsit följebb remekül lehet úszkálni, és barlangok is vannak, ahol a falak izzanak a sötétben, és a gyíkok is világítanak. Jake az eljövendő csodáknak örvendezve jött ki ide aludni. Nem volt olyan bolond, hogy fegyver nélkül jöjjön (túl sokat látott, túl sokat csinált mostanában ahhoz, hogy fegyvertelenül jól érezze magát), de bízott benne, hogy Andy rajtuk tartja a szemét, és ettől megnyugodva mélyen elaludt.

Azután jött az álom. A szörnyű álom. Susannah a kihalt várkastély hatalmas, piszkos konyhájában. Kezében egy húsvillára tűzött, vonagló patkánnyal. Fölemelte, nevetett, miközben a vér lecsurgott a villa fa-nyelén, és összemocskolta az öklét.

Nem álom volt. Te is tudod. El kell mondanod Rolandnak.

Ezután egy még meghökkentőbb gondolat következett Roland már tudja. Eddie is.

Átkarolta felhúzott térdét, és szerencsédenebbnek érezte magát, mint bármikor, amióta megnézte a záródolgozatát Ms. Avery irodalomóráján. Hogyan értelmezem az igazságot, ez volt a címe, és noha mostanra sokkal jobban megértette - tudta például, hogy a megértés jelentős részét a Roland által érintésnek nevezett megérzésnek köszönheti -, első reakciója mégis az iszonyat volt. Amit viszont most érzett, az nem annyira iszonyat... hanem...

Szomorúság, gondolta.

Igen. Nekik ka-tet-nek kellett lenniük, egynek a sok közül, de most egységük elveszett. Susannah másik személlyé változott, és Roland nem akar szólni neki erről, addig nem, amíg a Farkasok egyszerre két helyen támadnak, itt és a másik világban.

A callai Farkasok és a New York-i Farkasok.

Haragudni akart, de nem talált senkit, akire haragudhatna. Végtére is Susannah akkor esett teherbe, amikor neki segített, és ha Roland és Eddie nem beszélik meg vele a dolgot, azért teszik, mert védeni akarják.

Na persze, mondta egy neheztelő hang. Meg abban is biztosak akarnak lenni, hogy Susannah segít a Farkasok ellen, amikor azok kilovagolnak Mennykőcsapásból. Egy fegyverrel kevesebb, ha elvetél, vagy idegösszeomlást kap, vagy ilyesmi.

Tudta, hogy nem igazságos, de nagyon megrázta az álom. Folyvást a patkányt látta ahogy vonaglott a húsvillán. A nő fölemelte. És vigyorgott. Ezt nem akarta elfelejteni. Vigyorgott. Ebben a pillanatban megérintette a tudatát, és érzékelte a gondolatát patkány rablóhús!

~ Krisztusom - suttogta.

Úgy vélte, érti, Roland miért nem beszélt Susan-nah-val Miáról - és a gyerekről, akit Mia kis fickónak nevez -, de vajon azt érti-e a harcos, hogy ily módon valami sokkal fontosabb vész el, és ha tűri, hogy így menjenek tovább a dolgok, akkor napról napra több fog elveszni belőle?

Jobban tudják nálad, felnőttek.

Ez marhaság. Ha a felnőttek tényleg mindent jobban tudnak, akkor az apja miért szív el naponta három csomag mezítlábas cigarettát, és miért szippant kokaint, amíg el nem ered az orra vére? Ha a felnőttek tudják, hogyan kell helyesen cselekedni, akkor az anyja miért fekszik le a masszőrével, aki agyatlan, viszont hatalmas bicepszeket növesztett? Miért nem vette észre egyikük sem, hogy miközben 1977 tavasza a nyár felé menetelt, gyermekük (beceneve Barna - de ezt csak a házvezetőnő tudja) elveszítette azt a kurva eszét?

Ez nem ugyanaz.

Akkor mi? Mi van, ha Roland és Eddie olyan közel van a problémához, hogy nem látják az igazságot?

De mi az igazság? Mit értesz te meg az igazságból?

Hogy többé nem alkotnak ka-tet-et, annyit igen.

Mit mondott Roland Callahannek az első tanácskozáskor? Kerék vagyunk, és gördülünk. Ez akkor igaz volt, de Jake szerint most már nem az. Eszébe jutott egy aranyköpés, amit szellenteskor mondanak Ez csak durrdefekt odale. Ezek most ők, durrdefekt odale. Többé nem alkotnak igazi ka-tet-et - hogyan is alkothatnának, amikor titkaik vannak egymás előtt? És vajon Mia és a Susannah hasában növekvő gyerek az egyetlen titok? Úgy gondolta, hogy nem. Van valami más is. Valami, amit Roland nemcsak Susannah, de mindnyájuk elől elhallgat.

Le tudjuk győzni a Farkasokat, ha összetartunk, gondolta. Ha ka-tet-ei alkotunk. A mostani helyzetünkben azonban nem. Sem itt, sem New Yorkban. Egyszerűen nem hiszem, hogy sikerülne.

Ujabb gondolat tolakodott az első nyomában, olyan borzasztó, hogy először el akarta hessegetni. De rájött, hogy nem tudja megtenni. Akármennyire nem tetszett, mérlegelnie kellett.

A kezembe kell vennem a dolgokat. Nekem kell Susannah-val beszélnem.

És akkor mi lesz? Mit mondjon Rolandnak? Hogyan magyarázza el?

Nem tudom megtenni. Nincs magyarázat, amit kitalálhatnék, amit meghallgatna. Csak egy dolgot tehetek...

Eszébe jutott a történet, hogyan állt ki Roland Corttal szemben. A viharvert vén fegyvermester a botjával, a harcot még nem kóstolt fiú a sólymával. Ha ő szembeszegül Roland döntésével, és elmondja Susannah-nak, amit mostanáig eltitkoltak előle, ez egyenesen vezet odáig, hogy neki is át kell esnie a férfivá avatáson.

Es még nem állok készen. Roland talán igen - éppen csak —, de én nem állok készen, hogy megküzdjek vele. Senki sem áll készen. Ő jobb nálam, és egyenesen keletre küld, a Mennykőcsapásba. Csi megpróbálna velem jönni, de nem engedhetem. Mert ott a halál vár. Talán az egész ka-tet-re is, de egy magamfajta kölyökre mindenképpen.

És mégis, rossz dolog, hogy Roland titkolózik! Na és? Újra együtt lesznek, valamennyien, hogy meghallgassák Callahan történetének hátralevő részét, és -talán - valamit kezdjenek a templomában levő tárggyal. Akkor mit kéne tennie?

Beszélni kell vele. Meg kéne győzni, hogy rosszul cselekszik.

Rendben. Erre képes. Nehéz lesz, de meg tudja tenni. Eddie-vel is beszélnie kéne? Úgy gondolta, nem. Ha Eddie-t is bevonja, a dolgok még bonyolultabbak lesznek. Döntse el Roland, hogy mi legyen Eddie-vel. Végtére is Roland a dinh.

Megrezzent a sátorlap, és Jake az oldalához kapott, ahol az iszákja szokott lógni. Természetesen nem volt ott, de ez alkalommal nem is baj. Csi orra jelent meg a sátor bejárati lapja alatt, félrenyomta, hogy bedughassa a fejét.

Jake kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa. Csi gyengéden belekapott, és meghúzta a karját.

Jake szívesen ment vele, mert az álom úgyis messze elkerülte.

A sátor előtt a világ fekete-fehér vázlattá egyszerűsödött. Sziklás lejtő vezetett le a folyóhoz, amely itt kiszélesedett. A hold lámpaként világított. Jake két alakot látott lent, a sziklás parton, és megdermedt. A hold elbújt a felhők mögé, a világ elsötétedett. Csi állkapcsa ismét megszorította a kezét, és előbbre húzta. Jake követte a szőrmókust egy másfél méteres hasadékig. Leereszkedett. Csi most fölötte állt, a fülébe szuszogott, mint egy kis motor.

A hold előbukkant a felhők mögül. A világ újra fölragyogott. Jake látta, hogy Csi egy nagy gránittömbhöz vezette, amely úgy meredt elő a földből, mint egy eltemetett hajó orra. Jó rejtekhely volt. Lenézett mögüle a partra.

Az egyik alak kiléte nem lehetett kétséges a magasság és a fémen megcsillanó holdsugár elárulta Andyt, az Üzenetvivő Robotot (Számos Más Feladattal). A másik pedig... ki a másik? Jake hunyorgott, de nem látott jól. A rejtekhelye legalább kétszáz méternyire volt a folyóparttól, és noha ragyogott a hold, a fénye zavarta. A férfi fölemelte az arcát, hogy Andyre nézzen, és a hold egyenesen rásütött, de a vonásai elmosódtak. Csak hogy ez az ember... ismerős kalapot viselt...

Bizonyára tévedsz.

Ekkor kicsit elfordította a fejét, a holdfény megvillant az arcán, és Jake ekkor már biztos volt a dolgában. Számos csordapásztor akad Callában, aki ilyen kalapot visel, de csak egyetlenegyet látott, akinek szemüvege van.

Jó, Benny apja az. Na és? Nem minden szülő olyan, mint az enyémek, némelyik aggódik a srácáért, különösen, ha úgy veszítette el az egyiket, ahogy Benny ikertestvérét Mr. Slightman. Forró tüdő, mondta Benny, ez valószínűleg tüdőgyulladást jelent. Hat évvel ezelőtt. így hát kijöttünk ide táborozni, és Mr. Slightman elküldi Andyt, hogy rajtunk tartsa a szemét, de felébred éjszaka, és úgy dönt, maga néz utána, hogy rendben van-e minden. Talán ő is rosszat álmodott.

Lehet, hogy így van, de ez nem magyarázza meg, miért tanácskozik Andy és Mr. Slightman a folyóparton.

Talán fél, hogy felébreszt minket. Talán most jön majd ellenőrizni a sátrat — ebben az esetben jobb, ha visszamegyek -, esetleg Andy mondja el neki, hogy minden rendben, és aztán Mr. Slightman visszamegy a Rocking B-be.

A hold megint felhő mögé bújt, és Jake úgy döntött, jobb, ha marad, ahol van, amíg újra elő nem bukkan.

Amikor ez megtörtént, a látványtól ugyanaz a rettegés fogta el, mint mikor álmában Miát követte a kihalt kastélyban. Egy pillanatig belekapaszkodott a lehetőségbe, hogy talán ez is álom, hogy egyikből átkerült a másikba, ugyanakkor érezte, hogy a kavicsok szúrják a lábát, hallotta Csi lihegését a füle mellett, és ez egyáltalán nem volt álomszerű. Bizony, ez mind megtörténik.

Mr. Slightman nem kapaszkodott föl a fiúk sátrához, és nem is indult el a Rocking B felé (noha Andy arrafelé tartott hosszú lépteivel a folyóparton). Nem, Benny apja keresztüllábolt a folyón. Egyenesen kelet felé.

Bizonyára van valami oka, hogy arra megy. Bizonyára tökéletesen ésszerű oka van rá.

Igazán? Vajon mi lehet az a tökéletesen ésszerű ok? Jake tudta, hogy a túlsó part nem tartozik

Callához. Nincs arra semmi, csak pusztaság és sivatag, ütköző terület a határvidék és a halál birodalma, a Mennykőcsapás között.

Először Susannah-val lett valami baj - a barátjával. Most úgy rémlik, valami baj lehet új barátjának apjával is. Észrevette, hogy rágni kezdte a körmét, ezt a szokást a Piperben töltött utolsó hetekben vette föl. Leállította magát.

- Ez nem tisztességes! - mondta Csinek. - Ez egyáltalán nem tisztességes!

Csi megnyalta a fülét. Jake megfordult, átölelte a szőrmókust, arcát barátjának dús bundájába temette. Az állat hagyta, türelmesen állt. Aztán Jake felkapaszkodott a magasabb sziklára, ahol Csi ácsorgott. Kicsivel jobban érezte magát, némileg megvigasztalódott.

A hold újabb felhő mögé bújt, a világ elsötétedett. Jake ott maradt, ahol volt. Csi halkan nyüszített. -Egy pillanat - mormolta a fiú.

Megint előbukkant a hold. Jake jól megnézte magának azt a helyet, ahol Andy és Ben Slightman tanácskozott, elraktározta az emlékezetébe. Volt ott egy nagy, csillogó, kerek szikla. Uszadékfa támaszkodott neki. Jake biztos volt benne, hogy képes lesz majd megtalálni ezt a helyet, még akkor is, ha Benny sátra eltűnik onnan. Beszélsz erről Rolandnak?

- Nem tudom - motyogta.

- Tudom - ismételte meg Csi a bokája mellett, amitől Jake ugrott egyet. Vagy mégsem ezt mondta? Mit mondott valójában?

Megőrültél?

Nem. Volt idő, amikor azt hitte, hogy megőrült -megőrült, vagy a legjobb úton van afelé -, de már nem hisz ebben. És Csi, ebben biztos volt, néha olvas a gondolatában.

Besiklott a sátorba. Benny mélyen aludt. Jake néhány másodpercig az ajkába harapdálva nézte társát, aki korára nézvést idősebb, de sok fontos dologban fiatalabb nála. Nem akarta, hogy Benny apja bajba kerüljön. Ha nem muszáj.

Lefeküdt, és az álláig húzta a takarót. Még életében nem volt ennyire tétova ennyi dologban, és a legszívesebben elsírta volna magát. Már világos volt, mire sikerült elaludnia.

8. fejezet

TOOK BOLTJA,A MEGFEJTHETETLEN AJTÓ

EGY

Miután elhagyták a Rocking B-t, és elindultak keleti irányba a kisbirtokok felé, Roland és Jake fél órán át egy szót sem szólt, lovaik bajtársias összhangban poroszkáltak egymás mellett. Roland tudta, hogy Jake valami komoly dolgot forgat a fejében világosan látszott gondterhelt arcán. Mégis megdöbbent, amikor a fiú a szívére tette az öklét, és megszólalt - Roland, mielőtt találkoznánk Eddie-vel és Susannah-val, beszélhetnék dan-dinh módra?

Megnyithatom-e szívemet a parancsodnak? De volt mögötte valami bonyolultabb, ősibb jelentés - ami, Vannay szerint, több évszázaddal Arthur Eld előttről származott. Az volt a lényege, hogy valaki a megoldhatatlan érzelmi problémájával, rendszerint szerelmi bánatával a dinh-jéhez fordult. Aki ezt tette, akár férfi, akár nő, mindenben köteles volt megfogadni a dinh tanácsát, azonnal és ellenvetés nélkül. De Jake Chambersnek nem lehetnek szerelmi problémái -hacsak

bele nem habarodott az elragadó Francine Taverybe -, és egyáltalán, honnan ismeri ezt a kifejezést?

Jake mindeközben tágra nyílt szemmel, sápadtan, ünnepélyesen nézett rá, ami egyáltalán nem tetszett Rolandnak.

- Dan-dinh - hol hallottad ezt, Jake?

- Sehol. Azt hiszem, a gondolataidból vettem. Sietve hozzátette - Nem szimatolok ott, eszembe sincs, csak néha bizonyos dolgok átjönnek. Azt h szem, többnyire kevésbé fontos gondolatok, de né egész mondatok is átkerülnek.

- Úgy szeded föl, ahogy a varjú vagy a rozsdabegy kapja föl a fényes tárgyakat, amelyeket repülés közben észrevesz.

- Azt hiszem.

- Mit tudsz még? Mondj néhány dolgot.

Jake zavartnak tűnt. - Nem sokra emlékszem. Danáink azt jelenti, hogy megnyitom a szívem előtted, és beleegyezem, hogy azt teszem, amit mondasz.

Ennél bonyolultabb a dolog, de a fiú megértette a lényeget. Roland bólintott. A nap jólesőn melegítette az arcát kocogás közben. Margaret Eisenhart tányérbemutatója megnyugtatta, később volt egy sikerült találkozása az asszonyság apjával, és jól aludt, sok éjszaka óta először. - Igen.

- Hát lássuk. Van a szófia beszéd, ami - azt hiszem - azt jelenti, hogy pletykálkodunk valakiről, akiről nem kéne. Megragadt a fejemben, mert így hangzik a pletyka szófia beszéd. - Jake a tenyerét a füle mellé hajlította.

Roland elmosolyodott. Valójában nem egészen így hangzott, de Jake persze csak fonetikusan érti. Ez igazán döbbenetes. A jövőben a fontosabb gondolataira vigyáznia kell. Hála az isteneknek, több mód is van rá.

- Van a dash-dinh, az egyfajta vallási vezető. Azt hiszem, ma reggel gondoltál rá, mert... az öreg manni-ta miatt? Ő dash-dinh?

Roland biccentett. - Az bizony. És a neve, Jake? -Összpontosított. - Látod a nevét a fejemben?

- Hát persze, Henchick - vágta rá azonnal, szinte gépiesen. -Te beszéltél vele... mikor? Az éjszaka?

- Igen. - Erre nem összpontosított, és jobban örült volna, ha Jake nem tudja. De a fiú igen erős az érintésben, és Roland elhitte, hogy nem turkál az agyában. Legalábbis szándékosan nem.

- Mrs. Eisenhart azt hiszi, gyűlöli őt, de te úgy véled, hogy egyszerűen fél az öregtől.

- Igen - helyeselt Roland. - Erős vagy az érintésben. Sokkal erősebb, mint amilyen Alain valaha is volt, és sokkal erősebb, mint korábban voltál. A rózsa miatt van, ugye?

Jake bólintott. Igen, a rózsa. Kis ideig szótlanul lovagoltak, lovaik patája vékony porfátylat vert fel. Derűs, de hideg nap volt, közeli őszt ígért.

- Jól van, Jake. Beszélj hozzám dan-dinh módra, ha akarsz, és én megköszönöm a bizalmadat,

minden bölcsességemmel, ami csak akad.

Jake legalább két percen át nem szólalt meg. Roland úgy próbált behatolni a fiú fejébe, ahogy az tette vele (méghozzá játszva), de semmit sem talált. Egyáltalán semmit…

De mégis. Egy patkány… vonaglik valami nyárson…

- Hol van a kastély, ahova jár? - kérdezte Jake. -Te tudod?

Roland képtelen volt palástolni a döbbenetét. Komolyan meghökkent, és ebbe mintha némi bűntudat is vegyült volna. Váratlanul megértette… nos, nem mindent, de sok mindent.

- Nincs kastély, soha nem is volt - felelte. - Ez a hely csak az elméjében létezik, valószínűleg azokból a történetekből épített föl, amelyeket olvasott, és azokból is, amelyeket én meséltem a tábortűz mellett. Odamegy, hogy ne kelljen látnia, mit eszik valójában. Mire van szüksége az ivadékának.

- Úgy láttam, sült malacot evett - mondta Jake. -De mielőtt nekilátott volna, már egy patkány is belefalt. Azt döfte le a pecsenyevillával.

- Hol láttad ezt?

- A kastélyban. - Elhallgatott. - Álmában. Benne voltam az álmában.

- Látott téged? - kérdezte a harcos, kék szeme szúrósan figyelt, csaknem lángolt. A lova érezhetett valami változást, mert megállt. Jake hátasa ugyancsak.

A Keleti úton jártak, alig egymérföldnyire onnan, ahol Vörös Molly Doolin valaha megölt egy a Menny-kőcsapásból jött Farkast. Itt álltak, egymással szemben.

- Nem - válaszolta Jake. - Nem látott.

Roland arra az éjszakára gondolt, amikor követte a nőt a mocsárba. Tudta, hogy Mia valahol másutt látja magát, ennyit érzékelt, de nem volt egészen biztos benne, hogy hol lehet az. A megérzett víziók elmosódtak. Most már tudja. Valami mást is tudott Jake-et zavarja dinh-jének döntése, aki így szabadjára engedi Susannah-t. És talán igaza van, ha gondterhelt miatta. Csakhogy…

- Nem Susannah-t láttad, Jake.

- Tudom. Ő az, akinek lába van. Miának nevezi magát. Terhes, és halálra rémült.

- Ha dan-dinh akarsz beszélni velem, akkor mondj el mindent, amit álmodban láttál, és mindent, ami ébredés után aggasztott. Azután én, amennyire tudom, megnyitom előtted szívem bölcsességét.

- Nem fogsz… Roland, nem fogsz megszidni?

Ez alkalommal képtelen volt palástolni döbbenetét. - Dehogy, Jake. Távol áll tőlem. Talán majd nekem kell megkérnem téged, hogy ne korholj engem.

A fiú halványan elmosolyodott. A lovak ismét kocogni kezdtek, ez alkalommal kissé gyorsabban, mintha tudnák, hogy majdnem baj történt, és szerették volna ezt a helyet maguk mögött hagyni.

KETTŐ

Addig nem is tudta, mennyi minden nyomja az agyát, amíg el nem kezdett beszélni. Újra elfogta a habozás, hogy mennyit áruljon el Rolandnak Andyről és az idősebb Slightmanről. Végül tartotta magát Roland tanácsához - Mondj el mindent, amit álmodban láttál, és mindent, ami ébredésed után aggasztott -, és a folyót teljes egészében kihagyta. Igazság szerint reggelre sokkal kevésbé fontosnak érezte.

Beszélt arról, hogyan futott le a lépcsőn Mia, és a félelemről, amit akkor látott rajta, amikor nem lelt ételt az ebédlőben, vagy lakomateremben, vagy miben. Azután a konyhát. Ahogy megtalálta a sültet, és -rajta a patkányt. Megölte a versenytársat. Fölfalta a zsákmányt. Azután elmesélte, hogy reszketve ébredt, és alig bírta megállni, hogy ne sikoltson föl.

Tétován pillantott Rolandra. A harcos türelmetlenül csavargatta az ujjait - rajta, gyerünk, fejezd már be!

Nos, gondolta a fiú, megígérte, hogy nem fog leszidni, és állni fogja a szavát.

Ez igaz volt, mégse merte bevallani Rolandnak, mit fontolgatott hogy maga tálal ki Susannah-nak. Ezzel együtt ecsetelte legnagyobb félelmét ha hárman tudnak valamit, a negyedik pedig nem, akkor megtörik a ka-tet, éppen akkor, amikor a legszilárdabbnak kellene lennie. Még a régi viccet is elmesélte, a fingásról, amely Csupán egy durrdefekt odale. Nem számított rá, hogy Roland nevet rajta, és jól számított. De azt érzékelte, hogy a harcos kissé restelkedik, és ezt ijesztőnek találta. Érzése szerint azok restelkednek, akik nem tudják, mit csináljanak.

- És egészen ma éjszakáig még rosszabb volt az arány, nem három az egyhez - folytatta. - Mert engem is igyekeztetek kihagyni. Nem így van?

- Nem - felelte Roland.

- Nem?

- Egyszerűen szabad folyást engedtem a dolgoknak. Eddie-nek azért mondtam el, mert ha egy szobában alszanak, észreveheti, amikor a felesége elindul, és megpróbálhatja fölébreszteni. Féltem, hogy mi történhetne mindkettőjükkel, ha sikerülne.

- És neki magának miért nem mondtad el?

Roland felsóhajtott. - Ide figyelj, Jake. Cort foglalkozott a testi képzésünkkel, amikor fiúk voltunk. Vannay képezte az elménket. Mindketten megpróbálták belénk ültetni mindazt, amit az erkölcsről tudtak. De Gileádban az apák felelőssége volt megtanítani, mi az a ka. Mivel minden gyereknek más az apja, ezért a gyermekkorból kilépve mindnyájan kissé eltérő fogalmakat hordoztunk magunkban arról, hogy mi a ka, és hogyan működik. Megérted ezt?

Megértem, hogy megkerültél egy nagyon egyszerű kérdést, gondolta Jake, de bólintott.

- Apám sokat mesélt nekem erről a kérdésről, és bár jórészt már kiesett az agyamból, egy dolog tisztán megmaradt. Azt mondta, ha bizonytalan vagy, hagynod kell a ka-t, hogy maga forogja ki magát.

- Hát ez a ka. - Jake csalódottnak tűnt. - Roland, ez nem valami nagy segítség.

A harcos aggodalmat hallott a fiú hangjában, de őt főleg a csalódottság zavarta. Megfordult a nyeregben, és már nyitotta a száját, de rájött, hogy csak valami üres mentegetőzés akar kijönni rajta, így inkább becsukta. Mentségek keresgélése helyett az igazat mondta.

- Nem tudom, mit tegyek. Neked van ötleted?

A fiú arca kivörösödött. Roland rájött, hogy Jake azt hiszi, gúnyolódik vele. Hogy dühös rá. Ijesztő, mennyire nem érti meg őt. Igaza van, gondolta a harcos. Megtört a ka. Az istenek irgalmazzanak nekünk.

- Ne légy dühös - mondta. - Kérlek, hallgass meg, és jól figyelj! Calla Bryn Sturgisben jönnek a Farkasok. New Yorkban Balazar és az „urak" közelednek. Mindkét csapat hamarosan megérkezik. Vajon vár addig Susannah magzata, amíg ezek a dolgok így vagy úgy megoldódnak? Nem tudom.

- Nem is néz ki terhesnek - mondta gyöngén Jake. Az afca már nem volt olyan vörös, de még mindig lehajtotta a fejét.

- Nem - helyeselt Roland -, tényleg. A melle kicsit teltebb - talán a csípője is -, de mindössze ennyi látszik, így van okom a reménykedésre. Veled együtt reménykednem kell. A Farkasok és a te világodban levő rózsa gondján kívül itt van még a Fekete Tizenhár-mas kérdése. Hogy mit kezdjünk vele. Azt hiszem, tudom - most már legalábbis remélem -, de ismét beszélnem kell Henchickkel. Úgy gondoltad, hogy magadtól elmondasz valamit Susannah-nak?

- Én... - a fiú az ajkába harapott, és elhallgatott.

- Látom, igen. Verd ki a fejedből. Jake, ha van valami a halálon kívül, ami örökre megtörheti szövetségünket, akkor az az, ha az engedélyem nélkül megteszed. A dinh-cd vagyok.

- Tudom! - felelte csaknem kiáltva. - Gondolod, hogy nem tudom?

- Azt hiszed, örülök neki? - kérdezte legalább olyan indulatosan a harcos. - Hát nem látod, menynyivel könnyebb volt, mielőtt... - Elnémult, mert megrémült attól, amit majdnem kimondott

- Mielőtt jöttünk - fejezte be a mondatot Jake. A hangja színtelen volt. - Figyelj csak? Egyikünk sem akart ide jönni. - Én sem kértelek meg rá, hogy leejtsél a sötétbe. Hogy megölj.

- Jake... - A harcos sóhajtott, fölemelte a kezét, azután a combjára ejtette. Előttük volt a kanyar, itt kellett elfordulniuk a Jaffords-birtok felé, ahol Eddie és Susannah várt rájuk. - Megint csak azt mondhatom, amit korábban ha nem vagy biztos a ka-ban, legjobb, ha hagyod, hadd tegye a dolgát. Ha valaki beleavatkozik, úgyszólván biztos, hogy rosszul cselekszik.

- Ez csaknem úgy hangzik, Roland, mint az, amit New York királyságban a népek lefalcolásnak neveznek. Olyan válasz, ami nem válasz, csak arra jó, hogy az emberek azt tegyék, amit akarnak.

Roland gondolkodott. A szája kemény vonallá keskenyedett. - Arra kértél, hogy irányítsam a szívedet. Jake gyanakodva bólintott.

- Akkor két dolgot mondok neked, mint dan-dinh. Először is, hogy mi hárman - te, én, Eddie - an-tet-ként beszélünk Susannah-val, még mielőtt a Farkasok megjönnének, és mindent elmondunk neki, amit tudunk. Hogy terhes, és a magzat csaknem biztosan egy démontól származik, ő pedig megteremtett egy Mia nevű asszonyt, hogy anyja legyen a gyereknek. Másodszor pedig, azt mondom, hogy erről nem beszélünk többet, amíg el nem jön az ideje.

Jake emésztette a hallottakat. Az arca fokozatosan földerült a megkönnyebbüléstől. - Tényleg így gondolod?

- Igen. - Roland igyekezett nem mutatni, mennyire bántja és dühíti ez a kérdés. Aztán megértette, miért kérdezte a fiú. - Megígérem, és megesküszöm. Rendben?

- Igen! Nagyon!

Roland bólintott. - Nem azért teszem, mert meg vagyok győződve róla, hogy így helyes, hanem azért, mert te így gondolod, Jake. Én...

- Várj csak egy percet, hohó, várj csak! - mondta Jake. A mosolya elhalványodott. - Ne próbáld az egészet az én nyakamba varrni. Én sosem...

- Kímélj meg ettől az ostobaságtól! - reccsent rá Roland szárazon. Jake még nemigen hallotta így beszélni. - Részt kértél egy férfi döntéséből. Beleegyeztem - bele kellett egyeznem -, mert a ka kinyilvánította, hogy sok kérdésben férfiként döntesz. Ezt az ajtót nyitottad meg, amikor vitattad az ítéletemet. Tagadod?

Jake elsápadt, elvörösödött, ismét elsápadt. Nagyon rémültnek látszott, és egyetlen szó nélkül rázta a fejét. Istenek, gondolta Roland, hogy gyűlölöm ezt az egészet. Bűzlik, mint a holt ember szara.

Halkabban folytatta. - Nem, csakugyan nem kértél, hogy idehozzalak. Nem akartam elrabolni a gyerekkorodat sem. Mégis mind itt vagyunk, a ka pedig félreáll, és nevet. Meg kell tennünk, amit akar, különben nagy árat fizetünk.

Jake lehajtotta a fejét. Csak egy szót bírt kinyögni, reszkető szájjal -Tudom.

- Te úgy véled, Susannah-nak tudnia kell. Én viszont nem tudom, mit tegyek - ebben az ügyben elveszítettem az iránytűt. Ha van, aki tud, és van, aki nem, az, aki nem tud, kénytelen meghajtani a fejét, és azé a felelősség, aki tud. Megértesz, Jake?

- Igen - súgta a fiú, és öklével megérintette a homlokát.

- Jól van. Akkor ezt hagyjuk. Erős vagy az érintésben.

- Bár ne lennék! - tört ki Jake.

- De vagy. Meg tudod érinteni Susannah-t?

- Igen. Nem kémkedek utána - nem nyúlkálok bele az agyába, sem bármelyikőtökébe -, de néha megérintem. Felismerek dalrészleteket, amikre gondol, vagy a New York-i lakásával kapcsolatos emlékeket. Hiányzik neki az a lakás. Egyszer arra gondolt „Bár elolvashattam volna azt az új Allén Drury-regényt, amit megküldték a könyvklubból." Ez az Allén Drury valami híres író lehetett az ő korában.

- Más szóval, felszínes gondolatokat érintesz meg.

- Igen.

- De képes vagy mélyebbre is ásni.

- Valószínűleg azt is megleshetném, ahogy levetkőzik - mondta rosszkedvűen Jake. - De nem tartanám helyesnek.

- Ilyen körülmények között helyes lenne, Jake. Gondolj úgy rá, mint egy kútra, ahova

mindennap elmész, és felhúzol egy vödör vizet, hogy megbizonyosodj róla, még mindig édesvíz van-e benne. Tudni akarom, ha megváltozik. Különösen arra vagyok kíváncsi, nem akar-e odébbállni.

Jake tágra nyílt szemmel meredt rá. - Elszökni? Hova?

Roland a fejét csóválta. - Nem tudom. Hova megy a macska, ha elleni készül? Egy szekrénybe? A csűr alá?

- Mi van, ha megmondjuk neki, és a másik átveszi a vezetést? Mi van akkor, Roland, ha Mia fog odébbállni, és magával hurcolja Susannah-t?

Roland nem válaszolt. Pontosan ettől félt, és Jake elég okos, hogy ezt tudja.

A fiú bizonyos fokig érthető nehezteléssel nézett rá... ugyanakkor volt ebben a nézésben megértés is. -Naponta egyszer. És nem többször.

- Ha változást érzékelsz, akkor többször is.

- Rendben van - bólintott Jake. - Gyűlölöm ezt csinálni, de dan-dinh-ként kértelek. Asszem, megfogtál.

- Ez nem szkanderezés, Jake. Nem is játék.

- Tudom. - A fiú a fejét csóválta. - Kissé úgy érzem, mintha rám hárítanád a felelősséget, de rendben van.

Rád hárítottam, gondolta Roland. Úgy vélte, senkinek sem lenne haszna belőle, ha tudnák, mennyire elveszettnek érzi most magát, mennyire hiányzik belőle a megérzés, amely annyi nehéz helyzeten átsegítette. Azt tettem... de csak mert muszáj.

- Most hallgatunk, de mielőtt a Farkasok megjönnek, elmondjuk neki - szólt Jake. - Mielőtt harcolnunk kellene. Ez a lényeg?

Roland bólintott.

- Ha előbb Balazarral kell fölvennünk a harcot - a másik világban -, akkor is előbb kell beszélnünk vele. Rendben?

- Igen - bólintott Roland. - Rendben.

- Nem tetszik ez nekem - zsörtölődött Jake.

- Nekem se - értett egyet vele Roland.

HÁROM

Amikor Roland és Jake megérkezett, Eddie a Jaffords-ház verandáján üldögélt, Otata egyik zavaros meséjét hallgatta, és időnként bólintott, remélve, hogy jó helyen csinálja. Most letette a kését, és elébük ment a lépcsőn, közben hátrakiáltott Suze-nak.

Rendkívül jól érezte magát ezen a reggelen. Éjszakai félelme elillant, ahogy gyakran megesik az emberrel úgy látszik, az Egyes és Kettes Típusú vámpírokhoz hasonlóan ezek a félelmek is különösen érzékenyek a napfényre. Először is az összes Jaffords gyerek megvolt,

megszámolhatta őket reggelinél. Másrészt csakugyan hiányzott egy malac a hídlásból. Tian megkérdezte Eddie-t és Susannah-t, nem hallottak-e valamit az éjszaka, és rosszkedvű elégtétellel bólintott, amikor mindketten csak a fejüket rázták.

- Hát igen. A mutik javarészt kihóttak a világnak ebből a részéből, de északon nem. Vad kutyafalkák szoktak onnat lehúzódni minden őszön, két hete még alkalmasint Calla Amityben voltak a jövő héten nyilván megszabadulunk tőlük, és Calla Lockwoodnak okoznak gondot. Némák. Nem csöndesek, hanem némák. Itt - a torkára bökött - nincs semmi. Bár nem mondhatom, hogy semmi hasznukat nem veszem." Egy jókora patkányt tanáltam ideki. Döglött volt. Valamelyik csaknem teljesen letépte a fejét.

- Fújj! - szólt Hedda, és színpadias mozdulattal eltolta maga elől a tálkáját.

- Egyed csak azt a kását, kisasszony! - szólt rá Zalia. - Melegen tart, míg fölaggatod a ruhát.

- Mami, mééééééééé?

Eddie elkapta Susannah tekintetét, és rákacsintott. A felesége is kacsintott, és minden rendben volt. Jó, egy kicsit mászkált az éjszaka. Egy kicsit nassolt. Elásta a maradékot. És igen, a terhességével is foglalkozni kell. Hát persze. De biztos nem lesz semmi baj. A napfényben egyenesen nevetségesnek tűnt az ötlet, hogy Susannah képes lenne bántani egy gyereket.

- Üdv, Roland, Jake. - Eddie a veranda felé fordult. Éppen akkor lépett ki Zalia. Az asszony meghajolt. Roland levette a kalapját, Zalia felé nyújtotta, ismét föltette.

- Sai - kérdezte -, ugye a férjed mellett állsz, ami a Farkasok elleni küzdelmet illeti?

Zalia felsóhajtott, de állta Roland tekintetét. - Igen, harcos.

- Segítesz, támogatsz minket?

A kérdés minden nyomaték nélkül - szinte társalgási tónusban - hangzott el, Eddie-nek mégis nagyot dobbant a szíve, és amikor Susannah keze megtalálta az övét, megszorította. Ez volt a harmadik, a kulcskérdés, amit nem tettek föl Calla nagygazdáinak, nagy állattenyésztőinek, nagy üzletembereinek. Egy földmíves feleségét kérdezték, aki fénytelen barna haját kontyba tűzte a tarkóján, egy kisbirtokos feleségét, akinek természettől sötét bőrét érdesre cserzette a sok nap, a ruhája pedig kifakult a számtalan mosástól. Ez így helyes, így kell lennie, tökéletesen rendjén való. Mert Eddie szerint Calla Bryn Sturgis lelke az ehhez hasonló négy tucat kisbirtokban lakozott. Hadd beszéljen a nevükben Zalia Jaffords. Mi az ördögért ne?

- Köszönettel megteszem, amit lehet - felelte az asszony egyszerűen. - Az Úristen és Jézus Ember áldjon meg téged és tiéidet.

Roland biccentett, mintha csak az időjárásról beszélgettek volna. - Margaret Eisenhart mutatott nekem valamit.

- Csakugyan? - kérdezte Zalia, és könnyedén elmosolyodott. Tian fordult be a ház sarkánál, fáradtnak tűnt, verejtékezett, noha még csak reggel kilenc óra volt. A vállán egy szakadt hámistrángot cipelt. Jó napot kívánt Rolandnak és Jake-nek, azután megállt a felesége mellett, átkarolta a derekát.

- Igen, és mesélt nekünk Lady Orizáról meg Szürke Dickről.

- Fáin mese - mondta az asszony.

- Csakugyan - bólintott Roland. - Nem kertelek, asszonyom. Ha eljön az idő, számíthatok rá, hogy ott leszel a tányérjaiddal?

Tian szeme elkerekedett. Kinyitotta a száját, azután becsukta. Úgy nézett az asszonyra, mint akinek hirtelen látomása támadt.

- Igen - felelte Zalia.

Tian elejtette az istrángot, és átölelte a feleségét. Az asszony kurtán, darabosan viszonozta az ölelést, majd ismét Roland és barátai felé fordult.

Roland mosolygott. Eddie hitetlenül nézte, mint mindig, ha ezt látta. - Jól van. És megmutatod Susannah-nak is, hogyan kell hajítani?

Zalia elgondolkodva nézett Susannah-ra. - Meg akarja tanulni?

- Nem tudom - felelte Susannah. - Olyasmi, amit meg kell tanulnom, Roland?

- Igen.

- Mikor, harcos? - kérdezte Zalia.

Roland gondolkodott. - Ha minden jól megy, mostantól számítva három-négy-napon belül. Ha nem mutatkozik tehetségesnek, küldd vissza hozzám, és megpróbálkozunk Jake-kel.

Jake összerezzent.

- Mindazonáltal hiszem, hogy minden rendben lesz. Még nem találkoztam harcossal, aki ne tudott volna ugyanolyan könnyen bánni egy új fegyverrel, ahogy a madár felröppen. Nekem pedig legalább egy olyan harcosra van szükségem, aki képes tányért hajítani, vagy a számszeríjjal lőni, mert négyen vagyunk, de mindössze három pisztoly áll a rendelkezésünkre. Nekem pedig tetszenek a tányérok. Nagyon is.

- Mindent megmutatok, amit tudok - ígérte Zalia, és félénken Susannah-ra pillantott.

- Akkor kilenc nap múlva te, Margaret, Rosalita és Sarey Adams gyertek el az Öreg Fickó házához, és meglátjuk, amit meg kell látnunk.

- Van valami terved? - kérdezte Tian. A szemében izzott a remény.

- Addigra lesz - mondta Roland.

NÉGY

Egymás mellett, ugyanabban az ütemben léptetve haladtak négyesben a város felé, de ott, ahol a Keleti utat egy észak-déli irányú másik út keresztezte, Roland elkanyarodott. - Itt kis időre elhagylak titeket -mondta. Észak felé, a hegyek irányába mutatott. - Innen kétórányira van az, amit a Kereső Nép hol Man-ni Callának, hol Manni Vörös Ösvénynek hív. Mindkét név a településüket jelenti, egy kicsi várost a nagyobb városon belül. Ott találkozom Henchickkel.

- A dinh-ükkel - mondta Eddie.

Roland bólintott. - A mannita település mögött egyórányira, vagy még annyira se, van néhány elhagyott bánya és egy csomó barlang.

- Ezt a helyet mutattad a Tavery ikrek térképén? -kérdezte Susannah.

- Nem, de ott van a közelében. Azt a barlangot, amelyik engem érdekel, az Ajtó Barlangjának hívják. Hallani fogunk róla Callahantől, ha ma este befejezi történetét.

- Ezt tudod, vagy csak megérzés? - kérdezte Susannah.

- Henchicktől tudom. Éjszaka beszélt róla. Az atyáról is. Elmondhatom, de azt hiszern, jobb, ha magától Callahantől halljuk. Mindenesetre az a barlang fontos lesz nekünk.

- Ez az út visszafelé, igaz? - szólalt meg Jake. - Úgy gondolod, arrafelé tudunk visszajutni New Yorkba.

- Több annál - felelte a harcos. - A Fekete Tizenhármas segítségével, azt hiszem, mindenhova és minden időbe eljuthatunk.

- A Setét Tornyot is beleértve? - kérdezte Eddie. A hangja rekedt volt, alig több suttogásnál.

- Erre nem tudok válaszolni - felelt Roland -, de úgy vélem, Henchick megmutatja nekem a barlangot, és akkor többet fogok tudni. Közben nektek hármó-toknak dolgotok leszTook szatócsboltjában.

- Tényleg? - kérdezte Jake.

- Tényleg. - Roland az ölébe tette iszákját, kinyitotta, és mélyen beletúrt. Végül előhúzott egy zsinórral bekötött szájú bőrtasakot, amit még egyikük sem látott.

- Ezt az apám adta nekem - mondta szórakozottan. - Ifjabb arcom romjain kívül csak ez maradt meg abból az időből, amikor sok évvel ezelőtt ka-társaimmal belovagoltam Mejisbe.

Áhítattal nézték a tasakot, mindnyájan ugyanarra gondoltak ha igaz, amit a harcos állít, akkor ez a kis szütyő sok száz éves. Roland kinyitotta, belenézett, bólintott. - Susannah, nyújtsd a kezed.

A nő engedelmeskedett. Roland talán tíz ezüstpénzt öntött tenyerének öblébe, mire kiürítette a tasakot.

- Eddie, nyújtsd a kezed.

- Öö, Roland, azt hiszem kiürült a ládafia.

- Nyújtsd a kezed.

Eddie vállat vont, szót fogadott. Roland megfordította a tasakot, és tucatnyi aranypénzt szórt a fiatalember tenyerébe. Az erszény ismét kiürült.

- Jake!

Jake kinyújtotta a kezét. A poncsó zsebéből Csi nézelődött érdeklődve. A tasak ez alkalommal féltucatnyi ragyogó drágakövet potyogtatott magából, mielőtt kiürült. Susannah-nak elállt a lélegzete.

- Ezek csak gránátkövek - mondta Roland már-már bocsánatkérően. - Azt mondják, errefelé elfogadott csereáru. Nem érnek sokat, de abban biztos vagyok, hogy egy fiú bevásárolhat belőlük.

- - Remek! - vigyorodott el szélesen Jake. - Köszönetem érte! Nagyon, nagyon köszönöm!

Néma csodálattal nézték az üres tasakot, és Roland ekkor elmosolyodott. - Mindannak a varázslatnak, amelynek valaha a birtokában voltam, vagy hozzájutottam, a zöme már elveszett, de amint látjátok, valami azért maradt. Mint az ázott levelek a teáskanna fenekén.

- Van még valami odabent? - kérdezte Jake.

- Nincs. Idővel lehet. Ez egy magától telő erszény. -Visszatette az ódon tasakot az iszákjába, elővette a Callahantól kapott dohányutánpótlást, és sodort magának egy cigarettát. - Menjetek a boltba. Vegyétek meg, amit megkívántok. Talán néhány inget - ha lehet, egyet nekem is hasznát tudnám venni. Azután menjetek ki a verandára, és lustálkodjatok, ahogy a városiak szoktak. SaiTooknak nem nagyon fog tetszeni, semmit sem szeretne annyira, mint a hátunkat látni, amint keletre indulunk, a Mennykőcsapás felé, de nem mer elkergetni.

- Szeretném én azt látni! - mordult föl Eddie és megérintette Roland pisztolyát.

- Erre nem lesz szükség - felelte a harcos. - A szokás is arra kényszeríti, hogy maradjon a pult mögött, és szemmel tartsa a kasszát. Ezenkívül a város hangulata is féken tartja.

- Velünk tartanak, igaz? - kérdezte Susannah.

- Igen, Susannah. Ha egyenesen rákérdeznél, ahogy én tettem sai Jaffordsszal, akkor nem válaszolnának, tehát jobb nem kérdezni, még nem. De így van harcolni akarnak. Vagy legalábbis hagyják, hogy harcoljunk értük. Amiért nem lehet hibáztatni őket. Harcolni azokért, akik nem tudják megvédeni magukat, ez a mi dolgunk.

Eddie kinyitotta a száját, hogy elmondja Rolandnak, amit Ótata mesélt, azután becsukta. Roland nem kérdezte, noha ez volt az ok, amiért Jaffordsékhoz küldte őket. Rájött, hogy Susannah sem kérdezte. Egyáltalán nem említette a beszélgetést, amelyet a vén Jamie-vel folytattak.

- Megkérdezed Henchicktől azt, amit Mrs. Jaf-fordstól? - firtatta Jake.

- Igen - bólintott Roland. - Megkérdem.

- Mert tudod, hogy mit fog mondani.

Roland biccentett, és ismét elmosolyodott. Nem sok vigasz volt a mosolyában olyan hideg volt, mint napfény a havon. - Egy harcos sohasem tesz föl ilyen kérdést, amíg nem tudja előre a választ - mondta. -Estebéd idején találkozunk az atya házában. Ha minden jól megy, ott leszek, mire a nap eléri a látóhatárt. Mindnyájan jól vagytok? Eddie? Jake? - Kis szünet. -Susannah?

Valamennyien bólintottak. Csi is.

- Akkor viszontlátásra este. Érezzétek jól magatokat, a nap sose süssön a szemetekbe.

Sarkával megbökte a lova véknyát, és elindult az észak felé vezető keskeny, elvadult ösvényen. Figyelték, ahogy távolodik, amíg el nem tűnt, és mint mindig, valahányszor magukra maradtak, elfogta őket az a bonyolult érzés, ami részben félelem volt, részben magány, részben ideges büszkeség.

Kicsit közelebb léptettek egymáshoz, és elindultak a város felé.

ÖT

- Hémá, azt a mocskos szőrdögöt ne hozd be ide! - kiáltotta Eben Took a pult mögül. Magas, szinte nőies hangja úgy karcolta végig a bolt álmos csöndjét, mint egy üvegcserép. Csire mutatott, aki Jake poncsójának zsebéből bámészkodott. A tucatnyi vásárló, zömmel háziszőttes ruhát viselő asszonyok, megfordult és odanézett.

Éppen két napszámos állt a pultnál, egyszerű barna ingben, piszkosfehér nadrágban, szandálban. Sietve hátráltak, mintha arra számítottak volna, hogy a két fegyveres külvilági máris a pisztolytokhoz kap, és sai Took csizmában megy a temetőbe.

- Igenis, uram - felelte jámboran Jake. - Bocs. -Kiemelte Csit a poncsó zsebéből, és letette az ajtó mellé, a napfényben fürdő verandára. - Maradj itt, öcsi.

- Csi marad - felelte a szőrmókus, és maga köré kanyarította órarugó-farkát.

Jake csatlakozott barátaihoz, és beléptek a boltba. Susannah-t a szag a Mississippiben töltött időre emlékeztette sózott hús, bőr, fűszerek, kávé, naftalin, ócska bútorok szagának elegye. A pult mellett nagy fahordó állt, a teteje résnyire félrehúzva, és egy csipesz lógott egy közeli szögön. A hordóból sóban pácolt zöldség könnyfakasztóan erős szaga áradt.

- Nincs hitel! - kiáltotta Took ugyanazon az éles, idegesítő hangon. - Senkinek nem adtam még hitelt, aki a külvilágból gyütt, és nem is fogok! Ez így igaz! Istennek hála!

Susannah megragadta Eddie kezét, és figyelmeztetően megszorította. Eddie türelmetlenül lerázta, de amikor megszólalt, a hangja ugyanolyan lágy volt, mint Jake-é. - Köszönjük a felvilágosítást, sai Took, de nem is kértünk hitelt. - Eszébe jutott valami, amit Callahan atyától hallott - Soha az életben.

Helyeslő mormolás futott végig a bolton. Most már senki sem igyekezett azt mímelni, hogy vásárolni akar. Took elvörösödött. Susannah ismét megszorította Eddie kezét, és ezúttal mosolygott is közben.

Először csendben vásároltak, de mielőtt végeztek volna, több ember - valamennyien ott voltak a Pavilonban két napja - köszöntötte őket, és érdeklődött (félénken), hogy vannak. Mindhárman azt felelték, hogy jól vannak. Vettek néhány inget, kettőt direkt Rolandnak, farmernadrágot, alsóneműt és három pár kurta csizmát, amely csúf ugyan, de igen használható láb tyű. Jake vett egy zacskó nyalókát, egyenként mutatva, melyiket kéri, Took pedig morogván, kelletlenül rakosgatta egy fűből font tasakba. Amikor egy csomag dohányt és cigarettapapírt akart vásárolni Rolandnak, Took túlságosan nyilvánvaló örömmel utasította el. - Nemá, dehogy, nem adok el pipafüvet egy fiúcskának. Sosem adtam még.

- Igazán helyes - szólalt meg Eddie. - Onnan csak egy lépés a sátánfű, azután már jön is a megyei halottkém, kösz szépen. De nekem ugyebár eladod, sai? A dinh-ünk esténként szeret cigarettázni, miközben azt tervezi, hogyan segíthetne a szükségben levő embereken.

Erre már fojtott vihogás is hallatszott. Az üzlet hihetetlen gyorsasággal megtelt. Mostanra valóságos hallgatóság előtt játszottak, de Eddie fikarcnyit sem törődött ezzel. Took egyre nagyobb seggfejnek mutatkozott, ami nem meglepő. Took tényleg seggfej volt.

- Sosem láttam senkit, aki jobban járta vóna a commalát! - szólalt meg egy férfi a polcok közül. Helyeslő mormolás követte szavait.

- Köszönöm - bólintott Eddie. -Továbbítom neki.

- És az asszonyod is fainul énekel - mondta egy másik.

Susannah bólintott. Miután befejezte a vásárlást, arrébb tolta a hordó fedelét, és a csipesszel kiemelt'egy óriási uborkát. Eddie közelebb hajolt, és azt súgta -Lehet, hogy az én orromból is kijött már ekkora zöld, de nem emlékszem, mikor.

- Ne légy ízléstelen, drágám - mosolygott kedvesen Susannah.

Eddie és Jake ráhagyta az alkudozás felelősségét, amit Susannah nagyon szívesen elvállalt. Took igyekezett a lehető legjobb üzletet kötni, de Eddie gyanította, hogy ez nem a személyüknek szóló ellenszenvből fakad, EbenTooknak egyszerűen a munkájához (avagy szent hivatásához) tartozott. Kétségtelenül ügyesen mérte föl vevői vérmérsékletét, mert mire befejezték a vásárlást, már nemigen piszkálta őket. Ez persze nem tartotta vissza attól, hogy beillessze a pénzérméiket egy különleges fémkeretbe, amely láthatólag csakis erre a célra szolgált, és amikor átvette Jake gránátköveit, a fény felé tartva vizsgálgatta őket, egyet visszautasított (pedig, amennyire Eddie, Susannah és Jake meg tudták ítélni, éppen olyan volt, mint a többi).

- Mennyi ideig maradtok errefelé? - kérdezte közömbös szívélyességgel, miután túl voltak az üzleten. A szeme ravaszul villogott, Eddie-nek nem volt kétsége afelől, hogy akármit mondanak, az előbb jut el Eisenhart, Overholser és a többi valamit is számító ember fülébe, mintsem lemenne a nap.

- Hát, az attól függ, hogy mit látunk - mondta Eddie. - És hogy mit látunk, az meg attól függ, hogy a népek mit mutatnak meg nekünk, igaz?

- Igen - helyeselt Took, de zavartnak látszott. Mostanra vagy ötven ember verődött össze a tágas üzletben, többségük csak azért, hogy a száját tátsa. Valami porszerű izgalom lebegett a levegőben. Eddie örült neki. Nem tudta, hogy jó-e ez vagy rossz, de akkor is örült neki.

- Azon is múlik, hogy mit akarnak a népek - nyomatékosította az előzőeket Susannah.

- Megmondom én néked, füstöske, mit akarnak! -mondta Took éles üvegszilánk hangján. - Békét akarnak, mint mindég! Azt akarják, hogy a város azután is itt legyen, mikor mán tik...

Susannah elkapta a boltos hüvelykujját, és visszahajlította. Nagyon ügyesen csinálta. Jake nem hitte, hogy a pult közelében álló két-három emberen kívül más is látta volna, de Took arca piszkosfehérre fakult, és a szeme kidülledt az üregéből.

- Ezt eltűröm egy öregembertől, aki félig már elveszítette az eszét - mondta Susannah -, de tőled nem tűröm el. Ha még egyszer füstösnek nevezel, dagadt, kitépem a nyelvedet, és kitörlöm vele a seggedet.

- Bocsáss meg! - zihálta Took. Nagy és meglehetősen gusztustalan verejtékcseppek ütöttek ki az arcán. - Bocsánatodat kérem, az ám!

- Jól van - engedte el Susannah. - Most kimegyünk, és kis ideig ejtőzünk a verandádon, mivel a vásárlás fárasztó munka.

HAT

Took szatócsboltját nem a Sugár Őrei díszítették, mint Roland elbeszélése szerint Mejisben, viszont a veranda teljes hosszában hintaszékek sorakoztak, több mint kéttucatnyi. Tekintettel az évszakra, mindhárom f lépcsőt madárijesztők szegélyezték. Roland és a társai kiléptek a boltból, és a veranda közepén leültek három hintaszékbe. Csi elégedetten befeküdt Jake lábai közé, és orrát a mancsára rakva elaludt.

Eddie hüvelykujjával hátrabökött Eben Took boltja| felé. - Kár, hogy Detta Walker nem járt erre, hogy ellopjon ezt-azt a szeméttől.

- Ne gondold, hogy nem éreztem kísértést helyetted is - mondta Susannah.

- Emberek jönnek - szólt Jake. - Azt hiszem, beszélni akarnak velünk.

- Persze hogy azt akarnak - felelte Eddie. - Ezért vagyunk itt. - Elmosolyodott, amitől szemrevaló arca még szemrevalóbb lett. - Gyertek a harcosokhoz, emberek! - súgta. - Come-come-commala, a fegyverük jókora.

- Ülj rá arra a csúnya szádra, fiam - korholta Susannah, de jót nevetett közben.

Ezek bolondok, gondolta Jake. De ha ő nem az, akkor miért nevet velük?

HÉT

A mannita Henchick és Gileádi Roland egy hatalmas sziklakiszögellés árnyékában deleltek, hideg csirkét és tortillába burkolt rizst ettek, majd édes almabort ittak egy korsóból, amit egymásnak adogattak. Henchick imát mondott valamihez, ami egyszerre jelentett Erőt és Odaátot, azután elhallgatott. Roland nem bánta. Az öregember igennel felelt az egyetlen kérdésre, amelyet a harcosnak föl kellett tennie

Mire befejezték az étkezést, a nap eltűnt a magas szirtek és a sziklafal mögött. Ezért árnyékban indultak fölfelé egy sziklatörmelékkel teleszórt ösvényen, amely túl keskeny volt a lovaknak, az állatokat tehát egy sárga levelű rezgőnyárfa ligetben hagyták. Számtalan apró gyík futkosott előttük, néha besurrantak a sziklák repedésébe.

Árnyék ide vagy oda, melegebb volt, mint a pokolban. Miután kitartóan kapaszkodva megtettek egy mérföldet, Roland lihegni kezdett, és a nyakában lógó kendővel törölgette arcáról és nyakáról a verejtéket. Henchick, aki legalább nyolcvannak tűnt, derűsen, kitartóan lépkedett. Olyan könnyedén vette a levegőt, mintha parkban sétálna. A köpenyét lent hagyta egy faágon, Roland mégsem látott izzadságfoltot fekete ingén.

Az ösvény egyik kanyarjában a világ egy pillanatra kinyílt észak és nyugat felé, és párás ragyogás öntött el mindent. Roland látta a legelők hatalmas, barna négyszögeit, rajtuk az apró játék marhákat. Délre és keletre, amint közeledtek a folyóparthoz, a mezők zöldebbek lettek. Láthatta Calla városát, és - az álmodó nyugati szemhatáron - még annak a hatalmas erdőnek a pereme is fölsejlett, amelyen,át ideértek. Olyan hideg levegő csapta meg őket a kanyarban, hogy Rolandnak elállt a lélegzete. Mégis hálásan tartotta oda az arcát. A szemét lehunyta, és érezte a szagát mindannak, ami Callát jelentette a marhákét, lovakét, a gabonáét, a folyóvízét és a rizsét, a rizsét, a rizsét.

Henchick levette széles karimájú lapos kalapját, és fejét fölemelve ő is leengedte a szemhéját. Olyan volt, mint a hála élő szobra. A szél meglobogtatta hosszú haját, és játékosan két ágba fésülte derékig érő szakállát. Vagy három percig mozdulatlanul álltak, hagyták, hogy a szél lehűtse őket. Azután Henchick visszatette fejére a kalapot. Rolandra nézett. - Mit mondasz, harcos, a világ tűzben vagy jégben ér véget?

Roland elgondolkodott. - Egyikben sem - felelte végül. - Azt hiszem, sötétségben.

- Azt mondod?

- Igen.

Henchick egy pillanatig töprengett ezen, azután megfordult és továbbment az ösvényen. Roland alig várta, hogy odaérjenek a céljukhoz, mégis megérintette a mannita vállát. ígéret az ígéret. Különösen, ha egy hölgynek tette.

- Egy hitehagyottnál töltöttem az éjszakát - mondta. - Ugye így hívjátok azt, aki elhagyja a ka-tet-eket?

- Igen, hitehagyottról beszélünk olyankor - mondta Henchick, és szúrósan nézte -, de nem a ka-tet-et hagyta el. Osmerjük ezt a szót, de ez nem a mi szavunk, harcos.

- Mindenesetre én...

- Mindenesetre a Rocking B-ben töltötted az éjszakát Vaughn Eisenhartnál és lyányunknál, Margaretnél. Ő pedig tányért hajított előtted. Nem említettem múlt éjjel, amikor beszélgettünk, noha éppen olyan jól tudtam, mint te. Annyi más beszélnivalónk volt, nem igaz? Barlangok és ilyesmik.

- Csakugyan. - Roland igyekezett nem mutatni, mennyire meglepődött. Nemigen sikerülhetett neki, mert Henchick aprót biccentett, és a szakáll szőrbozótjába rejtőző szája halvány mosolyra húzódott.

- A mannitáknak megvannak a maguk ösvényei a tudásra, harcos mindig is megvoltak.

- Nem hívnál Rolandnak?

- Nem.

- Megkért, hogy mondjam meg neked, a Vörös Ösvény klánból való Margaret jól megvan pogány férjével, nagyon is jól.

Henchick bólintott. Ha fájt is neki, nem mutatta. Még a szemén sem látszott. - Ő el van átkozva - közölte. A hanghordozása olyan volt, mintha azt mondta volna Milyen szép napos délutánunk van, nemde?

- Mondjam ezt neki? - kérdezte Roland. Mulatott rajta, ugyanakkor meg is volt döbbenve.

Henchick kék szeme kifakult, és könnyezett a kortól, Roland mégis látta benne, hogy meghökkenti a kérdés. Felvonta bozontos szemöldökét. - Miért mondanád? - kérdezte. -Tudja. Na'ar mélyén lesz rá ideje, hogy szánja-bánja pogány férjét. Ezt is tudja. Gyere, harcos. Még egy negyed kerék, és ott is vagyunk. De ez egy kicsit meredekebb lesz.

NYOLC

Csakugyan meredek volt. Fél órával később olyan helyre értek, ahol görgetegszikla zárta el az ösvény nagy részét. Henchick átszuszakolta magát mellette, hosszú körmű ujjával keresve kapaszkodót. Sötét nadrágja lobogott a szélben, amely oldalra fújta a szakállát. Roland követte. A követ fölmelegítette a napsütés, de a szél olyan hideg volt, hogy reszketett. Erezte, hogy nyűtt csizmájának sarka kiáll a legalább hatszáz méter mély, kék szakadék fölé. Ha az öregember úgy dönt, hogy lelöki, akkor egy pillanat alatt vége lesz mindennek. Méghozzá teljesen hétköznapi módon.

Mégsem lenne vége, gondolta. Eddie venné át a helyemet, és a másik kettő követné, amíg ők is el nem esnek.

A szikla túlsó oldalán az ösvény három méter magas, két méter széles, egyenetlen szélű fekete lyukba torkollt. A lyukból huzat csapott Roland arcába. A széltől eltérően, amely kapaszkodás közben hűtötte őket, ez a levegő kellemetlenül büdös volt. Kiáltásokat sodort magával, amelyeket Roland nem értett. Mindazonáltal emberi kiáltások voltak.

- Na'arból jönnek a hangok, amiket hallunk? -kérdezte Henchicktől.

A rejtőző száj most nem mosolygott. - Ne tréfálkozz - mondta. - Itt ne. A végtelen előtt állsz.

Roland elhitte. Óvatosan megindult előre, csizmája csikorgott a kavicson, kezét pisztolya agyán tartotta -a bal oldali tokot most már mindig viselte az ép keze alatt.

Egyre erősebb lett a barlangból áradó bűz. Förtelmes volt, ha éppen nem mérgező. Roland csonka jobbjával a szája és orra elé húzta a kendőt. Valami volt a barlangban, az árnyékban. Csontok, gyíkok és más apró állatok csontjai, de valami más is volt ott, valami, amit ismer...

- Légy óvatos, harcos! - intette Henchick, de félreállt, hogy Roland beléphessen a barlangba, ha annyira akar.

Az én akaratom nem számit, gondolta RolandJ Olyasmi ez, amit meg kell tennem. Ez valószínűleg egyszerűbbé teszi a dolgot.

Az árnyékban rejtőző alak élesebben kirajzolódott! Roland nem is lepődött meg, amikor egy ajtót látott pontosan olyat, mint amilyenekkel a tengerparton találkozott mi másért hívnák ezt a helyet az Ajtó Barlangjának? Vasfából (vagy kísértetfából) készült, és a barlang szájától hatméternyire állt. Két méter magas volt, akár a parti ajtók. És azokhoz hasonlatosan csak úgy magában állt az árnyak között, a zsanérjait mintha a semmiben rögzítették volna.

Mégis könnyedén elfordulnak ezek a zsanérok, gondolta. El fognak fordulni. Amikor eljön az ideje.

Kulcslyuk nem volt az ajtón. A kilincs mintha kristályból készült volna. Egy rózsát vésték bele. A Nyugati Tenger partján álló három ajtón a Nemes Nyelv szavait lehetett olvasni A FOGOLY, állt az egyiken, AZ ÁRNYAK HŐLGYE a másikon, A LŐKDÖSŐ a harmadikon. Ezen ugyanazok a hieroglifák voltak, mint amelyeket a Callahan templomában elrejtett dobozon látott

- Ez azt jelenti, hogy „megfejthetetlen" - jelentette ki.

Henchick bólintott, de amikor Roland elindult, hogy megkerülje az ajtót, az öregember előrelépett, és kinyújtotta a kezét. - Légy óvatos, különben fölfedezheted, kikhez tartoznak azok a hangok a barlangban!

Roland megértette, mire céloz. Az ajtó mögött két és fél-három méterre a barlang talaja ötven-, sőt akár hatvanfokos szögben lejteni kezdett. Semmiben nem lehetett megkapaszkodni, a szikla felszíne üvegsimának látszott. Kilenc méterrel lejjebb a síkos lejtő eltűnt egy szakadékban. Nyöszörgő, összekeveredett hangok sodródtak fölfelé a mélyből. Azután az egyik kivált a többi közül. Gábriellé Deschainé.

- Roland, ne! - sikoltotta halott anyja a sötétben. -Ne lőj, én vagyok az!A te a... - de mielőtt befejezhette volna, pisztolylövés hallgattatta el. Fájdalom hasított Roland fejébe. Olyan erősen szorította arcához a kendőt, hogy kis híján betört az orra. Igyekezett ellazítani az izmait, de először képtelen volt rá. Ezután az apja hangja úszott felé a bűzlő sötétből.

- Totyogós korod óta tudom, hogy nem vagy lángész - mondta Steven Deschain fáradtan -, de tegnap estig nem gondoltam volna, hogy idióta vagy. Hagytad, hogy baromként terelgessenek!

Istenek!

Nem érdekes. Ezek még csak nem is kísértetek. Azt hiszem, ezek csak visszhangok, valahogy előkerülnek a fejemből, és azután kivetítődnek.

Amikor megkerülte az ajtót (vigyázva, nehogy lecsússzon a lejtőn, az ajtó eltűnt. Csak Henchick látszott, egy fekete papírból kivágott, éles árnyalak a barlang szájában.

Az ajtó még mindig ott van, csak nem látod erről az oldalról. És ugyanez volt a helyzet a többi ajtóval is.

- Kicsit zavaró, ugye? - kérdezte az Ajtó Barlangja szakadékának mélyéről Walter. - Add föl, Roland! Jobb, ha föladod és meghalsz, mint ha fölfedezed, hogy a Setét Torony tetején levő szoba üres.

Aztán sürgetően elbődült az Eld Kürtje, amitől libabőrös lett Roland karja, és tarkóján fölállt a szőr, Cuthbert Allgood végső csatakiáltása hallatszott, ahogy lefelé rohant a Jericho-hegyről a halál, a kék arcú barbárok felé.

Roland leengedte a kendőt az arcáról, és elindult. Egy lépés kettő három. Csontok recsegtek a csizma talpa alatt. A harmadik lépésnél ismét feltűnt az ajtó, először oldalról a zárnyelv mintha csak a levegőbe kapaszkodna, ahogy a másik oldalon a zsanérok. Egy pillanatra megállt, felmérte a vastagságát, megízlelte idegenségét, ahogy megtette azoknál, amelyekkel a tengerparton találkozott. Ráadásul a parton csaknem halálos betegség kínozta. Ha kicsit hátrébb húzta a fejét, az ajtó eltűnt. Ha előbbre hajolt, felbukkant, Sohasem vibrált, nem mosódtak el a körvonalai. Vagy ott volt vagy nem volt ott.

Visszaért oda, ahonnan elindult, tenyerét szétnyitott ujjakkal a vasfára nyomta, közel hajolt hozzá. Halvány, de félreismerhetetlen remegést érzett, mintha valami erős gépezet lüktetne. A barlang sötét torkából a Cöosi Rhea rikácsolt, fattyúnak nevezte, aki sosem látta igazi apja arcát, és a szukájának szétrepedt a torka, úgy sikoltott, miközben égett. Roland ügyet sem vetett rá, megmarkolta a kristálykilincset.

- Ne, harcos, ne merészeld! - kiáltotta riadtan Henchick.

- De merészelem - felelte Roland. A kilincs nem fordult el egyik irányba sem. Hátralépett.

- Amikor megtaláltátok a papot, akkor nyitva volt, ugye? - kérdezte Henchicket. Erről már beszéltek előző éjszaka, de megint hallani akarta.

- Igen. Én és Jemmin találtuk meg. Bizonyára tudod, hogy mi, mannita vének, fölkeresünk más világokat is, nem kincsekért, hanem a megvilágosodásért.

Roland bólintott. Azt is tudta, hogy némelyek őrültként térnek vissza útjukról. Mások pedig sehogy.

- Ezek a hegyek mágnesesek, és keresztül-kasul furkálja őket sok-sok út, amelyek sok-sok más világba vezetnek. Kimentünk egy barlanghoz a régi gránátbányák környékén, és egy üzenetet találtunk.

- Milyen üzenetet?

- Egy gépezet volt elhelyezve a barlang szájában -felelte Henchick. - Ha megnyomtál egy gombot, hang hallatszott. Az a hang mondta nekünk, hogy jöjjünk ide.

- Ismertétek ezt a barlangot korábban is?

- Igen, de az atya érkezése előtt a Hangok Barlangjának hívtuk. Hogy miért, azt most már te is tudod.

Roland bólintott, és intett Henchicknek, hogy folytassa.

- A gépezetből jövő hang olyan kiejtéssel beszélt, harcos, mint a társaid. Azt mondta, hogy jöjjünk ide Jemminnel, és találunk itt egy ajtót, egy embert és egy csodát. így is történt.

- Valaki utasításokat hagyott nektek - tűnődött Roland. Walter jutott az eszébe. A feketébe öltözött ember, aki süteményt hagyott maga után, amelyet Eddie Keeblersnek nevezett. Walter azonos Flagg-el Flagg Martennel, és Marten... vajon ő Maerlyn, a legendák zsivány vén varázslója? Ebben még mindig nem lehetett biztos. - És név szerint említett benneteket?

- Nem, annyit nem tudott. Csak mannitáknak hívott minket.

- Mit gondolsz, honnan tudta valaki, hol hagyja a beszélő masinát?

Henchick ajka elvékonyodott. - Miért gondolod, hogy valaki volt? Hátha egy isten beszélt hozzánk emberi hangon? Vagy a Túloldal egyik ügynöke?

- Az istenek sigult hagynak maguk után - felelte Roland. - Az emberek pedig gépeket. - Elhallgatott. -Természetesen csak a saját tapasztala-taimról beszélhetek, apa.

Henchick kurta legyintéssel jelezte, hogy kímélje meg a hízelgéstől.

- Köztudott, hogy te és a barátod rábukkantatok arra a barlangra, amelyben a beszélő gépezet volt?

Henchick meglehetősen mogorván vállat vont. - Gondolom, az emberek látnak minket. Némelyek talantán mérföldekről is kémlelőüvegeik és lencséik segedelmével. És ott van a gépi ember. Sokat lát, és folyvást fecseg bárkinek, aki meghallgatja.

Roland egyetértett vele. Valaki tudta, hogy Callahai atya ide érkezik. És hogy segedelemre lesz szüksége amikor eléri Calla határát.

- Mennyire volt nyitva az ajtó? - kérdezte.

- A kérdéseidet Callahannek tedd föl - mondt Henchick. - Megígértem, hogy megmutatom néke ezt a helyet. Megtettem. Ennyi bizonyára elegendő.

- Magánál volt, amikor ráleltetek?

Kelletlen szünet következett. Azután - Nem. Csak motyogott, mint akinek lidércnyomása van.

- Akkor hát nem beszélhet velem erről, igaz? Erről a részről. Henchick, segítséget és pártfogást kértél. Egész klánod nevében beszéltél. Akkor hát segíts te is nekem! Segíts, hogy segíthessek.

- Nem látom, miben segélhetne ez.

És lehet, hogy valóban nem segíthet a Farkasok ügyében, ami legfőképp aggasztja ezt az öregembert és Calla Bryn Sturgis lakóit, de Rolandnak más aggodalmai, más gondjai is voltak. Állt, és nézte Henchicket, egyik kezével még mindig fogva a kristálykilincset.

- Egy kicsinyég nyitva volt - mondta végül Henchick. - A doboz is. Mind a kettő csak résnyire. Az, akit Öreg Fickónak hívnak, hasmánt hevert amott. - A törmelékkel és kaviccsal borított padlóra mutatott, éppen oda, ahol Roland állt. - A doboz a jobb keze mellett volt, nagyjából ennyire nyitva. - A mannita mutató- és hüvelykujját nagyjából öt centiméter választotta el. - A kammen szólt belőle. Már korábban is hallottam, de még sohasem ily erősen. Megeredt a könnyem és a nyálam. Jemmin felkiáltott, és az ajtóhoz indult. Az Öreg Fickó szétvetette a karját a földön, Jemmin rálépett az egyik kezére, de észre sem vette.

Az ajtó a dobozhoz hasonlóan csak résnyire volt nyitva, de borzalmas fény áradt belőle. Sokat utaztam már, harcos, sok hóiban és sok mikorban jártam más ajtókat is láttam, és találkoztam már több todash tahken-nel, a valóságban keletkezett lyukkal, de ilyen fénnyel még soha. Fekete volt, mint maga az üresség, de valami rőt is sejlett benne.

- A Szem - mondta Roland.

Henchick rámeredt. - Egy szem? Azt mondod?

- Azt gondolom - felelte Roland. - A feketeséget, amelyet láttál, a Fekete Tizenhármas sugározta. A vörös pedig a Bíbor Király szeme lehetett.

- Ki ő?

- Nem tudom - válaszolta Roland. - Csak azt, hogy messze keletre lakozik, a Mennykocsapásban vagy azon is túl. Azt hiszem, talán a Setét Torony Őre. Talán még azt is gondolhatja, hogy az övé.

Mikor Roland megemlítette a Tornyot, az öregember mindkét kezével eltakarta a szemét, a mérhetetlen, vallásos félelem mozdulatával.

- Mi történt később, Henchick? Kérlek, folytasd.

- Jemmin után indultam, azután eszembe jutott, hogyan lépett rá a fekvő ember kezére, és mást gondoltam. Az járt a fejemben „Henchick, ha megteszed, akkor ez itt átránt magával odaátra." - Farkasszemet nézett a harcossal. - Utazni szoktunk, ezt te is tudod. Ritkán ijedünk meg, mert bízunk az Odaát-ban. Mégis megrémültem attól a fénytől és a harangozástól. - Elhallgatott egy pillanatra. - Rettegtem tőlük. Még sosem beszéltem arról a napról.

- Még Callahan atyának sem? Henchick megrázta a fejét.

- Ő sem mesélt neked, amikor magához tért?

- Megkérdezte, halott-e. Mondtam neki, hogy ha igen, akkor mindnyájan azok vagyunk.

- Jemminnel mi történt?

- Két évre rá meghalt. - Henchick megütögette fekete inge bal oldalát. - A szíve vitte el.

- Hány év telt el azóta, hogy Callahan idekerült Henchick lassan, széles ívben csóválta a fejét. Ez a mozdulat olyan általános a manniták között, hogy talán genetikai alapjai vannak. - Nem tudom, harcos Az idő...

- Igen, sodródik - legyintett türelmetlenül Roland. - Véleményed szerint milyen hosszú idő telhetett el?

- Öt évnél több, mivel azóta van már temploma, és a babonás bolondok meg is töltik.

- Mit csináltál? Hogyan mentetted meg Jemmint?

- Térdre estem, becsuktam a dobozt - válaszolta Henchick. - Nem jutott eszembe más. Azt hiszem, ha még egy másodpercet tétovázom, belevesztem volna a kisugárzó fekete fénybe. Gyengének éreztem magam tőle, és... és homályosnak.

- Meghiszem azt - bólintott komoran Roland.

- De gyors voltam, és amikor a fedél lecsukódott, az ajtó is bezárult. Jemmin az öklével verte, és ordítva könyörgött, engedje át. Azután elájult, összeesett. Kivonszoltam a barlangból. Mindkettejüket. A friss levegőn aztán magukhoz tértek. - Fölemelte, majd leeresztette a kezét, mint aki azt mondja, „Hát ennyi".

Roland utoljára próbálkozott meg a kilinccsel. Semelyik irányba nem mozdult el. De ha a gömb...

- Menjünk vissza - mondta. - Estebéd idejére szeretnék az atya házában lenni. Ez azt jelenti, hogy fürgén induljunk el lefelé a lovakhoz, azután még gyorsabban lovagoljunk vissza.

Henchick bólintott. Szakálla jól elrejtette arckifejezését, Roland mégis úgy vélte, megkönnyebbült a távozás gondolatára. Egy kicsit ő is így volt ezzel. Ki szereti hallgatni rég halott anyja sikoltását és apja vádjait, amelyek a sötétből törnek elő? Halott barátai kiáltozásáról nem is beszélve?

- Mi történt a beszélő készülékkel? - kérdezte, miközben elindultak lefelé.

Henchick vállat vont. - Ösmered a zellemeket? Elemek. Roland bólintott.

- Amíg működtek, a készülék ugyanazt az üzenetet játszotta le újra és újra, hogy menjünk a Hangok Barlangjába, ahol találunk egy embert, egy ajtót és egy csodát. Egy dal is volt hozzá. Egyszer eljátszottuk az atyának, és ő elsírta magát. Kérdezz rá, mert ez valóban az ő része a mesében.

Roland megint bólintott.

- Azután a zellernek meghaltak. - Henchick vállvonogatása egyfajta megvetést volt hivatva kifejezni a gépekkel, az elmúlt világgal vagy talán mindkettővel szemben. - Kivettük őket. Duracell. Ösmered a Duracellt, harcos?

Roland megrázta a fejét.

- Elvittük Andyhez, és megkérdeztük, nem tudná-e feltölteni őket. Betette magába, de amikor kivette, ugyanolyan használhatatlanok voltak, mint korábban. Andy azt mondta, sajnálja. Mi megköszöntük neki. - Ugyanolyan megvetően vonta meg a vállát. -Kinyitottuk a masinát - egy másik gomb szolgált erre -, és a nyelv kiugrott. Ilyen hosszú volt. - Henchick tíz centire tartotta egymástól a két kezét. -Két lyuk volt benne. Valami húrhoz hasonló fényes barna anyag volt a belsejében. Az atya „magnókazettának" nevezte.

Roland bólintott. - Meg kell köszönnöm neked, Henchick, hogy elhoztál a barlanghoz, és elmondtad nekem mindazt, amit tudtál.

- Megtettem, amit meg kellett tennem - válaszolta Henchick. -Te is megteszed, amit ígértél. Igaz?

Gileádi Roland bólintott. -Válassza ki Isten a győztest.

- Igen, mi is így mondjuk. Úgy beszélsz, mintha valaha ösmertél volna minket. - Elhallgatott, ravaszul méregette Rolandot. - Vagy csak miattam beszélsz így? Aki valaha is olvasta a Jó Könyvet, az megmarad benne.

- Azt kérded, vajon csak hízelkedem itt, ahol senki sem hall minket rajtuk kívül? - Fejével a fecsegő sötét felé intett. - Remélem, ennél jobban ismersz, mert ha nem, akkor bolond vagy.

Az öregember gondolkodott, azután fölemelte egyik göcsörtös, hosszú ujjú kezét. - Cselekedj jól, Roland. Ez jó, tisztességes név.

Roland kinyújtotta a jobbját. Amikor az öreg megfogta és megszorította, hirtelen megérezte a fájdalom első nyilallását, ott, ahol a legkevésbé szerette volna.

Nentj még nem. Ahol a legkevésbé szeretném érezni, az a másik kezem. Amelyik még egész.

- A Farkasok talántán valamennyiünket megölnek - mondta Henchick.

- Meglehet.

- Mégis, talán jó, hogy találkoztunk.

- Úgy lehet - felelte a harcos.

9. fejezet

A PAP MESÉJÉNEK VÉGE

(MEGFEJTHETETLEN)

EGY

- Az ágyak kész vannak - mondta Rosalita Munoz, amikor visszaértek.

Eddie olyan fáradt volt, hogy azt hitte, a házvezetőnő valami egészen mást mondott - Ideje gyomlálni a kertben, talán, vagy Ötven-hatvan ember vár rátok a templomban. Végtére is ki beszél ágyról délután háromkor?

- Tessék? - értetlenkedett Susannah. - Mit mondtál, angyalom? Nem értettem jól.

- Az ágyak kész vannak - ismételte meg a pap gazdasszonya. - Ti ketten ott alusztok, ahol tennap-előtt éjjel a fiatal soh kénytelen az atya ágyával beérni. A szőrmókus is veled mehet, Jake, ha akarod az atya megkért, hogy mondjam meg neked. Maga is elmondaná, de ez a beteglátogató délutánja. Megáldoztatja a betegeket. - Félreérthetetlen büszkeség csendült a hangjában.

- Ágyak - szólt Eddie. Még mindig nem egészen értette. Körülnézett, mintha azt várná, hogy valaki megerősítse, miszerint még csak délután van, a nap fényesen ragyog. - Ágyak?

- Az atya látott titeket a botnál - magyarázta Rosalita -, és úgy gondolta, szükségetek lesz egy kis szun-dikálásra, miután azokkal az emberekkel beszéltetek.

Eddie végre felfogta. Nyilván előfordult már az életében olyan pillanat, amikor hálásabb volt valamilyen figyelmességért, de őszintén szólva nem emlékezett, hogy mikor, vagy milyen

szívesség lehetett. Ültek Took hintaszékeiben a verandán, és az emberek lassan, tétova kis csoportokban közeledtek. De amikor senki sem változott kővé, és nem kapott golyót a fejébe-e helyett élénk beszélgetés, sőt nevetgélés hallatszott —, egyre többen gyűltek oda. A patak folyóvá dagadt, Eddie egyszer csak fölfedezte, hogy népszerű egyéniség. Megdöbbentette, hogy milyen nehéz dolga van, milyen fárasztó az ilyesmi. Ezernyi súlyos kérdésre vártak választ - honnan jönnek a harcosok, és hova tartanak, ez volt az első kettő. Némelyik kérdésre őszintén válaszolhattak, de egyre sűrűbben hallotta magát Eddie, amint ravasz, politikus válaszokat ad, és azt is hallotta, hogy barátai sem cselekszenek másképpen. Nem voltak ezek teljes mértékben hazugságok, csupán kicsiny propagandakapszulák, amelyek válasznak tűntek. Mindenki a szemébe akart nézni, és igényt tartott egy szívből jövő üdvözletre. Még Csi is kivette részét a munkából újra és újra megsimogatták, és addig beszéltették, hogy végül Jake bement a boltba, és kért egy tálka vizet Eben Tooktól. Az úriember e helyett egy bádogbögrét adott neki, és azt mondta, merjen az épület előtti itató vályúból. Jake-et még ezen egyszerű foglalatosság közben is körülrajzották a callaiak, és kitartóan kérdezgették. Csi szomjasan kilefetyelte a bögréből a vizet, azután tovább állta a kíváncsiskodók ostromát, miközben Jake visszament az itatóhoz, hogy ismét merítsen.

Mindent összevéve ez volt az öt leghosszabb óra, amelyet Eddie valaha is megélt, és úgy érezte, soha többé nem lesz ilyen ünnepelt személyiség. A dolog előnye az volt, hogy mire végre elhagyták a verandát, és elindultak vissza az Öreg Fickó szállására, meglátása szerint mindenkivel beszéltek, aki a városban lakott, meg még egy csomó birtokossal, állattenyésztővel, marhahajcsárral és napszámossal is, akik a település határain túl éltek. Gyorsan szállt a hír a külvi-lágiak a vegyesbolt verandáján ülnek, és ha valaki beszélgetni akar velük, ott megtehetik.

És most ez az asszony - ez az angyal - ágyról beszél.

- Mikor keljünk föl? - kérdezte Rosalitát.

- Az atya négyre ér vissza - felelte az asszony -, de hat előtt nem eszünk, és akkor is csak úgy, ha addigra visszaér a dinh-etek. Miért ne kelhetnétek fél hatkor? Akkor még mosakodni is van időtök. Megfelel?

- Igen - mosolygott Jake. - Nem gondoltam volna, hogy az egyszerű beszélgetés ilyen fárasztó lehet. És ennyire megszomjazik közben az ember.

Az asszony bólintott. - Van egy korsó hideg víz a kamorában.

- Segítenem kéne a főzésben - mondta Susannah, és hatalmasat ásított.

- Sarey Adams átjön segítni - felelte Rosalita - egyébként is hideg vacsora lesz. Most menjetek. Pihenjetek le. Mindnyájan fáradtak vagytok, és látszik is rajtatok.

KETTŐ

A kamrában Jake teleitta magát, Csinek is töltött egy tálkába, majd bevitte Callahan atya hálószobájába. Bűntudatot érzett, amiért itt van (és mert a szőrmókust is behozta), de Callahan keskeny ágyán hívogatón fel volt hajtva a takaró, és duzzadozott a párna. Letette a tálkát, és Csi csöndesen lefetyelni kezdett. Jake levetkőzött, lefeküdt, és behunyta a szemét.

Valószínűleg nem leszek képes elaludni, gondolta, sosem tudtam nappal szundikálni, még akkoriban sem, amikor Mrs. Shaw Barnának szólított.

Alig egy perccel később egyik karjával a szemét eltakarva édesdeden horkolt. Csi mellette aludt a padlón, orrát az egyik mancsára hajtva.

HÁROM

Eddie és Susannah egymás mellett ült a vendégszoba ágyában. Eddie még most is alig bírta elhinni nem csupán alszanak, de valódi ágyban teszik. Halmozott fényűzés. Semmi mást nem kívánt, csak hogy eldőlhessen, átölelje Suze-t, és így aludhasson, de előbb még valamit el kellett intéznie. Egész nap piszkálta, még a rögtönzött politikai gyűlés legnehezebb szakaszában is.

- Suze,Tian Ótatája...

- Nem érdekel - vágta rá a felesége.

Eddie meglepetten vonta föl a szemöldökét. Bár tudhatta volna.

- Majd beszélhetünk róla - folytatta Susannah -, de most fáradt vagyok. Szeretnék aludni. Mondd el Rolandnak, amit az öregfiú mesélt, és mondd el Jake-nek, ha akarod, de nekem ne. Még ne. - Barna combja hozzáért Eddie fehér lábához, barna pillantása férje mogyorószínű szemét kereste. - Megértetted?

- Nagyon is.

- Hálás köszönetem.

Eddie elnevette magát, átölelte és megcsókolta.

Hamarosan mindketten aludtak, egymás karjában, a homlokuk összeért. Egy fénynégyszög vándorolt fölfelé a testükön, ahogy a nap nyugovóra tért. Az igazi nyugat felé süllyedt, legalábbis ezúttal. Roland a saját szemével látta, miközben fájó lábát a kengyelből kihúzva, lassan lovagolt az Öreg Fickó parókiájához vezető úton.

NÉGY

Rosalita elébe ment, hogy üdvözölje. - Üdv, Roland, hosszú napokat, kellemes éjszakákat. Bólintott. - Kétszer annyit neked.

- Ugy tudom, néhányunkat meg akarsz kérni, hogy tányért dobjunk a Farkasokra, ha megérkeznek.

- Ki mondta?

- Ó... a verebek csiripelték.

- És megteszed? Ha megkérlek?

Az asszony úgy vigyorgott, hogy az összes foga kilátszott. - Életemben semmi sem lesz nagyobb örömemre. - A vigyor őszinte mosollyá szelídült. -Noha mi ketten fölfedezhetnénk talán további, közelebbi örömeket is. Meglátogatnád a kunyhómat, Roland?

- Igen. Bedörzsölnél ismét varázslatos olajaddal?

- Bedörzsöljelek?

- Igen.

- Keményen vagy puhán?

- Azt hallottam, a fájó ízületeknek mindkettő jólesik.

Az asszony ezen gondolkodott egy kicsit, azután elnevette magát, és a kezét nyújtotta. - Gyere. Amíg a nap süt, és a világnak ez a kis szöglete aluszik.

A férfi szívesen ment vele, oda, ahova vezette. Az asszonynak volt egy édes mohával körülvett titkos forrása, ahol a harcos felfrissülhetett.

ÖT

Callahan fél hat tájt érkezett vissza, éppen akkor, amikor Eddie, Susannah és Jake fölkelt. Hatkor Rosalita és Sarey Adams zöldségből, hideg csirkéből álló vacsorát szolgált föl a parókia mögötti fedett verandán. Roland és barátai éhesen nekiestek, a harcos nem kétszer, de háromszor is vett. Callahan viszont alig evett, csak tologatta az ételt a tányérján. Arcának napsütötte pírja egészségessé tette a külsejét, de nem rejthette el a szeme alatti sötét karikákat. Amikor Sarey - cserfes, vidám asszony, testes, de könnyed mozgású - kihozta a süteményt, Callahan csak megrázta a fejét.

Amikor már semmi nem maradt az asztalon, csak csészék és a kávéskanna, Roland elővette a dohányzacskóját, és fölvonta a szemöldökét.

- Csak tessék - biztatta Callahan, azután fölemelte a hangját. - Rosie, hozz valamit, amibe ez az ember beleütögetheti a hamut!

- Nagy ember, egész nap elhallgatnálak - mondta Eddie.

- Én is - helyeselt Jake.

Callahan elmosolyodott. - Én hasonlóképpen vagyok veletek, fiúk, legalábbis egy kicsit. - Töltött magának fél csésze kávét. Rosalita hozott Rolandnak egy cserépcsészét, hogy abba hamuzzon. Miután elment, megszólalt az Öreg Fickó - Tegnap kellett volna befejeznem a történetet. Az éjszaka nagy részében csak forgolódtam és hánykolódtam, azon töprengtem, hogyan mondjam el, ami hátravan.

- Segít valamit, ha azt mondom, hogy egy részét már tudom? - kérdezte Roland.

- Valószínűleg nem. Fölmentél Henchickkel az Ajtó Barlangjához, igaz?

- Igen. Azt mondta, volt egy dal a beszélő gépezetben, az küldte fel őket, hogy megtaláljanak, és te elsírtad magad, amikor meghallottad. Ugyanaz volt, amelyről beszéltél?

- „Valaki megmentette az életem ma éjjel", igen. El nem mondhatom, milyen különös volt ott ülni egy mannita faházban Calla Bryn Sturgisben, nézni a Mennykőcsapás sötét vonalát, és Elton Johnt hallgatni.

- Hú, hú! - vágott közbe Susannah. - Kicsit előreszaladtál atya. Utoljára Sacramentóban voltál 1981-ben, és éppen megtudtad, hogy a barátodat megkésselték az úgynevezett Hitler Testvérek. - Szigorúan nézett Callahanre, Jake-re, végül Eddie-re. - Meg kell mondanom, uraim, hogy nem nagyon fejlődtetek a békés együttélésben, amióta elhagytam Amerikát.

- Engem ne vádolj - felelte Jake. - Én iskolába jártam.

- Én meg be voltam lőve - tette hozzá Eddie.

- Jól van, akkor vállalom én a bűnt - szólt Callahan, mire mindnyájan fölnevettek.

- Fejezd be a történetet - unszolta Roland. - Talántán jobban alszol ma éjjel.

- Meglehet - bólintott Callahan. Egy percig gondolkodott, azután folytatta - Amire a kórházból emlékszem - azt hiszem, mindenkiben ez marad meg -, az a fertőtlenítő szaga és a gépek hangja. Legfőképpen a gépek hangja. Ahogy csipogtak. Ehhez hasonló hangot csak a repülőgépek pilótafülkéjében levő műszerek adnak. Egyszer megkérdeztem egy pilótát, aki azt mondta, hogy ez a navigációs berendezések hangja. Emlékszem, aznap éjjel arra gondoltam, hogy rengeteg navigációs berendezés lehet egy kórház intenzív osztályán.

Rowan Magruder nem volt nős, amikor az Otthonban dolgoztam, de azt hittem, közben megváltozott a helyzet, mert egy asszony ült az ágya mellett, és egy papírkötésű könyvet olvasott. Elegáns zöld nadrágkosztüm, lapos sarkú cipő. Úgy éreztem, nyugodtan elébe állhatok megtisztálkodtam, megfésülködtem, amennyire tudtam, és Sacramento óta egy kortyot sem ittam. De aztán szemtől szemben álltunk, és semmi sem volt rendben. Az ajtónak háttal ült. Kopogtam, ő felém fordult, és az én úgynevezett önuralmam elment kirándulni. Hátráltam egy lépést, és keresztet vetettem. Először azóta, hogy Rowan és én meglátogattuk Lupét ugyanezen a helyen. Sejtitek, miért?

- Természetesen - mondta Susannah. - Mert a részek egymás mellé kerültek. Mindig egymás mellé kerülnek. Újra és újra ezt látjuk. Csak azt nem tudjuk, hogy milyen kép alakul ki.

- Vagy nem tudjuk felfogni - jegyezte meg Eddie. Callahan bólintott. - Mintha Rowant láttam volna,

csak ennek hosszú szőke haja és melle volt. Az ikertestvére. És fölnevetett. Megkérdezte, kísértetnek hittem netán? Én pedig... irreálisnak éreztem a helyzetet. Mintha átsiklottam volna egy másik világba, amely ugyan valódi - ha egyáltalán létezik ilyesmi -, de nem egészen azonos a miénkkel. Eszelős vágyat éreztem, hogy elővegyem a pénztárcámat és megnézzem, kiket ábrázolnak a bankók. Nem csupán a hasonlóság miatt ahogy nevetett. Ült egy ember mellett, akinek olyan az arca, mint az övé, feltéve, ha egyáltalán van arca a kötések alatt, és nevetett.

- Isten hozott a Révülés Kórház 19-es kórtermében - szólt Eddie.

- Tessék?

- Csak arra céloztam, Don, hogy ismerem ezt az érzést. Mindnyájan ismerjük. Folytasd.

- Bemutatkoztam, kérdeztem, bemehetek-e. És amikor ezt kérdeztem, eszembe jutott Barlow, a vámpir. Arra gondoltam Először be kell hívnod őket, azután jönnek-mennek, ahogy nekik tetszik. Azt mondta, hogy természetesen bemehetek. Azt mondta, Chicagóból jött, hogy a bátyjával legyen, ahogy ő mondta, a „zárórájában". Azután ugyanazon a kellemes hangon folytatta „Rögtön tudtam, ki maga. A sebes kezéről. Leveleiben Rowan azt írta, úgyszólván bizonyosra veszi, hogy egyházi férfi "volt előző életében. Gyakran emlegette az emberek előző életét, ezt úgy értette, azelőtt, hogy italhoz vagy droghoz nyúltak, vagy megtébolyodtak volna, vagy mindhárom egyszerre. Ez ács volt az előző életében. Az modell volt előző életében. Igaza volt magával kapcsolatban?" Mindezt kedves hangon mondta. Mint aki egy koktélpartin cseveg. És Rowan befáslizott fejjel. Ha napszemüveget visel, éppen úgy festett volna, mint Claude Rains a Láthatatlan emberben.

Beléptem. Azt mondtam, igen, valamikor egyházi ember voltam, de annak már rég vége. Kinyújtotta a kezét. Én is kezet nyújtottam. Mert tudjátok, azt gondoltam...

HAT

Kezet nyújt, mert feltételezi, hogy az asszony kezet akar fogni vele. A kedves hang csapja be. Nem vészi észre, hogy Rowena Magruder Rawling mit csinál valójában fölemeli a kezét, nem pedig nyújtja. Először azt sem érzékeli, hogy megütötték, méghozzá olyan keményen, hogy a bal füle megcsendül belé, a szeme könnybe lábad az a zavaros gondolata támad, hogy arca bal felének hirtelen átforrósodása bizonyára valami hülye allergia következménye, vagy talán sokkos reakció. Azután a nő közelebb lép a hátborzongató Rowan-arcával, amelyen könnyek patakzanak.

— Menjen, és nézze meg! — mondja. — Tudja mit? Ő meg az én testvérem volt az előző életében! Az egyetlen rokonom, aki megmaradt! Menjen közel hozzá, nézze meg jól! Kivájták a szemét, levágták a fél orcáját — láthatja a fogait is, kukucs! A rendőrség mutatott fényképeket. Nem akarták, de követeltem. A szívébe szúrtak, de azt hiszem, azt befoltozták a doktorok. A mája öli meg. Azt is kilyukasztották, és ettől haldoklik.

— Miss Magruder, én...

— Mrs. Rawlings vagyok! - feleli. - Nem mintha magára tartozna! Menjen! Jól nézze meg! Nézze meg, mit csinált vele!

— Kaliforniában voltam... az újságban láttam...

— O, persze! — mondja az asszony. — Persze! De maga az egyetlen, akit itt elkaphatok, nem érti? Az egyetlen, aki közel állt hozzá. A másik haverja meghalt buzikórban, a többiek sincsenek itt. Gondolom, éppen ingyenkaját esznek Rowan menedékhelyén, vagy arról dumálnak, hogy mi történt az AA-találkozón. Hogy érzik magukat tőle. Nos, Callahan tiszteletes - vagy atya? Láttam, hogy keresztet vetett — hadd mondjam el, én hogy érzem magam. Ez... engem... FELDÜHÍT. - Még mindig kedvesen beszél, de amikor a férfi nyitja a száját, hogy megszólaljon, a nő olyan erővel nyomja az ujját az ajkához, hogy inkább hallgat. Hadd beszéljen ő, miért ne? Evek óta nem hallott gyónást, de vannak dolgok, amelyeket, akárcsak a biciklizést, nem felejt el az ember.

- Summa cum laude végzett a New York-i Egyetemen! - mondja az asszony. - Tudta róla? Az 1949-es Beloit Költészeti Verseny második díját nyerte el, ezt tudta róla? Még nem is volt végzős! Irt egy regényt... egy szép regényt. .. fönn van a padlásomon, ott gyűlik rajta a por.

Callahan érzi, hogy forró pára csapja meg az arcát. Az asszony szájából jön.

- Kértem — nem, könyörögtem neki —, hogy írjon még, de kinevetett, és azt mondta, hogy nem elég jó. „Hagyjuk meg ezt a Mailereknek, az O'Haráknak, az Irwin Shaw-knak", mondta, „az olyanoknak, akik tényleg értenek hozzá. Végül kikötnék egy elefántcsonttoronyban, és a tajtékpipámból pöfékelnék."

- De még az is jó lett volna - folytatja az asszony -, azután belekeveredett az anonim alkoholisták programba, és onnan már könnyű volt az ugrás egy menedékhely vezetéséig. Hogy együtt lóghasson a barátaival. Az olyanokkal, mint maga.

Callahan megdöbben. Sohasem hallotta a barát szót ilyen megvetéssel kiejteni.

- De hol vannak most, amikor leterítették és távozni készül? - kérdezi Rowena Magruder Rawlings. — He? Hol vannak azok az emberek, akiket kúrált, az összes újságíró, akik lángelmének nevezték? Hol van Jane Pauley? Tudja, hogy interjút készített vele a Ma című műsorban? Kétszer is! Hol van az a kibaszott Teréz anya? Rowan az egyik levelében azt írta, hogy az ő kis szentjének nevezte, amikor meglátogatta az Otthont, most jól jönne neki egy szent, a testvéremre most nagyon ráférne egy szent, aki kézrátétellel gyógyít, hol a pokolban van?

Könnyek peregnek az arcán. A melle emelkedik és süllyed. Szép és szörnyű. Callahannek egy kép jut az eszébe, amely Sivát, a hindu halálistent ábrázolta. Nincs elég karja, gondolja, és alig tudja elfojtani az őrült, öngyilkos vihoghatnékot.

- Nincsenek itt. Csak maga és én, igaz? És ő. Megnyerhette volna az irodalmi Nobel-díjat. Vagy minden évben négyszáz diákot taníthatott volna harminc éven át. Tizenkétezer lelket érinthetett volna meg! Ehelyett itt fekszik egy kórházi ágyon, levágták az arcát, és azon a kurva menedékhelyén kell gyűjtést rendezni, hogy kifizethessék utolsó betegségét - ha ugyan betegségnek nevezhető. Mikor darabokra vágnak valakit - a koporsót és a temetést!

Rowena pőre mosollyal nézi, arca ragyog a nedvességtől, az orrából takony szivárog.

- Előző életében az Utca Angyala volt, Callahan atya. De most ez az utolsó élete. Ragyogó, nemdebár? Én most elmegyek a büfébe, veszek egy kávét meg egy mandulás süteményt. Tíz perc múlva visszajövök. Éppen elég rá, hogy meglátogassa régi barátját. Tegyen meg nekem egy szívességet, és tűnjön el, mire visszajövök. Hányingert kapok magától és a többi jótevőtől.

Elmegy. Alacsony sarka tovakopog a folyosón. Csak amikor a lépések elhalnak, és egyedül marad a gépek kitartó sípolásában, akkor jön rá, hogy az egész teste reszket. Nem hiszi, hogy delírium tremens roham lenne, mégis pont úgy érzi magát.

Amikor Rowan megszólal a kötések alatt, Callahan majdnem felsikolt. Öreg barátja meglehetősen kásásán beszél, de Callahannek mégsem jelent gondot, hogy megértse.

- Ma már legalább nyolcszor elmondta ezt a szentbeszédet, és mindig elfelejti hozzátenni, hogy abban az évben, amikor második lettem a Beloiton, mindössze négyen indultunk. Azt hiszem, a háború meglehetősen sok költészetet kiölt az emberekből. Hogy vagy, Don?

Nehézkesen megy neki a beszéd, a hangja alig több reszelős suttogásnál, de mégiscsak Rowan az. Callahan odamegy, megfogja a takarón heverő kezet. Az meglepő erővel szorítja meg az övét.

- Ami pedig a regényt illeti... az csak egy harmadosztályú James Jones volt, ami nagy baj.

- Hogy vagy, Rowan? - kérdezi Callahan. Most már ő is sír. Hamarosan áradás lesz a rohadt szobában.

- Hát, elég kutyául - mondja az ember a kötések alatt. Azután - Kösz, hogy eljöttél.

- Semmiség — mondja Callahan. — Kívánsz tőlem valamit, Rowan? Mit tehetek érted?

- Ne menj az Otthon közelébe - mondja Rowan. A hangja elhalkul, de a keze keményen szorítja Callahanét. — Nem engem akartak. Téged kerestek. Egyre azt kérdezgették tőlem, hol vagy, és a végén már meg is mondtam volna nekik, ha tudom, hidd el. De hát nem tudtam.

Az egyik gép szaporábban sípol, közel ahhoz a határhoz, ahol megszólal a riasztás. Callahan ezt nem tudhatná, de mégis tudja. Valahogyan.

- Rowan! Vörös szemük volt? Volt rajtuk... nem is tudom... hosszú felöltő? Olyan, mint az esőkabát? Nagy, hivalkodó autókkal jártak?

- Semmi ilyesmi - suttogja Rowan. - A harmincas éveikben járhattak, de úgy öltöztek, mint a tizenévesek. Ügy is néztek ki. Ezek még húsz évig úgy néznek ki, mint a tizenévesek - ha egyáltalán megérik —, azután egy nap alatt megöregszenek.

Callahan töpreng. Csak utcai bunyósok. Erről beszél? Úgyszólván biztos benne, hogy igen, de ez

nem azt jelenti, hogy nem az alacsony férfiak bérelték föl a Hitler Testvéreket erre a melóra. Logikus. Még a rövid újságcikkben is kitértek rá, hogy Rowan Magruder elütött a Testvérek szokásos áldozataitól.

- Ne menj az Otthon közelébe - suttogja Rowan, de mielőtt Callahan megígérhetné, tényleg megszólal a riasztás. Egy pillanatig még szorosabban markol a kéz, Callahan érzi ennek az embernek egykori erejét, azt a tüzes, vad energiát, amely akkor is nyitva tartotta az Otthon ajtaját, ha már minden bankszámlájuk kimerült, azt az erőt, amely magához vonzotta azokat az embereket, akik képesek voltak megtenni azt, amit Magruder nem tudott elvégezni.

Azután a szoba megtelik ápolónőkkel, egy mogorva képű orvos ordít a beteglapért, hamarosan visszatér Rowan ikertestvére, és ez alkalommal feltehetőleg tüzet fog okádni. Callahan úgy dönt, ideje fájrontot csinálni a boltban, sőt a New York nevű nagyobbikban is. Ügy tűnik, az alaxsony férfiak még mindig érdeklődnek utána, nagyon érdeklődnek, és ha van egy műveleti központjuk, az valószínűleg éppen itt lehet, Amerika Nagy Almájában. Ennek következtében egy utazás a nyugati partra igazán kiváló ötletnek tűnik. Nem engedhet meg magának egy újabb repülőjegyet, de annyi készpénze azért maradt, hogy igénybe vegye a Nagy Szürke Kutya szolgáltatásait. Nem először tesz ilyet. Újabb kirándulás nyugatra, miért ne? Tökéletesen tisztán látja magát, egy embert a 29C ülésen friss, bontatlan cigarettacsomag az ingzsebben friss bontatlan Early Times egy papírzacskóban az új John D. MacDonald-regény, ugyancsak friss és felvágatlan, az ölében. Talán már a Hudson túlpartján lesz, éppen Fort Lee-n vág keresztül, mélyen elmerülve az első fejezetben, és a második italát kortyolgatva, amikor kikapcsolják az utolsó gépet is az 577-es szobában, és öreg barátja elindul a sötétbe, akármi vár is ott ránk.

HÉT

- 577 - jegyzi meg Eddie.

- Tizenkilenc - teszi hozzá Jake.

- Tessék? - kérdezi ismét Callahan

- Öt, hét és hét — feleli Susannah. - Add össze, tizenkilenc a végeredmény.

- És ez jelent valamit?

- Add össze, és kiadja az „anya" szót, amely az egész világot jelenti nekem - szavalta Eddie érzelmes mosollyal.

Susannah nem törődött vele. - Nem tudjuk -mondta. - Nem hagytad el New Yorkot, ugye? Ha megtetted volna, ez sose kerül oda - mutatott a férfi homlokát elcsúfító sebhelyre.

- Bizony hogy elhagytam - válaszolta Callahan. -Bár nem olyan hamar, mint ahogy szándékomban állt. Amikor eljöttem a kórházból, tényleg az volt a szándékom, hogy elmegyek Port Authorityba, és veszek egy jegyet a negyvenes buszra.

- Az melyik? - kérdezte Jake.

- A hobók nyelvén ez azt jelenti, hogy amilyen messzire csak el tudsz jutni. Ha az alaszkai Fairbanksbe veszel jegyet, akkor a negyvenessel utazol.

- Ide pedig a tizenkilences busz jár - jegyezte meg Eddie.

- Miközben talpaltam, a régi időkön tűnődtem. Voltak vidám események, például amikor egy csomó szivar cirkuszi előadást tartott az Otthonban. Akadt ijesztő is, mint az az este, amikor

egy ember azt mondta a másiknak „Ne piszkáld az orrod, Jeffy, mert felfordul tőle a gyomrom", mire Jeffy azt válaszolta „Miért nem ezt piszkálod, pubi", előrántott egy hatalmas rugós kést, és mielőtt bárki megmoccanhatott volna, vagy felfogta volna, hogy mi történik, Jeffy átvágta a másik torkát. Lupe felordított, én meg azt kiáltottam „Jézus! Szentséges Jézus!", mindent elöntött a vér, mert eltalálta a pofa verőerét - az is lehet, hogy a vénát -, azután Rowan rontott elő a vécéből, kezével tartva a nadrágját, másik kezében meg egy tekercs papír, és tudjátok, mit csinált?

- Használta a vécépapírt - felelte Susannah.

Callahan elvigyorodott. Ettől sokkal fiatalabbnak tűnt. -Teringettét, pontosan ezt tette. Az egész tekercset rányomta oda, ahol a vér spriccelt, ordított Lupénak, hogy hívja a 211-et, ami abban az időben a mentők száma volt. Én csak álltam, figyeltem, ahogy a fehér vécépapír átvörösödik, egészen a középen levő kartonhengerig. Rowan azt mondta „Gondolj rá úgy, mint a világ legnagyobb borotválkozás közbeni sérülésére", és nevetni kezdtünk. Úgy nevettünk, hogy a könnyünk is kicsordult.

Végigvettem a régi időket. A jót, a rosszat, a csúfat. Emlékszem - homályosan -, hogy megálltam a Smiler's Marketnél, és vettem két doboz Budweisert papírzacskóban. Egyet megittam, azután továbbmentem. Észre se vettem, merre tartok - legalábbis tudatosan nem érzékeltem -, de a lábamnak is meglehetett a saját tudata, mert hirtelen körülnéztem, és ott találtam magam, ahol néha megvacsoráztunk, amikor - ahogy mondani szokták - bővebben volt nálunk lé. A Második és az Ötvenkettedik utca sarkán.

- A Csam-csam Mama - szólalt meg Jake.

Callahan őszinte döbbenettel nézett rá, azután Rolandra pillantott. - Harcos, a fiaidtól kezdek kissé megrémülni.

Roland csak az ujjait forgatta a szokott mozdulattal Gyerünk már, cimbora.

- Gondoltam, bemegyek, és eszem egy hamburgert a régi idők emlékezetére - folytatta Callahan. - Miközben ettem, úgy döntöttem, nem hagyom el New Yorkot anélkül, hogy legalább egy pillantást ne vessek az Otthonra, legalább az ablakon át. Megállhatok az utca túloldalán, mint mikor néha arra jártam Lupe halála után. Miért ne? Régen sose zavart meg ott senki. Még a vámpírok sem, sőt még az alacsony emberek sem. - Rájuk pillantott. - Nem tudom biztosan, tényleg hittem-e ebben, vagy csak afféle alaposan kidolgozott öngyilkos elmejáték volt. Sok mindent fel tudok idézni, amit azon az éjszakán éreztem, amit mondtam és gondoltam, de ezt nem.

Mindenesetre sosem jutottam el az Otthonig. Fizettem, és elindultam a Második sugárúton. Az Otthon az Első sugárút és a Negyvenhetedik utca sarkán volt, de nem akartam egyenesen odamenni. Ezért úgy döntöttem, elmegyek az Első sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkáig, és ott keresztülvágok.

- Miért nem a Negyvennyolcadik felé mentél? -kérdezte halkan Eddie. - Befordulhattál volna a Negyvennyolcadikba, és hamarabb odaérsz. Egy háztömbbel kevesebb.

Callahan megfontolta a kérdést, azután megrázta a fejét. - Ha volt is rá okom, már nem emlékszem, mi volt az.

- Egy oka volt - szólalt meg Susannah. - El akartál menni az üres telek mellett.

- Miért akartam volna...

- Ugyanazért, amiért az emberek szeretnek akkor elmenni a pékség mellett, amikor éppen kiszedik a süteményt - válaszolta Eddie. - Vannak dolgok, amik egyszerűen szépek, és kész.

Callahan kétkedve hallgatta, azután vállat vont. -Ha te mondod.

- Azt mondom, sai.

- Mindenesetre csak baktattam, a második sörömet iszogatva. Már csaknem elértem a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkát, amikor...

- Mi volt ott? - kérdezte élénken Jake. - Mi volt azon a sarkon 1981-ben?

- Nem tudom... - kezdte Callahan, azután elhallgatott. - Egy kerítés - mondta. - Meglehetősen magas. Három, talán három és fél méter magas.

- Nem az, amelyiken átmásztunk - mondta Eddie Rolandnak. - Hacsak magától nem nőtt vagy másfél métert.

- Volt rajta egy kép is - folytatta Callahan. - Arra emlékszem. Valamilyen falfirka, de nem láttam, mit ábrázol, mert a sarkon nem égett a lámpa. Hirtelen észbe kaptam, hogy valami nincs rendben. Megszólalt a riadó a fejemben. Ha tudni akarjátok az igazat, éppen úgy hangzott, mint az, amelyik a kórházban Rowan szobájába csalt egy csomó embert. Hirtelen el sem tudtam hinni, hogy ott vagyok, ahol vagyok. Ez őrület. Ugyanakkor arra gondoltam...

NYOLC

Ugyanakkor arra gondol, Semmi baj, csak néhány lámpa égett ki, ha vámpírok lennének, akkor észrevetted volna őket, ha alacsony emberek, meghallod a harangokat, megérzed a hagymabűzt és az égett fém szagát. Akkor is úgy dönt, lelép innen, méghozzá rögtön. Harang vagy sem, hirtelen minden idegszála kilóg a bőre alól, szikrázik és sistereg.

Megfordul, és két emberrel találja szemben magát. Van pár másodperc, amikor ezek az emberek annyira meghökkennek Callahan váratlan fordulatától, hogy átcikázhatna közöttük, és elvágtathatna a Második sugárút felé. De ő is meghökkent, úgyhogy még néhány másodpercig csak állnak ott, és egymást bámulják.

Egy nagy és egy kicsi Hitler Testvér áll előtte. A kicsi nem magasabb százötvenöt centinél. Bő vászoninget visel és lompos fekete nadrágot. Baseballsapkájának ellenzője a tarkója felé fordítva. A szeme olyan fekete, mint két kát-ránycsepp, a bőre ragyás. Callahan azonnal elnevezi Lennie-nek. A nagyobbik legalább százkilencven magas, Yankees trikót visel, farmert és tornacipőt. Homokszőke bajusza van. A derekán, pontosabban a hasán táska lóg. Callahan George-nak nevezi el.

Callahan megfordult, hogy elmeneküljön a Második sugárút felé, hátha eléri a világos részt, vagy legalább a forgalmat. Ha ez lehetetlen, a Negyvenhatodik, az ENSZ Plaza Hotel felé rohan, és beugrik az elő...

A nagyobbik, George, megragadja az ingét, és visszarántja a gallérjánál fogva. A gallér elszakad, de sajnos nem annyira, hogy elszabaduljon.

- Ne má, doki - mondja a kicsi. - Nehogy má. - Azután előreugrik, fürgén, mint egy rovar, és mielőtt Callahan felfogná, mi történik, Lennie a lábai közé kap, megmarkolja a heréit, és összepréseli őket. A fájdalom azonnali és irtózatos, az émelygés úgy önti el, mint a folyékony ólom.

- Teccik, nigapusziló? - kérdezi Lennie őszinte érdeklődéssel, mintha azt mondaná „Szeretnénk, ha neked is olyan sokat jelentene, mint nekünk." Azután előrerántja Callahan heréit, és a fájdalom még erősebb. Hatalmas, rozsdás fűrészfogak hasítanak Callahan zsigereibe, és azt gondolja Letépi, máris kocsonyává zúzta, és most az egészet letépi, semmi sem marad ott, csak az üres bőr, és azután...

Felsikolt, mire George betapasztja a száját. - Hagyd abba! — acsarog a társára. — A kibaszott utcán vagyunk, elfelejtetted?

Bár a fájdalom elevenen falja föl, Callahan mégis elmélázik a furcsán fordított helyzeten George az irányító Hitler Testvér, nem Lennie. George a nagy Hitler Testvér. Steinbeck biztosan nem így írta volna meg.

Jobbról zümmögés hallatszik. Először azt hiszi, a harangok azok, de ez a zümmögés szelíd. Amellett erős is. George és Lennie is érzi. Es nem tetszik nekik.

- Mijja? - kérdezi Lennie. -Hallottad eztet, baszki?

- Nem tom. Vigyük a szokott helyre. És vedd le a mancsod a golyóiról. Később annyit rángathatod, amennyit akarod, de most segíts.

Közrefogják, és vonszolni kezdik vissza a Második sugárút felé. A magas deszkakerítés elmarad a jobb oldalán. Mögötte zeng az édes, erőteljes hang. Ha át tudnék jutni ezen a kerítésen, minden rendben lenne, gondolja Cal-lahan. Van ott valami, valami hatalmas és jó. Ezek nem merészkednének a közelébe.

Lehet, hogy így van, de kétli, hogy fel tudna kapaszkodni egy három méter magas deszkakerítésre, még akkor se, ha a heréi nem sugároznának hatalmas fájdalomhullámokból álló morzejeleket, még ha nem érezné is, hogy beledagadtak az alsónadrágjába. Hirtelen elörecsuklik a feje, kijön belőle a félig emésztett étel, végighányja az inge és a nadrágja elejét. Átázik a pisimeleg létől.

Két fiatal pár megy a másik irányba. A megtermett fiatalemberek valószínűleg fel tudnák mosni a járdát Lennie-vel, és talán még George-ot is megfuttathatnák, ha összeáll-nának ellene, de csak undorodva néznek, és láthatóan nem akarnak mást, mint választottjukat minél hamarabb, minél messzebb tudni Callahan közeléből.

— Ekkicsit sokat piált — mondja George, és sajnálkozva mosolyog. - Osztón kidobta a taccsot. Időnként a legjobb emberrel is megesik.

Ezek a Hitler Testvérek!, sikoltaná Callahan. Ezek a hapsik a Hitler Testvérek! Megölték a barátomat, és most engem fognak megölni! Hívjátok a rendőrséget! De természetesen nem jön ki hang a torkán, a rémálmokban sose jön, és a két párocska továbbmegy. George és Lennie fürgén vonszolja Callahant a Második sugárúton, a Negyvenhatodik és Negyvenhetedik utca között. A lába alig éri a betont. A Csam-Csam Mama-féle Swissburger még ott gőzölög az ingén. Még a mustár szagát is érzi.

— Lássam csak a mancsát - mondja George, ahogy közelednek a következő kereszteződéshez, és amikor Lennie megragadja Callahan bal kezét, rámordul — Nem áztat, te pöcs, a másikat.

Lennie előretartja Callahan jobbját. Akkor sem tudná megakadályozni, ha akarná. Az ágyékát teleöntötték forró, nedves cementtel. A gyomra a torkában remeg, mint egy kicsi, rémült állat.

George megnézi a jobb kéz forradásait, és bólint. -Ja, ő az, rendbe. Az ember csak akkor támadjon, ha biztos magában. Gyerünk, mozgás, fater. Futás, egy-kettő!

Amikor elérik a Negyvenhetedik utcát, Callahant leterelik a főútról. Jobbra lefelé ragyogó fehér fénytócsa az Otthon. Még néhány görnyedt alak körvonalát is látja, emberek ácsorognak a sarkon, beszélgetnek a programról, és cigarettáznak. Néhányat talán még ismerek is, gondolja zavarodottan. Egészen biztosan!

De nem mennek el odáig. Alig negyed háztömbnyit tesznek meg a Második és az Első sugárút között, amikor George odavonszolja Callahant egy elhagyott bolt ajtajához, amelynek bemeszelt kirakatára azt írták, hogy KIADÓ,VAGY ELADÓ. Lennie úgy kering körülöttük, mint egy csaholó terrier, amely két lomha tehenet terel.

— Na most osztón kicsinálunk, nigapusziló! — kántálja. — Ezer ilyet hazavágtunk má, és még megcsinálunk egy milijót, mer öld a nigát, ahol éred, ezzel is a békét véded, ez egy dalból van, amit én írok, hogy „Ölj meg minden nigapusziló buzit", ha kész, elküldöm Merle Haggardnak, ő a legjobb, ő az, aki áztat monta az összes hippiknek, hogy guggoljanak le és szarjanak a kalapjukba, a kurva Merle Amerikájér, van egy Mustang 380-asom, és az enyé-mé Hermann Göring Lügere, tudtad ezt, nigapusziló?

— Fogd be a pofád, te kis seggfej! — mondja George, de gyengéd nemtörődömséggel, mert arra figyel, hogy megtalálja a megfelelő kulcsot egy vastag kulcskarikán, azután kinyitja az üres bolt ajtaját. Callahan azt gondolja, olyan neki ez a Lennie, mint egy rádió, amelyik mindig szól a szerelőműhelyben, a konyhában vagy a gyorsbüfében, nem is hallja, egyszerűen része a háttérzajnak.

— Igen, Non - mondja Lennie, és máris folytatja -A kurva Göring kurva Lügere, így van, és szétdurranthatom vele azokat a kurva golyóidat, mert tuggyuk ám az igazat, hogy miket csinálnak az ilyen nigapuszilók az országgal, ügyi, Non?

- Megmontam, hogy ne mongyá neveket -feleli George Nort, de elnézően beszél, Callahan azt is tudja, miért sohase mondhat egyetlen nevet se a rendőrségnek, ha megvalósul az, amit ezek a tetűk terveznek.

- Bocs, Nort, de ti nigabarát, kibaszott bibsi nagyokosok vagytok azok, akik elbasszátök eztet az országot, azt akarom, hogy erre gondujj, miközbe kiszakítom a kibaszott golyóidat a kibaszott herédből...

— A herék, az a golyó, te ökör — mondja hátborzongatóan oktató hangon George Nort, azután - Bingó!

Kinyílik az ajtó. GeorgelNort belöki Callahant. A boltban nincs semmi, üres, árnyékos terem, fehérítőtől, szappantól és keményítőtől szaglik. Két falból vastag kábelek és csövek állnak ki. Callahan láthatja a világosabb négyszögeket a falon, ahol a pénzbedobós mosógépek és centrifugák álltak valaha. A padlón felirat, amelyet alig lehet elolvasni a félhomályban TEKNŐS-ÖBÖL MOSODA, MOSHATOLTE IS, MEG MINK IS, ÍGY VAGY ÚGY, DE MINDEN KITIZTUL!

Naná, hogy minden kitiztul, gondolja Callahan. Feléjük fordul, és nem igazán van meglepve, hogy George Nort pisztolyt fog rá. Nem éppen Göring Lügere, így ránézésre inkább egy olcsó 32-es, amit hatvan dollárért bármelyik belvárosi kocsmában vehet az ember, de biztos, hogy működik. GeorgelNort elhúzza a derekán lógó táska cipzárját, közben le nem veszi a szemét Callahanről — csinálta már korábban is, mindketten csinálták, régi melósok, régi farkasok, akik jó sok vadászaton vettek részt —, előhúz egy tekercs ragasztószalagot. Callahannek eszébe jut, mit mondott egyszer Lupe Amerika egy hét alatt összeomlana ragasztószalag nélkül. „A titkos fegyver", hívta. George Nort odaadja a tekercset Lennie-nek, aki elveszi, és ugyanazzal a rovarszerű fürgeséggel Callahanhez fut.

— Mancsot hátra, nigapusziló — mondja Lennie. Callahan nem engedelmeskedik.

George Nort int a pisztollyal. — Mozogj, vagy kapól egyet a beledbe, fater. Garantálhatom, hogy még sose éreztél olyan fájdalmat.

Callahan most már enged. Nincs választása. Lennie mögéje ugrik.

- Tedd mán össze, nigapusziló - mondja. - Nem tudod, hogy kék? Sose jársz moziba? - Vihog, mint egy bolond.

Callahan egymásra teszi a két csuklóját. Halk reccsenő hang hallatszik, ahogy Lennie meghúzza a szalagot, és nekifog hátrakötözni Callahan karját. Ó csak áll, mélyen beszívja a poros, fehérítős levegőt és az öblítő vigasztaló, valahogyan gyermeki illatát.

- Ki bérelt föl titeket? — kérdezi George Nortot. - Az alacsony emberek?

GeorgelNort nem válaszol, de mintha megvillanna a szeme. Odakint sűrűsödik a forgalom. Néhány gyalogos jön. Mi lenne, ha ordítana? Tulajdoképpen tudja a választ. A Biblia azt mondja, a pap és a lévita elment a sebesült ember mellett, és meg sem hallotta kiáltásait, „de bi zonyos szamaritánus...megsajnálta őt". Callahannek egy irgalmas szamaritánusra lenne szüksége, de New York nem nagyon bővelkedik az ilyesmiben.

- Vörös volt a szemük, Non?

Nort szeme ismét megvillan, de a pisztoly csöve továbbra is sziklaszilárdan mutat Callahan gyomrára.

- Nagy, csicsás autókkal járnak? így van, igaz? És mit gondolsz, mennyit ér az életed, meg ezé a kis szarcsimbóké, ha egyszer...

Lennie ismét megragadja a heréit, megszorítja, megtekeri, lehúzza, mint a rolót. Callahan sikolt, a világ elszürkül. Kifut az erő a lábából, és a térde elernyed.

- És LENN vaaaaaaan! - visítja boldogan Lennie. -Mo-Hammer A-Liii LENN van! A NAGY FEHÉR REMÉNYSÉG MEGHÚZTA A NAGYPOFÁJÚ NIGA RAVASZÁT, ÉS A FŐDRE KŰTTE! NEM TUDOM ELHINNI! - Howard Cozellt utánozza, és olyanja, hogy Callahan a kínjai közepette is csaknem elneveti magát. Ismét herseg valami, most a bokáját ragasztják össze.

George Nort hátizsákot vesz elő a sarokból. Kinyitja, kivesz egy Polaroid gépet. Callahan fölé hajol, és a világ vakító fénybe borul. Utána Callahan csak fantomképeket lát a látótere közepén függő kék gömb mögött. GeorgelNort hangját hallja.

- Emlékeztess rá, hogy csináljak egy másikat utána. Mindkettőt kérték.

- Igen, Nort, igen! - A kicsi hangja most már reszket az izgalomtól, és Callahan tudja, hogy most következnek az igazi kínok. Eszébe jut egy régi Dylan-dal, a „Kemény eső esik". Ide illik. Biztos, hogy jobban, mint a „Valaki megmentette az életem ma éjjel".

Fokhagyma és paradicsom felhője borítja el. Valaki olasz vacsorát fogyasztott, valószínűleg akkortájt, amikor Callahant pofon csapták a kórházban. Egy alak magasodik ki a kábulatból. A nagy benga. - Ne érdekeljen, hogy ki bérelt föl minket - mondja George Nort. -A lényeg, hogy fölbéreltek, és a lényeg, hogy te is olyan nigapusziló vagy, mint az a Magruder pasi, és a Hitler Testvérek megdorgálnak ezer. Javarészt kötelességtudásból csináljuk, de dollárt is elfogadunk mint minden rendes amerikai. -Elhallgat, azután előrukkol a végső, egzisztenciális őrültséggel. — Mink népszerűk vagyunk Queensben.

— Dugd föl a népszerűségedet — mondja Callahan, azután az arca jobb fele kínba robban. Lennie rúgott bele vasalt orrú munkásbakancsával, később kiderül, hogy négy helyen tört el az állkapcsa.

— Micsoda beszéd! — hallja tompán Lenniet az eszelős világegyetemből, ahol Isten nyilvánvalóan meghalt, és bűzölögve fekszik egy kifosztott mennyország padlóján. -Szép beszéd egy atyától. - Azután felerősödik a hangja, kunyizó, gyerekes óbégatássá. — Nort, haccsinájjam én! Na, hadd én! Szeretném én csinálni!

- Kizárt - feleli George Nort. - A homlokra én csinálom a horogkeresztet, te feszt elbaszod. Te a kezével foglalkozol, rendben?

- Össze van kötözve!A kezét eltakarja az a kurva... -A halála után — magyarázza George Nort szörnyű türelemmel. - Miután meghalt, kiódozzuk a kezét, és akkor...

- Nort, kérlek! Megteszem neked, amit szeretel! Figyelj! — Lennie hangja fölragyog. — Mondok valamit! Ha kezdem elbaszni, akkor szólsz, és leállók! Kérlek, Nort! Kérlek!

- Hát... — Callahan hallotta már ezt a hanghordozást. Az engedékeny apa, aki semmit nem tud megtagadni kedvenc, noha szellemi fogyatékkal élő csemetéjétől. -Jóvan.

Callahannek kitisztul a látása, de bár ne így történne. Látja, ahogy Lennie elővesz egy elemlámpát a hátizsákból. George kivesz egy összecsukott szikét a derekán levő táskából. Szerszámot cserélnek. George az elemlámpával megvilágítja Callahan gyorsan dagadó arcát. Callahan megrándul, résnyire becsukja a szemét. Csak annyit lát, . hogy Lennie apró, de ügyes kezecskéjének egy csapásával kinyitja a szikét.

- Hát nem remek? - kiáltja Lennie. Részeg az izgalomtól. - Hát nem csodás?

- Csak el ne baszd — figyelmezteti George.

Callahan azt gondolja Ha ez egy film volna, akkor most érkezne a lovasság. Vagy a zsaruk. Vagy az a kurva Sherlock Holmes H. G. Wells időgépén. De Lennie eléje térdel, tisztán látszik a gatyáján, hogy merevedése van, és a lovasság csak nem jön. Előrehajol, kinyújtott kezében a szikével, és a zsaruk nem jönnek. Callahan most már nemcsak a fokhagymát és a paradicsomot érzi, hanem az izzadságot és a cigarettát is.

- Várj egy percet, Bili - mondja George Nort — támadt egy ötletem, előrajzolom neked. Van egy toll a zsebemben.

- Baszd meg! - lihegi Lennie/Bili. Kinyújtja a szikét. Callahan látja, amint a borotvaéles penge reszket, mert átterjed rá a kis ember izgalma, aztán eltűnik a látóteréből. Valami hideg fut végig a homlokán, azután tűzforróvá hevül, de Sherlock Homes csak nem jön. Vér ömlik a szemébe, elködösül a látása, de nem jön James Bond Perry Mason Travis McGee Hercule Poirot Miss Kibaszott Marple.

Barlow hosszú, fehér arca bukkan föl az emlékezetéből. A vámpír haja lobog. Kinyújtja a kezét. „Gyere, hitehagyott pap", mondja, „ismerd meg az igaz vallást." Két száraz roppanás, ahogy a vámpír letöri az anyjától kapott kereszt szárait.

- O, te kibaszott hülye! — nyög föl George Non —, ez nem horogkereszt, ez egy kibaszott kereszt! Adde!

- Maradj má, Nort, adj nekem egy lehetőséget, még nem végeztem!

Vitatkoznak fölötte, mint két kölyök, miközben a heréje fáj, törött állkapcsa lüktet, és nem lát a vértől. A hetvenes évek vitatkozói, akik azon rágódtak, halott-e Isten és Krisztus vagy sem, csak nézzék meg őt! Nézzék meg jól! Hogy lehet bármiféle kétség?

És ekkor megérkezik a lovasság.

KILENC

- Hogy érted ezt? - kérdezte Roland. - Ezt a részt pontosan szeretném hallani, atya.

Az asztalnál ültek a verandán, de a vacsora már befejeződött, a nap lement, Rosalita hozott néhány mécsest. Callahan félbeszakította a történetet, megkérte gazdasszonyát, üljön közéjük, és Rosalita leült. A szúnyogháló túl a paplak sötét udvarán bogarak zümmögtek, vonzotta őket a fény.

Jake megérintette a harcos elméjét. Hirtelen nem volt több türelme ehhez a sok titkolózáshoz. Maga tette föl a kérdést — Mi voltunk a lovasság, atya?

Roland döbbenten, azután derűsen nézett rá. Callahan csak meglepődött.

- Nem - felelte. - Nem hinném.

- Nem láttad őket, ugye? - kérdezte Roland. -Egyáltalán nem láttad azokat, akik megmentettek.

- Említettem, hogy a Hitler Testvéreknek volt egy elemlámpája - magyarázta Callahan. - És igazat mondtam. De ezeknek, a lovasságnak...

TÍZ

Akárkik legyenek is, kézi fényszórójuk van. Az elhagyatott Mosodát betölti ragyogása, amely még az olcsó Polaroid vakujánál is erősebb, és állandó. GeorgelNort és Lennie/Bili eltakarják a szemüket. Callahan is eltakarná, ha nem lenne hátrakötve a keze.

- Non, dobd el a fegyvert! Bili, dobd le a szikét! -A hatalmas fény mögül jövő hang ijesztő, mert ijedt. Olyasvalakinek a hangja, aki úgyszólván mindenre képes. - Ötig számolok, azután mindkettőtöket lelőlek, amit meg is érdemeltek. -A fény mögötti hang számolni kezd, nem lassan és vészjóslóan, hanem riasztó sebességgel. — Egykettő-háromnégy - mintha a hang gazdája lőni szeretne, sietne, hogy mielőbb túl legyen a formaságokon. George Nort és Lennie/Bili nem kapott időt, hogy választhasson. Elhajítják a pisztolyt meg a szikét, a pisztoly elsül, amikor a poros linóleumra pottyan, hangos BUMM hallatszik, mint mikor egy gyerek játék pisztolyába dupla töltetet tesznek. Callahannek fogalma sincs, hova ment a golyó. Talán éppen beléje? Egyáltalán megérezné, ha igen? Kétséges.

- Ne lőj, ne lőj! - sikoltja Lennie/Bili. - Mink nem, mink nem, mink nem... - mit nem? Ügy rémlik, ezt Lennie/Bili sem tudja.

- Kezeket föl! — egy másik hang, de. ugyancsak a napágyú vakító fénye mögül. - Az ég felé! Máris, ganefok!

A négy kéz az ég felé röpül.

- Na, ez megvan — mondja az első hang. Remek fickók lehetnek, Callahan biztosan fölveszi őket azok listájára, akiknek karácsonyi lapot küld, de az látszik, hogy még sose csináltak ilyet. — Cipőt le! Gatyát le! Most! Azonnal!

- Mi a szar! - kezdi George/Non. - Zsaruk vagytok? Mer ha igen, akkor ismertetni kell velünk a jogainkat, a kurva Miranda...

Az izzó fény mögött elsül egy fegyver. Callahan látja a narancsszínű villanást. Valószínűleg pisztoly, de a Hitler Testvérek kocsmai 32-ese olyan hozzá képest, mint kolibri a sólyom mellett. A gigászi dörrenést azonnal követi a lehulló vakolat roppanása és a szitáló por. George Nort és Lennie/Bili üvölt. Callahannek úgy rémlik, valamelyik megmentője - valószínűleg nem az, aki tüzelt — ugyancsak üvölt.

- Cipőt le, gatyát le! Most! Rögtön! Jobb, ha leveszitek, mire harmincig érek, különben meghaltok. Egykettő-háromnégyö...

Ismét hadarva számol, nem hagy időt gondolkodásra, a tiltakozásról nem is szólva. George/Nort le akar ülni, mire megszólal Kettes Számú Hang - Ha leülsz, megölünk!

így tehát a Hitler Testvérek rángógörcsös darvak módjára szökdécselnek a hátizsák, a pisztoly és a zseblámpa között, cibálják le a lábtyűiket, miközben az Egyes Számú öngyilkos gyorsasággal számol. A cipőt követi a nadrág. Georgeon bokszeralsó van, Lennie a pisifoltos fajta gatyát kedveli. Merevedésének semmi nyoma Lennie merevedése úgy döntött, ma éjszakára szabadságolja magát.

- Most pedig kifelé - mondja Egyes Számú Hang. George belenéz a fénybe. Yankees trikója ráfittyen a bokszeralsóra, amely csaknem a térdéig ér. Még mindig a derekán a táska. Vádlija vaskos izomzatú, most azonban reszket. Az arcára hirtelen kiül a rettenetes felismerés.

— Ide figyeljetek, hapsik - mondja -, ha anélkül megyünk ki innét, hogy kinyírnánk ezt a hapsit, akkor minket nyírnak ki. Ezek nagyon gonosz...

— Tízig számolok, pöcsök — mondja az Egyes Számú Hang —, ha addig nem. tűntök el, én öllek meg benneteket.

Ehhez a Kettes Számú Hang egyfajta hisztérikus megvetéssel hozzáteszi. — Gai cocknif en yorn, gyáva fasszopók! Maradjatok, lövessétek le magatokat, kit érdekel?

Később Callahan elismételi ezt a kifejezést legalább tucatnyi zsidónak, de valamennyien csak zavartan csóválják a fejüket. Végül találkozik egy öreg pacákkal Topekában, aki lefordítja neki a gai cocknif en yomor. Azt jelenti, hogy eredjetek, szarjatok az óceánba.

Kettes Számú Hang ismét darálni kezd — Egykettőhá-romnégy...

George/Nort és Lennie/Bili rajzfilmbe illő, bizonytalan pillantást vetnek egymásra, azután alsónadrágban kirontanak az ajtón. A nagy fényszóró elfordul utánuk. Kint vannak eltűnnek.

— Kövesd őket — mondja mogorván Egyes Számú Hang a társának. — Ha netán az az ötletük támad, hogy visszafordulnak...

— Jaja - mondja Kettes Számú Hang, és távozik. Elalszik a ragyogó fény. — Forduljon hasra - mondja

Egyes Számú Hang.

Callahan igyekszik mondani, hogy nem képes, mert a heréi már akkorák, mint két teáskanna, de törött állkapcsa miatt csak nyöszörgés jön ki a száján. Megpróbál a bal oldalára fordulni, amennyire képes.

— Maradjon nyugodtan — mondja Egyes Számú Hang. — Nem akarom megvágni. — Nem olyan ember hangja ez, aki ilyesmivel keresi a kenyerét. Ennyit még jelen állapotában is képes felmérni. A fickó gyorsan, zihálva szedi a levegőt, és a lélegzése időnként riasztóan elakad, majd újrakezdődik. Callahan szeretné megköszönni nekik. Ügy véli, egész más, ha valakit egy zsaru, tűzoltó vagy polgárőr ment meg. Megint más, ha közönséges ember teszi ugyanezt. Márpedig a megmentője az, gondolja, mindketten azok, noha azt nem tudja, miként készülhettek föl ilyen jól. Honnan tudhatták a Hitler Testvérek nevét? És pontosan hol várakoztak? Az utcáról jöttek be, vagy egész idő alatt itt lapultak az elhagyott mosodában? Ujabb dolog, amit nem tud. De nem is igazán törődik vele. Mert valaki megmentette, valaki megmentette, valaki megmentette az életét ma este, ez nagy dolog, és csak ez számít. George és Lennie kis híján beleakasztották a horgaikat, de a lovasság megérkezett az utolsó pillanatban, mint egy John Wayne-filmben.

Callahan szeretné megköszönni ennek az embernek. Callahan már csak szeretne biztonságban lenni egy mentőautóban, úton a kórházba, mielőtt a bunyósok elkapják a Kettes Számú Hangot odakint, vagy az Egyes Számú Hang tulajdonosa az izgalomtól szívrohamot kap idebent. Megint próbálkozik, megint csak nyöszörgés hagyja el a száját. Részeg habogás, ahogy Rowan szokta mondani, hablaty. Valahogy úgy hangzik, hogy közm.

Kiszabadul a keze, azután a lába. A fickó nem kap szívrohamot. Callahan ismét a hátára fordul, és látja, hogy egy pufók, fehér kéz fogja a szikét. A gyűrűsujján pecsétgyűrű. Egy nyitott könyv van rajta, és két szó Ex Libris. Azután ismét meggyullad a fényszóró, Callahan eltakarja a szemét. — A Krisztusát, ember, miért csinálja ezt? - A száján csak ennyi jön ki, Kri-em, mééérez?, úgy tűnik, azonban az Egyes Számú Hang tulajdonosa így is megérti.

- Azt gondolom, hogy ez nyilvánvaló, sebesült barátom — feleli. — Ha ismét találkozunk, szeretném, ha nem emlékezne rám. Ha elmegyek maga mellett az utcán, nem szükséges rám ismernie. így biztonságosabb.

Lépések csikorognak. A fény kialszik.

— Felhívjuk a mentőket az utca túloldalán levő nyilvános telefonról...

- Ne! Ne tegyék! Mi van, ha visszajönnek? - Rettegése olyan őszinte, hogy ezek a szavak tökéletesen érthetők.

- Majd figyelünk -feleli Egyes Számú Hang. A zihálás elhalkul. A fickó visszanyerte az önuralmát. Rendbe jött. - Azt hiszem, elképzelhető, hogy visszajönnek, a nagyobbik igazán csalódott volt, de ha a kínaiaknak igazuk van, akkor most már felelősséggel tartozom a maga életéért. Élni akarok felelősségemmel. Ha ismét felbukkannak, golyót kapnak. — Az árny elhallgat. Maga is meglehetősen behemót embernek tűnik. Meg kell adni, nem gyáva alak. - A Hitler Testvérek voltak. Tudja, kikről beszélek?

- Igen — suttogja Callahan. — Azt nem mondja meg, hogy ki maga?

- Jobb, ha nem tudja -feleli Mr. Ex Libris.

Szünet. Lépések csikorognak. Mr. Ex Libris már az elhagyatott mosoda ajtajában áll. - Nem - mondja. Azután - Egy pap. Nem számít.

- Honnan tudták, hogy itt vagyok?

- Várja a mentőket - mondja Egyes Számú Hang. -Ne próbáljon mozogni. Sok vért vesztett, belső sérülései lehetnek.

Azután elmegy. Callahan fekszik a padlón, érzi a fehérítő, a mosószerek szagát, meg a régi öblítő édes illatát. Moshatói te is meg mink is gondolja, így vagy úgy, de minden kitiztul. A heréi lüktetnek és dagadnak. Érzi, ahogy megfeszül az arca a püffedő hústól. Fekszik, várja a mentőket és az életet, vagy a Hitler Testvérek visszajö-vetelét és a halált. A hölgyet vagy a tigrist. Diana kincsét, vagy a gyilkos mérges kígyót. Végeérhetetlen, felmérhetetlen idő múlva vörös, lüktető fény söpri végig a piros padlót, és ebből tudja, ez alkalommal a hölgy jött el. Ez alkalommal a kincs jutott neki.

Ez alkalommal az életet kapta.

TIZENEGY

- így kerültem az 577-es szobába - mondta Callahan -, ugyanabba a kórházba, még ugyanazon az éjjelen.

Susannah tágra nyílt szemmel nézett rá. - Komolyan beszélsz?

- Komoly vagyok, mint egy szívroham - felelte Callahan. - Rowan Magruder meghalt, belőlem a szart is kiverték, és ugyanabba az ágyba raktak. Annyi idejük lehetett, hogy tisztát húzzanak, és amíg nem jött a hölgy a morfiumos zsúrkocsival, hogy kiüssön, azon tűnődtem, visszatér-e Magruder nővére, befejezni, amit a Hitler Testvérek elkezdtek. De miért csodálkoznátok ezen? Mindnyájunk történeteiben vannak ilyen különös csomópontok. Azt például ti sem gondoljátok véletlen egybeesésnek, hogy Calla Bryn Sturgis és az én családnevem hasonlít, ugye?

- Hát fixen nem - bólintott Eddie.

- Mi történt azután? - kérdezte Roland. Callahan elvigyorodott, és a harcos ekkor fedezte fel, hogy arcának két fele nem szimmetrikus. Tényleg eltörhetett az állkapcsa. - A mesemondó kedvenc kérdése, Roland, de azt hiszem, most föl kell gyorsítanom a történetemet, különben egész éjjel itt ülhetünk. A legfontosabb rész, amit hallani akarsz, mindenképpen a végére esik.

Gondolod te, mélázott Roland, és egyáltalán nem lepte volna meg, ha három barátja hasonlóan vélekedne.

- Egy hétig voltam kórházban. Amikor kiengedtek, egy queensi rehabilitációs központba küldtek. Először Manhattant ajánlották, amely jóval közelebb volt, de ez a városrész az Otthonhoz kapcsolódott - néha magunk is küldtünk oda embereket. Attól féltem, ha odamegyek, ismét meglátogatnak a Hitler Testvérek.

- És megtették? - kérdezte Susannah.

- Nem. 1981. május tizenkilencedike volt az a nap, amikor meglátogattam Rowan Magrudert a Riverside Kórház 577-es szobájában, ahol én is kikötöttem -felelte Callahan. - Három-négy lábadozó sérülttel együtt május 25-én egy kisbusz hátuljában vittek át Queensbe. Arra akarok kilyukadni, hogy hat nappal később, épp azelőtt, hogy kijelentkeztem, és ismét az utcán találtam volna magam, láttam a sztorijukat a Posr-ban. Az újság elején szerepeltek, noha nem a címlapon. KÉT AGYONLŐTT EMBERT TALÁLTAK CONEY ISLANDEN, ez volt a főcím. A RENDŐRÖK SZERINT BANDALESZÁMOLÁSNAK TŰNIK. Abból gondolták, mert a hullák kezét és arcát savval maratták szét. Ettől függetlenül azonosították őket Norton Randolph és William Garton volt, mindketten brook-lyni lakosok. A fényképüket is közölték, a bűnügyi nyilvántartóból mindkettejüknek sok volt a rovásán. Valóban az én embereim voltak. George és Lennie.

- Úgy gondolod, hogy az alacsony emberek kapták el őket, ugye?

- Igen. Fizetniük kellett.

- Az újságok rájöttek valaha is, hogy a Hitler Testvérekről van szó? - kérdezte Eddie. - Mert amikor én eljöttem, még mindig velük ijesztgettük egymást.

- A bulvársajtóban megjelentek bizonyos találgatások - felelte Callahan -, és fogadni mernék, hogy azok az újságírók, akik a Hitler Testvérek gyilkosságaival és csonkításaival foglalkoztak, a szívük mélyén tudták, hogy Randolph és Garton a tettesek - bár erről csupán később jelent meg néhány lagymatag cikk -, de a bulvársajtóban senki sem szereti megölni a mumust, mert az adja el az újságot.

- Ember - mondta Eddie -, te aztán megjártad a háborút,

- Még nem is hallottad az utolsó esetet - válaszolta Callahan. - Pedig az volt a király.

Roland ismét intett, hogy folytassa, de a tekintetével nem sürgette. Sodort magának egy cigarettát,-és olyan elégedetten nézett körül, amilyennek három társa még sosem látta. Úgy tűnt, csak a Jake lábánál szundikáló Csi van jobban kibékülve magával.

- Mire másodszor is elhagytam New Yorkot a puha kötésű könyvemmel és az üvegemmel a Washington hídon át, az én gyaloghidam eltűnt. A következő hónapokban néha fel-felvillantak a rejtett országutak -emlékszem, kétszer kaptam olyan tízdollárost, amin Chadbourne volt -, de többnyire azok is eltűntek. Sok Hármas Típusú vámpírt láttam, emlékszem, arra gondoltam, hogy terjednek. Am semmit sem tettem ellenük. Úgy tűnt, kiveszett belőlem az inger, ahogy Thomas Hardyból kikopott a regényírás és Thomas Hart Bentonból a freskófestés ingere. „Ezek csak szúnyogok", gondoltam. „Hadd menjenek." Csak annyi volt a dolgom, ha megérkeztem egy városba, hogy megkerestem a legközelebbi Erős Ember, Melős Srác vagy Munkaerő nevű irodát, meg egy kocsmát is hozzá, és máris jól éreztem magam. Leginkább olyan helyeket kerestem, amik emlékeztettek az Americanóra vagy a New York-i Blarney Stone-ra.

- Más szóval, jobban szerettél kis kricsmikben iszogatni - jegyezte meg Eddie.

- így igaz - bólintott Callahan, és úgy nézett Eddie-re, mint aki rokon lélekkel találkozik. - Az ám! És kíméltem is ezeket a helyeket, amíg tovább nem álltam. Ami azt jelenti, hogy becsíptem a kedvenc, közeli kocsmámban, azután az estét - a négykézlábas, üvöltős, ing elejét lehányós részét - valahol másutt fejeztem be. Rendszerint alfresco.

- Mi... - kezde volna Jake.

- Ez azt jelenti, csillagom, hogy a szabadban rúgott be - mondta Susannah. Megborzolta a kisfiú haját, azután megrándult, és a derekára szorította a kezét.

- Minden rendben, sai? - kérdezte Rosahta.

- Igen, de ha van valami buborékos italod, szívesen megkóstolnám.

Rosalita fölállt, közben megkocogtatta Callahan vállát. - Gyerünk, atya, különben hamarosan hajnali kettő lesz, és a macskák hangicsálni kezdenek a pusztaságban, mire végzel.

- Jól van - bólintott Callahan. - Ittam, és minden ebből következett. Minden este berúgtam, és Lupéról, Rowanról és Rowenáról makogtam bárkinek, aki meghallgatott, meg arról a fekete emberről, aki Issa-quena megyében vett föl, és Rutáról, aki akár vicces is lehetett volna, de fixen nem volt sziámi macska. Végül kiütöttem magam.

Ez így ment, amígTopekába nem értem. 1982 telének végén. Ott értem el a mélypontot.

Tudjátok, mit jelent elérni a mélypontot?

Hosszú szünet következett, azután bólintottak. Jake Ms. Avery angolórájára gondolt, és a saját záródolgozatára. Susannah-nak a mississippi Oxford jutott eszébe, Eddie-nek a Nyugati Tenger partja, ahol egy ember fölé hajolt, aki később a dinh-]e lett, és el akarta vágni a torkát, mert az nem engedte át a varázsajtón, hogy szerezzen magának egy kis hernyót.

- Számomra a mélypont egy börtöncella volt -folytatta Callahan. - Kora reggel lehetett, viszonylag józan állapotban voltam. Ráadásul ez nem olyan piá-soknak fenntartott kóter volt, hanem rendes cella, a priccsen takaróval, a vécén ülőkével. Összemérve néhány hellyel, ahol megfordultam, itt igazán úgy éreztem magam, mint aki selyem alsóba fingik. Az egyetlen, ami zavart, a hapsik neve volt... meg az a dal.

TIZENKETTŐ

A cella kicsiny, a drótüveg ablakon beszivárgó fény szürke, következésképpen az ő bőre is az. A keze piszkos, tele karcolásokkal. A körme alatti piszok fekete (föld), némi barnával elegyesen (alvadt vér). Homályosan emlékszik, hogy valakivel balhézott, aki folyton uramnak szólította, ezért feltételezi, hogy a btk. mindig népszerű 48. paragrafusa, hatósági személy elleni erőszak címén van itt. Mindössze annyit szeretett volna - erről határozottabb emlékei vannak —, hogy fölpróbálhassa a srác igazán frankó sapeszét. Emlékezete szerint azt igyekezett elmagyarázni a fiatal rendőrnek (a külsejéből ítélve hamarosan olyan kölyköket is felvesznek rendőrnek, legalábbis itt, Topeká-ban, akik még nem szobatiszták), hogy mindig hajtott a báró új tökfedőkre, mindig sapkát visel a homlokán levő Káin bélyeg miatt. „ Uh néh ki, mintegy kheeszt", emlékezete szerint ezt mondta (legalábbis próbálta mondani), „dehigazábó inkháb egy Gajinbéjeg." Ez normális nyelvrefordítva azt jelentette, hogy Káin-bélyeg.

Rendesen beszívott az éjjel, de nem érzi igazán rosszul magát, ahogy ott ül a priccsen, kezével égnek álló hajába túr. A szája elég pocsék ízű — mintha Ruta, a sziámi macska piszkított volna bele, ha az igazat akarjátok tudni -, de a feje nem fáj túlságosan. Csak legalább a hangok hallgatnának már el! A folyosón valaki egy végtelen névsort zönög, ábécérendben. Közelebbről azt a dalt hallja, amelyet a legkevésbé szeret „ Valaki megmentette, valaki megmentette, valaki megmentette az éééletem ma éjjel..."

- Nailor!... Naughton!... O'Connor!... O'Shaugnes-sy!... Oskowski!.,. Osmer!

Éppen kezd ráébredni, hogy ő énekel, amikor a lábszára reszketni kezd. A remegés fölfelé kúszik a térdére, majd a combjára, közben erősödik és gyorsul. Látja, amint' lábának nagy izmai föl-alá ugrálnak, mint a dugattyú. Mi ez?

- Palmer!... Palmgren!

A remegés eléri az ágyékát, a hasát. Az alsóneműje besötétedik, mert összevizeli magát. Ugyanebben a pillanatban rugdosni kezd, mintha egyszerre két lábbal akarna valami láthatatlan focilabdába rúgni. Epilepsziás rohamom lesz, gondolja. Valószínűleg erről van szó. Nyilván végem. Viszlát, világ. Segítségért kiáltana, de csak halk cuppogás hagyja el a száját. A karja is csapkodni kezd. Lábával láthatatlan focilabdákat rugdos, karját hallelujázva löki az égnek, miközben a fickó a folyosón egyre csak olvassa a névsort az évszázad végéig, de lehet, hogy a következő jégkorszak kezdetéig.

- Peschier!... Peters!... Pike!... Polovik!... Rance!... Rancourt!

Callahan felsőteste hirtelen előre-hátra kezd imbolyogni. Valahányszor előrecsapódik, egyre közelebb kerül ahhoz, hogy elveszítse az egyensúlyát, és a padlóra zuhanjon. A keze csápol. A lába kirúg. Váratlanul meleg palacsintát érez a fenekén, és rájön, hogy kinyomta a csokoládét.

- Ricupero!... Robülard!... Rossi!

Hátrabillen, neki a meszelt betonfalnak, amelybe valaki azt karcolta, hogy BANGÓ SKANK, meg azt, hogy EZ VOLT A 19. IDEGÖSSZEOMLÁSOM! Azután előre, ezúttal teljes lelkesedéssel, akár a muzulmán a reggeli imánál. Egy pillanatig a követ bámulja meztelen térdei között, azután átbillen, és egyenesen az arcára zuhan. Állkapcsa, amely az éjszakai tivornyák ellenére valahogy összeforrt, az eredeti négy helyből hármon ismét eltörik. De hogy a dolgok tökéletes egyensúlyba kerüljenek - négy a varázsszám -, ez alkalommal az orra is betörik. Rángatózik a padlón, mint egy horogra akadt hal, teste szétkeni a vért, a szart, a pisit. Ja, ki fogok fújni, gondolja.

- Ryan!... Sannellü... Scher!

Testének félelmetes grand mai vonaglása fokozatosan petit mai reszketesse csitul, azután már csak meg-megrándul. Azt várja, hogy jön valaki, de senki nem jön, legalábbis eegyelőre. Elmúlnak a rángások is, és Donald Frank Callahan ott fekszik a kansasi Topeka börtöncellájában, kicsivel arrébb pedig a folyosón egy férfi rágja magát előre a névsorban

- Seavey!... Sharrow!... Shatzer! . Hónapok óta először eszébe jut a lovasság, amely akkor érkezett, amikor a Hitler Testvérek éppen föl akarták szeletelni a keleti Negyvenhetedik utcának abban az elhagyott mosodájában Tényleg azt akarták másnap, vagy két nap múlva valaki holtan találta volna Donald Frank Callahant, aki valószínűleg a golyóit viselte volna fülbevalóként. A lovasság azonban megérkezett és...

Nem lovasság volt, gondolja, miközben a padlón hever, és az arca már megint dagad. Az Egyes Számú és a Kettes Számú Hang volt az. Bár ez sem igaz. Két férfi volt, legalább középkorúak, valószínűleg inkább idősecs-kék. Mr. Ex Libris és Mr. Gai Cocknif En Yom, akármit jelentsen is ez. Mindketten halálra voltak rémülve. Nem ok nélkül. A Hitler Testvérek valószínűleg nem csináltak ki még ezer embert, ahogy Lennie hőzöngött, de épp eleget elkaptak, néhányat meg is öltek, emberi viperák voltak, és igen, Mr. Ex Libris és Mr. Gai Cocknif teljes joggal volt halálra rémülve. Minden okuk megvolt rá, de ez nem tartotta vissza őket. És ha George és Lennie fordítanak a dolgok állásán, akkor mi történik? Nos, a Teknős-öböl Mosodában akkor nem egy, hanem három ember hulláját találják meg. Ez aztán biztosan a Post címlapjára kerül! így hát azok az emberek az életüket kockáztatták, és itt van az, akiért kockáztattak, alig hat-nyolc hónappal később a mélyponton mocskos, girhes, lerobbant piás, az alsónadrágja az egyik oldalon pisiben ázik, a másikon tele van szarral. Nappali piás, éjjeli részeg.

És ekkor történt. A folyosón a kitartóan, lassan kántáló hang elér Spranghoz, Stewardhoz és Sudbyhoz ebben a cellában, a folyosó végén egy ember, aki a mocskos padlón fekszik a hajnal hosszan elnyúló fénysugarában, végre elérte a legalsó bugyor fenekét, ami a meghatározásból következően az a pont, ahonnan nem süllyedhet tovább, hacsak nem keres egy ásót, és nem kezd el ásni.

így a padlón fekve a porcicák olyanok, mint a kísérteties facsoportok, a piszokcsomók meg mint a halmok valami sivár bányavidéken. Arra gondol Mi van ma, február? 1982 februárja? Valahogy így. Nos, mondok valamit. Egy évet adok magamnak, hogy összeszedjem magam és rendet rakjak az életemben. Egy év alatt teszek valamit - bármit -, ami igazolja ezeknek a fickóknak az erőfeszítését. Ha sikerül, akkor folytatom. , De ha 1983 februárjában még mindig vedelek, akkor megölöm magam.

A folyosó végén a kántáló hang elért végre Targenfieldig.

TIZENHÁROM

Callahan hallgatott egy darabig. Belekortyolt a kávéjába, elfintorodott, és inkább töltött

magának egy pohár édes almabort.

- Tudtam, hogyan kezdjem el a visszakapaszkodást - mondta. - Isten tudja, éppen elég lepusztult piást küldtem el az AA-találkozókra az East Side-on. így aztán, amikor kiengedtek, kerestem egy AA-t Topeká- ban, és attól kezdve mindennap elmentem oda. Sosem néztem előre, és sosem néztem hátra. „A múlt történelem, a jövő rejtelem", ahogy mondani szokták. S Csak ez alkalommal, ahelyett hogy a helyiség hátuljában ültem volna némán, arra kényszerítettem magam, hogy előre üljek, és a bemutatkozáskor elmondtam „Don C. vagyok és nem akarok inni többé." Pe- dig akartam, mindennap akartam, de az AA-ban mindenre van egy mondás, ezek közül az egyik „Nem mondasz igazat, amíg nem csinálod." És apránként tényleg megcsináltam. 1982-ben egy reggel arra ébredtem, hogy nem akarok inni többé. Ahogy mondani szokták, elmúlt a kényszer.

Haladtam. A józanság első évében nem várunk nagy horderejű változtatásokat, de egy napon, mikor a Gage Parkban voltam - valójában Reinisch Rózsakertnek hívják... - Elnémult, rájuk nézett. - Mi van? Ismeritek? Ne mondjátok, hogy ismeritek a Reinischt!

- Jártunk ott - felelte halkan Susannah. - Láttuk a gyerekvonatot.

- Ez döbbenetes - mondta Callahan.

- Tizenkilenc óra van, a madarak énekelnek - válaszolta Eddie. De nem mosolygott.

- Mindenesetre a Rózsakertben vettem észre az első plakátot. LÁTTÁTOK CALLAHANT, AZ ÍR SZETTERÜNKET? SÉRÜLT A MANCSA, HEGES A HOMLOKA, NAGY JUTALOM! És így tovább és tovább. Végre helyesen írták a nevemet. Úgy döntöttem, ideje lelépni, amíg megtehetem. így hát Detroitba mentem, ott pedig találtam egy helyet, aminek az volt a neve, hogy Világítótorony Menedék. Piás menedékhely volt. Igazából olyan, mint az Otthon Rowan Magruder nélkül. Jó munkát végeztek, de alig bírták fönntartani magukat. Fölvettek. És ekkor, 1983 decemberében történt.

- Mi történt akkor? - kérdezte Susannah.

Jake Chambers volt az, aki válaszolt. Tudta, hogy talán ő az egyetlen közülük, aki tudhatja. Végtére, vele is megtörtént.

- Ekkor haltál meg - mondta.

- Igen, pontosan - bólintott Callahan. Egyáltalán nem látszott rajta meglepetés. Akár a rizsről is cseveghettek volna, vagy arról a lehetőségről, hogy Andy ant-nomikusan működik. - Ekkor haltam meg. Roland nem csavarnál nekem egy cigarettát? Úgy tűnik, szükségem van valamire, ami erősebb az almabornál.

TIZENNÉGY

Van egy régi hagyomány a Világítótoronyban, amely visszavezethető... legalább négy évre. (A Világítótorony ugyanis öt éve létezik). Ez a West Congress Streeten levő Holy Name gimnáziumban töltött hálaadásnap. Egy csomó piás narancsszín és barna papírgirlanddal, kartonpulykával, műanyag gyümölcsökkel és zöldségekkel, vagyis az amerikaiak aratási amulettjeivel díszíti fel a helyiséget. Legalább kétheti folyamatos józanság szükségeltetik ennek véghezviteléhez. Ugyancsak nem engednek a díszítőbrigád közelébe - ebben Ward Huckman, Al McCowan, és Don Callahan egyetértett - szeszben pácolt agyat, akármilyen régóta józan.

A Pulykanapon Detroit majdnem száz legfaszább alke-sza, drogosa és féleszű hajléktalanja verődik össze az iskolában egy pulykasültből, krumpliból és mindenféle körítésből álló

csodálatos vacsorára. Tucatnyi hosszú asztalnál ülve esznek a kosárlabdapálya közepén az asztalok lá- bát filcdarabok védik, a vacsorázók zokniban ülnek mellettük. Mielőtt nekilátnának - ez is része a szokásnak, fürgén meg kell kerülni az asztalokat („Akinek tíz másodpercnél többe kerül, azt elzavarom, fiúk", figyelmeztette őket Al), és mindenki mond valamit, amiért hálás. Merthogy hálaadás napja ez, ugyanakkor az AA alapelvei közé tartozik, hogy a hálás alkoholista nem iszik, a hálás drogos nem lövi be magát.

Mindez gyorsan megy, és mivel Callahan csak ül ott, nem gondol semmi különösre, mikor ő kerül sorra, csaknem kibukik belőle valami, ami bajt okozhatna. De legalábbis elkönyvelték volna különös humorú fickónak.

- Hálás vagyok, mert nem... — kezdi, azután észbe kap, hogy mit is készül mondani, és inkább lenyeli a folytatást. Várakozóan néznek rá a borostás férfiak, a sápadt, tésztás arcú, csapzott asszonyok, akikbe beleivódott a metróállomások mocskos levegőjének, az utcáknak a szaga. Némelyek máris Faternak szólítják, de honnan tudják? Hogyan tudhatják? Mit éreznének, ha tudnák, hogy őt mindannyiszor kirázza a hideg a hallatán? Hogy mindig a Hitler Testvérek, az öblítőszer édes, gyermeki szaga jut eszébe róla? De mind őt nézik. „Az ügyfelek." Ward és Al is őt nézi.

- Hálás vagyok, hogy ma sem ittam, és nem drogoztam - mondja, belekapaszkodva a régi megbízható dolgokba, amikért mindig hálásnak lehet lenni. Egyetértően morognak, a következő férfi hálás a nővérének, aki meghívta karácsonyra, és senki sem tudja, milyen közel állt Callahan ahhoz, hogy kimondja „Hálás vagyok, hogy nem láttam egyetlen Hármas Típusú vámpírt vagy elveszett állatokat hirdető plakátot mostanában."

Azt gondolja, hogy ez azért van, mert Isten megbocsátott neki, legalábbis próbaidőre engedte, és Barlow harapásának hatása végre megszűnt. Más szóval úgy véli, elvesztette a látás átkozott adományát. Mindazonáltal nem ellenőrzi tételét azzal, hogy belép egy templomba -köszöni szépen, a Holy Name gimnázium tornaterme éppen elég neki. Meg sem fordul a fejében - legalábbis nem jut el a tudatáig -, hogy csak a hálóba akarják becsalogatni. Mert, mint később majd belátja, lehet, hogy lassan tanulnak, de azért képesek a tanulásra.

Azután december elején Ward Huckman egy álomlevelet kap. — Korán érkezik a karácsony, Don! Várj, ezt nézd meg,AA - Győzelmesen lengeti a levelet. – Ha jól keverjük a kártyát, fiúk, akkor minden aggodalmunknak vége.

Al McCowan átveszi a levelet, és ahogy olvassa, fegyelmezett, távolságtartó arca lassan fölenged. Mire továbbadja Donnak, a szája fülig ér.

A levél egy olyan cégtől érkezett, amelynek New Yorkban, Chicagóban, Detroitban, Denverben, Los Angelesben és San Franciscóban vannak irodái. Olyan méregdrága rongypapírra írták, hogy az ember a legszívesebben inget szabna belőle, és a bőrén hordaná. A levél szerint a cég azt tervezi, hogy húszmillió dollárt oszt szét az Egyesült Államok húsz jótékonysági szervezete között, mindegyiknek egymilliót. Azt írják, hogy ezt már 1983 előtt is megtették. A lehetséges jutalmazottak között van élelmiszerelosztó, menedékotthon, két szegénykliníka és egy spokane-i AIDS-tesztelo program. Az egyik otthon a Világítótorony. Aláírás Richárd P. Sayre, ügyvezető alelnök, Detroit. Mindez őszintének tűnik, és az, hogy mindhármukat meghívják a cég detroiti irodájába, az adományozás megbeszélésére, ugyancsak becsületes szándékra utal. A találkozó időpontja — vagyis Donald Callahan halálának dátuma - 1983. december 19. Egy hétfői nap.

A céges levélpapíron szerepelő név a SOMBRA CORPORATION.

TIZENÖT

- Elmentél - mondta Roland.

- Mindnyájan elmentünk - felelte Callahan. - Ha a meghívó csak nekem szól, akkor sose mentem volna el. De mivel mindhármunkat meghívtak... és egymillió dollárt akartak adni... van fogalmad róla, mit jelentett egymillió ropi egy olyan hajléktalan menhelynek, mint a Világítótorony? Különösen Reagan idejében?

Susannah összerezzent. Eddie leplezetlen diadallal sandított rá. Callahan láthatóan meg akarta kérdezni ennek a közjátéknak az értelmét, de Roland ismét sürgetően intett, és most már igazán későre járt. Közeledett az éjfél. Nem mintha Roland ka-tet-jének bármelyik tagja is álmosnak tűnt volna feszülten figyeltek az atyára, itták a szavait.

- Azt kell hinnem - mondta Callahan, és előrehajolt -, hogy laza szövetség van a vámpírok és az alacsony emberek között. Azt hiszem, ha visszanyomoznál, a sötét földön találnád meg a gyökereit. Menny-kőcsapásban.

- Semmi kétség - szólt Roland. Kék szeme kivillant sápadt, fáradt arcából.

- A vámpírok - azok, amelyek nem Egyes Típusúak - ostobák. Az alacsony emberek okosabbak, de nem sokkal. Máskülönben sohasem lettem volna képes ilyen sokáig megszökni előlük. De aztán - végül -fölkeltettem még valakinek az érdeklődését. Nyilván a Bíbor Király egyik ügynökéét, akárki légyen is az. Az alacsony embereket levették rólam. A vámpírokat szintúgy. Ezekben az utolsó hónapokban egyetlen plakátot sem ragasztottak ki, legalábbis én nem láttam a West Fort Street vagy a Jefferson sugárút járdáira sem krétáztak üzeneteket. Vélhetőleg így rendelkezett valaki. Valaki, aki sokkal okosabb volt náluk. És egymillió dollár! - Megcsóválta a fejét. Sápadtan, keserűen mosolygott. - A végén ez vakított el. Semmi más, mint a pénz. „Ó, igen, de jó is lesz!", mondtam magamban... és természetesen ezt mondtuk egymásnak is. „Legalább öt évre függetlenné tehet minket! Nem kell többé a detroiti városi tanácshoz járkálnunk, hogy kalaplevéve könyörögjünk!" Mindez igaz volt. Csak később jutott eszembe egy másik, sokkal egyszerűbb igazság a jóravaló kapzsiság is csak kapzsiság.

- Mi történt? - kérdezte Eddie.

- Elmentünk a találkozóra - mondta az atya. Az arcán meglehetősen kísérteties mosoly ült. - Tishman Building, 982 Michigan sugárút, az egyike a legjobb üzleti címeknek Detroitban. December 19., délután 4.20.

- Különös időpont egy találkozóra - jegyezte meg Susannah.

- Mi is így gondoltuk, de ki törődik ilyen aprósággal, amikor egymillió dollár a tét? Némi vita után megegyeztünk, hogy egy ilyen fontos tárgyalásra öt perccel korábban érkezünk, nem előbb, nem később. Ezért aztán 4.10-kor kinyalva léptünk be a Tishman Building előcsarnokába, a Sombra Corporationt megtaláltuk az irodák között, és fölmentünk a harmincharmadik emeletre. - Ellenőriztétek a céget? - kérdezte Eddie. Callahan úgy nézett rá, mintha azt mondaná eh. -

Aszerint, amit a könyvtárban találtunk, a Sombra egy zárt társaság - más szóval, nem jelenik meg a tőzsdén -, amely főképpen más cégeket vásárolt föl. Csúcstechnológiára, ingatlanokra, építkezésre szako- sodott. Ennyi volt, amit bárki megtudhatott. A tőke nagyságát gondosan titkolták. - Amerikai cég? - kérdezte Susannah.

- Nem. A bahamai Nassauban jegyezték be. Eddie ránézett, eszébe jutottak kokainszállítói napjai, és a sápatag, akitől az utolsó adag szert vette. Jártam ott - mondta. - De senkivel nem találkoztam a Sombra Corporationtől.

IDe biztos, hogy ez igaz? És ha a brit kiejtéssel beszélő sápatag a Sombrának dolgozott? Olyan

nehéz elhinni, hogy ki tudja, mi minden mellett még a drogkereskedelemben is részt vesznek? Nem nehéz. Ha sem- mi más, az Enrico Balazarhoz fűződő kapcsolatuk ezt sugallta.

- Mindenesetre benne voltak az összes tisztességes referencia- és évkönyvben - mondta Callahan. - Titokzatos, de rendes cég. És gazdag. Nem tudom, - hogy a Sombra pontosan micsoda, és félig-meddig biztos Vagyok benne, hogy a legtöbb alak, akiket a harmincharmadik emeleti irodákban láttam, csak tartozék... színházi díszlet... de valószínűleg mégiscsak létezik a Sombra Corporation.

Fölmentünk a liften. Gyönyörű recepció - francia impresszionista festmények a falakon, mi más? -, és benne egy gyönyörű recepciós. Az a fajta nő - bocsáss meg, Susannah -, akiről a férfi majdnem képes elhinni, hogy ha megérintheted a mellét, örökké fogsz élni.

Eddie nevetésben tört ki, Susannah-ra sandított, azután gyorsan elhallgatott.

- 4.17 volt. Leültetett minket. Engedelmeskedtünk, de rohadtul idegesek voltunk. Emberek jöttek-mentek. Tőlünk balra mindegyre kinyílt egy ajtó, és beláttunk egy fülkékkel és íróasztalokkal teli terembe. Telefonok csöngtek, titkárnők szaladgáltak iratokkal, egy nagy fénymásoló hangja hallatszott. Ha ez csak álca volt - és azt hiszem, az volt -, akkor olyan gondosan építették föl, mint egy hollywoodi filmet. Idegesített a találkozásunk Mr. Sayre-rel, de nem volt más okom a nyugtalanságra. Igazán rendkívüli volt. Nagyjából azóta menekültem, hogy nyolc éve elhagytam Salem's Lotot, és meglehetősen jó riasztórendszert fejlesztettem ki, de azon a napon nem szólalt meg. Felteszem, ha asztaltáncoltatással kapcsolatba kerülnétek John Diliinger szellemével, ő ugyanezt mondaná arról az estéről, amikor moziba ment Anna Sage-dzsel.

4.19-kor odajött hozzánk egy fiatalember, csíkos ingben, nyakkendőben, amiről ordított, hogy Hugó Boss. Végigvezetett egy folyosón, fényűző irodák mellett haladtunk el - amennyire láttam, magas szintű vezetők robotoltak mindegyikben - egy kettős ajtóig a folyosó végén. Azt írták rá, hogy TANÁCSTEREM. Kísérőnk kinyitotta. Azt mondta, „Jó szerencsét, uraim". Erre nagyon tisztán emlékszem. Nem sok szerencsét, hanem jó szerencsét. Ekkor szólalt meg a riadó, de már késő volt. Nagyon gyorsan történt minden. Ezek nem...

TIZENHAT

Gyorsan történik minden. Rég hajszolják Callahant, de nem sok időt pocsékolnak a kárörömre. Mögöttük dördülve, olyan erővel csapódik be az ajtó, hogy a tok is beleremeg. A titkárok, akik tizennyolcezret keresnek évente, a pénz és hatalom iránti tisztelettel csukják be az ajtót, nem így. így dühös piások és drogosok vágják be a budi ajtaját. És természetesen az őrültek. A legjobb ajtocsapkodók az őrültek.

Callahan riasztórendszere most már teljes erővel jelez, nem csöng, de üvölt, és amikor körülnéz a tanácsteremben, amelynek legfeltűnőbb jellegzetessége a szemben levő falat betöltő ablak, amelyből szenzációs kilátás nyílt a Michigan-tóra, még van ideje elgondolni Irgalmas Jézus, Mária, Istennek anyja! Hogy lehettem ilyen bolond? Tizenhárom embert lát a helyiségben. Hárman alacsony emberek, és most először nézheti meg alaposan vaskos, beteges arcukat, vörösen villogó szemüket és telt, nőies ajkukat. Mindhárman dohányoznak. Kilencen Hármas Típusú vámpírok. A tanácsteremben tartózkodó tizenharmadik személy rikító inget és csiricsáré nyakkendőt visel, ami az alacsony emberek szerelése, de szikár rókaarca értelmes, sötét humor árad róla. Homlokán vörös, véres kör, amely nem szivárog, de nem is alvad meg.

Éles roppanás hallatszik. Callahan megpördül és látja, hogy Al és Ward a földre zuhan. Az ajtó két oldalán áll a tizennegyedik és a tizenötödik, egy alacsony férfi és egy alacsony nő, mindkettőnél elektromos bénító.

- Semmi baja nem lesz a barátaidnak, Callahan atya. Ismét megpördül. A vérfoltos homlokú ember beszélt.

Hatvan körülinek tűnik, bár ezt nehéz megállapítani. ízléstelen sárga inget, vörös nyakkendőt visel. Amikor mosolyra húzza vékony száját, elővillannak hegyes fogai. Ez Sayre, gondolja Callahan. Sayre vagy akárki írta is alá azt a levelet. Akárki ötlötte is ki ezt a kis csapdát.

— Rád azonban ez nem vonatkozik —folytalja.

Az alacsony emberek bamba mohósággal néznek rá végre itt van az ő elveszett ölebük, égett mellső lábával és heges homlokával. A vámpírok izgatottabbak. Szinte ránganak a kék aurájukban. Callahan hirtelen meghallja a harangokat. Halkan szólnak, mintha eláztak volna, de azért itt vannak. Őt hívják.

Sayre -ha ez a neve - a vámpírokhoz fordul. - Ő az -mondja tárgyilagosan. — Több százat ölt meg közületek Amerika tucatnyi változatában. A barátaim — int az alacsony emberek felé — képtelenek voltak utolérni, de ők persze másfajta, kevésbé gyanakvó prédához vannak szokva. Mindenesetre most itt van. Rajta, a tiétek. De meg ne öljétek!

Callahanhez fordul. A homlokán levő lyuk megtelik és ragyog, de egy csöpp sem hullik ki belőle. Ez egy szem, gondolja Callahan, egy véres szem. Mi néz ki rajta? Mi figyel és honnan?

Sayre folytatja - A Királynak ezek a jó barátai valamennyien hordozzák az AIDS vírusát. Bizonyára tudod, hogy mire gondolok. Hagyjuk, hogy az öljön meg. Ez örökre kivon téged a játékból itt és minden más világban. Ez a játék különben sem való egy magadfajta alaknak. Egy hitehagyott papnak.

Callahan nem habozik. Ha habozik, akkor vége. Nem az AIDS-től fél, hanem attól, hogy rányomják mocskos ajkukat, hogy megfogják csókolni, úgy, ahogy az a vámpír csókolta meg Lupe Delgadót a sikátorban. Nem hagyja, hogy győzzenek. Miután ennyit vándorolt, a munkák után, a fogdák cellái után, miután végre kijózanodott Kansasban, nem hagyja, hogy ők győzzenek.

Meg sem próbál vitatkozni velük. Nincs tanácskozás. Egyszerűen végigrohan a tanácsterem jobb oldalán álló különleges mahagóniasztal mellett. A sárga inges ember hirtelen riadalommal ordítja - Kapjátok el! Kapjátok el! — Kezek kapnak a zakója után — direkt erre az ünnepi alkalomra vásárolta a Grand River férfikonfekcióban —, de lesiklanak róla. Még gondolkodni is van ideje Az ablak nem fog betörni, törhetetlen üvegből van, öngyilkosság elleni üvegből, nem fog betörni... éppen csak annyi ideje marad, hogy Istenhez fohászkodjék, először azóta, hogy Barlow belediktálta mérgezett vérét.

- Segíts! Kérlek, segíts! - kiáltja Callahan atya, és vállal előre nekifut az ablaknak. Még egy kéz csap a fejére, igyekszik megragadni a haját, azután ez is eltűnik. Az ablak széttörik, hirtelen ott áll a hideg levegőben, táncoló hópelyhek között. Lenéz fekete cipői között, amelyeket szintén erre a különleges alkalomra vásárolt, látja a Michigan sugarutat, rajta játék autókat és hangyanyi embereket.

Érzi a többieket -. Sayre-t, az alacsony embereket és a vámpírokat, akiknek meg kellene fertőzniük, hogy örökre kivonják a játékból -, amint a törött ablak köré csődülnek, és hitetlenül bámulják őt.

Arra gondol Ez von ki örökre... ugye?

Majd egy gyermek ámulatával hozzáteszi Ez az utolsó gondolatom. Ez a búcsú.

Azután zuhanni kezd.

TIZENHÉT

Callahan elhallgatott, csaknem félénken nézett Jakere. -Te emlékszel rá? - kérdezte. - A valódi... - megköszörülte a torkát. - A halálra?

Jake komolyan bólintott. - Te nem?

- Emlékszem, új cipőim között lenéztem a Michigan sugárútra. Emlékszem - legalábbis így tűnik -, ahogy állok a hóesésben. Emlékszem mögöttem Sayre-re, aki valamilyen idegen nyelven kiabál. Átkozódik. Olyan torokhangú szavakat mond, amik csakis átkok lehetnek. És emlékszem, amint arra gondolok Meg van rémülve! Igazából ez volt az utolsó gondolatom, hogy Sayre rémült. Azután egy sötét szakasz következett. Lebegtem. Hallottam a harangokat, de csak távolról. Azután közeledtek. Mintha motorra lettek volna szerelve, amely szörnyű sebességgel robog felém.

Megjelent a fény. Világosságot láttam a sötétben. Arra gondoltam, hogy ez a Kübler-Ross-féle halálélmény. Feléje zuhantam. Nem érdekelt, hova jutok, csak ne a Michigan sugárúton legyek, véresen, szétlapítva, a tömeg gyűrűjében. Nem értettem, mi történt.

Az ember nem zuhanhat úgy harminchárom emeletet, hogy azután visszanyerje az eszméletét.

És szabadulni akartam a harangoktól. Egyre hangosabban szóltak. A szemem könnyezni kezdett. A fülem fájt. Boldog voltam, hogy még van szemem és fülem, de a harangok az egész hálámat merőben akadémikussá tették.

Arra gondoltam, el kell érnem a fényt, és nekilendültem...

TIZENNYOLC

Kinyitja a szemét, de mielőtt megtenné, szagot érez. Szénaillat, de nagyon gyenge, szinte érzékelhetetlen. Mondhatni, a szag kísértete. És ő? Vajon ő is kísértet?

Felül, körülnéz. Ha ez a túlvilág, akkor téved a világ összes szent könyve, beleértve azt is, amelyből ő prédikált. Mert ez nem a mennyország és nem a pokol ez egy istálló. A padlón ősrégi, fehérre szikkadt szalmatörek. A deszkafalak repedezettek, a réseken beárad a ragyogás. Ez a fény lett a sötétségből, gondolja. És még azt is gondolja Sivatagi fény. Van valami oka, hogy ezt gondolja? Talán. Az orrlyuka száraznak érzi a levegőt. Mintha egy más bolygó légköréből lélegezne.

Lehet, hogy így is van, gondolja. Lehet, hogy ez a Túlvilági Élet Bolygója.

A harangok még mindig zengnek, édesen és borzalmasan, de most elkezdenek halkulni... halkulni... és elhallgatnak. Meghallja a forró szél halk neszezését. Időnként utat talál a deszkák repedései között, néhány szalmaszálat megemel, fáradtan megtáncoltatja őket, visszateszi.

Újabb nesz. Ütemtelen duhogás. Valami gépezet, a hangjából ítélve nincs valami jó állapotban. Föláll. Meleg van itt, verejtékezni kezd az arca és a keze. Végignéz magán és látja, hogy a Grand River férfikonfekcióban vásárolt elegáns öltönye eltűnt. Farmer és kék vászoning van rajta, amely kifakult a sok mosástól. A lábán ütött-kopott, félretaposott sarkú csizma. Úgy fest, mint aki sok, szomjas mérföldet hagyott maga mögött. Lehajol, megtapogatja a lábát, hogy eltört-e. Semmi. Megpróbál csettinteni. Ujjai simán engedelmeskednek, olyan száraz hangokat hallatva, mintha ágacskákat tördelne.

Arra gondol Az egész életem álom volt? Ez a valóság? Ha így van, akkor ki vagyok, és mit csinálok itt?

A mögötte sötétlő árnyék mélyéről továbbra is idehallatszik a fáradtan ismétlődő hang dum-DUM-dum-DUM-dum-DUM.

Arrafelé fordul, és eláll a lélegzete a látványtól. Az elhagyatott istálló közepén egy ajtó van. Nincs falba építve, csak úgy a semmiben áll. Zsanérjai mintha a levegőbe kapaszkodnának. A közepére hieroglifákat vésték. Nem tudja elolvasni őket. Közelebb lép, mintha az segítene a megértésben. És bizonyos értelemben ez történik. Mert látja, hogy a kilincset kristályból faragták, és egy rózsát vésték bele. Olvasta Thomas Wolfe-ot egy kő, egy rózsa és egy megfejthetetlen ajtó egy kő, egy rózsa, egy ajtó. Kő, az nincs, de talán ez az értelme a hieroglifáknak.

Nem, gondolja. Nem, a szó a MEGFEJTHETETLEN. Talán én vagyok a kő.

Kinyújtja a kezét, megérinti a kristálykilincset. Mintha ez lenne a szignál

(sigul, gondolja)

a duhogó gépezet leáll. Nagyon halkan, nagyon távolból — messziről, alig hallhatóan — hallja a harangokat. Megpróbálkozik a kilinccsel. Egyik irányba sem mozdul. Picit sem. Mintha betonba öntötték volna. Ahogy elveszi a kezét, a harangok is elhallgatnak.

Megkerüli az ajtót, és az eltűnik. Befejezi a kört, az ajtó ismét előbukkan. Három lassú kört tesz meg, megjegyzi azt a pontot, ahol az ajtó vastagsága eltűnik az egyik oldalon és előbukkan a másikon. Most megfordítja az irányt, visszafelé köröz. A helyzet nem változik. Mi az ördög ez?

Néhány pillanatig töprengve nézi az ajtót, azután elindul az istálló mélye felé, kíváncsi az előbb hallott gépezetre. Járás közben nem érez semmilyen fájdalmat, ha hosszan zuhant is, a teste még nem kapta meg az értesítést. A Krisztusát, micsoda forróság van itt!

Rég elhagyott bokszok mellett megy. Talál egy kupac ősöreg szénát, mellette pedánsan összehajtott takaró és valami gyúródeszkaszerű lap. A deszkán egy darab szárított hús. Fölkapja, megszagolja, sós szaga van. Szárított marhahús, gondolja, és a szájába dobja. Nem nagyon izgatja magát azon, hogy hátha mérgezett. Hogy lehetne megmérgezni valakit, aki már meghalt?

A húst rágcsálva folytatja fölfedezőútját. Az istálló végébe apró szobát építettek, mintha utólag jutott volna az eszükbe. Ennek a szobának a falán is vannak repedések, ami elég, hogy lássa a betonalapzaton kuporgó gépezetet. Az istállóban minden sok éve tartó elhagyatottságról suttog, de ez a fejőgépre emlékeztető szerkezet vadonatújnak tűnik. Se rozsda, se por. Közelebb megy. A gép egyik oldalából krómacél cső áll ki. Alatta lyuk. Körülötte a fémperem nedvesnek tűnik. A gép tetején kis fémtábla. A tábla mellett vörös gomb. A táblán ez áll

LAMERK MŰVEK 834789-AA-45-776019

NE TÁVOLÍTSD EL A DUGÓT HÍVJ SEGÍTSÉGET

A vörös gombra azt írták BE. Callahan megnyomja. Folytatódik a fáradt csühögés, a következő pillanatban víz buggyan elő a krómacél csőből. Alá tartja a kezét. A víz dermesztően hideg, sokkolóan hat túlhevült bőrére. Iszik. A víz nem édes, nem savanyú, és ő azt gondolja A mélyponton el kell felejteni az olyasmiket, mint íz. Ez...

- Hello, fater!

Callahan felkiált meglepetésében. Felkapja a kezét, a vízcseppek gyémántként szikráznak két megvetemedett deszka résében. Megpördül csizmájának félretaposott sarkán. A szivattyúszoba ajtaja előtt egy csuklyás köpenyt viselő férfi áll.

Sayre, gondolja. Ez Sayre, követett, átjött azon az átkozott ajtón...

- Nyugi! — mondja a köpenyes férfi. — „Ne parázz", ahogy a harcos új barátja mondaná. - Bizalmasan folytatja -Jake a neve, de a házvezetőnő „Barnának" hívja. — Azután olyan vidáman folytatja, mint akinek most jutott az eszébe egy kiváló ötlet — Megmutatom őket! Mindkettőt! Talán még nincs késő! Gyere! — Nyújtja a kezét. A köpenyből kinyúló hosszú fehér ujjak látványa valahogy kellemetlen. Mintha viaszból lennének. Miután Callahan nem lép előre, a köpenyes unszolni kezdi — Gyere már. Tudod, hogy nem maradhatsz itt. Ez csak egy pihenőállomás, itt senki sem időzik sokáig. Gyere!

- Ki vagy te?

A köpenyes férfi türelmetlenül csettint. — Erre most nincs idő, fater. Név, név, mi az a név, ahogy valaki írta. Shakespeare? Virginia Woolf? Ki emlékszik rá? Gyere, és csodát mutatok neked. És nem érek hozzád. Előtted megyek. Látod?

Megfordul. Köpenye meglebben, mint egy estélyi ruha szoknyája. Visszamegy az istállóba, Callahan pedig egy pillanat múlva követi. A szivattyúszoba nem jó az zsákutca. Az istállón kívül talán elfuthat.

Hova?

Épp ennek kell utánanézni.

A köpenyes férfi megkocogtatja a kitárt ajtót, miközben elhalad mellette. - Kopogd le a fán, hadd hozzon szerencsét! - mondja vidáman, miközben kilép az istálló előtti ragyogó négyszögbe, Callahan meglátja, mit visz a bal kezében egy dobozt, ami olyan harminc centi széles, hosszú és mély. Mintha ugyanabból a fából készítették volna,

mint az ajtót. Vagy annak a fának a nehezebb változatából. Mert sötétebb és még tömörebb.

Gyanakodva figyeli a köpenyes embert, hogy ha az megáll, ő is megálljon, de azért követi a napra. Ahogy kiér a fénybe, a hőség még erösebb, olyan forró, mint a Halál Völgyének levegője. Igen, az istállóból kilépve látja, hogy sivatagban van. Az egyik oldalon málladozó homokkő alapozású, roskatag épület. Valaha talán fogadó lehetett. Vagy egy western elhagyott díszlete. A másik oldalon karám, a cölöpök nagyrészt már kidőltek. A karám mögött sziklás, köves homok mérföldjei. Semmi más, csak...

Igen! Igen, van ott valami! Két valami! Két apró, mozgó pont a távoli láthatáron!

- Látod őket! Milyen kiváló szemed lehet, fater!

A köpenyes ember - a köpeny fekete, az arc elmosódó halvány folt a csuklya árnyékában — húszlépésnyire áll tőle. Kuncog. Callahannek ez a hang sem tetszik jobban, mint az ujjak viaszos jellege. Olyan, mintha egerek futkároznának csontokon. Ami tulajdonképpen értelmetlen, de...

- Kik ők? - kérdezi szikkadt hangon. - Ki vagy te? Hol van ez a hely?

A feketébe öltözött ember színpadiasan sóhajt. - Olyan sok történet és olyan kevés idő —

mondja. — Hívj Walter-nek, ha tetszik. Ami a helyet illeti, egyfajta állomás, ahogy már mondtam. Egy kis pihenő a te világod ricsaja és a következő világ zenebonája között. Azt hitted, te vagy a világ vándora? Azokon a ti rejtett országutaitokon? De most, fater, valódi utazáson veszel részt!

— Ne hívj folyton így! — ordít rá Callahan. A torka máris kiszáradt. A tüzes napsütés súlyként nyomja a feje tetejét.

— Fater, fater, fater! — mondja a feketébe öltözött ember. Duzzogó a hangja, de Callahan tudja, hogy magában nevet. Úgy sejti, ez az ember - ha ugyan ember - ideje nagy részét azzal tölti, hogy magában nevet. - Jól van, nem kell megsértődnöd. Donnak foglak hívni. Ez jobban tetszik?

A távolban vibrálni kezdenek a fekete pöttyök hol eltűnnek, hol előbukkannak a termálszelekben. Hamarosan végleg elfognák tűnni.

- Kik ők? - kérdezi a feketébe öltözött embertől.

- Emberek, akikkel csaknem biztosan nem fogsz többé találkozni — mondja a feketébe öltözött ember álmatagon. A csuklya félrecsúszik Callahan egy pillanatra láthatja a viaszos orr pengeszerű görbületét és az egyik szem - egy sötét folyadékkal teli, apró csésze körívét. -Meg fognak halni a hegy alatt. Ha nem halnak meg a hegy alatt, akkor a Nyugati Tenger partján eszik meg őket elevenen az ottani dolgok. Dod-a-csok! — ismét elneveti magát. Mégis…

Mégis, mintha most nem lennél teljesen biztos magadban, barátom, gondolja Callahan.

- Ha minden más kudarcot vall - folytatja Walter -, majd megöli őket ez. — Fölemeli a dobozt. Callahan ismét hallja az elmosódó, kellemetlen harangozást. — Na és ki fogja elvinni nekik ezt? Természetesen a ka, de még a ka-nak is szüksége van egy barátra, egy ka-mai-ra. Ez leszel te!

- Nem értem.

- Csakugyan — helyesel szomorúan a feketébe öltözött ember —, és nincs is időm, hogy elmagyarázzam. Mint a csodaországi fehér nyúl, én is késésben vagyok, kések egy nagyon fontos találkozóról. Mert üldöznek, tudod, de vissza kellett jönnöm, hogy beszéljek veled. Gyorsan-gyor-san-gyorsan! Most ismét eléjük kell vágnom — másképp miként tudnám magam után csalogatni őket? Don, neked és nekem tanácskoznunk kell, de sajnálatosan rövid időnk van rá. Vissza az istállóba, amigo. Fürgén, mint a nyúl!

- Es ha nem akarok visszamenni? - Csak ebben nincs olyan, hogy ha. Bár sehova sem kívánkozik kevésbé. Tegyük föl, megkéri ezt az embert, hogy engedje el, hátha utoléri azt a két reszkető pöttyöt? Mi lenne,ha azt mondaná a feketébe öltözött embernek, „Oda kell mennem, mert az, amit te ka-nak hívsz, azt kívánja, hogy ott legyek"? Annyi értelme lenne, mint az óceánba köpni.

Walter mintha ezt a sejtelmet akarná megerősíteni -Hogy te mit akarsz, az nem sokat számít. Oda mész, ahova a Király küld, és ott várakozol. Ha ama kettő meghal útja során — mint ahogy ez majdnem biztosan bekövetkezik —, derűs, vidékies életet élhetsz azon a helyen, ahova küldelek, és ott is halsz meg sok év múlva a megváltás hamis, ám kétségtelenül kellemes érzetével eltelve. Még jóval azután is élni fogsz a Torony számodra kijelölt szintjén, hogy belőlem, az én szintemen nem marad más, csak csontliszt. Ezt megígérhetem, fater, mert láttam az üvegben, tehát igaz! Na és ha továbbjutnak? Ha elérnek téged azon a helyen, ahova mész? Nos, ebben a valószínűtlen esetben minden rendelkezésedre álló eszközzel segíteni fogod, és közben meg is ölöd őket. Hát nem őrjítő? Nem mondanád erre, hogy őrjítő?

Elindul Callahan felé. O az istálló irányába hátrál, ahol a megfejthetetlen ajtó várakozik. Nem akar odamenni, de máshová nem mehet. — Hagyj békén — mondja.

- Nem lehet - feleli Walter, a feketébe öltözött ember. -Nem ezért jöttem, nem tehetem meg. -A dobozt Callahan felé nyújtja. Ugyanakkor a fedélért nyúl, hogy megemelje.

- Ne! — szól rá élesen Callahan. Mert a feketébe öltözött embernek nem szabad fölemelnie a fedelet. Valami szörnyűség van odabent, valami, ami megrémítené még Barlow-t, az agyafúrt vámpírt is, aki rákényszerítette Callahant, hogy igyon a véréből, aztán elzavarta Amerika prizmáiba, mint egy nyűgös kisfiút, akinek kezd fárasztó lenni a társasága.

- Mozogjál, és akkor talán nem kell kinyitnom - ingerkedik vele Walter.

Callahan hátrálni kezd az istálló vékony árnyékai felé. Hamarosan ismét bent lesz. Nincs segítség. Es érzi, hogy a különös, csak egy oldalról látható ajtó súlyként várakozik rá. - Kegyetlen vagy! - tör ki belőle.

Walter szeme kitágul, egy pillanatra úgy rémlik, megbántódott. Lehet, hogy ez ostobaság, de Callahan belenéz a mélyen ülő szempárba, és biztosan érzi, hogy az érzelem őszinte. Ez a bizonyosság elrabolja tple az utolsó reményt, hogy mindez talán álom, vagy a végső, ragyogó szakasz a valódi halál előtt. Az álmokban — legalábbis az övéiben — a rosszfiúknak, az ijesztő fiúknak soha nincsenek összetett érzelmeik.

- Az vagyok, amivé a ka, a Király és a Torony tett. Mindnyájan azok vagyunk. Nem menekülhetünk.

Callahannek eszébe jut az álom nyugat, amelyen végigutazott az elfelejtett silók, a mellőzött naplementék, a hosszú árnyak, saját keserű öröme, miközben maga mögött vonszolta saját csapdáját, addig énekelve, amíg édes muzsikává lett rabláncainak csörgése.

- Tudom - mondja.

- Igen, tisztában vagyok vele, hogy tudod. Mozgás. Callahan ismét az istállóban van. Megint érzi a régi széna halovány, szinte eltűnt illatát. Detroit lehetetlennek, már-már látomásnak tűnik. Akárcsak emlékei Amerikáról. - Ne nyisd ki — mondja —, akkor megyek.

- Micsoda kiváló fater vagy te, fater!

- Azt ígérted, nem fogsz így hívni.

- Az ígéretek arra valók, hogy megszegjék őket.

— Nem hinném, hogy meg tudod ölni — mondja Callahan.

Walter elfintorodik. - Ez a ka dolga, nem az enyém.

- Talán még azé se. És ha fölötte áll a ka-nak?

Walter megvonaglik, mintha megütötte volna. Istenkáromlást követtem el, gondolja Callahan. És ahogy elnézem ezt az alakot, ez nem volt akármilyen teljesítmény.

- Senki sem áll a ka fölött, hitetlen pap! - köpi a szavakat a feketébe öltözött ember. - Üres a szoba a Torony legfölső emeletén. Én tudom, hogy az.

Noha nem egészen biztos benne, miről beszél a másik, Callahannél készen áll a válasz -

Tévedsz. Van Isten. Vár és figyel magas helyéről. Ó…

Ekkor egy csomó minden történik egyszerre. Beindul a szivattyú a kis szobában, felhangzik a fáradt duhogás. Callahan feneke nekiütközik az ajtó súlyos, sima fájának. A feketébe öltözött ember előrelöki a dobozt, de közbenföl is nyitja. Csuklyája lehull, föltárva egy emberi menyét sápadt, acsarkodó arcát. (Nem Sayre az, de Walter homlokán hindu kasztjelként ugyanaz a vörös kör duzzad ki, egy nyílt seb, amely sosem szárad be, és nem szivárog.) Es Callahan meglátja, mi van a dobozban meglátja a Fekete Tizenhármast, amely vörös bársonyon pihen, mint egy Isten árnyékában kinőtt szörnyeteg síkos szeme. És Callahan sikoltozni kezd a látványától, mert megérzi végtelen hatalmát ez ugyanúgy elparittyázhatja akárhova, mint a sehova utolsó zsákutcájába. És az ajtó felpattan. Még ilyen pánikban is - vagy a pánik mögött - képes gondolkodni. Ha kinyílik a doboz, kinyílik az ajtó is. És bukdácsolva behátrál egy másik helyre. Sikoltó hangokat hall. Az egyik Lupe, aki azt kérdezi, miért hagyta meghalni. Egy másik Rowena Magruderé, aki azt mondja neki, hogy ez egy másik élet, bizony az, na, hogy tetszik? Miközben a keze fölemelkedik, hogy befogja a fülét, egyik ócska csizmája beleakad a másikba, és hanyatt esik. Ez a pokol, gondolja, a feketébe öltözött ember a pokolba lökte át. Amikor fölkapja a kezét, a menyétképű ember a markába nyomja a dobozt a borzalmas üveggömbbel. És a gömb mozog. Ügy forog, mint egy valódi szem egy láthatatlan szemgödörben. Ez él, gondolja Callahan, ez egy iszonytató, világon túli szörnyeteg ellopott szeme, és Istenem, édes Istenem, engem néz!

Mégis átveszi a dobozt. Ez az utolsó, amit meg akar tenni, mégse bírja megállni. Csukd be, be kell csuknod, gondolja, de elesik, elgáncsolta magát (vagy a feketébe öltözött ember ka-ja gáncsolta el), és zuhan, önmaga körül forogva. Valahonnan lentről múltjának minden hangja szólítja, szemrehányásokat tesz neki (az anyja azt szeretné tudni, miért engedte meg annak a mocskos Barlow-nak, hogy letörje a kereszt szárait, amikor ő azt egyenesen Írországból hozta), és hihetetlen, de a feketébe öltözött ember azt kiáltja utána vidáman „Bon voyage, fater!"

Callahan egy kőpadlóhoz csapódik, apró állatok csontjai közé. A doboz teteje lecsukódik, és őt egy pillanatra isteni megkönnyebbülés önti el… de azután nagyon lassan ismét kinyílik, föltárva a szemet.

- Ne — suttogja Callahan. - Kérlek, ne.

De nem képes becsukni - úgy tűnik, minden ereje elhagyta —, magától pedig nem csukódik le. A fekete szem _ mélyén megjelenik egy vörös szikra, felizzik… növekszik. Callahan iszonyata megdagad, azzal fenyegeti, hogy megállítja hidegével a szívét. Ez a Király, gondolja. A Bíbor Király szeme, ahogy lenéz a Setét Toronyból. És lát engem.

- NE! - sikoltja, miközben fekszik egy barlang padlóján, Calla Bryn Sturgis vízmosásos északi fertályában, egy olyan helyen, amelyet végül meg fog szeretni. - NE! NE! NE NÉZZ ENGEM! AZ ISTEN SZERELMÉRE, NE NÉZZ ENGEM!

De a Szem néz, és Callahan nem tudja elviselni eszelős nézését. Ekkor ájul el. Három nap telik el, mire kinyitja a szemét, és amikor ez megtörténik, már a mannitták között van.

TIZENKILENC

Callahan fáradtan nézett rájuk. Eljött az éjfél, el is múlt, hála legyen Istennek, most már csak huszonkettőt kell aludni addig, hogy a Farkasok eljöjjenek a gyermekadóért. Poharából kiitta az utolsó kétujjnyi almabort, elfintorodott, mintha kukoricawhiskyt ivott volna, azután letette az üres poharat. - Ahogy mondani szokták, a többit már tudjátok. Henchick és Jemmin talált rám. Henchick becsukta a dobozt, és ekkor becsukódott az ajtó. És most a Hangok Barlangját az Ajtó Barlangjának hívják.

- Na, és te, atya? - kérdezte Susannah. - Veled mit csináltak?

- Elvittek Henchick házába - a krajába. Itt nyitottam ki a szemem. Amíg öntudatlan voltam, a feleségei és a lányai tápláltak vízzel és húslevessel, egy rongyból facsarták cseppenként a számba.

- Nem kíváncsiságból, de hány felesége van? - kérdezte Eddie.

- Három, de egyszerre csak eggyel tart fönn kapcsolatot - felelte Callahan szórakozottan. - Ez a csillagoktól vagy ilyesmitől függ. Jól ápoltak. Elkezdtem járkálni a városba abban az időben Mászkáló Öreg Fickónak neveztek. Nem tudtam felfogni, hol vagyok, de korábbi csavargásaim valamiképpen fölkészítettek arra, ami történt. Szellemileg megerősítettek. Isten a tudója, voltak napjaim, amikor azt gondoltam, hogy mindez egy-két másodperc alatt történik, miután kizuhantam az ablakból, de még nem értem el a Michigan sugárutat - hogy az elme, miközben felkészül a halálra, megalkot valami csodálatos végső látomást, és benne egy egész életet épít föl. És voltak napjaim, amikor bizonyosra vettem, utolért az, amitől az Otthonban és a Világítótoronyban a legjobban tartottunk beázott az agyam. Arra gondoltam, talán valami dohos intézetben vagyok, és ezt az egészet csak képzelem. De az idő nagy részében egyszerűen elfogadtam. Boldog voltam, hogy jó helyre kerültem, legyen az valódi vagy képzelt világ.

Amikor visszanyertem az erőmet, folytattam azt, amiből a csavargás éveiben éltem. Calla Bryn Sturgis-ben nem volt munkaerő-hivatal, hórukkiroda, de ezek jó évek voltak, akadt munka az embernek, ha dolgozni akart - nagy-rizs évek voltak, ahogy itt mondják, noha a számosállat és a többi gabona is jól fejlődött. Végül ismét prédikálni kezdtem. Nem volt tudatos döntés - Isten látja a lelkemet, semmi imadkoznivalóm nem volt -, de mikor elkezdtem, fölfedeztem, hogy ezek ismerik Jézus Embert. - Elnevette magát. - Az Odaát-tal, Orizával és a Bölény Csillaggal együtt... Roland, ismered a Bölény Csillagot?

- Persze - felelte a harcos, és eszébe jutott a Bölény egyik prédikátora, akit egyszer kénytelen volt megölni.

- De meghallgattak - folytatta Callahan. - Sokan hallgattak rám, és amikor fölajánlották, hogy építenek egy templomot, megköszöntem. Hát ennyi az Öreg Fickó története. Ahogy látjátok, ti is benne voltatok... ketten mindenesetre. Jake, te ezután haltál meg?

Jake lehajtotta a fejét. Csi megérezte a bánatát, és kínosan nyüszített. De amikor válaszolt a fiú, szilárd volt a hangja. - Ez az első halálom után volt. A második előtt.

Callahan meglepődött, keresztet vetett. - Többször is megtörtént veled? Szűz Máriám!

Rosalita otthagyta őket. Most visszatért egy nagy lánggal égő mécsessel. Az asztalon levő mécsek már csaknem leégtek, a veranda fakó, haldokló fénybe merült - egyszerre volt kísérteties és egy kicsit ijesztő.

- Az ágyak meg vannak vetve - szólt az asszony. -Ma éjjel a fiú alszik az atyával. Eddie és Susannah ugyanúgy, mint tennapelőtt éccaka.

- Hát Roland? - kérdezte Callahan, felvonva busa szemöldökét.

- Neki van szállása - felelte az asszony egykedvűen. - Mán korábban megmutattam neki.

- Megmutattad neki - mondta Callahan. - Megmutattad. Jól van, akkor ez el van intézve. - Felállt. -Nem emlékszem, mikor voltam utoljára ilyen fáradt.

- Mi még maradnánk néhány percet, ha nem haragszol - szólalt meg Roland. - Csak mi négyen.

- Ahogy akarod - felelte Callahan.

Susannah megfogta a kezét, és szenvedélyesen megcsókolta. - Köszönjük a történetedet, atya.

- Jó, hogy végre elmondhattam, sai.

- A doboz a barlangban maradt, amíg a templom megépült? - kérdezte Roland. - A templomod?

- Igen. Nem tudom megmondani, hogy meddig. Talán nyolc évig talán rövidebb ideig. Nehéz pontosan megmondani. De eljött az idő, amikor hívni kezdett. Akármennyire gyűlöltem és féltem a Szemet, énem egy része mégis látni szerette volna megint.

Roland bólintott. - A Varázsló Szivárványának minden darabja igéző, de a Fekete Tizenhármast mondják a legrosszabbnak. Most már, azt hiszem, értem, hogy miért. Mert ez a Bíbor Király figyelő Szeme.

- Akármi is, éreztem, hogy visszahív a barlangba... és még azon is túl. Azt suttogta, hogy folytatnom kéne a vándorlást, és nem is kéne abbahagynom. Tudtam, hogy kinyithatom az ajtót, ha kinyitom a doboz fedelét. Az ajtó elvihet engem akárhova, ahova menni akarok. És akármikorba! Csupán összpontosítanom kell. - Callahan elgondolkodott, azután visszaült. Előrehajolt, rájuk nézett összefont kezének göcsörtös szobra fölött. - Kérlek, hallgassatok meg. Volt nekünk egy elnökünk, úgy hívták, hogy Kennedy. Vagy tizenhárom évvel azelőtt gyilkolták meg, hogy én 'Salem's Lotba értem... nyugaton ölték meg...

- Igen - szólt Susannah. - Jack Kennedy. Isten nyugtassa. - Roland felé fordult. - Harcos volt.

Roland felvonta a szemöldökét. - Azt mondod?

- Igen. És igazat szólok.

- Na szóval - folytatta Callahan -, sose derült ki, hogy az orgyilkosság önálló akció volt, vagy egy nagyobb összeesküvés része. Néha fölriadtam éjszaka, és eltöprengtem „Miért ne mennél vissza, hogy megnézd? Állj oda az ajtóhoz, karodban a dobozzal, gondold azt „Dallas, 1963. november 22." Mert ha megteszed, az ajtó kinyílik, és odamehetsz, éppúgy, mint az az ember az időgépével, Mr. Wells történetében. És talán megváltoztathatod, ami azon a napon történt.

Ha volt döntő pillanat Amerika történetében, akkor ez volt az. Ha ezt megváltoztatod, akkor minden megváltozik, ami azután következett. Vietnam... a faji zavargások... minden.

- Jézusom! - álmélkodott Eddie. Ha semmi más, legalább az ambíció tiszteletre méltó egy ilyen ötletben. Olyan ez, mint mikor a falábú kapitány a fehér bálnára vadászott. - De atya... mi van akkor, ha megváltoztatod a dolgokat, és aztán még rosszabbra fordulnak?

- Jack Kennedy nem volt rossz ember - mondta hidegen Susannah. - Jack Kennedy jó ember volt. Nagy ember.

- Talán igen. De tudod mit? Azt hiszem, egy nagy ember nagy hibákat követhet el. Mellesleg jöhetett volna utána egy igazi rossz ember. Egy Nagy Koporsóvadász, aki épp Lee Harvey Oswald vagy akárkicsoda miatt nem kapott esélyt.

- De a gömb nem enged meg ilyen gondolatokat -folytatta Callahan. - Úgy vélem, szörnyű gonoszságokra csábítja az embereket, miközben azt suttogja a fülükbe, hogy jót cselekszenek. Hogy nemcsak egy kicsit teszik jobbá a dolgokat, de a legeslegjobbá.

- Igen - helyeselt Roland. A hangja száraz volt, akár egy ág roppanása a tűzben.

- Gondoljátok, hogy tényleg lehetséges ilyen utazás? - kérdezte Callahan. - Vagy csak ennek a dolognak a kísértő hazugsága? Káprázat?

- Én azt hiszem, lehetséges - felelte Roland. – És azt hiszem, hogy amikor távozunk Callából, azon az ajtón át megyünk.

- Bár veletek tarthatnék! - szólt Callahan meghökkentő lelkesedéssel.

- Talántán így leszen - bólintott Roland. - Nos tehát, végül bevitted a dobozt - és benne a gömböt - a templomodba. Hogy nyugton maradjon.

- Igen. Nagyjából így is lett. Többnyire alszik.

- Mégis révülésbe küldött, kétszer is.

Callahan bólintott. Lelkesedése, amely olyan sebesen lobbant föl, mint egy fenyőgöcs a tűzhelyen, ugyanolyan gyorsan el is tűnt. Most csak fáradtnak látszott. És valóban nagyon öregnek is. - Első alkalommal Mexikóban jártam. Emlékeztek még a történetem elejére? Az íróra és a fiúra?

Bólintottak.

- Egy éjjel a gömb értem nyúlt, amikor aludtam, és révülésben elvitt a mexikói Los Zapatosba. Temetés volt. Az íróé.

- Ben Mears - mondta Eddié. - A Légitánc írója.

- Igen.

- Láttak az emberek? - kérdezte Jake. - Mert minket nem láttak.

Callahan megcsóválta a fejét. - Nem. De azért érzékeltek. Amikor elmentem mellettük, arrébb húzódtak. Mintha hideg légáramlat lennék. Mindenesetre a fiú ott volt. Mark Petrie. Csak már nem volt kisfiú. Fiatalember lett. Ebből, és ahogy Benről beszélt -„Volt idő, amikor ötvenkilenc évesnek hívtam", így kezdte a gyászbeszédet -, úgy sejtem, a '90-es évek közepén történhetett. Nem maradtam sokáig... ahhoz azonban igen, hogy lássam, miszerint ifjú barátom a hosszú idő alatt igazán rendes emberré lett. Talán végül is volt haszna annak, amit 'Salem's Lotban cselekedtem. - Egy pillanatra elhallgatott, azután folytatta. - Gyászbeszédében Mark az apjának nevezte Bent. Ez nagyon-nagyon meghatott.

- És amikor másodszor küldött révülésbe a gömb? - kérdezte Roland. - Amikor a Király Kastélyában voltál?

- Madarak voltak ott. Nagy, kövér, fekete madarak. És ami ezen túl van, arról nem beszélek. Főleg nem az éjszaka közepén. - Olyan száraz hangon jelentette ezt ki, ami nem tűr vitát. Ismét fölállt. - Talán egy más alkalommal.

Roland engedékenyen bólintott. - Köszönjük.

- Nem pihentek még le?

- Hamarosan - felelte Roland.

Megköszönték a történetet (még Csi is vakkantott egyet álmosan), és jó éjt kívántak neki. Nézték, ahogy elmegy, és néhány másodpercig senki sem szólt.

HÚSZ

Jake törte meg a csöndet. - Ez a Walter nevű alak mögöttünk volt, Roland! Amikor eljöttünk a pihenőállomásról, mögöttünk volt! Callahan atya is!

- Igen - felelte Roland. - Callahan már akkortól kezdve benne volt a mi történetünkben is. A gyomrom remeg tőle. Mintha zuhannék.

Eddie megtörölgette a szeme sarkát. -Valahányszor ilyen érzelemgazdagnak látlak, Roland - mondta -, meleg és ellágyult leszek idebent. - Azután, amikor a harcos csak nézett rá - Eh, nyughass már, hagyd abba a nevetést. Tetszik, mikor megérted a viccet, de most igazán zavarba hozol.

- Bocsánatodért esedezem - mosolyodott el halványan Roland. - Az én humorérzékemnek most egy kicsit korán van.

- Az enyém egész éjszaka fenn van - ragyogott Eddie. - Ébren tart. Vicceket mesél nekem. Kopp-kopp, ki van itt, hideg, hideg, hideg van a gatyádban, puffpuff-puff!

- Kiadtad már a szervezetedből? - kérdezte Roland, amikor szóhoz jutott.

- Egyelőre igen. De ne aggódj, mindig visszajön. Kérdezhetek valamit?

- Bolondság?

- Nem hinném. Remélem, nem.

- Akkor kérdezz.

- Az a két ember, aki megmentette Callahan irháját az East Side-i mosodában - ugye azok, akikre én gondolok?

- Te mit gondolsz, kik azok? Eddie Jake-re nézett. - Neked mi a véleményed, ó, Elmer fia? Van valami ötleted?

- Hát persze - felelte Jake. - Calvin Tower volt, és az a másik fickó a boltból, a barátja. Az, aki elmondta nekem Sámson rejtvényét és a folyó rejtvényét. -Csettintett, egyszer, kétszer, azután elvigyorodott. -Aaron Deepneau.

- És mi a helyzet a gyűrűvel, amelyet Callahan említett? - kérdezte Eddie. - Amelyiken Ex Libris felirat van? Én egyiken sem láttam ilyet.

- Nézted? - kérdezte Jake.

- Nem igazán. De...

- Emlékezz, mi 1977-ben találkoztunk velük -folytatta Jake. - Az atya életét pedig 1981-ben mentették meg. A közbeeső négy évben is kaphatta valakitől Mr. Tower. Ajándékba. Vagy ő vette magának.

- Csak találgatsz - mondta Eddie.

- Igen - helyeselt Jake. - De Towernek van egy könyvesboltja, így hát nagyon illik hozzá egy Ex Libris feliratú gyűrű. Azt akarod mondani, hogy te nem így érzed?

- Nem. Legalább tizenkilenc százalékig igazat adok neked. De honnan tudták, hogy Callahan... - Elhallgatott, tépelődött, azután határozottan megrázta a fejét. - Nem, ebbe ma éjjel nem megyek bele. Legközelebb már a Kennedy-gyilkosságról fogunk értekezni, és én ehhez fáradt vagyok.

- Mindnyájan fáradtak vagyunk - szólt Roland -, és még sok a dolgunk az elkövetkező napokban. Mégis az atya története sajátosan felzaklatott. Nem tudnám megmondani, több kérdésre válaszolt-e, mint amennyit felvetett, vagy fordítva.

Erre senki nem válaszolt.

- Mi ka-tet vagyunk, és most an-tet-ben ülünk együtt - mondta Roland. -Tanácskozunk. Akármilyen későre járjon, akad még valami, amit meg kell osztanunk egymással? Mert ha igen, mondjátok. - Miután senki sem válaszolt, hátratolta a székét. - Rendben, akkor mindnyájatoknak...

- Várj. Susannah volt. Olyan régen beszélt utoljára, hogy

szinte megfeledkeztek róla. Halkan szólalt meg, ami egyáltalán nem volt jellemző szokásos beszédmodorára. Bizonyosan nem annak a nőnek a hangja volt, aki azt mondta Eben Tooknak, hogy ha még egyszer füstösnek szólítja, kitépi a nyelvét a fejéből, és kitörli vele a seggét.

- Volna még valami.

Ugyanez a halk hang. - Valami más.

Még halkabban folytatta. - Én... Végignézett rajtuk, és amikor a harcoshoz ért, Roland szomorúságot, neheztelest, fáradtságot látott a tekintetében. Haragot azonban nem. Ha dühös lett volna, gondolta később, akkor talán nem szégyellem magam annyira.

- Lehet, hogy van egy kis problémám - mondta a nő. - Csak nem tudom, hogy lehet... hogyan lehetséges... de fiúk, azt hiszem, olyan betegségem van, ami be még senki se halt bele.

Miután ezt elmondta, Susannah Dean/Odetta ,Holmes/Detta Walker/Mia, senki lánya a tenyerébe temette az arcát, és elsírta magát.

Harmadik rész
A farkasok
1. fejezet
TITKOK

EGY

Volt Rosalita Mufioz kalyibája mögött egy égkékre festett, magas reterát. Ide lépett be Roland késő délelőtt, az éjszaka után, amelyen Callahan atya története véget ért. A bal oldali falból sima vasgyűrű, alatta nagyjából húsz centiméternyire apró vaskorong állt ki. A kezdetleges vázában hetyke zsuzsó kettős ága díszlett. Az árnyékszékben kizárólag a növény kissé csípős, citromos szagát lehetett érezni. A lyukas pad fölötti falon, keretben, üveg alatt, vállára omló vörhenyes loknikkal a Jézus Ember kulcsolta imára kezét az álla alatt, míg szemét Atyjára emelte. Roland hallotta, hogy vannak olyan lassú mutáns törzsek, akik Nagy Ég Tataként ismerik Jézus Atyját.

Jézus Ember az arcélét mutatta, aminek Roland örült. Ha szembenéz vele, akkor talán még ilyen feszülő holyaggal sem képes nyitott szemmel elvégezni reggeli szükségét. Különös hely Isten Fia képéhez, gondolta, azután rájött, hogy egyáltalán nem különös. A dolgok normális menete esetén csak Rosalita használja az árnyékszéket, és a Jézus Ember nem láthat mást, csak az asszony szemérmes hátát.

Roland Deschainből kitört a nevetés, és a nevetéssel együtt a vizek is megindultak.

KETTŐ

Rosalita már elment, mire ő fölkelt, méghozzá elég korán az ágynak a felé eső oldala már kihűlt. Most, miközben állt az asszony reterátjának magas, kék négyszögében, és a sliccét gombolgatta, Roland fölnézett a napra, és úgy számította, hogy hamarosan dél lesz. Mostanság elég nehéz pontosan megállapítani az időt óra, napóra vagy ingaóra nélkül, mégis megcsinálható, ha az ember gondosan számol, és a tévedésnek is hagy helyet. Véleménye szerint Cort megdöbbent volna, ha megtudja, hogy egy tanítványa - egy vizsgázott tanítványa, egy harcos! - azzal kezd egy ilyen fontos ügyet, hogy délig alszik. És ez még csak a kezdet. A többi csak szertartás és előkészület volt, ami szükséges, de nem sokat segít. Tánc és rizsdal. Most ennek vége. Ilyenkor későig aludni...

- Senki sem érdemelt meg ennél jobban egy kései kelést - mondta, és elindult lefelé a lejtőn. Drótkerítés jelezte Callahan telkének végét (bár lehet, hogy az atya Isten telkének tartotta). Mögötte kis patak, izgatottan fecsegett, mint egy kislány, aki éppen a titkait osztja meg a legjobb barátnőjével. A partokat benőtte a hetyke zsuzsó, így egy másik rejtély is megoldódott. Mélyen beszívta az illatöt.

A ka-ra gondolt, ami ritkán fordult elő vele. (Eddie megdöbbent volna, ha hallja, mert szerinte Roland ritkán gondolt másra.) A ka egyetlen igazi szabálya Állj félre, hagyj dolgozni. Az isten szerelmére, miért olyan nehéz megtanulni egy ilyen egyszerű dolgot? Miből ered ez az ostoba vágy a folytonos beavatkozásra? Pedig mindnyájan megtették mindnyájan tudták, hogy Susannah Dean terhes. Maga Roland csaknem a fogantatás pillanatától tudta, amikor Jake átjött a Dutch Hill-i házon. Susannah is tudta, hiába ásta el az út mentén a véres rongyokat. Akkor miért tartott ilyen sokáig, hogy megtartsák az éjszakai tanácskozást? Miért csináltak ekkora ügyet belőle? És vajon meddig isszák majd a levét?

Roland remélte, hogy semeddig. De hát ezt nehéz megítélni.

Talán legjobb hagyni az egészet. Ma reggel ez jó tanácsnak tűnt, mert jól érezte magát. Legalábbis testileg. Alig fájtak az ízületei, vagy...

- Azt hittem, harcos, hogy lefeküdtetek a távozásom után, de Rosalitától hallom, hogy csaknem hajnalig fönnmaradtatok.

Roland elfordult a kerítéstől és a gondolataitól. Callahan ma sötét nadrágot, sötét cipőt és papi galléros sötét inget viselt. A kereszt a nyakában lógott, vadul ágaskodó haját kissé megszelídítette, nyilván valamilyen pomádéval. Fogadta a harcos üdvözlését, majd azzal folytatta -Tegnap megáldoztattam a kisbirtokosokat. Meghallgattam a gyónasukat. Ma ugyanezen okból kimegyek az állattenyésztőkhöz. Sok csordapásztor vallja magát, ahogy ők nevezik, a Keresztút hívének. Rosalita kivisz a homokfutón, ezért magatoknak kell gondoskodnotok az ebédről és az estebédről.

- Megoldjuk - mondta Roland -, de lenne néhány perced, hogy beszéljünk egymással?

- Természetesen - felelte Callahan.

- Meghallgatnád az én gyónásomat is? Callahan felvonta a szemöldökét. - Akkor hát elfogadod a Jézus Embert?

Roland megrázta a fejét. - Szó sincs róla. Azért meghallgatsz, ha megkérlek? És megtartod magadnak, amit mondok?

Callahan vállat vont. - Nem lesz nehéz megtartani magamnak, amit mondasz. Mindig ezt tesszük. Csak ne téveszd össze a tapintatot a feloldozással. - Jegesen mosolygott Rolandra. - Ezt mi, katolikusok, magunknak tartjuk fönn.

A feloldozás meg sem fordult a harcos fejében, és azt, hogy neki erre szüksége lehet (vagy hogy egy ember megadhatja neki), már-már komikusnak találta. Csavart egy cigarettát, jó lassan csinálta, hogy közben legyen ideje végiggondolni, mivel kezdje, és mennyit mondjon el. Callahan tiszteletteljes csöndben várakozott.

Roland végül megszólalt - Volt egy jóslat, amely szerint hármat kell elhívnom, akikkel ka-tet-et alkotunk majd. Nem érdekes, hogy ki mondta nem fontos semmi, ami azelőtt történt. Ha lehet, nem foglalkozom régi csomók oldozgatásával. A második ajtó mögött egy nő volt, aki Eddie felesége lett, noha abban az időben még nem Susannah-nak hívta magát…

HÁROM

így hát Roland elmesélte történetének azt a fejezetét, amely Susannah-ról és a korábbi személyiségét alkotó nőkről szólt. Arra összpontosított, miként mentették meg Jake-et az ajtóőrtől, és húzták át Belső-Világba, elmesélte, hogy Susannah (vagy ezen a ponton inkább Detta) miként foglalta le közben a kör démonját. Ismerte a kockázatokat, mondta Callahannek, és már akkor tudta, hogy a nő nem úszta meg a terhességet, amikor Blaine-en, a Monón utaztak. Szólt Eddie-nek, aki nem is nagyon volt meglepve. Azután Jake mondta el neki. Valósággal szemrehányást tett. Ő pedig elfogadta a szemrehányást, mondta, mert úgy érezte, megérdemli. Amit egyikőjük sem fogott fel a verandán eltöltött tegnapi éjszakáig, az volt, hogy maga Susannah is tisztában van a helyzetével, legalább azóta, mint Roland. Egyszerűen csak keményebben harcolt.

- Nos, atya - mit gondolsz?

- Azt mondod, hogy a férje beleegyezett a titkolózásba - mondta Callahan. - Még Jake is - aki tisztán lát…

- Igen - bólintott Roland. - Ő is. Beleegyezett. És amikor megkérdezte tőlem, mit tegyünk, rossz tanácsot adtam neki. Azt mondtam, legjobb szabadjára hagyni a ka-t, holott egész idő alatt a kezemben tartottam, mint egy rab madarat.

- Ugye, hogy a dolgok mindig tisztábban látszanak, ha az ember visszanéz rájuk?

- Igen.

- Elmondtad neki az éjszaka, hogy egy démon fajzata növekszik a méhében?

- Tudja, hogy nem Eddie-é.

- Szóval nem mondtad el. És Mia? Beszéltél neki Miáról és a kastély lakomaterméről?

- Igen - bólintott Roland. - Azt hiszem, lehangolta, de nem lepte meg. Ott volt a másik - Detta -, amióta elveszítette a lábát. - Ez nem baleset volt, de Roland nem tárgyalta meg Jack Mortot

Callahannel, mert semmi okát nem látta, hogy így tegyen. - Detta Walker jól elbújt Odetta Holmes elől. Eddie és Jake azt mondják, hogy skizofrén. - Nagy gonddal artikulálta ezt az egzotikus szót.

- De te meggyógyítottad - mondta Callahan. -Szembesítetted két korábbi énjével annál az ajtónál. Nem így volt?

Roland vállat vont. - Kiégetheted a szemölcsöt, ha bekened pokolkővel, de ha valaki hajlamos a szemölcsre, akkor az visszatér.

Meghökkenésére Callahan hátravetette a fejét, és hatalmas hahotában tört ki. Olyan hosszan és harsányan nevetett, hogy a végén elő kellett vennie a zsebkendőjét, hogy megtörölgesse a szemét. - Roland, lehet, hogy gyorsan kezeled a fegyvert, és vitézebb vagy, mint a sátán szombat éjjel, de nem vagy pszichiáter. Összehasonlítani a skizofréniát a szemölccsel... nahát!

- Mia mégis létezik, atya. Magam láttam. Nem álmomban, mint Jake, hanem a saját két szememmel.

- Pontosan ez a véleményem - mondta Callahan. -Ő nem az Odetta Susannah Holmesnak született nő egyik vetülete. Ő önmaga.

- Jelent ez valami különbséget?

- Azt hiszem, igen. De van valami, amit biztosra mondhatok neked nem számít, hogyan állnak a dolgok a szövetségeteken - a ka-tet-en - belül, mindenképpen titokban kell tartani Calla Bryn Sturgis népe elől. Ma a dolgok úgy mennek, ahogy te akarod. De ha elterjed, hogy a barna bőrű női harcos egy démongyermeket hordozhat, a fölken szélsebesen tisztul a közeletekből. Eben Took vezetné a menetet. Tudom, végül te döntőd el, a saját megfontolásaid alapján, hogy Calla mit cselekedjen, de ti négyen segítség nélkül nem vagytok képesek megverni a Farkasokat, akármilyen jól bántok a fegyverekkel. Túl sok mindent kell tenni egyszerre. Nem kellett válaszolni. Callahannek igaza volt.

- Mitől félsz leginkább? - kérdezte a pap.

- A tet felbomlásától - vágta rá Roland.

- Ezen azt érted, hogy Mia átveszi a parancsnokságot a test fölött, amelyen osztoznak, és elszökik szülni?

- Ha rosszkor történik, az baj, de még minden rendbe jöhet. Ha Susannah visszajön. De ami benne van, az semmi más, mint méreg, szívhanggal. - Komoran nézett a fekete ruhás egyházi férfiúra. - Minden okom megvan azt hinni, hogy első dolga lesz lemészárolni az anyját.

- A tet megtörése - tűnődött Callahan. - Nem egy barátod halála a fontos, hanem a tet megtörése. Tudják a barátaid, miféle ember vagy te, Roland?

- Tudják - felelte a harcos, és erről a témáról nem mondott többet.

- Mit akarsz tőlem?

- Először is választ egy kérdésre. Az világos, hogy Rosalita sokat tud a paraszti orvoslásról. Olyasmiről is tudomása van, ami meggyorsíthatja a magzat világrajövetelét? És van gyomra ahhoz, amit esetleg látni fog?

Természetesen valamennyiüknek ott kell lenni - neki, Eddie-nek, Jake-nek is, akárhogy

viszolyogjon tőle. Mert az a lény odabent most már biztosan gyorsabban fejlődik, és ha még nem jött is el az ideje, akkor is veszélyes lehet. És csaknem bizonyos, hogy közel az ideje, gondolta. Ezt nem tudhatom biztosan, de érzem, és én…

Gondolatai félbeszakadtak, amikor meglátta Callahan arcát. Döbbenet, undor és növekvő harag volt rajta.

- Rosalita sohasem tenne ilyesmit. Ezt jól jegyezd meg. Inkább meghal.

Roland megütődött. - De miért?

- Mert katolikus!

- Ezt nem értem.

Callahan látta, hogy a harcos tényleg nem érti, és haragjának éle máris tompult. Roland mégis érezte, mint vesszőt a nyílhegy mögött, hogy sok megmaradt ebből a haragból. - Te abortuszról beszélsz!

- Igen?

- Roland… Roland. - Callahan lehajtotta a fejét, és amikor ismét fölemelte, a haragja mintha teljesen eltűnt volna. A helyét hajthatatlan makacsság vette át, olyasmi, amivel a harcos már korábban is találja kozott. Ezt éppen úgy nem tudja megtörni, ahogy egy hegyet sem képes fölemelni puszta kézzel. - Az én egyházam kétféle bűnt ismer vannak bocsánatos bűnök, amelyeknek látványát Isten el tudja viselni, és halálos bűnök, amelyeket nem. Az abortusz halálos bűn. Gyilkosság.

- Atya, démonról beszélünk, nem emberi lényről. - Ezt te állítod. Ez Isten dolga, nem a miénk. - És ha megöli az anyját? Akkor is ugyanezt fogod mondani, és mosod kezeidet?

Roland sohasem hallotta Poncius Pilátus nevét, és ezt Callahan is nagyon jól tudta. Mégis megrándult a képtől. De azért elég szilárdan válaszolt - Ezt te , mondod, akinek fontosabb a tet megtörése, mint a nő halála! Szégyelld magad. Ez szégyen.

- Küldetésem, Atyám, a ka-tet-em küldetésének célja a Setét Torony. Nem csupán ezt a világot akarjuk megmenteni, nem is ezt a világegyetemet, de az összeset. Magát a létezést.

- Ez engem nem érdekel - mondta Callahan. -Nem érdekel. Most pedig figyelj, Roland, Steven fia, azt akarom, hogy meghallgass. Figyelsz?

Roland sóhajtott. - Igen, figyelek.

- Rosa nem fogja elhajtani a magzatot. Nem kétlem, vannak többen is a városban, akik képesek rá, efféle aljas mesterség fennmaradt még az ilyen helyen is, ahol a gyermekeket huszon egynéhány évenként elrabolják a sötét földről érkezett szörnyek -, de ha bármelyiket megkeresed, nem kell aggódnod a Farkasok miatt. Ellened fordítom Calla Bryn Sturgis minden emberét, még mielőtt megjönnének.

Roland hitetlenül bámult rá. - Még akkor is, ha tudod, mert kétségtelenül tudod, hogy száz másik gyereket menthetnénk meg? Emberi gyerekeket, akiknek nem az az első dolguk, hogy fölfalják az anyjukat?

Callahan mintha nem is hallotta volna. Az arca nagyon sápadt volt. - Még ennél is többre van szükségem… még akkor is. A szavadat kérem, esküdj meg atyád arcára, hogy sohasem fogsz

abortuszt javasolni az asszonynak.

Furcsa dolog jutott Roland eszébe most, hogy fölmerült ez a téma - valósággal nekik ugrott, mint krampusz a dobozból -, ennek az embernek Susan-nah már nem Susannah. Rögtön asszony lett belőle. És még egy gondolat Callahan ugyan hány szörnyet ölt meg a saját kezével?

Ahogy gyakran megtörtént vele rendkívüli feszültség idején, az apja szólt hozzá Ez a helyzet nem teljesen reménytelen, de ha folytatod - ha ilyen gondolatoknak adsz hangot -, akkor az lesz.

- A szavadat akarom Roland.

- Különben fellázítod ellenem a várost.

- Igen.

- Na és ha Susannah maga dönt úgy, hogy el akar vetélni? Asszonyok képesek ilyesmire, és ő egyáltalán nem ostoba. Tudja, mi forog kockán.

- Mia - a gyermek igazi anyja - meg fogja akadályozni.

- Ne legyél olyan biztos benne. Susannah Dean önfenntartási ösztöne igen fejlett. És azt hiszem, még ennél is erősebb benne az elkötelezettség a küldetésünk iránt.

Callahan habozott. Félrefordította a fejét, a szája fehér vonallá keskenyedett. Azután ismét Rolandra nézett. - Akkor te akadályozod meg - mondta. -Mint a dinh-e.

Most kaptam Kastélyt, gondolta Roland.

- Jól van - mondta. - Beszámolok neki a beszélgetésünkről, és megértetem vele, milyen helyzetbe hoztál minket. És azt is megmondom neki, hogy ne szóljon Eddie-nek.

- Miért ne?

- Mert megölne téged, atya. Megölne, amiért beleavatkozol a dolgukba.

Legalább annyi öröme volt, hogy láthatta, amint Callahan szeme kiguvad. Ismét emlékeztette magát, hogy nem szabad haragudnia erre az emberre, aki egyszerűen az, aki. Talán nem mesélt nekik a csapdáról, amelyet magával hurcol, akárhova megy?

- Akkor most te figyelj rám, ahogy én figyeltem rád, mert most már felelősséggel tartozol mindannyiunknak. Különösen „az asszonynak".

Callahan megrándult, mintha megütötték volna. De azért bólintott. - Mondd meg, mit tegyek.

- Az egyik, hogy figyeled, mikor módod van rá. Sasszemmel! Különösen akkor, ha itt babrál az ujjaival. - Roland megdörgölte a homlokát a bal szeme fölött. - Vagy itt. - Most a bal halántékát dörgölte meg. - Figyeled, hogy beszél. Figyeld, mikor kezd hadarni. Megfigyeled, mikor lesz darabos a mozgása. -

A fejéhez kapta a kezét, megvakarta, ugyanolyan merev mozdulattal leejtette. Hirtelen jobbra rántotta a fejét, azután Callahanre nézett. - Érted?

- Igen. Ezek a jelek árulják el, hogy Mia jön? Roland bólintott. - Nem akarom többé egyedül

hagyni, ha éppen Mia. Amennyire rajtam múlik.

- Értem - mondta Callahan. - De Roland, nehéz elhinnem, hogy egy újszülött, akárki vagy akármi lehet az apja...

- Csend! - szólt rá Roland. - Fogd be a szád! - És amikor Callahan elnémult - Amit te gondolsz vagy hiszel, az nekem semmi. Jobb lesz, ha vigyázol magadra, sok szerencsét kívánok hozzá. De ha Mia vagy a kölyke kárt tesz Rosalitában, akkor téged teszlek felelőssé a sérüléseiért. A jobbik kezem hajtja be a fizetséget. Megértettél?

- Igen, Roland. - Callahan egyszerre látszott letörtnek és higgadtnak. Furcsa keverék volt.

- Rendben. Van még valami, amiben segíthetsz. Amikor eljön a Farkasok napja, nekem hat folkenre lesz szükségem, akikben tökéletesen megbízhatok. Szeretném, ha mindkét nemből három-három lenne.

- Számít az, hogy némelyiknek a gyermeke a veszélyeztetettek közé tartozik?

- Nem. De ne ilyen legyen mind a hat. És az asszonyok között nem lehetnek tányérhajító hölgyek Sarey, Zalia, Margaret Eisenhart, Rosalita. Nekik másutt lesz dolguk.

- Mit akarsz ettől a hattól? Roland nem felelt.

Callahan egy pillanatig várakozón nézett rá, azután sóhajtott. - Reuben Caverra - mondta. - Sosem felejtette el a húgát, és hogy mennyire szerette őt. Diane Caverra, a felesége... vagy házaspár nem jöhet szóba?

A házaspárok megfeleltek. Roland intett, hogy folytassa.

- Mondanám, hogy a mannita Cantab a gyermekek úgy követik, mint a Patkányfogót.

- Nem értem.

- Nem is kell. Követik őt, ez a lényeg. Bucky Javier és a felesége... és mit szólsz a saját fiadhoz, Jake-hez? A gyerekek nem veszik le róla a szemüket, és gyanítom, hogy sok lány beleszeretett.

- Nem, rá szükségem van.

Vagy nem akarod szem elől téveszteni?, töprengett Callahan... de nem szólt semmit. Csak annyit erőszakoskodhatott Rolanddal, amennyit az óvatosság megengedett. Legalábbis egy napra. Már így is messzire ment.

- Na és mi a helyzet Andyvel? Őt is szeretik a gyerekek. És holtig védelmezi őket.

- Tényleg? A Farkasokkal szemben is? Callahan zavarba jött. Igazából a szirti macskákra ondolt. Rájuk és olyan farkasokra, amelyek négy lá- bon járnak. Ami a Mennykőcsapásból érkezőket illeti...

- Nem - mondta Roland. - Andy nem jó.

- Miért nem? Végül is ez a hat személy nem a farkasok elleni harcra kell neked.

- Andy nem jó - ismételte Roland. Csak egy érzés volt, de az ő érzései az érintés egy fajtáját jelentették. -Van még idő ezen gondolkodni, atya... és mi is gon dolkodni fogunk.

- Kimész a városba.

- Igen. Ma, és a következő néhány napban. Callahan elvigyorodott. - A barátaid és én ezt úgy hívnánk, hogy „smúzolni". Ez egy jiddis szó.

- Igen? Miféle törzs az?

- Minden tekintetben balszerencsés. A smúzolást itt commalának hívják. Csaknem mindenre ezt a szót használják. - Callahan kicsit mulatott azon, milyen kétségbeesetten szeretné visszanyerni a harcos megbecsülését. Kicsit undorodott is magatol. - Mindenesetre sok szerencsét hozzá.

Roland bólintott. Callahan elindult a parókia felé, ahol Rosalita már befogta a lovakat a csézába, és most türelmetlenül várta a papot, hogy nekilássanak Isten munkájának. A lejtő felénél a pap visszafordult.

- Nem kérek bocsánatot a hitem miatt - mondta -, de sajnálom, ha megnehezítem a dolgodat Callában.

- A te Jézus Embered kissé szemét módon viselkedik a nőkkel - felelte Roland. - Megnősült valaha is?

Callahan elvigyorodott. - Nem - válaszolta -, de egy kurva volt a barátnője.

- Hát - vont vállat Roland -, kezdetnek az is megteszi.

NÉGY

Roland visszament a kerítést támasztani. Neki kellett volna látnia a napi munkának, de meg akarta várni, hogy Callahan elmenjen. Nem volt semmi különös oka arra, hogy Andyt visszautasítsa csupán egy érzés.

Nem mozdult, éppen sodort magának egy cigarettát, amikor Eddie ballagott le a dombról. Inge lobogott, kezében hozta a csizmáját.

- Üdv, Eddie - szólította meg Roland.

- Üdv, főnök. Láttam, beszéltél Callahannel. Add nekünk ezt a napot, Vilmának és Frédinek.

Roland fölvonta a szemöldökét.

- Nem érdekes - legyintett Eddie. - Roland, a nagy izgalomban nem volt alkalmam, hogy elmeséljem Ótata történetét. Pedig fontos.

- Susannah ébren van?

- Ja. Mos. Jake meg eszik valamit, ami leginkább tizenkét tojásból álló rántóttának tűnik.

Roland bólintott. - Megetettem a lovakat. Fölnyergelhetjük őket, miközben elmondod nekem az öregember meséjét.

- Nem hinném, hogy annyi ideig tartana - mondta Eddie, és nem tévedett. Éppen akkor ért a legfontosabb részhez - amit az öregember súgott a fülébe —, amikor odaértek az istállóhoz. Roland ránézett, megfeledkezve a lovakról. A szeme izzott. A keze - még a nyomorék is - hatalmas erővel ragadta meg Eddie vállát.

- Ismételd meg!

Eddie nem sértődött meg. - Azt mondta, hajoljak közelebb. Úgy tettem. Azt mondta, ezt sosem mondta el senkinek a saját fián kívül, és el is hiszem neki. Tian és Zalia tudnak róla, hogy odakint volt - legalábbis ezt állítja -, de arról semmit, amit akkor látott, amikor levette a lény álarcát. Nem hinném, hogy tudnának Vörös Mollyról, aki leterítette azt a teremtményt. Ezután pedig azt súgta... - megismételte Rolandnak, mit mondott Tian Ótatája arról, amit az álarc mögött látott.

Roland szeme úgy ragyogott a diadaltól, hogy az már rémítő volt. - Szürke lovak! - mondta. - Minden állat ugyanolyan árnyalatú! Most már érted, Eddie? Irted?

- Ja - bólintott Eddie. Úgy vigyorgott, hogy minden foga kilátszott. Nem volt megnyugtató vigyor. -Ahogy a kóristalány mondta az üzletembernek, ezzel már találkoztam.

ÖT

A szabvány amerikai angolban a legtöbb jelentéssel valószínűleg a run (futni) szó rendelkezik. A Random ! louse nagyszótára százhetvennyolc jelentését sorolja lói, kezdve a „szaporán ugró léptekkel gyorsan hala d"-dal a „hosszan elterül, nyúlik, terjed"-ig. A Belső-Világ és Mennykőcsapás közötti végvidék Callájá-nak sarlójában a győztes kétségtelenül a commala lenne. Ha ez a szó szerepelne a Random House nagyszótárában, az első meghatározása (feltéve, ha, mint szokás, a legszélesebb értelmével kezdenék) az lenne „Minden-Világok legkeletibb peremén termelt rizsfajta". A második „nemi kapcsolat" lenne, a harmadik „orgazmus", ilyenformán Vöt commala? (A remélt válasz Igen, Istennek hála, nagy-nagy commala vót). Commalát vizezni a rizs öntözését jelenti száraz időben, de jelent maszturbálást is. A commala egy kiadós, vidám lakoma kezdete, afféle családi vacsora (de nem maga az étkezés, hanem az a pillanat, amikor elkezdődik). A férfi, akinek hullani kezd a haja (mint Garrett Strongé ebben az évszakban), commalába jut. Állatok fedeztetése a latyakos commala. Allatok herélése a száraz commala, noha senki sem tudja, hogy miért. A szűz a zöld commala, a menstruáló nő a vörös commala, az öregember, aki, sajna, már nem képes vasat verni kovácsműhely nélkül, a lágy commala. Commalában állni annyit jelent, mint szemtől szemben állni, a szlengben „titkokat megosztani egymással". A szó szexuális töltése egyértelmű, de hogy miért hívják nyújtott commalának a várostól északra húzódó sziklás vízmosásokat? Az sem világos, hogy a villa miért commala olykor, míg a kanál vagy a kés sosem az. A szónak nincs százhetvennyolc jelentése, de hetven biztosan. Ha a különböző árnyalatokat is hozzávesszük, akkor kétszer annyi. Az egyik jelentés - bizonyosan benne van a leggyakoribb tízben - az, amit Callahan atya smúzolásként határozott meg. A mondat valahogy úgy szólna „elmegyek Sturgisbe commalázni", vagy „gyere Brynbe commalázni". A szó szerinti jelentése az, hogy szemtől szemben állni a közösséggel mint egésszel.

A következő öt napban Roland és ka-tet-je igyekezett fenntartani azt a folyamatot, amelyet a külső világbeliek Took vegyesboltjának verandáján kezdtek el. Eleinte lassan haladtak („Mintha nedves ágakból igyekeznénk tüzet rakni", mondta Susannah rosszkedvűen az első este után), de apránként köréjük gyűlt a fölken. Vagy legalábbis közelebb engedte őket magához. Roland és a Dean házaspár minden este visszatért a paplakba. Jake késő délutánonként, esténként visszatért a Rocking B birtokra. Andy elment odáig, ahol a birtok útja leágazott a Keleti útról, azután elkísérte a fiút a hátralevő szakaszon. Minden alkalommal meghajlással üdvözölte, és azt mondta -Jó estét, soh! Akarod hallani a horoszkópodat? Az évnek ezt a szakát néha Sarjú Aratásnak is nevezik! Látni fogod egy régi barátodat! Egy ifjú hölgy szeretettel gondol rád!

Jake ismét megkérdezte Rolandot, miért tölthet ő annyi időt Benny Slightmannel?

- Talán panaszkodsz? - kérdezte a harcos. - Talán nem kedveled már?

- Nagyon is kedvelem, Roland, de ha van valami dolgom, azonkívül hogy a szénába ugráljak, bukfencezni tanítsam Csit, vagy azt figyeljem, ki tud többet kacsázni egy lapos kaviccsal a folyó vizén, akkor meg kéne mondanod, hogy mi az.

- Nincs semmi más dolgod - mondta Roland. Azután hozzátette - És aludj sokat! Növésben levő fiúknak sok alvásra van szükségük.

- Miért vagyok én odakint?

- Mert nekem úgy tűnik helyesnek, hogy kint legyél felelte Roland. - Mindössze annyit akarok, hogy tartsd nyitva a szemed, és mondd el nekem, ha valami em tetszik, vagy valamit nem értesz.

- Egyébként is, öcsi, nem eleget látsz minket napái? - kérdezte Eddie. Ebben az öt napban valóban sülve-főve együtt voltak, és ezek hosszú nappalok voltak. Villámgyorsan megkopott annak az újdonsága, hogy sai Overholser lovain ülhetnek. Már nem panaszkodtak hólyagosra tört ülepükre. Az egyik ilyen lovaglászkor, miközben ahoz a helyhez közeledtek, ahol Andy várja majd őket, Roland kereken megkérdezte Susannah-t, hogy mi a véleménye, az abortusz megfelelő megoldás lenne-e a problémára.

- Nos - felelte Susannah, és valahogy furcsán nézett a férfira -, nem mondhatnám, hogy ez a gondolat sosem fordult meg a fejemben.

- Nem lehet - mondta a harcos. - Tilos az abortusz.

- Van valami különös oka ennek?

- Ka - felelte Roland.

- Kaka - vágta rá habozás nélkül Eddie. Régi vicc volt már ez, mégis mindhárman elnevették magukat, és Roland örült, hogy a nevetésüket hallja. Ezzel le is vették a témát a napirendről. Roland alig akarta elhinni, de boldog volt. Ugyancsak hálás volt azért, hogy Susannah nem nagyon óhajt beszélni Miáról és a közeledő szülésről. Feltehetőleg vannak dolgok -még ha kevés is -, amikről a nő inkább nem akar tudni.

A bátorságát azonban sosem veszítette el. Roland biztosra vette, hogy előbb-utóbb megjönnek a kérdések, de miután öt napig négyesben (ötösben, ha Csit is vesszük, aki mindig együtt lovagolt Jake-kel) töviről hegyire megismerték a várost, Roland dél felé már kiküldte Susannah-t a Jaffords-birtokra, hogy gyakorolja a tányérhajítást.

Vagy nyolc nappal a parókián megtartott, hajnali négyig elhúzódó hosszú tanácskozás után Susannah meghívta őket a Jaffords-birtokra, hogy bemutassa tudományát. - Zalia ötlete - mondta. - Nyilván látni akarja, megfelelek-e.

Roland tudta, hogy a válaszhoz elég megkérdeznie Susannah-t, de kíváncsi volt. Mire megérkeztek, már az egész család összeverődött a csűr mögött, és Tian szomszédai közül is számosan átjöttek Jorge Estrada a feleségével, Diego Adams (lábszárvédőben), a Javierek. Úgy viselkedtek, mint valami lőgyakorlat nézői. Zalman és Tia, a megrontott ikrek oldalt ácsorogtak, tágra nyílt szemmel bámulták a társaságot. Andy is ott volt, karjában a kis Aaronnal (aki aludt).

- Roland, ha ezt titokban akartad tartani, akkor most mi van? - kérdezte Eddie.

Roland nem veszítette el az önuralmát, noha most jött rá, mennyire fölösleges volt megfenyegetnie sai Eisenhart csordásait, akik látták a tányérhajítást. A vidékiek pletykásak. Legyen szó határvidékről vagy bárósságról, a pletyka a legkedveltebb mulatság. De legalább,

gondolta, azok a legények hírét vitték, hogy Roland tökös gyerek, erős commala, jobb nem kötözködni vele.

- Legyen, ahogy lennie kell - mondta. - A callai fölken időtlen idők óta tudja, hogy az Oriza Nővérek tányért hajítanak. Ha tudják, hogy Susannah is ezt teszi - méghozzá jól -, akkor ez akár még hasznos is lehet.

- Tudjátok, csak abban reménykedem - szólt Jake -, hogy nem tolja el.

Tiszteletteljesen köszöntötték Rolandot, Eddie-t és Jake-et, ahogy odalovagoltak a verandához. Andy azt mondta Jake-nek, hogy egy ifjú hölgy vágyakozik utána. Jake elvörösödött, és azt felelte, hogy ha Andy nem haragszik, pillanatnyilag nem foglalkozik ilyesmivel.

- Ahogy tetszik, soh. - Jake azon kapta magát, hogy a szavakat és számokat tanulmányozza, amelyek acéltetoválásként sorakoznak Andy derekán, és ismét azon töpreng, hogy tényleg a robotok és marhahajcsárok világába került-e, vagy csupán egy rendkívül eleven álmot lát. - Remélem, hogy ez a gyermecske hamarosan fölébred. És sírni kezd! Mert számos vigasztaló bölcsődalt tudok...

- Kussolj mán, te nyekergő acélbetyár! - mordult rá rosszkedvűen Otata, és Andy, miután bocsánatot kért az öregtől (a szokásos öntelt fikarcnyit-sem-saj-nálom hangján), engedelmeskedett. Üzenetvivő, Számos Más Feladattal, gondolta Jake, melyek közül az egyik az emberek zaklatása, Andy, vagy csak képzelem? Susannah bement a házba Zaliával. Amikor kijöttek, Susannah nem egy fonott iszákot viselt, hanem kettőt. Sáshevederen lógtak le a válláról a csípőjére. Egy harmadik heveder is volt rajta, ez a derekát övezte, és a helyükön tartotta az iszákokat. Úgy, ahogy a pisztolytáskát szokták a combhoz kötni.

- Ügyes megoldás, szó se róla - jegyezte meg Diego Adams.

- Susannah tanálta ki - mondta Zalia, miközben Susannah beszállt a tolókocsiba. - Dokkmunkásiszák-nak híja.

Nem az, gondolta Eddie, nem egészen az, de majdnem. Szája csodálattal teli mosolyra húzódott, és ugyanazt látta Roland arcán is. Meg Jake-én. A mindenit, mintha még Csi is vigyorgott volna!

- Kíváncsi lennék, vízmerítésre jó-e - tűnődött Bucky Javier. Egy ilyen kérdés, gondolta Eddie, csak hangsúlyozza a különbséget a harcosok és a callai fölken között. Eddie és társai első pillantásra látták, mit jelent ez a kötés, és hogy működik. Javier viszont kisparaszt, és e minőségében egészen másképpen látta a világot.

Szükségetek van ránk, gondolta Eddie, míg nézte a verandán álló kis embercsoportot, a piszkos, fehér nadrágos gazdákat, a lábszárvédőt és trágyás csizmát viselő Adamset. Apám, de még mennyire szükségetek!

Susannah a veranda végébe kerekezett, lábcsonkjait maga alá húzva, amitől majdnem úgy nézett ki, mintha állna a kerekesszékben. Eddie tudta, hogy ez a testtartás mennyire fáj neki, ez azonban nem látszott az arcán. Roland közben az iszákokat nézte. Mindegyikben négy tányér volt, egyszerű darabok, minta nélkül. Afféle gyakorlótányérok.

Zalia odament az udvaron át a csűrhöz. Noha Roland és Eddie érkezésük pillanatában észrevették az oda felszögezett takarót, a többiek csak akkor figyeltek föl rá, amikor Zalia leengedte. A csűr deszkáira egy ember — vagy emberszerű lény - körvonalait krétázták, amelynek az arcára ráfagyott a vigyor, és mintha köpeny lobogott volna mögötte. Nem volt olyan kifinomult munka, mint a Tavery ikrek térképe, meg sem közelítette, de a verandán állók közül azok, akik már láttak Farkast, azonnal fölismerték a képet. A nagyobb gyermekek halkan

felsóhajtottak. Az Estradák és Ja-vierek tapsoltak, de ugyanakkor nyugtalannak is látszottak, mint akik attól tartanak, hogy falra festették az ördögöt. Andy gratulált a művésznek („akárki légyen is", tette hozzá kényeskedve), mire Ótata ismét rászólt, hogy fogja be a bagólesőjét. Azután megjegyezte, hogy azok a Farkasok, akiket ő látott, jóval nagyobbak voltak. A hangja kiélesedett az izgalomtól.

- Hát én pedig ember nagyságúnak rajzoltam -mondta Zalia (valójában férj nagyságú volt). - Ha a valódi cél nagyobb, antul jobb. Hallgassatok rám. - Ezt tétován, szinte kérdőn mondta.

Roland bólintott. - Köszönet neked.

Zalia hálásan pillantott rá, azután elhúzódott a falra krétázott alaktól, és Susannah-ra pillantott. - Amikor - akarod, asszonyom.

Susannah egy pillanatig nem mozdult, maradt, ahol volt, úgy hatvanméternyire a csűrtől. Két keze a mellei között nyugodott, a jobb takarta a balt. Lehajtotta a fejét. .Ka-társai pontosan tudták, mi zajlik le a fejében A szememmel célzok, a kezemmel lövök, a szívemmel ölök. Szívük hozzá szállt, talán Jake érintésének vagy Eddie szerelmének szárnyán, bátorították, sikert kívántak neki, osztoztak izgalmában. Roland feszülten figyelt. Vajon a tányér a javukra billenti a mérleget? Talán nem. Minden akaraterejét összeszedve segítette a nőt a célzásban.

Susannah fölemelte a fejét. Megnézte a csűr falára felkrétázott alakot. Keze még mindig a mellén pihent.

Azután élesen felkiáltott, éppúgy, mint Margaret Eisenhart a Rocking B udvarán, és Roland vadul dobogó szíve felujjongott. Ebben a pillanatban tisztán és gyönyörűen látta maga előtt Davidet, a sólymát, ahogy összezárja a szárnyait a kék nyári égen, és úgy zuhan a zsákmányra, mint egy kő, amelynek szeme van.

- Rizsa!

Keze olyan sebesen csapott le, hogy nem lehetett látni. Csak Rolandr Eddie és Jake voltak képesek követni, ahogy a két kéz keresztezi egymást Susannah dereka előtt, a jobb a bal oldali iszákból ragad ki egy tányért, a bal a jobb felőli iszákból. Sai Eisenhart vállból dobott, az időt áldozva fel az erő és a pontosság kedvéért. Susannah karjai a bordák alatt keresztezték egymást, közvetlenül a tolószék karfái fölött, a tányérok a lapockái magasságából röppentek el, egy másodpercig pörögtek a levegőben, végül koppanva belevágódtak a csűr oldalába.

Susannah karjai egy pillanatra megálltak egyenes tartásban a levegőben úgy festett, mint egy rendező, aki most játszotta elő, mit kell csinálni. Azután lehullottak, keresztezték egymást, ismét megragadtak két tányért. Elhajította őket, keze ismét lebukott, eldobta a harmadik sorozatot is. Az első két tányér még remegett a fában, amikor az utolsó kettő belevágódott a deszkába, az egyik alacsonyabban, a másik magasabban.

Egy pillanatig néma csönd volt a Jaffords-ház udvarán. Még a madarak sem énekeltek. A nyolc tányér nyílegyenes vonalban sorakozott a krétafigura torkától a derekáig, hét-nyolc centiméterre egymástól, mint egy ing gombjai. Nem egészen három másodperc alatt hajította el az összes tányért.

- Úgy véled, fel tudod használni a tányérokat a Farkasok ellen? - kérdezte Bucky Javiertol különös, fojtott hangon. - Erre gondultál?

- Még semmilyen döntést nem hoztam - felelte közönyösen Roland.

Deelie Estrada a döbbenettől és csodálattól alig hallható hangon mondta - Ha ez ember volna,

akkor felszeletelte volna.

Ótata mondta ki a végső szót, ahogy ótatákhoz illik - Teringettét!

HAT

Miközben a főút felé tartottak (Andy kevéssel előttük vitte az összehajtogatott tolószéket, miközben hangszórójából valami dudadallam szállt), Susannah elgondolkodva mondta - Lehet, hogy végleg fölhagyok a pisztollyal, Roland, és a tányérra fogok összpontosítani. Valami elemi öröm van abban, ahogy az ember kiált, azután hajít.

- A sólymomra emlékeztettél - ismerte el Roland.

Susannah foga felcsillant a mosolyban. - Úgy is éreztem magam, mint egy sólyom. Rizsa! Orizal Csak kimondom, és máris hajítani támad kedvem.

Jake-ben ettől homályosan felködlött Hasgató („Öreg cimborád, Hasgató"', ahogy az úriember nevezni szerette magát), és megborzongott.

- Tényleg föladnád a lőfegyvert? - kérdezte Roland. Nem tudta, hogy derüljön vagy hüledezzen.

- Abbahagynád a cigaretta sodrását, ha előre gyártott példányokhoz jutnál? - kérdezte Susannah, majd folytatta, mielőtt a harcos válaszolhatott volna -Nem igazán. Mégis, a tányér szép fegyver. Ha jönnek, remélem, elhajíthatok vagy kéttucatnyit. És megdöntőm a saját csúcsomat.

- Nincs hiány tányérokban? - kérdezte Eddie.

- Egyáltalán nincs - felelte a nő. - Olyan szép mintás - amilyent Eisenhartné dobott előtted, Roland -nem sok akad, de gyakorlásra van több száz. Rosalita és Sarey Adams átnézte őket, kiselejtezték azokat, amelyek ferdén repülhetnek. - Habozott, halkabban folytatta - Itt voltak kint valamennyien, Roland, és noha Sarey bátor, mint egy oroszlán, és a szélvihartól se futna meg...

- De nem jól dob, mi? - kérdezte együtt érzőn Eddie.

- Nem igazán - helyeselt Susannah. - Ő is jó, csak nem annyira, mint a többiek. És nincs meg benne a szükséges vadság.

- Lehet, hogy lesz valami más munkám a számára - mondta Roland.

- Mi lenne az, édesem?

- Talán kíséret. Holnapután megnézzük, hogyan dobnak. Egy kis verseny feldobja a dolgokat. Öt órakor, Susannah. Tudnak róla?

- Igen. Ha megengeded, egész Calla ott lesz.

Ez kínos... pedig számítania kellett volna rá. Túl sokáig éltem az emberek világától távol, gondolta. Ügy ám.

- Senki sem lehet ott, csak a hölgyek és mi magunk

- mondta sziklaszilárdan.

- Ha a callai fölken látná, hogy az asszonyok jól dobnak, akkor az sok embert a mi oldalunkra állítana, akik most haboznak.

Roland a fejét rázta. Nem akarta, hogy megtudják, milyen jól dobnak az asszonyok. De hogy a város tudomást szerez a tányérdobásról... talán nem is olyan rossz dolog. - Mennyire jók, Susannah? Mondd meg őszintén.

A nő gondolkodott, azután elmosolyodott. - Gyilkosan pontosak - mondta. - Valamennyien.

- Meg tudod tanítani nekik a keresztezett kézzel való dobást?

Susannah fontolóra vette a kérdést. Csaknem bármire megtaníthatsz bárkit, ha elég helyed és időd van, de egyiknek sem volt bővében. Már csak tizenhárom nap maradt, és attól a naptól, amikor Callahan atya hátsó udvarában összegyűlnek az Oriza Nővérek (legújabb tagjukkal, a New York-i Susannah-val együtt), hogy bemutassák tudományukat, már csak másfél hét lesz hátra. A keresztezett kézzel való hajítás Susannah-nak természetes, mint minden, ami a lövéssel kapcsolatos. De ami a többieket illeti...

- Rosalita megtanulja - mondta végül. - Margaret Eisenhart megtanulja, de ő meg mindig a legrosszabb időben lesz ideges. Zalia? Nem. Jobb, ha ő egyszerre egyet dob, a jobb kezével. Kicsit lassabb, de garantálom, hogy minden tányér, amit elhajít, belekóstol valakinek a vérébe.

- Igen - mondta Eddie. - Amíg egy csikesz el nem találja, és szét nem veti a kötőjéig.

Susannah nem törődött a megjegyzéssel. - Árthatunk nekik, Roland. Tudod, hogy képesek vagyunk rá.

Roland bólintott. Amit látott, nagyon bátorító volt, különösen annak fényében, amit Eddie-től hallott. Susannah és Jake is ismerték most már Ótata régi titkát. Ha már Jake-ről van szó...

- Ma nagyon csöndes vagy - mondta a fiúnak. -Minden rendben?

- Igen, köszönöm - felelte Jake. Andyt figyelte. Arra gondolt, hogy ringatta a kicsit. Arra gondolt, ha Tian és Zalia meg a többi gyerek meghal, és Andynek kell fölnevelnie a kicsit, akkor Aaron baba fél éven belül meghal. Meghal, vagy a világ leghátborzongatóbb gyereke lesz belőle. Andy megeteti mindennel, amivel kell, tisztába teszi, ha kell, megböfögteti, ha arra van szükség, továbbá egy sor bölcsődalt is ismer. Mindegyiket tökéletesen énekli, csak nyoma sincs benne az anyai szeretetnek. Vagy az apainak. Andy csak Andy, Üzenetvivő Számos Más Feladattal. Aaron baba jobban járna, ha... nos, ha farkasok nevelnék föl.

Ez a gondolat visszavezette ahhoz az éjszakához, amikor Bennyvel odakint sátoroztak (azóta sem tették meg az időjárás hidegre fordult). Azon az éjszakán lattá Andyt es Benny papáját, amint tanácskoznak. Azután Benny papája átgázolt a folyón. Elindult kelet felé. Egyenesen Mennykőcsapás irányába.

- Jake, biztos, hogy minden rendben? - kérdezte Susannah.

- Mgem - felelte, tudva, hogy a nő ettől elneveti magát. így is történt, és ő is vele nevetett, de közben még mindig Benny papáján rágódott. A szemüvegen, amelyet viselt. Meglehetősen biztos volt benne, hogy az egész városban nincs több szemüveg. Egyszer megkérdezte, amikor egy napon hárman lovagoltak néhány elkóborolt jószág nyomában, a Rocking B-től északra, az egyik mező felé. Benny papája elmesélte, hogy egy gyönyörű telivér csikóért cserélte a szemüveget - az egyik vízi boltban történt, amikor Benny húgája még élt, Oriza áldja meg őt. Annak ellenére megkötötte az üzletet, hogy a csordapásztorok azt mondták - még Vaughn Eisenhart is -, hogy az ilyesfajta szemüvegek nem működnek nem érnek többet, mint Andy

jövendölései. De Ben Slightman felpróbálta, és minden megváltozott. Talán hétéves kora óta először képes volt pontosan látni, hogy milyen a világ.

Lovaglás közben ingével megtörölgette a szemüveget, azután az ég felé tartotta, amitől kettős fényfolt hullott az arcára, majd visszatette. - Ha elveszíteném, vagy eltörném, nem is tudom, mit csinálnék - mondta. - Megvoltam nélküle húsz éven át, vagy még tovább, de az ember gyorsan hozzászokik a jóhoz.

Jake úgy vélte, hogy ez jó sztori. Biztos, hogy Susannah el is hinné (ha ugyan feltűnne neki, hogy Slightman az egyetlen szemüveges). Volt egy olyan sejtése, hogy akár Roland is elhinné. Slightman éppen a megfelelő módon mesélte olyan ember módjára, aki méltányolja jó sorsát, és szívesen büszkélkedik vele, hogy neki lett igaza, miközben sokan mások, közöttük a saját főnöke, nagyot tévedtek. Talán még Ed-die is megkajálná. Az az egyetlen bibi Slightman sztorijával, hogy nem igaz. Jake nem tudta, mi az ábra valójában, ilyen mélyre nem hatolt el az érintése, de ebben biztos volt. És aggasztotta a dolog.

Valószínűleg semmi komoly. Valószínűleg csak arról van szó, hogy olyan módon szerezte, ami nem hangzik ilyen jól. Akár egy mannita is hozhatta valamelyik másik világból, és Benny atyuskája megfújta tőle.

Ez is egy lehetőség ha rákényszerül, Jake legalább féltucatnyi további magyarázattal szolgált volna. Színes volt a képzelőereje.

Mégis, amikor hozzávette azt, amit a folyó partján látott, aggasztotta az ügy. Mi dolga lehet Eisenhart előmunkásának a Whye túlpartján? El nem tudta képzelni. Mégis, valahányszor el akarta mondani Rolandnak, valami elnémította.

Főleg, miután a harcos kioktatta őt a titoktartásról!

Igen, igen, igen. Mégis...

Mégis mi, nagyokos?

Benny az oka. Benny a probléma. De az is lehet, hogy igazából maga Jake. Sohasem értett a barátkozáshoz, most pedig van egy jó barátja. Egy igazi. A gondolattól, hogy Benny faterját ő keverje zűrbe, összeszorult a gyomra.

HÉT

Két nappal később öt óra tájt Rosalita, Zalia, Margaret Eisenhart, Sarey Adams és Susannah Dean összegyűlt a mezőn, közvetlenül Rosa fess árnyékszéke mögött. Volt nagy vihogás és néhány idegesen sikongó kacaj. Roland messzebb húzódott tőlük, és utasította Eddie-t meg Jake-et, hogy ők is így tegyenek. Jobb, ha nem zaVarják őket.

Egymástól háromméternyire madárijesztők támaszkodtak, fejük helyén kiadós csicsókával. Minden fejre vászonzsákot kötöttek úgy, hogy csuklyára hasonlítsanak. Mindegyik figura lábánál három kosár volt, az egyikben csicsóka, a másikban krumpli. A harmadik tartalma tiltakozó kiáltásokra és nyöszörgésre indított, ugyanis ebben retek volt. Roland rájuk szólt, hogy ne vernyákoljanak eredetileg borsószemekre gondolt. Egyikük sem tudta (Susannah-t is beleértve), hogy tréfára vegye-e a dolgot.

Callahan, aki ma farmernadrágot és a hajcsárok sok-zsebes mellényét viselte, kiballagott a verandára, ahol Roland ült, cigarettázott, és várta, hogy a hölgyek megnyugodjanak. Jake és Eddie dámázott.

- Vaughn Eisenhart várakozik az elülső verandán -mondta az atya Rolandnak. - Azt mondja, Tookyhoz tart egy sörre, de előbb néhány szót szeretne váltani veled.

Roland sóhajtott, fölállt, keresztülment a házon. Eisenhart az egylovas cséza bakján ült, kurta csizmáját felpolcolta a sárhányóra, és rosszkedvűen bámulta Callahan templomát.

- Pot, Roland - mondta.

Wayne Overholser néhány napja egy széles karimájú cowboykalapot adott Rolandnak. A harcos megbökte a karimát, és várt.

- Úgy vélem, hamarosan körbekűdöd a tollat -mondta Eisenhart. - Gyűlést hisz össze, amikor szükségét érzed.

Roland ráhagyta. Nem a város írja elő Eld lovagjainak, hogyan végezzék a dolgukat, de Roland megmondja nekik, mi a dolguk. Ennyivel tartozik nekik.

- Azt akarom, hogy tudd amikor eljön az idő, megérintem a tollat, és tovább is kűdöm. Eljövök a gyűlésre, és igent mondok.

- Köszönöm - felelte Roland. Tulajdonképpen meg volt hatva. Amióta csatlakozott hozzá Jake Eddie és Susannah, mintha meglágyult volna a szive. Néha bánta. De többnyire nem.

- Took nem fogja megtenni.

- Csakugyan nem - helyeselt Roland. - Ameddig jól mennek a dolgok, a világ Tookjai sosem érintik meg a tollat. És nem is mondanak igent.

- Overholser véle tart.

Ez csapás volt. Nem teljesen váratlan, de azt remélte, hogy Overholser megváltoztatja a véleményét. Roland azonban minden szükséges támogatást megkapott, és feltetelezhetoleg ezt Overholser is tudja. Ha van esze, a gazda ül, és bevárja, amíg így vagy úgy, de mindennek vége lesz. Ha beleavatkozik, akkor valószínűleg nem fogja meglátni hombárjában a következő évi termést.

- Szeretném, ha tudnál valamit - folytatta Eisenhart. - Azér tartok véled, mert a feleségem is így tesz, ő pedig azér tesz így, mer vadászni akar. Ha elkezdődik a tányérhajigálás, mindig ez a vége az asszonyok mondják meg az embereknek, mi hogy legyen és hogy ne. Nem ez a dogok rendje. A férfi arra lett, hogy irányítsa az asszonyt. Kivéve persze a gyermecskek dógában.

- Mindenről lemondott, amiben gyermekkora óta hitt, hogy a férje lehessél - mondta Roland. - Ideje, hogy te is engedj kicsit.

- Nem gondolod, hogy ezt én is tudom? De ha megöleti magát, Roland, akkor az átkomat viszed magaddal, ha elhagyod Callát. Ha elhagyod. Nem számít, hány gyereket mentesz meg.

Roland, akit már korábban is elátkoztak, bólintott. - Ha a ka akarja, Vaughn, akkor visszatér hozzád.

- Egén. De azért ne felejtsd el, amit mondtam.

- Nem fogom.

Eisenhart rácsapott a gyeplővel a ló hátára, és a cséza elindult.

NYOLC

Negyven, ötven, hatvan méterről valamennyi asszony kettévágta a csicsókát.

- Olyan magasan találjátok el a csuklyát, amilyen magasan csak lehet - mondta Roland. - Ha lejjebb éri őket, az nem jó.

- Páncéljuk van, ugye? - kérdezte Rosalita.

- Igen - bólintott Roland, noha nem ez volt a teljes igazság. Akkor akarta elárulni nekik, hogy mit tudott meg, majd ha szükségük lesz erre a tudásra.

A kolompérok következtek. Sarey Adams negyven méterről eltalálta, ötvenről érintette, hatvanról elvétette. Tányérja fölvitorlázott a magasba. Hölgyhöz egyáltalán nem illő módon elkáromkodta magát, és lehajtott fejjel baktatott a budi mellé. Ott leült, és figyelte a verseny többi résztvevőjét. Roland odament, és leült mellé. Látta, hogy egy könnycsepp buggyan ki Sarey bal szeme sarkában, és lepereg napcserzette arcán.

- Szégyenbe kerültem, idegen. Sajnálom/ Roland megfogta a kezét és megszorította. - Dehogyis, asszonyom, dehogyis. Van egy munkám a számodra. Csak nem ott leszel, mint a többiek. És meglehet, még tányért is hajíthatsz.

Az asszony halványan elmosolyodott, és hálásan bólintott.

Eddie újabb csicsóka-„fejeket" tett a madárijesztőkre, azután mindegyikre ráhelyezett még egy retket. Ez azonban eltűnt a zsákból készült csuklya mögött. -Sok szerencsét, lányok - mondta. - Legyetek jobbak, mint én. - Félreállt.

- Ez alkalommal tíz méterről indulunk! - szólt Roland.

Mindnyájan találtak. Húsz méterről is. Harminc méternél Susannah, Roland utasításának megfelelően, magasra dobta a tányért. A férfi azt akarta, hogy valamelyik callai asszony nyerjen. Negyven méternél Zalia Jaffords túl sokáig habozott, a tányér a csicsóka-fejet vágta ketté, a retek sértetlen maradt.

- Basszus-commala! - kiáltotta, azután a szájára csapott, majd a lépcsőn ülő Callahanre nézett. De az csak mosolygott, vidáman integetett, és süketnek tettette magát.

Az asszony dühösen, a füle hegyéig elvörösödve dübörgött oda Eddie és Jake mellé. - Meg kell mondanod neki, hogy aggyon nekem még egy esélyt, kérlek, szóljál neki! - unszolta Eddie-t. - Képes vagyok rá, tudom, hogy képes vagyok rá...

Eddie a karjára tette a kezét, és hagyta, hogy kiengedje a gőzt. - Ő is tudja, Zee. Versenyben vagy.

Az asszony izzó szemmel nézett rá, és annyira összeszorította az ajkát, hogy szinte nem is látszott. -Biztos?

- Ja - bólintott Eddie. - Akár a Metnek is üthetnél, drágám.

Margaret és Rosalita maradt. Mindketten eltalálták a retket ötven méterről. Eddie odasúgta Jake-nek -Öregem, ha nem a saját szememmel látnám, azt mondanám, lehetetlen.

Hatvan méternél Margaret Eisenhart elhibázta a célt. Rosalita a válla magasságába emelte a

tányért -balkezes volt -, habozott, azután elkiáltotta magát, „Rizsa!", és eldobta. Akármilyen éles volt Roland szeme, nem volt biztos benne, hogy a tányér széle érte-e a retket, vagy csak a szele verte le. Mindenesetre Rosalita a feje fölé emelte a kezét, és kacagva lengette.

- Övé a liba! Övé a liba! - kezdett rá Margaret. A többiek csatlakoztak hozzá. Hamarosan már Calla-han is ezt kántálta.

Roland odament Rosalitához, és röviden, de energikusan megölelte. Közben a fülébe súgta, hogy noha libája nincs, azért estére talán képes lesz találni valami hosszú nyakú gúnárt az asszony számára.

- Nos - mosolygott Rosalita -, amint öregszünk, onnan vesszük el a díjat, ahol tanáljuk, ugye?

Zalia Margaretre pillantott. - Mit mondott neki? Te értetted?

Margaret Eisenhart elmosolyodott. - Semmi olyat, amit mán ne hallottál volna. Ebben biztos vagyok.

KILENC

Azután a hölgyek elmentek. Az atya ugyancsak, mivel volt valami elintéznivalója. Gileádi Roland a veranda alsó lépcsőjén ült, azt a helyet nézte, ahol az előbb a verseny zajlott. Susannah megkérdezte, elégedett-e, és ő bólintott. - Igen, mindnyájan jól szerepeltek. Reménykednünk kell, mert most már közeledik az idő. Gyorsan történnek a dolgok. - Igazság szerint még sosem tapasztalta a dolgok ilyesféle összefolyását... de amióta Susannah bevallotta a terhességét, kissé megnyugodott.

Ismét emlékeztetted lomha agyadat a ka igazságára, gondolta. Es mindez azért, mert ez a nő olyan bátorságról tett tanúságot, mint közülünk senki más.

- Roland, visszamenjek a Rocking B-be? - kérdezte Jake.

Roland gondolkodott, azután vállat vont. - Akarsz?

- Igen, de ez alkalommal szeretném magammal vinni a Rugert. - Jake kissé elpirult, de a hangja szilárd maradt. Ezzel a gondolattal ébredt, mintha az álomisten, akit Roland Nisnek nevez, ültette volna bele alvás közben. - A takaróm mélyére rejtem, és belecsavarom a tartalék ingembe. Senkinek nem kell tudnia, hogy ott van. - Elhallgatott. - Nem akarom megmutatni Bennynek, ha erre gondolsz.

Ez eszébe sem jutott Rolandnak. De mi jár Jake eszében? Föltette a kérdést, és Jake válasza megmutatta, merrefelé fog haladni a társalgás.

- Úgy kérdezed ezt, mint a dinh-em?

Roland kinyitotta a száját, azt akarta mondani, hogy igen, de látva, hogy Eddie és Susannah feszülten figyel, meggondolta magát. Egy dolog a titoktartás (ahogy mindnyájan őrizték, ki-ki a maga módján, Susannah terhességének titkát), és más követni azt, amit Eddie „spurinak" nevez. Jake kérdése alatt az a kérdés húzódott, hogy engedje őt jobban szabadjára. Ez ilyen egyszerű. És Jake bizonyosan megérdemelte, hogy szabadjára engedje. Nem az a fiú, aki reszketve, rémülten, csaknem meztelenül érkezett Belső-Világba.

- Nem úgy kérdezem - felelte. - Ami pedig a Rugert illeti, akárhova, akármikor elviheted. Eredetileg nem a tet-nek hoztad, ugye?

- Elloptam - felelte halkan Jake. A térdét bámulta.

- Azt tetted, amit kellett, hogy életben maradj -mondta Susannah. - Ami nagy különbség. Ide figyelj, angyal - ugye nem azt tervezed, hogy lelősz valakit?

- Nem tervezem, dehogyis.

- Légy óvatos - intette a nő. - Nem tudom, mi jár a fejedben, de légy óvatos.

- Akármire gondolsz is, jobb, ha a jövő hétre halasztód - mondta Eddie.

Jake bólintott, azután Rolandra nézett. - Mit tervezel, mikorra hívod össze a városi gyűlést?

- A robot szerint tíz napunk maradt a Farkasok eljöveteléig. Nos... - Roland gyorsan számolt. - Hat napon belül gyűlés. Ez megfelel neked?

Jake ismét bólintott.

- Biztos, hogy nem akarod elmondani, ami a fejedben jár?

- Nem, hacsak nem úgy kérdezed, mint a dinh-em - felelte Jake. - Valószínűleg semmiség, Roland. De igazán.

Roland kétkedően biccentett, és cigarettát sodort magának. A friss dohány csodálatos zamatú volt. -Van még valami? Mert ha nincs...

- Tulajdonképpen van - szólalt meg Eddie. - Mi?

- New Yorkba kell mennem - felelte Eddie. Hanyagul beszélt, mint aki azt javasolja, hogy ugorjanak be a vegyesboltba egy kis savanyúságért, vagy egy darab édesgyökérért, de a szeme lángolt az izgalomtól. - És ez alkalommal a saját testemben akarok lenni. Ami véleményem szerint azt jelenti, hogy közvetlenül a gömböt kell használnunk. A Fekete Tizenhármast. Roland, piszkosul remélem, hogy tudod, hogy működik.

- Miért kell neked New Yorkba menned? - kérdezte Roland. - Ezt most mint a dinh-ed kérdem.

- Persze hogy úgy - bólintott Eddie -, és én meg is mondom neked. Mert igazad van abban, hogy egyre fogy az idő. És mert nem csupán a callai Farkasok azok, akik miatt aggódnunk kell.

- Látni akarod, milyen közel van július tizenötödike - mondta Jake. - Igaz?

- Igen - helyeselt Eddie. - A révülésünkből tudjuk, hogy New Yorknak abban az 1977-es változatában gyorsabban telik az idő. Emlékeztek annak a The New York Times-nák a keltezésére, amelyet az ajtóban találtam?

- Június másodika - szólt Susannah.

- Igen. Abban is meglehetősen biztosak vagyunk, hogy nem tudunk időben ugyanakkor visszaérni abba a világbaj minden alkalommal később érkezünk. Igaz?

Jake nyomatékosan bólintott. - Mert az a világ nem olyan, mint a többi... hacsak nem azért történik, mert a Fekete Tizenhármas küldött oda révülésben, és ettől van bennünk ez az érzés.

- Nem hinném - mondta Eddie. - A Második sugárútnak az a kis darabja az üres teleknél, sőt talán egészen a Hatvanadikig egy nagyon fontos hely. Azt hiszem, az egy ajtó. Egy nagy átjáró.

Jake Chambers egyre izgatottabb lett. - Nem egészen a Hatvanadikig. Odáig nem terjed. Azt gondolom, a Második sugárútnak a Negyvenhatodik és az Ötvennegyedik utca közé eső szakasza a fontos. Azon a napon, mikor otthagytam a Pipert, valami változást éreztem, amikor elértem az Ötvennegyedik utcát. Ez úgy nyolc háztömb. Ebbe a sávba tartozik a lemezbolt, a Csam-Csam Mama és az Elme Manhattani Étterme. És természetesen az üres telek is. Az a másik vége. Ez... nem is tudom...

- Ha ott vagy, egy másik világba értél - szólt Eddie. - Valamiféle kulcsvilágba.. És azt hiszem, ez az oka, hogy ott az idő csak egy irányba folyik..-.

Roland fölemelte a kezét. - Állj.

Eddie elhallgatott, várakozón, halvány mosollyal nézett Rolandra. Roland nem mosolygott. Elmúlt a jókedve. Túl sok a tennivaló, az istenekre. És nincs elég az időből, hogy mindent elvégezzenek.

- Azt akarod látni, hogyan telik az idő addig, amíg a megegyezés semmivé válik - mondta. - Igazam van?

- Igen.

- Ehhez nem kell testileg New Yorkba menned, Eddie. A révülés is nagyon jól megteszi.

- A révülés bizonyosan elegendő, hogy ellenőrizzem a napot, a hónapot, de van még más is. Srácok, hülyék voltunk a telket illetőleg. Méghozzá nagyon hülyék.

TIZ

Eddie meg volt győződve róla, hogy megszerezhetik az üres telket anélkül, hogy hozzá kellene nyúlniuk Susannah örökségéhez. Úgy vélte, Callahan története világosan megmutatta, hogyan lehet véghezvinni. Nem a rózsa miatt a rózsa nem az övék (sem senkié), de meg kell védeniük. És meg is tudják tenni. Talán.

Akár félt Calvin Tower, akár nem, mégiscsak ott várakozott a kihalt mosodában, hogy megmentse Callahan atya irháját. És akár félt, akár nem, mégiscsak visszautasította - 1977. május 31-én mindenesetre -, hogy eladja az utolsó ingatlanát a Sombra Corpora-tionnek. Eddie szerint Calvin Tower igazi bajnok volt, ahogy a nóta mondja.

Az is eszébe jutott, hogyan temette a tenyerébe az arcát Callahan, mikor először említette a Fekete Tizenhármast. A pokolba kívánta a templomából... de mostanáig akkor is ott tartotta. A könyvesbolt tulajdonosához hasonlóan ő is ragaszkodott a tulajdonához. Milyen ostobák voltak, amikor azt hitték, hogy Calvin Tower milliókat kér azért a helyért! Meg akart tőle szabadulni. De csak akkor, ha jelentkezik a megfelelő ember. Vagy a megfelelő ka-tet.

- Suziella, te nem jöhetsz, mert terhes vagy -mondta. - Jake, te nem jöhetsz, mert még gyerek vagy. Minden mást leszámítva nem írhatsz alá egy olyasfajta szerződést, mint amilyenre én gondolok, amióta hallottam Callahan történetét. Magammal vihetnélek, de úgy rémlik, itt akarsz ellenőrizni valamit. Vagy tévedek?

- Nem tévedsz - felelte Jake. - De már-már kedvem van veled menni. Igazán klasszul hangzik.

Eddie elmosolyodott. - A már-már annyit ér, mint halottnak a szenteltvíz, öcsi. Ami pedig Rolandot illeti, ne haragudj, főnök, de nem vagy elég cukros a mi világunkhoz. Te... öö... veszítesz egy keveset fordítás közben. Susannah nevetésben tört ki.

- Mennyit akarsz felajánlani neki? - kérdezte Jake. -Valamit muszáj adni érte, nem?

- Egy dolcsit - felelte Eddie. -Valószínűleg meg kell kérnem Towert, hogy adjon kölcsön ennyit is, mert...

- Nem, ennél jobban állunk - felelte Jake, és komolyan nézett rá. - A hátizsákomban fixen akad öthat dollár. - Elvigyorodott. - Később még ennél is többet ajánlhatunk föl. Ha a dolgok lecsillapodnak ezen az oldalon.

- Ha még élünk akkor - jegyezte meg Susannah, de ugyancsak izgatottnak tűnt. - Tudod mit, Eddie? Lehet, hogy lángelme vagy.

- Balazar nem lesz boldog, ha sai Tower eladja nekünk azt a telket.

- Igen, de talán rábeszélhetjük Balazart, hogy . hagyja békén Towert - felelte Eddie. Komor kis mosoly ült ki a szája sarkába. - Roland, Enrico Balazar az a fajta fickó, akit szívesen megölök másodszor is.

- Mikor akarsz menni? - kérdezte Susannah.

- Minél előbb, annál jobb - válaszolta Eddie. -Nagyon idegesít, hogy nem tudjuk, hogy állunk az idővel New Yorkban. Roland? Mit mondasz?

- Azt mondom, hogy holnap - felelte Roland. Felvisszük a gömböt a barlangba, azután meglátjuk, át tudsz-e jutni Calvin Tower idejébe és helyére. Az ötleted jó, Eddie, köszönöm tenéked.

- Mi van, ha a gömb rossz helyre küldi? - szólalt meg Jake. - 1977 nem megfelelő változatába, vagy... - Nemigen tudta, hogyan fejezze be. Eszébe jutott, milyen vékonynak látszott minden, amikor a Fekete Tizenhármas először vitte el őket révülésben, és milyen végtelen sötétség várakozott körülöttük, a valóság festett felszínén túl. - ...vagy valami más helyre? - fejezte be.

- Ebben az esetben küldök majd lapot - felelte vállvonogatva Eddie, és elnevette magát, de Jake rögtön látta, mennyire rémült. Susannah-nak is látnia kellett, mert mindkét kezével megragadta és megszorította a férje kezét.

- Hé, minden rendben lesz! - nyugtatta Eddie.

- Ajánlom is - válaszolta Susannah. - Melegen ajánlom.

2. fejezet
A DOGAN, I. RÉSZ

EGY

Amikor másnap reggel Roland és Eddie beléptek a Makulátlan Miasszonyunk-templomba, a nappal még csak távoli ígéret volt az északkeleti látóhatáron. Eddie mécsessel világította meg az útját, miközben száját keményen összeszorítva végigment a padok között. A dolog, amiért jöttek, zümmögött. Álmatag hang volt, de azért Eddie ugyanúgy gyűlölte. Már magától a templomtól is borzalmasan érezte magát. Üresen valahogy túl nagynak tűnt. Egyre azt várta, hogy a padokban kísérteties alakokat lát (vagy talán kószáló halottakat), amint túlvilági rosszallással néznek rá.

De a zümmögés rosszabb volt.

A padok elé érve Roland kinyitotta az iszákját, és kivette a tekezsákot, amely tegnapig Jake hátizsákjában bújt meg. A harcos föltartotta egy pillanatig, és mindketten elolvasták, amit az oldalára írtak SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELSŐ-VILÁG PÁLYÁIN.

- Egy szót se, amíg azt nem mondom, hogy minden rendben! - parancsolta Roland. - Megértetted?

- Igen.

Roland bedugta a hüvelykujját a két deszka közti résbe, és a szószékben kialakított rejtekhely kinyílt. Félretette a födelet. Eddie egyszer látott egy filmet a tévében, olyan pofákról, akik éles robbanóanyagot , szállítottak London bombázása idején - UXB, így hívták -, és ahogy most Roland mozgott, az erősen emlékeztette őt erre a filmre. Hogy is ne? Ha igazuk van abban, hogy mit rejt ez a hely - és Eddie tudta, hogy így van -, akkor ez egy föl nem robbant bomba.

Roland félrehajtotta a fehér lenvászon karinget, és előbukkant a doboz. A zümmögés erősödött. Eddienek elakadt a lélegzete. Kihűlt a bőre is. Valahol a közelben egy elképzelhetetlenül rosszindulatú szörny álmosan kinyitotta a fél szemét.

A zümmögés visszasüllyedt a korábbi álmatag szintre, és Eddie ismét képes volt levegőt venni. ' Roland odaadta neki a sportzsákot, és intett, hogy nyissa ki. Eddie kételkedve (énjének egy része arra biztatta, súgja oda Rolandnak, hogy hagyják a fenébe az egészet) engedelmeskedett. Roland kiemelte a dobozt, a zümmögés tüstént erősödni kezdett. A mécses erős kis fénykörében Eddie látta a verejtéket a harcos homlokán. Erezte, hogy ő is izzad. Ha a Fekete Tizenhármas fölébred, és valamiféle fekete pokoltornácára hajítja őket...

Nem megyek. Harcolok, hogy Susannah-val maradhassak.

Hát persze. Mégis megkönnyebbült, amikor Roland a dúsan faragott szellemfa dobozt becsúsztatta a furcsa, fémes tapintású sportzsákba, amelyet az üres telken találtak. A zümmögés nem hallgatott el egészen, de alig hallható dongassa halkult. Amikor pedig Roland óvatosan meghúzta a zsák száján körbefutó zsinórt, a zsongás távoli suttogássá tompult. Mintha tengeri csiga házát tartanák a fülükhöz.

Eddie keresztet vetett. Roland kissé elmosolyodott, és utánozta.

Kint sokkal világosabb lett az északkeleti látóhatár - úgy tűnt, mégiscsak feljön a nap.

- Roland!

A harcos odafordult, felvonta a szemöldökét. A bal ökle a zsák száját szorította láthatólag nem akarta a doboz súlyát a a mégoly erősnek tűnő zsinór teherbírására bízni.

- Ha révülésben voltunk, amikor megtaláltuk ezt a zsákot, akkor hogyan hozhattuk ide?

Roland eltöprengett. Azután azt mondta - Talán a zsák is révülés.

- Még mindig?

Roland biccentett. - Igen. Azt hiszem. Még mindig.

- Ó! - Eddie végiggondolta. - Ez ijesztő!

- Meggondoltad magad, mégsem látogatsz el New Yorkba, Eddie?

Eddie megrázta a fejét. De azért félt. Valószínűleg jobban, mint bármikor azóta, hogy kiállt a bárói kupé ülései közé, hogy találós kérdéseket adjon föl Blaine-nek.

KETTŐ

Mire félútra értek az Ajtó Barlangjához vezető ösvényen (kicsit meredek, mondta Henchick, az volt, és az is maradt), már legalább tíz óra és jó nagy hőség lett. Eddie megállt, a nyakában lógó kendővel megtörölte a tarkóját, és elnézett az északi, girbegurba vízmosások felé. Itt-ott tátongó fekete lyukakat látott, és megkérdezte Rolandot, azok-e a gránátbányák. A harcos mondta, hogy azok.

- És melyikbe akarod a gyerekeket beterelni? Lehet látni innen?

- Igen - Roland kihúzta pisztolyát, és célzott. -Nézz a célgömb irányába.

Eddie engedelmeskedett, és egy mély hasadékot látott, amely reszketeg kézzel rajzolt S betűre emlékeztetett. Csurig megtöltötték a bársonyos árnyak Eddie sejtése szerint déltájt lesz egy félóra, amikor a napfény eléri a szakadék fenekét. Északabbra zsákutcában végződött, egy hatalmas sziklafal tövében. Arra lehetett a bánya bejárata, de túl sötét volt ott, hogy ki lehessen venni. Ettől a vízmosástól délkeletre földút haladt, egyenesen a Keleti országút felé. Azon túl lejtős földek sorakoztak a rizs fakuló, de még mindig zöld foltjaival. A rizsföldek mögött a folyó kanyargott.

- Eszembe jutott, amit meséltél - mondta. -- Az Eyebolt-szurdokról.

- Persze.

- De itt nincs hasadás, hogy elvégezze a piszkos munkát.

- Nincs - helyeselt Roland. - Nincs hasadás.

- Mondd meg nekem, de őszintén tényleg be fogod zavarni a város kölykeit egy olyan bányába, egy olyan vízmosásban, aminek csak egy vége van?

- Nem.

- A fölken azt gondolja, hogy ez a szándékod... szándékunk. Még a tányérhajigáló hölgyek is így vélik.

- Tudom - bólintott Roland. - Éppen ezt akarom.

- Miért?

- Mert nem hiszem, hogy a Farkasok valamilyen természetfölötti okból találnák meg a gyerekeket. Miután hallottam Jaffordsék Ótatájának történetét, nem hiszem, hogy bármi természetfölötti lenne a Farkasok körül. Nem, valamiféle patkány matat ebben a kukoricagórében. Valaki, aki eljár visítozni a Mennykőcsapásban uralkodó hatalmaknak.

- Úgy érted, minden időben más valakik. Minden huszonharmadik-huszonnegyedik évben.

- Igen.

- Ki csinálja? - kérdezte Eddie. - Ki tehet ilyet?

- Nem vagyok biztos benne, de van elképzelésem.

- Took? Apáról fiára öröklődik a dolog?

- Ha kipihented magad, Eddie, azt hiszem, folytathatnánk az utat.

- Overholser? Talán az a Telford nevű hapsi, aki úgy néz ki, mint egy tévés cowboy?

Roland szó nélkül elindult, új csizmája alatt ropogott a kavics és a törmelék. Egészséges bal kezében lengett a rózsaszín sportzsák. A benne levő dolog még mindig kellemetlen titkokat suttogott.

- Igazán beszédes vagy, mint mindig - morogta Eddie, és követte.

HÁROM

Elsőnek a nagy bölcs és kiváló drogos hangja hallatszott a barlang mélyéről.

- Nimá, a kislány! - nyögte Henry. Hangja Ebenezer Scrooge halott társára emlékeztetett a Karácsonyi énekből. Vicces volt, ugyanakkor ijesztő. - Asszíszi tán a kislány, hogy visszajut Nú Jorkba? Sokkal messzebb mentél, mint ahogy akartál, öcsi. Jobb, ha meghúzod magad, és maracc, ahol vagy... csak farigcsáljál... légy jó kis buzi... - A halott testvér vihogott. Az élő megborzongott.

- Eddie! - szólalt meg Roland.

- Hallgass a bátyádra, Eddie! - sivította az anyja a barlang sötét, lejtős torkából. A csontocskák csillogtak a sziklapadlón. - Az életét adta érted, az egész életét, a legkevesebb, hogy hallgatsz rá!

- Eddie, jól vagy?

Most Csaba Drabnik szólalt meg, akit Eddie társasága Kibaszottul Őrült Magyar néven ismert azt mondta neki, adjon már egy cigit, vagy lerántja a ga-tyáját. Eddie nagy erőfeszítéssel eltépte figyelmét a rémítő, ugyanakkor igéző hangzavartól.

- Igen - felelte. - Vagyogatok.

- A hangok a saját fejedből jönnek. A barlang megleli, és valahogy fölerősíti őket. Küldd el mindet. Kicsit idegesítő, tudom, de nincs jelentősége.

- Miért hagytad, hogy megöljenek, öcsi? - hüppögte Henry. - Mindig vártam, hogy gyere, de nem jöttél!

- Nincs jelentősége - mondta Eddie. - Jól van, rendben. Most mit csinálunk?

- A két történet - Callahané és Henchické - szerint, amelyet erről a helyről hallottam, az ajtó kinyílik, amint kinyitom a dobozt.

Eddie idegesen elnevette magát. - Azt sem szeretném, hogy a zsákból kivedd a dobozt. Hogy lehetek ilyen beszari?

- Ha meggondoltad magad...

Eddie megrázta a fejét. - Nem. Át akarok jutni vele. - Hirtelen ragyogó mosoly jelent meg az arcán. -Ugye nem amiatt aggódsz, hogy belövöm magam? Hogy keresek valakit, és anyagot

szerzek?

A barlang mélyén Henry ujjongott. - Kínai Fehér, öcskös! A nigák árulják a legjobb anyagot!

- Egyáltalán nem - mondta Roland. - Sok dolog van, ami aggaszt, de az nem tartozik közéjük, hogy visszatérsz régi szokásaidhoz.

- Jól van. - Eddie kicsit beljebb lépett a barlangba, megnézte a szabadon álló ajtót. A lapjába vésett hieroglifákat és a metszett rózsával díszített kristálykilincset leszámítva pontosan olyan volt, mint amilyenek a tengerparton álltak. - Ha megkerülöd...?

- Ha megkerülöd, akkor az ajtó eltűnik - mondta Roland. - De ott egy pokolian mély szakadék van... egész Na'arig érhet. Ha neked lennék, nem felejteném el.

- Jó tanács, Gyors Eddie megköszöni. - Megpróbálta a kristálykilincset, és érezte, hogy nem fordul. Éppen erre számított. Hátralépett.

- New Yorkra kell gondolnod - mondta Roland -, közelebbről a Második sugárútra. És az időre. Az ezerkilencszáz és hetvenhetes évre.

- Hogy gondolsz egy évre?

Amikor Roland megszólalt, a hangja elárulta, hogy kicsit türelmetlen. - Azt hiszem, arra kell gondolnod, milyen volt az a nap, amikor Jake követte korábbi mását.

Eddie már éppen mondta volna, hogy az nem jó nap, túl korai, de azután becsukta a száját. Ha igazuk volt a szabályokat illetően, akkor nem arra a napra kell visszamennie, sem révülésben, sem testi valójában. Ha igazuk volt, akkor az ottani idő valahogy beleakadt az itteni időbe, csak kicsit gyorsabban telik.

Ha igazuk volt a szabályokat illetően... ha vannak szabályok. Akkor miért nem mész oda, hogy ellenőrizd?

- Eddie! Akarod, hogy hipnotizáljalak? - kérdezte Roland, és előhúzott egy lőszert a fegyverövéből. -Tisztábban láthatod a múltat.

- Nem. Jobb, ha egyenesen, éber tudattal csinálom.

Néhányszor összezárta és kinyitotta ujjait, közben mélyeket lélegzett. A szíve nem vert különösebben gyorsan - ha egyáltalán változott a ritmusa, inkább lassult -, de mintha minden dobbanás megrázta volna az egész testét. Krisztusom, mennyivel könnyebb lenne, ha valami módon kezében tarthatná az ellenőrzést, mint Peabody professzor az időgépében, vagy abban a morlockokról szóló filmben!

- Hé, jól fogok látszani? - kérdezte Rolandot. — Mármint ha délben érkezem a Második sugárútra, mennyire leszek feltűnő?

- Ha megjelensz az emberek előtt - felelte Roland -, valószínűleg nagyon. Azt javaslom, ne törődj senkivel, aki palávert akar kezdeni veled erről a témáról, viszont azonnal hagyd el a környéket.

- Ennyit én is tudok, de a ruhám hogy néz ki? Roland közömbösen vállat vont. - Nem tudom,

Eddie. A te városod, nem az enyém.

Eddie tiltakozhatott volna. Brooklyn az ő városa. Illetve volt. Rendes körülmények között több

hónap is eltelt, míg betette a lábát Manhattanbe. Szinte úgy gondolt rá, mint egy másik országra. Mégis úgy vélte, érti, hogy Roland mire gondol. Végignézett magán egyszerű flaneling szarugombokkal, sötétkék farmer oxidált nikkelszegecsekkel réz helyett, a nadrág slicce gombos. (Lúdban látott ugyan cipzárt, de azóta nem.) Úgy vélte, nem kelt feltűnést az utcán. Legalábbis New Yorkban. Ha valaki alaposabban megnézi, legföljebb azt gondolja majd, hogy szabadnapos pincér/önjelölt művész, aki hippit játszik. De úgy vélte, a legtöbb ember nem fárad azzal, hogy alaposabban megnézze, és ez a lehető legjobb dolog. Van azonban még valami, amivel kiegészítheti...

- Van egy darab nyersbőr szíjad? - kérdezte Rolandot.

A barlang mélyéből gyászos hangerővel kikiáltott Mr.Tubther, az ötödikes osztályfőnöke - ígéretes voltál! Csodálatos tanuló voltál, és nézd meg, mi lett belőled! Miért hagytad, hogy a bátyád elrontson?

Amire Henry válaszolt haragosan hüppögve - Hagyott meghalni! Megölt!

Roland lekapta iszákját a válláról, letette a földre a barlang szájánál a rózsaszín sporttáska mellé, kinyitotta, turkálni kezdett benne. A fiatalembernek fogalma sem volt róla, mi minden lehet abban az iszák-ban csak azt tudta, hogy még sosem látta az alját. Roland végül megtalálta, amit Eddie kért, és átnyújtotta neki.

Miközben Eddie a nyersbőr szíjjal hátrakötötte a haját (véleménye szerint ez szépen kiegészítette a hippi művészkém összképét), Roland elővette azt, amit az ő csavargómotyójának nevezett, és kiborította. Volt benne egy félig üres dohányzacskó, amelyet Callahantől kapott, mindenféle érme és pénz, varrókészlet, az a megjavított csésze, amelyet kezdetleges iránytűvé változtatott Shardik tisztásán, egy régi, rongyos térkép, és az újabb, amelyet a Tavery ikrek rajzoltak. Amikor a táska kiürült, kivette a bal oldali tokból a nagy, szantálfa agyú pisztolyt. Megpörgette a dobtárat, ellenőrizte, töltve van-e, biccentett, és a tárat a helyére pattintotta. Beletette a fegyvert a csavargómotyóba, összehúzta a száján a zsineget, olyan csomót kötött rá, amelyet egyetlen rántással ki lehetett oldani, majd megviselt szíjánál fogva Eddie elé tartotta.

Először nem akarta elvenni. - Ugyan, apám, ez tiéd.

- Az utóbbi hetekben legalább annyit hordtad, mint én. Talán még többször is.

- Igen, de New Yorkról van szó. Ott mindenki lop, Roland.

- Tőled nem fognak lopni. Fogd a fegyvert. Eddie egy pillanatra belenézett Roland szemébe, aztán átvette a táskát, és a szíjat a vállára kanyarította. -Te érzel valamit.

- Igen, gyanakszom.

- Működik a ka?

Roland vállat vont. - Az mindig működik.

- Jól van - válaszolt Eddie. - Roland... ha nem jönnék vissza, vigyázz Suze-ra.

- Ez a te dolgod, nem az enyém.

Nem, gondolta Eddie. Nekem, az a dolgom, hogy védjem a rózsát.

Az ajtó felé fordult. Még ezer kérdése volt, de Rolandnak igaza van, elmúlt a kérdezősködés ideje.

- Eddie, ha tényleg nem akarod...

- Nem - felelte. - Akarom. - Fölemelte bal kezét, hüvelykujját az égnek emelte. - Amikor látod, hogy így csinálok, nyisd ki a dobozt.

- Rendben.

Roland mögötte beszél. Mert most már csak Eddie és az ajtó létezett. Az ajtó, amelyre valamilyen idegen, de szép nyelven azt írták, hogy MEGFEJTHETETLEN. Valaha olvasott egy regényt, amelynek az volt a címe, hogy Ajtó a nyárba... kitől is? Valamelyik sci-fiírótól a sok közül, akiket nyakra-főre cipelt haza a könyvtárból, egy régi, megbízható szerző, tökéletesen megfelelő a nyári szünidő hosszú délutánjaira. Murray Leinster, Poul Anderson, Gordon Dickson, Isaac Asimov, Harlan Ellison... Róbert Heinlein. Úgy rémlett, Heinlein írta az Ajtó a nyárba című könyvet. Henry mindig piszkálta a hazahordott könyvek miatt, kis pisis könyvmolynak hívta, megkérdezte, képes-e olvasni és zsebhokizni egyszerre, firtatta, hogyan képes olyan sokáig egy helyben ülni, fülig merülve valami kitalált faszságba, amiben rakéták és időgépek vannak. Henry képén pattanások virítottak, amelyek mindig fénylettek a Noxzemától és a Stri-Dextől. Éppen a seregbe készült. Eddie volt a fiatalabb. Eddie hordta haza a könyveket a könyvtárból. Tizenhárom éves volt, csaknem annyi, mint most Jake. 1977 van, ő tizenhárom éves, a sárga taxik sárgán ragyognak a Második sugárúton. Egy walkmant hallgató fekete ember ballag el a Csam-Csam Mama előtt, Eddie látja őt, tudja, hogy a fekete éppen Elton John dalát hallgatja - mi mást? -, a „Valaki megmentette az életem ma éjjel"-t. A járda zsúfolt. Késő délután van, és az emberek egy munkás nap után hazafelé tartanak New York szurdokaiban, ahol elsősorban pénz terem rizs helyett. A nők bájosan furcsa látványt nyújtanak drága üzletasszonyi kosztümben és tornacipőben a körömcipő a táskában van, mert vége a munkanapnak, és hazafelé tartanak. Úgy tűnik, mindenki mosolyog, mert a fények ragyogóak, a levegő meleg, nyár van a városban, és valahonnan légkalapácsok zaja hallatszik, ahogy azt a régi Lovin' Spoonful-számban éneklik. Előtte az ajtó, amely '77 nyarába nyílik, a taxisoknál egy és negyed dolcsi egy menet, továbbá mérföldenként még harminc cent járul hozzá, korábban kevesebb volt, és később több lesz, de most ennyi, amikor éppen itt áll a most táncoló pontján. Az űrrepülőgép a tanítónővel a fedélzetén még nem robbant föl, John Lennon még él, noha már nem sokáig, ha nem hagy föl a heroinnal, a Kínai Fehérrel. Ami Eddie Deant, Edward Cantor Deant illeti, ő még semmit sem tud a heroinról. Minden bűne néhány cigaretta (azonkívül persze, hogy igyekszik rárántani, de még csaknem egy évig nem jár sikerrel). Tizenhárom éves. 1977 van, és pontosan négy szál szőr nőtt a mellén, ezeket vallásos áhítattal számolja meg minden reggel abban a reményben, hogy eléri még a hatalmas ötös számot. Ez a nyár a bicentená-rium nyarát követi. Késő délután van június hónapban, és boldog dallamot hallhat. A dallam az Erő Tornya lemezbolt ajtajából árad, Mungo Jerry énekli a „Nyáridőn"-t, és...

Hirtelen minden valósággá vált, vagy legalább any-nyira valóságossá, amennyire véleménye szerint válnia kellett. Fölemelte a bal kezét, hüvelykujjával intett gyerünk. Mögötte Roland leült, és kivette a dobozt a rózsaszín sporttáskából. Amikor Eddie fölemelte a hüvelykujját, a harcos kinyitotta a dobozt.

Eddie fülét azonnal sértette a harangok édesen disszonáns bongása. A szeme könnyezni kezdett. Előtte a szabadon álló ajtó kattant, és a barlangot hirtelen megvilágította az erős napfény. Fölhangzott az autók tülkölése és a légkalapácsok ratatája. Nemrégiben még annyira kívánt egy ilyen ajtót, hogy majdnem megölte Rolandot, csak átjuthasson rajta. Most, hogy megtehette, halálra rémült.

Úgy érezte, a révülés harangjai szétrobbantják a fejét. Ha még sokáig hallgatja, megőrül. Eredj, ha menned kell, gondolta.

Előrelépett, könnyező szemével úgy látta, három kéz nyúl négy kilincs után. Megrántotta a

kilincset, és a késő délutáni arany nap elkápráztatta. Megcsapta a benzin, a forró városi levegő és valami arcvíz illata.

Noha alig látott, átlépett a megfejthetetlen ajtón, egy világba, ahol ő most fangon, száműzött.

NÉGY

Tényleg a Második sugárútra került amott volt a Blimpie's, mögötte Mungo Jerry dala zengett édesen karibi beattel vegyesen. Emberek áramlottak körülötte - a külváros, a belváros, a város minden része felé. Nem figyeltek föl Eddie-re, részben azért, mert zömmel arra összpontosítottak, hogy a nap végén kikerüljenek a városból, de főképpen azért, mert ez itt New York, ahol nem figyelni a másikra egyfajta életmód.

Eddie rántott egyet a jobb vállán, eligazította rajta Roland csavargómotyójának szíját, azután hátranézett. Ott volt mögötte a Calla Bryn Sturgisbe nyíló ajtó. Látta a barlang szájában ülő Rolandot, ölében a nyitott dobozzal.

Meg fogják őrjítem azok a kibaszott harangok, gondolta Eddie. Miközben figyelte, a harcos kivett két lőszert a fegyverövéből, és a fülébe tömte. Eddie elvigyorodott. Jó ötlet, apám. Akkor legalábbis segített, amikor a hasadás mögött voltak az I-70-esen. Hogy most használ-e vagy sem, az Roland dolga. Eddie nem ér rá ezzel foglalkozni.

Lassan megfordult a járdán, azután hátranézett a válla fölött, hogy az ajtó vele tart-e. Vele tartott. A többihez hasonlóan mindenhova kísérte, ahova ment. De még ha nem tette volna, Eddie akkor sem törődik vele nem tervezett olyan messzire előre. Észrevett valami mást is eltűnt az érzés, hogy minden mögött ott lappang a sötétség. Úgy vélte, azért, mert most testileg van itt, nem csupán révülésben. Ha mászkáltak is kóbor halottak a környéken, nem látta őket.

Följebb rántotta vállán a szíjat, és elindult az Elme Manhattani Étterme felé.

ÖT

Az emberek menet közben kikerülték, de ez nem volt elég bizonyíték arra, hogy tényleg itt van ugyanezt tették akkor is, amikor révülésben volt. Végül szándékosan nekiment egy fiatalembernek, aki nem is egy, de két aktatáskát cipelt - ez volt ám a tökéletes Nagy Koporsóvadász az üzleti világban!

- Hé, nézze má a lábod alá! - sipította Mr. Üzletember, mikor összeütközött a válluk.

- Bocsi, öreg, bocsi - felelte Eddie. Tényleg itt van. - Meg tudná mondani nekem, hogy milyen nap...

De Mr. Üzletember már elment, a szívkoszorúér-í trombózist üldözte, amit, kinézete alapján, úgy negyvenöt-ötven éves korára utol is fog érni. Eddie-nek eszébe jutott egy régi New York-i vicc csattanója „Bocsásson meg, uram, megmondaná, hogyan jutok el a polgármesteri hivatalig, vagy egyszerűen menjek a francba?" Önkéntelenül vihogni kezdett.

Amikor magához tért, ismét elindult. A Második sugárút és a Negyvennegyedik utca sarkán meglátott egy embert, aki egy cipőkkel és csizmákkal teli kirakatot bámult. Ez a pofa is öltönyt viselt, de sokkal lazábbnak tűnt, mint az, akinek az imént nekiment. Ráadásul csak egyetlen aktatáska volt nála, amit Eddie jó jelnek tekintett.

- Bocsánatát kérem, meg tudná mondani, milyen nap van?

- Csütörtök - felelte a kirakatnéző. - Június huszonharmadika.

- 1977?

A kirakatnéző kis félmosolyt vetett rá, felvonta a szemöldökét, tekintete egyszerre volt meglepett és cinikus. - Csakugyan 1977 van. Még, lássuk csak... hat hónapig nincs 1978. Ezt képzelje.

Eddie bólintott. - Megköszönöm tenéked.

- Megkö... mi?

- Semmi - felelte Eddie, és tovasietett. Mindössze három hét van július tizenötödikéig, gondolta. Ez túl közeli, hogy nyugodtak legyünk.

. Igen, de ha sikerül rábeszélnie Calvin Towert, hogy még ma adja el neki a telket, akkor az egész időkérdés érdektelenné válik. Egyszer, réges-régen Eddie bátyja azzal dicsekedett néhány barátjának, hogy az öcsikéje, ha komolyan elszánja magát, képes az ördögöt is rávenni, hogy gyújtsa fel magát. Eddie remélte, hogy még mindig maradt benne egy kis rábeszélő készség. Ha viszonylag könnyen elintézi Calvin Tower-rel ezt a kis üzletet, befektet némi pénzt az ingatlanba, akkor talán még marad egy félórányi ideje, hogy egy kicsit élvezhesse New York örömeit. Ünnepeljen. Talán benyomhat egy csokis tojáskrémet, vagy...

Gondolatainak sora elakadt, és olyan hirtelen torpant meg, hogy valaki nekiütközött, azután elkáromkodta magát. Eddie alig érezte az ütközést, meg se hallotta a káromkodást. A sötétszürke Lincoln Town Car megint ott parkolt - ez alkalommal nem a tűzcsap előtt, hanem néhány ajtóval arrébb.

Balazar kocsija.

Eddie ismét elindult. Hirtelen örült, hogy engedett Roland rábeszélésének, és magával hozta az egyik pisztolyt. És hogy a fegyver töltve van.

HAT

A tábla kint volt a kirakatban (a mai különlegesség New England-i meleg vacsora, Nathaniel Hawthorne-ból, Henry Dávid Thoreau-ból Róbert Frostból -desszertnek tetszés szerint Mary McCarthy vagy Grace Metalious), ugyanakkor az ajtón ott lógott az ELNÉZÉST KÉRÜNK, ZÁRVA tábla. A Torony Ereje lemezbolt melletti digitális óra szerint 3.14 volt. Ki zárja be a boltját hétköznap negyed négykor?

Különleges vevő lehet az oka, vélte Eddie. Bizonyára őt várják.

Arca két oldalához szorította a tenyerét, és benézett az Elme Manhattani Éttermének kirakatán át a boltba. Látta a gyerekkönyvekkel teli kis asztalt. Jobbra volt a pult, amely úgy festett, mintha egy századfordulós cukrászdából lopták volna, csak most senki sem ült mellette, még Aaron Deepneau sem. Hasonlóképpen senki sem volt a pénztárgépnél, bár Eddie le tudta olvasni a narancsszínű feliratot a gép ablakában NINCS ELADÁS.

A bolt üres volt. Calvin Tower elment, talán valami családi baj...

O maga van bajban, szólalt meg a fejében a harcos hideg hangja. A baj azzal a szürke automobillal érkezett. És nézd meg jobban a pultot, Eddie. Am ezúttal használd a szemed, ne csak úgy egyszerűen hagyd, hogy átszűrje a fényt.

Néha más emberek hangján gondolkozott. Sejtése szerint sokan megteszik - kicsit megváltozik a látószög, az ember máshonnan nézi a dolgokat. De úgy vélte, most nem ilyesmiről van szó. A hosszú, vén csúnya tényleg megszólalt a fejében.

Ismét ránézett a pultra. Ezúttal észrevette a márványon a műanyag sakktáblát és a fölfordított kávéscsészét. Ezúttal észrevette a szemüveget, amely a padlón hevert, és az egyik lencséje megrepedt.

Valahol a koponyája közepében megérezte a düh első lüktetését. Tompa volt, de a múltból tudta, hogy ez csak jelez, a lüktetések hajlamosak gyorsulni, erősödni, élesedni. Végül kioltják a tudatos gondolatokat, és amikor ez megtörténik, Isten mentse meg azt, aki Roland pisztolyának lőtávolságán belül tartózkodik. Egyszer megkérdezte a harcost, történt-e vele ilyesmi, ő pedig azt felelte Ez mindnyájunkkal megesik. Amikor Eddie megrázta a fejét, és azt felelte, ő nem olyan, mint Roland - sem ő, sem Suze, sem Jake -, a harcos semmit se szólt.

Tower és különleges vásárlói hátul vannak, gondolta a fiatalember, az iroda-raktárhelyiségben. És ez alkalommal valószínűleg nem beszélgetnek. Eddie-nek volt egy olyan elképzelése, hogy ez afféle emlékezetfrissítő csevely, Balazar úriemberei emlékeztetik Towert, hogy közeledik július tizenötödike, eszébe juttatják, hogy bölcs döntést kell hoznia, ha eljön az idő.

Amikor az úriember szó átfutott a fején, a düh ismét felhorgadt benne. Éppen megfelelő szó olyan alakoknak, akik eltörik egy kövér, ártalmatlan könyvárus szemüvegét, azután hátracipelik, és rémítgetik. Úriemberek! Basszak meg - commala!

Megpróbálta kinyitni a bolt ajtaját. Zárva volt, de a zár nem sokat jelentett az ajtó lötyögött, mint egy laza fog. Eddie beállt az ajtómélyedésbe, úgy festett (reményei szerint), mint akit nagyon érdekel egy bent megpillantott könyv, közben pedig egyre jobban nyomta az ajtót, először a kezével tolta a kilincset, azután (szintén reményei szerint) hanyag mozdulattal a vállával dőlt az ajtónak.

Egyébként is kilencvennégy százalék az esélye annak, hogy senki nem néz rád. Ez itt New York. Megmagyarázná, hogy jutok el a városházáig, vagy egyszerűen menjek a francba?

Erősebben nyomta az ajtót. Még korántsem dobta be minden erejét, amikor reccsent valami, és az ajtó kinyílt. Habozás nélkül belépett, mintha a világon minden joga meglenne rá, azután becsukta az ajtót. Bezárni nem tudta. A gyermekkönyvek asztaláról levett egy kötetet, miszerint Hogyan lopta el Grinch a karácsonyt?, kitépte az utolsó lapot {amúgy sem szerettem a befejezését, gondolta), háromrét hajtotta, beszorította a zár és az ajtó közé. Legalább nem nyílt ki többé. Ezután körülnézett.

A bolt üres volt, és most, hogy a nap a West Side felhőkarcolói mögé hanyatlott, árnyékos is. Egy hang sem…

De igen. Igen. A bolt hátuljából fojtott kiáltás hallatszott. Vigyázat, az úriemberek munkához láttak, gondolta Eddie, és megint lüktetni kezdett benne a harag. Ez alkalommal a lüktetés élesebb lett.

Megrántotta Roland csavargómotyójának száját, azután elindult a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK feliratu hátsó ajtó felé. Mielőtt odaért volna, ki kellett kerülnie a papírkötéses könyvek rendetlen kupacát, és egy feldöntött, régimódi, a drogériákban használatos forgatható állványt. Calvin Tower kapaszkodhatott bele, miközben Balazar úriemberei a raktár felé terelgették. Eddie nem látta, hogy történt, de nem is volt rá szüksége.

A hátsó ajtó nem volt bezárva. Eddie elővette a motyóból Roland pisztolyát, a táskát letette, hogy a döntő pillanatban ne legyen útban. Centiről centire nyitotta ki a raktárajtót,

emlékezetébe idézve, hol van Tower íróasztala. Ha észreveszik, teli torokból ordítva támadásba lendül. Roland szerint mindig teli torokból kell üvölteni, ha és amikor fölfedezik az embert. Egy-két másodpercre meglepheti az ellenséget, és néha ez a kis idő jelenti az életet.

Ez alkalommal nem volt szükség ordításra és támadásra. A férfiak, akiket keresett, az irodai részen álltak, árnyékuk groteszkül magasra kapaszkodott mögöttük a falon. Tower az irodai széken ült, de a szék nem az íróasztal mögött állt. A három iratszekrény közötti térbe tolták. Szemüvege nélkül rokonszenves arca meztelennek tűnt. Két látogatója vele szemben, vagyis Eddie-nek háttal állt. Tower láthatta volna őt, ám Jack Andolinire és George Biondira bámult, egyedül rájuk összpontosított. Leplezetlen rémülete láttán Eddie fejében ismét lüktetni kezdett a düh.

Benzinszagot érzett, ami még a legvitézebb tulajdonost is rettegéssel töltheti el, különösen egy olyat, aki papírbirodalom ura. A magasabb látogató – Andolini - mellett másfél méter magas üvegezett könyvszekrény állt. Az ajtaja nyitva. A szekrényben négy-öt polcon könyvek sorakoztak, minden könyv külön-külön, tiszta, műanyag porvédőbe csomagolva. Andolini az egyik könyvet fogta, amitől abszurd módon úgy festett, mint egy tévéreklám szereplője. A alacsonyabbik - Biondi - ugyanígy emelt a magasba egy üveget, amelyben borostyánszínű folyadék lötyögött. Hogy mi lehet, az nem is volt kérdéses.

- Kérem, Mr. Andolini - szólalt meg Tower alázatos, megtört hangon. - Kérem, az egy nagyon értékes könyv.

- Persze hogy az - felelte Andolini. - Ebben a szekrényben mindegyik értékes. Úgy tudom, van egy dedikált példánya az Ulysses-ből, amelyik huszonhatezer dollárt ér.

- Mi van benne, Jack? - kérdezte Biondi áhítattal. - Milyen könyv az, amék huszonhat ropit ér?

- Nem tudom - válaszolta Andolini. - Miért nem mondja meg nekünk, Mr. Tower? Vagy szólíthatlak Calnek?

- Az Ulysses-em széfben van - mondta Tower. -Nem eladó.

- De ezek igen - mutatta Andolini. - Nem igaz? Ennek itt az első lapjára ceruzával 7500-at írtak. Nem huszonhat rongy, de azért ez is megér egy új autót. Na már most, mit csinálok én, Cal? Figyelsz?

Eddie közelebb osont, és noha nesztelenül járt, meg sem kísérelt elrejtőzni. Mégsem vették észre. Ő is ilyen buta volt, mikor ebben a világban élt? Ennyire kiszolgáltatta magát annak, ami a szó valódi értelmében nem is lerohanás? Nyilván ilyen volt, és ezt tudta is. Nem csoda, hogy Roland eleinte mélyen megvetette.

- Én... figyelek.

- Van valamid, amit Mr. Balazar éppen annyira kíván, mint te az Ulysses-t. És noha ezek a könyvek itt, ebben a szekrénykében technikailag eladók, lefogadom, hogy piszkosul kevés akad köztük, amelyet eladsz, mert egyszerűen... nem... tudod... elviselni, hogy megválj tőlük. Ahogy nem akarsz megválni attól az üres telektől sem. Na, most a következő történik. George lelocsolja ezt a 7500-at érő könyvet benzinnel, én meg meggyújtom. Azután előveszek egy másik könyvet a kis kincsesszekrényből, és megkérdem, hogy teszel-e szóbeli ígéretet, amely szerint július tizenötödikén délben eladod azt a telket a Sombra Corporationnek. Világos?

- Én...

- Ha szóbeli ígéretet teszel, akkor ennek az összejövetelnek máris vége. Ha nem teszel ilyen

szóbeli ígéretet, akkor felgyújtom a második könyvet. Azután egy harmadikat. Azután egy negyediket. A negyedik után, azt hiszem, a társam hajlamos lesz elveszíteni a türelmét.

- Azt kurvára lefogadhatod - mondta George Biondi. Eddie most már olyan közel volt, hogy a kezével meg is érinthette volna a Nagyorrút. Mégsem vették észre.

- Ezen a ponton, azt hiszem, a benzint egyszerűen beönti a kis üvegezett szekrénybe, és felgyújtja az összes értékes kö...

Jack Andolini végre észrevette a mozgást. Elnézett társa bal válla fölött, és egy napcserzette arcú, mogyoróbarna szemű fiatalembert látott, kezében a világ legócskább, legnagyobb kellékpisztolyával. Csakis kellék lehetett.

- Ki a franc... - kezdte Jack.

Mielőtt folytathatta volna, Eddie Dean arca felderült a jókedvtől, és ettől szemrevaló arca nem is csinos, de kifejezetten szép lett. - George! - kiáltotta olyan hangon, mintha a legrégebbi, legkedvesebb barátjával találkozna hosszú távollét után. - George Biondi! Ember, még mindig a tied a legnagyobb cserpák a Hudsonori innen! Ember, de örülök, hogy látlak!

Vannak bizonyos előre meghatározott viselkedési módok az emberállatban, amelyek működésbe lépnek, ha idegenek a nevén szólítják. Ha pedig ez a megszólítás örömmel történik, az ember hajlamos rá, hogy hasonlóképpen válaszoljon. Helyzetük ellenére George „Nagyorrú" Biondi megfordult, és vigyorogni kezdett, miközben a hang felé nézett, amely ilyen barátságosan szólította meg. A vigyor éppen akkor szökkent virágba, amikor Eddie könyörtelenül leütötte Roland pisztolyával. Andolini szeme éles volt, de csupán elmosódott mozdulatot látott a fegyveragy háromszori csapásából. Az első a szeme között érte Biondit, a második a jobb szeme fölött, a harmadik a jobb halántékán. Az első kettő üresét huppant, az utolsót halk, émelyítő cuppanás követte. Biondi eldőlt, akár egy zsák, a szeme kifordult, a szája egy szopni készülő csecsemő mozdulatával nyílt ki. Az üveg kiesett ernyedt kezéből, a cementpadlóra hullott és összetört. A benzinszag hirtelen sokkal erősebb, csípős, fojtogató lett.

Eddie nem adott időt Biondi társának, hogy bármit tegyen. Miközben Nagyorrú még rángatózott a padlón a kiömlött benzinben, az üvegcserepek között, Eddie megrohanta Andolinit, és hátrálni kényszerítette.

HÉT

Calvin Tower (aki Calvin Torenként kezdte az életet) nem érzett azonnal megkönnyebbülést, semmi Hála Istennek, megmenekültem élmény nem lett úrrá rajta. Először azt gondolta Ezek rosszak de ez az új még rosszabb.

A raktár halvány fényében az újonnan jött mintha összeolvadt volna saját szökdécselő árnyékával, hogy három méter magas kísértetté vál]on. Izzó szeme szinte kiugrott üregéből, szájából kivillantak fogai, amelyek majdnem olyanok voltak, mint az agyarak. Egyik kezében jókora pisztolyt tartott, amely inkább mordálynak tűnt, olyasfajta fegyvernek, amelyet a tizenhetedik századi történetekben gépelynek neveznek. Megragadta Andolini ingének és sportzakójának gallérját, és a falnak lökte. A gengszter csípője nekiütközött az üvegezett szekrénynek, és felborította. Tower rémülten felkiáltott, de a két ember ügyet sem vetett rá.

Balazar bérence igyekezett bal felé kitörni. Az új ember, a lófarkas vicsorgó, hagyta, hogy meginduljon, azután elgáncsolta, majd ráugrott, és az egyik térdével a gengszter mellére támaszkodott. A mordály vagy gépely csövét a maffiózó álla alá, a puha torokra nyomta. Andolini a fejét forgatta, igyekezett szabadulni. Erre a másik mélyebben nyomta a csövet a nyakába.

Fuldokló hangok hallatszottak, amilyeneket a rajzfilmkacsák szoktak kiadni. Megszólalt Balazar bérgyilkosa - Ne röhögtess, haver - ez nem is igazi fegyver!

Az újonnan jött - aki mintha összeolvadt volna saját árnyékával, amitől olyan magas lett, mint egy óriás - kivette a mordályt a gengszter álla alól, a hüvelykujjával felhúzta a kakast, és a raktár mélyére célzott. Tower kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, Isten tudja, mit, de mielőtt egyetlen hangot kiadhatott volna, fülsiketítő dörrenés hallatszott, ekkorát robban egy ágyú gránátja, valami szerencsétlen baka rókalyukától másfél méternyire. Ragyogó sárga láng csapott ki a fegyver csövén. Egy pillanattal később a cső ismét a gengszter álla alatt volt.

- Na, most mi a véleményed, Jack? - kérdezte az újonnan jött. - Még mindig azt gondolod, hogy nem igazi? Megmondom neked, hogy én mit gondolok legközelebb, ha meghúzom a ravaszt, az agyad meg sem áll Hobokenig.

NYOLC

Eddie meglátta Andolini szemében a félelmet, de pániknak nyoma sem volt. Nem lepte meg. Jack Andolini volt az, aki nyakon csípte, miután a nassaui kokainfuvar félresikerült. Ez a változata fiatalabb volt -tíz évvel -, de nem tűnt szebbnek. Andolininek, akit a kiváló bölcs és elsőrangú drogos, Henry Dean Öreg Kétszer Csúnyának nevezett, barlanglakóhoz méltó, kiugró szemöldöke és ehhez illő állkapcsa volt. A keze olyan vaskos, hogy már-már karikatúrának tűnt. A csuklója szőrös. Nem csupán Öreg Kétszer Csúnyának, de Öreg Kétszer Ostobának is tűnt, holott távolról sem volt buta. Ostoba emberek nem képesek felküzdeni magukat a főnökhelyettességig egy olyan ember mellett, mint Enrico Balazar. Noha Jack ebben a mikorban talán még nem érte el ezt a rangot, de 1986-ra, amikor Eddie a JFK repülőtérre érkezik, az inge alatt kétszázezer dollár értékű bolíviai boldogságporral, bizonyosan eléri. Abban a világban, abban a hóiban és mikorban Andolini II Roche alvezére lesz. Ebben itt Eddie szerint nagy esélye van a korai visszavonulásra. Mindentől. Hacsak nem játszik tökéletesen.

Mélyebbre döfte a pisztoly csövét Andolini álla alá. A benzin és a puskapor bűze egy időre még a könyvek szagát is elnyomta. Valahol az árnyak között, Sergio, a bolt macskája fújt dühösen. Sergio láthatólag nem állhatta az erős zajokat birodalmában.

Andolini megrándult, és balra fordította a fejét. -Hé ember... ez forró!

- Nem olyan forró, mint az a hely, ahol öt perc múlva leszel - válaszolta Eddie. - Hacsak ide nem figyelsz, Jack. Csekély esélyed van rá, hogy innen kikerülj, de azért valamennyi akad. Meghallgatsz?

- Nem is ismerlek. Te honnan ismersz?

Eddie elvette a pisztolyt az Öreg Kétszer Csúnya álla alól, és egy vörös kört látott a revolvercső helyén. Mi lenne, ha azt mondanám, hogy a ka parancsára mostantól tíz év múlva ismét találkoznod kell velem? Es homárszörnyek fognak megenni? Gucciba bújtatott lábaddal kezdik, onnan dolgozzák magukat fölfelé? Andolini természetesen nem hinne neki jobban, mint ahogy Roland pisztolyáról sem tudta elképzelni, hogy működik, amíg Eddie be nem bizonyította. És a lehetőségeknek ezen a vonalán - a Toronynak ezen a szintjén - Andolinit talán nem eszik meg a homárször-nyek. Mert ez a világ különbözik minden mástól. Ez a Setét Torony Tizenkilencedik Szintje. Eddie érezte. Később majd elgondolkodik ezen, de most nem. Most maga a gondolkodás is nehezére esett. Legszívesebben megölte volna ezt a két embert, hogy azután a nyakába vegye Brooklynt, és elintézze Balazar reí-jének többi emberét. A pisztoly csövével megütögette Andolini kiugró arccsontját. Visszatartotta magát, hogy igazán megdolgozza ezt a rusnya pofát, és ezt Andolini is észrevette. Pislogott, megnyalta az ajkát. Eddie még mindig rajta térdelt, és érezte, hogy Andolini mellkasa föl-le jár, mint egy fújtató.

- Nem válaszoltál a kérdésemre - mondta a gengszternek. - Ehelyett te kérdeztél. Ha legközelebb így teszel, Jack, akkor arra fogom használni ennek a pisztolynak a csövét, hogy összetörjem az arcodat. Azután szétlövöm a térdkalácsodat, életed hátralevő részére szöcskét csinálok belőled. Jó sok mindent szétlőhetek rajtad úgy, hogy azért életben maradj, és képes legyél beszélni. És ne játszd a hülyét. Nem vagy hülye - leszámítva azt, hogy milyen munkaadót választottál -, és ezt én is tudom. Tehát hadd kérdezzem meg még egyszer Meghallgatsz?

- Van választásom?

Eddie ugyanazzal az ijesztő, érzékelhetetlen sebességgel csapott le Roland pisztolyával Andolini arcára. A járomcsont éles reccsenéssel eltört. A jobb orrlyukból, amely most akkorának tűnt, mint a Queens Belvárosi alagút, megeredt a vér. Andolini felkiáltott kínjában, Tower döbbenetében.

Eddie visszanyomta a pisztoly csövét Andolini álla alá, és oda se nézve mondta - Tartsa rajta a szemét a másikon, Mr. Tower. Szóljon, ha megmozdul.

- Ki maga? - Tower csak makogott.

- Egy barátja. Az egyetlen, aki képes megmenteni az irháját. Most pedig figyeljen, és hagyjon dolgozni.

- R-rendben.

Eddie Dean ismét Andolinira összpontosított. -George-ot lecsaptam, mert ostoba. Még ha átadná is az üzenetet, amelyet küldeni akarok, nem hinné el. És hogyan lenne képes másokat meggyőzni valaki, ha maga sem hisz abban, amit mond?

- Igaza van - mondta Andolini. Rémülettel vegyes ámulattal bámult föl Eddie-re, talán végre annak látta a fegyveres idegent, aki valójában volt. Amit Roland kezdettől fogva tudott, már akkor is, amikor Eddie Dean még taknyos orrú drogos volt, és rángott a heroinelvonástól. Jack Andolini egy harcossal nézett szembe.

- Azt lefogadhatod - válaszolta Eddie. - Most pedig átadom az üzenetet, amelyet el kell vinned Tower érinthetetlen.

Jack megrázta a fejét. - Nem érted. Towernek van valamije, ami kell valakinek. A főnököm vállalkozott rá, hogy megszerzi. Megígérte. És az én főnököm mindig...

- Megtartja az ígéretét, tudom - bólintott Eddie. -Csak ez alkalommal nem lesz rá módja, és ez nem az ő hibája. Mert Mr. Tower elhatározta, hogy ezt az üres városi telket nem adja el a Sombra Corporation-nek. Inkább a... hmm... a Tet Corporationnek adja el. Felfogtad?

- Uram, nem ismerem önt, de a főnökömet igen. Nem fog leállni.

- De le fog. Mert Tower nem akarja eladni a telket. A telek nem az övé többé. És most még jobban figyelj, Jack. Ka-me módra figyelj, és ne ka-mai módra.

- Okosan, ne bolondul.

Előrehajolt. Jack fölnézett rá, megigézte a kimeredt szem mogyorószínű írisze, véreres szaruhártyája, és a vadul vigyorgó száj, amely csóktávolságnyira volt az övétől.

- Mr. Calvin Tower olyan emberek védelme alá került, akik sokkal hatalmasabbak és sokkal

kegyetlenebbek, mint azt te el tudnád képzelni, Jack. Olyan emberek, akik mellett 77 Roche hippi virággyerek Wood-stockból. Meg kell győznöd róla, hogy semmi haszna abból, ha tovább zaklatja Calvin Towert, viszont mindent elveszíthet.

- Én nem...

- Ami téged illet, jegyezd meg, hogy ezen az emberen ott van Gileád jele. Ha még egyszer hozzáérsz akár csak beteszed a lábad ebbe a boltba -, akkor elmegyek Brooklynba, és megölöm a feleségedet és a gyerekeidet. Azután megkeresem az anyádat és az apádat, és őket is megölöm. Ezután megkeresem az anyád nővéreit és az apád fivéreit. Majd megölöm a nagyszüleidet, ha még élnek. Téged hagylak utoljára. Elhiszed, amit mondok?

Jack Andolini továbbra is a fölötte lebegő arcot nézte - a véres szemet, a vigyorgó-vicsorgó szájat -, de most már egyre nőtt benne a rémület. Elhitte, amit mondtak neki. Akárki is ez, sokat tud Balazarról és erről az ügyről. Meglehet, még Andolininál is többet tud.

- Többen is vagyunk - folytatta Eddie -, és mindnyájunknak ugyanaz a dolga hogy védjük... - csaknem kimondta, védjük a rózsát. -• ...védjük Calvin Towert. Figyelni fogjuk ezt a helyet, figyeljük Towert és a barátait, az olyan hapsikat, mint Deepneau. -Látta, hogy Andolini pillája megrebben a meglepetéstől, és elégedett volt. - Bárki jön ide, hogy akár csak emelt hangon beszéljen Towerrel, megöljük a családját, és őt hagyjuk utoljára. Ez vár George-ra, Cimi Drettóra, Trükkös Postinóra... és a testvéredre, Claudióra is.

Andolini szeme minden névnél jobban kitágult, és egy pillanatra megborzongott, amikor a testvére nevét hallotta. Talán ez az érzékeny pontja. Más kérdés, hogy képes-e meggyőzni Balazart. De bizonyos értelemben nem is számít, gondolta hidegen Eddie. Ha egyszer Tower eladta nekünk a telket, akkor nem számít, hogy mit csinálnak.

- Honnan tudsz ennyit? - kérdezte Andolini.

- Nem érdekes. Csak add át az üzenetet. Mondd meg Balazarnak, szóljon a sombrás haverjainak, hogy a telek többé nem eladó. Nekik legalábbis. Azt is, hogy Tower most már a lövő vasat viselő gileádi nép oltalma alatt áll.

- Lövő...?

- Ez a nép sokkal veszedelmesebb, mint bárki, akivel Balazarnak eddig dolga akadt - válaszolta Eddie -, beleértve a Sombra Corporationt is. Mondd meg neki, ha szívózik, annyi hulla lesz Brooklynban, hogy megtölthetik vele a Grand Army Plazát. És sok lesz közte az asszony és a gyerek. Győzd meg.

- Én... ember, megpróbálom.

Eddie fölállt, hátralépett. Az üvegcserepek között, a benzintócsában összegörbedt George Biondi megmozdult, és torokhangon motyogott valamit. Eddie intett Roland pisztolyával Jacknek, hogy szedje föl.

- Okosabban teszed, ha igyekszel - tanácsolta.

KILENC

Tower mindkettejüknek töltött egy csésze feketekávét, de a magáét nem itta meg. Túlságosan reszketett a keze. Eddie nézte, ahogy többször próbálkozik (eszébe jutott egy bombaszállító az UXB-ből, akinek tönkrementek az idegei), aztán megsajnálta, és kávéjának a felét áttöltötte a magáéba.

- Most próbálja meg - mondta, és a fél csésze kávét visszaadta a könyvesbolt tulajdonosának. Tower ismét föltette a szemüvegét, de az egyik szár elgörbült, és a pápaszem ferdén ült az arcán. A bal lencsén villám formájú repedés futott végig. A márványpultnál ültek, Tower mögötte, Eddie az egyik bárszéken. Tower kihozta azt a könyvet, amelyet Andolini elsőnek fenyegetett elégetéssel, és letette a kávéfőző mellé. Mintha nem bírta volna elviselni, hogy ne lássa.

Tower reszkető kézzel fölvette a csészét (Eddie megfigyelte, hogy nincs gyűrű az ujján - egyik kezén sem), és kiitta. Eddie nem értette, hogy ihatja feketén. Ő azt tartotta jónak, ha fele kávé volt, fele tej. Miután annyi hónapot töltött el Roland világában (sőt talán egész évek illantak tova), olyan finom volt, mint a zsíros tejszínhab.

- Jobb? - kérdezte.

- Igen. -Tower kibámult a kirakaton, mintha arra számítana, hogy visszatér a szürke Town Car, amely alig tíz perce távozott rángatózva és imbolyogva. Azután ismét Eddie-re nézett. Még mindig megijesztette a fiatalember, de leplezetlen rémülete eltűnt, amikor Eddie a hatalmas pisztolyt visszatette „a barátom csavargómotyójá"-nak nevezett szütyőbe. A motyó kopott, színtelen bőrből készült, a tetején cipzár helyett zsineggel záródott. Calvin Towernek úgy tűnt, hogy a fiatalember a túlméretezett fegyverrel az ijesztőbb személyiségjegyeit is elcsomagolta a „csavargó-motyóba". És ez jó volt, mert így legalább nem kellett elhinnie, hogy ez a fiatalember képes lenne kiirtani a gengszter családját is, nem csak a gengsztert.

- Hol van ma Deepneau barátja? - érdeklődött Eddie.

- Onkológusnál. Két évvel ezelőtt vért látott a vécécsészében, amikor a szükségét végezte. Egy fiatalabb ember ilyenkor azt mondja „a fene ebbe az aranyérbe", és vesz valami kenőcsöt. De aki a hetvenes éveiben jár, a legrosszabbra gondol. Ez az eset rossz, de nem borzalmas. A rák lelassul, ahogy az ember idősebb lesz az is öregszik. Fura belegondolni, mi? Mindenesetre sugárkezelést kapott, és állítólag elmúlt, de maga Aaron azt mondja, az ember sose szabadulhat meg a ráktól. Háromhavonta visszamegy és megnézeti. Örülök neki. Vén fasz, de még mindig pukkancs.

Össze kéne ismertetnem Aaron Deepneau-t Jamie Jajjordsszal, gondolta Eddie. Kastélyt játszhatnának sakk helyett, és végigdumálhatnák a Kecske Hold idejét.

Tower szomorúan elmosolyodott. Megigazította a szemüveget. A pápaszem egy pillanatig egyenesen állt, azután ismét elbillent. Ez a ferdeség valahogy rosszabb volt a repedésnél Tower nemcsak sebezhetőnek látszott tőle, de kissé dilinyósnak is. - Pukkancs, én meg gyáva vagyok. Talán ezért lettünk barátok - kiegészítjük egymás hibáit, és így együtt majdnem egészek vagyunk.

- Maga kicsit nehezen jön ki saját magával - mondta Eddie.

- Nem hinném. A pszichoanalitikusom azt mondja, ha valaki tudni akarja, milyen lesz az a gyerek, akinek A férfi az apja és B asszony az anyja, csak tanulmányozza az én esetemet. Azt is mondja...

- Bocsánatát kérem, Calvin, de szarok az analitikusára. Megtartotta azt a telket az utcában, és ennyi elég nekem.

- Nem az én érdemem - mondta rosszkedvűen Calvin Tower. - Olyan, mint ez - fölemelte a kávéfőző mellé tett könyvet -, meg a többi, amelyeket felgyújtással fenyegettek. Nehezen tudok megválni a dolgoktól. Amikor az első feleségem azt mondta, hogy el akar válni, megkérdeztem,

miért, ő meg azt mondta „Mert amikor hozzád mentem, még nem ismertelek. Azt gondoltam, hogy férfi vagy. De kiderült, hogy hörcsög vagy."

- A telek nem könyv - jegyezte meg Eddie.

- Csakugyan? Tényleg ezt gondolja? - Tower érdeklődve nézett rá. Amikor fölemelte a csészéjét, Eddie elégedetten látta, hogy kezének reszketése alábbhagyott.

- Maga nem?

- Néha még álmodom is róla - felelte Tower. - Igazából nem jártam ott azóta, hogyTommy Graham csemegeboltja tönkrement, és kifizettem a bontását. Aztán természetesen föl kellett állítani a kerítést, ami majdnem annyiba került, mint az ember a bontógömbbel. Azt álmodtam, hogy virágos mező terül el a helyén. Egy rózsamező, ami az Első sugárút helyén nyúlt el a szemhatárig. Furcsa álom, nem?

Eddie bizonyosra vette, hogy Calvin Towernek csakugyan lehettek ilyen álmai, mégis úgy vélte, hogy a csálén lógó szemüveg megrepedt lencséje mögött valami mást is rejt a szempár. Tower, gondolta Eddie, azért mesélte el ezt az álmot, hogy elleplezzen egy másikat, amit nem kíván elmondani.

- Furcsa - helyeselt. -Töltsön már nekem még egy csészényit ebből a sáros vízből, kérem alázattal. Tanácskoznunk kell.

Tower elmosolyodott, és ismét fölemelte a könyvet, amelyet Andolini grillezni akart. - Tanácskozás. Ebben is mindig ilyesmiket mondanak.

- Igazán?

- Aha.

Eddie fölemelte a kezét. - Hadd nézzem.

Tower először habozott. Eddie látta, hogy a könyvesbolt tulajdonosának arca egy pillanatra megmerevedik a vegyes érzelmektől.

- Ugyan már, Cal, nem a seggem akarom kitörölni vele!

- Nem. Hát persze hogy nem. Bocsánat. - Ebben a pillanatban nagyon siralmasnak látszott, mint egy alkoholista egy különösen kemény vedelés után. - Én csak... bizonyos könyvek nagyon fontosak a számomra. És ez itt igazi ritkaság.

Odaadta Eddie-nek, aki ránézett a műanyaggal borított könyvfedélre, és úgy érezte, mindjárt megáll a szíve.

- Mi az? - kérdezte Tower. Hangos koppanással tette le a csészéjét. - Mi a baj?

Eddie nem válaszolt. A borító apró, kerekded épületet ábrázolt, olyasfélét, mint a háborús bádogbarakkok, csak ezt fából ácsolták, és fenyőgallyakkal borították be. Az egyik oldalon egy indián harcos állt szarvasbőr nadrágban, ing nélkül, és egy tomahawkot szorított a melléhez. A háttérben gomolygó szürke füstfelhőket köpködve a kék ég felé, régimódi gőzmozdony vágtatott a prérin.

A könyv címe az volt hogy A dogan. Ifj. Benjámin Slightman írta.

Valahonnan a messzeségből Tower megkérdezte, nincs-e rosszul. Kicsit közelebbről Eddie azt felelte, hogy jól van. Ifj. Benjámin Slightman. Más szavakkal Ben Slightman, az ifjabb. És…

Ellökte Tower pufók kezét, amikor az igyekezett yisszaszerezni a könyvet. Azután megszámolta a szerző nevének betűit. A végeredmény tizenkilenc volt természetesen.

TÍZ

Újabb csészényit nyelt le Tower kávéjából, ez alkalommal tej nélkül. Azután ismét fölvette a műanyag tokba bújtatott kötetet.

- Mi teszi ezt különlegessé? - kérdezte. - Számomra az, hogy nemrégiben találkoztam valakivel, akinek ugyanaz a neve, mint annak a fickónak, aki ezt a könyvet írta. De…

Valami eszébe jutott, megfordította a kötetet, hátha a hátsó borítón talál egy képet a szerzőről. Ehelyett csupán egy kurta, kétsoros életrajzot lelt „Ifj. Benjámin Slightman montanai farmer. Ez a második regénye." Ez alatt egy sast ábrázoló rajz volt, meg egy felhívás VÁSÁROLJ HÁBORÚS KÖTVÉNYEKET!

- De magának mitől különleges? Mi teszi hétezerötszáz dolláros értékké?

Tower arca felragyogott. Tizenöt perccel ezelőtt életének legnagyobb rettegését élte át, de aki most látná, sose hinné el róla, gondolta Eddie. Most eltölti a megszállottsága. Rolandnak ott a Setét Torony ennek az embernek a ritka könyvek.

Olyan magasra emelte a könyvet, hogy Eddie láthassa a borítót. - A dogan, igaz?

- Igaz.

Tower kinyitotta a könyvet, és az ugyancsak műanyaggal borított fülre mutatott, ahol összefoglalták a történetet. - Na és itt?

- A dogan - olvasta Eddie. - „Izgalmas történet a régi vadnyugatról, egy indián harcos hősies küzdelme az életben maradásért." És?

- Most ezt nézze meg! - mondta diadalmasan Tower, és a címlapnál nyitotta ki a könyvet. Itt Eddie ezt olvasta

A hogan Ifj. Benjámin Slightman

- Nem értem - mondta Eddie. - Mi ebben a pláne? Tower a szemét forgatta. - Nézze meg még egyszer.

- Miért nem mondja meg egyszerűen, hogy mi…

- Nem, nem, nézze meg még egyszer! Ragaszkodom hozzá. A fölfedezés öröme, Mr. Dean. Ezt bármelyik gyűjtő megmondhatja. Bélyeg, pénzérme vagy könyv, a fölfedezés öröme ugyanaz.

Ismét a borítóra lapozott, es Eddie ez alkalommal észrevette a különbséget. - A borítón rosszul nyomták a címet? Dogan van itt hogan helyett.

Tower boldogan bólintott. - A hogan egy indián ház, olyasfajta, mint amit a borítón látni. A dogan pedig… hát, az semmi. A rosszul nyomott borító valahogy értékesebbé teszi a könyvet, de most… ezt nézze meg…

Annál az oldalnál nyitotta ki a könyvet, ahol a különböző adatok szerepeltek. A copyright dátuma 1943, ami természetesen megmagyarázta a sast és a szerző életrajza alatti felhívást. A cím itt A hogan volt, ez rendben levőnek tűnt. Eddie már éppen meg akarta kérdezni, hogy itt mi a hiba, amikor magától is rájött.

- A szerző neve elől lehagyták, hogy ifj. Igen?

- Igen! Igen! - Tower csaknem táncolt. - Mintha nem ő írta volna a könyvet, hanem az apja! Annak idején, amikor egy bibliográfiai gyűlésen jártam Philadelphiában, egy ügyvédnek elmeséltem, milyen különleges ez a könyv, ő pedig kioktatott a szerzői jogi törvényről, és azt mondta, hogy az ifj. Slightman apja egy közönséges nyomdahiba miatt követelheti ennek a könyvnek a tulajdonjogát! Megdöbbentő, nem gondolja?

- Teljes mértékben - felelte Eddie. Slightman, az idősebb, gondolta. Aztán Slightman, az ifjabb. Eszébe jutott, hogy Jake milyen gyorsan összebarátkozott az utóbbival, és nem értette, miért lett ettől rossz érzése most, miközben itt ül és kávézik a jó öreg Calla New Yorkban.

Legalább nála van a Ruger, gondolta.

- Azt mondja, ennyi kell, hogy egy könyv értékes legyen? - kérdezte. - Nyomdai hiba a borítón, néhány további hiba beljebb, és ez a könyv máris hétezer-ötszáz dolcsit ér?

- Egyáltalán nem! - botránkozott meg Tower. - De Mr. Slightman három igazán kitűnő westernregényt írt, és mindegyik indián szempontból tárgyalja az eseményeket. A hogan a középső. A háború után Slightman nagymenő lett Montanaban - a vízgazdálkodási és bányászati jogokhoz volt valami köze —, azután, és ez a dologban az ironikus, egy csoport indián ölte meg. Szó szerint megskalpolták. Ott iszogattak egy vegyesbolt előtt...

Egy Took's nevű bolt előtt, gondolta Eddie. A fejemet rá.

- ...úgy tűnik, Mr. Slightman mondott nekik valamit, ami nem nyerte el a tetszésüket és... a többit tudja.

- Minden értékes könyvnek hasonló a története? -kérdezte Eddie. -Vagyis valamilyen véletlen egybeesés teszi őket értékessé, nem pedig maguk a történetek?

Tower elnevette magát. - Fiatalember, a legtöbben, akik ritka könyveket gyűjtenek, még csak ki sem nyitják a szerzeményeiket. A könyv gerincének árt a nyitogatás, csukogatás. Ilyen módon pedig csökkenhet az eladási ár.

- Nem furcsa ez a viselkedés egy kicsit?

- Egyáltalán nem - felelte Tower, de sokatmondó pír kúszott az arcába. Énjének egy része nyilvánvalóan egyetértett Eddie-vel. - Ha egy vevő nyolcezer dollárt költ Hardy Egy tiszta nő-jének dedikált első kiadására, tökéletesen érthető, hogy biztonságos helyre rakja, ahol meg lehet csodálni, de nem lehet megérinteni. Ha az illető tényleg el akarja olvasni a könyvet, akkor megveszi a Vintage papírkötéses kiadását.

- És így is gondolja - álmélkodott Eddie.-Tényleg így gondolja.

- Hát... igen. A könyveknek nagy értéke lehet. Ez az érték különböző módokon keletkezhet. Néha elég a szerző aláírása. Néha - mint ebben az esetben - egy nyomdai hiba. Néha rendkívül csekély példányszámú az első kiadás. Ilyesmi miatt jött, Air. Dean? Emiatt akart... tanácskozást tartani?

- Nem hinném. - De tulajdonképpen miről akar tanácskozni? Tudta, tökéletesen világos volt előtte, miközben kifelé terelte Andolinit és Biondit a hátsó szobából, azután pedig az ajtóban állva figyelte, ahogy egymást támogatva odatántorognak a Town Cárhoz. Még a cinikus, törődj-a-magad-dolgával New York-i népek is mégbámulták őket. Mindketten véreztek, mindkettőnek ugyanaz a Mi történt velem? pillantás ült a szemében. Igen, akkor minden világos volt. De a könyv - és a szerző neve - ismét elhomályosította a gondolkodását. Kivette Tower kezéből, és borítóval lefelé lerakta az asztalra. Ezután nekilátott, hogy ismét rendezze a gondolatait.

- Az első és legfontosabb dolog, Mr. Tower, hogy el kell tűnnie New Yorkból július tizenötödikéig. Mert visszajönnek. Lehet, hogy nem pont ugyanezek, hanem Balazar más csahosai. És roppant buzgón igyekeznek majd megleckéztetni minket. Balazar despota. - Ezt a szót Susannah-tól tanulta - ezzel jellemezte a felesége a Tik-Tak Embert. - Nála a dolgok mindig eszkalálódnak. Ha arcul ütöd, kétszer olyan erősen üt vissza. Ha orrba vágod, eltöri az állkapcsodat. Ha gránátot dobsz rá, bombát dob vissza.

Tower felnyögött. Színpadias hang volt (noha valószínűleg nem annak szánta), és más körülmények között Eddie elnevette volna magát. De nem most. Mellesleg mostanra minden eszébe jutott, amit Towernek mondani akart. Nyélbe tudja ütni ezt az üzletet. Nyélbe fogja ütni.

- Engem valószínűleg nem tudnak elkapni. Másutt van dolgom. Ahogy mondani szokták, messze a hegyeken túl. Maga pedig legyen rajta, hogy ugyancsak ne kaphassák el.

- De hát biztosan... azok után, amit tett... még ha nem hiszik is el azt a dolgot az asszonyokkal és gyerekekkel... - Tower szeme tágra nyílt a ferde szemüveg mögött, és valósággal könyörgött, hogy Eddie mondja azt, igazából nem beszélt komolyan, amikor azt ígérte, hogy megtölti a Grand Army Plazát hullákkal. De Eddie nem tehette meg neki ezt a szívességet.

- Na, figyeljen, Cal. Ezeknél a Balazar-féle alakoknál nincs olyan, hogy hisznek vagy nem hisznek. Ők addig feszítik a húrt, ameddig lehet. Megijesztettem Nagyorrút? Nem, csak kiütöttem. És Jacket? Őt igen. Azért sikerült, mert Jacknek van egy kis képzelőereje. Hatással lesz Balazarra Csúnya Jack ijedtsége? Igen... de csak annyira, hogy óvatos legyen.

Előrehajolt a pult fölött, és komolyan nézett Towerre.

- Oké, nem akarok gyerekeket ölni! Ezt tisztázhatjuk. Egy... nos, egy másik helyen, nem érdekes, hogy hol, éppen az életünket kockáztatjuk, hogy gyerekeket mentsünk meg. De azok embergyerekek. Az olyan lények, mint Jack, Trükkös Postino és maga Balazar, azok állatok. Két lábon járó farkasok. Nevelhetnek farkasok emberi utódokat? Nem, csak újabb farkasokat. Képesek a farkas hímek párosodni emberi asszonyokkal? Nem, csak nőstény farkasokkal. így hát, ha oda kell mennem - és lehet, hogy kell -, akkor azt mondom magamnak, hogy eltakarítok egy farkasfalkát, a legkisebb kölyökig. Nincs többről szó. De kevesebbről sem.

- Istenem, komolyan gondolja - mondta Tower. Halkan, egy szuszra, sóhajtva.

- A legnagyobb mértékben, de most nem erről van szó - válaszolta Eddie. - Az a helyzet, hogy megkeresik. Nem azért, hogy megöljék, hanem hogy magára erőltessék a véleményüket. Ha itt marad, Cal, azt hiszem, a legjobb esetben is komoly sérüléseknek néz elébe. Van valamilyen hely, ahol meghúzhatja magát a jövő hónap tizenötödikéig? Van elég pénze? Mert ha nincs, azt hiszem, szerezhetek egy keveset.

Gondolatban máris Brooklynban volt. Mindenki tudja, hogy a testőrökkel körülvett Balazar ott szokott pókerezni Bernié borbélyműhelyének hátsó szobájában. Lehet, hogy hétköznap nem zajlik a játék, de azért valaki csak lesz ott, akinél van készpénz. Elegendő ahhoz...

- Aaronnak van egy kevés - mondta Tower kelletlenül. - Már többször fölajánlotta. Mindig

nemet mondtam. Azt is mindig mondja, hogy szükségem lenne egy kis szabadságra. Azt hiszem, ezzel arra célzott, hogy le kéne lépnem ez elől a népség elől, amelyik mostanában szerencséltet. Aaron kíváncsi, hogy mit akarnak, de nem kérdezi meg. Pukkancs, de úriember is. - Kurtán elmosolyodott. - Talán Aaron és én együtt mehetnénk szabadságra, fiatalúr. Végül is erre nem lesz még egy esélyünk.

Eddie nem kételkedett benne, hogy a besugárzás és a kemoterápia még legalább négy évig rendben tartja Aaron Deepneau-t, de most aligha volt idő ennek a megbeszélésére. Az Elme Manhattani Éttermének ajtaja felé nézett, és látta a másik ajtót. Mögötte ott volt a barlang szája. Ott ült a harcos, a képregények fakír-jához hasonlóan, keresztbe vetett lábbal, de csak a körvonalai látszottak. Eddie azon tűnődött, milyen régen jöhetett el? Mióta hallgatja Roland a révülés harangjainak fojtott, mégis őrjítő dallamát.

- Atlantic City elég messze van, nem gondolja? -kérdezte félénken Tower.

Eddie Dean valósággal összerázkódott a gondolattól. Röpke látomása támadt, amelyben két pufók birka - idősecskék ugyan, de azért még meglehetősen zamatosak - besétál nem csupán egy falkára, de egy egész városra való farkas közé.

- Oda ne - mondta. - Bárhová, csak oda ne.

- Na és Maine, vagy New Hampshire? Talán ki tudunk bérelni július tizenötödikéig egy nyaralót valamelyik tó partján.

Eddie bólintott. Városi gyerek volt. Nehezen tudta elképzelni a rosszfiúkat kockás sapkában, pehelymel-lényben, ahogy zöldpaprikás szendvicset majszolva, Ruffinót iszogatva fölmennek Észak-New Englandig. - Ez már jobb - mondta. - És amíg ott vannak, kereshet egy ügyvédet.

Tower hahotázni kezdett. Eddie föl kapta a fejét, ránézett, kicsit maga is elmosolyodott. Mindig jó dolog, ha meg tudunk nevettetni másokat, de még jobb, ha tudjuk is, mi a francon nevet az illető.

- Bocsánat! - mentegetőzött egy-két másodperc múlva Tower. - Csak az a helyzet, hogy Aaron ügyvéd volt. A húga és a két öccse még mindig ügyvédek. Szeretnek azzal dicsekedni, hogy nekik van a legegyedibb cégjelzésük egész New Yorkban, de talán az egész Egyesült Államokban. Annyiból állt, hogy „DEEPNEAU".

- Ez felgyorsítja a dolgokat - mondta Eddie. -És miközben vakációznak New Englandben, Mr. Deepneau készítsen egy szerződést...

- Elrejtőzünk New Englandben - helyesbített Tower. Hirtelen elromlott a kedve. - Bujkálunk New Englandben.

- Nevezze, ahogy akarja - legyintett Eddie -, csak készíttesse el azt a papírt. Maga eladja azt a telket nekem és a barátaimnak. A Tet Corporationnek. Kezdetnek kap egy dolcsit, de kezeskedem róla, hogy a végén megkapja érte a piaci árat.

Még lett volna mondanivalója, nem is kevés, de elhallgatott. Amikor kinyújtotta a kezét a Dogan, vagy Hogan, vagy miafene című könyvért, kapzsisággal elegy kelletlenseg jelent meg Tower arcán. És ami kellemetlenné tette a pillantását, az a mélyen megbúvó... illetve nem is olyan mélyen megbúvó ostobaság volt. Ó, Istenem, vitatkozni fog. Mindazok után, ami történt, még vitatkozni fog. És miért? Mert tényleg egy hörcsög.

- Megbízhat bennem, Cal - mondta, noha tudta, hogy itt nem egészen a bizalomról van szó. - Szavamat adom. Hallgasson rám. Kérem, hallgasson rám!

- Nem is ismerem magát. Csak úgy bejött az utcáról...

- ...és megmentettem az életét, ezt se felejtse el. Tower arca feszült és makacs maradt. - Nem azért jöttek, hogy megöljenek. Maga mondta.

- Csak a kedvenc könyveit akarták elégetni. A legértékesebbeket.

- Nem a legértékesebbek. És blöffölhettek is.

Eddie mélyet lélegzett, abban a reményben, hogy lecsillapodik, és nem akar, vagy legalábbis nem annyira akar áthajolni a pulton, és megragadni Tower kövér nyakát. Emlékeztette magát, hogy ha Tower nem lenne makacs, akkor már korábban eladta volna a telket a Sombránák. Már beszántották volna a rózsát. És a Setét Torony? Volt egy olyan érzése, hogy ha a rózsa elpusztul, akkor a Setét Torony egyszerűen összeomlik, mint Bábel tornya, amikor Isten belefáradt, és megpöckölte. Nem lesz újabb száz vagy ezer évig tartó várakozás, amikor leállnak a Sugarakat gerjesztő gépezetek. A Torony ledől, és mindnyájan vele dőlünk. És azután? Éljen a Bíbor Király, a révülés sötétjének fejedelme!

- Cal, ha eladja a telket nekem és a barátaimnak, akkor lekerül a horogról. De nem csak erről van szó. Végre elég pénze lesz, hogy élete végéig fenntarthassa ezt a kis boltot. - Hirtelen eszébe jutott valami. - Hé, ismer egy Holmes Fogászati Vállalat nevű céget?

Tower elmosolyodott. - Ki ne ismerné? Az ő fogselymüket használom. Meg a fogkrémjüket. Kipróbáltam a szájvizüket is, de túl erős. Miért kérdi?

- Mert Odetta Holmes a feleségem. Lehet, hogy úgy nézek ki, mint egy varasbéka, mégis én vagyok a Kibaszottul Tündér Királyfi.

Tower sokáig hallgatott. Eddie fegyelmezte a türelmetlenségét, hagyta, hadd töprengjen. Tower végül megszólalt - Azt hiszi, hogy ostoba vagyok. Hogy én vagyok Silas Marner, vagy ami még rosszabb, Ebenezer Scrooge.

Eddie nem tudta, ki az a Silas Marner, de a szövegösszefüggésből sejtette, hova akar Tower kilyukadni. -Hagyjuk ezt - mondta. - Azok után, amin keresztülment, tudnia kell, hogy mik az érdekei.

- Kötelességem közölni, hogy mindez nem esztelen fukarság részemről óvatosság is. Tudom, hogy egy darab New York értékes vagyon, legyen Manhattan bármely részén, de nemcsak erről van szó. Van egy páncélszekrényem hátul. Van benne valami. Talán még az Ulyssesemnél is értékesebb.

- Akkor miért nem tartja a bankbéli széfben?

- Mert itt kell lennie - felelte Tower. - Mindig is itt volt. Talán magára várt, vagy legalábbis olyasvalakire, mint maga, Mr. Dean. Valaha az én családomé volt az egész Teknős-öböl és... nos, várjon. Hajlandó várni?

- Igen - felelte Eddie. Mi mást tehetett volna?

TIZENEGY

Amikor Tower elment, Eddie fölkelt a székről, és odalépett ahhoz az ajtóhoz, amelyet csak ő látott. Átnézett rajta. Tompán hallotta a harangokat. Az anyja hangját már tisztábban. - Miért nem jössz el onnan? - kiáltotta fájdalmasan. - Csak rontasz a dolgokon, Eddie! Mindig ezt

csináltad!

Ez a mama, gondolta Eddie, és kimondta a harcos nevét.

Roland kihúzta a füléből az egyik golyót. Eddie-nek feltűnt, milyen furcsán fogja - szinte marokra kapja, mintha merevek lennének az ujjai -, de most nem volt idő ezen rágódni.

- Jól vagy? - kérdezte Eddie.

- Igen. És te?

- Igen, de... Roland, nem tudnál átjönni? Lehet, hogy szükségem lenne egy kis segítségre.

Roland gondolkodott, azután megrázta a fejét. -A doboz becsukódhat, ha itt hagyom. Valószínűleg be is fog csukódni. Akkor pedig az ajtó bezárul. Csapdába esünk azon az oldalon.

- Nem tudod kitámasztani azt a nyomorultat egy kővel, csonttal vagy ilyesmivel?

- Nem - rázta meg a fejét Roland. - Ez nem működik. A gömb hatalmas.

És rád is hatással van, gondolta a fiatalember. Roland arca beesettnek tűnt, éppen úgy, mint mikor a homárszörnyek mérge dolgozott benne.

- Jól van - bólintott Eddie.

- Olyan gyorsan cselekedj, ahogy csak tudsz.

- így lesz.

TIZENKETTŐ

Amikor megfordult, Tower kérdőn nézett rá. - Kivel beszélt?

Eddie félreállt, és az ajtóra mutatott. - Lát itt valamit, sai?

Calvin Tower odanézett, megrázta a fejét, de azért tovább nézett. - Remeg a levegő - mondta végül. -Mint egy forró kazán fölött. Ki van ott? Mi van ott?

- Egy ideig maradjunk annyiban, hogy senki. Mi van a kezében?

Tower fölemelte. Egy nagyon régi boríték volt. Rondírással a Stefan Torm és a vissza a feladónak, szavakat írták rá. Alájuk ugyanazokat a jelképeket rajzolta ódon tintával egy gondos kéz, amelyek az ajtón és a dobozon szerepeltek, valahova, gondolta Eddie.

- Valaha ez a boríték tartalmazta az én déd-déd-dédapám végakaratát - mondta Calvin Tower. - 1846. március 19-én keltezte. Most nincs benne más, mint egyetlen papírdarab, amelyre egy nevet írtak. Ha meg tudja mondani nekem ezt a nevet, fiatalember, megteszem, amit kér.

Lám, lám, tűnődött Eddie, újabb rejtvény következik. Csak ez alkalommal nem négy élet múlott rajta, hanem mindenek létezése.

Hála Istennek, ez könnyű, gondolta.

- A név Deschain - felelte. - A keresztnév pedig vagy a dinh-em neve, azaz Roland, vagy Stevené, vagyis az apjáé.

Minden vér kifutott Calvin Tower arcából. Eddie azon csodálkozott, hogyan képes ezt az embert megtartani a lába. - Szentséges Isten az égben - szólt a könyvárus.

Remegő ujjakkal kivett a borítékból egy ódondad, töredezett papírlapot, egy időutazót, amely százharmincegy évet tett meg, amíg elérte az ittet és a mostot. Össze volt hajtva. Tower szétnyitotta és a pultra tette, ahol mindketten elolvashatták, mit vetett papírra lendületes kézírásával Stefan Torén

Gileádi Roland Deschain Az Eld vérvonalából

Harcos

TIZENHÁROM

Még tizenöt percig beszélgettek, Eddie szerint biztos fontos dolgokról is, de a lényegen túlestek, mikor megmondta Towernek a nevet, amelyet a déd-déd-dédapja írt föl egy papírlapra tizennégy évvel a polgárháború kitörése előtt.

Nem sok kellemeset tudott meg Eddie Towerről a beszélgetés során. Némileg tisztelte (mint mindenkit, aki húsz másodpercnél tovább mer dacolni Balazar fogdmegjeivel), de igazából nem kedvelte meg. Volt benne egyfajta konok ostobaság. Eddie szerint eleve ezzel született, és az analitikusa talán még erősítette is benne, amikor azt mondta neki, hogy vigyáznia kell magára, legyen úr a saját háza táján, irányítója önnön sorsának, tisztelje saját vágyait, meg más efféle blab-lák, az összes kód, amivel önző faszt lehet csinálni valakiből. Sőt, hogy ez nemes dolog. Eddie nem is lepődött meg, amikor Tower elmesélte, hogy az egyetlen barátja Aaron Deepneau. Ha valami meglepte, hát az, hogy egyáltalán van barátja. Az ilyesfajta emberek sosem lehetnek egy ka-tet tagjai, ezért Eddie-t kínosan érintette, hogy a sorsuk ilyen szorosan kötődik hozzá.

Bíznod kell a ka-ban. Ezért van a ka, nem?

Hát persze, de Eddie-nek nem kell szeretnie.

TIZENNÉGY

MegkérdezteTowert, van-e Ex Liveris feliratú gyűrűje. Tower csodálkozva nézett rá, azután elnevette magát, és azt mondta, bizonyára Ex Libris-t akart mondani. Turkálni kezdett az egyik fiókban, találd egy könyvet, és megmutatta a képet az elülső lapján. Eddie bólintott.

- Nem - felelte Tower. - De igazán illene egy magamfajta fickóhoz, ugye? - Szúrósan ránézett. - Miért kérdezi?

De Eddie e pillanatban nem akart belemerülni abba, milyen szerepet fog játszani Tower egy ember megmenekülésében, aki most épp a sokszoros Amer ka rejtett útjait járja. A könyvárusnak már így is majd szétrobban az agya, neki meg vissza kellett jutnia a megfejthetetlen ajtón, mielőtt a Fekete Tizenhármas ízekre szedné Rolandot.

- Nem érdekes. De ha lát ilyet, föl kéne vennie. Még valami, azután megyek.

- Mi az?

- Meg kell ígérnie, hogy amint elmegyek, maga is elmegy.

Tower most megint kertelni látszott. Emiatt Eddie nagyon meg tudta volna utálni, ha elég időt tölt vele.

- Nos... hogy őszinte legyek, nem tudom, képes vagyok-e rá. A kora délután nagyon forgalmas szokott lenni... az emberek sokkal hajlamosabbak rá, hogy olvasgassanak, miután vége a munkaidőnek... és Mr. Brice is eljön, hogy megtekintse a Zavaros légkör című Irwin Shaw-regény első kiadását, amely a rádióról és a McCarthy-korszakról szól... át kell néznem a határidőnaplómat és...

És így donogott tovább, valósággal új erőre kapva, hogy leereszkedhet a hétköznapok szintjére.

Eddie szelíden annyit mondott - Szereti a golyóit, Calvin? Ragaszkodik hozzá, hogy ott lógjanak, ahol most vannak?

Tower, aki éppen azon tépelődött, ki eteti majd meg Sergiót, ha ő szedi a sátorfáját és lelép, elnémult, és meglepetten nézett rá, mintha még sosem hallotta volna ezt az egyszerű, néhány szótagból álló szót.

Eddie segítőkészen bólintott. - A mogyorói. A zacsi. A tökei. Cojones. Spermatartó. A heréi.

- Nem értem, hogy...

Eddie-nek elfogyott a kávéja. Töltött a csészébe egy kis tejet, és azt itta. Nagyon ízlett. - Mondtam, hogy ha marad, komoly sérüléseknek néz elébe. Erre gondoltam. Valószínűleg a golyóival kezdik. Hogy megleckéztessék. Hogy ez mikor történik meg, az nagyrészt a forgalomtól függ.

- A forgalomtól - mondta Tower fahangon.

- Pontosan - vágta rá Eddie, és úgy szopogatta a tejet, mintha konyak lenne. - Alapvetően attól, hogy Jack Andolini mennyi idő alatt ér oda Brooklynba, és Balazar mennyi idő alatt pakolja be néhány verőemberét egy kisteherbe, vagy furgonba, amivel aztán idejönnek a fiúk. Csak remélhetem, hogy Jack túl kábult ahhoz, hogy telefonáljon. Maga azt képzelte, hogy Balazar holnapig vár? Hogy összeül az olyan észkombájnokkal, mint Kevin Blake meg Cimi Dretto, és megtárgyalják a helyzetet? - Fölemelte egy ujját, majd még egyet. Egy másik világ pora feketéllett a körmei alatt. - Először is, ezeknek nincs agyuk másodszor, Balazar nem bízik bennük.

Ugyanazt teszi, Cal, mint minden sikeres despota, azonnal reagál, mint a villám. A csúcsforgalom kicsit feltartja, de ha hatkor még itt lesz, vagy legkésőbb fél hétkor, akkor búcsút inthet a golyóinak. Késsel lenyisszantják őket, azután egy olyan kis benzinlámpával kiégetik a sebet...

- Állj - kérte Tower. Most már nem sápadt volt, hanem egyenesen zöld. Különösen a tokája. - Egy szállodába megyek a Village-be. Van ott néhány olcsó hotel, amelyek balszerencsés írók és művészek ellátására-szakosodtak, a szobáik rondák, de azért nem olyan vészes. Felhívom Aaront, és holnap reggel indulunk északra.

- De először ki kell választania egy városkát - figyelmeztette Eddie. - Mert én vagy valamelyik barátom esetleg kapcsolatba akar majd lépni magával.

- Hogyan tehetném meg? Azt sem tudom, hogy a connecticuti Westporttól északra milyen városok vannak New Englandben!

- Ha megérkezik a Village-be, a szállodából telefonálgathat - oktatta Eddie. - Kiválasztja a várost azután holnap reggel, mielőtt elhagynák New Yorkot elküldi Aaront az üres telkéhez. Ő pedig fölírja az irányitószámot a kerítésre. - Kínos gondolata támadt. -Ugye van irányítószám?

Már feltalálták?

Tower úgy nézett rá, mint egy bolondra. - Hát persze hogy van.

- Jó. A Negyvenhatodik utcai oldalon írja föl, ott, ahol a deszkakerítés véget ér. Megértette?

- Igen, de...

- Holnapig valószínűleg békén hagyják a boltját -feltételezik, hogy volt annyi esze, és lelépett -, de ha mégsem, akkor nem foglalkoznak a telekkel, ám ha mégis, akkor a Második sugárút felőli oldalt figyelik. De ha sort kerítenek is a Negyvenhatodik utcai oldalra, akkor is magát keresik, nem Deepneau-t.

Tower akaratlanul elmosolyodott. Eddie megenyhült, és visszamosolygott rá. - De...? Mi van, ha kiszúrják Aaront?

- Olyan ruhát vegyen föl, ami nem jellemző rá. Ha farmert szokott hordani, akkor vegyen öltönyt. Ha öltönyös...

- Akkor vegyen föl farmert.

- így van. Jól jöhet egy napszemüveg is, feltéve, ha nem lesz annyira felhős az ég, hogy feltűnést keltsen. Tegyen föl egy fekete puhakalapot. Mondja meg neki, hogy nem kell művészemberre venni a figurát. Csak menjen oda a kerítéshez, mintha a plakátokat olvasgatná. Azután írja oda a számot és lépjen le. És kösse a lelkére, az isten szerelmére, hogy el ne bassza!

- És hogy fognak megtalálni minket, ha egyszer megvan az irányítószám?

Eddie-nek eszébe jutott Took és a tanácskozás, amelyet a folkenen tartottak a nagy verandán, a hintaszékekben ücsörögve. Akárkit odaengedtek, aki meg akarta nézni őket, vagy kérdezni szeretett volna valamit.

- Menjenek el a helyi vegyesboltba. Beszélgessenek kicsit, akit érdekel, annak mondják el, hogy azért vannak a városban, mert könyvet írnak, vagy meg akarják festeni a rákfogó varsákat. Megtalálom magukat.

- Jól van - mondta Tower. - Jó terv. Ezt jól kitalálta, fiatalember.

Ez a dolgom, gondolta Eddie, de nem mondta ki. Csak annyit mondott - Mennem kell. Máris túl sokáig maradtam.

- Van még valami, amiben segítenie kell, mielőtt elmenne. -Tower elmagyarázta, miről van szó.

Eddie szeme tágra nyílt. Amikor Tower befejezte -nem tartott sokáig -, a fiatalember felkiáltott - Maga viccel!

Tower az üzlet ajtaja felé biccentett, ahol most is vibrált a levegő. A Második sugárút járókelői pillanatnyi délibábbá lényegültek át, mikor elmentek előtte. -Van ott egy ajtó. Ezt mondta, és én hiszek magának. Nem látom, de valamit látok.

- Maga megőrült! - kiáltotta Eddie! - Magának teljesen elmentek hazulról! - Nem szó szerint értette - nem egészen -, de most még jobban viszolygott tőle, hogy a sorsuk összefonódjon ezzel az emberével, aki ilyet kér! Ilyet követel!

- Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem - mondta Tower. Összefonta a karját széles, ám petyhüdt

mellén. A hangja lágy volt, a pillantása azonban gyémántkemény. - Mindenesetre ez a feltételem, ha azt akarja, hogy megtegyem, amit kér. Más szóval, hogy belemenjek a maga őrültségébe.

- Ó, Cal, az isten szerelmére! Istenre és Jézus Emberre! Csak annyit kérek, hogy azt tegye meg, amit Stefan Torén testált magára!

A könyvárus tekintete nem lágyult meg, és nem is sütötte le a szemét, mintha tétovázna, v#gy füllenteni készülne. Még keményebb lett, ha ez egyáltalán lehetséges. - Stefan Torén halott, én viszont nem. Elmondtam, mik a feltételeim, hogy megtegyem, amit akar. Az egyetlen kérdés az, hogy igen, vagy nem...

- Igen, igen, IGEN! - kiáltotta Eddie, és felhajtotta Csészéjéből a fehéres maradékot. Azután fölkapta a tejesdobozt, és biztos, ami biztos, azt is kiürítette. Úgy tűnik, szüksége lesz az erőre. - Gyerünk - mondta. -Lássunk neki.

TIZENÖT

Roland belátott a könyvesboltba, de a látvány olyan volt, mintha rohanó patakon át nézné. Nem bánta volna, ha Eddie siet. Noha a golyókat mélyen belenyomta a fülébe, még így is hallotta a révülés harangjait, és semmi sem állhatta útját a szörnyű bűznek hol forró fém, hol avas szalonna, hol régi, túlérett sajt, hol odakozmált hagyma szagában fürdött. A szeme könnyezett, valószínűleg ez is hozzájárult ahhoz, ahogy a boltban levő tárgyakat látta.

A harangoknál és a szagoknál sokkal rosszabb volt, ahogy a gömb belerágta magát amúgy is megrongálódott ízületeibe, megtöltve őket valamivel, ami leginkább üvegtörmeléknek tűnt. Jó bal kezében eddig nem érzett egyebet néhány kósza nyilallásnál, de nem voltak illúziói a fájdalom ott is és mindenütt nőni fog, amíg a doboz nyitva van, és a Fekete Tizenhár-mas akadálytalanul sugározhat. A száraz fájdalom néhány nyilallása alábbhagy, amint a gömb ismét a doboz mélyén lapul, de egyáltalán nem hitte, hogy teljesen elmúlik. És ez még csak a kezdet.

Mintha csak a megérzéséhez gratulálna, jobb csípőjébe vészjóslóan belobbant a kín, és lüktetni kezdett. Forró ólommal töltött tasaknak érezte magát. Jobbjával masszírozni kezdte a csípőjét... mintha annak bármi hatása lenne.

- Roland! - A hang távoli és reszketeg volt - ahogy a tárgyak is, amelyeket az ajtó mögött látott, mintha vízen át nézné -, de összetéveszthetetlenül Eddie hangja volt. Szemét elfordította a csípőjéről, és látta, hogy Eddie és Tower valami szekrényt cipel a megfejthetetlen ajtó felé. Úgy tűnt, könyvekkel van tele. -Roland, tudnál segíteni?

A fájdalom olyan mélyen rágta be magát a csípőjébe és a térdébe, hogy még abban sem volt biztos, fel tud-e állni... mégis megtette, egyetlen gyors mozdulattal. Nem tudta, hogy Eddie éles szeme mennyit látott meg eddig is az állapotából, de nem akarta, hogy többet lásson. Addig legalábbis, amíg véget nem érnek kalandjaik Calla Bryn Sturgisben.

- Amikor megtoljuk, húzd!

Bólintott, hogy megértette. A könyvszekrény előrelendült. Volt egy különös, szédítő pillanat, amikor a fele szilárdan ott állt a barlangban, a másik fele pedig az Elme Manhattani Könyvesboltjában remegett bizonytalanul. Azután Roland megragadta és áthúzta. A szekrény megremegett, nyikorgott, azután a barlang padlójára zökkent, félrelökve kavicsok és csontocskák apró kupacait.

Amint átért az ajtón, a szellemfa doboz fedele csukódni kezdett. Az ajtó szintúgy.

- Nem, nem - mormolta Roland. - Nem teszed meg, te fattyú! - Jobb kezének megmaradt ujjait bedugta a keskenyedő résbe. A fedél mozgása abbamaradt. De ami sok, az sok. Most már a foga is zümmögni kezdett. Eddie még tanácskozott valamit Towerrel, de Rolandot többé az sem érdekelte, ha a világegyetem titkait beszélik is meg.

- Eddie! - bömbölte. - Hozzám!

Istennek hála, Eddie fölkapta a csavargómotyót, és jött. Egy pillanattal azután, hogy átlépett az ajtón, Roland lecsapta a doboz fedelét. Egy másodperccel később hétköznapi kattanással becsukódott a megfejthetetlen ajtó. Elhallgattak a harangok. A fájdalom mérge sem szivárgott tovább Roland ízületeibe. A megkönnyebbülés olyan hatalmas volt, hogy felkiáltott. Azután tíz másodpercig lehajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és küzdött, nehogy zokogni kezdjen.

- Köszönöm - mondta végül. - Köszönöm, Eddie.

- Nincs mit. Kimenjünk a barlangból?

- Igen, az jó lesz - mondta Roland. - Az istenekre, igen!

TIZENHAT

- Nem nagyon tetszett, mi? - kérdezte Roland. Tíz perc telt el Eddie visszatérése óta. Kicsit arrébb mentek a barlang szájától, azután megálltak ott, ahol az ösvény megkerült egy sziklás kiugrót. A bömbölő szél, amely hátrasimította a hajukat, ruhájukat a testükre tapasztotta, itt néhány szeszélyes széllökéssé enyhült. Roland örült ennek. Remélte, hogy magyarázatul szolgálnak a suta lassúságra, amellyel cigarettáját megsodorta. Ennek ellenére magán érezte Eddie tekintetét, és a brooklyni fiatalember - aki valaha csaknem olyan tompa és öntudatlan volt, mint Ando-lini és Biondi - most már sok mindent látott.

- Úgy érted, Tower?

Roland gunyoros pillantást vetett rá. - Ki másról beszéltem volna? A macskáról?

Eddie kurtán, igenlően mordult egyet, ami szinte nevetésnek hallatszott. Mélyeket szippantott a tiszta levegőből. Jó volt visszatérni. Részben jobb volt révülés helyett a saját testében New Yorkba menni - elmúlt a lopakodó sötétség, és az azt kísérő vékonyság érzése -, de a mindenit, az a hely bűzlött. Legfőképpen az autók és a kipufogógázok szaga (a dízelolaj füstje a legrosszabb) okozta, de ezernyi más bűz is keveredett hozzá. A keverék tetemes részét a túl sok emberi test alkotta, az alapvető görénybűzt nem rejtették el a parfümök és dezodorok, amelyeket a fölken magára pancsolt. Nem érzik, milyen büdösek így összezsúfolódva? Nyilván ez lehet a helyzet. Valaha maga is így volt ezzel. Valamikor alig várta, hogy visszamehessen New Yorkba, ölni tudott volna érte.

- Eddie! Gyere vissza Nisből! - Roland csettintett Eddie Dean arca előtt.

- Bocsánat - mondta Eddie. – Ami Towert illeti… nem, nem nagyon kedvelem. Istenem, hogy így küldje át a könyveit! A tetves első kiadványainak megmentése volt a feltétele, hogy segítsen megmenteni a kibaszott világegyetemet!

- Ő nem ilyen fogalmakban gondolkodik… hacsak álmaiban nem. És tudod, hogy fel fogják gyújtani a boltját, amikor odamennek és rájönnek, hogy eltávozott. Ez szinte biztos. Benzint öntenek be az ajtó alatt, és meggyújtják. Betörik az ablakot, és gyárilag vagy házilag készített gránátot dobnak be. Azt akarod mondani, hogy neked még nem jutott eszedbe?

Dehogynem jutott. - Hát, talán, lehet.

Most Rolandon volt a sor, hogy derűs mordulást hallasson. - Nem sok talán van ebben. így hát megmentette a legjobb könyveit. És most van valamink az Ajtó Barlangjában, ami mögé elrejthetjük az atya kincsét. Noha azt hiszem, most már nyugodtan nevezhetjük a saját kincsünknek.

- A bátorsága nem tűnt valódi bátorságnak -mondta Eddie. - Sokkal inkább fukarságnak.

- Nem mindenki elhivatott a kardra, a puskára, vagy a hajóra - figyelmeztette Roland -, de mindenek a ka-i szolgálják.

- Tényleg? A Bíbor Király is? Vagy az alacsony emberek és asszonyok, akikről Callahan atya mesélt?

Roland nem válaszolt.

Eddie folytatta - Lehet, hogy megússza. Úgy értem, Tower. Nem a macska.

- Nagyon mulatságos - felelte Roland szárazon. Végighúzott egy gyufát a nadrágja fenekén, tenyere öblébe rejtette a lángot, és meggyújtotta a cigarettáját.

- Köszönöm, Roland. Sokat fejlődtél e tekintetben. Kérdezd meg, hogy mit gondolok, Tower és Deepneau képesek-e kijutni nyom nélkül New Yorkból.

- És?

- Nem. Azt hiszem, nyomokat hagynak maguk után. Mi tudjuk követni őket, de remélem, hogy Balazar emberei nem képesek. Az egyetlen, aki miatt aggódom, Jack Andolini. Hátborzongatóan eszes. Ami Balazart illeti, szerződést kötött ezzel a Sombra Corporationnel.

- Jó pénzt nyalt föl.

- Igen, valahol a sorok között erről van szó - mondta Eddie. - Balazar tudja, hogy ha az ember szerződést köt, akkor vagy teljesíti a feltételeket, vagy kurva jó okának kell lennie, hogy ne teljesítse őket. Ha kudarcot vall, annak híre megy. Ha valaki becsődöl, annak rögtön híre megy. Pletykálni kezdik, hogy ez és ez kezd felpuhulni, nincs már vér a pucájában. Még három hete van, hogy megtalálja Towert, és rákényszerítse, adja el a telket a Sombrának. Ki fogja használni ezt az időt. Balazar nem az FBI, de azért vannak kapcsolatai és... Roland, a legnagyobb baj az ezzel aTo-werrel, hogy neki valamiképpen nem reális ez az egész. Mintha összetévesztené magát valamelyik könyvének az egyik szereplőjével. Azt gondolja, hogy a dolgoknak valamiképpen jól kell végződniük, mert az író ilyen szerződést kötött.

- Úgy érted, nemtörődöm.

Eddie meglehetősen ádázul nevetett. - Ó, azt tudom! A kérdés az, hogy Balazar elkapja-e vagy sem.

- Ügyelni fogunk Mr. Towerre. A biztonságára. Erre gondolsz, igaz?

- Teringettét! - válaszolta Eddie. Pillanatnyi néma tűnődés után mindketten nevetésben törtek ki. Ahogy a roham elmúlt, Eddie azt mondta - Azt hiszem, Callahant kell odaküldenünk, amennyiben hajlandó átmenni. Bizonyára bolondnak nézel, de...

- Egyáltalán nem - felelte Roland. - Közülünk való... vagy legalábbis lehet. Ezt az első pillanattól érzem. Meg aztán hozzászokott, hogy különös helyeken járjon. Még ma megbeszélem

vele. Holnap feljövünk ide, és figyelem, ahogy átmegy az ajtón...

- Hadd csináljam én - szólt közbe Eddie. - Egyszer éppen elég volt neked. Legalábbis egy időre.

Roland figyelmesen nézett rá, azután áthajította a cigarettáját a szakadék szélén. - Ezt miért mondod, Eddie?

- Kifehéredett a hajad, emitt. - Eddie megütögette a saját feje tetejét. - És kicsit sántítottál. Most jobb a járásod, de azt hiszem, a jó öreg reuma alaposan megrugdosott. Valld be.

- Jól van na, bevallom - bólintott Roland. Ha Eddie azt gondolja, hogy csupán a jó öreg Mr. Reumáról van szó, az nem baj.

- Tulajdonképpen ma este is átküldhetem annyi időre, amíg megjegyzi az irányítószámot - mondta Eddie. - Lefogadom, hogy holnap is nehéz napunk lesz.

- Egyikünk sem jön föl ezen az ösvényen sötétben. Addig legalábbis, amíg én beleszólhatok.

Eddie lenézett a meredek lejtőn, oda, ahol egy lezuhant sziklát került ki, és ahol öt méteren át valósággal kötéltáncmutatvány volt áthaladni. - Elfogadom a véleményedet.

Roland tápászkodni kezdett. Eddie kinyújtotta a kezét, megfogta a karját. - Maradj még néhány pillanatig, Roland. Kérlek.

A harcos visszaült, ránézett.

Eddie nagy lélegzetet vett, és belefogott. - Ben Slightman sáros - mondta. - O a spicli. Ebben majdhogynem biztos vagyok.

- Igen, tudom.

Eddie tágra nyílt szemmel nézett rá. - Tudod? Hogyan lehetséges...

- Mondjuk úgy, gyanítottam.

- De honnan?

- A szemüvege miatt - felelte Roland. - Az idősebb Ben Slightman az egyetlen személy Calla Bryn Sturgisben, akinek szemüvege van. Gyerünk, Eddie. Még sok a dolgunk. Menet közben is beszélgethetünk.

TIZENHÉT

De nem tudtak beszélgemi, legalábbis eleinte, mert az ösvény túl keskeny és meredek volt. Am később, ahogy közeledtek a mesa aljához, kiszélesedett, és enyhült a lejtő. Most már lehetett beszélgemi, és Eddie elmondta Rolandnak, amit a Dogan vagy Hogan című könyvről és szerzőjének különös, vitatott nevéről megtudott. Beszámolt az adatokat tartalmazó lap furcsaságáról (noha kételkedett benne, hogy Roland teljes mértékben felfogná, miről van szó), azután elmondta, hogy azon kezdett töprengeni, mindez nem utal-e a fiúra is, ami őrültség, de...

- Azt hiszem, ha Benny Slightman segítene az apjának, akkor arról tudnánk - mondta Roland. - Jake tudna róla.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Eddie.

Roland elhallgatott. Azután megrázta a fejét. - Jake az apát gyanúsítja.

- Ezt ő mondta?

- Nem kellett mondania.

Már majdnem odaértek a lovakhoz, amelyek a fejüket emelgették, láthatólag örültek, hogy látják őket.

- Odakint van a Rocking B-ben - mondta Eddie. -Talán ki kéne lovagolnunk hozzá. Kitalálunk valami okot, amivel visszavisszük az atyához... - Ahogy Rolandra nézett, elhallgatott. - Nem?

- Nem.

- Miért?

- Mert ez Jake dolga.

- Nehéz ügy, Roland. Kedveli Benny Slightmant, az is őt. Nagyon is. Ha Jake kideríti, hogy ő a hibás, és ez Calla tudomására jut...

- Jake megteszi, amit meg kell tennie - felelte Roland. - Ahogy mindnyájan.

- De ő még csak egy kisfiú, Roland. Hát nem érted?

- Már nem sokáig lesz az - felelte Roland, és lóra szállt. Remélte, hogy Eddie nem vette észre, ahogy arca összerándult a fájdalomtól, mikor a jobb lábát átvetette a nyereg fölött, de a fintor természetesen nem kerülte el Eddie figyelmét.

3. fejezet
A DOGAN, 2. RÉSZ

EGY

Ugyanennek a napnak a délelőttjét Jake és Benny Slightman azzal töltötte, hogy szénabálákat hordtak le a Rocking B szénapadlásáról három alsóbb padlásra, majd szétszedték őket. A délután azzal telt el, hogy úsztak, és vízi csatákat vívtak a Whye folyóban, amely kellemesen langyos volt, leszámítva a mélyebb gödröket, mert azoknak a vize egyre hidegebb lett az idő előrehaladtával.

A két tevékenység között fél tucat béressel együtt hatalmasan beebédeltek a barakkban (az idősebb Slightman nem volt köztük átment Telford Szarvasfej nevű birtokára, ahol árverést tartottak). - Eletembe nem láttam még, hogy ez a Benny gyerek illen keményen dógozzék - mondta a szakácsné, miközben letette a sült oldalassal teli tálat, amibe a fiúk lelkesen fejest ugrottak. -Tisztára lefárasztod őtet, Jake.

Neki éppen ez volt a szándéka. Miután délelőtt szénát viliáztak, délután úszkáltak, és mire felvöröslött az alkonypír, legalább tucatszor ugrottak bele a szénakazalba, arra számított, Benny úgy fog aludni, mint akit agyonvertek. Csak az a gond, hogy valószínűleg vele is ez történik. Amikor kimentek a szivattyúhoz mosakodni - addigra beköszöntött, majd elmúlt a naplemente, hamu és rózsaszín árnyalatai valódi sötétséggé mélyültek -, magával vitte Csit. Megmosta az arcát, vízcseppeket pöckölt az állatkának, amiket az fürgén üldözőbe vett. Azután térdre ereszkedett, és gyengéden tenyerébe fogta a szőrmókus pofácskáját. - Ide hallgass, Csi!

- Csi!

- El fogok aludni, de te ébressz föl, amikor a hold fölkel. De csöndesen, rendben?

- Ben! - Ami jelenthetett valamit, vagy semmit. Ha fogadást köthetett volna, Jake a valamire tette volna a tétjét. Nagyon bízott Csibén. Vagy lehet, hogy szerette. Vagy a kettő ugyanazt jelentette.

- Amikor a hold fölkel. Mondd, hogy hold, Csi.

- Hold!

Ez jól hangzott, de azért Jake a saját belső ébresztőóráját is beállította a holdkeltére. Mert ki akart menni oda, ahol Benny papáját és Andyt látta előző alkalommal. Az a furcsa találkozó nemhogy kevésbé, de ahogy telt az idő, egyre jobban aggasztotta. Nem akarta elhinni, hogy Benny papájának köze van a Farkasokhoz - azt se, hogy Andynek -, de meg akart bizonyosodni felőle. Mert Roland ezt tette volna. Ez már önmagában is elég ok.

KETTŐ

A két fiú Benny szobájában aludt. Csak egy ágy volt, amit Benny természetesen fölajánlott vendégének, de Jake visszautasította. Végül azt a rendszert vezették be, hogy azokon az éjszakákon, amelyeket Benny „páros kéznek" nevezett, ő aludt az ágyon, Jake-nek pedig a „páratlan kéz" éjszakák jutottak. Most éppen Jake aludt a padlón, és ennek nagyon örült. Benny libape-hellyel töltött matraca túl puha. Mivel azt tervezte, hogy holdkeltekor felkel, a padló valószínűleg jobb. Biztonságosabb.

Benny a feje alá tett kézzel feküdt, és fölnézett a mennyezetre. Maga mellé csalogatta Csit az ágyba, ahol a szőrmókus összegömbölyödve aludt, az orrát kacskaringós farka alá rejtve.

- Jake! - suttogta a fiú. - Aluszol?

- Nem.

- Én sem. - Szünet. - Jó, hogy itt vagy.

- Én is örülök - felelte Jake, és komolyan gondolta.

- Néha magányos dolog egykének lenni.

- Nem is tudom... én mindig egyke voltam. - Elhallgatott. - Biztos szomorú voltál, amikor a húgád meghalt.

- Néha még mindig szomorú vagyok. - Tárgyilagosan mondta, így könnyebb volt. - Maradtok, miután megveritek a Farkasokat?

- Valószínűleg nem sokáig.

- Küldetésetek van, ugye?

- Gondolom.

- Milyen?

A küldetés az, hogy megmentsék a Setét Tornyot ebben a hóiban, és a rózsát a New York-i

hóiban, ahonnan Eddie, Susannah és ő érkezett, de ezt nem akarta elmondani Bennynek, bármennyire kedvelte is. A Torony és a rózsa titkos dolgok. A ka-tet ügye. De hazudni sem akart.

- Roland nem sok mindent mondott erről - felelte. Hosszabb szünet következett. Hallatszott, ahogy

Benny fészkelődik, de csöndesen, nehogy megzavarja Csit. - Kicsit megrémít a dinh-ed.

Jake eltöprengett, azután azt mondta - Egy kicsit engem is.

- Atyust is.

Jake hirtelen roppant éber lett. - Tényleg?

- Egén. Aszongya, nem lepné meg, ha a Farkasok elintézése után ellenünk fordulna. Osztán aszonta, csak viccelt, de frászt kap attól a kemény képű vén cowboytól. Úgy vélem, a dinh-edről beszélt, nem gondolod?

- De igen - válaszolta Jake.

Már azt hitte, hogy Benny elalvófélben van, amikor a másik ismét megszólalt. - Milyen volt a szobád ott, ahonnan jöttél?

Jake fölidézte a szobáját. Eleinte meglepően nehéz volt maga elé képzelnie. Sok ideje annak, hogy egyáltalán eszébe jutott. És most nem tudta volna túl részletesen leírni Bennynek. Barátja a callai viszonyokhoz képest igazán kényelmesen élt - Jake gyanította, hogy ugyancsak kevés kisbirtok lehet, ahol a Benny korabeli srácoknak saját szoba jut -, de ehhez képest az a szoba, amelyet leírhatott volna, akár egy elvarázsolt hercegé is lehetne. Televízió? Sztereó berendezés, lemezekkel, fülhallgató, hogy ne zavarja a többieket? Stevie Wonder és a Jackson Five plakátjai a falon? A mikroszkópja, amelyen olyan dolgokat nézhetett meg, amik túl kicsik ahhoz, hogy puszta szemmel észrevehetők legyenek? Ezekről a csodákról és varázslatokról meséljen ennek a fiúnak?

- Olyan, mint ez, csak nekem volt egy íróasztalom -mondta végül.

- írásra való asztal? - Benny felkönyökölt.

- Hát, igen - felelte Jake némileg türelmetlenül, mintha azt mondaná, a mindenit, hát mi másra?

- Papír? Tollak? Libatollak?

- Papír - bólintott Jáke. Ez legalább olyan csoda, amit Benny is képes felfogni. - És tollak. De nem lúdtollak. Golyósak.

- Golyóstollak? Ezt nem értem.

Jake magyarázni kezdett, de egy idő után meghallotta a másik szuszogását. Odanézett és látta, hogy Benny még mindig felé fordul, de a szemét lecsukta.

Csi viszont kinyitotta a magáét - ragyogott a sötétben -, és Jake-re kacsintott. Ezután mintha ismét elaludt volna.

Jake hosszan nézte Bennyt, bizonyos értelemben nagyon aggódott, noha nem értette pontosan,

miért... vagy nem akarta érteni.

Végül ő is álomba merült.

HÁROM

Némi sötét, álomtalan idő elteltével félig-meddig arra ébredt, hogy megszorítják a csuklóját. Valami rángatta. Majdhogynem fájt. Fogak. Csi fogai.

- Jaj, ne. Haggyámá - nyöszörögte, de Csit nem lehetett leállítani. A szájába vette Jake csuklóját, és szelíden jobbra-balra forgatta, időnként pedig jókorát rántott rajta. Csak akkor hagyta abba, amikor a fiú végre felült, és kábultan meredt az ezüst fényű éjszakába.

- Hold - mondta Csi. A padlón ült Jake mellett, a szája félreismerhetetlenül vigyorra húzódott, a két szeme ragyogott. Ragyogniuk kellett apró fehér kövek izzottak a mélyükön. - Hold!

- Ja - suttogta Jake, azután ujjaival összezárta az állatka pofáját. - Csitt! - Elengedte, és Bennyre nézett, aki most a fal felé fordulva horkolt. Jake gyanította, akkor se ébredne föl, ha ágyút sütnének el a füle mellett.

- Hold - ismételte meg Csi, ez alkalommal halkabban. Az ablak felé nézett. - Hold, hold. Hold.

NÉGY

Jake nyereg nélkül is mehetett volna, de magával akarta vinni Csit is, az pedig nehéz, majdnem lehetetlen, ha az ember szőrén üli meg a lovat. Szerencsére az a határvidéki póni, amelyet sai Overholser kölcsönzött neki, szelíd volt, mint egy cirmos cica, és a színben, a nyergeskamrában akadt egy használt gyakorlónyereg, amelyet még egy gyerek is könnyen elbírt.

Jake fölnyergelte a lovat, azután a nyereg mögé kötötte összecsavart takaróját, vagy ahogy a helyi pásztorok hívták, a csónakot. A göngyölegben érezte a Ruger súlyát - ha megszorította, a formáját is. A poncsó, amelyiknek alkalmatos zsebe volt elöl, egy szögön lógott a nyergesben. Jake levette, vaskos övként magára tekerte, és a derekán megkötötte. Az iskolájában a srácok meleg napokon néha így hordták az ingüket. Az emlék távolinak tűnt, akár a másik emlék a szobájáról, része egy cirkuszi felvonulásnak, amely keresztülmegy a városon... azután távozik.

Az gazdagabb élet volt, suttogta egy hang a lelke mélyén.

Ez pedig igazabb, suttogta egy másik, ha lehet még mélyebbről.

Ennek a második hangnak hitt, de a szíve nehéz volt a bánattól és az aggodalomtól, miközben kivezette a pónit a szín hátsó ajtaján, el a háztól. Csi a sarkában kocogott, alkalmanként fölpillantott az égre, és azt motyogta - Hold, hold -, de többnyire csak az útjukat keresztező szagnyomokkal foglalkozott. Ez veszedelmes kirándulás lesz. Már a Devar-Tete Whye folyón való átkelés is az volt - a callai oldalról átjutni a Mennykőcsapás felőli partra -, és ezt Jake is tudta. Szorongása igazából mégis inkább a közelgő lelki fájdalom előérzetéből fakadt. Bennyre gondolt, aki azt mondta neki, hogy nagyon örül, amiért elengedték hozzá a Rocking B-be. Vajon egy hét múlva is így gondolja majd Benny?

- Nem számít - sóhajtotta. - Ez a ka.

-Ka- ismételte meg Csi, és fölnézett rá. - Hold. Ka, hold. Hold, ka.

- Pofa be! - szólt rá Jake, de a hangja nem volt barátságtalan.

- Pofa be, kai - válaszolt még barátságosabb han gon Csi. - Pofa be, hold. Pofa be, Ake. Pofa be, Csi. - Hónapok óta ez volt a leghosszabb szónoklata, ami után némaságba burkolózott. Jake még tíz percig ve- zette a pónit, el a barakk mellett, ahonnan hortyogás, nyögés és fingás vegyes kórusa hallatszott, majd fel a következő dombra. Innen, ahonnan már látszott a Keleti út, véleménye szerint biztonságosan lovagolhatott. Kigöngyölte a poncsót, Csit elhelyezte a zsebben, és lóra szállt.

ÖT

Meglehetősen biztosra vette, hogy arrafelé tart, ahol Andy és Slightman átkelt a folyón, de ezt csupán saccra állapította meg, és Roland azt mondta neki, hogy ilyen esetekben nem elég a meglehetősen biztos. Ezért inkább elment oda, ahol Bennyvel sátoroztak, onnan a részben elmerült hajóra emlékeztető gránitkiszögelléshez. Csi megint a fülébe lihegett. Jake könnyen megtalálta a fényes felszínű, kerek sziklát. Ott volt még a víz sodorta, halott fatörzs is, mert a folyó szintje hetek óta egyre apadt. Nem esett eső, és Jake számított rá, hogy ez is a hasznára lesz.

Visszakapaszkodott arra a lapos helyre, ahol Bennyvel sátoroztak. Akkor itt pányvázta ki a pónit egy bokorhoz. Most levezette hátasát a folyóhoz, azután fölkapta Csit, és keresztüllovagolt a folyón. A póni nem volt magas állat, de még így sem ért feljebb a víz a csüdjénél. Alig egy perc múlva a túlsó parton voltak.

Ugyanolyannak tűnt, mint a másik part, de csak látszólag. Holdfény ide vagy oda, itt valahogy sötétebb volt. Más módon, mint a révüléskor - eltért a New York-i sötétségtől, és a harangok sem kongtak, de azért akadt hasonlóság. A fiúnak olyan érzése volt, hogy várják, szemek fognak felé fordulni, ha elég botor, hogy jelenlétével fölriasztja a szemek tulajdonosait. Vég-Világ peremére ért. Libabőrös lett, megborzongott. Csi fölnézett rá.

- Semmi baj - suttogta Jake. - Csak ki kell ürítenem a szervezetemből.

Leszállt a lóról, Csit letette a földre, a poncsót lerakta a kerek szikla árnyékába. Úgy vélte, a kirándulás további részében nem lesz szüksége rá, máris verejtékezett idegességében. A folyó hangosan csobogott, Jake folyton a túlpartot kémlelte, bizonyos akart lenni benne, hogy senki nem jár arra. Nem akarta, hogy meglepjék. Kínzó erővel érezte a jelenlétet, a másokat. Márpedig semmi jó nem lehet abban, ami a Devar-Tete Whye innenső partján tanyázik. Jobban érezte magát, amikor elővette a dokk-munkásiszákot az összecsavart takaróból, a helyére akasztotta, azután beletette a Rugert. A fegyvertől más személy lett, olyan, akit nem mindig szeretett. De itt, a Whye másik oldalán örült, hogy a fegyver nyomja a bordáit, és élvezte ezt a másik személyt a harcost.

Valahol a távolból sikoltás hallott - akár egy asszony, aki halálos veszélyben van. Jake tudta, hogy ez csak egy szirti macska - már korábban is hallotta ezt a hangot, amikor Bennyvel lementek a folyóhoz horgászni vagy úszni -, a keze már a Ruger agyát fogta, de fékezte magát. Csi íjként megfeszült, mellső mancsait széttárta, fejét lehajtotta, a feneke az égnek állt. Ez a testtartás rendszerint azt jelentette, hogy játszani szeretne, de kivicsorított fogaiban nem volt semmi játékosság.

- Semmi baj - mondta Jake. Addig turkált az összetekert pokrócban (nem bajlódott azzal, hogy nyeregtáskát hozzon), amíg rá nem talált egy piros kockás kendőre. Ez az idősebb Slightman kendője volt, négy nappal korábban lopta el a barakk asztala alól, ahova dámajáték közben dobta le az előmunkás, de aztán megfeledkezett róla.

Szép kis tolvaj vagyok, gondolta Jake. Előbb a papa pisztolya, most meg Benny apjának kendője. Nem is tudom megmondani, hogy most le vagy felküzdöm magam.

Roland hangja válaszolt neki Azt teszed, amire elhívattál. Miért nem hagyod már abba önmagad ostorozását, és látsz neki a dolgodnak?

Két kezébe fogta a kendőt, és lenézett Csire. - A filmekben működni szokott - mondta a szőrmókusnak. - Arról fogalmam sincs, hogy a való életben is így van-e... különösen hetekkel később. - Leengedte a kendőt Csi elé, az állatka kinyújtotta hosszú nyakát, és óvatosan szimatolni kezdett. - Találd meg ezt a szagot, Csi. Találd meg és kövesd.

- Csi! - De csak ült, és nézett föl Jake-re.

- Gyerünk, te dilis! - mondta Jake, és ismét meg szagoltatta a kendőt. - Keresd! Rajta!

Csi elindult, kétszer körbefordult, azután észak felé ügetett a folyóparton. Időnként leengedte orrát a sziklás talajig, de úgy tűnt, jobban izgatja a szirti macskák nőies jajongása. Jake folyamatosan apadó reménnyel követte barátját. Na jó, maga is látta, hogy Slightman merre ment. Kicsit maga is mehet abba az irányba, hogy lássa, ha van valami látnivaló.

Csi megfordult, Jake felé kezdett ügetni, azután megállt. Egy földdarabot alaposabban körbeszimatolt. Vajon itt jött ki Slightman a vízből? Meglehet. Csi elgondolkodva, a torka mélyéből vakkantott egyet, azután jobbra fordult - keletnek. Átkígyózott két szikla között. Jake, akiben ismét hunyorogni kezdett a remény, lóra szállt, és követte.

HAT

Még nem jutottak messzire, amikor Jake rájött, hogy Csi egy ösvényen halad, amely a dombos, sziklás, száraz vidéken kanyargott az innenső parton. Kezdtek feltűnni technikára utaló jelek egy elhajított, rozsdás, elektromos kábeltekercs, valami, ami a homokból meredt elő, és leginkább olyan volt, mint egy ódon áramköri lap, üvegcserepek kupacai. A fekete árnyékban, amit egy szikla vetett a holdfényben, észrevett valamit akár ép palack is lehetett. Leszállt, fölvette, kiöntötte belőle az Isten tudja, hány éve {vagy évszázada) gyűlő homokot, és megnézte. Az oldalára ismerős nevet domborítottak Nozz-A-La.

- Jobb bumhugok itala világszerte - mormolta, és letette az üveget. Összegyűrt cigarettadoboz hevert mellette. Kisimította, és látta, hogy hetyke, piros sapkát viselő, piros ajkú nőszemély van az oldalán. Csábítóan hosszú két ujja között cigarettát tartott. A márka neve PARTI volt.

Csi közben tíz-tizenkét méterrel arrébb megállt, és a válla fölött hátranézett.

- Jól van - mondta Jake. - Jövök már.

Újabb ösvények torkolltak bele abba, amelyen jártak. Jake rájött, hogy ez a Keleti út folytatása. Csak néhány csizmanyom, és valami kisebb, mélyebb lábnyom látszott a porban. Azokon a helyeken maradtak meg, amelyeket magas sziklák szegélyeztek - út menti mélyedésekben, ahova az uralkodó szelek nemigen érhettek el. Jake úgy sejtette, a csizmanyomokat Slight-man hagyta maga után, a mélyebb, kisebb nyom pedig Andyé. Mást nem is látott. De lesznek nyomok, méghozzá nem is sokára. A Farkasok lovainak nyomai kelet felől jönnek majd errefelé. Azok is mélyebbek lesznek majd. Olyanok, mint Andyé.

Előttük az út elérte a domb tetejét. Kétoldalt fantasztikusan eltorzult, orgonasípforma kaktuszok tárogatták hatalmas, hordó vastagságú karjaikat. Csi itt megállt, valamit nézett, és megint mintha vigyorgott volna. Ahogy Jake közelebb ért, megérezte a kaktuszok szagát. Keserű volt és csípős. Az apja martinijára emlékeztetett.

Megállította póniját Csi mellett, és lenézett. Jobbra, a domb aljában megpillantott egy repedezett beton-utat. Félig nyitott kapu állta el, amely valószínűleg sokkal korábban dermedt

meg ebben a helyzetben, mint hogy a gyerekekre vadászó Farkasok zaklatni kezdték volna a Callák határvidékét. A kapu mögött ívelt fémtetejű barakk állt, a Jake felőli oldalán apró ablakok sorakoztak. A gyerek szíve felvidult, meglátván az ablakokon átsütő egyenletes, fehér fényt. Ez nem származhatott mécsestől, de izzólámpától sem (amit Roland „parázsfénynek" nevezett). Ilyesfajta fehér fénye csak a neonnak lehet. New York-i életében a neonfény általában hervasztó, unalmas dolgokhoz kapcsolódott óriási boltokhoz, amelyekben mindent leáraztak, és az ember sose találja meg azt, amit keres, álmos iskolai délutánokhoz, amikor a tanár egyfolytában duruzsol az ősi Kína kereskedelmi útjairól, vagy a perui ásványkincsekről, az eső végeérhetetle-nül zuhog odakint, és úgy tűnik, sosem szólal meg a szünetet jelző csengő, orvosi rendelőkhöz, ahol az ember idegesen, alsónadrágban ül a lepedővel borított vizsgálóasztalon, fázik, zavarban van, és valamiért biztos benne, hogy szurit kap. Ma éjszaka azonban örült a neonfénynek.

- Ügyes vagy, öcsi! - mondta a szőrmókusnak.

Az pedig ahelyett, hogy szokása szerint nevének megismétlésével válaszolt volna, elnézett Jake mellett, és halkan morogni kezdett. Ugyanebben a pillanatban a póni idegesen felnyihogott és megrázkódott. Jake megfékezte, és rájött, hogy a gin és a boróka keserű (noha nem igazán kellemetlen) szaga fölerősödött. Körülnézett és látta, hogy a jobbfelőli kaktuszbozótból kiálló két tüskés kar lassan, vakon felé fordul. Halk csikorgás hallatszott, és fehér lé futott le a kaktusz törzsén. A karok tüskéi, amelyek a holdfényben hosszúnak, gonosznak tűntek, a fiú felé lendültek. A lény megszimatolta őt, és éhes volt.

- Gyerünk! - mondta Csinek, és könnyedén a póni oldalába nyomta a sarkát. Ennél többre nem is volt szükség. Az állat sietve, csaknem ügetve indult el lefelé a domboldalon a neonfényes épületek irányába. Csi még egy bizalmatlan pillantást vetett a mozgó kaktuszra, azután követte őket.

HÉT

Jake elérte a betonutat, és megállt. Tőle ötvenméternyire az utat (amely itt határozottan út volt, vagy legalábbis az lehetett valaha) vasúti sínek keresztezték, hogy azután egyenesen fussanak a Devar-Tete Whye felé, amelynek két partját itt alacsony híd kötötte össze. A fölken ezt a hidat „töltésútnak" nevezte. Callahantől hallották, hogy az idősebbek egyenesen az ördög töltésűtjának nevezték.

- Ezen a vágányon jön le a Mennykőcsapásból az a vonat, amely a megrontottakat hozza - mormogta Jake a szőrmókusnak. Volt egy olyan sejtelme, hogy amikor maguk mögött hagyják Calla Bryn Sturgist -ha maguk mögött hagyják -, akkor a sínek mentén haladnak majd tovább.

Egy pillanatig még állt, lábát kihúzva a kengyelből, azután elindította a pónit a repedezett országúton, az épület felé. Olyannak tűnt, mint a támaszpontok barakkjai. Csi kurta lábaival nehezen haladt a töredezett felszínen. A tönkrement út veszélyes lehet a lóra is. Ahogy belül voltak a kapun, Jake leszállt a nyeregből, és egy helyet keresett, ahova hátasát kiköthetné. A közelben volt néhány bokor, de valami azt súgta, hogy túl közel vannak. Túlságosan láthatók. Lekanyarodott az útról, és körülnézett, Csit keresve. - Maradj!

- Marad! Csi! Ake!

Újabb bokrokat talált egy nagy sziklagörgeteg mögött, amely olyan volt, mint óriás játék kockák mállófélben levő, ledőlt tornya. Úgy vélte, ez már megfelelő hely a póninak. Kikötötte, aztán megsimogatta a hosszú, selymes pofát. - Nemsokára jövök - mondta. - Ugye jó leszel?

A póni nagyot fújt, és mintha bólintott volna. Jake tudta, hogy ez a világon semmit sem jelent. És azt is, hogy valószínúleg teljesen fölösleges az elővigyázatosság. Mégis, jobb az óvatosság,

mint a késő bánat. Visszament az útra, és lehajolt a szőrmókusért. Ahogy fölegyenesedett, kigyúlt a ragyogó lámpák sorozata, és a helyére szögezte, mint egy bogarat a mikroszkóp tárgylemezére. Csit a hóna alá fogta, és a másik karja mögé rejtette a szemét. Csi vinnyogott és pislogott.

Nem jött figyelmeztetés, nem követelték szigorúan, hogy azonosítsa magát, csak a szél motozott halkan. Jake sejtette, hogy a lámpákat mozgásérzékelő irányítja. Mi következik ezután? Dipoláris számítógéppel vezérelt géppuskatűz? Elősurran egy kicsiny, de gyilkos robot, amilyenekkel Roland, Eddie és Susannah találkozott a tisztáson, ahol követni kezdték a Sugár Útját? Esetleg egy nagy háló hullik rá, mint egy dzsungelfilmben, amelyet a tévében látott?

Fölnézett, de nem volt háló. Sem géppuska. Ismét elindult, megkerülte a legmélyebb lyukakat, átugrott egy vízmosást. Azon túl az út meredekebb, repedezett lett, de nagyjából egészben maradt. - Most már mehetsz gyalog - mondta Csinek. - Öcsi, de nehéz vagy. Vigyázz magadra, különben be kell íratnom téged a fogyiklubba!

Egyenesen előrenézett, hunyorogva, a szemét takargatva a vakító fénytől. A lámpák egymás mellett sorakoztak, a barakk ívelt eresze alatt. A gyereknek hosszú, fekete árnyéka nőtt a fényüktől. Felfedezett néhány döglött szirti macskát, kettő tőle balra hevert, kettő jobbra. Háromból szinte már csak csontok maradtak. A negyedik erősen oszlófélben volt, de Jake látott rajta egy lyukat, amely túl nagy volt ahhoz, hogy golyó üthesse. Talán számszeríj. Ez vigasztaló. Itt nem működnek holmi szuperfegyverek. Akkor is hibbant, hogy nem rohan vissza a folyóhoz, át Callába.

- Hibbant - mondta.

- Bánt - helyeselt Csi, aki ismét Jake sarkában ügetett.

Egy perccel később megérkeztek a barakk ajtajához, amely fölött rozsdás vastáblán ez állt

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.

Északkeleti folyosó ív kvadráns

16. ELŐRETOLT HELYŐRSÉG

Közepes biztonság

VERBÁLIS BELÉPÉSI KÓD SZÜKSÉGES

Az ajtón is lógott egy tábla, ferdén, mindössze két csavar tartotta. Ez vicc? Vagy valami kódnév? Jake úgy vélte, egy kicsit mindkettő. A betűk rozsdába fulladtak, erősen megviselte őket az Isten tudja, hány éve ostromló szélfútta homok, de azért el lehetett olvasni.

ISTEN HOZOTT A DOGANBAN

NYOLC

Arra számított, hogy az ajtó zárva lesz, és nem tévedett. A kilincs éppen csak egy kicsit mozdult el fölfelé és lefelé. Sejtelme szerint új korában szilárdan tartott, meg se moccant. Az ajtó mellett balra egy rozsdás acélpanel volt, azon egy gomb és egy mikrofon rácsa. Alá azt írták VERBÁLIS KÓD. Amikor a gomb felé nyúlt, a tetőt szegélyező lámpák hirtelen kialudtak, és ő ott maradt a vaksötétben. Időzárjuk van, gondolta, és várt, hogy a szeme hozzászokjék a sötéthez. Méghozzá meglehetősen rövid ideig tartó időzár. De lehet, hogy ez is a végét járja, mint minden, amit a Régi Nép hagyott maga után.

Szeme alkalmazkodott a holdfényhez, és ismét meglátta a nyitó berendezés dobozát. Többé-kevésbé sejtette, mi lehet a szóbeli kód. Megnyomta a gombot.

- ÜDVÖZLÖM AZ ÍV KVADRÁNS 16-OS ELŐRETOLT HELYŐRSÉGÉBEN - mondta egy hang. Jake ugrott egyet, és elfojtott egy kiáltást. Hangra számított persze, de nem olyanra, ami kísértetiesen emlékeztetett Blaine hangszínére. Már-már azt várta, hogy John Wayne elnyújtott kiejtésével folytatja, és tompaeszunek nevezi. - KÖZEPES BIZTONSÁGÚ HELYŐRSÉG. KÉREM, ADJA MEG A VERBÁLIS BELÉPÉSI KÓDOT. TÍZ MÁSODPERCE VAN. KILENC... NYOLC...

- Tizenkilenc - mondta Jake.

- HELYTELEN KÓD. ISMÉT PRÓBÁLKOZHAT. ÖT... NÉGY... HÁROM...

- Kilencvenkilenc - mondta Jake.

- KÖSZÖNÖM.

Az ajtó kattanva kinyílt.

KILENC

A terem, amelybe Jake és Csi belépett, arra a hatalmas vezérlőre emlékeztette a fiút, amelyen Roland átvitte Lud városa alatt, az acélgolyó nyomában, Blaine indóháza felé. Ez itt természetesen kisebb volt, de sok számlap és műszer azonosnak tűnt. Némelyik műszerfal előtt székek álltak, a görgős fajtából, amely végig tud gurulni a padlón, így az itt dolgozó emberek ide-oda mozoghatnak anélkül, hogy a székből föl kéne állniuk. Állandóan legyezett a friss szellő, de Jake időnként érdes kattogást hallott a szellőzőberendezésből. Noha a műszerfalak háromnegyede világos volt, sok sötétet is látott közöttük. Öreg és fáradt ebben igaza volt. Az egyik sarokban csontváz vigyorgott, khakiegyenruha lógott róla cafatokban.

A szoba egyik sarkában tévéképernyők sorakoztak. Ez egy kicsit az apja otthoni dolgozószobájára hasonlított, ámbár neki csak három tévéje volt - minden hálózatra egy -, itt pedig... számolni kezdett. Harminc. Három kivehetetlenül homályos képet mutatott. Kettőn a kép sebesen rohant fölfelé, mintha a függőleges képrögzítés kipurcant volna. Négy teljesen sötét volt. A többi huszonegyen képek látszottak, Jake egyre növekvő csodálattal bámulta őket. Féltucatnyi a sivatag különböző szelvényeit mutatta, beleértve azt a domboldalt, amelyet a két torz kaktusz őrzött. Két további képernyőn maga a helyőrség - a Dogan - látszott hátulról, az út felől. Alatta három képernyő a Dogan belsejét mutatta. Az egyiken egy szoba volt, ami kantin vagy konyha lehetett. A másikon egy kisebb, talán nyolcfős hálóterem (Jake az egyik felső priccsen felfedezett egy további csontvázat). A harmadik képernyő ugyanezt a termet mutatta felülnézetben. Jake láthatta magát és Csit. Volt egy képernyő, amely a vágányt mutatta, egy másikon a KisWhye .. szépséges innenső partja úszott a holdfényben. Messze jobbra volt a töltésút, amelyen a sínek átszelték a folyót.

De a fiút a további nyolc műveleti képernyő döbbentette meg igazán. Az egyik a Took-féle vegyesboltot mutatta, amely most sötét volt és kihalt, mert éjszakára bezárt. Egy másikon a Pavilon látszott. Kettőn Calla fő utcája. A következőn a Miasszonyunk temploma, aztán a parókia nappalija... belülről! Jake látta az atya macskáját, Cirmit, amint a kályhán szunyókál. Két másik képernyőn a manniták települését lehetett látni (feltételezte Jake, aki még nem járt ott).

Hol az ördögbe lehetnek azok a kamerák? Hogyhogy senki nem veszi észre őket?

Mert túl aprók. És mert el vannak rejtve. Csíz, éppen a Kandi Kamera filmez!

De hát a templom... a parókia... ezek az épületek néhány éve még nem léteztek Callában. És odabent? A paplakban? Ki tette oda ezeket a kamerákat, és mikor?

Nem tudta, mikor, de az a borzalmas gondolata támadt, hogy ismeri azt, aki odatette. Hál' istennek a legtöbb tanácskozást a verandán tartották, vagy kint a gyepen. Mégis, vajon mennyit tudhatnak a Farkasok - vagy a gazdáik? Vajon ennek a helynek a pokoli gépei, a kibaszott pokoli gépek, mennyit rögzítettek?

És továbbítottak?

Fájt a keze. Olyan szorosan zárta ökölbe a kezét, hogy a körmei a tenyerébe vágtak. Nagy erőfeszítéssel ellazította az ujjait. Folyton azt várta, hogy a hangszóró rostélya mögül megszólal egy hang - az, amelyik annyira emlékeztet Blaine-ére -, hogy fenyegetőn megkérdezze, mit keres itt. De leginkább csönd volt ebben a még nem teljesen lepusztult teremben nem hallatszott más hang, mint a berendezések halk zúgása, és alkalmanként a légcserélő krákogása. Hátrapillantott az ajtóra, és látta, hogy a pneumatikus ajtószárnyak becsukódtak. Emiatt nem aggódott erről az oldalról könnyen ki lehetett nyitni. Ha mégsem, a jó öreg kilencvenkilences majd kihozza. Emlékezett rá, hogy mutatkozott be a fölken előtt a Pavilonnál az első éjszakán. Jake Chambers vagyok, Elmer fia az Eld vérvonalából, mondta. A Kilencvenkilences ka-tet-ből. Miért mondta ezt? Nem tudta. Csak annyit, hogy a dolgok folyton fölbukkannak. Az iskolában Ms.-Avery felolvasott nekik egy verset William Butler Yeatstől, amelynek az volt a címe, hogy A Második Eljövetel. Egy sólyomról szólt, amely egyre táguló gyűrűkben kering - ez Ms. Avery szerint - valamilyen köröket jelent. De vannak dolgok, amelyek inkább csigavonalban haladnak, nem körben. A Tizenkilences (vagy Kilencvenkilences Jake-nek volt egy olyan sejtelme, hogy valójában ugyanazt jelenti) ka-tet számára a dolgok egyre jobban összeszorultak, meg akkor is, ha a világ egyre vénül, egyre jobban szétesik, lezárul, és darabjaira hull. Mintha abban a forgószélben lennének, amely elvitte Dorothyt Óz földjére, ahol a boszorkányok valódiak, és a bumhugok uralkodnak. Jake számára tökéletesen logikus volt, hogy újra és újra előkerülnek ugyanazok a dolgok, méghozzá egyre gyakrabban, mert...

Az egyik képernyőn megmozdult valami. Odanézett, és meglátta Benny apját és Andyt, az Üzenetvivő Robotot, amint átjönnek a dombtetőn a kaktusz őrszemek között. A tüskés hordókarok éppen feléjük lendültek, hogy elállják az utat - és talán azért is, hogy felnyársalják az áldozatokat. Andynek mindenesetre nem volt oka félni a kaktusztüskéktől. Az egyik karja meglendült, és félbetörte az egyik hordót, amely a porba hullott, és fehér trutymót lövellt. Lehet, hogy csak növényi lé, gondolta Jake. De az is lehet, hogy vér. Mindenesetre a másik kaktusz sietve elfordult. Andy és Ben Slightman megállt egy pillanatra, talán azért, hogy ezt megbeszéljék. A kép nem volt annyira világos, hogy látni lehessen, mozog-e az ember szája.

Félelmes, torokszorító pánik fogta el Jake-et. A teste hirtelen nagyon súlyosnak rémlett, mintha a Jupiter vagy a Szaturnusz hatalmas nehézkedési ereje húzná le. Nem kapott levegőt a mellkasa tökéletesen belapult, így érezhette magát Aranyfürt, gondolta valami bágyadt messzeségből, amikor fölébredt a kis ágyban, éppen időben, hogy meghallja, ahogy a Három Medve elindul lefelé a lépcsőn. Nem ette meg a kását, nem törte el a Ricsi Bocs karosszékét, de már túl sok titkot ismert. Amelyek egyetlen titokba sűríthetők. Egyetlen szörnyű titokba.

Elindultak lefelé az úton. Közeledtek a Doganhoz.

Csi aggodalmasan nézett rá, hosszú nyaka a lehető leghosszabbra nyúlt, de Jake alig látta. Fekete virágok nyíltak a szeme előtt. Hamarosan elájul. Itt fogják találni a padlón elnyúlva. Csi talán megpróbálja megvédeni, de ha Andyt nem érdekli is, Ben Slightmant igen. Négy döglött szirti macska hever odakint, és legalább az egyiket Benny atyuskája lőtte le megbízható számszeríjával. Egy kicsiny, ugató szőrmókus igazán nem jelenthet problémát.

Ilyen gyáva lennél?, kérdezte Roland a fejében. De hát akkor miért is ölnének meg egy ilyen nyúlszívű legényt? Miért ne küldenének el inkább nyugatra a többi bukott harcos után, akik elfelejtették az apjuk arcát?

Ez visszahozta. Legalábbis nagyrészt. Hatalmasat sóhajtott, olyan mélyre szívta be a levegőt, hogy a tüdeje már fájt. Zajos szusszanással fújta ki. Azután keményen, erősen arcul ütötte magát.

- Ake! - sivította Csi rosszalló - már-már döbbent - hangon.

- Semmi baj! - nyugtatta a fiú. A képernyőkre nézett, amelyek a kantint és a hálótermet mutatták, azután az utóbbi mellett döntött. A kantinban nincs semmi, ami mögé vagy alá elbújhatna. Lehet ott valami kamra, de mi van, ha még sincs? Akkor csapdába kerül.

- Csi, hozzám! - mondta, és keresztülvágott a zümmögő termen a ragyogó fehér fények alatt.

TÍZ

A körletben ódon fűszerek kísérteties aromája érződött fahéj és szegfűszeg. Jake azon töprengett - szórakozottan, mintegy mellékesen -, hogy a piramisok mélyén levő sírok is így illatoztak-e, amikor az első fölfedezők behatoltak. A sarokban álló priccsről rávigyorgott a csontváz, mintha üdvözölné. Szundikálni szeretnél, kisbéres? Én inkább alszom egy nagyot! Bordái között pókháló selymes szálai ragyogtak, és Jake azon kezdett tűnődni, ugyanolyan szórakozottan, mint az előbb, hogy a pókok hány nemzedéke kelhetett ki abban az üregben. Egy másik párnán egy állkapocs hevert, kísérteties, rémisztő emlékeket ébresztve a gyerek tudatának mélyén. Valaha, egy világban, ahol meghalt, a harcos talált egy ilyen állkapcsot. És föl is használta.

Elméje homlokterében két hideg kérdés, és egy még hidegebb válasz lüktetett. A kérdések arra vonatkoztak hogy mennyi idő alatt érnek ide, és hogy fölfedezik-e a pónit, vagy sem. Ha Slightman a saját lován érkezik, akkor a barátságos kis póni máris nyihogva üdvözölte volna. Szerencsére Slightman gyalog jött, akárcsak legutóbb. Jake maga is így jött volna, ha tudja, hogy úti célja még mérföldnyire sincs a folyótól. Természetesen, amikor meglépett a Rocking B-ből, még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán van-e célja.

A válasz pedig az, hogy a bádogembert és a hús-vér embert egyaránt megöli, ha fölfedezik. Mármint ha képes rá. Andy bizonyára kemény dió lenne, de azok a kidülledő kék üvegszemek sebezhetőnek tűnnek. Ha meg tudná vakítani...

Ott támad víz, ahol Isten akarja, mondta a harcos, aki most már, tetszik vagy sem, végleg beköltözött a fejébe. A dolgod most az, hogy elrejtőzz, ha képes vagy rá. De hova?

A priccsek nem jók. Valamennyi látható a képernyőn, amely ezt a helyiséget mutatja, arra pedig nincs mód, hogy csontváznak álcázza magát. Hátul, az egyik emeletes ágy alatt? Kockázatos, de talán megfelel... hacsak nem...

Észrevett egy másik ajtót. Odaszökkent, lenyomta a kilincset. Egy szerszámkamrába jutott, ami jó rejtekhely lett volna, de padlótól mennyezetig tele volt poros elektromos berendezésekkel. Néhány ki is fordult belőle.

- Túró! - suttogta türelmetlenül. Fölkapta, ami kiesett, visszahajigálta, aztán rácsapta az ajtót. Jó, akkor az egyik ágy alatt...

- ÜDVÖZLÖM AZ IV KVADRÁNS 16tOS ELŐRETOLT HELYŐRSÉGÉBEN! - bömbölte a géphang. Jake összerázkódott. Balra észrevett egy újabb ajtót - félig nyitva volt. Próbálkozzon az

ajtóval, vagy szuszakolja be magát a szoba végében álló két emeletes ágy valamelyike alá? Csak az egyiket választhatja, több ideje nincs. - KÖZEPES BIZTONSÁGÚ HELYŐRSÉG!

Az ajtóhoz ment, és jól tette, mert Slightman nem hagyta, hogy a géphang befejezze a mondókáját. -Kilencvenkilenc - hallatszott a hangszóróból, és a gép megköszönte.

Ujabb kamra volt az ajtó mögött, de ez üres, csupán két-három ing penészedett az egyik sarokban, és egy porlepte poncsó lógott egy kampón. A levegő is poros volt, és Csi gyors egymásutánban háromszor tüsszentett, amikor bekocogott.

Jake fél térdre ereszkedett, és átkarolta Csi karcsú nyakát. - Elég legyen, ha nem akarod, hogy mindkettőnket megöljenek - mondta. - Elhallgass, Csi.

- Aggass Csi - suttogta a szőrmókus, és kacsintott. Jake felnyúlt, és addig húzta befelé az ajtót, amíg öt centis lett a nyílás. Reménykedett.

TIZENEGY

Jól hallotta őket - túlságosan is jól. Rájött, hogy az egész épület tele van mikrofonokkal és hangszórókkal. Nem épp megnyugtató gondolat. Mert ha ő és Csi hallja őket...

A kaktuszokról beszélgettek, vagy inkább csak Slightman beszélt. Dögbozótnak nevezte, és tudni szerette volna, hogy mi ingerelte fel őket.

- Biztosan megint a szirti macskák, sai - felelte Andy beképzelt, kissé pimasz hangján. Eddie azt mondta, Andy egy C3PO nevű, a Csillagok háborújában szereplő robotra emlékezteti, amelyet Jake még nem láthatott. Alig egy hónappal szalasztotta el. -Most van a párzási idejük.

- Ne hülyítsél! - felelte Slightman. - Azt akarod mondani, hogy a dögbozót nem tudja megkülönböztetni a szirti macskát olyasvalamitül, amit elfoghat és megzabálhat? Valaki volt ottan, én mondom. Méghozzá nem is régen.

Jeges gondolat siklott be Jake elméjébe vajon poros a Dogan padlója? Túlságosan elbámészkodott a vezérlő és a képernyők láttán ahhoz, hogy erre figyeljen. Ha nyomokat hagytak Csivel, akkor ezek ketten máris észrevették. Lehet, hogy csak álcázásul beszélgetnek a kaktuszokról, miközben éppen a hálóterem ajtaja felé lopakodnak.

Előhúzta iszákjából a Rugert, a jobb kezébe fogta, hüvelykujját a fegyver biztosítógombjára tette.

- A rossz lelkiismeret legott gyávát csinál mindnyájunkból - mondta Andy önelégült, csak-gondoltam-tudni-akarod hangján. - Ez az én parafrázisom a...

- Pofa be, te nagy zsák csavar és durung! - acsargott Slightman. - Én... - aztán felsikoltott. Jake érezte, hogy Csi megmerevedik mellette, és felborzolja a bundáját. A szőrmókus morogni kezdett. Jake megfogta az állat pofácskáját.

- Eresszél el! - kiáltotta Slightman. - Eresszél mán el!

- Természetesen, sai Slightman - mondta Andy, ezúttal aggodalmasan. - Mindössze egyetlen kis ideget nyomtam meg a könyöködben. Nem okoz tartós sérülést, amennyiben a nyomás nem haladja meg a tíz kilopondot.

- Mi az ördögér csinálod ezt? - Slightman felháborodott volt, már-már nyüszített. - Talántán nem csináltam meg mindent, amit akartál, sőt még antul is többet? Nem kockáztatom az

életemet a fiam miatt?

- Néhány kisebb extrát nem is említve - válaszolta selymes hangon Andy. - A szemüveget... a zenegépet, amelyet a nyeregtáskád mélyén rejtegetsz... és természetesen...

- Tudod, mér csinálom, és mi történik velem, ha rájönnek! - felelte Slightman. Már nem vinnyogott. Méltóságteljesen, kicsit fáradtan beszélt. Jake egyre növekvő rémülettel hallgatta. Ha kikerül innen, és befújja Benny atyuskáját, akkor egy gazembert kell befújnia. - Egén, kaptam pár dolgot, igazat szólasz, megköszönöm. Szemüveget, hogy jobban lássam azokat az embereket, akiket elárulok, és akiket egész életemben ösmertem. Zenegépet, hogy elhallgattassam a lelkiösmeretemet, amirül te olyan könnyedén fecsegsz, és aludni tudjak éjjelenként. És te meg akkorát csípel a karomba, hogy Rizára, úgy érzem, a szemem kiugrik a fejembül!

- Eleget tűrök a többiektől — mondta Andy, és a hangja megváltozott. Jake-nek ismét Blaine-re kellett gondolnia, és a félelme egyre nőtt. Mi lenne, ha Tian Jaffords hallaná ezt a hangot? Mi van, ha Vaughn Eisenhart hallaná? Overholser? A fölken többi tagja? -Folyton arcátlanságokat vágnak a fejemhez, mintha izzó parazsat halmoznának rám, és én sosem emelem föl a hangom, hogy tiltakozzam, a kezemről nem is beszélve. „Gyere ide, Andy. Eredj oda, Andy. Hagyd abba ezt a hülye énekelést. Ne fecsegj annyit. Ne mondd meg a jövőt, nem akarom hallani." így hát nem mondok semmit, a Farkasok kivételével, mert ennek hallatán elszomorodnak, és én elmondom nekik, az ám nekem minden könnycsepp aranyat ér. „Nem vagy több, mint egy rakás lámpa és drót", mondják. „Beszélj az időjárásról, énekelj a kicsinek, hogy elaludjon, azután vidd ki innét." Én pedig engedelmeskedem. Én vagyok a bolondos Andy, minden gyerek játéka, minden nyelvelés céltáblája. De tőled nem tűröm el a nyelvelést, sai. Reménykedsz benne, hogy a jövőben néhány évig még Callában maradhatsz, miután a Farkasok elvégezték a dolgukat?

- Tudod, hogy igen - felelte Slightman olyan halkan, hogy Jake alig hallotta. - És meg is érdemlem.

- Te és a fiad elmondhatjátok, hogy hála istennek, hiszen mindketten Callában tölthetitek a napjaitokat, mondjátok, hogy commala! Ez így történhet, de ehhez nem elég a kívülről jöttek halála. Az én hallgatásom kell hozzá. Ha ezt kívánod, akkor tiszteletet követelek.

- Ez ostobaság - mondta Slightman némi hallgatás után. Jake tökéletesen egyetértett vele a kis szobában. Az hogy egy robot tiszteletet követel, ostobaság. De hát ostobaság az óriási medve is, amelyik egy erdőben járőrözik, a morlock orgyilkos, aki a dipoláris számítógép titkára kíváncsi, vagy a vonat, amely csak azért él, hogy új és új találós kérdésekre válaszoljon. - Mellesleg mondd meg, könyörgöm, miként tisztelhetnélek tégedet, amikor még magamat sem tisztelem?

Roppant erős gépkattanás volt a válasz. Jake Blaine-ben hallott hasonlót, amikor a vonat megérezte az abszurd kérdést, amely azzal fenyegette, hogy kiégeti logikai áramköreit. Azután Andy válaszolt - Nincs válasz, tizenkilenc. Összeköttetés és jelentés, sai Slightman. Végezzünk ezzel.

- Rendben.

Harminc-negyven másodpercig mintha billentyűzet kattogott volna, azután magas, reszketeg sípolás hallatszott, amitől Jake összerezzent, Csi pedig torokhangon vinnyogni kezdett. Jake sosem hallott hasonló hangot 1977-ből jött, a modem szó semmit nem jelentett neki.

A sivítás hirtelen abbamaradt. Pillanatnyi csönd következett. Azután - ALGUL SIENTO. ITT FINLI O' TEGO. KÉREM, ADJA MEG A JELSZÓT. TÍZ MÁ-SODPE...

- Szombat - szólt Slightman, és Jake elkomorodott. Hallotta valaha is a vidám hétvége szavát

ezen az oldalon? Soha.

- KÖSZÖNÖM. ALGUL SIENTO ELFOGADJA. VONALBANVAGYUNK. - Újabb kurta sivítás. Azután -JELENTSEN, SZOMBAT.

Slightman jelentette, hogy figyelte, amint Roland és „a fiatalabb" fölment a Hangok Barlangjához, ahol most valamiféle ajtó van, nagy valószínűséggel a mannitá varázsolták oda. Azt mondta, hogy a távolbalátót használta, így nagyon jól látta...

- Teleszkóp - mondta Andy. Visszatért kicsit pimasz, önelégült hangjához. - Úgy hívják, teleszkóp.

- Akarod te folytatni, Andy? - kérdezte Slightman jeges gúnnyal.

- Bocsánatodat kérem - felelte vértanúi türelemmel Andy. - Bocsánatodat kérem, bocsánatodat kérem, folytasd, folytasd, ahogy kívánod.

Szünet következett. Jake elképzelte, amint Slightman a robotra mered, és pusztán a nézéstől elszivárog a dühe, mivel az elomunkasnak félre kell hajtania a fejét, hogy fölbámulhasson. Végül folytatta.

- Lenn hagyták a lovaikat, gyalog mentek föl. Egy rózsaszínű zsákot vittek magukkal, amékét kézrül kézre adtak, mintha nehéz volna. Akármi volt is benne, szegletes lehetett ezt a teleszkóp távolbalátón is kivehettem. Elmondhatom, mire gyanakszok?

- IGEN.

- Először is az atya legértékesebb könyvei közül lehetett kettő-három, amékeket biztonságba helyeztek. Ha ez a helyzet, akkor a fő küldetés befejezése után egy Farkast oda kell küldeni, hogy elpusztítsa" ezeket.

- MIÉRT? - A hang jéghideg volt. Jake biztosra vette, hogy nem emberé. Ettől a hangtól elgyengült, és félni kezdett.

- Mér, mér, hogy példát statuáljanak! - felelte Slightman, mintha ez nyilvánvaló lenne. - Hogy megtanítsák a papot!

- CALLAHAN HAMAROSAN TÚL LESZ BÁRMIFÉLE TANÍTÁSON - mondta a hang. - MI A MÁSIK GYANÚJA?

Amikor Slightman ismét megszólalt, a hangja reszketett. Jake remélte, hogy az áruló kurafi maga is reszket. A fiát védi persze, az egyetlen fiát, de miért gondolja azt, hogy ez feljogosítja...

- Lehet, hogy térképek - mondta Slightman. -Már régen gondoltam rá, hogy akinek könyvei vannak, annak lehetnek térképei is. Lehet, hogy térképeket adott nékik a Keleti Régiókról, amékek Ménkű-csapás felé terülnek el - nem féltek kijelenteni, hogy tervük szerint arra akarnak továbbmenni. Ha ilyen térképeket vittek oda föl, akkor se veszik hasznát, ha f életben maradnak. Jövőre az észak lesz kelet, és a következő évben nagy valószínűséggel dél.

A kamra poros sötétjében Jake hirtelen látta, ahogy Andy figyeli Slightman jelentését. Kék elektromos szeme villog. Slightman nem tudja - senki sem tudja Callában -, de ezek a villogások fejezik ki a DNF-44821-V-63 vidámságát. Tulajdonképpen kineveti Slightmant.

Mert többet tud, gondolta Jake. Mert ő tudja, mi van valójában abban a zsákban. Lefogadom egy doboz süti-be.

De honnan olyan biztos benne? Lehetséges, hogy megérint egy robotot?

Ha tud gondolkodni, mondta a fejében a harcos, akkor képes vagy megérinteni.

Nos… lehet.

- Akármi is volt, rohadtul biztos jele annak, hogy tényleg be akarják vinni a gyermekeket a vízmosásokba - folytatta Slightman. - De az nem biztos, hogy abba a barlangba.

- Nem, nem abba a barlangba - mondta Andy, és bár a szokásos pimasz komolyságával beszélt, Jake úgy képzelte, hogy a szeme még szaporábban villog. Valósággal hahotázik. - Abban a barlangban túl sok a hang, megijesztené a gyermekeket. Teringettét!

DNF-44821-V-63, Üzenetvivő Robot. Üzenetvivő! Az ember árulással vádolhatja Slightmant, de hogyan lehetne ugyanezt rásütni Andyre? Amit csinál, amiért létezik, azt odaírták a mellére, akárki láthatja. Ott van mindenki előtt. Istenek!

Benny atyuskája közben egykedvűen folytatta jelentését Finli o'Tegónak, aki valami Algul Siento nevű helyen van.

- A bánya, amék a Tavery ikrek térképe mutat, a Glória, és az alig mérföldnyire van a Hangok Barlangjától. De ez a fattyú ravasz. Szólhatok egy újabb gyanúmról?

- IGEN.

- A vízmosás, amék a Glória bányához vezet, onnan délre negyed mérföldnyire kettéválik. Van egy másik öreg bánya az egyik ág végén. Ezt Pirók Kettőnek híják. A dinh aszongya a népeknek, hogy a Glóriába viszi a gyerekeket, és asszem, ugyanezt fogja mondani a gyűlésen is, amék ezen a héten fog összehíni, ezen fogja megkérni az engedélyt, hogy kiálljon a Farkasok ellen. De asszem, amikor eljön az idő, a gyerekeket inkább a Pirókba viszi. Ott hagyja őrködni az Oriza Nővéreket - a barlang előtt és felett -, márpedig jobb, ha nem becsülöd le ezeket a hölgyeket.

- HÁNYAN VANNAK?

- Asszem, öten, ha Sarey Adamsöt is hozzájuk teszi. Meg pár férfiembert számszeríjjal. Odaküldi dobálni a füstöst is, és azt hallottam, hogy az igen jó. Talántán a legjobb. Na szóval, mindenképpen tudni fogjuk, hogy a gyerekek hun vannak. Hiba ilyen helyre vinni őket, de ezt ő nem tudja. Veszedelmes, de egyre vénül a gondolkodása. Biztos volt már olyan, hogy bejött neki ez a harcmodor.

Természetes, hogy volt. Az Eyebolt-szurdokban, Latigo embereivel szemben.

- Most az a fontos, hogy meg kell tudni, hova megy ő, a fiú, a fiatalember, amikor megjönnek a Farkasok. Lehet, hogy elmondja a gyűlésen. Ha nem, akkor elmondhassa utána Eisenhartnak.

- VAGY OVERHOLSERNEK?

- Nem. Eisenhart mellette áll. Overholser nem. -

- KI KELL DERÍTENI, HOL LESZNEK.

- Tudom - felelte Slightman. - Andyvel kiderítsük, osztán újra eljövünk erre az istenverte helyre. Osztán, esküszöm Lady Orizára és a Jézus Emberre, hogy én végeztem! Most mán mehetek?

- Egy pillanat, sai - mondta Andy. - Nekem is jelentenem kell.

Újabb hosszú, fütyülő sivítás hallatszott. Jake össze csikordította a fogait, úgy várta, mikor hallgat el. Végre ez is bekövetkezett. Finli o'Tego megszakította az összeköttetést.

- Végeztünk? - kérdezte Slightman.

- Hacsak nincs valami okod, hogy itt maradj, akkor végeztünk - felelte Andy.

- Látsz itten valamit, ami megváltozott? - kérdezte hirtelen Slightman. Jake ereiben megfagyott a vér.

- Nem - válaszolta Andy -, de nagy tisztelője vagyok az emberi megérzésnek. Érzel valamit, sai?

Szünet következett, hosszú percnek tűnt, noha Jake úgy vélte, valójában sokkal rövidebb idő volt. A combjához szorította Csit, és várakozott.

- Nem - mondta végül Slightman. - Asszem, csak ideges vagyok ezen a helyen. Istenem, alig várom, hogy vége legyen! Gyűlölöm ezt az egészet!

- Helyesen cselekedtél, sai. - Jake nem sokat tudott Slightmanről, de Andy mesterkélt együttérzése olyan volt, mintha a fogát csikorgatta volna. - Igazából az egyetlen helyes dolgot. Nem tehetsz róla, hogy apa vagy, és a tied az egyetlen páratlan iker Calla Bryn Sturgisben, ugyebár. Tudok egy dalt, rendkívül megindító.Talán meghallgatnád...

- Pofa be! - kiáltotta fojtottan Slightman. - Pofa be, te gépi ördög! Eladtam az átkozott lelkemet, ez nem elég? Muszáj még szórakoznod is vélem?

- Ha megbántottalak volna, akkor nyilvánvalóan feltételezett szívem mélyéig sajnálom - mondta Andy. -Más szóval, bocsánatodat kérem. - Ez őszintén hangzott. Mintha komolyan gondolt volna minden szót. Mintha a szívéből beszélt volna. Jake mégsem kételkedett benne, hogy Andy szeme csak úgy villog a néma, kék hahotától.

TIZENKETTŐ

Az árulók távoztak. Különös, ostoba (legalábbis Jake számára ostoba), csilingelő dallam hallatszott a fönti hangszórókból, azután csönd lett. Várta, hogy rábukkanjanak a pónijára, visszajöjjenek, keresni kezdjék, megtalálják, megöljék. Mikor százhúszig számolt, és nem tértek vissza a Doganba, fölállt (miután távozott szervezetéből a felgyülemlett adrenalin, olyan merevnek érezte magát, akár egy öregember), és visszament a vezérlőbe. Éppen időben, hogy lássa, amint a mozgásérzékelő kikapcsolja a fényeket az épület előtt. Figyelte a képernyőt, amely a dombtetőt mutatta, és látta, amint a Dogan látogatói áthaladnak a dogbozót között. A kaktuszok ez alkalommal nem mozdultak. Láthatólag tanultak a leckéből. Jake nézte a távozókat, és keserű mulatságát lelte Slightman és Andy magasságának különbségében. Valahányszor az apja látott az utcán egy ilyen Vakarcs-és-Hóri-horog párost, mindig azt mondta Kabaréba velük! Elmer Chambers ezzel közelítette meg leginkább a humort.

Ahogy a különös kettős eltűnt szem elől, Jake lenézett a padlóra. Természetesen nem volt por. Sem por, sem nyomok. Már akkor látnia kellett volna, amikor belépett. Roland bizonyosan meglátta volna. Ő mindent meglát.

Szeretett volna távozni, de kényszerítette magát, hogy várjon. Ha észreveszik maguk mögött a mozgásérzékelők fényét, akkor valószínűleg feltételezik, hogy egy szirti macska az (ahogy Benny nevezte, „egy ar-madillo"), de a valószínűség itt nem elég. Hogy teljen az idő, végignézte a

különböző műszerfalakat, nem egyet a LaMerk művek készített. De több egységen felfedezte az ismerős GE és IBM cégjelzéseket is -meg egy általa nem ismert nevet, a Microsoftot. Ezekre azt is ráírták MADE IN USA. A LaMerk termékeken nem volt ilyen jelzés.

Biztosra vette, hogy némelyik billentyűzet - volt vagy kéttucatnyi - számítógéphez tartozik. Milyen szerkentyűk lehetnek még? Mennyi működik? Tárolnak itt fegyvereket? Valamiért úgy gondolta, hogy erre a kérdésre nemleges a válasz - ha voltak is fegyverek, azokat kétségtelenül leszerelték, vagy birtokba vették, nagy valószínűséggel éppen Andy, az Üzenetvivő Robot (Számos Más Feladattal).

Végül úgy döntött, biztonságban távozhat... amennyiben rendkívül óvatos lesz, lassan lovagol vissza a folyóhoz, és vigyáz, hogy hátulról közelítse meg a Rocking B-t. Már az ajtónál járt, amikor újabb kérdés ötlött fel benne. Vajon rögzítették azt, hogy ő és Csi a Doganban járt? Van itt valahol videó? A működő képernyőkre nézett, legtovább azt bámulta, amelyik ezt a termet mutatta. Ismét rajta volt, Csivel együtt. A kamera magas látószögéből bárki benne lett volna, aki ebben a szobában tartózkodik.

Indulás, Jake, tanácsolta a fejében levő harcos. Semmit sem tehetsz ellene, tehát indulj. Ha megpróbálsz piszkálni és kutakodni, még jelt adsz valakinek. Az is lehet, hogy riasztást.

A riasztás gondolata meggyőzte. Fölkapta Csit - legalább annyira azért, hogy vigaszt keressen nála -, és lelépett. A póni pontosan ott volt, ahol hagyta, álmatagon rágcsálta a bokrokat a holdfényben. A földúton nem látszott nyom... de Jake látta, hogy ő sem hagy nyomot. Andy valószínűleg áttörné a kemény felszínt, ő azonban nem. Nem elég nehéz. Valószínűleg Benny apja sem.

Hagyd ezt abba. Ha megszimatoltak volna, visszajönnek.

Ez nyilvánvalóan igaz, mégis úgy érezte magát, mint Aranyfürt, amikor lábujjhegyen kiosont a Három Medve házából. Visszavezette a pónit a sivatagi útra, azután fölvette a poncsót, beletette Csit a jókora első zsebbe. Miközben lóra szállt, nekicsapta a szőrmókust a kapának.

- Auu, Ake! - méltatlankodott Csi.

- Maradj már, kicsi! - mondta Jake, és a folyó felé irányította a pónit. - Most hallgass.

- Algass - helyeselt Csi, és kacsintott. Jake belefúrta ujjait a szőrmókus vastag bundájába, és megvakargatta ott, ahol az állatka a legjobban szerette. Csi lehunyta a szemét, mulatságosan hosszúra nyújtotta a nyakát, és elvigyorodott.

Amikor elérték a folyópartot, Jake leszállt a lóról, és egy szikla mögül körülkémlelt. Semmit sem látott, a szíve mégis a torkában dobogott átkelés közben. Folyton azon rágódott, mit mond majd, ha Benny apja várja, és megkérdezi, mit keres itt az éjszaka közepén. Semmi sem jutott az eszébe. Irodalomórán többnyire jelest kapott fogalmazásból, de most rájött, hogy a félelem és a fantázia nem keveredik egymással. Ha Benny apja üdvözli, akkor Jake lebukott. Ilyen egyszerű.

Nem volt üdvözlés - sem akkor, amikor átért, sem akkor, amikor visszatért a Rocking B-be, sem akkor, amikor leszerszámozta és megcsutakolta az állatot. A világ néma volt, és ez így nagyon megfelelt Jake-nek.

TIZENHÁROM

Mikor már ismét a szalmazsákján feküdt, és az álláig húzta a takarót, Csi felugrott Benny ágyára, összegömbölyödött, orrát a farka alá dugva. Benny mély álmában motyogott valamit,

kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a szőrmókus véknyát.

Jake gondterhelten nézte az alvó fiút. Szerette Bennyt - nyíltságát, tréfás kedvét, azt, hogy mindig önként jelentkezett, ha kemény munkát kellett végezni. Szerette skálázó nevetését, ha valamit viccesnek talált, és azt, ahogy sok mindenben egyetértettek és...

És ma éjszakáig Benny apját is szerette.

Igyekezett elképzelni, hogyan néz majd rá Benny, ha kiderül, hogy a) az apja áruló, és b) a barátja köpte be. Jake úgy gondolta, hogy haragudni fog. Nagyon fáj majd, nehezen fogja elviselni.

Gondolod, hogy csak a fájdalomról van szó? Egyszerűen a fájdalomról? Jobb, ha végiggondolod. Benny Slightman világát nem túl sok cölöp támasztja meg, és ez mindet ki fogja dönteni. Minden egyes cölöpöt.

Nem az én hibám, hogy az apja kém és áruló.

De nem is Bennyé. Ha megkérdezné Slightmant, valószínűleg azt mondaná, hogy nem is az ő hibája, kényszerítették. Jake szerint ez majdnem igaz is. Teljesen igaz, ha egy apa szemével nézik. Mijük van a callai ikreknek, ami kell a Farkasoknak? Nagy valószínűséggel az agyukban lehet. Valami enzim, vagy váladék, ami az egykéknek nincs talán az az enzim vagy váladék, amely előidézi az „ikertelepátia" állítólagos jelenségét. Akármi legyen, kinyerhetik Benny Slightmanből is, mert ő csak úgy néz ki, mintha egyke lenne. Meghalt a húga? Hát, ez szar ügy. Nagyon szar ügy, főleg egy apának, aki szereti egyetlen megmaradt gyermekét. Aki nem tudná elviselni, hogy elvigyék.

Es ha Roland megöli? Akkor hogy néz rád Benny?

Egyszer, egy másik életben Roland megígérte, hogy vigyáz Jake Chambersre, azután hagyta, hogy lezuhanjon a sötétségbe. Jake akkor azt gondolta, ennél szörnyűbb árulás nem létezik. Most már nem volt ebben olyan biztos. Egyáltalán nem. Ezek a boldogtalan gondolatok sokáig ébren tartották. Akkor merült felületes, nyugtalan álomba, mikor talán már fél óra se volt hátra pirkadatig, hogy a derengés első sugara megérintse a látóhatárt.

4. fejezet
A PATKÁNYFOGÓ

EGY

- Mi ka-tet vagyunk - mondta a harcos. - Egy a sok közül. - Látta Callahan kétkedő tekintetét - lehetetlen volt nem látni -, és bólintott. - Igen, atya, te is egy vagy közülünk. Nem tudom, meddig, de azt igen, hogy így van. És ezt a barátaim is tudják.

Jake bólintott. Eddie és Susannah ugyancsak. Ma a Pavilonban voltak miután meghallgatták Jake történetét, Roland többé nem akart velük a parókiában összejönni, még a hátsó udvaron sem. Valószínűnek tartotta, hogy Slightman vagy Andy - esetleg más, akiről nem is sejtik, hogy a Farkasok barátja - éppen úgy elhelyezhet lehallgatókészülékeket, mint kamerákat. Szürke volt az ég, esővel fenyegetett, de feltűnően meleg volt az évszakhoz képest. Néhány lelkiismeretes hölgy vagy úr széles körben összegereblyézte az avart a színpad körül, amelyen nemrégiben Roland és barátai bemutatkoztak, a fű pedig éppen olyan zöld volt, mint nyáron. A fölken sárkányt reptetett, párok sétálgattak kéz a kézben, két-három utcai házaló fél szemmel a járókelőket figyelte, másik szemével pedig a lelógó hasú felhőket. A zenekar emelvényén a banda, amely annyi tűzzel köszöntötte őket, amikor megérkeztek Calla Bryn Sturgisbe, új dallamokat gyakorolt. Kétszer-háromszor a városi népek megindultak Roland és barátai felé,

hogy együtt múlassák az időt, de valahányszor ilyesmi történt, Roland olyan mosolytalanul rázta meg a fejét, hogy sietve visszafordultak. Elmúlt a de-örülök-hogy-látlak politika ideje. Csaknem odáig jutottak, amit Susannah technikai kezdésnek nevezett.

Roland azt mondta - Négy nap múlva lesz a gyűlés, és ez alkalommal az egész városra gondoltam, nem csak a férfiakra.

- Rohadtul jól teszed, az egész városnak itt kell lennie - mondta Susannah. - Ha a tányérhajigáló hölgyekkel akarnád pótolni a hiányzó fegyvereinket, akkor nem túl sokan lesznek abban az átkozott teremben.

- Nem a Gyűlésteremben lesz, ha mindenki eljön -mondta Callahan. - Nincs elég hely. Meggyújtjuk a fáklyákat, és itt tartjuk meg.

- És ha esik? - kérdezte Eddie.

- Ha esik, az emberek vizesek lesznek - vont vállat Callahan.

- Négy nap van a gyűlésig, és kilenc a Farkasokig -mondta Roland. - Nagyon valószínű, hogy - amíg vége nem lesz - utoljára tartunk tanácskozást, ülve, higgadt fejjel. Nem maradunk itt sokáig, hát kezdjük. -Kinyújtotta a kezét. Jake megfogta az egyiket, Susannah a másikat. Egy pillanatig mind az öten ott ültek a kis körben, egymás kezét fogva. - Látjuk egymást?

- Nagyon jól látjuk - felelte Jake.

- Nagyon jól, Roland - mondta Eddie.

- Tisztán, mint a napfényt, szivi - mosolygott Susannah.

Csi, aki a közelben a füvet szaglászta, nem szólt semmit, de körülnézett és kacsintott.

- Atya? - kérdezte Roland.

- Látlak, és nagyon jól hallak - Callahan halványan elmosolyodott -, és boldog vagyok, hogy ide tartozom. Legalábbis mostanáig.

KETTŐ

Roland, Eddie és Susannah hallotta Jake elbeszélésének nagy részét Jake és Susannah megismerte Roland és Eddie történetének nagy részét. Most Callahant tájékoztattak az - ahogy ő később nevezte - „kettős játékról". Tágra nyílt szemmel figyelt, és gyakran tátva maradt a szája. Keresztet vetett, amikor Jake elmesélte, hogyan rejtőzött el a kamrában. Eddie-től pedig megkérdezte - Ugye nem gondoltad komolyan a feleségek és gyerekek megölését? Csak blöfföltél?

Eddie fanyar mosollyal nézte a súlyos felhőket, aztán a papra pillantott. - Roland meséli, hogy olyan hapsihoz képest, aki nem szereti, ha atyának nevezik, mostanában meglehetősen atyás álláspontot kezdesz elfoglalni.

- Ha a feleséged terhességének megszakításáról beszélsz. ..

Eddie fölemelte a kezét. - Mondjuk úgy, hogy nem meghatározott dologról beszélek. Csak éppen nekünk van itt egy elintézendő ügyünk, és ehhez szükséges a te segítséged is. A legutolsó, amire szükségünk van, hogy mellékvágányra terelj minket az ócska katolikus bégetéseddel. így hát, mondjuk, igen, blöfföltem, és haladjunk tovább. Megfelel így? Atyám?

Mosolya görcsös és ingerült lett. Vörös foltok izzottak a járomcsontjain. Callahan riadtan tanulmányozta a fiatalembert, aztán bólintott. - Igen - mondta. -Blöfföltél. Mindenesetre hagyjuk, és haladjunk tovább.

- Jól van - mondta Eddie, és Rolandra nézett.

- Az első kérdés Susannah-nak szól - szólt a harcos. - Egyszerű hogy érzed magad?

- Kitűnően - válaszolta a nő.

- Igazat szólsz?

Susannah bólintott. - Köszönöm kérdésed, igazat szólok.

- Nem fáj a fejed itt? - kérdezte Roland, és megdörgölte a bal halántékát.

- Nem. És az idegesség, amely el szokott fogni -közvetlenül napnyugta után és hajnal előtt -, az is elmúlt. És nézd csak! -Végigfuttatta kezét a mellétől a derekán át a jobb csípőjéig. - Egy kicsit lelappadtam, Roland... olvastam, hogy a vadállatok - az olyan ragadozók, mint a vadmacska, vagy a növényevők, mint a szarvas és a nyulak - felszívják az embrióikat, ha a külső körülmények nem kedvezőek. Nem gondolod...

- Elhallgatott, és reménykedve nézett rá.

Roland azt kívánta, bárcsak megerősíthetné ezt a kedvező ötletet, de nem tehette. Az igazság elhallgatása pedig nem lehetséges többé. Megrázta a fejét. Su-sannah arca megnyúlt.

- Amennyire meg tudom ítélni, nyugodtan alszik -szólt Eddie. - Miának semmi nyoma.

- Rosalita ugyanezt mondja - tette hozzá Callahan.

- Azt akarod mondani, hogy a csaj hesszöl engem?

- kérdezte Susannah gyanúsan Detta-szerű hanghordozással, bár közben mosolygott.

- Hébe-hóba - vallotta be Callahan.

- Ha lehet, most hagyjuk a kis fickó témáját -mondta Roland. - A Farkasokról kell beszélnünk. Róluk és másról is.

- De Roland... - kezdte Eddie.

A harcos fölemelte a kezét. - Tudom, hogy mennyi ügy van még. Azt is, mennyire szorítóak. De azzal is tisztában vagyok, hogy ha szétszóródik a figyelmünk, akkor könnyen meghalhatunk itt, Calla Bryn Sturgis-ben, és egy halott harcos senkinek nem segíthet. Az útját sem folytathatja. Egyetértetek? - Tekintete végigsöpört rajtuk. Senki nem válaszolt. Valahol a távolban gyerekek énekeltek magas, boldog, ártatlan hangon. Valamilyen commaláról szólt a dal.

- Van egy ügy, amit el kell intéznünk - mondta Roland. - Ehhez te is kellesz, atya. Meg az is, amit most az Ajtó Barlangjának neveznek. Átmész azon az ajtón, vissza az országodba?

- Tréfálsz? - Callahan szeme fölragyogott. - Esélyt kapok, hogy akár csak rövid időre is, de visszamehessek? Csak mondd, mit tegyek.

Roland bólintott. - A mai nap folyamán, később, talántán te és én csinálunk egy kis pasear-t oda föl, és átmész az ajtón. Tudod, hol van az üres telek, igaz?

- Persze. Régi életemben ezerszer is elmentem mellette.

- És megértetted az irányítószámmal kapcsolatos dolgot? - kérdezte Eddie.

- Ha Mr. Tower úgy tett, ahogy kérted, akkor ott lesz felírva a deszkakerítésre, a Negyvenhatodik utca felőli oldalon. Mellesleg ragyogó ötlet.

- Jegyezd meg a számot... és a dátumot is - mondta Roland. - Ha lehet, visszafelé odáig kell követnünk az időt, ebben igaza van Eddie-nek. Jegyezd meg, és gyere vissza. Szeretnénk, ha a Pavilonban megtartott gyűlés után ismét visszamennél az ajtón.

- Ez alkalommal oda, ahol Tower és Deepneau vannak New Englandben? - találgatott Callahan.

- Igen - felelte Roland.

- Ha megtalálod őket, elsősorban Mr. Deepneau-val kell beszélned - tette hozzá Jake. Elvörösödött, amikor 1mindnyájan felé fordultak, de a szemét nem vette le Callahanről. - Lehet, hogy Mr. Tower makacs...

- Ez az évszázad legszebb eufémizmusa - jegyezte meg Eddie. - Mellesleg mire odaérsz, addigra valószínűleg talál tizenkét használt könyvesboltot, meg Isten tudja, hány első kiadást Indiana Jones tizenkilencedik idegösszeomlásá-ból.

- De Mr. Deepneau meg fog hallgatni - folytatta Jake.

- Allgat Ake - mondta Csi, és hanyatt vágódott. -Figyel, allgat!

Jake a szőrmókus pocakját vakargatva folytatta -Ha valaki képes meggyőzni Mr. Towert, hogy tegyen valamit, akkor az Mr. Deepneau.

- Jól van - bólintott Callahan. - Figyelmesen hallgatlak.

Az éneklő gyermekek közeledtek. Susannah odafordult, de még nem látta őket úgy vélte, a Folyó utcán jönnek. Ha így van, akkor rögvest a szemük elé kerülnek, amint elhagyják a béristállót, és Took vegyesboltjánál ráfordulnak a Fő utcára. A fölken tagjai közül néhányan, akik a verandán üldögéltek, máris felálltak, hogy jobban lássanak.

Roland halvány mosollyal nézett Eddie-re. - Van egy feltételezésem - beverem, mint a szöget -, és erre akasztjuk minden reményünket, hogy élve kerülünk ki ebből az ügyből. Nem szeretem, hogy így van, de nincs választásunk. Ez a feltételezés pedig az, hogy csupán Ben Slightman és Andy dolgozik ellenünk. Ha gondunk lesz rájuk, amikor eljön az ideje, akkor titokban cselekedhetünk.

- Ne öljük meg - mondta Jake olyan halkan, hogy szinte nem is lehetett hallani. Magához húzta Csit, és gépiesen simogatta az állatka fejét, hosszú nyakát. Csi némán tűrte.

- Bocsáss meg, Jake - szólt Susannah. Előrehajolt, egyik kezét a füle mellé tette. - Nem...

- Ne öljük meg! - Ez alkalommal a hang nyers volt, reszketett, könnyek zsúfolódtak benne. - Ne öljük meg Benny apját. Kérlek.

Eddie kinyújtotta a karját, és gyengéden megpaskolta a fiú nyakát. - Jake, Benny Slightman

atyuskája hajlandó száz gyereket eladni a Farkasoknak, akik Mennykőcsapásba viszik őket, csak hogy a sajátját mentse. Azt pedig tudod, hogy jönnek onnan vissza.

- Igen, de az ő szemében nincs választás, mert...

- Választhatta volna azt is, hogy mellénk áll - szólt Roland. A hangja tompa, ijesztő volt. Csaknem halott hang.

- De...

De mi? Jake nem tudta. Újra és újra eljutott idáig, és még mindig nem tudta. Hirtelen könny öntötte el a szemét, lepergett az arcán. Callahan odanyúlt, hogy megérintse, de Jake ellökte a kezét.

Roland felsóhajtott. - Mindent megteszünk, hogy ne kelljen megölni. Ennyit ígérhetek. Azt nem tudom, hogy ez kegy lesz-e neki - Slightmanéknek el kell hagyniuk a várost, amennyiben lesz még város a jövő hét végén -, de talán elmehetnek délre, vagy északnak a Félhold mentén, és új életet kezdhetnek. Ide figyelj, Jake Ben Slightmannek egyáltalán nem kell tudnia, hogy kihallgattad az apja és Andy éjszakai beszélgetését.

Jake úgy nézett rá, mint aki alig mer reménykedni. Fikarcnyit sem érdekelte az idősebb Slightman, de nem akarta, hogy Benny megtudja, ő volt az, aki feladta. Ettől most nyilván gyávának látszik, de akkor sem akarta, hogy Benny tudja. -Tényleg? Biztos?

- Semmi sem biztos, de...

Mielőtt befejezhette volna, az éneklő gyerekek befordultak a sarkon. Élükön Andy haladt, az Üzenetvivő Robot, lába ezüstösen csillogott, teste aranyosan, lágyan fénylett a borús nappal szűrt fényében. Hátrafelé lépkedett, egyik kezében élénk színű selyembe burkolt nyílvesszővel. Susannah-t a július negyedikéi felvonulás tamburmajorjára emlékeztette. Pálcájával vadul hadonászott, vezényelte a gyermekkórust, miközben a mellében és fejében elhelyezett hangszórókból reszketeg dudaszó sipított.

- Mi a szent szar! - hüledezett Eddie. - A hamelni patkányfogó!

három

Commala-come-egy
A mamának van egy fia
A papának egyre megy
Neki ott a pia

Andy ezt a részt egymaga énekelte, azután botjával a gyermekekre bökött. Azok teli torokból folytatták.

Commala-come-come
A papának van egy fia
A mamának egyre megy
Neki ott a pia

Vidám nevetés harsant. Korántsem volt annyi gyermek, amennyire Susannah a zsivajgás alapján számított. Ahogy megpillantotta az élükön Andyt, eszébe jutott Jake története, és megdermedt a szíve. Ugyanakkor a torkában és a bal halántékában lüktetni kezdett a düh. Hogy éppen ő vezesse végig a gyerekeket az utcán! Eddie-nek igaza van, mint a Patkányfogó - mint a hamelni patkányfogó!

A robot rábökött rögtönzött karmesteri pálcájával egy csinos tizenhárom-tizennégy éves lánykára. Susannah az egyik Anselm gyereknek nézte családjának kisbirtoka közvetlenül Tian Jaffordsétól délre terült el. Ragyogó, tiszta hangon énekelt, ugyanabban a döcögő ritmusban, amely csaknem (bár nem teljesen) azonos volt az ugrókötelező mondókáéval

Commala-come-kettő!
Tudod mi a teendő!
Ültessed a rizsedet,
Ne... sajnáld... a kezedet!

Amikor a többiek ismét csatlakoztak hozzá, Susannah rájött, hogy a gyerekcsoport mégis nagyobb, mint akkor gondolta, amikor befordultak a sarkon, méghozzá nem is kevéssel. A füle pontosabb volt, mint a szeme, amire meg is volt a tökéletesen jó oka.

Commala-come-kettő
A papa nem buta!
A mama ültet commala,
Mert tudja mi a teendő!

Azért látszott kisebbnek a csoport, mert olyan sok egyforma arc volt benne - az Anselm lányé csaknem megegyezett a mellette lépkedő fiúcskáéval. Az ikertestvéréével. Andy csapatában úgyszólván mindenki ikerpár volt. Susannah-ba belehasított, milyen félelmetes ez, mintha az összes különös megkettőződés, amivel találkoztak, itt sűrűsödne. Felfordult a gyomra. Megérezte a fájdalom első szúrását a bal szeme fölött. Emelte a kezét, hogy végigsimítson rajta.

Nem, mondta magának, nem is érzek semmit. Visszaengedte a kezét. Semmi szükség rá, hogy a homlokát dörgölje. Nem kell dörzsölni azt, ami nem fáj.

Andy a pálcájával most egy peckesen lépkedő pufók fiúcskára mutatott, aki aligha lehetett idősebb nyolcévesnél. Magas, gyermekesen sipító hangon énekelt, ami megnevettette a többieket.

Commala-come-három!
Tudom mi a dogom!
Ültetem a rizsámat
Csókolom a babámat!

Mire a kórus válaszolt

Commala-come-három!
Csókolom a babámat!
Ültetem a rizsámat
Tudom mi a dogom!

Andy észrevette Roland ka-tet-jét, és lelkesen integetett nekik a pálcával. Szintúgy a gyerekcsapat... akiknek a fele nyáladzó idiótaként jön vissza, ha minden úgy alakul, ahogy a tamburmajor akarja. Óriásira püffednek, üvöltenek a fájdalomtól, és fiatalon meghalnak.

- Integessetek - emelte fel a kezét Roland. - Integessetek valamennyien, atyáitok kedvéért.

Eddie boldog, csupa fog vigyorral nézett Andyre. -Hogy vagy, te szarházi faszfej? - kérdezte. Fojtott acsargással áradtak belőle a szavak, miközben boldogan vigyorgott, és két hüvelykujját is feltartotta egyszerre. - Mi újság, te eszelős robot? Jól vagy? Istennek hála! Nyálazd meg a tökömet!

Jake-ből erre már kipukkadt a nevetés. Mindnyájan integettek, mosolyogtak. A gyermekek viszonozták az integetést és a mosolyt. Andy is integetett. Vidám csapatát végigvezette az utcán, közben lelkesen fújták a Commala-come-négy, Ezzel sokra mégyet.

- Szeretik - mondta Callahan. Furcsán émelygős arcot vágott az undortól. - Gyermekek nemzedékei szerették Andyt.

- Ez - jegyezte meg Roland - most meg fog változni.

NÉGY

- További kérdések? - szólt a harcos, miután Andy és a gyerekek elvonultak. - Most kérdezzetek, ha akartok. Lehet, hogy ez az utolsó lehetőség.

- Mi lesz Tian Jaffordsszal? - kérdezte Callahan. -A szó valódi értelmében Tian kezdte el ezt az egészet. Joga van rá, hogy ott legyen a végén.

Roland bólintott. - Van egy munkám a számára. Eddie-vel együtt fogják csinálni. Atya, ott van az a jó kis árnyékszék Rosalita kunyhója mögött. Magas. Erős.

Callahan felvonta a szemöldökét. - Igen, igen, hál' istennek. Tian és a szomszédja, Hugh Anselm építette.

- Az elkövetkező néhány napban föl tudnál szereltetni rá egy erős zárat?

- Tudok, de...

- Ha a dolgok jól alakulnak, nem is lesz szükség a zárra, de az ember sosem lehet biztos az ilyesmiben.

- Nem - helyeselt Callahan. - Gondolom. De megtehetem, amit kérsz.

- Mi a terved, aranyom? - kérdezte Susannah szokatlanul csendes, lágy hangon.

- Nagyon jó kis terv. A legtöbbször ennyi elég. A legfontosabb, hogy ne higgyetek el mindent, amit mondok, miután innen fölállunk, leporoljuk a fenekünket, és csatlakozunk a folken-hez. Különösen abból ne higgyetek el semmit, amit a gyűlésen mondok, miután a tollat fogva fölállok. A java része hazugság lesz. - Rájuk mosolygott. Mosolya fölött fakókék szeme olyan kemény volt, mint a szikla. - Apám és Cuthbert apja felállítottak egy szabályt először jönnek a mosolyok, aztán a hazugságok. Legutoljára a fegyverek.

- Már majdnem ott tartunk, ugye? - kérdezte Susannah. - Majdnem a lövöldözésnél.

Roland bólintott. - A lövöldözés olyan gyorsan fog lezajlani, olyan hamar lesz vége, hogy csodálkozni fogtok, minek kellett annyi tanácskozás és tervezés, amikor minden eldől ötpercnyi vér, fájdalom és ostobaság alatt. - Elhallgatott, majd azt mondta - Mindig rosszul érzem magam utána. Éppen úgy, mint akkor, amikor elmentünk Berttel, hogy megnézzük az akasztott embert.

- Van egy kérdésem - szólt Jake.

- Tedd föl - mondta Roland.

- Győzni fogunk?

Roland olyan sokáig hallgatott, hogy Susannah már-már megijedt. Azután azt mondta - Többet tudunk, mint gondolnák. Sokkal többet. Önelégültek. Ha Andy és Slightman a két áruló, ha nem túl nagy létszámú a Farkasfalka - ha nem fogyunk ki a tányérokból és a töltényekből -, igen, Jake, Elmer fia, akkor győzni fogunk.

- Mennyi a túl nagy?

Roland töprengett, fakókék szeme kelet felé fordult. -Több, mint hinnéd - mondta végül. - És, remélem, sokkal több, mint ahányan valójában vannak.

ÖT

Aznap késő délután Donald Callahan ott állt a megfejthetetlen ajtó előtt, és igyekezett az 1977-es évre meg a Második sugárútra összpontosítani. A Csam-csam Mamára gondolt, és arra, hogy néhányszor elmentek oda ebédelni George-dzsal és Lupe Delgadóval.

- Marhaszegyet ettem, amikor csak lehetett -mondta Callahan, és próbált nem törődni az anyjával, aki a barlang sötét mélyéből sipított. Amikor belépett ide Rolanddal, a szemét alig tudta levenni a könyvekről, amelyeket Tower küldött át. Ennyi könyv! Callahan általában adakozó szíve kapzsi lett (és egy kicsit összeszorult) a láttukra. Azonban érdeklődése nem tartott sokáig - csak annyi ideig, amíg vaktában kihúzott egy könyvet, és látta, hogy A virginiai az. Owen Wistertől. Nehéz lapozgatni, amikor az ember halott barátai és szerettei sikoltoznak, és a nevét kiabálják.

Az anyja folyvást azt firtatta, miért hagyta, hogy egy vámpír, egy mocskos vérszívó eltörje a keresztet, amelyét ő hozott neki. - Mindig is bőregérhitű voltál! - panaszkodott fájdalmasan. - Gyenge a hited, de erős a szomjúságod. Lefogadom, hogy most is innál, mi?

Édes Istenem, mindig. Whiskyt. Ancient Aget. Callahan érezte, hogy homlokán kiüt a verejték. A szíve kétszeres sebességgel vert. Nem, háromszorossal.

- A szegy - motyogta. - A tetején szétkent barna mustárral. - Szinte látta a műanyag tubust, amelyből a mustár kijött, és emlékezett még a márkára is. Plochman.

- Mi? - kérdezte mögötte Roland.

- Azt mondtam, kész vagyok - felelte Callahan. -Ha meg akarod csinálni, akkor az isten szerelmére, rajta.

Roland kinyitotta a dobozt. A harangok azonnal megzendültek Callahan fülében, és eszébe juttatták az alacsony embereket a csiricsáré autóikkal. A gyomra összeszorult, és a düh könnyei peregtek a szeméből.

De az ajtó kinyílt, és ragyogó napfény háromszöge űzte el a barlang szájának sötétjét.

Callahan mélyet lélegzett, és arra gondolt Ó, Mária, ki bűn nélkül fogant, imádkozz érettünk, akik Hozzádfolyamodunk. És belépett '77 nyarába.

HAT

Természetesen dél volt. Ebédidő. És természetesen éppen a Csam-csam Mama előtt állt. Úgy tűnt, senki nem vette észre az érkezését. Az étterem ajtaja előtt felkrétázták a táblára az aznapi étlapot

HÉ, TE! ISTEN HOZOTT A CSAM-CSAMBAN! JÚNIUS 24-1 KÜLÖNLEGESSÉGEK

MARHASÜLT SZTROGANOFF-MÓDRA

MARHASZEGY (KÖRET/KÁPOSZTA)

RANCHO GRANDÉ TACO

CSIRKELEVES

PRÓBÁLD KI A HOLLAND ALMÁS PITÉT!

Rendben, egy kérdésre választ kapott. Egy nappal azután van, hogy Eddie idejött. Ami a következőt illeti...

Időközben elhagyta a Negyvenhatodik utcát, és továbbment a Második sugárúton. Egyszer hátranézett és látta, hogy a barlangban álló ajtó hűségesen követi, ahogy a szőrmókus fut a fiú után. Látta, hogy ott ül Roland, és valamit a fülébe töm, hogy kizárja a harangok őrjítő kongását.

Éppen két háztömb után megtorpant, a szeme elkerekedett a döbbenettől, a szája tátva maradt. Roland és Eddie is figyelmeztette, de a szíve mélyén mégsem hitte el. Azt gondolta, hogy az Elme Manhattani Éttermét tökéletesen érintetlenül találja ezen a tökéletes nyári napon, amely olyan nagyon különbözik a borús callai ősztől, ahonnan elindult. Meglehet, a kirakatban talál majd egy feliratot, amelyen az áll SZABADSÁG MIATT AUGUSZTUSIG ZÁRVA - valami ilyesmit -, de ott kell lennie. Igen.

Nem volt ott. Legalábbis nem sok. A kiégett homlokzatot RENDŐRSÉGILEG LEZÁRT TERÜLET feliratú sárga szalaggal kerítették körül. Amikor kicsit közelebb lépett, érezte az égett fa, az égett papír és... nagyon halványan... a benzin szagát.

Egy idősebb cipőpucoló telepedett le a közelben az Állomás Cipőbolt elé. Most megszólította Callahant. - Szégyen, igaz? Istennek hála, üres volt.

- Igen, hál' istennek. Mikor történt?

- Az éjszaka közepén, mikor máskor? Azt gondulja tán, hogy ezek a gengszterek fényes nappal gyünnek ide, oszt hajigájják a Molotov-koktélokat? Nem nagy lángész egyik se, de annál azért okosabbak.

- Nem lehetett rövidzárlat? Vagy öngyulladás?

Az idősödő cipőpucoló gúnyos pillantást vetett rá. Nemá, mondta a tekintete. Pasztafoltos hüvelykujjával a füstölgő romok felé bökött. - Lássa azt a sárga szalagot? Gondulja, hogy azzal a sárga szalaggal, améken az van, hogy RENDŐRSÉG, olyan helyet kerítenek be, ahun öngyulladás történt? Kizárt, haver. Olyan nincs. Cal Tower fasírtban volt a rosszfiúkkal. Nyakig benne van a szarban. A környéken mindenki tudja. - Felvonta busa fehér szemöldökét. - Nem teccik, amit műveltek. Vót néki néhány nagyon fájintos könyve. Nagy-gyon fájintos.

Callahan megköszönte a cipőpucoló felvilágosításait, megfordult, és elindult a Második sugárúton. Titokban megtapogatta magát, hogy meggyőződjön róla, tényleg ez történik-e. Mélyeket lélegzett, beszívta a város levegőjét, a szénhidrogének szagát, élvezte a zajokat, a buszok szusszanásától (némelyiken a Charlie angyalait reklámozták) a légkalapácsok dübörgéséig és a dudák szüntelen harsogásáig. Amikor az Erő Tornya lemezbolthoz közeledett, megállt egy pillanatra, megdelejezte az ajtó fölötti hangszórókból áradó zene. Örökzöld volt, évek

óta nem hallotta, az ő lowelli napjai idején volt népszerű. Olyasmiről szól, hogy megyünk a Patkányfogó után.

- Crispian St. Peters - mormogta. - Ez volt a neve. Jóságos ég, Jézus Ember, tényleg itt vagyok. Igazán New Yorkban vagyok!

Mintha ezt akarná megerősíteni, egy kellemetlen női hang szólt rá - Némelyek talán egész nap ácsoroghatnak, de nekünk haladnunk kéne. Nem akarna arrébb lódulni, vagy legalább egy lépéssel félreállni?

Callahan bocsánatot kért, noha kételkedett benne, hogy a nő hallotta (vagy méltányolta) volna, és félreállt. Az érzés, hogy álmodik - rendkívüli módon eleven álmot - kitartott, miközben a Negyvenhatodik utca felé közeledett. Azután meghallotta a rózsát, és egész élete megváltozott.

HÉT

Eleinte alig volt több halk mormolásnál, de ahogy közelebb ért, úgy tűnt, számos hangot hall, angyali énekhangokat. Egyre erősebb lett az Istenhez intézett magabiztos, örömteli zsoltár. Még sosem hallott ilyen szépet, és futni kezdett. Odaért a kerítéshez, nekitámaszkodott, és önkéntelenül elsírta magát. Nyilván megnézték az emberek, de nem törődött vele. Hirtelen sok mindent megértett Rolanddal és barátaival kapcsolatban, és először érezte úgy, hogy ő is része a csoportnak. Nem csoda, hogy olyan keményen igyekeznek életben maradni és továbbmenni! Nem csoda, amikor ez forog kockán! Volt valami a plakátokkal teleragasztott kerítés másik oldalán... valami, ami végletesen és tökéletesen csodálatos...

Egy hátratolt cowboykalapot viselő fiatalember, aki gumigyűrűvel lófarokba fogta össze hosszú haját, megállt, és a vállára csapott. - Szép ugye? - Majd azzal folytatta a hippi cowboy - Nem tudom, miért, de tényleg az. Naponta idejövök. Akarja tudni, hogy miért?

Callahan odafordult, megtörölte könnyes szemét. -Igen.

A fiatalember végighúzta kezét a homlokán, azután az arcán. - A világ legrondább pattanásai voltak rajtam. Már nem is rücskös voltam, hanem ragyás! Azután március végén, április elején elkezdtem ide járni és... elmúlt! - Elnevette magát. -A bőrgyógyász, akihez az apukám küldött, azt mondta, a cink-oxid kenőcs az oka, de azt hiszem, inkább ez a hely. Valami van itt. Hallja?

Noha Callahan körül zengtek az éneklő hangok -mintha a Notre-Dame-székesegyházban állna a kórus közepén -, ösztönösen megrázta a fejét.

- Nem - felelte a cowboykalapos hippi -, én sem. De néha azt hiszem, mégis hallok valamit. - Jobb kezét Callahan felé emelte, két ujját V alakban széttárta. - Béke, testvér.

- Béke - felelte Callahan, és utánozta a másik mozdulatát.

Amikor a hippi elment, Callahan végighúzta kezét a kerítés szálkás deszkáin, meg egy ütött-kopott plakáton, amely a Zombik háborúját hirdette. Semmit sem szeretett volna annyira, mint átmászni a kerítésen és megnézni a rózsát... és talán térdre esve imádni. De hát a járda tele volt emberekkel, és máris túl sok kíváncsi pillantást vont magára - némelyik kétségtelenül olyan emberekhez tartozott, akik a hippi cowböy-hoz hasonlóan valamit tudtak ennek a helynek az erejéről. Sokkal jobb szolgálatot tesz a kerítés mögötti hatalmas, éneklő erőnek (vajon a rózsa az? Nem lehet, hogy többről van szó?), ha megvédi. És ez azt jelenti, hogy megvédi Calvin Towert azoktól, akik felgyújtották a boltját, akárkik legyenek is.

Kezével még mindig a kerítést simogatva, befordult a Negyvenhatodik utcába. A végében ott magasodott az ENSZ Plaza Hotel üvegzöld tömbje. Calla, Callahan, gondolta, azután Calla,

Callahan, Calvin. Azután Calla-come-négy, rózsa van az ajtón túl Calla come Callahan, Calvin Tower úr!

Elérte a kerítés végét. Először semmit sem látott, és a szíve összeszorult. Azután lenézett, és ott volt, térdmagasságban öt számot írtak föl fekete tintával. A zsebébe nyúlt a ceruzáért, amelyet mindig magánál tartott, azután letépte egy plakát csücskét, amely egy Kukabúvár című avantgárd darabot hirdetett. Erre firkantotta föl az öt számot.

Nem akart még menni, de tudta, hogy muszáj lehetetlen volt világosan gondolkodni ilyen közel a rózsához.

Visszajövök, mondta magában, és örömteli meglepetésére tisztán és igazan érkezett a válaszoló gondolat Igen, atya,- bármikor. Come-commala.

A Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán hátranézett. Az ajtó és a barlang még ott volt, az alja nyolc centivel lebegett a járda fölött. Egy középkorú pár, a kezükben levő útikönyvből ítélve turisták, éppen most jött a szálloda felől. Egymással beszélgetve érkeztek az ajtóhoz, és megkerülték, úgy mentek tovább. Nem látják, de érzik, gondolta Callahan. És ha a járda zsúfolva volna, és nem lehetne kikerülni? Úgy gondolta, ebben az esetben keresztülmennének azon a helyen, ahol az ajtó vibrál, és lehet, nem éreznének semmit, csak pillanatnyi borzongást és szédülést. Talán halványan hallanák a harangok fanyar bongását, és megcsapná az orrukat az égett hagyma vagy az odasült hús szaga. És azon az éjszakán röpke álmokat látnának olyan helyekről, amelyek sokkal különösebbek, mint a Disneyland.

Átléphetné a küszöbét, talán azt kéne tennie elvégezte, amiért idejött. De ha kilép, odaérhet a New York-i közkönyvtárhoz. Ott, a kőoroszlánok mögött talán még egy olyan ember is adatokhoz juthat, akinek nincs pénz a zsebében. Megtudhatja például azt, hogy egy bizonyos irányítószám mely helységhez kapcsolódik. És - az igazat megvallva - még nem akart elmenni.

Az ujjait addig billegette maga előtt, amíg a harcos észre nem vette, hogy mit csinál. Nem törődve az arra járók bámészkodásával, Callahan egyszer, kétszer, háromszor a levegőbe emelte az ujjait, noha nem volt biztos benne, hogy a harcos megérti. Úgy tűnt, Roland felfogta, mit akar. Izgatottan bólintott, azután a hüvelykujja fölemelésével jelezte, hogy rendben.

Elindult, olyan gyorsan lépkedett, hogy az már kocogásnak tűnt. Nem téblábolhat itt, nem számít, menynyire örül New Yorknak. Korántsem ilyen kellemes az a hely, ahol Roland várakozik. És Eddie szerint veszélyes is ott tartózkodni.

NYOLC

A harcos könnyen megértette Callahan üzenetét. Harminc ujj, harminc perc. Az atya még fél órát kér a másik oldalon. Roland szerint annak akart utánanézni, hogy milyen helyhez tartozik az a szám, amelyet a kerítésre írtak. Ha sikerül kiderítenie, az hasznos lesz. Az információ hatalmat jelent. És néha, amikor kevés az idő, sebességet is.

A golyók a fülében teljesen kizárták a hangokat. A harangok hallatszottak, de csak tompán. Ez jó, mert a hangjuk sokkal rosszabb, mint a hasadás nyávogása. Ha néhány napig ezt kellene hallgatnia, készen állna a bolondokházára. De harminc percet kibír. Ha a rossz még rosszabbá válik, mindig átdobhat valamit az ajtón, hogy magára vonja az atya figyelmét, és visszahívja a fél óra letelte előtt.

Egy darabig az utcát figyelte Callahan előtt. A parti ajtókból úgy nézhetett, mintha a három másik Eddie, Odetta, Jack Mórt szemén át látna. Ez itt egy kicsit különbözött. Mindig láthatta Callahan hátát, vagy az arcát, ha hátranézett, amit gyakran megtett.

Hogy az időt múlassa, Roland fölkelt, és megnézte a könyveket, amelyek olyan sokat jelentettek Calvin Towernek, aki az együttműködése fejében ezeket akarta biztonságba helyezni. Az első címlapján, amelyet Roland kihúzott, egy férfi feje látszott. A férfi pipázott, és szarvasvadász sapkát viselt. Cortnak volt ilyenje, és a kamasz Roland sokkal elegánsabbnak tartotta, mint apja vénséges lovaglósapkáját, amely pecsétes volt az izzadságtól, és az álladzója jócskán elkopott. A könyvet New York-i szavakkal írták. Roland biztosra vette, hogy simán el tudná olvasni, ha azon az oldalon lenne, de nem ott volt. így is felfogott egy keveset, de az eredmény csaknem olyan őrjítő volt, mint a harangszó.

- Sir-lock Hones - olvasta hangosan. - Nem, Holmes. Mint Odetta apai neve. Négy... rövid... novella. Novella? - Nem, ez itt egy SS. - Négy rövid novella Sirlock Holmesról. - Kinyitotta a könyvet, tiszteletteljesen végigfuttatta kezét a belső címlapon, azután megszagolta fűszeres, kicsit édes szag, a jófajta régi papír aromája. A négy rövid novella egyikének a címét is el tudta olvasni - A Négyek jele. A többi címből még ki tudta venni a Kutya és a Szoba szót, a többi értelmetlen volt.

- A jel a sigul - mondta. Amikor ráeszmélt, hogy a cím betűinek számát adja össze, kinevette magát. Egyébként is tizenhat volt. Visszatette a könyvet, és leemelt egy másikat, amelyen egy katona állt a frontvonalban. Csak egy szót tudott kivenni a címből Halott. Egy másikat vett elő. Egy férfi és egy nő csókolózott a borítón. Igen, a történetekben mindig férfiak és nők csókolóztak az emberek szeretik az ilyet. Visszatette, és megnézte, hol tart Callahan. A szeme kicsit kitágult, amikor látta, hogy az atya belép egy nagy terembe, amely tele van könyvekkel és olyasmikkel, amiket Eddie Magda-zínoknak nevez... noha Roland még mindig nem értette, miféle Magdáról van szó, vagy hogy miért kell róla ennyit írni.

Újabb könyvet húzott elő, és elmosolyodott a címlaptól. Egy templom volt rajta, mögötte vörösen ment le a nap. A templom kicsit emlékeztetett a Makulátlan Miasszonyunk templomára. Felnyitotta, belelapozott. A rengeteg szóból legföljebb a harmadát értette meg, ha egyáltalán. Képek nem voltak a könyvben. Már vissza akarta tenni, amikor valami megfogta a tekintetét. Valósággal rászökkent a szeme. Egy pillanatra elakadt a lélegzete.

Csak állt ott, nem hallotta többé a révülés harangjait, nem törődött többé a könyvekkel zsúfolt nagy teremmel, ahova Callahan belépett. Olvasni kezdte a könyvet, amelynek templom volt a címlapján. Legalábbis megpróbálkozott vele. A szavak őrjítően úszkáltak a szeme előtt, és nem lehetett biztos a jelentésükben. Nem eléggé. De az istenekre! Ha azt látja, amit gondol...

A megérzés azt súgta neki, hogy ez egy kulcs. De miféle ajtóhoz?

Nem tudta, nem volt képes eléggé felfogni a szavakat, hogy megtudja. De a könyv a kezében szinte lüktetett. Roland arra gondolt, ez a könyv talán olyan, mint a rózsa...

...de vannak fekete rózsák is.

KILENC

- Megtaláltam, Roland! Egy kisváros Maine közepén, East Stonehamnek hívják, úgy negyven mérföldre Portlandtől és... - Elhallgatott, jobban megnézte a harcost. - Mi a baj?

- A harangszó - felelte gyorsan Roland. - Hiába, hogy bedugtam a fülemet, behatolt. - Az ajtó zárva volt, a harangok elhallgattak, a hangok annál kevésbé. Callahan apja éppen azt kérdezte, hogy azok a magazinok, amelyeket Donnie ágya alatt talált, olyasfajta lapok-e, amilyeneket rendes keresztény ifjak olvasnak, és mi lett volna, ha anyus találja meg őket. És amikor Roland javasolta, hogy hagyják ott a barlangot, Callahan boldogan ment vele. Túlságosan is jól emlékezett erre a beszélgetésre, amelyet az öregével folytatott. A végén mindketten az ágy lábánál imádkoztak, és a három Playboy a kazánba került.

Roland visszatette a faragott dobozt a rózsaszín zsákba, és ismét gondosan elrejtette a Tower értékes könyveit tartalmazó szekrény mögé. A templomos könyvet már visszatette a helyére, a címet lefelé fordította, így könnyen megtalálhatta a többi között.

Kimentek, és egymás mellett állva mélyeket lélegeztek a friss levegőből. - Biztos, hogy csak a harangokról van szó? - kérdezte Callahan. - Úgy festesz, mintha kísértetet láttál volna.

-.-A révülés harangjai rosszabbak a kísérteteknél -felelte Roland. Talán igaz volt, talán nem, de úgy látszott, Callahant kielégíti a válasz. Ahogy elindultak lefelé az ösvényen, Rolandnak eszébe jutott az ígéret, amelyet a többieknek, és ami még ennél is fontosabb, magának tett többé nincsenek titkok a íer-en belül. Milyen hamar készen állt rá, hogy megszegje ezt az ígéretet! De úgy érezte, joga van így cselekedni. Legalább egy nevet ismert abban a könyvben. A többieket is ismerheti. Később még meg kell tudni, hogy az a könyv tényleg olyan fontos-e, mint ahogy véli. De most csak elvonja a figyelmét a Farkasokról. Ha megnyerik azt az ütközetet, akkor talán...

- Roland, egészen biztos jól érzed magad?

- Igen. - Rácsapott Callahan vállára. A többiek képesek elolvasni azt a könyvet, és talán rájönnek, mit jelent. Lehet, hogy a könyvben megírt történet csupán egy történet... de hogy lehet ez, amikor...

- Atya!

- Tessék, Roland.

- A regény, az történet, ugye? Kitalált történet?

- Igen, hosszabb történet.

- De kitalált.

- Igen, a fikció ezt jelenti. Hogy kitalált.

Roland ezen eltűnődött. Csu-csu Charlie szintén kitalált történet, csak éppen több életfontosságú értelemben mégsem az. És a szerző neve is változott. Számos világ van, és mindet a Torony tartja össze. Talán...

Nem, ne most. Most nem szabad ezeken a dolgokon gondolkodnia.

- Mesélj nekem arról a városról, ahova Tpwer és a barátja ment - szólalt meg.

- Igazából nemigen tudok mit mondani. Az egyik maine-i telefonkönyvben találtam meg. Egy egyszerűsített irányítószámos térkép megmutatta, hol van.

- Jól van. Nagyon jó.

- Roland, biztos, hogy minden rendben?

Calla, gondolta Roland. Callahan. Elmosolyodott. Ismét Callahan vállára csapott.

- Jól vagyok - mondta. - Irány a város.

5. fejezet
TALÁLKOZÁS A FOLKEN-NEL

EGY

Tian Jaffórds még sose félt annyira, mint mikor ott állt a Pavilon színpadán, és lenézett Calla Bryn Sturgis népére. Tudta, hogy minden valószínűség szerint nincsenek többen ötszáznál - legfeljebb hatszázan lehetnek -, de az ő szemében hatalmas tömegnek rémlett, és nyugtalanító volt a feszült csönd. Feleségére pillantott vigasztalásért, de hasztalan. Zalia arca soványnak, sötétnek, nyúzottnak tűnt, sokkal inkább öregasszonyé volt, mint egy olyan nőé, aki még bőven szülőképes korban van.

A késő délután sem hozott nyugalmat. A feje fölött az ég áttetsző és felhőtlenül kék volt, de túl sötétnek látszott öt órához képest. Délnyugaton hatalmas felhőtömbök úsztak, és a nap éppen akkor tűnt el mögöttük, amikor Tian fölkapaszkodott a színpadra. Ótata az ilyet varázsidőnek nevezte baljós előjel, köszönjük az ilyet. A Mennykőcsapás állandó sötétjében villámok lobogtak, mint hatalmas parázségők.

Ha tudom, hogy ez következik, sohase vágok bele, gondolta riadtan. És ez alkalommal nem lesz Callahan atya, aki kihúzná szegény öreg hamvaimat a tűzből. Pedig Callahan ott volt, Roland és barátai mellett állt, karját keresztbe fonva sima fekete ingén, és a papi gallér alatt ott lógott a Jézus Ember keresztje.

Tian szidta magát, hogy ne legyen bolond, Callahan segíteni fog, és a külső világból jöttek is segítenek. Azért vannak itt. A törvényük megköveteli, hogy segítsenek, még akkor is, ha azzal jár, hogy belepusztulnak, és vége szakad annak az akármilyen küldetésüknek. Azzal biztatta magát, hogy mindössze be kell jelentenie Rolandot, és azután a harcos következik. A harcos már állt ezen a színpadon, eljárta a commalát, és megnyerte a szívüket. Talán kételkedik benne Tian, hogy Rolandnak ismét sikerül? Igazság szerint nem. A szíve mélyén attól félt, hogy ez alkalommal haláltánc következik az élet tánca helyett. Mert a halál volt az, amiért ez az ember és a barátai itt vannak ez a kenyerük és a boruk. Ez az a sörbet, amellyel meglocsolják a torkukat evés után. Az első találkozáson - még egy hónapja sincs? - Tian dühös kétségbeeséssel beszélt, de egy hónap elég volt rá, hogy kiszámítsa a költségeket. Mi van, ha tévedett? Mi van, ha a Farkasok felégetik az egész Callát villámló botjaikkal, még egyszer utoljára elviszik a gyermekeket, akikre szükségük van, és mindenki mást felrobbantanak - öreget, fiatalt, középkorút - zizegő halállabdáikkal?

Ott állt az összegyülekezett Calla, várta, hogy belekezdjen. Számtalan Eisenhart, Overholser, Javier és Took (bár az utóbbiaknak egyetlen olyan ikerpárja sincs, akik illenének a Farkasok kedvelte korba, igen, ilyen szerencsések a Tookok) Telford a férfiak között állt, gömbölyű, de kemény arcú felesége az asszonyok között ott voltak a Strongok, Rossiterek, Sligth-manek, Handok, Rosariók, Posellák a manniták ismét egy csoportban, mint sötét tintafolt, patriarchájuk, Henchick az ifjú Cantab mellett, akit a gyerekek annyira szeretnek Andy, a gyermekek másik kedvence oldalt ácsorgott, vékony fémkarja a csípőjén, kék elektromos szeme villog a homályban az Oriza Nővérek egy csapatban, mint madarak a drótkerítésen (Tian felesége is ott volt) és itt voltak a marhahajcsárok, a béresek, a napszámosok, még az öreg Bernar-do, a város szeszkazánja sem maradt távol.

Tiantól jobbra bizonytalanul toporogtak azok, akik körbevitték a tollat. Rendes körülmények között valamelyik ikerpár tiszte volt körbevinni az opopanaxot általában tudták az emberek, hogy mi következik, a toll körbehordozása puszta formalitás volt. Ez alkalommal (ez Margaret Eisenhart ötlete volt), három ikerpár kísérte a szent tollat a városból a kisbirtokokra, az állattenyésztő gazdaságokra, nagybirtokokra Cantab vitte őket a csézájával, ez alkalommal szokatlanul némán, dalolás nélkül ült a bakon, csettintgetett az összeválogatott barna öszvéreknek, amelyeknek amúgy nem sok biztatásra volt szükségük. A legidősebbek a huszonhárom éves Haggengood ikrek voltak, akik a legutolsó Farkas-támadás idején születtek (a legtöbb ember szerint éktelenül csúnyák voltak, noha ugyancsak keményen dolgoztak,

Istennek hála). A következő párost a Tavery ikrek alkották, a szépséges, térképrajzoló városlakók. Harmadiknak (és legif-jabbként, noha Tian családjában ők voltak a legidősebb gyermekek), Heddon és Hedda indult útnak. És Hedda volt az, aki végre segített elkezdeni. Tian elkapta a pillantását, és látta, hogy az ő jó (noha jelentéktelen képű) kislánya érzi apja rémületét, és maga is csaknem sírva fakad.

Nem Eddie és Jake volt az egyetlen, aki meghallotta fejében a mások hangját Tian most Ótatát hallotta. Nem Jamie-t, a totyogó, fogatlan vénséget, hanem a húsz évvel korábbit már öreg, de még mindig kupán vág a Parti úton, ha feleselsz vagy piszmogsz. Jamie Jaffords, aki valaha szembeszállt a Farkasokkal. Ebben Tian olykor kételkedett, de ennek vége. Mert Roland elhitte.

A mindenségit, acsargott a hang a fejében. Mit várakozol és vacakolsz, te lassú félkegyelmű? Olég, ha kimondod a nevit, és félreállasz, nem? Jó vagy rossz, a többi az ő dolga.

Tian ennek ellenére még egy pillanatig csak nézte a néma tömeget a sokaságot - mivel ma nem ünnepség volt - olyan fáklyák vették körül, amelyek nem változtatták színüket, hanem állandó, narancsszínű fénnyel égtek. Mert valamit mondani akart, mondania kellett. Ha csak annyit is, hogy elismerje, részben ő a felelős mindezért. Akár jó az, akár nem.

Keleten a sötétségben villámok robbantak némán.

Roland, aki összefont karral állt az atya mellett, elkapta Tian pillantását, és alig láthatóan biccentett. Még a fáklyák meleg fényében is hidegen izzott a harcos kék pillantása. Csaknem olyan hideg volt, mint Andyé. Mégis ez volt a bátorítás, amire Tiannak szüksége volt.

Megmarkolta a tollat és maga elé emelte. A tömeg szinte még lélegezni is elfelejtett. Valahol messze a városon kívül egy rozsdabegy kárált, mintha az éjszakát akarná visszatartani.

- Nem sok idő telt el azóta, hogy amott állottam a Gyűlésteremben, és elmondtam néktek, amit gondoltam - szólt Tian. - Hogy amikor a Farkasok eljönnek, nem csupán a gyermekeinket viszik el, de a szívünket és a lelkünket is. Valahányszor ellopják a gyermekeket, mink pedig tűrjük, egy kicsivel mélyebbre vájnak. Ha egy fát elég mélyen sebzel meg, akkor elpusztul. Ha egy várost elég mélyen megsebeznek, az is elpusztul.

Rosalita Munoz, a gyermektelen asszony belevijjogott a nap túlvilági derengésébe - Igazat mondasz, Istennek hála! Hallgassátok, fölken! Jól figyeljetek!

- Hallgassátok, hallgassátok, jól figyeljetek! - futott végig az összegyűltek között.

- Az atya fölállt azon az estén, és azt mondta nékünk, hogy harcosok jönnek északnyugat felől a Sugár Utján, keresztül a Belső-Erdőn. Páran kételkedtek, de az atya igazat mondott.

- Hála Istennek - felelték. - Az atya igazat mondott. - Női hang csendült - Dicsérjük Jézust! Dicsérjük Máriát, Istennek anyját!

- Azolta közöttünk vannak. Mindenki, aki beszélni akart vélük, beszélhetett. Semmit sem ígértek, csak segedelmet...

- Osztán, majd továbbállnak, véres romokat hagyva maguk mögött, ha elég ostobák vagyunk, hogy rájuk hallgatunk! - bömbölte Eben Took.

A tömeg megbotránkozva felhördült. Alighogy elhallgattak, Wayne Overholser szólalt meg - Fogd be a pofádat, te kerepelő csoroszlya!

Took rámeredt Overholserre, Calla legnagyobb birtokosára, az ő legjobb vevőjére, és tátva

maradt a szája meghökkenésében.

Tian folytatta - A dinh-ük a gileádi Roland De-schain. - Ezt is tudták, de a legendás neveket még mindig fojtott, szinte nyöszörgő mormolás fogadta.

- A Belső-Világból. Meghallgatjátok őt? Mit feleltek, fölken?

A válasz hangereje sebesen emelkedett ordításig. -Hallgassátok meg! Hallgassátok meg! Hallani akarjuk minden egyes szavát! Jól figyeljetek, Istennek legyen hála! - és halk, ütemes zaj indult útjára, amelyet Tian először nem ismert fel. Azután rájött, hogy a kurta csizmák adnak ilyen hangot, amikor nem a Gyűlésterem deszkáin, hanem Riza úrasszony füvén dobrokolnak.

Tian fölemelte a kezét. Roland előlépett. A dobogás erősödött. Az asszonyok is csatlakoztak, próbáltak megtenni minden tőlük telhetőt puha városi cipőjükben. Roland fölment a lépcsőn. Tian átadta neki a tollat, és elhagyta a színpadot. Kézen fogta Heddát, és intett a többi ikernek, hogy menjenek előtte. Roland állt, maga elé tartva a tollat, összesen nyolc ujjával markolva a réges-régi, lakkozott tollszárat. Végül elhallgatott a cipők és kurta csizmák dobogása. A fáklyák sisteregtek, köpködtek, megvilágították a folken-t, a reményt és a félelmet, amely jól láthatóan kiült a fölfelé tekintő arcokra. A rozsdabegy kiáltott, aztán elhallgatott. Keleten hosszú villám hasította ketté a sötétséget.

A harcos állt a folkennel szemben.

KETTŐ

Nagyon hosszúnak tűnő ideig állt és nézett. Minden fátyolos, rémült szemből ugyanazt olvasta. Sokszor találkozott már ezzel, nem volt nehéz értelmeznie. Ezek az emberek éhesek. Alig várják, hogy ehessenek valamit, megtölthessék nyugtalan bendőjüket. Emlékezett a süteményes emberre, aki a nyár legforróbb napjaiban járta Gileád belvárosának utcáit. Az anyja seppe-sainak nevezte, azt értve ezen, hogy súlyosan megbetegíthet az ilyen sütemény. Seppe-sai annyit tesz, hogy halálárus.

Igen, töprengett, de nekem és a barátaimnak nem kell fizetni.

A gondolattól mosoly ragyogott fel az arcán, éveket törölve le a darabos ábrázatról. Ideges megkönnyebbülés söpört végig a tömegen. Roland úgy kezdte, mint először - Kérlek, hallgassatok meg. Örülök, hogy Callába értem.

Csönd.

- Megnyíltatok előttünk. Megnyíltunk előttetek. Nem így van?

- Igen, harcos! - kiáltotta Eisenhart. - így vagyon!

- Láttátok, mik vagyunk, és elfogadjátok, amit teszünk?

Ez alkalommal a mannita Henchick válaszolt. -Igen, Roland, a Könyvre mondom, Istennek adassék hála. Te az Eldtől származol, veled a Fejér jött el, hogy szembeszálljon a Feketével.

A tömeg felsóhajtott. Valahol hátul egy asszony zokogni kezdett.

- Calla-folken, kéritek a segítségünket és támogatásunkat?

Eddie megmerevedett. Ezt a kérdést a harcos már számos személynek föltette a Calla Bryn Sturgisben töltött hetek alatt, de rendkívül kockázatosnak tűnt a tömegtől megkérdezni. Mi

van, ha nemet mondanak?

A következő pillanatban belátta, hogy nem kellett volna aggódnia Roland, mint mindig, most is jól mérte föl a hallgatóság hangulatát. Némelyek valójában nemet mondtak - pár Haycox, csipetnyi Took, kevéske Telford vezette a tiltakozókat -, de a fölken zöme szívből és azonnal bömbölni kezdte IGEN, KÖSZÖNJÜK! Néhányan - akik között Overholser volt a legtekintélyesebb - sem ezt, sem azt nem mondták. Eddie szerint a legtöbb esetben ez a legbölcsebb húzás. Mindenképpen a legpolitikusabb húzás. De ez most nem a legtöbb eset, hanem a legfélelmetesebb választás, amire ezeknek az embereknek a túlnyomó része valaha is rákényszerül. Ha a Tizenkilences ka-tet legyőzi a Farkasokat, akkor a város lakossága emlékezni fog rá, ki mondott nemet, és ki nem szólt egy szót sem. Eddie szórakozottan eltűnődött, vajon mához egy évre is Wayne Dalé Overholser lesz-e a város legnagyobb gazdája.

Am ekkor Roland megnyitotta a gyűlést, és Eddie figyelme - csodálattal eltelt figyelme - azonnal a harcos felé fordult. Ahol és ahogy felnőtt, Eddie éppen elég hazugságot hallott. Maga is jó sokat hazudott, időnként egész ötletesen. De mire Roland a közepéig ért a hadovájának, Eddie belátta, hogy eddig a Calla Bryn Sturgisben tartott alkonyati gyűlésig fogalma sem volt, mit jelent lángésznek lenni a hazugságban. És...

Körülnézett, elégedetten bólintott.

És a callaiak minden szót beszoptak.

HÁROM

- Amikor legutóbb itt álltam előttetek - kezdte Roland -, a commalát táncoltam. Ma este...

George Telford közbevágott. Túlságosan síkos volt Eddie ízlésének, túlságosan ravasz, de a bátorsága nem hibádzott, olyankor szólalt meg, amikor az áradat az ellenkező irányba zúdult.

- Igen, emlékszünk, jól jártad! De hogy járod a mortatát, Roland, kérlek, ezt mondjad meg nekem!

A tömeg rosszallóan morgott.

- Az nem számít, hogyan táncolom - felelte Roland, a legcsekélyebb mértékben sem zavartatva magát -, mivel elmúltak táncos napjaim Callában. Én és az enyéim dolgozni jöttünk ide. Ti szeretettel fogadtatok, és mi ezt megköszönjük. Megkértetek bennünket, adjunk segítséget és támogatást. Most én kérlek meg benneteket, hogy jól figyeljetek. Alig egy hét múlva jönnek a Farkasok.

Helyeslő sóhaj. Lehet, hogy az idő csúszkál, de még az egyszerű nép is képes fölmérni ötnapnyi távolságot.

- Az érkezésük előtti estén minden tizenhét év alatti callai ikergyermeket ide gyűjtünk. - Roland balra mutatott, ahol az Oriza Nővérek sátrat vertek föl. Ma este jó sok gyerek volt itt, bár a számuk korántsem érte el a veszélyeztetettek száz-egynéhányát. Gyűlés közben az idősebbeknek kellett vigyázniuk a kicsikre, és valamelyik Nővér módszeresen a körmükre nézett, hogy minden rendben van-e.

- Ebbe a sátorba nem fér el valamennyi, Roland -jegyezte meg Ben Slightman.

Roland elmosolyodott. - De egy nagyobbikban már igen, Ben, és azt hiszem, a Nővérek olyat is tudnak verni.

- Igen, és enni is adunk nékik, olyat, amit sose felejtenek el! - szólalt meg merészen Margaret Eisenhart. Kijelentését vidám nevetés fogadta, ami gyorsan elhalt. A tömegben kétségtelenül sokan morfondíroztak azon, hogy ha végül mégis a Farkasok győznek, a gyermekek fele, akik a Farkasok eljövetelének előestéjét a Zöldön töltik, egy-két hét múlva a saját nevére sem fog emlékezni, arról nem is beszélve, hogy mit evett.

- Itt fognak aludni, így másnap kora reggel indulhatunk - folytatta Roland. - Amit hallottam tőletek, abból nem lehet megállapítani, hogy a Farkasok korán, későn vagy déltájt érkeznek-e. Világ bolondjai lennénk, ha hagynánk, hogy itt kapjanak a nyílt terepen.

- Na és mi akadályozná meg őket abban, hogy korán gyöjjenek? - zsémbelt EbenTook. -Vagy akár éjfélibe, azon a napon, amit a Farkasok érkezése előestéjének mondasz?

- Nem képesek rá - felelte egyszerűen Roland. Jamie Jaffords tanúsága után biztos volt benne, hogy ez igaz. Andy és Ben Slightman az öregember történetének köszönheti, hogy még öt nap és öt éjszaka szabadon grasszálhat. - Messziről jönnek, és nem lóháton teszik meg az egész utat. Utitervük előre meg van határozva.

- Honnét tudod? - kérdezte Louis Haycox.

- Jobb, ha nem mondom el - válaszolta Roland. -Talántán hosszú füleik vannak.

Töprengő csend követte szavait.

- Ugyanezen az éjszakán - a Farkasok jövetelének előestéjén - tucatnyi társzekérre lesz szükségem, a Cal-lában található legnagyobb járművekre, hogy a gyermekeket elszállíthassuk a várostól északra. Én jelölöm ki a hajtókát. Gyermekgondozókra is szükség lesz, akik elkísérik őket, és velük is maradnak, amikor eljön az idő. Azt ne is kérdezzétek, hogy merre mennek jobb, ha erről sem beszélünk.

A legtöbben természetesen úgy gondolták, hogy tudják, hova viszik a gyerekeket a régi Glória bányába. Mindenfelé elterjedt a hír, és ezt Roland is nagyon jól tudta. Ben Slightman ennél kicsit messzebb látott - a Pirók kettesig, amely a Glóriától délre van -, és ez így volt helyes.

Felkiáltott George Telford - Ne hallgassátok ezt, fölken, könyörgöm! És még ha meghallgatjátok is, a lelketekér, a város életéér ne cselekedjetek így! Amit mond, az őrültség! Korábban is iparkodtunk elrejteni a gyermecskéket, és nem sikerült! De még ha sikerülne is, bizonnyal eljönnek, és bosszúból felégetik a várost, porig égetik.

- Elhallgass, te gyáva! - Henchick hangja szárazon pattant, mint az ostorcsapás.

Telford ennek ellenére folytatta volna, de legidősebb fia megfogta a karját és leállította. Ez is helyes volt. Újrakezdődött a kurta csizmák dübörgése. Telford hitetlenül nézett Eisenhartra, a gondolata olyan tisztán látszott, mintha ordította volna Ugye te nem vagy benne ebben az őrületben?

A nagygazda megrázta a fejét. - Engem hiába nézel, George. A feleségemmel tartok, ő pedig az Eldet támogatja.

Taps fogadta a szavait. Roland megvárta, míg elhal.

- Telford gazda igazat szól. A Farkasok valószínűleg tudni fogják, hova dugjuk a gyermekeket. És mikor eljönnek, a ka-tet-em már ott lesz, hogy fogadja őket. Nem első alkalommal szállunk szembe az ellenséggel ilyen módon.

Helyeslő ordítás. Csizmák tompa dobogása. Némelyek ütemesen tapsoltak. Telford és Eben Took elkerekedett szemmel bámult, mint akik most jöttek rá, hogy bolondokházában ébredtek föl.

Amikor a Pavilon ismét elcsöndesedett, Roland azt mondta - A városból némelyek beleegyeztek, hogy velünk harcolnak, a folka jó fegyvereivel. Úgy vélem, erről is fölösleges idő előtt tudnotok. - De természetesen a nőegylet elpletykálta mindenkinek, aki még nem tudott volna eleget az Oriza Nővérekről. Eddie újult elismeréssel adózott annak, ahogyan a harcos megvezeti a folken-t. Susannah-ra pillantott, aki égnek emelte a szemét, aztán mosolygott, de hideg volt a keze, amellyel a férjéét megszorította. Alig várta, hogy ennek vége legyen. Eddie tökéletesen megértette.

Telford még egy, utolsó kísérletet tett. - Emberek, hallgassatok meg! Mán korábban is megpróbálták!

Most Jake Chambers szólalt meg. - Harcosok még nem próbálták, sai Telford.

Vadul helyeseltek. Megint dobogtak és tapsoltak. Végül Roland fölemelte a kezét, hogy elcsöndesítse őket.

- A legtöbb Farkas oda megy, ahol a gyermekeket alítja, és mi ott foglalkozunk velük - mondta. - Kisebb csoportok valóban megtámadhatják a birtokokat és gazdaságokat. Némelyek a városba is bejöhetnek. Igen, az is meglehet, hogy felgyújtanak valamit.

Némán, tisztelettel hallgatták, bólogattak, várták a folytatást. Éppen ahogy Roland kívánta tőlük.

- Egy leégett ház pótolható. Egy megrontott gyermek nem gyógyítható.

- Igen - mondta Rosalita. - Egy megrontott szív sem.

Helyeslő mormogás futott végig az emberek, főleg az asszonyok között. Calla Bryn Sturgisben (ahogy sok más helyen is) a férfiak józan állapotban nem szerettek a szívükről beszélni.

- Figyeljetek, mert mondok még mást is pontosan tudjuk, hogy ezek a Farkasok micsodák. Jamie Jaffords elmondta nekünk, amit már amúgy is sejtettünk.

Szavait meglepett suttogás fogadta. Fejek forogtak. Jamie-nek, aki az unokája mellett állt, egy-két percre sikerült kiegyenesítenie görbe hátát, felfújni beesett mellét. Eddie csak abban reménykedett, hogy a vén keselyű a következő szavaktól sem veszíti el a nyugalmát. Mert ha összezavarodik, és beleköt Roland meséjébe, azzal nagyon megnehezíti a dolgukat. Az a legkevesebb, hogy korábban kell majd elkapniuk Slight-mant és Andyt. És ha Finli o'Tego - a hang, amelynek Slightman jelentett a Doganból - nem hall róluk a Farkasok érkezését megelőző napokban, az gyanút ébreszthet. Eddie motoszkálást érzett a karján. Susannah most tette keresztbe az ujjait.

NÉGY

- Nem élőlényeket rejtenek a maszkok - mondta Roland. - A Farkasok a Mennykőcsapásban uralkodó vámpírok élőhalott szolgái.

Félelemmel teli suttogás követte ezt a gondosan kidolgozott marhaságot.

- Barátaim, Eddie, Susannah és Jake zombiknak nevezik őket. Kézívvel, számszeríjjal vagy golyóval nem lehet megölni őket, csak akkor, ha a szívüket vagy az agyukat éri. - Roland a

nyomaték kedvéért megütögette mellkasa bal oldalát. - És természetesen, amikor portyára indulnak, súlyos vértet hordanak a ruhájuk alatt.

Henchick bólogatott. Jó néhány idősebb férfi és asszony - olyan fölken, akik nem is egyszer, de kétszer voltak tanúi a Farkasok érkezésének - követte példáját. - Ez sok mindent megmagyaráz - mondta a man-nita. - De hogyan...

- Meghaladja képességeinket, hogy az agyukat eltaláljuk a csuklya alatt viselt sisak miatt - folytatta Roland. - De láttunk hasonló teremtményeket Lúdban. A gyengeségük itt van. - Ismét megütögette a mellét. - Az élőhalottak nem lélegeznek, de valami kopoltyúféle van a szívük fölött. Ha azt eltakarják páncéllal, meghalnak. Ezért itt csapunk le rájuk.

Halk, kétkedő zúgás követte ezt a bejelentést. Aztán izgatottan sipítani kezdett Ótata - Ammá igaz, Molly Doolin ippeg a mellyit tanálta el, még csak nem is halálosan, oszt a teremtmény mégis hóttan esett le!

Susannah olyan erővel markolta férje karját, hogy Eddie érezte rövidre vágott körmeit a húsában, de amikor ránézett, a nő önkéntelenül elvigyorodott. Ugyanazt látta Jake arcán. Ügyesen hinted a korpát, öregember, gondolta Eddie. Bocs, hogy kételkedtem benned! Hadd menjen csakAndy és Slightman a túlpartra, jelentse csak ezt a boldog baromságot! Megkérdezte Rolandot, vajon azok ott (az arctalan azok azt jelentette, aki Finli o'Tegóként mutatkozott be) tényleg elhiszik-e ezt a hülye dumát. Több mint száz éve portyáznak a Whye innenső partján, és egyetlen harcosukat veszítették el, felelte Roland. Úgy vélem, bármit elhisznek. Ezen a ponton tényleg sebezhetők az önteltségük miatt.

- A Farkasok érkezésének előestéjén este hétre hozzátok ide a gyermekeiteket - rendelkezett a harcos. - Itt lesznek a hölgyek - tudjátok, az Oriza Nővérek -, akik palatáblán számba veszik őket. Az érkező párok nevét kihúzzák. Remélem, még kilenc előtt végeznek minden névvel.

- De az enyiméknek a nevit nem fogod kihúzni! -kiáltotta hátulról egy dühös hang. Tulajdonosa többeket félrelökve törtetett előre Jake mellé. Tömzsi ember volt, rizstermelő kisbirtokos a déli végeken. Roland végigkurkászta rövid távú emlékezetének rendetlen raktárát (igen, rendetlen, de semmi sincs félrehajítva benne), és végül beugrott a név Neil Faraday. Egyike a keveseknek, akik nem voltak otthon, amikor Roland hívása körbejárt... legalábbis számukra nem volt otthon. Kemény munkás Tian szerint, de még annál is keményebb piás. Ez utóbbi kétségtelenül meglátszott rajta. Sötét karikák húzódtak a szeme alatt, és megpattant lila hajszálerek hálózták be a képét. Ugyancsak piszkosnak tűnt. Telford és Took mégis meglepetten, de hálásan néztek rá. Még egy épeszű a bolondokházában!, mondta a tekintetük. Hála az isteneknek]

- Úgyis elviszik a csimotákat, és még föl is égetik az egész várost! - Erős tájszólással beszélt, alig lehetett érteni, mit mond. - De még ha elvinnék is néhány csimotámat, úgyis megmarad legalább három, úgyhogy nem is fogok ortályozni, viszontag megmarad a házam! - Gúnyos megvetéssel nézett végig a város lakóin. - Égjetek porig, fene belétek - mondta. - Ostoba barmok! - Ahogy visszafelé nyomakodott a tömegben, meglepően sok döbbent és elgondolkodó arcot hagyott maga mögött. Lenéző és (legalábbis Eddie számára) érthetetlen tirádája sokkal mélyebb barázdát szántott a tömegben, mint amekkora hatást Telford és Took együttvéve képes volt elérni.

Akármilyen koldusszegény, kétlem, hogy a következő évben ne lenne korlátlan hitele Tooknál, gondolta Eddie. Már amennyiben a bolt még a helyén lesz.

- Sai Faradaynek joga van a véleményéhez, de remélem, a következő néhány napban meg fogja változtatni - mondta Roland. - Remélem, hogy ti, emberek, segítetek neki. Mert ha nem, könnyen lehet, hogy nem három gyereke marad, inkább egyetlenegy sem. - Fölemelte a hangját, és a kihívó pofájú Faradayre mutatott. - Akkor majd meglátjuk, hogy ízlik neki a csatornák

tisztán tartása, ha nincs más segítsége két öszvéren és egy feleségen kívül!

Telford a színpad mellé lépett, arca vöröslött a dühtől. - Semmi nincs, sarjú ember, amit ki ne tanálnál, csak hogy te győzzél a vitába? Nincs hazugság, amit el ne mondnál?

- Nem hazudok, és semmit nem állítok biztosra -felelte Roland. - Ha bárkiben azt a benyomást keltettem, hogy mindenre ismerem a választ, holott egy évszakkal ezelőtt még csak nem is hallottam a Farkasok létezéséről, akkor elnézéseteket kérem. De hadd mondjak el nektek egy történetet, mielőtt jó éjszakát kívánnék. Amikor még gyermek voltam Gileádban, mielőtt eljött a Jó Ember, és elkövetkezett a nagy tűz, volt egy fatermelő gazdaság a báróság keleti felében.

- Ki hallott mán arról, hogy fákat termesszenek? -kérdezte valaki gúnyosan.

Roland mosolyogva bólintott. - Talántán nem rendes fákat, de még vasfákat se, hanem virágfát, ami egy rendkívül könnyű, mégis erős fafajta. A legjobb fa, amit valaha is hajóépítésre használtak. Egy szilánkja csaknem úszik a levegőben. Ezer hektáron termesztettek tízezernyi virágfát rendes sorokba ültetve, valamennyire a báróság erdőkerülője vigyázott. A törvény pedig, amelyet sosem kerültek meg, a megszegéséről nem is beszélve, a következőképpen szólt ha elveszel kettőt, ültess hármat.

- Igen - bólintott Eisenhart. - Ugyanez a helyzet a számos jószággal. Rendben tartott gulyánál is tanácsos minden levágott vagy eladott barom helyett négyet nevelni. Csak ezt nem sokan engedhetik meg magoknak.

Roland tekintete végigfutott a tömegen. - Azon a nyáron, amikor tízéves lettem, valami betegség támadt az erdőre. Pókok szőttek fehér hálókat némely fa legfelső ágaira, és ezek a fák elpusztultak, a csúcsuktól kezdve, állva korhadtak szét, amíg a kór el nem érte a gyökerüket. Az erdőkerülő látta, mi történik, és parancsot adott, hogy vágják ki azonnal az összes egészséges fát. Hogy megmentse a faanyagot, amíg még marad belőle valami, értitek? Nem lehetett többé két kivágott fa helyébe hármat ültetni, a törvénynek nem volt többé értelme. A következő nyárra Gileádtól keletre egyetlen virágfa sem maradt.

A fölken mély csendben hallgatta. A nappal fénye elszivárgóit a korai alkonyatban. A fáklyák sercegtek. Minden tekintet a harcos arcára tapadt.

- Itt, Callában a Farkasok gyermecskéket aratnak. És még ültetniük sem kell, mert - jól figyeljetek -megteszik helyettük a férfiak és asszonyok. Ezt még a gyerekek is tudják. „A papa nem buta, amikor a rizsét ülteti commala, s hogy mit tegyen, tudja azt a mama."

A folken susogott.

- A Farkasok visznek, aztán várnak. Visznek... várnak. Ez remekül bevált, mert a férfiak és nők mindig új gyermekeket nemzenek, történjék bármi. De most új dolog történik. Most eljön a ragály.

Megszólalt Took - Igen, igazat szólasz, valóban ragály vagytok mind... - ekkor valaki leverte a kalapját. Eben Took megpördült, a tettest kereste, de csak ötven barátságtalan arc nézett vissza rá. Fölkapta a kalapját, a melléhez szorította, és nem szólt többet.

- Ha azt látják, hogy itt befellegzett a gyerektermesztésnek - folytatta Roland -, akkor most utoljára nemcsak az ikreket viszik el, de minden gyereket, akire rátehetik a kezüket. így hát hozzátok ide a kicsiket hét órára. Ez a legjobb tanács, amit adhatok nektek.

- Milyen választást hagytál nékik? - kérdezte Telford. Sápadt volt a félelemtől és a dühtől.

Rolandnak ennyi elég volt. A hangja ordítássá erősödött, és Telford hátrálni kezdett a hirtelen kék lángot vető szempár elől. - Neked nem kell aggódnod, sai, mivel a gyermekeid felnőttek, amint ezt a városban mindenki tudja. Elmondtad, amit akartál, úgyhogy miért nem fogod már be a szádat?

Mennydörgő taps és a csizmák dübörgése üdvözölte beszédét. Telford állta a bömbölést és éljenzést, amíg bírta, a fejét görnyedt vállai közé húzta, mint a támadni készülő bika. Azután megfordult, és utat tört magának a tömegben. Took követte. Néhány pillanattal később eltűntek. A gyűlés hamarosan véget ért. Nem volt szavazás. Roland semmit sem mondott, amire szavazhattak volna.

Nem, gondolta Eddie, miközben Susannah székét a frissítők felé tolta, ez bizony nem volt kellemes.

ÖT

Nem sokkal ezután Roland megszólította Ben Slightmant. Az előmunkás az egyik fáklyatartó oszlop alatt állt, egy csésze kávét meg egy süteményestányért egyensúlyozva. Rolandnál ugyancsak kávé és sütemény volt. A gyepen fölállított gyereksátor erre az alkalomra étkezősátorrá alakult. Hosszú sor kígyózott előtte. Halk beszélgetés hallatszott, de nevetés csak ritkán csattant. A közelben Benny és Jake labdázott, időnként hagyták, hogy Csi kapja el. A szőrmókus boldogan csaholt, de a fiúk éppen olyan gondterheltek voltak, mint a sorban várakozó felnőttek.

- Jól beszéltél ma este - mondta Slightman, és kávéscsészéjét Rolandéhoz koccintotta.

- Azt mondod?

- Igen. És persze készségesen meghallgattak, ahogy előre sejtettem. Faraday nyilván meglepett, mégis jól elbántál vele.

- Csak az igazat mondtam - felelte Roland. - Ha a Farkasok elég harcost veszítenek, akkor összekapkodják, amit tudnak, és leírják a veszteségeiket. A legendák gyorsan nőnek, huszonhárom év éppen elég hozzá. A callai fölken úgy véli, hogy sok ezer, talán milliónyi Farkas él Mennykőcsapásban, de nem hiszem, hogy így lenne.

Slightman őszinte bámulattal nézett rá. - Mér nem?

- Mert a dolgok lejárnak - válaszolta egyszerűen Roland, azután azzal folytatta - Kérlek, ígérj meg valamit.

Slightman gyanakodva nézett rá. Szemüveglencséi megvillantak a fáklyák fényében. - Ha tehetem, akkor megteszem, Roland.

- Gondod legyen rá, hogy a fiad idejöjjön négy nap múlva. A húga halott, de kétlem, hogy ez visszatartaná a Farkasokat. Igen valószínű, hogy benne is megvan az, ami miatt elhurcolják őket.

Slightman nem is próbálta leplezni megkönnyebbülését. - Igen, itt leszen. Magam se gondoltam másként.

- Jól van. És volna még egy feladatom a számodra. Visszatért az óvatos pillantás. - Miféle munka légyen az?

- Kezdetben úgy gondoltam, hogy hat ember elegendő lesz a gyermekek mellé, miközben mi elintézzük a Farkasokat, azután Rosalita megkérdezte, mihez kezdjenek, ha a kicsinyek megrémülnek, pánikba esnek.

- De hát egy barlangba lesznek, ugye? - kérdezte Slightman, és lehalkította a hangját. - Egy barlangba nem futhatnak messzire a pulyák, akármennyire megijednek.

- Annyira igen, hogy nekimenjenek a falnak, betörjék a fejüket, vagy a sötétben beleessenek valami lyukba. Úgy döntöttem, még tíz ember kell a vigyázá-sukra. Szeretném, ha te lennél az egyik.

- Boldogan, Roland.

- Ez igent jelent? Slightman bólintott.

Roland merően nézte. - Ugye tudod, hogy amennyiben veszítünk, valószínűleg azok is meghalnak, akik a gyermekekre vigyáznak?

- Ha azt gondoltam volna, hogy veszítünk, akkor sosem egyezek bele, hogy kimenjek oda a gyermekekkel. - Elhallgatott. - És nem küldenem ide a magamét.

- Köszönöm, Ben. Rendes ember vagy. Slightman még halkabbra fogta a szót. - Mék bánya lesz? A Glória vagy a Pirók? - És amikor Roland nem válaszolt azonnal - Persze megértem, ha inkább nem mondod el...

- Nem erről van szó - felelte a harcos. - Csak még nem döntöttem.

- De vagy az egyik, vagy a másik.

- Ó, igen, mi más lehetne? - vetette oda Roland szórakozottan, és nekilátott, hogy sodorjon magának egy cigarettát.

- Tik pedig fölöttük lesztek?

- Az nem megy - rázta meg a fejét a harcos. -Rossz a szög. - Megütögette a mellét a szíve fölött. - Ide kell lőnünk, ne felejtsd el. Más hely... nem felel meg. Még ha átüti is a golyó a páncélt, nem sok kárt tesz egy zombiban.

- Ez bizony baj, ugye?

- Ez egy lehetőség - helyesbített Roland. - Ismered a törmeléket, amely szétterül az öreg gránátbányák szája körül? Úgy néz ki, mint a csecsemők szakállkája.

- Egén.

- Ott rejtőzünk el. Alatta. És amikor felénk lovagolnak, akkor fölállunk, és... - Két ujját Slightmanre szögezte, mint a pisztolyt.

Széles mosolyra húzódott az előmunkás szája. - Roland, ez ragyogó!

- Dehogy - tiltakozott Roland. - Csak egyszerű. De rendszerint a legegyszerűbb dolgok működnek a leghatásosabban. Szerintem meglepjük őket. Bekerítjük és elkapjuk őket. Korábban bevált. Semmi ok nincs rá, hogy most ne működjék.

- Nem. Szerintem sem.

Roland körülnézett. - Jobb, ha nem beszélünk ilyesmiről, Ben. Tudom, hogy benned megbízhatunk, de...

Ben buzgón bólintott. - Ne is folytassad, Roland, megértelek.

A labda a lábához gurult. A fia mosolyogva fölemelte a kezét. - Atyus! Dobjad vissza!

Ben keményen vágta vissza a labdát, ami pont úgy röpült, mint Molly tányérja Ótata történetében. Benny felugrott, fél kézzel elkapta, és jót nevetett. Az apja szeretettel mosolygott rá, azután Rolandra pillantott. - Jól összeillenek, ugye? A tiéd és az enyimé. - Igen - Roland majdnem mosolygott. - Tényleg már-már olyanok, mint két testvér.

HAT

A ka-tet elindult vissza a parókiára. Egy vonalban lovagoltak, és érezték, hogy a városlakók figyelik a távozásukat halál lóháton.

- Elégedett vagy az eseményekkel? - kérdezte Su-sannah Rolandot.

- Igen - felelte a harcos, és nekilátott, hogy sodorjon magának egy cigarettát.

- Én is szeretnék egyet! - szólalt meg hirtelen Jake. Susannah döbbenten, egyben mulatva nézett rá. - Harapj a nyelvedbe, angyalom! Még tizenhárom sem vagy.

- Apám tízévesen kezdte.

- És nagyon valószínű, hogy nem éri meg az ötvenet - mondta Susannah szigorúan.

- Nem nagy veszteség - motyogta Jake, aztán ejtette a témát.

- Mi a helyzet Miával? - kérdezte Roland, és végighúzott egy gyufát a hüvelykujja körmén. - Nyugodt?

- Ha nem ti állítanátok, fiúk, akkor talán el sem hinném, hogy létezik.

- És a hasad is rendben?

- Igen. - Susannah úgy vélte, mindenkinek vannak szabályai a hazudozáshoz az övé úgy hangzott, hogy ha már hazudsz, fogd kurtára. Ha van a hasában egy fickó - valami szörnyetegféle -, akkor igyekszik őket még egy hétig megkímélni az aggodalomtól. Már ha egy hét múlva lesz még egyáltalán miért aggódniuk.

Addig semmi szükség rá, hogy tudjanak a néhány apró görcsről.

- Akkor minden rendben - mondta a harcos. Némán lovagoltak egy darabig. Ismét megszólalt - Remélem, fiúk, tudtok ásni. Lesz egy kis ásnivaló.

- Sírok? - kérdezte Eddie, és nem lehetett tudni, tréfál-e vagy sem.

- A sírok később jönnek. - Roland az égre nézett, de a felhők továbbvonultak nyugat felé, elrejtve a csillagokat. - Csak ne felejtsétek el, hogy a sírokat a győztesek ássák.

6. fejezet

VIHAR ELŐTT

EGY

Fájón és vádlón rikoltott ki a sötétből Henry Dean, a nagy bölcs és kiváló drogos - A pokolban vagyok, öcsi! A pokolban vagyok, nem jutok anyaghoz, és ez is a te hibád!

- Mit gondolsz, meddig kell itt lennünk? - kérdezte Eddie a papot. Éppen hogy megérkeztek az Ajtó Barlangjába, és a nagy bölcs öcsikéje máris két golyót rázogatott a jobb kezében - tente, baba, tente, itt van már az este. Ez a gyűlés másnapján történt amikor Eddie és az atya kilovagolt a városból, Calla szokatlanul csöndesnek mutatkozott. Mintha elrejtőzött volna maga elől, mert megriadt attól, amit tett.

- Attól félek, eltart egy darabig - ismerte el Calla-han. Rendesen (és reményei szerint jellegtelenül) volt öltözve. Ingének mellzsebében volt az összes amerikai pénz, amit csak össze tudtak kaparni tizenegy gyűrött dollár és néhány negyeddolláros. Rossz vicc lenne, ha Amerikának egy olyan változatába kerülne, ahol Lincoln van az egydollároson és Washington az ötvenesen. - De azt hiszem, több részletben is csinálhatjuk.

- Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli - állapította meg Eddie, és kihúzta a rózsaszín zsákot Tower könyvszekrénye mögül. Két kézzel fölemelte, és már fordulni kezdett, amikor megtorpant. Elkomorodott.

- Mi az? - kérdezte Callahan.

- Van itt valami.

- Igen, a doboz.

- Nem, a zsákban. Azt hiszem, a szegélyébe varrva. Mintha egy kis kavics lenne. Talán van itt egy titkos zseb.

- És talán nem ez a legalkalmasabb perc ennek a kiderítésére - vélte Callahan.

Eddie mégis megszorította kissé az apró tárgyat. Nem kőnek tűnt. De Callahannek valószínűleg igaza van. Máris éppen elég rejtéllyel van dolguk. Ezt elteszik egy másik napra.

Amikor kiemelte a kísértetfa dobozt a zsákból, émelyítő félelem rohanta meg a szívét és az agyát. - Gyűlölöm ezt a vacakot! Folyton olyan érzésem van, hogy felém fordul, és bekap, mint egy… krumpliszirmot!

- Bizonyára képes rá - bólintott Callahan. - Ha valami igazán rosszat érzel, akkor csukd be ezt az átkozott dobozt.

- Ha megteszem, ott ragadsz.

- Hát, nem leszek annyira idegen, mint itt - jegyezte meg Callahan, a megfejthetetlen ajtót nézve. Eddie a testvérét hallotta Callahan az anyját, aki egyfolytában szidalmazta, és folyton Donnie-nak szólította. Mindig gyűlölte, ha Donnie-nak nevezik. — Csak arra várok, hogy ismét kinyíljon.

Eddie a fülébe gyömöszölte a golyókat.

- Donnie, miért hagytad, hogy ezt csinálja? - nyöszörögte az anyja a sötétből. - Golyót dugni a fülbe, ez veszélyes dolog!

- Gyerünk - mondta Eddie. - Essünk át rajta. - Felnyitotta a dobozt. A harangok megtámadták Callahan fülét. És a szívét. A mindenüttbe nyíló ajtó felpattant.

KETTŐ

Átmenve két dologra gondolt 1977 nyarára és a New York-i közkönyvtár férfimosdójára. Átlépett egy fülkébe, amelynek falain a BANGÓ SKANK díszlett a változatos firkák között. Baloldalt most öblítették le a vécét. Megvárta, hogy az illető távozzon, azután kilépett a fülkéből.

Alig tíz perc alatt megtalálta, amit keresett. Amikor visszatért az ajtón át a barlangba, egy könyvet hozott a hóna alatt. Hívta Eddie-t, hogy jöjjön ki vele, és ezt nem kellett kétszer mondania. A friss levegőn, a szellős napsütésben (az előző esti felhők messzire tűntek), Eddie kivette a golyókat a füléből, és megnézte a könyvet. Az volt a címe, hogy Jenki országutak.

- Az atya a könyvtárak fosztogatója - jegyezte meg a fiatalember. - Pontosan te vagy az a személy, akinek a fejére díjat tűznek ki.

- Egy nap majd visszaviszem - mondta Callahan. És komolyan gondolta. - Most az a legfontosabb, hogy másodjára szerencsém volt. Nézd meg a száztizenkilencedik oldalt.

Eddie engedelmeskedett. A fénykép dombon álló, zord fehér templomot ábrázolt, egy földút fölött. East Stoneham Metodista Gyűlésterem, mondta az aláírás. Épült 1819-ben. Eddie azt gondolta Add össze, és tizenkilencjön ki. Természetesen.

Megemlítette Callahannék, aki mosolyogva bólintott. - Mást is észrevettél?

Természetesen. - Úgy fest, mint a callai Gyűlésterem.

- Bizony hogy úgy. Szinte az ikertestvére. - Callahan mélyet lélegzett. - Kész vagy a második menetre?

- Azt hiszem.

- Ez valószínűleg hosszabb lesz, de el tudod tölteni az időt. Egy csomó olvasnivaló van itt.

- Nem hinném, hogy képes lennék olvasni -mondta Eddie. - Kibaszottul ideges vagyok, már elnézést. Talán megnézem, mi van a zsák szegélyében.

De Eddie megfeledkezett a zsák szegélyéről, Susan-nah találta meg, ami benne volt, és amikor ez megtörtént, már nem volt önmaga.

HÁROM

Maga elé tartva az East Stoneham Metodista Gyűlésteremnél kinyitott könyvet, és 1977-re gondolva, Callahan másodszor is átlépett a megfejthetetlen ajtón. Ragyogó New England-i reggelbe érkezett. A templom ott volt, de amióta a kép készült, átfestették, az utat pedig kikövezték. Egy épület állt mellette, amely nem szerepelt a fényképen az East Stoneham-i vegyesbolt. Helyes.

Odament, nyomában a lebegő ajtóval, figyelmeztetve magát, hogy a saját kis tartalékából egyetlen negyeddollárost se költsön, hacsak nem nagyon muszáj. A Jake-től kapott pénzek dátuma 1960, ami rendben van. Viszont a saját pénze 1981-es, és ez már nincs rendben. Miközben elment a Mobil benzinkút mellett (ahol gallononként negyvenkilenc centért adták a normált), ezt a pénzt a farzsebébe dugta.

Ahogy belépett a boltba - pontosan olyan szaga volt, mint aTookenak -, megszólalt egy csengő. Balra nagy kötegben állt a portiandi Press-Herald, és a dátum jócskán mellbe vágta. Azóta, hogy magához vette a New York-i közkönyvtárból a könyvet, saját időérzéke szerint alig fél óra telt el, márpedig az június 26-án történt. Az újság szerint viszont 27-e van.

Fölvett egyet, elolvasta a címeket (áradás New Orleansban, a szokott hemzsegés a közel-keleti gyilkos idióták között), és fölfigyelt az újság árára tíz cent. Még vissza is kap a '69-es aprópénzből. Talán vásárol egy darab jó öreg amerikai szalámit. Az eladó vidáman nézett rá, ahogy közeledett a pulthoz.

- Ez lesz? - kérdezte.

- Nos, mondok valamit - felelte Callahan. - Tudnék használni egy felvilágosítást, hogy merre találom a postahivatalt, ha lenne szíves.

Az eladó felvonta a szemöldökét, és elmosolyodott. - Úgy beszél, mintha idevalósi lenne.

- Akkor megmondaná? - kérdezte Callahan, és ő is mosolygott.

- Naná. Könnyű megtalálni a postát. Még egy mérföldnyire sem kell mennie, az út bal oldalán lesz. - Az út szót pontosan úgy ejtette, mint Jamie Jaffords.

- Jól hangzik. Árul szeletelt szalámit?

- Úgy adok el bármit, ahogy megveszi - felelte barátságosan az eladó. - Ugye nyári vendég? - Szakasztott úgy beszélt, mint a callaiak, Callahan szinte várta, mikor teszi hozzá, hogy mondd meg, könyörgöm!

- Azt hiszem, ezt jól kitalálta - válaszolta.

NÉGY

A barlangban Eddie átbámult a félig nyitott ajtón, és küzdött a harangok halk, de őrjítő gilingalan-gozásával. Callahan egy vidéki úton ballagott. Kellemes sétafikálást. Közben Mrs. Dean fiacskája megpróbál egy kicsit olvasni. Hideg (és némileg remegő) kézzel benyúlt a könyvszekrénybe, és kihúzott egyet, amit két másik kötet választott el egy fordítva betett könyvtől. Ha azt választja, a könyv bizonyosan megváltoztatja a napját, de így csak a Négy Sherlock Holmes-novella jutott neki. Ó, Holmes is nagy bölcs és kiváló drogos volt. Kinyitotta a Skarlát szoba című elbeszélésnél, és olvasni kezdte. Időnként rápillantott a dobozra, amelyben a Fekete Tizenhármas lüktetett kísértetiesen. Láthatta a gömb ívét. Kis idő múlva felhagyott az olvasási próbálkozással, és csak nézte az üveggömböt, amely egyre jobban elbűvölte. A harangok elhalkultak, ami tulajdonképpen még jó is. Valamivel később már szinte nem is hallotta őket. Kis idő elteltével egy hang lopakodott be a golyó mellett a fülébe, és beszélni kezdett hozzá.

Eddie figyelt.

ÖT

- Bocsánat, asszonyom.

- Tessék? - A postáskisasszony az ötvenes évei végén vagy a hatvanasok elején járhatott, irodához öltözött, haját tökéletes kékesfehérre mosták be a fodrászatban.

- Szeretnék itt hagyni egy levelet néhány barátomnak - mondta Callahan. - New Yorkból jöttek, és valószínűleg van itt postafiókjuk. - Vitatkozott Eddie-vel, hogy Calvin Tower, egy csomó veszedelmes bűnöző elől menekülve, akik legszívesebben karón látnák a fejét, nem nyit postafiókot, nem csinálhat ekkora ostobaságot. Eddie emlékeztette rá, milyen cirkuszt csapott Tower a nyavalyás első kiadásai miatt, és Callahan végül ráállt, hogy legalább tesz egy kísérletet.

- Nyári vendégek?

- Abbion - helyeselt Callahan, de ez nem látszott tökéletes válasznak. - Vagyis igen. A nevük Calvin Tower és Aaron Deepneau. Feltételezem, nem adhat ki információt olyanoknak, akik csak úgy beállítanak az utcáról, de...

- Ó, mi errefelé nem sokat törődünk ilyesmivel -mondta a postásnő. - Olyan sok a dolgunk a hősök napja és a munka ünnepe között...

A pult végéről odahúzott egy mappát, amelyben három-négy megviselt papírlap szomorkodott. Számos, kézzel írt név sorakozott rajtuk. A második papírra lapozott, azután a harmadikra.

- Deepneau! - mondta. - Igen, van egy ilyen. Na most... nézzük, megtalálom-e a másikat...

- Nem fontos - vágott közbe Callahan. Hirtelen az a kínos érzése támadt, mintha valami baj lenne a másik oldalon. Hátranézett, de nem látott semmit, csak az ajtót, a barlangot és Eddie-t, aki egy könyvvel az ölében, keresztbe tett lábbal ült a földön.

- Üldözi valaki? - kérdezte mosolyogva a postáskisasszony.

Callahan elnevette magát. A hangja ostobának és erőltetettnek tűnt, de a kisasszony láthatólag semmit nem vett észre. - Ha írnék egy levelet Aaronnak, és betenném egy felbélyegzett borítékba, megtenné, hogy odaadja neki, ha benéz? Vagy ha Mr. Tower jár erre?

- Ó, semmi szükség a bélyegre - mondta kedélyesen a kisasszony. - Szívesen megteszem.

Igen, ez tényleg olyan, mint Calla. Hirtelen megkedvelte a kisasszonyt. Nagyon-nagyon megkedvelte.

Odament az ablak melletti pulthoz (az ajtó közben csinált egy szép piruettet, ahogy megfordult), írt pár sort, először is bemutatkozott, hogy annak a barátja, aki segített Jack Andolinivel szemben. Megírta Deep-neau-nak és Towernek, hogy hagyják az autójukat ott, ahol van, hagyjanak égve néhány lámpát a házban, ahol laknak, azután hurcolkodjanak át a közelbe - egy csűrbe, egy elhagyatott táborhelyre, akár egy kunyhóba. De azonnal. Hagyjanak üzenetet a hollétükről a kocsi vezetőülés felőli padlószőnyege vagy a ház hátsó lépcsője alatt, írta. Kapcsolatba lépünk önökkel. Remélte, hogy helyesen cselekszik idáig nem haladtak a tárgyalások, ő pedig nem számított rá, hogy ilyen összeesküvősdibe keveredik. Úgy írta alá, ahogy Roland tanácsolta Callahan, az Eld vérvonalából. Azután, egyre kínosabb szorongása ellenére, még egy sort biggyesztett az üzenethez, szinte belevésve a betűket a papírba Ez a látogatás legyen az UTOLSÓ a postahivatalban. Hogy lehetnek ilyen ostobák?

A papírt borítékba rakta, leragasztotta, és ráírta, AARON DEEPNEAUVAGY CALVIN TOWER ÚR KEZÉBE. Visszament a postai pulthoz. - Boldogan veszek rá bélyeget - mondta ismét.

- Dehogyis, két cent a boríték, és azzal rendben vagyunk.

Odaadta az aprót, ami a vegyesbolti vásárlásból maradt, visszakapott három centet, és elindult az ajtóhoz. A valódi ajtóhoz.

- Sok szerencsét — szólt utána a postáskisasszony.

Callahan hátranézett, megköszönte. Észrevette a megfejthetetlen ajtót is, amely még mindig nyitva állt. Csak Eddie-t nem látta. Eltűnt.

HAT

A postáról kilépve az ajtóhoz fordult. Rendes körülmények között nem lehetett, mert ahogy az ember fordult, az ajtó is vele ment, mint egy ügyes parketttáncos, de úgy látszik, érezte, mikor akarnak átlépni rajta. Akkor szembe lehetett fordulni vele.

Amint visszaért, a révülés harangjai megragadták, valósággal széttépték az agyát. A barlang bendőjéből az anyja kiáltott - Nahát, Donnie, elmentél, hagytad, hogy ez a csinos fiú öngyilkosságot kövessen el! Egy örökkévalóságig fog a purgiban sülni, és ez a te hibád!

Callahan alig hallotta. A barlang szájához sietett a hóna alá csapott Press-Herald-dal, amelyet East Stone-ham vegyesboltjában vásárolt. Csak arra maradt ideje, hogy megnézze, miért nem csukódott le a doboz, hogy ő rabul essen nagyjából 1977-ben a New England-i East Stonehamben egy vastag könyvvel támasztották fel a fedelét, a címét is elolvasta, Négy Sherlock Holmes-novella. Azután kiért a napfénybe.

Először semmit sem látott, csak a barlang szájától induló úton a hatalmas sziklát, mégis émelyítő bizonyosság fogta el, hogy az anyja igazat mondott. Azután balra nézett, és háromméternyire, a keskeny ösvény végében megpillantotta Eddie-t, aki a sziklapárkány széle felé támolygott. Inge elszabadulva lobogott Roland pisztolytáskája fölött. Normális körülmények között éles vonású rókaképe kiürült, és mintha felpuhult volna. Egy ütéstől elbambult harcos. A haja a füle körül csapkodott. Előretántorodott... azután összeszorította a száját, és a szeme csaknem kitisztult. Megragadott egy sziklakiszögellést, és visszalökte magát.

Harcol, gondolta Callahan. És bizonyosan jó harcot vív, de vesztésre áll.

Ha rákiált, valószínűleg lezuhan Callahan egy harcos ösztönével tudta ezt, amely mindig válsághelyzetekben a legélesebb és a legmegbízhatóbb. Kiáltás helyett végigfutott az ösvényen, megragadta Eddie ingét, éppen akkor, amikor a fiatalember ismét előredőlt, elvette a kezét a sziklakiszögellésről, és a szemét takarta el, akaratlanul komikus mozdulattal Isten veled, kegyeden világi

Ha az ing elszakad, akkor Eddie Dean kétségtelenül kiszáll a ka hatalmas játékából, de talán még a Calla Bryn Sturgisben varrott háziszőttes ing (mivel éppen ilyet viselt) is a ka-t szolgálta. Mindenesetre nem szakadt el. Callahan a sokévi vándorlásban fölszedett, nem csekély erejével a szőttesnél fogva visszarántotta Eddie-t és elkapta, de azt már nem tudta megakadályozni, hogy a fiatalember feje nekicsapódjék a szikla-kiszögellésnek, amelyet a keze néhány másodperce engedett el. Eddie szeme kinyílt, és ostobán meredt Callahanre. Mondott valamit, ami érthetetlen makogásnak tűnt Asszonda tuok repünni!

Callahan megragadta a vállát, megrázta. - Micsoda? Nem értettelek! - Nem mintha kíváncsi lett volna, de valami kapcsolatot akart teremteni, hogy visszahozza Eddie-t onnan, ahova a dobozban levő átkozott dolog vitte. - Nem... értem... mit... akarszl

A válasz ez alkalommal világosabb volt - Azt mondja, elröpülhetek a Toronyhoz. Engedj el! Oda akarok menni!

- Nem tudsz repülni, Eddie. - Nem volt biztos benne, hogy a fiatalember megértette-e. Magához húzta a fejét, amíg össze nem ért a homlokuk, mint a szeretőknek. - Meg akart ölni!

- Nem... - kezdte Eddie, azután visszatért tekintetébe az öntudat. Szeme, amely alig másfél ujjnyira volt Callahanétől, elkerekedett a felcsillanó megértéstől. - Igen!

A pap fölemelte a fejét, de óvatosságból továbbra is markolta Eddie vállát. - Most már jobban vagy?

- Igen. Legalábbis úgy rémlik. Megvagyok, atya. Esküszöm, így van. A harangok eléggé kicsináltak, de ezt leszámítva semmi bajom. Még egy könyvet is elővettem, és elkezdtem olvasni. - Körülnézett. - Jézusom, remélem, nem vesztettem el. Tower megskalpol.

- Nem vesztetted el. Félig beledugtad a dobozba, és ezt bizony rohadt jól tetted. Máskülönben az ajtó becsukódott volna, te pedig most eperlekvár lennél hétszáz méterrel lejjebb.

Eddie lenézett a meredély széléről, és holtsápadt lett. Callahannek csak annyi ideje maradt, hogy megbánja őszinteségét, amikor is Eddie lehányta az ő új csizmájának az orrát.

HÉT

- Belém lopakodott, atya - mondta Eddie, amikor ismét képes volt beszélni. - Elaltatta az éberségemet, azután rám rontott.

- Igen.

- Egyáltalán, végeztél valamit odaát?

- Ha megkapják a levelemet, és az abban írtak szerint cselekszenek, akkor sokat. Igazad volt Deepneau bérelt egy postafiókot. Ami Towert illeti, nem tudom. - Dühösen csóválta a fejét.

- Azt hiszem, biztosak lehetünk benne, hogy erre Tower beszélte rá Deepneau-t - mondta Eddie. - Cal Tower még mindig nem hiszi el, hogy valamibe belekeveredett, és azután, ami most történt – csaknem megtörtént - velem, némileg megértem az ilyesfajta gondolkodást. - Észrevette, hogy Callahan valamit szorongat a hóna alatt. - Mi az?

- Az újság - felelte a pap, és odaadta a lapot Eddie-nek. - Akarsz olvasni Golda Meirről?

NYOLC

Este Roland figyelmesen hallgatta Eddie és Callahan beszámolóját az Ajtó Barlangjában és azon túl megesett kalandjaikról. Úgy tűnt, kevésbé érdekelte Eddie kis hiján halállal végződő esete, mint Calla Bryn Sturgis és East Stoneham hasonlóságai. Még arra is megkérte Callahant, hogy utánozza a boltos és a postáskisasszony kiejtését, ami a papnak (végül is korábban maine-i lakos volt) egész jól sikerült.

- Igen - mondta a harcos, azután - Aha. Igen, aha. - Egyik csizmasarkát megtámasztotta a parókia verandájának korlátján, és eltöprengett.

- Gondolod, hogy egy darabig ellesznek ott? - kérdezte Eddie.

- Remélem - felelte Roland. - Ha valakinek az életéért aggódni akarsz, akkor aggódj Deepneau-ért. Ha Balazar még nem mondott le az üres telek megvásárlásáról, akkor Towert életben kell hagynia. Deepneau viszont feláldozható kő az ostáblán.

- Magukra hagyhatjuk őket, amíg a Farkasokat elintézzük?

- Nem hinném, hogy van más választásunk.

- Hagyhatnánk az egészet a fenébe, és átmehetnénk Kelet-Hócipőbe, hogy megvédjük őket! - mondta indulatosan Eddie. - Ehhez mit szólsz? Ide figyelj, Roland, megmondom én pontosan, miért vette rá a barátját Tower, hogy kibéreljen egy postafiókot valakinek van egy könyve, amit ő meg akar szerezni, ezért. Alkudozott vele, és a tárgyalások a legkényesebb szakaszba értek, amikor én felbukkantam és rábeszéltem, hogy tűzzön el. De ez aTower... apám, akár egy csimpánz, amelyik egy marék magot talált. El nem engedné! Ha Balazar megtudja, és valószínűleg ez a helyzet, akkor nem lesz szüksége az irányítószámra, hogy felkutassa ezt az embert, elég, ha végignézi azoknak a listáját, akikkel Tower üzleti kapcsolatban áll. A Krisztusát, csak abban reménykedem, hogy ha van is ilyen lista, legalább elégett a tűzben.

Roland bólintott. - Megértelek, de nem távozhatunk innen. ígéretet tettünk.

Eddie gondolkozott, felsóhajtott, a fejét csóválta. -A fene egye meg, még három és fél nap itt, tizenhét meg amott, mielőtt lejár a szerződés, amit Tower aláírt. Addig csak kitartanak a dolgok. - Az ajkába harapott. -Talán.

- Ez a talán a legtöbb, amiben reménykedhetünk? - kérdezte Callahan.

- Igen - felelte Eddie. - Pillanatnyilag igen.

KILENC

Másnap reggelen a rettenetesen rémült Susannah Dean összegörnyedve ült a domb tövében a vécén, és várta, hogy a görcsei elmúljanak. Már egy hete görcsölt, de ez volt idáig a legerősebb. Megtapogatta az alhasát. Riasztóan kemény volt.

Édes Istenem, mi van, ha most jön? Mi van, ha ez már az?

Győzködte magát, hogy ez nem lehet, a magzatvíz nem folyt el, és amíg az nem történik meg, a vajúdás sem indul el. De hát mit tud ő egyáltalán a szülésről? Nagyon keveset..Itt még Rosalita Munoz, a tapasztalt bába se nagyon tudna mit tenni, mert Rosa emberi kisbabákat segített a világra, kiknek az anyján látszott is a terhesség. Susannah most még kevésbé látszott terhesnek, mint Callába érkeztekor. Es ha Rolandnak igaza van ezzel a babával kapcsolatban...

Ez nem baba. Ez egy fickó, és nekem semmi közöm hozzá. Ez Miáé, akárki is az a Mia. A senki lánya.

A görcsök abbamaradtak. A hasa elernyedt, elveszítette keménységét. Egyik ujját végighúzta a hüvelye előtt. Ugyanolyannak érezte, mint máskor. Pár napig még biztosan nem lesz semmi baja. Nem szabad lennie. És noha megígérte Rolandnak, hogy nem lesz több titok a ka-tet-en belül, úgy gondolta, ezt az egyet mégis megtartja. Amikor a harc elkezdődik, heten állnak negyven-ötven ellenséggel szemben, akik akár hetvenen is lehetnek, ha a Farkasok egyetlen falkában érkeznek. Ahhoz, hogy a legjobb formájukban legyenek, iszonyúan kell összpontosítaniuk. Ez azt jelenti, hogy semmi nem terelheti el a figyelmüket. De azt is jelenti, hogy ott kell lennie, ahol a helye van.

Felhúzta a farmerját, begombolta, és kiment a ragyogó napfénybe, miközben szórakozottan dörgölte a bal halántékát. Észrevette az új zárat az árnyékszéken - Roland kérése volt -, és elmosolyodott. Lenézett a saját árnyékára, és arcáról lefagyott a mosoly. Amikor bement a vécébe, a Sötét Hölgy délelőtt kilencet mutatott. Most viszont, ha nincs is még dél a hosszából ítélve, hamarosan lesz.

Ez lehetetlen. Alig néhány percet töltöttem odabent. Éppen csak pisiltem.

Lehet, hogy ez igaz. Talán Mia töltötte bent a többi időt.

- Nem! - mondta. - Ez nem lehet.

Pedig lehet. Mia nincs a csúcson - még nem -, de már emelkedik. Készül rá, hogy átvegye a hatalmat, vagy legalábbis megpróbálja.

Kérlek!, könyörgött, és egyik kezét kinyújtotta, hogy megtámaszkodhasson a vécé falában. Istenem, adj még három napot! Adj három napot, amíg magam lehetek, hogy megvédhessük ennek a helynek a gyermekeit, azután legyen, ahogy Te akarod. Akármit akarsz is. De kérlek...

- Csak még három nap - suttogta. - Ha pedig lerohannak minket, amúgy sem számít már ez. Még három nap, Istenem. Hallgass meg, könyörgök.

TÍZ

Egy nappal később Eddie és Tian Jaffords elindult, hogy megkeresse Andyt. Meg is találták, a Keleti és a Parti út széles, poros kereszteződésében, amint teli tüdőből zengte...

- Á - tiltakozott Eddie, miközben Tiannal a robothoz közeledtek -, azt nem mondhatjuk, hogy teli tüdőből, mert nincs neki tüdeje.

- Tessék? - kérdezte Tian.

- Semmi - legyintett Eddie. - Nem számít. - De a képzettársítás folytatódott - a tüdőtől az általános anatómiáig -, és fölvetődött benne egy kérdés. - Tian, van orvos Callában?

Tian hökkenten és némileg mulatva nézett rá.

-Nincsen, Eddie. A gazdag népeknek, akiknek van idejük és pénzük is, megfelelnek a csontkovácsok, ha pedig mink betegszünk meg, akkor megkeressük valamék Nővért.

- Oriza Nővért.

- Ja. Ha a gyógyszer hat - rendszerént szokott -, akkor jobban leszünk. Ha nem, akkor rosszabbul. Végül a föld mindent meggyógyít, nem igaz?

- De igen - felelte Eddie, és arra gondolt, hogy ezzel a felfogással igencsak nehezen alkalmazkodhatnak a megrontott gyerekekhez. Akik megrontva jönnek vissza, előbb-utóbb meghalnak, de addig évekig csak... lézengenek.

- Egyébként egy ember három dobozbul áll -mondta Tian, miközben a magában danolászó robothoz közeledtek. A messzeségben, kelet felé, Calla Bryn Sturgis és Mennykőcsapás között porfelhő emelkedett a kék ég felé, noha ott, ahol a két férfi állt, teljes volt a szélcsend.

- Doboz?

- Abbion - bólintott Tian. Gyors egymásutánban megérintette a homlokát, a mellét és a fenekét. - Fejdoboz, melldoboz, szardoboz. - Jóízűen hahotázott.

- Azt mondod? - mosolyodott el Eddie.

- Hát... ideki, közöttünk megfelel - válaszolt Tian -, bár úgy vélem, jól nevelt hölgy nem tűri, hogy az asztalánál így nevezzék a dobozokat. - Ismét megérintette a fejét, a mellkasát és a farát.

- Gondolatdoboz, szívdoboz, ku'doboz.

Eddie ezt kulcsnak hallotta. - Az utolsó mit jelent? Miféle kulcs nyitja a feneked?

Tian megállt. Most már jól látták a robotot, az azonban ügyet sem vetett rájuk, énekelt valami operafélét, és olyan nyelven dalolta, amit Eddie nem ismert. Andy időnként fölemelte vagy összefonta a karját, ezek a mozdulatok láthatóan hozzátartoztak a daiához.

- Figyelj - magyarázta türelmesen Tian. - Férfiemberbe egymáson állnak a dobozok. Legfejül a gondolatok, az ember legfontosabb része.

- Az asszonyé is - felelte mosolyogva Eddie. Tian komolyan bólintott. - Egén, az asszonyé is, de

tudod, mi az ember szót használjuk mindkettőre, mivel az asszony az ember lélegzetibül született.

- Ezt mondod? - kérdezte Eddie, és eszébe jutott néhány feminista, akikkel azelőtt találkozott, hogy otthagyta New Yorkot, és eltávozott Belső-Világba. Ezt a gondolatot nem fogadták volna nagyobb lelkesedéssel, mint a Bibliának azt a részét, amely szerint Évát Ádám bordájából teremtették.

- Meglehet - bólintott Tian -, ám Lady Oriza volt az, aki az első férfit megszülte, legalábbis a Régi Nép így mesélte. Ok aszonták Can-ah, can-tah, annah, Oriza „Minden lélegzet az asszonybul jön."

- Akkor mesélj nekem ezekről a dobozokról.

- A legjobb és legmagasabb a fej, abba van a fej minden gondolata és álma. A következő a szív doboza, ebbe van minden szerelmünk, szomorúságunk, örömünk és boldogságunk...

- Az érzelmek.

Tian meglepetten, ugyanakkor tisztelettel nézett rá. - Aszondod?

- Nos, ahonnan én jövök, ott így mondják.

- Aha. -Tian bólintott, mintha ez érdekes, de alig-alig érthető fogalom lenne. Ezután a melle helyett az ágyékát érintette meg. - Az utolsó dobozba van minden, ami az alsó commalával kapcsolatos a bagzás, a ganajlás, meg ha minden ok nélkül akarsz csinálni a másikkal valami hitvánságot.

- És ha van rá okod?

- De akkor az má nem is hitvánság, ugye? - kérdezte vidáman a gazda. - Ebbe az esetbe a szívdobozból vagy a fejdobozból származik.

- Bizarr - mondta Eddie, de úgy vélte, talán mégsem az. Lelki szemével látta a takarosan feltornyozott három dobozt a fejé a szívén, a szívé alatt pedig ott van a harmadik, az állati funkcióké és az oktalan haragé, ami néha elfogja az embert. Különösen lenyűgözte a hitványság szó, ahogyan azt Tian használta, mintha az valamiféle határvidéke lenne a viselkedésnek. Van ennek valami értelme, vagy nincs? Alaposan végig kellene gondolni, de erre most nincs idő.

Andy még mindig ott ragyogott a napon, és ömlött belőle a dal. Eddie-t homályosan emlékeztette néhány kölyökre gyerekkorának szomszédságából Én vagyok a sevillai borbély, erre van a legfinomabb bordély, ordították, azután elszaladtak, futás közben hülyén vihogva.

- Andy! - szólította meg. A robot azonnal elhallgatott.

- Üdv, Eddie, jól látlak! Hosszú napokat és kellemes éjszakákat!

- Neked is - felelte Eddie. - Hogy vagy?

- Remekül, Eddie! - kiáltotta lelkesen Andy. - Imádok énekelni az első seminon idején.

- Seminon?

- Azokat a szélviharokat híják így, amékek az igazi tél előtt érkeznek - magyarázta Tian, és a túlsó parton kavargó porfelhőkre mutatott. - Ahun közeledik az első úgy vélem, aznap jön meg, amikor a Farkasok, vagy a következő napon.

- Azon a napon, sai - folytatta Andy. - Amikor megjön a seminon, elmennek a meleg napok. Legalábbis így mondják. - Eddie felé hajolt. Ragyogó fejében kattogott valami. Kék szeme villogott. - Eddie, remek horoszkópot állítottam össze, hosszú és bonyolult, és azt mutatja, hogy győztök a Farkasok ellen. Igazán fényes diadal lesz! Elpusztítod ellenségeidet, azután találkozol egy szép hölggyel!

- Már találkoztam egy szép hölggyel - felelte Eddie, és igyekezett derűs hangot megütni. Nagyon jól tudta, mit jelent ez a szapora villogás a kurafi kineveti. Pár nap múlva talán a másik végeden fogsz nevetni, Andy. Őszintén remélem.

- Csakugyan, de számos házasembernek van ágyasa, ahogy nemrégiben éppen Tian Jaffords sainak mondottam volt.

- De nem azoknak, akik szeretik a feleségüket - felelte Tian. - Ezt mondtam neked akkor, és ezt mondom most is.

- Andy, öreg haver - szólt komolyan Eddie -, abban a reményben jöttünk ki ide, hogy teszel nekünk egy szívességet a Farkasok érkezését megelőző este. Segítesz egy kicsit.

Több kattanás hallatszott Andy mellkasának mélyéből, és ezúttal már-már riadtan villant meg a szeme. - ' Megteszem, amit tehetek, sai - mondta -, ó, igen, semmit sem szeretnék jobban, mint segíteni a barátaimnak, de nagyon sok dolgot nem tehetek meg, amit pedig szeretnék.

- A programozásod miatt.

- Igen. - Beszédéből eltűnt az önelégült örülök-hogy-látlak hangszín. Sokkal gépszerűbben beszélt. Igen, ez a tartalék állapot, gondolta Eddie. Andy óvatos. Láttad őket jönni-menni, igaz, Andy? Néha mihaszna csavartartó doboznak hívnak, legtöbbször nem törődnek veled, de végül mindig te sétálsz a csontjaikon, és énekeled a dalaidat, ugye? Ez alkalommal azonban nem így lesz, haver. Nem, nem hinném.

- Mikor építettek, Andy? Érdekelne. Mikor gördültél le a jó öreg LaMerk művek szerelőszalagjáról?

- Réges-régen, sai. - A kék szempár most nagyon lassan villogott. Egyáltalán nem nevetett.

- Kétezer éve?

- Azt hiszem, még régebben, sai. Sai, tudok egy dalt arról, hogy mit tesz veled az ital, nagyon szórakoztató...

- Talán egy más alkalommal. Ide figyelj, öreg cimbora, ha sok ezer éves vagy, akkor hogyhogy beprogramoztak a Farkasokra?

Andy belsejéből mély, visszhangos kattanás hallatszott, mintha valami eltört volna benne. Amikor ismét megszólalt, ugyanazt a halott, érzelemmentes hangot használta, amelyet Eddie először a Belső-Erdőben hallott tőle. Bosco Bob hangja, amikor az öreg Bosco éppen elborult és mennydörögni készült.

- Mi a jelszavad, sai Eddie?

- Azt hiszem, ezen az úton egyszer már végigmentünk.

- Jelszó. Tíz másodperced van. Kilenc... nyolc... hét...

- Nagyon kényelmes ez a jelszó, mi?

- Helytelen válasz, sai Eddie.

- Mint adni egy pacsit.

- Kettő... egy... zéró. Még egyszer próbálkozhatsz. Megpróbálod, Eddie?

A fiatalember ragyogó mosollyal nézett rá. - Nyáron is fuj a seminon, öreg cimbora?

Újabb klikkek, klakkok következtek. Andy kiegyenesítette a nyakát, és a másik oldalra hajtotta a fejét. -Nem tudlak követni, New York-i Eddie.

- Sajnálom. Én csak egy ostoba, ócska emberfajzat vagyok. Nem, nem akarok újra próbálkozni. Legalábbis most nem. Hadd mondjam el, miben tudnál segíteni, te pedig megmondod nekünk, hogy a programozásod lehetővé teszi-e. így rendben van?

- Tiszta ügy, mint a friss levegő.

- Jól van. - Eddie fölnyúlt, megfogta Andy vékony fémkarját. Sima volt és valahogy kellemetlen tapintású. Zsíros. Síkos. Eddie mindazonáltal megmarkolta, és a hangját bizalmasan lehalkította. - Csak azért mondom el neked, mert nyilvánvaló, hogy tudsz titkot tartani.

- Hát persze, sai Eddie! Senki sem tud annyira titkot tartani, mint Andy! - A robot újra szilárd talajra ért, és rálelt régi öntelt és pökhendi önmagára.

- Na... - Eddie lábujjhegyre állt. - Hajolj csak le.

Szervomotorok zümmögtek Andy belsejében - odabent, ahol a szívdobozának kellett volna lennie, ha nem egy szupertechnikával készített bádogember. Lehajolt. Eddie, aki közben még magasabbra nyújtózkodott, abszurd módon úgy érezte magát, mint egy kisfiú, aki megsúgja nagy titkát.

- Az atya szerzett néhány fegyvert a Toronynak arról a szintjéről, amely a miénk volt - súgta. - Jófajta fegyvereket.

Andy feje körbefordult. Szeme vakítóan villogott, ami talán a meglepetés jele lehetett. Eddie fapofát vágott, de magában vigyorgott.

- Igazat mondasz, Eddie?

- Meghiszem azt.

- Az atya aszongya, nagyon hatalmas fegyverek -tette hozzá Tian. - Ha működnek, akkor a szart is kilőjük a Farkasokból. De el kellettik vinni őket a várostól északra... és nagyon súlyosak. Segélnél fölrakni a stráfkocsira a Farkasok érkezésének előestéjén?

Csönd. Klikk, klakk.

- Lefogadom, hogy nem engedi a programozásod - mondta szomorúan Eddie. - Hát, ha lesz elég erős marok...

- Segíthetek - mondta Andy. - Hol vannak ezek a fegyverek, saik?

- Jobb, ha most nem mondjuk meg - válaszolta Eddie. - Találkozz velünk az atya parókiájánál a Farkasok érkezésének előestéjén, rendben?

- Mikorra legyek ott?

- Mit szólnál hat órához?

- Hat óra. És hány fegyver lehet ott? Legalább ennyit mondj meg, hogy kiszámítsam, milyen energiaszintet kell elérnem.

Haver, hantásnak kell lenned ahhoz, hogy felismerd a hantát, vigyorgott magában Eddie, de továbbra is flegma pofát vágott. -Tucatnyi.Talán tizenöt. Mindegyik van vagy ötven kiló. Tudod, mennyi egy kiló?

- Igen, de mennyire! Egy kiló annyi, mint ezer gramm. Ezek igazán nagy fegyverek, sai Eddie! Képesek lőni?

- Biztosak vagyunk benne - válaszolta Eddie. -Nem igaz, Tian?

Tian bólintott. - Akkor hát segélni fogsz?

- Igen, boldogan. Hatkor a parókiánál.

- Köszönjük, Andy - mondta Eddie. Elindult, majd visszanézett. - De ugye senkinek sem beszélsz a dologról?

- Nem, sai, ha azt mondod, hogy ne tegyem.

- Pontosan ezt mondom. Az utolsó, amit szeretnék, hogy a Farkasok tudomást szerezzenek arról, milyen hatalmas fegyvereket vetünk be ellenük.

- Persze hogy nem - helyeselt Andy. - Micsoda jó hír! Remek napot kívánok nektek, saik!

- Neked is, Andy - válaszolta Eddie. - Neked is.

TIZENEGY

Miközben visszafelé ballagtak Tianékhoz - alig két-mérföldnyire volt onnan, ahol találkoztak Andyvel -, megszólalt a gazda. -Vajon elhitte?

- Nem tudom - vont vállat Eddie -, de baromira meglepte a dolog. Erezted?

- Igen - felelte Tian. - Igen, éreztem.

- Garantálhatom, hogy ott lesz, mert a saját szemével akarja látni.

Tian mosolyogva bólintott. - Okos a dinh-etek.

- Az bizony - helyeselt Eddie. - De mennyire.

TIZENKETTŐ

Jake ismét álmatlanul feküdt, és Benny szobájának mennyezetét bámulta. Csi megint Benny ágyán gömbölyödött össze, orrát kunkori farka alá dugva. Jake alig várta, hogy másnap este visszamehessen Callahan atya házába, és együtt legyen a ka-tet-tel. Holnapután érkeznek a Farkasok, de Roland úgy vélte, jobb, ha a fiú ezt az utolsó éjszakát a Rocking B tanyán tölti. - Nem akarunk gyanút kelteni ilyen későn - mondta. Jake megértette, de a mindenit, ugyancsak keserves volt. Éppen eléggé nyomasztó, hogy szembe kell szállniuk a Farkasokkal. Ennél már csak az a gondolat rosszabb, hogy milyen szemmel fog ránézni Benny két nap múlva.

Talán mindnyájunkat megölnek, gondolta. Akkor emiatt nem kell aggódnom.

Annyira el volt keseredve, hogy nem is találta olyan rémesnek ezt a lehetőséget.

- Jake! Aluszol?

Egy pillanatig arra gondolt, hogy alvást tettet, de valami belülről ráreccsent, hogy ez gyávaság lenne. -Nem - felelte. - Bár meg kellene próbálnom, Benny. Kétlem, hogy holnap éjjel sokat aludnék.

- Én sem hiszem - súgta mély tisztelettel Benny, majd azzal folytatta - Félsz?

- Hát persze - mondta Jake. - Mégis mit gondolsz, bolond vagyok?

Benny felkönyökölt. - Hogy véled, mennyit fogsz megölni?

Jake eltűnődött. Már a gondolattól is felfordult a gyomra, de akkor is fontolóra vette a dolgot. - Nem tom. Ha hetvenen vannak, akkor, azt hiszem, legalább tízet ki kell nyírnom.

Azon kapta magát (némi csodálkozással), hogy Ms. Avery irodalomóráira gondol. A plafonról lógó sárga gömbökre, potrohúkban a kísérteties döglött legyekkel. Lucas Hansonra, aki mindig megpróbálta elgáncsolni. A táblára írott figyelmeztetésre vigyázz a módosítószókra. Petra Jesserlingre, aki mindig testhezálló pulóvert viselt, és bukott rá (legalábbis MikeYanko ezt állította). Ms. Avery hangjának zsongására. A déli eltávozásokra - ami közönséges ebéd lenne egy közönséges, nyilvános iskolában. Ahogy a padban ül, és igyekszik ébren maradni. Ez a fiúcska, a nett kisdiák a Piperből, ez ugyanaz, aki fölmegy egy Calla Bryn Sturgis nevű mezővárostól északra, hogy gyermekrabló szörnyekkel küzdjön? Lehetséges, hogy ez a fiú harminchat óra múlva holtan fekszik, mellette kupacban a gőzölgő belei, amit a hátán robbantott ki belőle egy csikesz nevű fegyver? Ez lehetetlen, ugye? A házvezetőnő, Mrs. Shaw levágta a szendvicskenyér héját, és néha „Barnának" szólította. Az apja megtanította, hogyan számítsa ki a tizenöt százalék borravalót. Az ilyen fiúk esnek el fegyverrel a kézben. Ugye?

- Lefogadom, hogy húszat is elkapsz! - lelkesedett Benny. - Öregem, bárcsak veled lehetnék! Egymás mellett harcolhatnánk! Bumm, bumm, bumm! Azután meg töltenénk!

Jake felült, és őszinte kíváncsisággal nézett Bennyre. -Tényleg megtennéd? - kérdezte. - Ha

lehetne?

Benny elgondolkodott. Az arca megváltozott, hirtelen öregebb és bölcsebb lett. Megrázta a fejét. - Dehogy. Félnék. Te tényleg félsz? Igazat mondasz?

- Halálosan - felelte egyszerűen Jake.

- Attól, hogy meghalsz?

- Igen, de attól még jobban, hogy kudarcot vallok.

- Nem fogsz.

Könnyen beszélsz, gondolta Jake.

- Ha a kisgyerekekkel kell mennem, akkor az vigasztal, hogy ott lesz atyus is - mondta Benny. - Hozza a számszeríját. Láttad lőni valaha?

- Nem.

- Nagyon jól céloz, ha bármék Farkas átjut köztetek, akkor elkapja. Megtanálja azt a kopoltyúhelyet a mellén, és bumm!

Mi lenne, ha Benny tudná, hogy ez a kopoltyú hazugság?, tűnődött Jake. Álhír, amelyet az apja remélhetőleg elhitt? Mi lenne, ha megtudná...

Eddie szólalt meg a fejében. Eddie, az okostóni, legszebb brooklyni kiejtésével Egén, és ha az öregapámnak kereke lett volna, akkor villamos lett volna.

- Benny, nekem tényleg meg kéne próbálnom aludni.

Benny hátradőlt. Jake is így tett, és ismét a mennyezetet bámulta. Egyszeriben bosszantónak találta, hogy a szőrmókus Benny ágyán fekszik, és olyan természetesen fogadta el a másik fiút." Hirtelen nagyon utálni kezdett mindent. Végtelen órák voltak még hátra reggelig, amikor összepakol, fölszáll a kölcsönpóni hátára, és visszalovagol a városba.

- Jake!

- Mi az, Benny, mi az?

- Bocsássál meg. Csak azt akartam mondani, hogy örültem, amíg itt voltál. Jól mulattunk, igaz?

- Igen - felelte Jake, és azt gondolta Senki sem hinné, hogy idősebb nálam. Úgy beszél mintha... nem is tudom... ötéves lenne. Ez nem volt tisztességes gondolat, de úgy érezte, ha tisztességes lenne, rögtön elsírná magát. Gyűlölte Rolandot, amiért arra ítélte, hogy ezt az utolsó éjszakát a Rocking B-ben töltse. - Igen, nagyon, nagyon jól mulattunk.

- Hiányozni fogsz. De lefogadom, szobrot állítanak néked és a srácoknak a Pavilonban, vagy valahol arrafelé. - A „srácokat" Jake-től vette át, és használta is, ahányszor csak alkalma volt.

- Nekem is hiányozni fogsz - felelte Jake.

- Szerencsés vagy, hogy követheted a Sugarat, és érdekes helyekre utazhatol. Én nyilván az egész életemet ebben a szaros városban fogom eltölteni.

Dehogy fogod. Te és atyuskád jó sokat fogtok vándorolni. .. ha szerencsétek van, és elengednek titeket innen. Azt hiszem, egész hátralevő életedet azzal fogod tölteni, hogy erről a szaros kisvárosról álmodozol. Arról a helyről, amely az otthonod volt. Es ezt én intéztem el így. Láttam, amit láttam... és elmondtam. De mi mást tehettem volna?

- Jake!

Nem bírja tovább! Megőrjíti ez a beszélgetés! -Aludj, Benny. És hagyj engem is aludni.

- Jól van.

Benny a fal felé fordult. Kis idő múlva lelassult a lélegzete. Valamivel később horkolni kezdett. Jake csaknem éjfélig ébren feküdt, azután ő is elaludt. És álmodott. Álmában Roland a Keleti út porában térdelt, és szembenézett a folyópart sziklák felől közeledő Farkasok hatalmas falkájával. A fegyverét akarta újra tölteni, de mindkét keze merev volt, az egyikről hiányzott két ujj, és elejtette a golyókat. Még akkor is hatalmas pisztolyával bajlódott, amikor a Farkasok legázolták.

TIZENHÁROM

Felvirradt a Farkasok érkezését megelőző nap. Eddie és Susannah az atya vendégszobájának ablakában állt, és nézte a Rosa kunyhója előtti lankás gyepet.

- Összejöttek - mondta Susannah. - Örülök neki. Eddie bólintott. - Hogy érzed magad?

A nő mosolygott. - Jó] vagyok - felelte, és így is érezte. - És te, szivi?

- Hiányozni fog a kényelem, hogy valódi tető alatt, igazi ágyban aludjak, és nagyon igyekszem majd megint ilyet találni, de egyébként én is jól vagyok.

- Ha a dolgok rosszra fordulnak, nem kell aggódnod a szállás miatt.

- Ez igaz - helyeselt Eddie -, de nem hiszem, hogy rosszra fordulnak. És te?

Mielőtt felesége válaszolhatott volna, szélroham rázta meg a házat, és fütyülni kezdett az eresz alatt. A seminon köszöntötte őket, vélte Eddie.

Nem szeretem ezt a szelet - jegyezte meg Susannah. - Ez váratlan tényező.

Eddie szóra nyitotta a száját.

- Ha most a ka-ról mondasz valamit, orrba váglak. Eddie becsukta a száját, és úgy tett, mintha cipzárt

húzna el. Susannah azért, biztos, ami biztos, orrba vágta, ujjai olyan könnyedén érintették, mintha tollpihével simította volna végig. - Jó esélyünk van a győzelemre - mondta. - Hosszú ideje minden úgy történik, ahogy ők akarják, és ettől elnehezedtek. Mint Blaine.

- Igen. Mint Blaine.

A nő csípőre tette a kezét, és felé fordult. - De a dolgok elromolhatnak, Eddie, és ezért szeretnék mondani neked valamit, amíg kettesben vagyunk. El akarom mondani, mennyire szeretlek. - Egyszerűen, minden színpadiasság nélkül hangzott.

- Tudom - felelte Eddie -, de piszkosul nem tudom, hogy miért.

- Mert egésszé tettél - felelte Susannah. - Amikor fiatalabb voltam, sokat vacilláltam, mit gondoljak a szerelemről nagy és dicső misztérium, vagy csak a hollywoodi producerek találták ki, hogy minél több jegyet eladhassanak a Nagy Válság idején.

Eddie elnevette magát.

- Most pedig arra gondolok, hogy mindnyájan lyukkal a szívünkben születünk, és addig járunk-kelünk, amíg meg nem találjuk azt a személyt, aki képes betömni ezt a lyukat. Te... Eddie, te megtetted ezt. - Kézen fogta a fiatalembert, és az ágy felé kezdte húzni. - Most pedig szeretném, ha egy másik lyukat is betömnél.

- Biztonságos ez, Suze?

- Nem tudom - vont vállat a nő. - De nem is érdekel.

Lassan szeretkeztek, csak a vége felé gyorsítottak fel. A nő halkan felkiáltott, a férfi vállához szorította az arcát, és egy pillanattal előbb, hogy elért volna a csúcsra, Eddie arra gondolt El fogom veszíteni, ha nem vigyázok. Fogalmam sincs, honnan tudom ezt... de tudom. Egyszerűen elfog tűnni.

- Én is szeretlek - mondta, amikor végeztek, és elnyúltak egymás mellett.

- Igen. - Susannah megfogta a férje kezét. - Tudom. Boldog vagyok.

- Jó dolog boldoggá tenni valakit - felelte Eddie. -Azelőtt nem tudtam.

- Semmi baj - válaszolta Susannah, és megcsókolta a fiú szájának sarkát. - Gyorsan tanulsz.

TIZENNÉGY

Volt egy hintaszék Rosa kis nappalijában. A harcos meztelenül ült benne, egyik kezében kerámia kistányérral. Cigarettázott, és a kelő napot figyelte. Nem volt biztos benne, hogy még egyszer innen fogja nézni.

Az ugyancsak ruhátlan Rosa kilépett a hálószobából, megállt az ajtóban, és ránézett. - Mondjad meg, kérlek, hogy vannak a csontjaid?

Roland biccentett. - Az olajad csodát tett.

- Nem tart sokáig.

- Csakugyan - felelte a harcos. - De van egy másik világ - a barátaimé -, és ott talán akad valami hatásosabb szer. Van egy olyan érzésem, hogy hamarosan ott leszünk.

- Újabb harcok?

- Azt hiszem, igen.

- Ide mán nem tértek vissza, ugye? A férfi ránézett. - Nem.

- Fáradt vagy, Roland?

- Halálosan - felelte.

- Néni jönnél vissza egy kicsit az ágyba?

A férfi elnyomta a cigarettát, és fölállt. Elmosolyodott. Megfiatalodott a mosolytól. - De igen, köszönöm.

- Jó ember vagy, Gileádi Roland.

Ezen elgondolkodott, azután lassan megcsóválta a fejét. - Egész életemben nekem volt a leggyorsabb kezem, de amikor jónak kellett lenni, akkor kicsit lassú voltam.

Az asszony kinyújtotta a kezét. - Gyere, Roland. Vár a commala. - És a férfi ment.

TIZENÖT

Kora délután Roland, Eddie, Jake és Callahan atya a nyereg mögé szíjazott, összecsavart pokrócaikba rejtett ásókkal kilovagoltak a Keleti útra - amely a Devar-Tete Whye kanyarulata miatt itt valójában északi út volt. Susannah az állapota miatt fölmentést kapott ez alól a munka alól. Ő az Oriza Nővérekhez csatlakozott a Pavilonnál, ahol egy nagyobb sátrat állítottak föl, és készültek a hatalmas esti lakomára. Amikor elindultak, Calla Bryn Sturgis már kezdett megtelni, mint vásárnapokon. De most nem volt kiáltozás és éljenzés, nem hallatszott a durrancsok hetyke pukkanása, nem indultak lovasok a Zöldbe. Sem Andyt, sem Ben Slightmant nem látták, és ennek örültek.

- Tian? - kérdezte Roland Eddie-t, megtörve a meglehetősen súlyos csöndet.

- A parókiánál találkozunk. Ötkor.

- Jól van - bólintott Roland. - Ha négyig nem végzünk, akkor abbahagyhatod és ellovagolhatsz.

- Ha akarod, veled megyek - szólt Callahan. A kínaiak azt tartják, ha megmented valakinek az életét, attól kezdve felelős vagy érte. A pap eddig nemigen gondolkodott ezen a mondáson, de miután Eddie-t az ingénél fogva húzta vissza az Ajtó Barlangja melletti meredély széléről, úgy érezte, van benne igazság.

- Jobb, ha velünk maradsz - szólt Roland. - Eddie tud vigyázni magára. Itt van munkám számodra. Mármint az ásáson kívül.

- Ó? És mi légyen az? - kérdezte Callahan. Roland az előttük kavargó portölcsérekre mutatott

az úton. - Imádkozz, hogy távozzon ez az átkozott szél. És minél előbb, annál jobb. De mindenesetre még holnap reggel előtt.

- Az árok miatt aggódsz? - kérdezte Jake.

- Azzal nem lesz baj - felelte Roland. - Az Oriza Nővérek miatt aggódom. A tányérhajítás kényes dolog, még a legjobb körülmények között is. Ha szélvihar van, amikor a Farkasok jönnek, az rontja a lehetőségeinket. - Jellegzetes (és fatalista) callai mozdulattal a poros látóhatár felé mutatott. - Delah.

De Callahan csak mosolygott. - Boldogan imádkozom - mondta -, de nézz keletre, mielőtt túlságosan aggódni kezdenél. Tedd meg, kérlek.

Arrafelé fordultak a nyeregben. A kukorica - a termést már letörték, az üres szárak dülöngélő, csontvázszerű sorokban meredeztek - leért a rizsföldekig. A rizsen túl a folyó következett. A

folyó mögött a végvidék. Annak a portölcsérei tizenkét méter magasba emelkedtek, imbolyogtak, néha egymásnak mentek. Amik az innenső parton szökdécseltek, rakoncátlan gyerekek voltak hozzájuk képest.

- A seminon gyakran eléri a Whye-t, azután visszafordul - mondta Callahan. - A régiek szerint Lord Seminon könyörög Lady Orizának, engedné át őt a folyón, de az asszony puszta féltékenységből gyakran elállja az útját.Tudjátok...

- Seminon az úrnő húgát vette el - szólt közbe Jake. - Lady Riza magának akarta a férfit - a szél és a rizs házassága lett volna -, és máig pipa miatta.

- Honnan tudod? - kérdezte meglepetten és mulatva Callahan.

- Benny mesélte - felelte Jake, és nem szólt többé. Elszomorodott, fájt neki azoknak a hosszú beszélgetéseknek az emléke, amikor (néha a szénapadláson, néha a folyó partján lustálkodva) meséket mondtak egymásnak.

Callahan bólintott. - Tényleg így tartja a mese. Azt hiszem, a valóságban ez egy légköri jelenség - emitt hideg a levegő, a meleg pedig fölemelkedik a víz fölött vagy ilyesmi -, de akármi is az oka, most minden jel arra mutat, hogy a szél megfordul.

A szél homokot fújt az arcába, mintha azt akarná bizonyítani, hogy téved. A pap elnevette magát. - Ennek vége lesz, mire felbukkannak a holnap első fényei, efelől úgyszólván kezeskedhetem. De...

- Az úgyszólván nem elég, atya.

- Erre annyit válaszolhatok, Roland, hogy mivel az úgyszólván nem elég, boldogan imádkozom is érte.

- Köszönöm. - A harcos Eddie-hez fordult, és bal keze két ujjával a saját arcára mutatott. - A szemeket, rendben?

- A szemek - bólintott Eddie. - És a jelszó. Ha. nem tizenkilenc, akkor kilencvenkilenc.

- Ezt nem tudhatod biztosan.

- De tudom - válaszolta Eddie.

- Akkor is... légy óvatos.

- Az leszek.

Néhány perccel később elérték azt a helyet, ahol jobbra egy sziklás ösvény indult a vízmosások vidékére, a Glória, a Pirók Egyes és Kettes bánya irányába. A fölken úgy tudta, hogy a társzekerek erre jönnek majd, és ebben nem is tévedtek. Azt is feltételezték, hogy a gyermekek és kísérőik elindulnak ezen az ösvényen valamelyik bányához. Ebben viszont tévedtek.

Hárman hamarosan az út nyugati oldalán ástak, a negyedik őrködött. Senki sem járt arra - azok, akik a folken-ből erre laktak, már a városba értek -, és elég gyorsan haladtak. Négy órakor Eddie otthagyta a többieket, hogy nélküle fejezzék be a munkát, és Roland egyik pisztolyával a derekán visszalovagolt a városba, hogy találkozzék Tian Jaffordsszal.

TIZENHAT

Tian magával hozta a számszeríját. Amikor Eddie azt mondta neki, hagyja az atya verandáján, a gazda búsan, bizonytalanul sandított rá.

- Az nem lepi meg, ha nálam lövő vasat lát, de lehet, hogy kérdezősködni kezd, ha azt meglátja nálad - magyarázta Eddie. Ezzel kezdődik az igaz harc, és most, hogy ez elkövetkezett, Eddie lehiggadt. A szíve lassan, egyenletesen dobogott. A látása kiélesedett tisztán érzékelte a parókia gyepén minden egyes fűszál árnyékát. - Úgy hallottam, erős. És nagyon gyors is, ha kell. Hadd játsszunk az én szabályaim szerint.

- Akkor én minek vagyok itt?

Mert még egy okos robot sem számít bajra, ha egy hozzád hasonló földtúró van velem, hangzott volna a helyes válasz, de ez nem lett volna túl diplomatikus.

- Biztosításnak - felelte Eddie. - Gyere.

Odamentek az árnyékszékhez. Eddie az utóbbi néhány hétben jó sokszor használta, és mindig nagy megelégedésére szolgált - tisztogatás céljára nagy kötegekben volt benne puha fű, nem kellett izgulnia, hogy mérges szömörcét markol hozzá -, de mostanáig nem vizsgálta meg kívülről. Fából épült szerkezet volt, magas és szilárd, de semmi kétség, Andy ripsz-ropsz szétzúzza, ha akarja. Ha lehetőséget adnak neki.

Rosa kilépett kalyibája hátsó ajtaján, és fölpillantott rájuk, kezével beárnyékolva a szemét. - Hogy vagy, Eddie?

- Mostanáig jól, Rosie, de okosabban tennéd, ha most bemennél. Lesz itt egy kis rendetlenség.

- Csakugyan? Van egy halom tányérom...

- Nem hinném, hogy Riza sokat segítene ilyen esetben - felelte Eddie. - Bár nem árt, ha összekészíted őket.

Az asszony bólintott, és szó nélkül bement a házba. A férfiak leültek az árnyékszék két oldalára a megerősített zárú, nyitott ajtó mellé. Tian cigarettát próbált sodorni. Az elsőt szétszórta reszkető ujjaival, másodszor is neki kellett veselkednie. - Nem vagyok valami jó az ilyesmiben - mondta, és Eddie megértette, hogy a gazda nem a cigarettasodrás nemes művéletéről beszél.

- Semmi baj.

Tian reménykedve nézett rá. - Aszondod?

- Igen, és így is lesz.

Pontosan hatkor (nyilván egymilliomod másodpercre pontos órát építettek bele a szemétládába, gondolta Eddie), a parókia sarka mögül kibukkant Andy, hosszú, keszeg árnyékot vetve a fűre. Amikor meglátta őket, kék szeme felvillant, és üdvözlésre emelte a kezét. A lenyugvó nap visszaverődött a karjáról, ami ettől olyan lett, mintha vérbe mártotta volna. Eddie ugyancsak fölemelte a karját, és mosolyogva fölállt. Vajon minden gépezet, amely még működik ebben a lestrapált világban, az urai ellen fordult? És ha igen, miért?

- Csak nyugi, hagyd, hogy én beszéljek - súgta oda a szája sarkából.

- Rendben.

- Eddie! - kiáltotta Andy. - Tian Jaffords! Milyen jó, hogy látlak titeket! És a fegyvereket, amelyeket föl lehet használni a Farkasok ellen! Nahát! Hol vannak?

- Beraktuk őket a szarodába - mondta Eddie. - Elvihetjük őket társzekérrel, ha egyszer kint lesznek, de nagyon nehezek... és odabent nincs valami sok hely a mozgásra...

Félreállt. Andy közeledett. A szeme villogott, de most nem a nevetéstől. Olyan vakítóan villogott, hogy Eddie-nek pislognia kellett - mintha vakuba nézett volna.

- Biztos vagyok benne, hogy ki tudom hozni őket -mondta Andy. - Milyen jó is segíteni! Milyen gyakran sajnálom, hogy a programozásom olyan keveset enged meg nekem...

Már az árnyékszék ajtajában állt, kicsit meghajlította a combját, hogy fejének fémhordója egy szintben legyen a szemöldökfával. Eddie előhúzta Roland pisztolyát. A szantálfa agy engedelmesen simult a tenyerébe.

- Bocsáss meg, New York-i Eddie, de nem látok fegyvereket.

- Tényleg nem - helyeselt Eddie. - Én sem. Igazából egy rohadék árulót látok, aki dalokat tanít a srácoknak, azután elküldi őket, hogy...

Andy ijesztő sebességgel pördült meg. Eddie nagyon hangos zümmögést hallott a robot nyakának szervo-motorjai felől. Alig méternyire álltak egymástól, el sem téveszthette. - Mulass jól, te rozsdamentes acél-fattyú - mondta Eddie, és kétszer tüzelt. A lövések fülsiketítőt dördültek az esti csöndben. Andy szeme szétrobbant és elsötétedett. Tian felkiáltott.

- NE! - sivított Andy olyan hatalmas hangerővel, hogy a fegyverdörrenés ehhez képest alig volt erősebb egy dugó pukkanásánál. - NE, A SZEMEM, NEM LÁTOK, ó, NEM, LÁTÁS ZÉRÓ, A SZEMEM, A SZEMEM...

A keszeg acélkarok a széttört szem üregéhez kaptak, amely most kék szikrákat hányt. Andy lába kiegyenesedett, hordófeje átütötte az ajtófélfát, deszkadarabok röpködtek.

- NEM, NEM, NEM, NEM LÁTOK, LÁTÁS ZÉRÓ, MIT CSINÁLTÁL, RAJTAÜTÉS, TÁMADÁS, MEGVAKULTAM, 7 KÓD, 7 KÓD, 7 KÓD!

- Segíts, Tian! - ordította Eddie, és a pisztolyt visszalökte a tokjába. De Tian megdermedt, tátott szájjal bámulta a robotot (akinek a feje most eltűnt az összetört ajtófélfa mögött), és Eddie-nek nem volt ideje várni. Előrelendült, tenyerét nekitámasztotta a táblának, amelyre Andy nevét, feladatát, gyártási számát írtak. A robot meglepően nehéz volt (mintha egy garázsajtót próbált volna arrébb tolni), de ugyanakkor megvakult, meglepték, és kibillent az egyensúlyából. Hátratántorodott, és váratlanul elhallgatott. A hangosított szavak helyett egy sziréna kezdett el fülrepesztően vijjogni. Eddie attól félt, mindjárt széthasad a feje. Megragadta az ajtót és bevágta. A tetején hatalmas, repedezett rés keletkezett, de azért pontosan záródott. Eddie rácsapta az új reteszt, amely olyan vastag volt, mint a csuklója.

Az árnyékszékben sivított-nyávogott a sziréna.

Előrohant Rosa, mindkét kezében tányérral. A szeme kitágult. — Mi ez? Isten és Jézus Ember nevére, mi ez?

Mielőtt Eddie válaszolhatott volna, a fabódét borzalmas csapás rengette meg, az alapjáig. Jobbra billent, feltárva az alatta levő lyukat.

- Andy - felelte a fiatalember. - Azt hiszem, éppen olyan horoszkópot készített, amit nem

nagyon komál…

- FATTYÚK! - ordította egy hang, amely nem is emlékeztetett Andy három szokásos beszédformájára a hízelgőre, az önelégültre vagy a hamisan alázatosra. - FATTYÚK! HITVÁNY FATTYÚK! MEGÖLLEK BENNETEKET! MEGVAKULTAM, Ó, MEGVAKULTAM, 7 KÓD! 7 KÓD! - A szavak félbeszakadtak, ismét felüvöltött a sziréna. Rosa elejtette a tányérokat, a füléhez kapta a kezét.

Újabb csapás érte az árnyékszék oldalát. Két vastag deszka kidudorodott. A következő ütéstől eltörtek. Andy karja vérvörösen villant elő a lyukból, ízeit ujjai görcsösen nyíltak és zárultak. A távolban őrjöngve ugattak a kutyák.

- Ki fog törni, Eddie! - ordította Tian, és megragadta a fiatalember vállát. - Ki fog törni!

Eddie lerázta a válláról a kezet, és az ajtóhoz lépett. Újabb ütés reccsent, újabb törött deszkák repültek szét a bódé oldalából. A fű már tele volt fadarabokkal. De nem ordíthatta túl a sziréna óbégatását. Várt, és mielőtt Andy ismét rávágott volna az árnyékszék oldalára, a sziréna hirtelen elhallgatott.

- FATTYÚK! - üvöltötte Andy. - MEGÖLLEK BENNETEKET! 20 IRÁNYELV! 7 KÓD! MEGVAKULTAM, ZÉRÓ LÁTÁS, GYÁVA…

- Andy Üzenetvivő Robot! - bömbölte Eddie. A gyártási számot Callahan egyik drága papírdarabkájára írta le, Callahan ceruzájával, és most fölolvasta. - DNF-44821-V-63. Jelszó!

Az őrjöngő csapkodás és az üvöltés azonnal abbamaradt, ahogy Eddie a gyártási szám végére ért, de még ez a csönd sem volt néma a füle még mindig csengett a pokoli szirénázástól. Fém kondult, relék kattogtak. Azután - Itt DNF-44821-V-63. Kérem, adja meg a jelszót. - Szünet, azután fahangon - Te orvtámadó New York-i Eddie, te fattyú. Tíz másodperced van. Kilenc…

- Tizenkilenc - mondta Eddie az ajtón át.

- Helytelen jelszó. - És bádogember volt vagy sem, hallani lehetett a dühödt örömet a hangjában. -Nyolc… hét…

- Kilencvenkilenc.

- Helytelen jelszó. - Most már félreérthetetlen volt hangjában a diadal. Eddie már bánta, hogy olyan esztelen pimaszsággal viselkedett az úton. Már látta Rosa és Tian rémületét. Már felfigyelt rá, hogy a kutyák még mindig ugatnak.

- Öt… négy…

Nem tizenkilenc nem kilencvenkilenc. Mi más lehet? Krisztus nevére, mivel lehet leállítani ezt a fattyat?

- …három…

Ami belevillámlott az agyába, olyan fényesen, mint Andy szeme, mielőtt Roland pisztolya elsötétítette volna, az a versike volt, amelyet az üres telek kerítésére írtak föl poros rózsaszínű betűkkel Ó, SUSANNAH-MIO, meghasadt csajom, 99-ben DIXIE-MALACBAN parkolt a TRAGÁCSOM…

- …kettő…

Sem egyik, sem másik mindkettő. Ezért nem csapta le az átkozott robot az első hibás próbálkozás után. Mert nem egészen volt hibás.

- Tizenkilenc-kilencvenkilenc! - süvöltött be az ajtón.

Mélységes csend lett. Eddie várta, hogy megszólal a sziréna, várta, hogy Andy kitörjön a retyóból. Szólnia kell Tiannak és Rosának, hogy fussanak, megpróbálja majd fedezni őket...

A hang, amely a félig szétvert épületben megszólalt, színtelen volt és lapos egy gép hangja. Eltűnt belőle a hazug hízelgés és az őszinte düh. Az az Andy, amit a callai fölken nemzedékei ismertek, eltűnt, mégpedig örökre.

- Köszönöm - mondta a hang. - Andy vagyok, üzenetvivő robot számos más feladattal. Sorozatszám DNF-44821-V-63. Miben segíthetek?

- Abban, hogy kikapcsolod magad. Hallgatás.

- Megértetted, mit mondtam?

Halk, rémült hang. - Kérlek, ne tedd ezt velem. Rossz ember vagy. Ó, rossz ember.

- Kapcsold ki magad, ebben a pillanatban!

Még hosszabb csönd. Rosa a torkára szorított kézzel állt. Emberek tűntek fel az atya háza mellett, mindenféle házilagos fegyverrel a kezükben. Rosa intett nekik, hogy húzódjanak vissza.

- DNF-44821-V-63, engedelmeskedj!

- Igenis, New York-i Eddie. Kikapcsolom magam. - Szörnyű, önsajnálattal teli keserv sütött át Andy új, halk hangján. Eddie megborzongott. - Andy megvakult, és kikapcsolja magát. Tudatában vagy annak, hogy fő energiatelepeim kilencvennyolc százalékban lemerültek, és lehet, hogy sosem tudom feltölteni magam többé?

Eddie-nek eszébe jutottak a drabális megrontott ikrek, akiket a Jaffords-birtokon látott -Tia és Zalman - azután a többi hozzájuk hasonlóra gondolt, akik ebben a szerencsétlen városban éltek az évek során. Elsősorban a Tavery ikreket nem tudta kiverni a fejéből, a fürge eszű, ragyogó gyerekeket, akik olyan szolgálatkészek. És olyan szépek. - Sosem késő - mondta. - Azt hiszem, mégis meg kell tenned. Vége a tanácskozásnak, Andy. Kikapcsolni.

Ismét csend lett a félig szétvert árnyékszékben. Tian és Rosa Eddie mellé lépett, és hármasban álltak a bezárt ajtó előtt. Rosa megragadta Eddie karját. A fiatalember lerázta magáról. Azt akarta, hogy szabad legyen a keze, ha mozdulni kell. Noha azt nem tudta, hova lőjön most, hogy Andynek nincs szeme.

Andy ismét megszólalt, erősített géphangon. Tian és Rosa felhördült, hátráltak egy lépést. Eddie maradt, ahol volt. Ezt a hangot, ezeket a szavakat már hallotta a nagy medve tisztásán. Andy szövege nem volt azonos, de azért föl lehetett ismerni az állami szabványt.

- DNF-44821-V-63 KIKAPCSOL! VALAMENNYI SZUBNUKLEÁRIS CELLA ÉS MEMÓRIAÁRAMKÖR A KIKAPCSOLÁS FÁZISÁBAN VAN! A KIKAPCSOLÁS 18 SZÁZALÉKOS! ANDY VAGYOK, ÜZENETVIVŐ ROBOT, SZÁMOS MÁS FELADATTAL! KÉREM, JELENTSÉK A HELYEMET A LAMERK MŰVEKNEK VAGY AZ ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT-NEK' HÍVJÁK AZ 1-900-54-ET! JUTALOM VÁRHATÓ! ISMÉTLEM, JUTALOM VÁRHATÓ! - Kattanás, azután elölről kezdődött az üzenet. - DNF-44821-V-63 KIKAPCSOL! VALAMENNYI SZUBNUKLEÁRIS CELLA ÉS MEMÓRIAÁRAMKÖR A KIKAPCSOLÁS FÁZISÁBAN VAN! A

KIKAPCSOLÁS 19 SZÁZALÉKOS! ANDY VAGYOK...

- Andy voltál - mondta halkan Eddie. Tian és Rosa felé fordult, és elmosolyodott, mert olyan volt az arcuk, mint az ijedt gyerekeké. - Minden rendben -mondta. - Vége. Egy darabig így fog bömbölni, azután befejezi. Fölhasználhatjátok... nem is tudom... talán babkarónak vagy ilyesminek.

- Asszem, fölszedjük a pallókat, és beássuk oda -biccentett az árnyékszék felé Rosa.

Eddie mosolya vigyorrá szélesedett. Tetszett neki az ötlet, hogy Andyt szarba temessék. Nagyon tetszett.

TIZENHÉT

Az alkonyt sűrű sötétség váltotta föl. Roland a zenepavilon szélén ülve figyelte, ahogy a callai fölken falja a nagy vacsorát. Valamennyien tudták, hogy ez tán az utolsó étkezésük, amit így együtt költenek el, a kisváros holnap ilyenkorra füstölgő romhalmazzá válhat, mégis vidámak voltak, és Roland szerint nem a gyerekek kedvéért. Megkönnyebbültek, mert helyesen döntöttek. Bár a nép tisztában van azzal, milyen magas árat fizethet, mégis annyira megkönnyebbültek, hogy szinte beleszédültek. Legtöbben a sátor körül, a Zöldben alszanak ma éjjel, gyermekeikkel, unokáikkal együtt, a sátor közelében, és itt fogják várni, északkeletre függesztve tekintetüket, a csata kimenetelét. Arra számítanak, hogy lesz majd fegyverropogás (ilyesmit a legtöbben még sosem hallottak), azután a Farkasok útját jelző porfelhő leülepszik, visszafordul arra, amerről jött, vagy közeledni fog a városhoz. Ha ez következik be, a fölken szétszóródik és várja, hogy megkezdődjön a gyújtogatás. Ha vége, menekültek lesznek a saját városukban. Vajon újjáépítik, ha a kártyák ezt vetik ki? Roland kételkedett benne. Gyerekek nélkül nincs építkezés - mert a Farkasok ez alkalommal valamennyit elviszik, ha győznek -, nincs rá ok. Egy év múlva ez kísértetváros lesz.

- Bocsáss meg, uram.

Roland körülnézett. Wayne Overholser állt előtte, kalapját a kezében fogva. Ahogy itt állt, sokkal inkább balszerencsés, csavargó csordapásztornak tűnt, mint Calla nagygazdájának. Tekintete elmélyült volt, és valahogy gyászos.

- Semmi szükség rá, hogy bocsánatot kérj, amikor még mindig azt a lovaskalapot hordom, amelyet te adtál - mondta derűsen a harcos.

- Igen, de... - Overholser elhallgatott, azon gondolkodott, hogyan folytassa, azután láthatóan úgy döntött, legjobb út az egyenes. - Ugye Reuben Ca-verra az egyik személy, akit kijelöltél, hogy a gyermekekre vigyázzon a csata közben?

- Igen.

- Ma reggel kipukkant a bélé. - Overholster a potrohára mutatott, a vakbél táján. - Otthon fekszik lázasan, és jajgat. Valószínűleg vérsárban fog meghalni. Vannak, akik felépülnek, de az ritka.

- Sajnálattal hallom - felelte Roland, és töprengeni kezdett, kivel pótolja a nagydarab Caverrát, aki, úgy tűnt neki, nemigen ismeri a félelmet, és egyáltalán nem ismeri a gyávaságot.

- Nem tudnál esetleg engem használni helyette? Roland ránézett.

- Kérlek, harcos. Nem bírok félreállni. Aszittem, tudok - hogy muszáj -, de nem megy. Belebetegszem. - És valóban, Roland látta rajta, hogy tényleg rossz bőrben van.

- A feleséged tud róla, Wayne?

- Igen.

- És beleegyezik?

- Igen.

Roland bólintott. - Légy itt hajnal előtt fél órával.

Heves, szinte fájdalmas hála öntötte el Overholser arcát, amitől furcsán fiatalnak tűnt. - Köszönöm, Roland! Nagyon köszönöm! Nagyon, nagyon!

- Örülök, hogy ezt hallom. Most pedig figyelj egy percre.

- Igen?

- A dolgok nem egészen úgy vannak, ahogy a gyűlésen mondtam.

- Mámint Andy miatt.

- Részben igen.

- Mi másér? Ugye nem akarod azt mondani, hogy van még egy áruló? Ugye nem erről van szó?

- Csak annyit mondok, hogy ha velünk tartasz, akkor nem állhatsz félre. Érted?

- Igen, Roland. Nagyon helyes.

Overholser ismét megköszönte a lehetőséget, hogy a várostól északra meghalhat, azután még mindig a kalapját szorongatva elsietett. Talán azért, nehogy Roland megváltoztassa a döntését.

Most odajött Eddie. - Overholser is be akar szállni a táncba?

- Úgy veszem észre. Sok gondod volt Andyvel?

- Minden rendben ment - felelte Eddie. Nem akaródzott bevallania, hogy őt, Tiant, és Rosalitát valószínűleg néhány perc választotta csak el attól, hogy megsüljenek. A távolból még mindig hallatszott Andy bömbölése. De valószínűleg már nem sokáig az erősített hang éppen azt jelentette, hogy a kikapcsolás hetvenkilenc százalékos.

- Azt hiszem, nagyon jól csináltad.

Hogy Rolandtól ilyen elismerést kapott, Eddie az élet királyának érezte magát, de igyekezett nem mutatni. - Reméljük, holnap is így mennek a dolgok.

- Susannah?

- Úgy tűnik, rendben van.

- Nem...? - Roland megdörgölte a bőrt a bal szeme fölött.

- Nem, amennyire láttam.

- Nem beszél gyorsan, pattogósán?

- Nem, itt sincs baj. A tányérokkal gyakorolt, amíg ti áskálódtatok. - Eddie az állával Jake felé bökött, aki magában ült egy hintán, a lábánál Csi ücsörgött.

- Ő aggaszt igazán. Örülni fogok, ha elmegyünk innen. Nem lesz könnyű dolga.

- A másiknak nehezebb lesz - felelte Roland, és fölállt. - Visszamegyek az atyához. Alszom egy keveset.

- Képes vagy aludni?

- Hát persze - bólintott Roland. - Hála Rosa macskaolajának, úgy alszom, mint a tej. Okosabb lenne, ha te, Susannah és Jake is megpróbálnátok.

- Jól van.

Roland komolyan bólintott. - Fölkeltelek holnap reggel. Együtt lovagolunk ki.

- És harcolunk.

- Igen - felelte Roland. Eddie-re nézett. Kék szeme megvillant a fáklyák fényében. - Harcolunk. Vagy ők halnak meg, vagy mi.

7. fejezet
A FARKASOK

EGY

Nézzétek, nézzétek meg jól

Itt egy út, olyan széles és jól karbantartott, mint Amerika akármelyik vidéki országútja, de simára döngölt földből készült, amit a callai nép oggan-nak hív. Két oldalán vízelvezető árok húzódik, helyenként rendes, tiszta, fával burkolt átereszek vannak az oggan alatt. A hajnal halvány, kísérteties fényében tucatnyi társzekér - a mannitak által használt kerek ponyvatetős fajta - gördül végig az úton. A ponyvák ragyogó, tiszta fehérek, hogy visszaverjék a napfényt, és védelmet nyújtsanak az alacsonyan úszó felhők -amolyan gomolyfelhőfélék - ellen. Minden szekeret hat öszvérből és négy lóból álló fogat húz. Minden bakon vagy két harcos, vagy két kijelölt gyermekőriző ül. Az első szekeret Overholser hajtja, oldalán Margaret Eisenharttal. Utánuk Gileádi Roland és Ben Slightman következik. Az ötödik szekéren Tian és Zalia Jaffords ül. A hetediken Eddie és Susannah Dean. Susannah tolókocsija mögöttük hever összecsukva. A tizedik szekeret Bucky és Annabelle Javier hajtja. A legutolsó kocsi bakján Donald Callahan atya és Rosalita Murío z ül.

A társzekerekben kilencvenkilenc gyermek. A magányos iker - az, aki miatt a szám páratlan - természetesen Benny Slightman. Az utolsó szekéren utazik. (Nem akaródzott az apjával egy szekéren ülnie.) A gyerekek nem beszélnek. A fiatalabbak elaludtak hamarosan fel fogják kelteni őket, amikor a szekerek elérik céljukat. Előttük alig egymérföldnyire van az a hely, ahol a vízmosásokhoz vezető ösvény kiágazik az útból. Jobbra a terep enyhén ereszkedik a folyó felé. Minden hajtó kelet felé pillantott a Mennykőcsapás nevű sötétségre.

Közeledő porfelhőt kerestek. De semmit nem láttak. Még nem. Még a seminon is elcsitult. Úgy tűnik, Callahan imái meghallgatásra találtak, legalábbis e tekintetben.

KETTŐ

Ben Slightman, aki Roland mellett ült a bakon, olyan halkan szólalt meg, hogy a harcos alig hallotta. - Akkor hát mit teszel vélem?

Ha induláskor kérdezik a harcostól, mennyire taksálja az esélyt, hogy Slightman megéri az estét, öt százalékot mondott volna. Többet biztosan nem. Két alapvető kérdést kellett föltenni, azután pedig helyes választ adni rájuk. Az elsőt maga Slightman tette föl. Roland nem számított erre, de lám, kiszaladt a száján. Odafordította a fejét, ránézett.

Vaughn Eisenhart előmunkása nagyon sápadt volt, de levette a szemüvegét, és állta Roland pillantását. A harcos ebben nem látott különösebb bátorságot. Az idősebb Slightmannek volt ideje felmérni őt, és tudta, hogy ha egyetlen csepp reményt akar magának, szembe kell néznie a harcossal.

- Ja, tudom - mondta Slightman. A hangja nem remegett, legalábbis most még nem. - Hogy mit? Azt, hogy tudsz róla.

- Gondolom, azóta tudod, amióta elkaptuk a cimborádat - felelte Roland. Szándékosan gúnyolódó szót választott (a gúny volt a humor egyetlen formája, amelyet Roland megértett), és Slightman megrándult tőle cimbora. A cimborád. De bólintott, és nem fordította el a tekintetét.

- Kitanáltam, hogy ha tudtok Andyről, akkor rólam is tudtok. Bár sosem árult el. így volt programozva. -Végül nem bírta tovább a farkasszemet. Lehajtotta a fejét, az ajkába -harapott. - Elsősorban Jake miatt tudom.

Roland nemigen palástolhatta meghökkenését.

- Megváltozott. Nem akarta, amilyen rendes,gyermekese - és bátor is -, mégis így történt. Nem is velem szembe változott a viselkedése, hanem a fiammal szembe. Az utolsó egy-másfél hétbe Benny csak... hát, zavarba volt, ez a jó kifejezés. Valamit érzett, de nem tudta, mi az. Mintha a fiad mán nem akart volna barátkozni véle. Megkérdeztem magamtól, mi lehet az oka. A válasz meglehetős világos volt. Mint az egyszeregy.

Roland lemaradt Overholsertől. Megcsapta a gyeplővel a fogatát, hogy gyorsítsanak egy kicsit. Mögöttük lószerszámok zörögtek tompán, és gyerekhangok zsongtak, néhányan beszélgettek, a többség szuszogott. Megkérte Jake-et, szedjen össze egy kis dobozba gyerekholmikat, és látta is, amint ezzel foglalatoskodik. Rendes gyerek ez, sosem irtózott a munkától. Ma reggel ellenzős sapkát viselt, hogy a nap ne süssön a szemébe, és nála volt az apja pisztolya. A tizenegyedik szekéren utazott Estrada egyik emberével. Nyilván Slightmannek is rendes fia van, amitől még zűrzavarosabb lesz a helyzet.

- Jake a Doganban volt egy éjjel, amikor te is ott jártál Andyvel, hogy jelents a szomszédaidról - mondta Roland. Slightman megrándult, mint akit gyomron vágtak.

- Ott volt - mondta. - Egén, szinte éreztem... vagy legalábbis úgy gondoltam... - hosszabb szünet, azután - Bassz a meg!

Roland kelet felé nézett. Kicsit kiderült, de port még mindig nem látott. Ami jó. A szürke lovak bizonyára gyorsak. Csaknem mellékesen rátért a következő kérdésre. Ha Slightman nemleges választ ad, akkor nem éli túl a Farkasok érkezését, akármilyen gyorsak is azok a lovak.

- Slightman, ha megtaláltátok volna - ha megtaláljátok a fiamat -, megölted volna?

Slightman a helyére tolta a szemüvegét. Roland nem tudta volna megmondani, hogy felfogta-e ennek a kérdésnek a fontosságát. Várt, hogy megtudja, Jake barátjának apja életben marad-e,

vagy meghal. Gyorsan kellett döntenie közeledtek ahhoz a helyhez, ahol a szekerek megállnak, és a gyermekek leszállnak.

A férfi végül fölemelte a fejét, és ismét Roland szemébe nézett. Kinyitotta a száját, hogy szóljon, de nem bírt. Egy dolog világos volt tudott a harcos kérdésére válaszolni, vagy bele tudott nézni a szemébe - a kettő együtt nem ment.

Lenézett a lábai között húzódó szálkás deszkára, úgy felelte - Egén, asszem, megöltük volna. - Szünet. Bólintás. Amikor fölemelte a fejét, egy könnycsepp buggyant ki a szeméből, és lepottyant a bak deszkájára. -Egén, mi mást tehettünk volna? - Most föltekintett, ismét Roland szemébe nézett, és meglátta benne a sorsát. - Csináld gyorsan - mondta -, és ne hagyd, hogy a fiú lássa. Kérlek.

Roland ismét rácsapott gyeplőjével az öszvérek hátára. Csak utána felelt - Nem én leszek az, aki megakasztom hitvány lélegzetedet.

Slightmannek elakadt a lélegzete. Amikor bevallotta a harcosnak, hogy igen, megölt volna egy tizenkét éves gyereket, hogy megőrizze a titkát, egyfajta feszült nemesség ült az arcán. Ennek helyét most remény foglalta el, és ez a remény elcsúfította. Csaknem groteszk lett az arca. Reszketeg sóhajjal fújta ki a visszatartott levegőt, és azt mondta - Csak viccelsz velem. Gúnyolódd. Jól van, meg fogsz ölni. Mér ne tennéd?

- Egy gyáva azt hiszi, mindenki olyan, mint ő -jegyezte meg Roland. - Nem öllek meg, Slightman, ha nem muszáj, mert szeretem a fiamat. Ennyit neked is föl kell fognod, nem? Hogy az ember szeretheti a fiát?

- Ja. — Slightman megint lehajtotta a fejét, és dörzsölni kezdte napégette nyakát. Azt a nyakat, amelyről azt gondolta, hogy estére egy marok föld takarja.

- Valamit meg kell értened. Legalább annyira magad és Benny miatt, mint miattunk. Ha a Farkasok győznek, akkor meghalsz. Ebben biztos lehetsz. „Elviszed a balhét", ahogy Eddie és Susannah mondja.

Slightman ránézett, a szeme összeszűkült a szemüveg mögött.

- Jól figyelj rám, Slightman, és igyekezz megérteni, amit mondok. Mi nem ott leszünk, ahol a Farkasok számítanak ránk, és a gyermekek sem lesznek ott. Akár győzünk, akár veszítünk, ez alkalommal halottakat fognak maguk mögött hagyni. És akár győzünk, akár veszítünk, tudni fogják, hogy félrevezették őket. Ki vezethette félre őket Calla Bryn Sturgisben? Csak ketten. Andy és Ben Slightman. Andy ki van kapcsolva, nem érheti el a bosszújuk. - Rámosolygott Slightmanre, és a mosolya nem volt melegebb a föld északi sarkánál. - De te nem vagy kikapcsolva. Egy lelket sem találsz, aki meghallgatná hitvány magyarázkodásodat.

Slightman ült a bakon, és ezen rágódott. Láthatóan új volt számára ez a gondolat, de tagadhatatlanul logikusnak találta.

- Valószínűleg azt fogják gondolni, hogy szándékosan csaptad be őket - folytatta Roland -, de még ha meg tudnád is győzni őket, hogy véletlen volt, akkor is megölnének. És a fiadat is. Bosszúból.

Miközben a harcos beszélt, vörös folt terjedt szét Slightman arcán - a szégyen rózsapírja, gondolta Roland -, de amikor felfogta, hogy a Farkasok nagy valószínűséggel megölik a fiát, ismét elsápadt. Bár az is eszébe juthatott, hogy Bennyt elvihetik keletre, ahonnan megrontottként tér haza. - Bánom - mondta. -Bánom, amit tettem.

- Kit érdekel a bánkódasod - felelte Roland. -A ka működik, és a világ megy tovább.

Slightman nem válaszolt.

- Elküldlek a gyerekekkel, ahogy mondtam - folytatta Roland. - Ha a dolgok úgy zajlanak le, ahogy remélem, akkor semmit sem fogsz látni a harcból. Ha a dolgok nem a várakozásom szerint alakulnak, azt akarom, hogy megjegyezd harc közben Sarey Adams parancsol, és ha utána beszélek vele, remélem, azt fogom hallani tőle, hogy mindent megtettél, amit mondott. - Amikor Slightman erre is hallgatott, a harcos élesen rászólt - Mondd, hogy megértetted, az istenek verjenek meg! Hallani akarom! „Igen, Roland, megértettem."

- Igen, Roland, nagyon jól megértettem. - Szünet. Aztán - Mit gondolsz, ha győzünk, a fölken megtudja? Megtud valamit... rólam?

- Andytől aligha - válaszolta Roland. - Ő már nem fecseg. Tőlem sem, ha úgy cselekszel, ahogy most megígérted-. A ka-tet-em sem fog beszélni. Nem azért, mintha tisztelnénk téged, hanem mert tiszteljük Jake Chamberst. És ha a Farkasok beleesnek a csapdába, amelyet állítottam nekik, akkor a fölken miért gyanakodna még egy árulóra? - Hideg tekintettel mérte végig Slightmant. - Ártatlan emberek ők. Bíznak egymásban. Ahogy te is tudod. Ezt használtad ki.

Visszatért a vörösség. Slightman megint a bak deszkáit bámulta. Roland fölnézett, és látta, hogy a hely, amelyet kijelölt, már negyedmérföldnyire sincs. Jól van. A keleti látóhatáron még mindig nem mutatkozott porfelleg, de az elméjében már érezte, hogy gyülekezik. A Farkasok eljönnek, ó, igen. Valahol a folyó túlpartján most szállnak le a vonatról, és lóra ülnek, hogy pokoli sebességgel elinduljanak. Efelől nem volt kétsége.

- A fiamér tettem - szólalt meg Slightman. - Andy odajött hozzám, és aszonta, biztosan elviszik. Valahol arrafelé, Roland - kelet, a Mennykőcsapás felé mutatott -, arrafelé szegény párák élnek, akiket Törőknek hínak. Rabok. Andy aszongya, telepaták meg pszicho-kinetikusok, és noha egyik szót sem ösmerem, annyit tudok, hogy az elméjükkel csinálnak valamit. A Törők emberek, és azt eszik, amit mi, testüknek táplálására, de más ételekre is szükségük van, különleges ételekre, hogy táplálják azt, ami különlegessé teszi őket.

- Agy-ételekre - mondta Roland. Eszébe jutott, hogy az anyja a halat nevezte agy-éteknek. Azután, maga sem tudta, miért, Susannah éjszakai portyáira gondolt. Csak hát nem Susannah járt az éjszakai lakomákra. Mia volt az. Senki lánya.

- Egén, így vélem - helyeselt Slightman. - Mindenesetre valami, ami csak az ikrekbe van meg, valami, ami az elmét köti össze az elmével. És ezek a lények -nem a Farkasok, hanem azok, akik küldik őket - azt veszik ki. Amikor mán nincs meg, a gyermekek bárgyúk lesznek. Megrontottak. Étek, érted, Roland? Ezer viszik el őket! Hogy ezeket az istenverte Törőkét táplálják! Nem a bendőjüket, vagy a testüket, hanem az agyukat! És még azt se tudom, hogy egyáltalában mit törnek!

- A két Sugarat, amelyek még fenntartják a Tornyot - válaszolta Roland.

Slightman megrendült. És megrémült. - A Setét Tornyot? - suttogta. - Aszondod?

- Azt - bólintott Roland. - Ki az a Finli? Finli o'Tego.

- Nem tudom. Csak egy hang, amék veszi a jelentéseimet. Asszem, egy taheen - tudod, mi az?

- Te tudod? Slightman a fejét rázta.

- Akkor hagyjuk. Talántán idővel találkozom vele, és felelni fog ezért az ügyért.

Slightman nem válaszolt, de Roland érezte a kétségeit. Ez akkor rendben volna. Most már csaknem végeztek, és a harcos érezte, hogy meglazul a láthatatlan öv, ami eddig szorította a derekát. Most először a törzsét is az előmunkás felé fordította. - Slightman, mindig akadt valaki, akit Andy ugyanígy becsaphatott. Nem kétlem, hogy ezért hagyták itt, mint ahogy afelől sincs kétségem, hogy a lányod, Benny húga nem véletlenül halt meg. Mindig kell egy magára maradt iker és egy gyenge szülő.

- Te nem...

- Pofa be. Mindent elmondtál, és ez a szerencséd. Slightman némán ült Roland mellett.

- Megértem az árulásodat. Nekem is megvoltak a magam árulásai, egyszer éppen Jake-et árultam el. De ez nem változtat azon, ami vagy ezt tisztán kell látnod. Dögevő vagy. Egy rozsdabegy, amely keselyűvé változott.

A szín visszatért Slightman arcába, és karmazsinvörössé változtatta. - Amit tettem, a fiamér tettem - ismételte konokul.

Roland a tenyerébe köpött, fölemelte a kezét, és végighúzta Slightman arcán. A rákvörösre pirult arc forró volt a tenyere alatt. Azután megfogta a szemüveget, és kissé megrázta. - Nem moshatod le magadról -mondta nagyon halkan. - Emiatt. Ezzel jelöltek meg, Slightman. Ez a bélyeged. Mondhatod magadnak, hogy a fiadért tetted, hogy alhass éjszakánként. Én is azt mondom magamnak, hogy amit Jake-kel elkövettem, azért tettem, hogy el ne veszítsem az esélyemet a Torony megtalálására... és így álhatók éjszakánként. A különbség köztünk, az egyetlen különbség, hogy én sohasem kaptam szemüveget. - A nadrágjába törölte a kezét. - Eladtad magad, Slightman. És elfeledkeztél atyád arcáról.

- Hagyj engemet - suttogta Slightman. Letörölte a harcos nyálát az arcáról, amit most már a könnyei tettek síkossá. - A fiam kedvéér.

Roland bólintott. - Mindent csak a fiadért. Úgy hurcolod magad mögött, mintha döglött csirke lenne. Nos, mindegy. Ha minden úgy történik, ahogy remélem, akkor élheted vele az életed Callában, és szomszédaid tiszteletétől övezve vénülhetsz meg. Egyike leszel azoknak, akik szembeszálltak a Farkasokkal, amikor a Sugár Útján érkező harcosok a városba értek. Ha nem tudsz már járni, majd Benny támogat. Mindezt látom, és ez nem tetszik nekem. Mert az ember, aki eladja a lelkét egy szemüvegért, ismét eladhatja valami mütyürkéért - akár még ennél hitványabbért is -, és a fiad előbb-utóbb rájön, ki vagy valójában.. A legjobb, ami történhet a fiaddal, ha ma hősként halsz meg. - Mielőtt Slightman válaszolhatott volna, Roland fölemelte a hangját, és azt kiáltotta - Hé, Overholser! Állítsd meg a szekeret! Overholser! Állj! Megjöttünk! Istennek hála!

- Roland... - kezdte volna Slightman

- Nem! - húzta meg a szárat Roland. - A tanácskozásnak vége. Csak ne felejtsd el, sai, amit mondtam ha lehetőséged van rá, hogy hősként halj meg, akkor ragadd meg az alkalmat, a fiad kedvéért.

HÁROM

Eleinte minden a terv szerint ment, és ezt ka-nak nevezték. Amikor a dolgok kezdtek elromlani, és elkezdődött a halál, ezt is ka-nak nevezték. A harcos megmondhatta volna, hogy sokszor a ka az utolsó, amit szóba kell hozni.

NÉGY

Amikor még a fáklyafényes téren voltak, Roland elmagyarázta a gyerekeknek, mit kívánnak tőlük. Most, a világosodó nappalban (bár a nap még alacsonyan járt) példásan eleget tettek annak, amit vártak tőlük, kor szerint felsorakoztak az úton, és a testvérek egymás kezét fogták. A szekerek megálltak az út bal oldalán, külső kerekük majdnem belelógott az árokba. Egyetlen rést hagytak, ott, ahol a Keleti útról a vízmosásokhoz vezető csapás leágazott. A gyerekek mellett hosszú sorban álltak a vigyázók mire Tian, Callahan atya, Slightman és Wayne Overholser csatlakozott hozzájuk, számuk meghaladta a tucatot. Velük szemközt a jobb oldali árok mellett állt Eddie, Susannah, Rosa, Margaret Eisenhart és Tian felesége, Zalia. Minden asszonynál selyemmel bélelt gyékénytáska, tele tányérokkal. Az árokban és az asszonyok mögött Orizák ládaszámra. Összesen kétszáz tányért hoztak magukkal.

Eddie letekintett a folyópartra. Még mindig nem látszott porfelleg. Susannah idegesen rámosolygott, ő pedig viszonozta a mosolyt. Ez a nehéz benne, ez az ijesztő része. Később majd elborítja a vörös köd, és magával ragadja. Most még túlságosan tudatos. Mindenekelőtt annak volt tudatában, hogy tehetetlen és sebezhető, mint a teknős a páncélja nélkül.

Jake végigment a felsorakozott gyerekek előtt, kezében a doboz a kacatokkal hajszalag, fogzásnál használt rágóka, tiszafa sípocska, ócska cipő, amelynek már alig volt talpa, egy páratlan zokni és még vagy kéttucatnyi apróság.

- Benny Slightman! - vakkantotta el magát Roland. - Frank Tavery! Francine Tavery! Hozzám!

- Na tessék! - szólalt meg azonnal riadtan Benny apja. - Mér hívod ki a sorból a fiamat…

- Tedd a dolgod, ahogy mi is tesszük a magunkét -intette le Roland. - Egy szót se többet!

A négy gyermek felsorakozott előtte. A Tavery ikrek pihegve, kipirult arccal fogták egymás kezét.

- Most jól figyeljetek, és egy szót se kelljen megismételnem - mondta Roland. Benny és a Tavery ikrek figyelmesen hajoltak előre. Noha láthatóan indulni szeretett volna, Jake kevésbé volt figyelmes ő már ismerte ezt a részt, és többnyire azt is, ami következik. Legalábbis aminek Roland reményei szerint következnie kell.

A harcos a gyermekekhez beszélt, de elég hangosan ahhoz, hogy a felsorakozott gyermekvigyázók is hallják - Elindultok fölfelé az ösvényen - mondta -, és pár lépésenként eldobtok valamit, mintha elejtettétek volna az erőltetett menet közben. És elvárom, hogy ti erőltetett menetben, gyorsan haladjatok. Ne fussatok, de ne sok válasszon el tőle. Nézzetek a lábatok alá. Menjetek el odáig, ahol az ösvény elágazik - ez félmérföldnyire van -, de ne tovább. Megértettétek? Egy lépést se tovább.

Buzgón bólogattak. Roland most a feszülten figyelő felnőttek felé pillantott.

- Ők négyen két percen belül útnak erednek. Ekkor a többi iker is elindul, elöl az idősebbek, mögöttük a fiatalabbak. Nem mennek messzire az utolsók az út közelében lesznek. - Roland kieresztette parancsoló hangját — Gyerekek! Ha ezt meghalljátok, gyertek vissza! Méghozzá sietve! - Bal keze két ujját a szája sarkába dugta, és olyan fülsiketítő erővel füttyentett, hogy jó néhány gyerek a füléhez kapta a kezét.

- Sai, ha azt akarod, hogy a barlangokba bújjanak el, mér hívod vissza őket? - kérdezte Annabelle Javier.

- Mert nem a barlangokba mennek - felelte Roland. - Hanem amoda. - Kelet felé mutatott. - Lady Oriza vigyáz a gyermekekre. Elbújnak a rizsben a folyó innenső partján. -Valamennyien odanéztek, ahova a harcos mutatott, így tehát egyszerre vették észre a közeledő porfelhőt.

Megérkeztek a Farkasok.

Meglehet, ezzel továbbcsalogatják őket, az is lehet, hogy nem. De addigra már nem számít.

- De...

Roland nem törődött vele tovább. Harcosainak kis csoportja felé fordult. Összesen heten voltak. Jó szám, mondta magának. Az erő száma. Harcosai mögé nézett, a porfelhő irányába. Magasabbra emelkedett, mint a seminon portölcsérei, és borzasztó sebességgel közeledett. De egyelőre még minden rendben van, gondolta a harcos.

- Hallgassatok ide, és jól figyeljetek! - mondta Za-liának, Margaretnek és Rosának. Saját ka-tet-jének tagjai már tudták azt, ami most következik, amióta az öreg Jamie a Jaffords-verandán belesuttogta Eddie fülébe régen őrzött titkát. - A Farkasok nem emberek és nem is szörnyek robotok.

- Robotok! - kiáltotta Overholser, de sokkal inkább meglepetésében, mint hitetlenségében.

- Igen, és ezt ka-tet-ünk bizonyos mértékben előre látta - mondta Roland. Egy tisztásra gondolt, ahol a nagy medve utolsó csatlósai üldözték egymást fáradhatatlanul, végeérhetetlen körben. - Csuklyát viselnek, hogy elrejtsék az apró dolgokat, amelyek a fejük tetején forognak. Valószínűleg ilyen szélesek és ilyen hosszúak. - Öt centi magasságot, ugyanolyan hosszúságot mutatott. - Ezt találta el valaha Molly Doolin, és lepattintotta a tányérral. Véleden találat volt. Mi viszont erre fogunk célozni.

- Gondolkodó sapkák - mondta Eddie. - Ez a kapcsolatuk a külső világgal. E nélkül olyan halottak, mint a kutyaszar.

- Ide célozzatok! - Roland egy ujjnyival a feje búbja fölé tartotta a jobbját.

- De hát a mellük... a kopoltyúk... - kezdte Margaret rendkívül zavartan.

- Szamárság volt, és az is marad - válaszolta Roland. - A csuklya tetejére célozzatok.

ÖT

- Jönnek a vendégek, cukorfalat - jegyezte meg Susannah.

Roland bólintott, azután Jake-hez fordult. - Indulás, Jake. Úgy, ahogy megbeszéltük.

Jake kétszer markolt a dobozból, és odaadta az apróságokat a Tavery ikreknek. Azután egy szarvas kecsességével átugrotta a bal oldali árkot, és elindult Bennyvel a vízmosások felé vezető úton. Frank és Francine közvetlenül mögöttük haladt miközben Roland figyelte őket, Francine elejtett egy kis sapkát.

- Jól van - szólt Overholser. - Kezdem érteni. A Farkasok meglátják az elhullajtott himmi-hummit, és még biztosabbak lesznek benne, hogy a gyermekek amarra mentek. De mér küldöd a többit északnak, harcos? Mér nem mennek egyenesen itt bele a rizsbe?

- Mert feltételezhetjük, hogy a Farkasok képesek követni a szagnyomot, mint az igazi vadállatok - felelte Roland. Ismét fölemelte a hangját. - Gyerekek, induljatok el az úton! Elöl az idősebbek! Fogjátok egymás kezét, és el ne engedjétek! Amikor füttyentek, gyertek vissza!

A gyerekek elindultak. Callahan, Sarey Adams, a Javier házaspár és Ben Slightman átsegítették

őket az árkon. A felnőttek gondterheltnek látszottak, Benny papája bizalmatlannak is tűnt.

- A Farkasok azért indulnak el erre, mert okuk van azt hinni, hogy a gyerekek odafönt vannak - magyarázta Roland -, de azért nem bolondok, Wayne. Jeleket fognak keresni, és mi adunk nekik. Ha érzik a szagot - és lefogadom a város egész rizstermésébe, hogy ez a helyzet -, akkor a szagon fognak haladni, éppúgy, mint az elejtett cipők és szalagok nyomában. Ahol a fő csoport szaga megszűnik, azé a négy gyereké, akiket előreküldtem, még megmarad egy kicsit.

- Egy napon - szólalt meg Tian - meg fogom tudni, mér volt szükség ennyi bugyuta hazugságra.

- Remélem, most van az az egy nap - mondta Roland. Az utolsó gyerekek - a legfiatalabbak - engedelmesen, egymás kezét fogva, éppen ekkor indultak el az ösvényen. A legidősebbek talán egynyolcad mérföldnyire jártak, Jake és a másik három ugyanennyivel őelőttük. Ennyinek elégnek kell lenni. Roland a gyermekőrzőkhöz fordult.

- Most visszajönnek - mondta. - Vigyétek át őket az árkon, kettős sorban keresztül a kukoricán - mutatta oda se nézve a hüvelykujjával. - Ugye nem kell mondanom, milyen fontos, hogy ne dőljenek meg a tengeriszárak, főleg az út közelében, ahol a Farkasok megláthatják?

Megrázták a fejüket.

- A rizsföldek szélén - folytatta Roland -, az egyik öntözőcsatorna mentén vezessétek tovább őket. Menjetek el csaknem a folyó partjáig, azután ott, ahol még zöld és magas a vetés, hasaljanak le. - Széttárta a kezeit, kék szeme izzott. - Szórjátok szét őket. Ti, felnőttek, menjetek a folyó felőli oldalra. Ha valami baj van - újabb Farkasok, vagy valami más érkezik, amire nem számítottunk -, az onnan támad.

Nem várta meg, hogy kérdezősködjenek a szája sarkába dugta az ujjait, és ismét füttyentett. Vaughn Eisenhart, Krella Anselm ésWayne Overholser csatlakozott a többiekhez az árokparton, és kiabálni kezdtek a kicsiknek, hogy forduljanak vissza, és induljanak az út felé. Eddie közbén egy újabb pillantást vetett hátra, és megdöbbentette, hogy a porfelhő milyen nagy utat tett már meg a folyó irányába. Ha az ember ismeri a titkot, akkor ez a sebesség tökéletesen érthető ezek a szürke lovak egyáltalán nem lovak, hanem gépi szállítóeszközök, amelyeket olyan módon álcáztak, hogy úgy nézzenek ki, mintha lovak volnának. Mint egy csapat kormányzati Chevrolet, gondolta.

- Roland, ezek gyorsan jönnek! Rohadtul gyorsan! Roland odanézett. - Minden rendben - mondta.

- Biztos? - kérdezte Rosa.

- Biztos.

A legkisebbek most siettek visszafelé az úton át. Egymás kezét fogták, a szemük elkerekedett a félelemtől és az izgalomtól. A mannita Cantab és Ara, a felesége vezette őket. Az asszony azt mondta nekik, hogy egyenesen menjenek tovább a kukoricasorok között, és igyekezzenek hozzá sem érni a száraz kórókhoz!

- Mér, sai? - kérdezte az egyik kisfiú, nem lehetett több négyévesnél. Kantáros nadrágja elején gyanús folt sötétlett. - A tengerit mán letörték.

- Ez egy játék - magyarázta Cantab. - Hozzá-ne-érj játék. - Énekelni kezdett. Néhány gyerek csatlakozott hozzá, de a legtöbbje túl zavart és rémült volt.

Miközben az egyre magasabb és idősebb ikerpárok keresztülfutottak az úton, Roland ismét

vetett egy pillantást kelet felé. Úgy becsülte, a Farkasoknak még tíz percük van a Whye-ig, és ez a tíz perc elég lehet, de az istenekre, hogy ezek milyen gyorsak! Az is belé villant, hogy itt tartja az ifjabb Slightmant és aTavery ikreket. Nem ez volt a terv, de mire idáig jutottak, a terv máris változni kezdett. Meg kellett változnia.

A legutolsó gyerekek is átmentek. Már csak Overholser, Callahan, az idősebb Slightman és Sarey Adams maradt az úttesten.

- Menjetek - mondta Roland.

- Meg akarom várni a fiamat! - tiltakozott Slightman.

- Eredj!

Úgy tűnt, Slightman még vitatkozott volna, de Sarey Adams megérintette a könyökét, Overholser pedig valósággal megragadta a másikat.

- Jer! - mondta. - Ez az ember ippeg úgy fog vigyázni a fiadra, mint a sajátjára.
Slightman egy utolsó, kétkedő pillantást vetett Rolandra, azután átlépett az árkon, majd Sareyvel és Overholserrel terelgetni kezdte a lankáson az elmara-dozókat.
- Susannah, mutasd meg a rejtekhelyet! - mondta Roland.
Gondoskodtak róla, hogy az árkon átkelő gyerekek jó messze legyenek attól a helytől, ahol előző nap ástak. Susannah egyik bőrtokba bújtatott lábcsonkjával félrerúgta a levelek, ágak, kukoricacsuhé elegyét -amire számítani lehet egy út menti árokban -, és feltárult egy sötét lyuk.
- Ez csak egy árok - mondta csaknem bocsánatkérően. - A teteje deszkákkal van letakarva. Könnyűek, nem nehéz félrelökni őket. Itt leszünk. Roland csinált egy... nem is tudom, hogy hívjátok, ott, ahonnan én jövök, periszkóp a neve, olyan tárgy, amelynek a belsejében tükrök vannak, és ki lehet látni rajta... amikor eljön az idő, egyszerűen fölállunk, és akkor szét-repülnek a deszkák.
- Hol van Jake és a másik három? - kérdezte Eddie. - Már vissza kellett volna érniük.
- Még túl korán van - mondta Roland. - Nyugodj meg, Eddie.
- Nem nyugszom, mert *nincs* túl korán. Már legalább látnunk kéne őket. Odamegyek...
- Nem mész - felelte Roland. - A lehető legtöbbet kell leszednünk, mielőtt rájönnek, mi folyik. Vagyis minden tűzerőnkre itt lesz szükségünk, a hátukban.
- Roland, valami nincs rendben!
De Roland nem törődött vele. - Hölgyeim, menjetek le, ha kérhetlek benneteket. A tartalék tányérok ládáit tegyétek magatok mellé, majd rugdostok rájuk néhány levelet.
Átnézett az úton oda, ahol Zalia, Rosa és Margaret éppen befelé igyekezett a lyukba, amelyet Susannah mutatott. A vízmosásokhoz vezető ösvény teljesen kiürült. Jake-nek, Bennynek és a Tavery ikreknek még mindig semmi nyoma. Roland kezdte azt gondolni, hogy Eddie-nek igaza van valami félresikerült.

HAT

Jake és társai gyorsan és akadálytalanul odaértek az ösvény elágazásához. Jake két tárgyat tartott meg, és az elágazásnál egy törött csörgőt a Glória felé, egy kislány zsinórból font karkötőjét a Pirók irányába hajította. Válasszatok, gondolta, és akármerre mentek, legyetek átkozottak.

Amikor megfordult, látta, hogy a Tavery ikrek már elindultak visszafelé. Benny megvárta, az arca sápadt volt, a szeme ragyogott. Jake bólintott neki, és viszonozta Benny mosolyát. - Gyerünk - mondta.

Ekkor hallották meg Roland füttyjelét. Az ikrek futásnak eredtek, noha az ösvényt sziklatörmelék és lehullott kövek borították. Egymás kezét fogva kerülgették a nagyobb köveket,

amelyeket nem tudtak átugrani.

- Hé, ne fussatok! - kiáltotta Jake. - Azt mondta, ne fussatok, és vigyázzatok a...

Frank Tavery ekkor belelépett egy lyukba. Jake hallotta a reccsenő, pattanó hangot, amelyet a bokája adott, amikor eltört, és Benny iszonyodó arcából tudta, hogy a fiú is meghallotta. Frank halkan felsikoltott, és oldalra dőlt. Francine megragadta, elkapta a karját, de a fiú nehéz volt, egyszerűen kiesett a kislány kezéből, és ahogy egy gránitsziklának csapódott, a koponyája sokkal nagyobbat koppant, mint a bokája. A felszakadt fejbőrből harsogó vörösen patakzott a vér a korai napfényben.

Baj van, gondolta Jake. Méghozzá a mi utunkon.

Benny eltátotta a száját, tejfehérre sápadt. Francine máris a testvére mellett térdelt, aki csúnyán kicsavarodva hevert, a lábát még mindig fogva tartotta a lyuk. A kislány halkan, fojtottan jajgatott. Azután abbamaradt a jajongás. A szeme fennakadt, és Francié ájultan zuhant öntudatlan testvérére.
- Gyerünk! - mondta Jake, és amikor Benny továbbra is csak a száját tátotta, ököllel ráhúzott a vállára. - Az apád kedvéért!
Ettől már Benny is megmozdult.

HÉT

Jake egy harcos hideg, tiszta szemével látott mindent. A sziklán szétfröccsent vért. A beleragadt hajcsomót. A lyukba ragadt lábat. Frank Tavery szája szélén a nyálat. A rázuhant Francine domborodni kezdő mellét. Már jönnek a Farkasok. Ezt nem Roland füttyjeléből tudta, az érintés mondta meg neki. *Eddie,* gondolta. *Ide akar jönni.*
Még sosem próbált érintést továbbítani, de most megpróbálkozott vele *Maradj, ahol vagy! Ha nem tudunk időben odaérni, elrejtőzünk, amíg elmennek mellettünk, DE NE GYERE IDE! NE RONTS EL MINDENT!*
Fogalma sem volt róla, hogy az üzenet átment-e, de azt *tudta,* hogy csak ennyire van ideje. Közben Benny... mi is? Mi a *le mot juste?** Ms. Avery a Piper-ben rettentő nagy ügyet csinált a *le mot juste-ből.* Máris beugrott. Makog. Benny makog.
- Mit csináljunk, Jake? Jézus Ember, *mindkettő!* Hiszen nem is volt baj! Csak futottak, osztán... mi van, ha jönnek a Farkasok? Mi van, ha jönnek, és ők még mindig itt vannak? Jobb, ha itt hagyjuk őket, nem gondolod?
- Nem hagyjuk itt őket - mondta Jake. Lehajolt, és megmarkolta Francine Tavery vállát. Felültette,

** Megfelelő kifejezés, (francia)*

főképp azért, hogy testvére, Frank levegőhöz jusson. A kislány feje hátracsuklott, haja sötét selyemként omlott le a vállán. Megrezzent a szemhéja, kilátszott a szeme fehérje. Jake gondolkodás nélkül arcul ütötte. Keményen.
- Auu! *Auuu!* - Francine gyönyörű kék szeme döbbenten nézett rá.
- Fölkelni! - kiáltott rá Jake. - Szállj le róla! Mennyi idő telt el? Milyen csönd lett most, hogy a gyerekek már nem voltak az úton! Egyetlen madár sem kiáltott, még rozsdabegy sem. Várta, hogy Roland ismét füttyentsen, de persze nem fütyült. Miért is tette volna? Most már csak magukra számíthattak. Francine félregurult, azután föltápászkodott. - Segíts neki... kérlek, sai, könyörgöm...
- Benny! Ki kell húznunk a lábát a lyukból! -Benny fél térdre ereszkedett az esetlenül elterült fiú másik oldalán. Az arca még mindig sápadt volt, de a száját egyetlen feszült vonallá szorította össze. Jake ezt bátorítónak találta. - Fogd a vállát.
Benny megragadta Frank Tavery jobb vállát. Jake a balt. A pillantásuk találkozott az öntudatlan fiú fölött. Jake bólintott.

- *Mosú*
Meghúzták. Frank Tavery szeme kinyílt - éppen olyan gyönyörű kék volt, mint húgáé -, és olyan magas hangon sikoltott, hogy nem is lehetett hallani. De a lába nem szabadult ki.
Nagyon beszorult.

NYOLC

Zöldesszürke árnyék kúszott elő a porfelhőből, és hallották, hogy paták sokasága dobog a földúton. A három callai asszony elbújt a rejtekhelyen. Csak Roland, Eddie és Susannah maradt az árokban, a férfiak álltak, Susannah erős combjait széttárva térdelt.

Átnéztek az úton, föl a vízmosásba vezető ösvényen. Az ösvény még mindig üres volt.
- Hallok valamit - mondta Susannah. - Azt hiszem, egyikük megsérült.
- Bassza meg, Roland, utánuk megyek! - mondta Eddie.
- Ezt Jake akarja, vagy te? - kérdezte Roland. Eddie elvörösödött. Hallotta Jake-et a fejében - nem
a pontos szavakat, hanem a lényeget -, és feltételezte, hogy Roland is hallja.
- Száz gyerek van arra lent, és csak négy odafönt -mondta Roland. - Bújj el, Eddie. Te is, Susannah.
- És te? - kérdezte Eddie.
Roland mélyet lélegzett, azután kifújta a levegőt. -Segítek, ha tudok.
- De nem mész utána? - Eddie növekvő hitetlen-kedéssel nézett a harcosra. - Nem, tényleg nem.
Roland a porfelhőt és az alatta duzzadó zöldesszürke csomót nézte, amely kevesebb mint egy perc alatt lovak és lovasok csoportjára bomlott szét. A lovasok vicsorgó farkasálarcát zöld csuklya borította. Nem is nyargaltak a folyópart felé, inkább lecsaptak rá.
- Nem. Nem tehetem - felelte Roland. - Bújj el. Eddie egy pillanatig még állt, keze a nagy pisztoly
agyát markolta, arca megvonaglott. Azután szó nélkül elfordult, és megfogta Susannah karját. Mellé térdelt, majd besiklott a lyukba. Már csak Roland maradt az úton, derekán a nagy pisztollyal, és figyelte az úton túl az ösvény torkolatát.

KILENC

Benny Slightman markos legényke volt, de meg sem bírta mozdítani azt a sziklát, amely foglyul ejtette a Tavery fiú bokáját. Jake már az első kísérletnél látta. Elméje (hűvös, hidegen számító elméje) igyekezett felmérni a tőrbe esett fiú súlyát. Úgy vélte, a kő nehezebb.

- Francine!

A kislány ránézett, a szeme nedves volt, kicsit vaksi a döbbenettől.

- Szereted őt? -kérdezte Jake.

- Igen, teljes szívemből!

Oate szíved, gondolta Jake. Jól van. - Akkor segíts. Húzd olyan erősen, ahogy csak bírod, amikor szólok. Ne törődj a kiabálásával, csak húzd.

Bólintott, mint aki érti. Jake remélte, hogy tényleg így van.

- Ha ez alkalommal sem tudjuk kiszabadítani, itt kell hagynunk.

- Én soha! - kiáltotta a kislány.

Nem volt idő vitatkozni. Jake odaállt Benny mellé a lapos, fehér szikla oldalához. A repedezett fehér kő alatt Frank lábszára véresen tűnt el egy fekete lyukban. Már magához tért, és csak tátogott. A bal szeme rémülten forgott. A jobb nem látszott a vértől. Fejbőrének egy darabja a fülére lógott.

- Fel fogjuk emelni a sziklát, te pedig kihúzod -mondta Jake Francine-nak. - Háromra. Készen állsz?

Amikor a kislány bólintott, a haja függönyként hullott az arcába. Meg sem próbálta félresöpörni, csak megmarkolta testvérét a hóna alatt.

- Francie, ne bánts! - nyöszörgött a kisfiú.

- Pofa be! - felelte a leányka.

- Egy - mondta Jake. - Húzzad a szarost, Benny, még ha kiugranak a golyóid, akkor is. Megértettél?

- Teringettét, csak számolj!

- Kettő. Három!

Húztak, ordítva az erőlködéstől. A kő megmozdult. Francine teljes erejével megrántotta a testvérét, és ő -is kiáltott.

Frank Tavery ordított a leghangosabban, amikor a lába kiszabadult.

TIZ

Roland hallotta az erőfeszítés fojtott kiáltásait, amelyeket elnyomott a kín ordítása. Valami történt odafönt, és Jake csinált valamit. Kérdés, elég lesz-e ez, hogy rendbe hozza, ami elromlott.

Permet szállt a reggeli fényben, ahogy a Farkasok belezúdultak a Whye vizébe, és szürke lovaikkal átvágtattak a folyón. Roland most már tisztán látta őket. Hátasaikat sarkantyúzva, ötös-hatos hullámokban közeledtek. Úgy számolta, hatvanan lehetnek. A folyó partján el fognak tűnni egy fűvel benőtt szirt mögött. Azután, alig egymérföldnyire, ismét felbukkannak. Még egyszer el fognak tűnni az utolsó domb mögött -valamennyien, ha egy csomóban maradnak -, és ez lesz Jake utolsó esélye, hogy megjöjjön, és valamennyiük utolsó esélye, hogy elbújhassanak.

Végignézett az ösvényen, nagyon akarta, hogy felbukkanjanak a gyerekek - hogy Jake felbukkanjon -, de az ösvény üres maradt.

A Farkasok elérték a nyugati partot, lovaikról fröcskölt a víz, aranyként ragyogva a reggeli fényben. Föld és vízpermet röppent. A paták egyre közelebb dübörögtek.

TIZENEGY

Jake fogta a fiú egyik vállát, Benny a másikat. így vitték Frankét az ösvényen, semmivel sem törődve loholtak, alig figyeltek a kövekre. Francine mögöttük futott.

Befordultak az utolsó kanyarba, és Jake boldogan látta, hogy Roland ott áll az árokparton, figyel, bal keze a pisztolyon nyugszik, kalapját hátratolja homlokából.

- A testvérem! - kiáltotta Francine. - Elesett! A lába beakadt egy likba!

Roland hirtelen eltűnt.

Francine körülnézett. Nem volt éppen ijedt, csak értetlen.

- Várj! - mondta Jake, mert mást nem mondhatott. Nem volt semmi ötlete. Ha ez a harcosra is érvényes, akkor valószínűleg itt halnak meg.

- A bokám... ég — zihálta Frank Tavery.

- Pofa be! - mondta Jake.

Benny elnevette magát. Sokkos nevetés volt, mégis őszinte. Jake ránézett a szipogó, vérző Frank Tavery fölött... és kacsintott. Benny visszakacsintott. És ilyen egyszerűen ismét barátok lettek.

TIZENKETTŐ

Miközben Eddie mellett feküdt a levelek fanyar szagában a sötét rejtekhelyen, Susannah hasába belehasított a görcs. Éppen csak érzékelhette, mert agyának bal féltekéjét rögtön eltalálta a kín jégcsákánya, kéken és vadul, megbénítva arcának és nyakának nagy részét. Ugyanabban a pillanatban feltűnt előtte a tágas lakomaterem gőzölgő sültek, töltött halak, párolgó rostélyosok, hatalmas pezsgősüvegek, mártásos tálak flottája, vörösbor tengere. Zongorát, énekszót hallott. A hang tele volt végtelen szomorúsággal. „Valaki megmentette, valaki megmentette, valaki megmentette az é-életem ma éjjel", énekelte.

Ne!, kiáltotta Susannah az elnyeléssel fenyegető erőnek. Van neve ennek az erőnek? Persze hogy van! A neve Anya, az ő keze az, amely a bölcsőt ringatja, és az a kéz, amely a bölcsőt ringatja, uralja a v...

Nem! Hagynod kell, hogy befejezzem ezt! Azután, ha szükséged van rá, segítek! Segítek neked! De ha most rám kényszeríted magad, akkor foggal-körömmel harcolni fogok ellened! Es ha ez odáig fajul, hogy meg kell öletnem magam, és ezzel elpusztul a kis fickód is, akkor meg fogom tenni! Megértetted, te kurva?

Egy pillanatig semmi más nem volt, csak a sötétség, Eddie lábának nyomása, arca bal oldalának érzéketlensége, a közelgő lovak patáinak mennydörgése, a levelek csípős illata, és a saját harcukra készülő Nővérek lélegzete. Azután, valahonnan Susannah bal szeme mögül, minden szót tisztán, érthetően ejtve, először szólt hozzá Mia.

Harcold meg a harcodat, asszony. Még segítek is, ha tudok. Azután tartsd meg, amit ígértél.

- Susannah! - suttogta mellette Eddie. - Jól vagy?

- Igen - felelte. És tényleg jól volt. A jégcsákány eltűnt. A hang eltűnt. A borzalmas bénaság is. De Mia a közelben várakozott.

TIZENHÁROM

Roland az árokban hasalt, és a két szeme helyett képzeletével és megérzésével figyelte a Farkasokat. A szikla és a domb között haladtak, köpenyük mögöttük lobogott. Talán hét másodpercre eltűnnek a domb mögött. Ha egy csoportba tömörülnek, és a vezetők nem vágtatnak előre. Ha helyesen mérte föl a sebességüket. Ha igaza van, akkor öt másodperce marad, hogy intsen Jake-nek és a többieknek, és idehívja őket. Vagy hét. Ha nem téved, akkor ugyanez az öt másodperc áll a rendelkezésükre, hogy átvágjanak az úton. Ha viszont téved (vagy

lassúak lesznek), akkor a Farkasok meglátják a férfit az árokban, a gyerekeket az úton, vagy mindenkit egyszerre. A távolság túl nagy ahhoz, hogy a fegyvereiket használhassák, de ez már nem sokat számít, mert a gondosan kidolgozott rajtaütés kudarcba fullad. A legokosabb az lenne, ha továbbra is lapulna, és sorsukra hagyná a gyerekeket. A fenébe, ha a Farkasok észrevesznek négy gyereket az ösvényen, még biztosabbak lesznek benne, hogy a többieket is elkaphatják arrébb, az egyik régi bányában.

Elég a gondolkodásból, szólalt meg Cort a fejében. *Ha mozdulni akarsz, te kukac, akkor ez az utolsó esélyed.*
Roland fölpattant. Azon a ponton, ahol egymásnak támaszkodó sziklák jelezték a Keleti útról leágazó ösvényt, épp vele szemben állt Jake és Benny Slightman a Tavery fiút támogatva. A gyerek fönt is, lent is véres volt az istenek tudják csak, hogy mi történt vele. Húga a fiú válla fölött bámult előre. Ebben a pillanatban nemcsak ikreknek, de összenőtt ikreknek látszottak.
Roland vadul meglengette mindkét kezét a feje fölött, mintha meg akarná markolni a levegőt *Hozzám, ide! Gyertek!* Ugyanabban a pillanatban kelet felé pillantott. A Farkasoknak semmi jele. A domb eltakarta őket.
Jake és Benny a fiút magukkal vonszolva keresztülfutottak az úton. Frank Tavery kurta csizmája friss barázdát szántott az *oggan-on.* Roland csak reménykedhetett, hogy a Farkasoknak nem tűnik föl ez a nyom.
A kislány fürge manóként szökkent előre. - Feküdj! - mordult rá Roland. Megragadta a vállát és a földhöz vágta. - Feküdj, feküdj, feküdj! - A lány mellé vetette magát, Jake az ő hátára pottyant. Roland a lapockái között, két ingen át is érezte a fiú vadul kalapáló szívét, és ez jólesett neki.
A patadobogás most már keményen, erőteljesen közeledett, minden másodperccel hangosabban. Vajon az élen lovaglók észrevették őket? Nem lehetett tudni, de hamarosan kiderül. Közben pedig nem tehet mást, mint igyekszik a tervhez ragaszkodni. A plusz három személytől szűk lesz a rejtek, és ha a Farkasok meglátták Jake-et és a többieket, amint átvágtak az úton, akkor fektükben megsütik őket, anélkül hogy akár egyet is lőhetnének vagy egy tányért elhajíthatnának, de most nem volt idő emiatt szorongani. Roland becslése szerint még egy perc maradt, amíg elhaladnak mellette, de talán már csak negyven másodperc, és az időnek ez az utolsó foszlánya is olvadóban volt.

- Szállj le rólam, irány a rejtekhely - mondta Jake-nek. - Azonnal.

Eltűnt róla a súly. Az oldalára hengeredett.

- Te jössz, Frank Tavery - mondta. - És csöndben legyél. Két perc múlva úgy kiabálhatsz, ahogy akarsz, de most tartsd a szádat. Mindnyájunk érdekében.

- Csöndben leszek - ígérte rekedten a fiú. Benny és Frank húga biccentett.

- Később mi fölállunk és lövöldözni kezdünk -mondta Roland. - Ti hárman - Frank, Francine és Benny - fekve maradtok. Hason. - Egy pillanatra elhallgatott. - Ha kedves az életetek, ne legyetek útban.

TIZENNÉGY

Roland a levél- és földszagú sötétben feküdt, hallgatta a tőle balra fekvő gyerekek rekedt zihálását. Ezt a hangot hamarosan el fogja nyomni a lódobogás. Képzeletének és ösztönének szeme tágabbra nyílt. Kevesebb mint harminc másodperc múlva - de lehet, hogy már csak tizenöt van hátra - a küzdelem vörös köde mindezt elsöpri, és csak a legprimitívebb látás marad, de most még mindent látott, pontosan úgy, ahogy kívánta. Miért ne? Mi haszna elképzelni egy befuccsolt tervet?

Látta Calla ikreit, akik halotti mozdulatlanságban fekszenek a rizsföld legsűrűbb, legnedvesebb

részén, a sár átáztatja ingüket és nadrágjukat. Látta mögöttük a felnőtteket azon a helyen, ahol a rizsföld eléri a folyópartot. Látta Sarey Adamsot a tányérjaival, a mannita Arát - Cantab feleségét - a saját néhány tányérjával (ámbátor mannitaként sosem szövetkezhet a többi asszonnyal). Látott néhány férfit is - Estradát, Anselmet, Overholsert -, akik a mellükhöz szorítják számszeríjaikat, Vaughn Eisenhart az íj helyett az egyik puskát szorongatja azok közül, amelyeket Roland tisztított meg neki. Látta, amint kelet felől az úton sorokba rendeződve közelednek a szürke lovon ülő, zöld köpenyes lovasok. Most lelassítanak. A nap fölkelt végre, ragyog álarcuk fémjén. Ezek az álarcok természetesen csupán tréfából vannak rajtuk, hiszen alattuk is csak fém rejtezik. Roland hagyta, hogy képzeletének tekintete följebb emelkedjen, újabb lovasokat keresve - például egy csapatot, amely a védtelen város felé indul. De semmit nem látott. Az egész csapat itt volt, legalábbis az ő elméjében. És ha elhiszik,. amit Roland meg a Kilencven és Kilences Ka-Tet el akart hitetni velük, akkor itt is kell lenniük. Látta a társzekereket, amelyek a város felőli oldalon sorakoztak föl, és még arra is volt ideje, hogy azt kívánja, bár alakított volna csoportokat a nyomok eltüntetésére, de természetesen így jobban fest a dolog, látszik a sietség. Látta a vízmosásokhoz, a működő és felhagyott bányákhoz és a mögöttük meghúzódó barlangokhoz vezető ösvényt. Látta, hogy az élen haladó Farkasok megfékezik lovaikat, kesztyűs kezükkel visszarántják vicsorgó hátasaik zabláját. Az ő szemükkel látott, nem olyan képeket, amelyeket a meleg emberi szem alkot, hanem hidegeket, amilyenek a Magdaszínekben vannak. Látta a gyereksapkát, amelyet Francine Tavery ejtett el. Elméjének éppen úgy volt orra, mint szeme, és az megérezte a gyermekek langyos, de termékeny szagát. Valami sűrűt és zsírosat is érzett - az anyagot, amit a Farkasok az elrabolt gyermekekből nyernek ki. Elméjének éppúgy volt füle, mint orra, és hallotta - halványan - ugyanazt a kattogást és cuppogást, amit Andy hallatott, a relék, szervomotorok, hidraulikus pumpák és Isten tudja, még miféle szerkezetek fojtott nyüszítését. Elméje szemével látta, ahogy a Farkasok először felmérik az úton maradt zűrzavaros nyomokat {remélte, hogy zűrzavarosnak fogják találni őket), azután végignéznek a vízmosás felé futó ösvényen. Mert az nem tett volna jót neki, ha azt képzeli, hogy feléjük tekintenek, és máris készülnek, hogy megsüssék tízüket a rejtekhelyen, mint a csirkét serpenyőben. Nem, az ösvényt nézik. Azt kell nézniük. Megérezték a gyerekek szagát - talán még a félelmet is, akárcsak az agyvelejük mélyébe ásott, hatalmas erejű anyagot -, észrevették áldozataik elszórt apróságait. Most állnak géplovaikon. Nézelődnek.

Induljatok, sürgette őket némán. Erezte, hogy Jake megmoccan mellette, hallotta a gondolatait. Majdhogynem imáját. Induljatok! Menjetek utánuk! Tegyétek azt, amit akartatok!

Hangos kattanás hallatszott az egyik Farkas felől. Egy sziréna kurtán felvisított. Ezt ugyanolyan undok, vartyogó sipákolás követte, mint amilyet Jake a Doganban hallott. Ismét megindultak a lovak. Először puhán dobogott patájuk az oggan földjén, azután sokkal keményebben az ösvény szikláin. Semmi más nem hallatszott ezek a lovak nem nyihogtak idegesen, mint a társzekerek elé fogottak. Rolandnak ennyi elég volt. Bekapták a horgot. Kihúzta pisztolyát a tokjából. Mellette megmozdult Jake, és a harcos tudta, hogy ugyanazt teszi, amit ő.

Előre elmondta nekik, milyen fölállásra számítsanak, amikor kitörnek a rejtekhelyről a lovasok negyede az ösvény egyik oldalán halad, a folyót figyelve, egy másik negyed Calla Bryn Sturgist lesi. De lehet, hogy errefelé többen figyelnek, mert ha baj lenne, azt a Farkasok - a programozóik - elsősorban ebből az irányból várhatják. És a többi? Harminc vagy még több lovas? Már fent vannak az ösvényen. Megkezdődik a bekerítés.

Elkezdett húszig számolni, de mikor tizenkilenchez ért, úgy döntött, ennyi is elég. Maga alá húzta a lábát - most nem érezte a száraz fájdalmat, legföljebb egy nyilallás erejéig -, azután apja pisztolyát magasba emelve fölfelé lendült.

- Gileádért és Calláért! - ordította. - Most, harcosok! Most, Oriza Nővérek! Most, most! Öljétek őket! Nincs kegyelem! Mindet öljétek meg!

TIZENÖT

Úgy szökkentek elő a földből, mint valami sárkány-fogvetemény. Repült a deszka, a gyom, az avar. Roland és Eddie a hatalmas, szantálfa agyú pisztolyokat szorította, Jake az apja Rugerét. Margaret, Rosa és Zalia Rizát markolt. Susannah egyszerre kettőt, keresztbe téve karjait, mintha fázna.

A Farkasok pontosan úgy sorakoztak föl, ahogy Roland látta képzeletének hideg, gyilkos tekintetével. A harcos pillanatnyi diadalt érzett, mielőtt a vörös függöny el nem takart minden csekélyebb jelentőségű gondolatot és érzelmet. Ötpercnyi vér és ostobaság, mondta nekik, és most itt volt ez az öt perc. Azt is mondta nekik, hogy mindig rosszul érzi magát utána, és noha ez nagyjából igaz volt, sosem érezte olyan jól magát, mint a kezdet pillanatában sohasem volt ilyen teljesen és igazán önmaga. Ez itt a dicsőség vénséges felhőjének utolsó rongya. Nem számít, hogy ezek robotok az istenekre, de mennyire nem! Csak az számít, hogy nemzedékek óta sanyargatják a védteleneket, de most sikerült meglepni őket.

- A csuklyák tetejét! - rikoltotta Eddie. Jobbjában mennydörgött és tüzet köpködött Roland pisztolya. A befogott lovak és öszvérek ágaskodtak, néhány élesen fölnyerített meglepetésében. - A csuklyák tetejét, a gondolkodó sapkákat!

Mintha szavait akarnák szemléltetni, az ösvénytől jobbra három lovas zöld csuklyája megrándult, mintha láthatatlan ujjak húznák őket. A Farkasok ernyedten csúsztak a földre. Ótata meséjében a farkasölő Molly Doolinról a lovas még sokáig rángatózott, ez a három azonban olyan mozdulatlanul feküdt táncoló lovaik lábánál, mint a kő. Molly bizonyára nem találta el olyan pontosan a „gondolkodó sapkákat", de Eddie tudta, mire lő, így telibe találta őket.

Roland is tüzet nyitott, csípőből lőtt, szinte oda se figyelve, de minden golyója talált. Az ösvényen haladó Farkasokra lőtt, az összeeső testekből igyekezett barikádot emelni a többiek előtt.

- Riza tisztességgel repül! - sikoltotta Rosalita Mu-noz. Tányérja erősödő vijjogással repült át a Keleti út fölött, és akkor kapta le az egyik lovas csuklyaját az ösvény torkolatánál, amikor az éppen kétségbeesetten igyekezett megfordítani hátasát. A lovas hanyatt zuhant, lába az ég felé rúgott, fejjel csapódott földbe, csizmája kilógott a döngölt földre.

- Riza! - Ez Margaret Eisenhart volt.

- A testvéremér! - kiáltotta Zalia.

— Lady Riza most elkapja a farkatokat, szemétládák! - Susannah keresztbe tett kezéből egyszerre két tányér röppent el. Süvítve-pörögve szálltak, mindkettő célba talált. Zöld csuklyák rongyai röpködtek a levegőben. A csuklyák tulajdonosai, a Farkasok rövidebb úton és keményebben értek földet.

Ragyogó tűzrudak izzottak a reggeli fényben. Az ösvény két oldalán az egymást lökdöső, tolongó Farkasok kirántották energiafegyvereiket. Annak, amelyik elsőnek húzta elő, Jake szétlőtte a gondolkodó sapkáját belezuhant saját vadul sistergő kardjába, a köpenye tüzet fogott. A lova oldalazni kezdett, egyenesen neki a jobbján lecsapó fegyvernek. A feje lehullott, föltárva a szikrákat záporozó, gubancos kábeleket. A szirénák most már úgy bőgtek, mint autóriasztók a pokolban.

Roland úgy gondolta, hogy a városhoz legközelebb levő lovasok megpróbálnak kitörni és elmenekülni Calla felé. Ehelyett a megmaradt kilenc Farkas - Ed-die hat lövéssel hatot szedett le - elrobogott a társzekerek mellett, és egyenesen nekik rontott. Ketten-hárman zümmögő ezüstgolyókat hajítottak el.

- Eddie! Jake! Csikeszek! Jobbról!

Ők azonnal arrafelé fordultak, mit sem törődve az asszonyokkal, akik olyan gyorsan hajigálták a tányérokat, amilyen gyorsan csak elő tudták kapkodni őket a selyembélésű táskákból. Jake terpeszben állt, jobbjában a Rugerrel, bal kezével a jobb csuklóját támasztva. Haját hátrafújta homlokából a szél. Szeme tágra nyílt, szép volt, és mosolygott. Gyors egymásutánban háromszor megrántotta a ravaszt, a lövések ostorként pattogtak a reggeli levegőben. Halványan felködlött benne az a nap az erdőben, amikor cseréptányérokat szedett le a magasból. Most százszor veszedelmesebb dolgokra lövöldözött, és boldog volt. Boldog. Az első három repülő golyó kékes villámokat lövöldözve robbant szét. A negyedik kitért, aztán sivítva célba vette a fiút. Jake lebukott, hallotta, ahogy a golyó elhúz a feje fölött, zümmögve, mint egy feldühödött kenyérpirító. Tudta, hogy megfordul és visszajön.

De mielőtt megtehette volna, Susannah odafordult és megcélozta egy tányérral. A tányér vonítva repült rá a célra. Amikor eltalálta, a csikesszel együtt szétrobbant. Szilánkok esőztek a kukoricaföldre, némelyik tengeriszár meg is gyulladt.

Roland töltött, forgópisztolyának füstölgő csöve pillanatnyilag a földre mutatott. Mögötte Jake és Eddie ugyanazt tette.

Az ösvény torkolatában egy lobogó zöld köpenyű Farkas átugratott a testek halmán. Rosa egyik tányérja letépte a csuklyáját, egy pillanatra föltárva az alatta levő radartányért. A medvét kísérő robotok gondolkodó sapkái lassan, zötyögve forogtak ez itt olyan gyorsan pörgött, hogy csak elmosódó, fémes gömböt lehetett látni. Azután ez is eltűnt, és a Farkas oldalra dőlt, rá az Overholser társzekerét húzó fogatra. A lovak hátrahőköltek, nekilökték a szekeret a mögötte állónak, összezúzva a közéjük került négy nyihogó, hátráló állatot, amelyek próbáltak menekülni, de nem volt hova. Overholser társzekere megingott, azután felfordult. A gazdátlan gépló elindult az úton, megbotlott egy földön heverő Farkasban, elterült a porban, egyik lába furcsa szögben meredt oldalra.

Roland elméje kikapcsolt a szeme mindent látott. Betárazott. A Farkasok, amelyek elindultak az ösvényen, beszorultak a tetemek rendetlen boglyája mögé, ahogy remélte. A város felőli oldalon levő csoportot megtizedelték, mindössze ketten maradtak. A jobb oldalon megmaradt lovasok igyekeztek az árok széle felé kerülni, ahol a három Oriza Nővér és Susannah küzdött. Roland az ő oldalukon maradt, a két Farkast ráhagyta Eddie-re és Jake-re, végigfutott az árkon, megállt Susannah mögött, és lőni kezdte az ezen az oldalon megmaradt tíz Farkast. Az egyik fölemelt egy csikeszt, hogy elhajítsa, de elejtette, miután Roland golyója szétzúzta a gondolkodó sapkáját. Rosa is leszedett egyet, a harmadik Margaret Eisenhart zsákmánya lett.
Margaret lehajolt egy újabb tányérért. Amikor fölegyenesedett, egy villámló bot lecsapta a fejét, amely égő hajjal hullott az árokba. Benny érthetően reagált, hiszen Eisenhartné úgyszólván a második anyja volt. Amikor az égő fej a földre esett mellette, félrelökte, és a pániktól vakon, a félelemtől üvöltve kikapaszkodott az árokból.
- *Benny ne, menj vissza!* - kiáltotta Jake.
A két megmaradt Farkas egy-egy gyilkos ezüstgolyót hajított a kifelé kapaszkodó, sikoltozó fiú felé. Jake az egyiket szétlőtte a levegőben. A másikra nem maradt ideje. A mellén találta el Benny Slightmant, aki egyszerűen szétrobbant. Az egyik keze leszakadt, és tenyérrel fölfelé az útra esett.

Susannah egy tányérral levágta a Farkas gondolkodó sapkáját, amely megölte Margaretet, aztán egy másikkal azét, amelyik Jake barátjával végzett. Két új Rizát kapott elő a táskából, és éppen akkor fordult vissza, amikor a közeledő Farkasok elsője az árokba ugratott, és a lova fellökte Rolandot. A Farkas meglendítette a kardját, amely olyan volt, mint egy ragyogó, narancsvörös neoncső.

- Azt ugyan nem, te kurafi! - süvítette a nő, és jobb kezével elhajította a tányért. Az keresztülvágta a ragyogó szablyát, amely szétrobbant a markolatánál, és letépte a Farkas karját. A következő pillanatban Rosa tányérja leválasztotta a gondolkodó sapkát, a lény oldalra dőlt, a földre zuhant, fényes álarca rávigyorgott a dermedt, holtra rémült, egymásba kapaszkodó Tavery ikrekre. Egy pillanattal később az álarc füstölögni és olvadozni kezdett.

Jake a barátja nevét sikoltva vágott át a Keleti úton, menet közben tölve meg Rugerét. Észre sem vette, hogy belelépett Benny vérébe. Tőle balra Roland, Susannah és Rosa éppen elintézte a portyázó csapat északi szárnyából megmaradt öt Farkast. A lovasok összevissza forogtak hátasaikkal, láthatóan nem tudták, mit tegyenek ebben a helyzetben.

- Szükséged van társaságra, öcsi? - kérdezte Eddie. Jobbra, az ösvénynek a város felé eső oldalán döglötten hevert az összes Farkas. Egy valóban elért az árokig csuklyás feje eltűnt a rejtekhely frissen feltúrt földjében, csizmás lába az úton maradt. Teste többi részét eltakarta a zöld köpeny. Úgy nézett ki, mint egy bábállapotban megdöglött bogár.

- Hát persze - felelte Jake. Beszélgettek, vagy ezek csak gondolatok voltak? Nem tudta volna megmondani. A szirénák a levegőt hasogatták. - Amit csak akarsz. Megölték Bennyt.

- Tudom. Nagyon szar ügy.
- Azt a rohadék apját kellett volna megölniük! -mondta Jake. Sírt? Észre sem vette.
- Egyetértek. Hoztam egy ajándékot. - Jake tenyerébe pottyantott két golyót, amelyeknek olyan hét-nyolc centi lehetett az átmérője. Felszínük acélnak tűnt, de amikor Jake megszorította őket, egy kicsit engedtek -mintha valami nagyon kemény gumiból öntött gyermekjátékot szorongatna. Oldalukon, apró táblán ez volt olvasható

„CSIKESZ" HARRY POTTER MODELL
Sorozatszám # 465-11-AA HPJKR
VIGYÁZAT ROBBANÁSVESZÉLY

A tábla mellett egy gomb volt. Jake elméjének egy nagyon távoli zuga azon tépelődött, ki a fene lehet az a Harry Potter. A legvalószínűbb, hogy a csikesz feltalálója.
Elérték az ösvény elágazásánál heverő döglött Farkasok halmát. Gépek talán nem képesek meghalni, de Jake nem tudott másképp gondolni rájuk, ahogy ott hevertek egymásra dőlve. Igen, döglöttek. És nagyon örült neki. Mögötte robbanás hallatszott, amelyet a rendkívüli fájdalom vagy öröm sikolya követett. Jake pillanatnyilag nem törődött vele. Kizárólag az ösvényen csapdába esett Farkasokra figyelt, akik úgy tizen-ketten-tizennyolcan lehettek.
Az egyik elöl álló Farkas fölemelte sistergő tűzkardját. Félig társai felé fordult, és az út felé intett fegyverével. De ez nem villámló bot, gondolta Eddie. Ez fénykard, éppen olyan, mint a Csillagok háborúja filmekben. Csak ezek nem kellékek, tényleg ölni lehet velük. Mi az ördög folyik itt? Nos, az világosan látszott, hogy az élen álló manus a csapat megmaradt részét akarja buzdítani. Eddie úgy döntött, rövidre zárja a prédikációt. A nála maradt három csikesz egyikén megnyomta a gombot. A fegyver zümmögni és vibrálni kezdett a kezében. Olyan volt, mint egy csiklóizgató kütyü.

- Hé, napsugaram! - kurjantotta.

A Farkas nem fordult oda, Eddie így egyszerűen elhajította a csikeszt. Amilyen könnyedén dobott, a golyónak a Farkasok csoportjától húsz-harminc méternyire a földre kellett volna esnie. Ehelyett felgyorsult, fölemelkedett, és a vigyorba dermedt farkaspofa közepébe csapódott. A lény nyaktól fölfelé szétrobbant, gondolkodó sapkástul.

- Rajta! - biztatta Eddie. - Próbáld ki! Külön öröm, hogy saját szarukat használjuk e...

Jake rá se hederített. Elejtette az Eddie-től kapott golyókat, keresztülbukdácsolt a testeken, és

elindult az ösvényen.

- Jake! Jake, nem hinném, hogy okos ötlet…

Egy kéz ragadta meg a karját. Megpördült, fölkapta pisztolyát, azután ismét leengedte, mert meglátta, hogy Roland az. - Most nem hall téged - mondta a harcos. - Gyerünk. Támogassuk.

- Várj, Roland, várj! - Rosa volt az, vérben ázva, Eddie szerint szegény sai Eisenhart vérében, mert Rosán nem látott sebet. - Adj egy ilyet - mondta az asszony.

TIZENHAT

Éppen akkor érték el Jake-et, amikor a megmaradt Farkasok utolsó rohamra indultak. Néhányan csikeszt hajítottak. Ezeket Roland és Eddie könnyedén kilőtték a levegőben. Jake kilencszer lőtt a Rugerrel, egyenlő időközökben, jobb csuklóját a bal kezével tartva, és valahányszor eldördült egy lövés, egy Farkas hanyatt zuhant a nyeregből, vagy oldalra dőlt, azután letaposta a mögötte jövő ló. Amikor a Ruger kiürült, a Lady Oriza nevét kiáltó Rosa kapta el a tizediket.

Miközben Jake újratöltötte a Rugert, Roland és Eddie egymás mellett állva folytatták a munkát. Csaknem bizonyosan elintézhették volna a megmaradt nyolc lovast (nem nagyon lepte volna meg Eddie-t, ha ebben a csapatban tizenkilenc Farkas lett volna), de az utolsó kettőt meghagyták Jake-nek. Ahogy fénykardjaikat a fejük fölött lengetve közeledtek, kétségtelenül megrémítettek volna egy csapat parasztot, de a fiú csak ellőtte az egyik megmaradt lovas gondolkodó sapkáját. Azután oldalra lépett és lebukott, amikor az utolsó Farkas lanyhán feléje csapdosott.

A lova az ösvény végénél átugrotta a dögök halmát. Susannah az út másik oldalán ült a zöld köpenyes gépek és olvadozó, rothadó álarcaik között. Őt is telefröcskölte Margaret Eisenhart vére.

Roland megértette, hogy Jake az utolsó lovast Susannah-nak szánta, akinek hiányzó lábszára miatt rendkívül nehéz lett volna utánuk jönnie a vízmosás ösvényére. A harcos bólintott. A fiú szörnyű dolgot látott ma reggel, borzalmas csapás érte, de Roland úgy gondolta, minden rendbe jön. Csi - aki az atya parókiáján várta őket - majd átsegíti a gyász legsötétebb részén.

- Lady ORIZA! - sivította Susannah, és elhajította az utolsó tányért, amikor a Farkas keletnek fordította a lovát, indult volna arrafelé, ahol az otthonát tudhatta. A tányér fölemelkedett, süvített, és levitte a zöld csuklya tetejét. Az utolsó gyerekrabló még egy darabig ült a nyeregben, reszketve, riadót tutúlva, segítséget kérve, amely nem érkezett meg. Azután hirtelen hátrazuhant, leírt egy teljes szaltót, és az útra csapódott. A szirénája vonítás közben hallgatott el.

Nos hát, gondolta Roland, az öt percünk véget ért. Tompán nézett revolverének füstölgő csövére, azután visszadugta a tokjába. A leterített robotok szirénái sorra elhallgattak. Zalia kábult értetlenséggel nézte. - Roland! - mondta.

- Igen, Zalia.

- Végük? Csakugyan végük? Igazán?

- Valamennyinek vége - felelte Roland. - Hatvanegyet számoltam össze, és valamennyi itt hever az úton, vagy az árkunkban.

Tian felesége egy pillanatig csak állt, emésztette a hírt. Azután olyasmit tett, ami meglepte a

harcost, pedig ő ritkán lepődött meg. Zalia átnyalábolta, magához szorította, és arcát éhes, nedves csókokkal borította el. Roland kis ideig hagyta, azután eltolta magától az asszonyt. Most következik az émelygés ideje. A hiábavalóság érzéséé. Azé az érzésé, hogy ugyanazt a csatát vívja újra és újra, az örökkévalóságig, emitt elveszíti néhány ujját a homárszörnyek miatt, amott talán a szemét valami ravasz vén boszorkány miatt, és minden egyes csata után úgy rémlik, hogy a Setét Torony kicsit távolabb kerül tőle, ahelyett hogy közeledne. És a száraz fájdalom egész idő alatt eszi magát előre, a szíve felé.

Elég ebből, mondta magának. Te is tudod, hogy ez ostobaság.

- Küldenek még, Roland? - kérdezte Rosa.

- Lehet, hogy nem maradt, akit küldhetnének - felelte a harcos. - Ha mégis, szinte biztos, hogy azok kevesebben lesznek. És most, hogy ismeritek a titkukat, meg tudjátok ölni őket, nem igaz?

- De igen - felelte az asszony ádáz vigyorral. A szeme csókoknál többet ígért a férfinak, ha igényt tartana rá.

- Menj át a kukoricaföldön - utasította Roland. -Te és Zalia. Mondjátok meg nekik, hogy nyugodtan előjöhetnek. Lady Oriza nyájas volt Callahoz ma. Az Eld vérvonalához is.

- Te nem jössz? - kérdezte Zalia. Elhúzódott tőle, az arca tűzben égett. -Te nem jössz, hogy megünnepeljenek?

- Talán később meghallgatjuk az ünneplést - mondta Roland. - Most beszélnem kell az an-tet-el. A fiút nagy csapás érte, tudod.

- Igen - bólintott Rosa. - Igen. Jól van. Jer, Zee. -Kézen fogta Zaliát. - Segítsél, hogy a jó hírnöke lehessek.

TIZENHÉT

A két asszony keresztülvágott az úton, messzire elkerülve Slightman szegény fiának véres tetemét. Zalia úgy látta, hogy ami megmaradt, azt csak a ruha tartja egyben, és beleborzongott, amikor az apa gyászára gondolt.

Az ifjú ember csonka lábú asszonya az árok északi végében ült, és a Farkasok szétszórt dögeit vizsgálgatta. Susannah talált egyet, amelynek a kicsi forgó tányérját nem lőtték szét teljesen, és az még mindig forogni próbált. A Farkas zöld kesztyűs keze reflexszerűen rángott a porban, mint egy gutaütötté. Susannah fölvett egy nagyobb követ, és Rosa meg Zalia szeme láttára szétzúzta a gondolkodó sapka maradványát, olyan hidegen, amilyen Széles Föld idején az éjszaka. A Farkas azonnal elcsöndesedett. A belőle áradó halk zümmögés is abbamaradt.

- Elmegyünk a többiekhez, Susannah - mondta Rosa. - De először szeretnénk megmondani, hogy jól cselekedtél. Nagyon szeretünk, bizony mondom!

Zalia bólintott. - Köszönetet mondunk néked, New York-i Susannah. Nagy-nagy köszönetet mondunk, amilyent még sose mondtak senkinek.

- Igen, így bizony! - helyeselt Rosa.

A lady-sai fölnézett rájuk, és édesen mosolygott. Rosalita pillanatnyi kétkedéssel sandított rá, mintha olyasmit látott volna a sötétbarna arcon, amit nem kellett volna. Például azt látta, hogy Susannah Dean nincs ott többé. Azután a kétkedés eltűnt az arcáról. - Elvisszük a jó hírt, Susannah - mondta.

- Örvendjetek - szólt Mia, senki lánya. - Vigyétek el nekik a jó hírt, ha akarjátok. Mondjátok meg, hogy a veszély elmúlt, és akik nem hiszik, számolják össze a dögöket.

- Latyakos a nadrágod szára - figyelmeztette Zalia. Mia komolyan bólintott. Ujabb görcs dermesztette

kővé a hasát, de ennek semmi jelét sem adta. - Attól tartok, ez vér. - A gazdáné fejetlen holttestе felé biccentett. - Az övé.

Az asszonyok kézen fogva elindultak a kukoricaföldön. Mia figyelte Rolandot, Eddie-t és Jake-et, amint feléje közeledtek az úton át. Ez veszedelmes időszak. De végtére is nem túlságosan Susannah barátai kábultnak látszottak a csata után. Ha kicsit furán fest, azt fogják gondolni, hogy ez is amiatt van.

Tulajdonképpen csak annyi a dolga, hogy kivárja az alkalmat. Várakozni... azután lelépni. Közben úgy lovagolta meg a hasát húzó görcsöket, ahogy a csónak a magas hullámokat.

Tudni fogják, hova mész, suttogta egy hang. Ez nem a fejéből érkezett, hanem a hasából. A kis fickó hangja. És igazat mondott.

Vidd magaddal a gömböt, tanácsolta a hang. Vidd magaddal, amikor elmész. Ne hagyj nekik ajtót, amelyen követhetnek.

Aha.

TIZENNYOLC

A Ruger egyet reccsent, és egy ló meghalt. Lejjebb az út mentén, a rizsföldről örömkiáltás harsant, amelyből nem hiányzott némi hitetlenség sem.

Zalia és Rosa elvitték a jó hírt. Azután a gyász éles jajgatása hasította ketté a boldogság hangjait. A rossz hír is megérkezett.

Jake Chambers egy felfordult szekér kerekén ült. Kifogta a három lovat, amelyek épségben maradtak. A negyedik törött lábbal feküdt, a nyál tehetetlenül folyt a szájából, és segélykérőn nézett a fiúra. O megadta neki a segítséget. Most halott barátját bámulta. Benny vére lucskosra áztatta az utat. Benny keze tenyérrel fölfelé hevet az úton, mintha a halott fiú kezet akarna fogni Istennel. De miféle Istennel? A legújabb pletyka szerint a Setét Torony legfelső szobája üres.

Lady üriza rizsföldjén a gyász újabb sikolya harsant. Melyik lehetett Slightmané, melyik Vaughn Eisenharté? A távolból, gondolta Jake, az ember nem különböztetheti meg a gazdát az előmunkástól, az alkalmazottal a munkaadótól. Vajon ez lecke, vagy az, amit Ms. Avery a jó öreg Piperben úgy hívott, hogy valódinak látszó hamis bizonyíték?

A ragyogó égre mutató tenyér bizonyosan valódi volt.

A folken rázendített. Jake fölismerte a dalt. Újabb változata annak, amelyet Roland énekelt Calla Bryn Sturgisben az első este

Come-come-commala
A rizs nőjön magosra
Nővérkék csoportba
Haladnak dalolva

Kiérnek a partra
Riza segít minket...

Ahogy közeledett az éneklő fölken, a rizs hajlongott, mintha örömében táncolna, ahogy Roland táncolt nekik a fáklyafényes éjszakában. Néhányan gyermekeket hoztak a karjukon, de még ilyen teherrel is haj-ladoztak jobbra-balra. *Ma reggel mindnyájan táncoltunk,* gondolta Jake. Nem tudta, hogy ez mit jelent, csak azt, hogy igaz gondolat. *Tánc volt, amit jártunk. Az egyetlen, amelyet ismerünk. Benny Slightman? Táncolva halt meg. Sai Eisenhart is.*
Roland és Eddie odament hozzá Susannah szintén, de némileg hátramaradt, mint aki azt gondolja, hogy legalább egy kicsit magukra kell hagyni a fiúkat. Roland dohányzott. Jake biccentett felé.
- Sodornál nekem is egyet?
Roland a nőhöz fordult, felvonta a szemöldökét. Susannah vállat vont, azután bólintott. Roland sodort Jake-nek egy cigarettát, odaadta, azután végighúzott egy gyufát a nadrágja fenekén, és meggyújtotta. Jake ült a szekér kerekén, alkalmanként szippantott a cigarettából, a szájában tartotta a füstöt, azután kifújta. Szájában összefutott a nyál. Nem törődött vele. A nyáltól, sok minden mással ellentétben, meg lehet szabadulni. Meg sem kísérelte, hogy leszívja a füstöt.
Roland lenézett a dombról. A mélyben az első két ember akkor rontott be a kukoricásba. - Az ott Slightman - mondta. - Jól van.
- Miért, Roland? - kérdezte Eddie.
- Mert sai Slightman vádaskodni fog - felelte Roland. - Gyászában nem fog törődni vele, ki hallja, vagy hogy miket mondhat a reggeli munkában játszott különleges szerepéről.
- Tánc - mondta Jake.
Felé fordultak. Sápadtan, töprengve ült a keréken, kezében a cigarettával. - Ma reggel táncoltunk -mondta.
Roland eltűnődött, azután bólintott. - A reggeli *táncban* játszott szerepéről. Ha elég hamar ér ide, akkor talán képesek leszünk lecsillapítani. Ha nem, akkor a fia halála csak a kezdete lesz Ben Slightman commalájának.

TIZENKILENC

Slightman vagy tizenöt évvel fiatalabb volt a gazdánál, és nála jóval előbb ért a csatatérre. Egy pillanatig csak állt a rejtekhely mellett, nézte az úton heverő szétzúzott holtat. Addigra nem sok vér maradt - az oggan mohón felszívta -, de a levágott kar még mindig ott hevert, és mindent elmondott. Roland nem mozdíthatott el semmit, amíg Slightman ide nem ér, mert az olyan lett volna, mintha kigombolja a sliccét, és levizeli a holttestet. Az ifjabb Slightman elérte útjának végén a tisztást. Az apjának, legközelebbi rokonának joga volt hozzá, hogy lássa, hogyan és hol történt.

A férfi vagy öt másodpercig csöndesen állt, aztán beszívta a levegőt, és felüvöltött. A hang megdermesztette Eddie vérét. Körülnézett, Susannah-t kereste, de sehol sem látta. Nem hibáztatta, amiért lelépett. Csúnya jelenet ez. A lehető legcsúnyább.

Slightman balra nézett, jobbra nézett, azután előre, és meglátta Rolandot, aki összefont karral állt a felfordult szekér mellett. Mellette Jake még mindig a keréken ült, és az első cigarettáját szívta.

- TE! - süvítette Slightman. A vállán ott volt a számszerij most lekapta. - TE TETTED! TE VOLTÁL!

Eddie ügyesen kirántotta kezéből a fegyvert. - Nem, nem, komám - mormolta. - Erre most nincs szükséged, majd én vigyázok rá.

Slightman észre sem vette. Hihetetlen módon a jobbja még mindig a levegőben körözött, mintha fel akarná ajzani a fegyver idegét.

- TE ÖLTED MEG A FIAMAT! MEGFIZETSZ EZER! TE FATTYÚ! GYILKOS FATY…

Azzal a kísérteties, hátborzongató sebességgel, amely még most is felfoghatatlan volt Eddie számára, Roland a karja hajlatába kapta Slightman nyakát, és magához rántotta. A mozdulat félbevágta a vádaskodást.

- Ide figyelj - mondta Roland -, és jól figyelj! Engem nem érdekel az életed, vagy a becsületed, az egyiket eltékozoltad, a másik rég elveszett, viszont a fiad halott, és az ő becsületével nagyon is törődöm. Ha ebben a pillanatban nem fogod be a pofádat, te féreg, akkor én fogom be. Nos, mit teszel? Nekem mindegy. Majd azt mondom, hogy megőrültél a látványtól, kikaptad a pisztolyomat a tokjából, és golyót eresztettél a fejedbe, hogy követhesd. Mit teszel? Döntsél.

Eisenhart csúnyán lihegett, de azért csak csörtetett tovább a kukoricásban, rekedten szólongatva a feleségét - Margaret! Margaret! Felelj, drágám! Könyörgöm, csak egy szót mondjál!

Roland elengedte Slightmant, és szigorúan nézett rá. Slightman most Jake-re vetette iszonyú tekintetét. - A dinh-ed ölte meg a fiam, hogy bosszút álljon rajtam? Mondd meg az igazat, soh.

Jake még egyet szippantott a cigarettából, aztán elhajította. A csikk a döglött ló mellett füstölt. - Egyáltalán megnézted? - kérdezte Benny apjától. - Nincs olyan golyó, ami ezt tette volna vele. Sai Eisenhart feje kis híján ráesett, és Benny kimászott az árokból… borzalmában. - Ezt a szót még sosem mondta ki hangosan. Sosem volt rá szüksége, hogy kimondja. - Két csikeszt hajítottak rá. Az egyiket elkaptam, de… -nyelt egyet. Kattant a torka. - A másik… el kellett volna kapnom… igyekeztem, de… - A arca megvonaglott. A hangja elakadt. A szeme azonban száraz maradt, és valamiképpen éppolyan szörnyű volt, mint Slightmané. - Egyáltalán nem volt rá esély, hogy a másikat elintézzem - fejezte be. Lehajtotta a fejét, és zokogni kezdett.

Roland felvont szemöldökkel nézett Slightmanre.

- Jól van - mondta az. - Most mán látom, mi történt. Igen. Mondjad meg, addig, ugye, derekasan viselkedett? Könyörgök, mondjad meg nékem.

- Ő és Jake hozták vissza ezt a két gyereket - mutatott Eddie a Tavery ikrekre. - A fiú megsérült. A lába beszorult egy lyukba. Jake és Benny húzták ki, azután lehozták. A fiad maga volt a bátorság. Nem volt egyetlen gyáva porcikája.

Slightman bólintott. Levette a szemüveget, és úgy nézett rá, mintha sose látta volna korábban. A szeme előtt tartotta néhány másodpercig, azután az útra ejtette, és összezúzta a csizmája sarkával. Már-már bocsánatkérőn nézett Rolandra és Jake-re. - Asszem, mindent láttam, amit látnom kelletett - mondta, és odament a fiához.

Vaughn Eisenhart rontott ki a kukoricásból. Meglátta a feleségét, és elbődült. Azután feltépte az ingét, és felesége nevét ordítva húsos melle bal oldalát kezdte el döngetni jobb öklével.

- Ó, apám - mondta Eddie. - Roland, meg kéne állítanod.

- Eszemben sincs - felelte a harcos.

Slightman fölemelte fiának leszakadt karját, és olyan gyengéden csókolta meg a tenyerét, hogy Eddie alig bírta elviselni a látványt. A férfi fölvette a kezet, és elindult feléjük. Szemüveg nélkül az arca meztelennek és valahogy formátlannak tűnt. - Jake, segítenél nekem keresni egy takarót?
Jake fölállt a kerékről, hogy segítsen. Az álcázás nélkül maradt gödörben, ahol rejtőztek,

Eisenhart a melléhez szorította és ringatta felesége égett fejét. A gabonából a „Rizsdal"-t énekelve közeledtek a gyermekek és vigyázóik. Eddie először azt hitte, hogy a visszhangot hallja a város felől, azután rájött, hogy Calla lakói énekelnek. Tudták. Meghallották a dalt, és tudták. Jöttek.
Karján Lia Jaffordsszal Callahan atya lépett ki a kukoricásból. A kislány a lármában is aludt. Callahan ránézett a halott Farkasok halmára, egyik kezét kihúzta a kislány popsija alól, és lassú reszketeg keresztet vetett.

- Istennek legyen hála - mondta.

Roland odament hozzá, és megfogta a keresztet vető kezet. - Rám is — mondta.

Callahan értetlenül nézett rá.

A harcos Vaughn Eisenhart felé nézett. - Az ott megígérte, hogy az átkával távozom a városból, ha a feleségének baja esik.

Folytatta volna, de nem volt rá szükség. Callahan megértette, és keresztet rajzolt Roland homlokára. Körme mögül olyan meleg áradt, amit Roland régen nem érzett. Noha Eisenhart sosem váltotta be a fogadalmát, á harcos mégsem bánta meg, hogy erre a kis védelemre kérte az atyát.

HÚSZ

Zűrzavaros ünneplés következett a Keleti úton, jóllehet két halottat gyászoltak. De még a gyászon is átsütött az öröm. Senki sem érezte úgy, hogy a veszteség bármilyen tekintetben felérne a nyereséggel. Eddie úgy vélte, igazuk is van. Mármint ha az embernek nem a gyermeke vagy a felesége hal meg.

A város felől közeledett az ének. Most már lehetett látni a fölkavart porfelleget is. Az úton férfiak és nők ölelgették egymást. Valaki megpróbálta elvenni Margaret Eisenhart fejét a férjétől, de ő nem adta.

Eddie Jake mellé sodródott.

- Ugye te nem láttad a Csillagok háborújá-t — kérdezte.

- Mondtam, hogy nem. Éppen meg akartam nézni, de...

- Tudom. Túl hamar távoztál. Amit a lovasok lengettek, Jake, azok abból a filmből valók.

- Biztos?

- Igen. És a Farkasok... Jake, maguk a Farkasok...

Jake nagyon lassan bólintott. Már látszottak a városiak. Az újonnan jöttek meglátták a gyermekeket - valamennyit, méghozzá épségben -, és éljenzésben törtek ki. Az elöl jövők futni kezdtek. -Tudom.

- Tudod? - kérdezte Eddie. A szeme szinte könyörgött. -Tényleg? Mert... apám, ez olyan őrültség...

Jake végignézett a halomban heverő Farkasokon. A zöld csuklyákon. A szürke lábszárvédőkön. A fekete csizmákon. Az acsargó, bomlófélben levő álarcokon. Eddie már félrehúzta az egyik rothadó maszkot, és megnézte, mi van mögötte. Semmi, csak sima fém, szemként szolgáló

lencsék, kerek rostély, amely kétségtelenül orrként működött, a fülek helyén egy-egy mikrofon a halántékon. Ezeknek a lényeknek az egész személyisége a ruháikban és az álarcukban rejlett.

Őrültség vagy sem, tudom, hogy mik ezek, Eddie. Vagy legalábbis azt, honnan valók. A Marvel képregényekből.

Alig észrevehető megkönnyebbülés derengett föl Eddie képén. Lehajolt, és megcsókolta Jake arcát. Mosoly kísértete bukkant föl a fiú szája sarkában. Nem sok, de kezdetnek nem rossz.

- A Pókember folytatásokban - mondta Eddie. - Kölyökkoromban nem bírtam betelni velük.

- Én nem vásároltam ilyesmit - felelte Jake -, de Timmy Muccinak, lent Mid-Town Lanesnél hatalmas készlete volt belőlük. Pókember, A fantasztikus négyes, A Hihetetlen Hulk, Amerika kapitány... mindegyik megvolt.

- Úgy festenek, mint Fátum doktor - állapította meg Eddie.

- Ja - bólintott Jake. - Nem egészen, az álarcokat biztosan átalakították, hogy jobban hasonlítsanak farkasra, de máskülönben... ugyanolyan zöld csuklyák, ugyanolyan zöld köpenyek. Igen, Fátum doktor.

- És a csikesz - folytatta Eddie. - Hallottál valaha Harry Potterről?

- Nem hinném. És te?

- Nem, és azt is megmondom, hogy miért. Mert a csikeszek a jövőből valók. Talán valami Marvel képregényből, amely 1990-ben vagy 1995-ben jelenik meg. Érted, mit mondok?

Jake bólintott.

- Minden tizenkilenc, igaz?

- Aha - felelte a fiú. -Tizenkilenc, kilencvenkilenc és tizenkilenckilencvenkilenc.

Eddie körülnézett. - Hol van Suze?

- Valószínűleg elment a székéért - felelte Jake. De mielőtt tovább firtathatták volna Susannah Dean hollétét (és addigra valószínűleg már úgyis késő volt), a fölken első tagjai megérkeztek. Eddie-t és Jake-et elsöpörte a vad, rögtönzött ünnepség - ölelték-csókolták őket, a kezüket rázták, rájuk nevettek, sírtak, és hálálkodtak, és hálálkodtak, és hálálkodtak.

HUSZONEGY

Tíz perccel azután, hogy a városiak zöme megjött, Rosalita kelletlenül odalépett Rolandhoz. A harcos nagyon örült neki, ugyanis Eben Took megragadta a karját, és nem tudni, hányadszor ismételte el, mekkorát tévedtek Telforddal együtt, milyen rendkívüli és végzetes módon tévedtek, és amikor Roland a ka-tet-jével tovaindul, Eben Took tetőtől talpig fölszereli őket, és egy fillért sem kell fizetniük majd.

- Roland! - szólította Rosa.

Roland bocsánatot kért, és az asszonyt a karjánál fogva kicsit arrébb vezette az úton. A boldogságtól megrészegült, kacagó fölken éppen a szétszóródott Farkasokat fosztogatta könyörtelenül. Percenként érkeztek a lemaradtak.

- Mi van, Rosa?
- Az úrnő - felelte Rosa. - Susannah.
- Mi van vele? - kérdezte Roland. Elkomorodva nézett körül. Nem látta Susannah-t, és nem emlékezett, mikor találkozott vele utoljára. Amikor adott Jake-nek egy cigarettát? Olyan régen? Lehet. - Hol van?
- Ippeg ez az - mondta Rosa. - Nem tudom. Benéztem a szekérbe, améken érkezett, gondoltam, talán lepihent. Talántán rosszul érezte magát, felfordult a gyomra. De nincs itt. És Roland... a széke is eltűnt.
- Istenek! - hördült föl Roland, és öklével a combjára csapott. - Ó, istenek!
Rosalita riadtan hátrált egy lépést.
- Hol van Eddie? - kérdezte Roland.
Az asszony megmutatta. Eddie-t úgy körülvették a csodálói, férfiak és nők, hogy Roland meg se látta volna, ha nem ül a nyakában egy gyerek, a fülig érő szájjal vigyorgó Heddon Jaffords.
- Biztos, hogy zavarni akarod? - kérdezte félénken Rosa. - Az úrnő talán csak elment egy kicsit, hogy cseppet összeszedje magát.
Elment, gondolta Roland. Feketeség töltötte meg a szívét. Összeszoruló szívét. Tényleg elment egy kicsit. És azt is tudta, ki lépett a helyére. Nem figyeltek a harc után... ott volt Jake gyásza... a fölken ovációja... a zűrzavar, az öröm, az éneklés... de ez nem mentség.
- Harcosok! - mennydörögte, és az ünneplő tömeg azonnal elcsöndesedett. Ha körülnéz, látta volna a félelmet, amely közvetlenül megkönnyebbülésük és rajongásuk alatt lapult. Nem lepődött volna meg mindig félnek attól, aki lövő vasat hord magánál. Nem akarnak mást, csak hogy amikor vége a lövöldözésnek, adhassanak neki még egy utolsó vacsorát, esetleg jöhet hálából egy utolsó kefélés, aztán menjen az istenek hírével, hogy ők ismét összeszedhessék békés paraszti szerszámaikat.

Nos, gondolta Roland, elég hamar elmegyünk. Egyvalaki máris távozott. Istenek!

- Harcosok, hozzám! Hozzám!

Eddie ért oda elsőnek. Körülnézett. - Hol van Susannah? - kérdezte.

Roland a köves pusztaság, a sziklák és vízmosások felé mutatott, azután addig emelte az ujját, amíg meg nem talált egy fekete lyukat közvetlenül a sziklafal teteje alatt. - Azt hiszem, ott - felelte.

Eddie Dean arcából kifutott a vér. - Az Ajtó Barlangjára mutatsz - mondta. - Ugye? Roland bólintott.

- De hát a gömb... a FeketeTizenhármas... még a közeiébe se akart menni, amikor Callahan templomában volt...

- Nem - helyeselt Roland. - Susannah valóban nem. De többé nem ő parancsol.

- Mia? - kérdezte Jake.

- Igen. - Megfakult szeme a lyukat tanulmányozta. - Mia elment, hogy világra hozza a porontyát. Elment, hogy megszülje a kis fickót.

- Nem! - Eddie keze megragadta Roland ingét. A folken némán figyelt. - Roland, mondd, hogy nem!

- Utánamegyünk, és reméljük, nem késünk el -mondta Roland.

De a szíve mélyén tudta, hogy már elkéstek.

Epilógus
AZ AJTÓ BARLANGJA

EGY

Gyorsan haladtak, de Mia gyorsabb volt náluk. Egyre onnan, ahol az ösvény kettéágazott, megtalálták a tolószéket. Keményen meghajtotta izmos karjával az engesztelhetetlen földön. Végül olyan erősen ütközött egy kiálló sziklának, hogy a bal oldali kerék elgörbült és a szék használhatatlan lett. Az is csoda, ideáig eljutott vele.

- Bassza meg commala - mormolta Eddie a tolószékre nézve. Csupa horpadás és karcolás. Azután fölemelte a fejét, kezéből tölcsért formált, és azt ordította.

- Harcolj vele, Susannah! Harcolj! Jövünk! – Elrohant a szék mellett az ösvényen, hátra sem nézve, hogy követik-e a többiek.

- Nem tud fölmenni a barlangig, ugye? – kérdezte Jake – Hiszen nincs lába

- Gondolod? - kérdezett vissza Roland, de az arca sötét volt. És sántított. Jake mondani akart valamit, aztán meggondolta magát

- Egyáltalán minek ment föl oda? - kérdezte Callahan

Roland fagyosan végigmérte. - Hogy elmenjen máshova – felelte – Ennyit bizonyára te is tudsz. Na gyerünk

KETTŐ

Ahogy közeledtek , oda ahol az ösvény meredekebbé vált, Roland utolérte Eddie-t. Amikor először fogta meg a vállát, a fiatalabb férfi lerázta a kezét. Második alkalommal – kelletlenül – a dinh-re nézett. Roloand látta, hogy Eddie inge tele van vérfoltokkal.

Vajon Benny vére, Margareté vagy mindkettőé ?

- Talántán jobb, ha békén hagyjuk egy darabig, ha ő most Mia - mondta a harcos.

- Megőrültél? Meglazult a csatában egy deszkád?

- Ha békén hagyjuk, talán befejezi a dolgát, és eltűnik. - Maga sem hitte, amit mondott.

- Igen - felelte Eddie, és égő szemmel nézett rá -, befejezi a dolgát, hát persze. Elsőnek megszüli a kölyköt. Másodiknak megöli a feleségemet.

- Az öngyilkosság lenne.

- Akkor is megteheti. Utána kell mennünk.

A visszavonulás olyan művészet, amelyet Roland ritkán gyakorolt, de ha a szükség úgy hozta, ebben sem volt ügyetlen. Még egy pillantást vetett Eddie Dean sápadt, feszült arcára, és mozgósította ezt a képességét. - Jól van - mondta -, de óvatosnak kell lennünk. Küzdeni fog, ha el akarják kapni. Ölni is, ha arra kerül sor. Meglehet, te leszel az első.

- Tudom - bólintott Eddie. Az arca kiürült. Fölfelé nézett az ösvényen, amely negyedmérföldnyire megkerülte egy szikla déli oldalát, és eltűnt szem elől. Közvetlenül a barlang

szája alatt bukkant elő ismét. A kapaszkodónak az a része üres volt, de mit bizonyít ez? A nő akárhol lehet. Az is megfordult Eddie fejében, hogy talán nem is erre ment, az összetört tolószék ugyanolyan kamu lehet, mint a gyerekek himmi-hummija, amit Roland szóratott szét az ösvény mentén.

Ezt nem hiszem. Milliónyi patkánylyuk van Callának ezen a részén. Bármelyikben lehet...

Callahan és Jake utolérték. Megálltak, nézték Ed-die-t.

- Gyerünk - mondta ő. - Roland, nem érdekel, hogy kicsoda most. Ha négy épkézláb férfi nem képes elkapni egy lábatlan csajt, akkor jobb, ha letesszük a fegyvert, és nyugdíjba megyünk.

Jake sápadtan mosolygott. - Igazán meghatottál. Éppen most neveztél férfinak.

- Ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon, kis haver... Gyerünk.

HÁROM

Eddie és Susannah úgy beszéltek és gondolkodtak egymásról, mint férj és feleség, mégsem taxiztak el a Cartierbe, hogy gyémántgyűrűt meg karikagyűrűt vegyenek. Eddie-nek valaha volt egy egész csinos gimnáziumi gyűrűje, de elveszett Coney Island homokjában azon a nyáron, amikor tizenhét lett - Mary Jean Sobieski nyarán. De miközben a Nyugati Tenger partján vándoroltak, ismét fölfedezte magában az ihletett fafaragót („kis pisis farigcsáló", mondta volna a nagy bölcs és kiváló drogos), és faragott szerelmének egy szépséges halványzöld gyűrűt, amely habkönnyű volt mégis erős. Susannah a keble között hordta egy vékony nyersbőr szíjon.

Az ősvény torkolatában találták meg, még mindig a bőrhurkon. Eddie fölvette, egy pillanatig komoran nézte , azután a nyakába akasztotta, és elrejtette az inge alá.

- Nézd csak - mondta Jake. Letértek az ösvényről. A gyér fűben nyomok látszotttak. Nem emberi, nem állati nyomok. Három keréké, amelyeknek állása triciklire emlékeztette Eddie-t. Mi a fene?

- Gyerünk - szólalt meg, és azon töprengett, hányszor mondhatta ezt el, amióta tudatosodott benne, hogy a felesége elment. Azon is elgondolkodott, meddig követik a többiek, ha folyvást ezt ismételgeti. Nem mintha számítana. Addig megy, amíg meg nem találja Susannah-t, vagy meg nem hal. Ilyen egyszerű. Legjobban a magzattól félt... ahogy Mia hívta, a kis fickótól. És ha megtámadja az anyját? Élt benne a gyanú, hogy nagyon is előfordulhat.

- Eddie! - szólalt meg Roland.

Eddie hátranézett, és most ő forgatta meg ujjait Roland türelmetlen mozdulatával, gyerünk.

Roland viszont az ösvényre mutatott. - Ez valami motor lehetett.

- Hallottad a hangját?

- Nem.

- Akkor nem tudhatod.

- Mégis tudom — felelte Roland. - Valaki egy motort hagyott itt neki. Vagy valami.

- Ezt nem tudhatod, a fene beléd!

- Andy hagyhatta itt - szólalt meg Jake. - Ha valaki utasította, hogy ezt tegye.

- Ki utasíthatta ilyesmire? - förmedt rá Eddie. Finli, gondolta Jake. Finli o'Tego, ő volt az. Vagy talán

Walter. De nem szólt. Eddie már amúgy is eléggé zaklatott.

- Megszökött - mondta Roland. - Készülj föl rá.

- Baszódj meg! - acsargott Eddie, és megindult föl az ösvényen. - Mozgás!

NÉGY

A szíve mélyén tudta, hogy Rolandnak igaza van. Egyáltalán nem reménnyel, inkább kétségbeesett elszántsággal sietett az Ajtó Barlangja felé vezető ösvényen. Ott, ahol a lehullott szikla az utat jórészt eltorlaszolta, elhagyott triciklit találtak, amelynek három ballonkereke volt, és villanymotorja még mindig zümmögött, halkan, kitartóan ummmm-ogva. Eddie-t azokra a furi kütyükre emlékeztette, amelyeket az Abercrombie & Fichnél lehet kapni. Kézi sebváltója és kézifékje is volt. Közelebb hajolt, és elolvasta az acélszerkezet bal oldalába sajtolt feliratot

„SZORÍTSD MEG" FÉKEK, GYÁRTÓ ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA

A nyereg mögött apró táska volt. Eddie fölnyitotta, és egyáltalán nem lepte meg, hogy hat doboz Nozz-A-La-t talál benne, hiszen ez a jó ízlésű bumhugok itala szerte a világon. Az egyiket felbontották. Mia szomjas volt, természetesen. Ha az ember siet, megszomjazik. Különösen, ha szülés előtt áll.
- Ez a folyó túlpartjáról származik – mormogta Jake. - A Doganból.
Ha hátramegyek, akkor láttam volna, hogy ott parkol. Valószínűleg egész sereg. Lefogadom, hogy Andy hozta ide.

Eddie-nek el kellett ismernie, hogy ez logikus. A Dogan valamiféle előretolt helyőrség volt, valószínűleg még Mennykőcsapás mai kellemetlen lakóinak elődei építették. Ez itt pontosan olyasfajta jármű, amivel ilyen terepen őrjáratozni lehet.

A lehullott szikla mellől Eddie lelátott a csatatérre, ahol kiálltak a Farkasok ellen, tányérokat és ólmot hajigálva rájuk. A Keleti útnak ezen a szakaszán annyi ember volt, mint a Macy hálaadásnapi felvonulásán. Egész Calla idekint bulizott, és Eddie rettenetesen gyűlölte őket ebben a pillanatban. Ti beszari köcsögök, miattatok tűnt el a feleségem! Ez ostoba és mérhetetlenül rosszindulatú gondolat volt, mégis valamiféle aljas elégtételül szolgált neki. Hogyan is szólt Stephen Crane verse, amelyet a gimiben tanultak? „Szeretem, mert keserű, és mert a szívemből fakad." Valahogy így. Eléggé közel áll hozzá, hogy hitelesnek fogadja el.
Roland az otthagyott, halkan zümmögő tricikli mellett állt. Ha Eddie együttérzést - vagy ami még rosszabb, sajnálatot - olvasott ki a harcos szeméből, akkor nem tartott rá igényt.

- Na gyerünk, emberek. Keressük meg.

ÖT

Ez alkalommal a hang, amely az Ajtó Barlangjának mélyéből fogadta őket, egy olyan asszonyé volt, akivel Eddie sosem találkozott, bár eleget hallott róla - igen, de mennyit, nagyon megköszönöm! -, és azonnal ráismert.
- Elment, te nagy melák, aki a pöcsödben hordod az eszed! - rikácsolta Cöosi Rhea a sötétből. - Elszökött elleni, tudod-e! És nem kétlem, hogy mihelyt kimászik belőle a kannibál kölyke, a picsájától kezdve falja föl! - Nyikorogva röhögött, mint egy kenetlen ajtó. - Nem cicitej kék ám neki, te ostoba tökfilkó! Ennek husira van szüksége!

- Pofa be! - üvöltötte Eddie a sötétbe. - Pofa be te... te kibaszott kísértet!

És csodák csodája, a kísértet elhallgatott.

Eddie körülnézett. Meglátta Tower istenverte kétpolcos könyvszekrényét - első kiadások üveg alatt, meghiszem azt -, de a rózsaszín fémszerű szövetből készített zsák a BELSŐ-VILÁG PÁLYÁI felirattal nem volt sehol és nem látta a szellemfa dobozt sem. A megfejthetetlen ajtó a helyén állt, a zsanérok még mindig a semmibe kapaszkodtak, de most furcsán tompa színe volt. Nemcsak megfejtheteden, de elfeledett is csak egy újabb haszontalan darabja annak a világnak, amely elmozdult.

- Nem - csóválta meg a fejét. - Nem, ezt nem fogadom el. Az erő még itt van. Az erő még itt van.

Rolandhoz fordult, de a harcos nem nézett rá. Elképesztő módon a könyveket tanulmányozta. Mintha unná Susannah keresését, és valami jó olvasnivaló után kutatna, amivel agyonütheti az időt.
Eddie megragadta a vállát, és maga felé fordította.

- Mi történt, Roland? Te tudod?

- Nyilvánvaló, hogy mi történt - felelte Roland.

Callahan most ért oda hozzájuk. Jake, aki először látta az Ajtó Barlangját, a bejáratnál maradt. - Ameddig bírt, a tolószékével jött, azután négykézláb elmászott az ösvény torkolatáig, ami nem kis tett egy vélhetőleg vajúdó asszonytól. Az ösvény elején valaki - valószínűleg Andy, ahogy Jake mondja - ott hagyta neki azt a triciklit.

- Ha Slightman volt, akkor visszamegyek, és magam ölöm meg!

Roland a fejét rázta. - Nem Slightman volt. - Az viszont biztos, hogy tudott róla, gondolta. Valójában nem számít, de a harcos ugyanúgy nem szerette az elvarratlan szálakat, mint ahogy azt sem, ha a képek ferdén lógnak a falon.

- Öcsi, igazán sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a kurvád halott! - kiáltott Henry Dean a barlang mélyéből. A hangja egyáltalán nem volt sajnálkozó inkább roppant jókedvűnek tűnt. - Az az átokfajzat fölfalta! Csak azért állt meg az agya felé menet, hogy kiköpje a fogait!

- Pofa be! - üvöltötte Eddie.

- Az agyvelő a legfontosabb agy-étek - folytatta Henry mézédesen oktató modorban. - Világszerte igen sokra tartják a kannibálok. Micsoda fickója volt a csajodnak, Eddie! Csecse, de kajás!

- Isten nevében elhallgass! - kiáltotta Callahan, és Eddie testvérének hangja elhallgatott. Minden hang elhallgatott, legalábbis egy időre.

Roland folytatta, mintha senki sem szakította volna félbe. - Idejött. Fogta a zsákot. Kinyitotta a dobozt, így a Fekete Tizenhármas kinyithatta az ajtót. Mia volt az - nem Susannah, hanem Mia. Senki lánya. Ekkor a nyitott dobozzal a kezében átment. A másik oldalon becsukta a dobozt, és ezzel az ajtót is. Kizárt minket.
- Nem! - Eddie megragadta a kristálykilincset, amelynek geometrikus mintái közé rózsát véstek. Nem tudta elfordítani. Egy millimétert sem engedett.

A sötétből kiszólt Elmer Chambers - Ha gyorsabb lettél volna, fiam, akkor megmenthetted volna a barátodat. A te hibád - és elhallgatott.

- Ez nem igaz, Jake! - mondta Eddie és megdörgölte a rózsát. Ujja hegye poros lett. Mintha a megfejthetetlen ajtó, amelyet éppen annyira neín nyitogattak, mint amennyire nem értettek, sok száz éve állna itt használatlanul. - Ez csak egy rádióadó, amely fölerősít mindent, ami a fejedben a legrosszabb.

- Fejér ember, mindig is utáltalak, mint a szart! -rikácsolta diadalmasan Detta az ajtó mögötti sötétből. - Örülök, hogy lekoptathattalak!

- Látod, így - mondta Eddie, és hüvelykujjával a sötétség felé bökött.

Jake sápadtan, elgondolkodva bólintott. Roland közben ismét Tower könyvszekrénye felé fordult.

- Roland! - Eddie igyekezett leküzdeni hangjában az ingerültséget, vagy legalább csipetnyi humort keverni belé, de mindkét kísérlete csődöt mondott. -Unsz minket?

- Nem - felelte Roland.

- Akkor szeretném, ha nem azokat a könyveket nézegetnéd, hanem segítenél kigondolni, hogyan nyissuk ki ezt a...

- Tudom, hogyan nyissuk ki - vágott közbe Roland. - Az első kérdés, hogy hova juttat most, miután a gömb eltűnt. A második kérdés, hogy hova akarunk menni. Mia után, vagy arra a helyre, ahol Tower és a barátja bujkálnak Balazar és az ő barátai elől.

- Susannah után megyünk! - ordította Eddie. -Szart se hallottál abból, amit ezek a hangok mondtak? Azt mondták, hogy a magzat kannibál! A feleségem épp most szül meg valahol valami kannibál szörnyet, és ha azt hiszed, hogy bármi akad, ami ennél fonto-sabb...

- A Torony fontosabb - felelte Roland. - És valahol ennek az ajtónak a másik oldalán van egy ember, akinek a neve Tower. Egy ember, akinek van egy bizonyos üres telke, és azon egy bizonyos rózsa nő.

Eddie értetlenül nézett rá. Jake és Callahan nemkülönben. Roland ismét a kis könyvszekrény felé fordult, amely csakugyan furán festett a sziklás sötétben.

- És ezek a könyvek is az övéi - tűnődött Roland. -Mindent kockára tett, hogy ezeket megmentse.

- Igen, mert egy megszállott kurafi.

- Mégis minden dolog a ka-t szolgálja és a Sugarat követi - válaszolta Roland, és kivett egy kötetet a könyvszekrény felső polcáról. Eddie látta, hogy fejjel lefelé volt betéve, ami egyáltalán nem vallott Calvin Towerre.

Roland forradásos, viharvert kezében tartotta a könyvet, láthatólag azon töprengett, melyiküknek adja. Eddie-re nézett... Callahanre... azután Jake-nek adta.

- Olvasd el, mi van a címlapon - mondta. - A ti világotok szavaitól megfájdul a fejem. Elég könnyen beúsznak a szemembe, de amikor az elmémmel nyúlok utánuk, ismét elúsznak.

Jake nem nagyon figyelt szemét a borítóra szögezte, amely kis vidéki templomot ábrázolt az

alkonyatban. Callahan közben elment mellette, hogy közelebbről megnézze a homályos barlangban álló ajtót.

Végül a fiú fölpillantott. - De hát... Roland, ez nem az a város, amelyről Callahan atya mesélt? Az, ahol a vámpír letörte a kereszt szárait, és megitatta a vérével?

Az ajtónál álló Callahan megpördült. - Micsoda?

Jake szótlanul tartotta elé a könyvet. Callahan átvette. Szinte kikapta a kezéből.

- Borzalmak városa - olvasta. - Stephen King regénye. - Eddie-re, majd Jake-re nézett. - Hallottatok róla? Valamelyikőtök? Az én időmben nem létezett. Legalábbis nem emlékszem rá.

Jake a fejét rázta. Már-már Eddie is hasonlóképpen tett, de ekkor észrevett valamit. - Ez a templom -mondta. - Úgy fest, mint a callai Gyűlésterem. Any-nyira, hogy akár az ikertestvére lehetne.

- De hasonlít az 1819-ben épült East Stoneham-i metodista gyűlésteremre is - tette hozzá Callahan -, így azt hiszem, ebben az esetben hármas ikrekről van szó. - De mintha valahonnan nagyon messziről jött volna a hangja, olyan üresen kongott, mint a hamis hangok a barlang mélyéből. Hirtelen magát is hamisnak, valótlannak érezte. Tizenkilencnek.

HAT

Ez csak tréfa, bizonygatta agyának egy része. Ez bizonyára tréfa, a könyvnek a borítója azt állítja, hogy regényről van szó, így hát...

Aztán belehasított egy gondolat, és hirtelen megkönnyebbült tőle. Feltételes megkönnyebbülés volt, de még ez is jobb a semminél. Az jutott eszébe, hogy az emberek néha kitalálnak olyan történeteket, amelyek valóságos helyeken játszódnak. Bizonyára itt is erről van szó. így kell lennie.

- Nézd meg a száztizenkilencedik oldalt - mondta Roland. - Valamennyit megértettem belőle, de korántsem mindent. Nem eleget.

Callahan megtalálta a megadott oldalt, és ezt olvasta

- „A szemináriumelső napjaiban Callahan atya egyik barátjától..."* - elhallgatott, a szeme tovább száguldott az oldalon sorakozó betűkön.

- Folytasd! - sürgette Eddie. - Olvasd, atya, vagy én folytatom.

Callahan lassan folytatta.

** A Borzalmak városá-ból való részletek Gecsényi Györgyi fordításai.*

- „Callahan atya egyik barátjától egy istenkáromlásos hímzést kapott, melyen akkor iszonyodva röhögött, ám az évek múltával a szöveg egyre igazabbnak tűnt Isten, adj nekem DERŰT, amivel elfogadom a megváltoztathatatlant, KITARTÁST, hogy megváltoztassam a megváltoztatható^ és SZERENCSÉT, hogy ne basszak el annyi mindent. Mindezt óangolul írva, a háttérben napfelkelte.

Most Danny Glick gyászolói előtt állva... Danny Glick gyászolói előtt eszébe jutott... eszébe jutott ez a régi ima."

Kezében megreszketett a könyv. Ha Jake nem kapja cl, valószínűleg a barlang padlójára hullik.

- Ugye tényleg volt ilyesmi? _- kérdezte Eddie. -Tényleg kaptál egy ilyet?

- Frankié Foyle adta - felelte Callahan. A hangja alig volt több suttogásnál. - Még a szemináriumon. Es Danny Glick... azt hiszem, mondtam már, hogy én temettem. Ez volt az a pillanat, amikor úgy rémlett, hogy valamiképpen minden megváltozott. De hiszen ez egy regény! A regény kitalált történet! Hogyan... hogy lehet... -Váratlanul üvöltéssé erősödött a hangja. Roland szerint kísértetiesen hasonlított a barlang hangjaira. - A fenébe is, én VALÓDI vagyok!

- Itt van az a rész, ahol a vámpír letöri a kereszt szárait - jelentette Jake. - „Hát végre összejöttünk! -mondta Barlow mosolyogva. Tekintetéből erő és értelem sugárzott arca hátborzongató módon még csinos is volt - majdhogynem nőies a ráeső fényben..."

- Hagyd abba - szólt tompán Callahan. - Megfájdul tőle a fejem.

- Azt mondja, az arca Mr. Flipére hasonlított, a mumusra, aki a szekrényedben lakott gyerekkorodban.

Callahan most már olyan sápadt volt, hogy maga is lehetett volna egy vámpír áldozata. - Mr. Flipről senkinek sem szóltam, még az anyámnak sem. Ez nem lehet benne ebben a könyvben. Egyszerűen nem lehet.

- Benne van - válaszolta egyszerűen Jake.

- Nn, menjünk csak sorjában - szólalt meg Eddie. (gyerekkorodban volt egy Mr. Flip, és rá gondoltál, amikor ott álltál, szemben Barlow-val, ezzel az Egyes Típusú vámpírral. így van?

-Igen, de...

Eddie a harcoshoz fordult. Gondolod, hogy ez közelebb visz Susannah-hoz?

- Igen. Egy nagy rejtély lényegéhez értünk. Talán ez a nagy rejtély. Azt hiszem, alig kéznyújtásnyira van a Setét Torony. És ha az a közelben van, akkor ez igaz Susannah-ra is.

Callahan rájuk se hederítve továbblapozott. Jake a válla fölött kukucskált.

- És tudod, hogyan kell kinyitni az ajtót? - kérdezte Eddie.

- Igen - mondta Roland. - Segítségre van szükségem, de Calla Bryn Sturgis tartozik nekünk egy kis segítséggel, ugye?

Eddie bólintott. - Rendben van, akkor hadd mondjak valamit meglehetősen biztos vagyok benne, hogy már korábban is találkoztam Stephen King nevével, legalább egyszer.

- A különlegességek étlapján - mondta Jake, fel se nézve a könyvből. - Igen, emlékszem. Amikor először jártunk ott révülésben, szerepelt a különlegességek étlapján.

- Különlegességek étlapja? - kérdezte Roland összevont szemöldökkel.

- Tozoer különlegességeinek étlapján - mondta Eddie. - A kirakatban volt, emlékszel? Ennek az Elme Éttermének a kirakatában. Roland biccentett.

- De mondok valamit, srácok - szólalt meg Jake, és most fölnézett a könyvből. - Ez a név ott volt, amikor Eddie-vel révülésben mi ott voltunk, de akkor nem, amikor első alkalommal

odamentem. Amikor Mr. Deepneau elmesélte a folyó rejtvényét, akkor valaki másnak a neve szerepelt ott. Megváltozott, akárcsak a Csu-csu Charlie írójának neve.

- Nem lehetek benne egy könyvben - mondta Callahan. - Én nem kitalált személy vagyok... ugye?

- Roland! - szólalt meg Eddie. A harcos odafordult. - Meg kell találnom őt. Nem érdekel, ki valódi, ki nem. Nem érdekel Calvin Tower, Stephen King, se a római pápa. A valóságból csak ő kell nekem. Meg kell találnom a feleségemet. - A hangja elhalkult. - Segíts, Roland!

Roland kinyújtotta a karját, és a bal kezébe fogta a könyvet. A jobbal megérintette az ajtót. Ha még él, gondolta. Ha megtaláljuk, és ha magához tért. Ha és ha és ha!

Eddie megragadta a harcos karját. - Kérlek! - mondta. - Kérlek, ne kényszeríts rá, hogy egymagam próbálkozzak vele! Annyira szeretem. Segíts megtalálni.

Roland elmosolyodott, amitől megfiatalodott mosolya fényével betöltötte a barlangot. Az Eld minden esi hatalma benne volt ebben a mosolyban a Fehér ereje.

- Igen - mondta. - Megyünk.

Azután ismét kimondta, mintha ezen a sötét helyen megerősítésre lenne szükség

- Igen.

Bangor, Maine 2002. december 15.

A SZERZŐ JEGYZETE

Semmi szükség rá hogy részletesen kifejtsem milyen sokkal tartozom Setét Torony regényeimért amerikai westernirodalomnak, bizonyos, hogy ebben az utolsó kötetben szereplő Calla sem véletlenül kapta ezt a (kicsit elírt) nevet. Mégis legalább két forrásra kell felhívnom a figyelmet, amelyek egyáltalán nem amerikaiak. Sergio Leone (Egy marék dollárért. Még, pár dollárral többért, A Jó, a Rossz és a Csúf stb.) olasz volt, Akira Kuroszava (A hét szamuráj) pedig japán. Meg lehetett volna írni ezeket a könyveket Kuroszava, Leone, Peckinpah, Howard Hawks és John Sturgis filmes hagyatéka nélkül? Leone nélkül semmiképpen. Viszont a többiek nélkül valószínűleg Leone sem létezhetne.

Továbbá köszönettel tartozom Robin Furthnak, aki mindig képes volt megszerezni a megfelelő információkat, amikor szükségem volt rájuk, és természetesen feleségemnek, Tabithának, aki még mindig türelmesen biztosítja nekem az időt, a fényt és a teret, amelyre szükségem van, hogy a munkát a legjobb képességeim szerint végezzem el.

S.K.